

**УНИВЕРЗИТЕТ „СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЈ“
ФИЛОСОФСКИ ФАКУЛТЕТ
СКОПЈЕ**

**ФОРМИТЕ НА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР
ВО МИКЕНСКИОТ ГРЧКИ
И ВО АЈОЛСКИТЕ ДИЈАЛЕКТИ**

Скопје, 2014

Универзитет „Св. Кирил и Методиј“
Филозофски факултет - Скопје

Лектура:

Александар Џукески

Рецензенти:

Проф. д-р Маргарита Бузалковска Алексова
Проф. д-р Валериј Софрониевски

Печат:

Бомат Графикс - Скопје

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека “Св. Климент Охридски”, Скопје

811.14(388.3)‘366.543:811.14(382/392.3)
811.14(382/392.3)‘366.543:811.14(388.3)
811.14‘366.543:81-112/-115

ЏУКЕСКА, Елена

Формите на генитив сингулар во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти / Елена Џукеска. - Скопје : Универзитет “Св. Кирил и Методиј”, Филозофски факултет - Скопје, 2014. - VIII, 248 стр. ; 21 см

Фусноти кон текстот. - Библиографија: стр. 221-231

ISBN 978-608-238-035-3

а) Микенски грчки јазик - Генитивни форми - Компарација со ајолски дијалект б) Ајолски дијалект - Генитивни форми - Компарација со микенски грчки в) Грчки јазик - Генитив - Историско-компаративна анализа

COBISS.MK-ID 95567370

Оваа книга претставува скратена и дополнета верзија на мојот докторски труд изработен под менторство на проф. д-р Маргарита Бузалковска Алексова, а одбранет на Филозофскиот факултет во Скопје, на 06.10.2009 година пред комисијата во состав:

*проф. д-р Маргарита Бузалковска Алексова,
акад. Петар Хр. Илиевски,
акад. Витомир Митевски,
проф. д-р Валериј Софрониевски,
проф. д-р Весна Димовска.*

За себе ја задржувам одговорноста за напишаното.

А за укажаната помош, разбирање и поддршка при изработката на трудот им благодарам на мојата менторка, на колегите од Институтот за класични студии при Филозофскиот факултет, Универзитет „Св. Кирил и Методиј“, Скопје, на колегите од Бугарија, Романија, Србија, Хрватска учесници во проектот Contextualizing Classics, Универзитет „Св. Климент Охридски“, Софија, на пријателите, на моето семејство, на Свонко и на Матеј.

Кратенки

I. Библиографски кратенки

На кирилица

<i>Дополнение I</i>	В. Георгиев, <i>Дополнение к словарю крито-микенских надписей</i> , София 1955.
<i>Дополнение II</i>	В. Георгиев, <i>Второе дополнение к словарю крито-микенских надписей</i> , София 1956.
ППСГ	В.П.Казанскене – Н.Н.Казанский, <i>Предметно понятийный словарь греческого языка. Крито-микенский период</i> , Ленинград 1986.
<i>Словарь</i>	В. Георгиев, <i>Словарь крито-микенских надписей</i> , София 1955.
<i>Словарь. рус. яз.</i>	М. Фасмер, <i>Этимологический словарь русского языка, I-IV</i> , Москва 1986-1987.

На латиница

<i>Acta Myc.</i>	<i>Acta Mycenaea. Proceedings of the Fifth International Colloquium on Mycenaean Studies</i> (Salamanca, 30. III – 4. IV. 1970), I-II, ed. M. S. Ruipérez, Salamanca 1972.
<i>Alt. Aigai</i>	R. Bohn – C. Schuchhardt, <i>Altertümer von Aigae, Jahrb. Suppl.</i> 10, Berlin 1889.
<i>Architecture et poesie</i>	<i>Architecture et Poésie dans le monde Grec, Hommage à Georges Roux</i> , ed. M.-Th. Le Dinahet, M. Yon, R. Étienne, Lyon 1989.
<i>Cam. Coll.</i>	<i>Cambridge Colloquium. Proceedings of the Cambridge Colloquium on Mycenaean Studies</i> , ed. L. R. Palmer, J. Chadwick, Cambridge 1966.
<i>CIV</i>	A. Sacconi, <i>Corpus delle iscrizioni vascolari in Lineare B</i> , Roma 1974.
<i>Coll. Mycenaemum</i>	<i>Colloquium Mycenaemum. Actes du sixième colloque international sur le textes mycéniens et égéens</i> (Chaumont sur Neuchâtel, 7 – 13. IX. 1975), ed. E. Risch, H. Mühlestein, Neuchâtel-Genève 1979.
<i>Coll. Romanum</i>	<i>Colloquium Romanum. Atti del XII Colloquio Internazionale di Micenologia</i> (Roma, 20 -25 febbraio, 2006), I-II, ed. A. Sacconi, M. Del Freo, L. Godart, M. Negri, Pisa-Roma 2008.
<i>CoMIK</i>	J. Chadwick – L. Godart – J. T. Killen – J.-P. Olivier – A. Sacconi – I. A. Sakellarakis, <i>Corpus of Mycenaean Inscriptions from Knossos</i> , I-IV, Cambridge-Roma 1986-1998.
<i>Conc. Iliad</i>	G. H. Prendergast, <i>A Complete Concordance to the Iliad of Homer</i> , London 1875.
<i>Conc. Odyssey</i>	H. Dunbar, <i>A Complete Concordance to the Odyssey and Hymns of Homer</i> , Oxford 1880.
<i>DELG</i>	P. Chantraine, <i>Dictionnaire étimologique de la langue grecque</i> , I-IV ₂ , Paris 1968-1980.
<i>DGE</i>	E. Schwyzer, <i>Dialectorum Graecarum exempla epigraphica potiora</i> , Leipzig 1923, repr. Hildesheim 1960.
<i>Dic. Mic.</i>	F. Aura Jorro, <i>Diccionario Micénico</i> , I-II, Madrid 1985-1993.

<i>Dic. Synonyms</i>	C. D. Buck, <i>A Dictionary of Selected Synonyms in the Principal Indo-European Languages</i> , Chicago-London 1949.
<i>Documents</i> ²	M. Ventris – J. Chadwick, <i>Documents in Mycenaean Greek</i> , 2nd edn., Cambridge 1973.
<i>E</i>	P. Roesch, <i>Epigraphica</i> , додаток во <i>Teiresias</i> , <i>A Review and Continuing Bibliography of Boiotian Studies</i> , Montréal 1975-1985.
<i>EDG</i>	R.S.P. Beekes (with the assistance of L. van Beek), <i>Etymological Dictionary of Greek</i> , I-II, Leiden-Boston 2010.
<i>EDL</i>	M. de Vaan, <i>Etymological Dictionary of Latin and the other Italic Languages</i> , Leiden-Boston 2008.
<i>Ét. Myc.</i>	<i>Études Mycéniennes. Actes du Colloque international sur les textes mycéniens</i> (Gif-sur-Yvette, 3-7. IV. 1956), ed. M. Lejeune, Paris 1956.
<i>Études</i>	C. J. Ruijgh, <i>Études sur la grammaire et le vocabulaire du grec mycénien</i> , Amsterdam 1967.
<i>Festschrift Risch</i>	<i>O-o-pe-ro-si. Festschrift für Ernst Risch zum 75 Geburtstag</i> , ed. A. Etter, Berlin-New York 1986.
<i>Floreat</i>	<i>Floreat Studia Mycenaea. Akten des X. Internationalen Mykenologischen Colloquiums</i> (Salzburg, 1-5. V. 1995), ed. S. Deger-Jalkotzy, St. Hiller, O. Panagl, G. Nightingale, T. Lindner, I-II, Wien 1999.
<i>Fouilles I</i>	V. L. Aravantinos – L. Godart – A. Sacconi, <i>Thèbes. Fouilles de la Cadmée. I. Les tablettes en linéaire B de la Odos Pelopidou. Édition et commentaire</i> , Pisa-Roma 2001.
<i>Fouilles III</i>	V. L. Aravantinos – L. Godart – A. Sacconi, <i>Thèbes. Fouilles de la Cadmée. III. Corpus des documents d'archives en linéaire B de Thèbes (1-433)</i> , Pisa-Roma 2002.
<i>Fouilles IV</i>	V. L. Aravantinos – M. Del Frio – L. Godart – A. Sacconi, <i>Thèbes. Fouilles de la Cadmée. IV. Les textes de Thèbes (1-433). Translittération et tableaux des scribes</i> , Pisa-Roma 2005.
<i>GEW</i>	H. Frisk, <i>Griechisches etymologisches Wörterbuch</i> , I-III, Heidelberg 1954-1972.
<i>Gr. Gr. I</i>	E. Schwyzer, <i>Griechische Grammatik I</i> , München 1953.
<i>Gr. Gr. II</i>	E. Schwyzer – A. Debrunner, <i>Griechische Grammatik II</i> , München 1950.
<i>H. P.</i>	F. Bechtel, <i>Die historischen Personennamen des Griechischen bis zur Kaiserzeit</i> , Halle 1917.
<i>Hyettos</i>	R. Etienne – D. Knoepfler, <i>Hyettos de Béotie et la chronologie des archontes fédéraux entre 250 et 171 avant J.C., Suppl. BCH 3</i> , Paris 1976.
<i>IEW</i>	J. Pokorny, <i>Indogermanisches etymologisches Wörterbuch</i> , I-II, Bern-München, 1959-1965.
<i>IG VII</i>	<i>Inscriptiones Graecae VII. Inscriptiones Megaridis et Boeotiae</i> , ed. W. Dittenberger, Berlin 1892.
<i>IG IX.2</i>	<i>Inscriptiones Graecae IX Pars 2. Inscriptiones Thessaliae</i> , ed. O. Kern, Berlin 1908.
<i>IG XII.2</i>	<i>Inscriptiones Graecae XII Fasc 2. Inscriptiones Lesbi, Nesi, Tenedi</i> , ed. W. Paton, Berlin 1899.
<i>IG XII Suppl.</i>	<i>Supplementum ad Inscriptiones Graecae XII</i> , ed. W. Paton, Berlin 1939.

IK 4	R. Merkelbach <i>Die Inschriften von Assos (Inschriften griechischer Städte aus Kleinasien 4)</i> , Bonn 1976.
IK 5	H. Engelmann, <i>Die Inschriften von Kyme (Inschriften griechischer Städte aus Kleinasien 5)</i> , Bonn 1976.
Insc. Thess.	A. S. Mc. Devitt, <i>Inscriptions from Thessaly</i> , Hildesheim 1970.
Index généraux	J.-P. Olivier – L. Godart – C. Seydel – C. Sourvinou, <i>Index généraux du linéaire B</i> , Roma 1973.
Interpretation ²	L. R. Palmer, <i>The Interpretation of Mycenaean Greek Texts</i> , 2nd edn., Oxford 1969.
IThesp.	P. Roesch, <i>Les Inscriptions des Thespies</i> , Éd. électronique, ed. G. Argoud, A. Schachter, G. Vottéro, Lyon 2007.
IThess. I	J.-C. Decourt, <i>Inscriptions de Thessalie I. Les cités de la vallée de l'Énipeus</i> , Paris-Athènes 1995.
KT ⁵	J. T. Killen – J.-P. Olivier, <i>The Knossos Tablets V, Suppl. a Minos 11</i> , Salamanca 1989.
La Thessalie	<i>La Thessalie. Actes de la Table-Ronde 21-24 Juillet 1975 Lyon</i> , ed. B. Helly, C. J. Te Riele, J. A. Van Rossum, Lyon 1979.
Les Scribes	J.-P. Olivier, <i>Les Scribes de Cnossos</i> , Roma 1967.
LGPN III.B	P. M. Fraser – E. Matthews, <i>A Lexicon of Greek Personal Names III.B</i> , Oxford 2000.
LSJ	H. G. Liddel – R. Scott – H. Jones, <i>A Greek-English Lexicon</i> , Oxford 1996.
Mémoires	M. Lejeune, <i>Mémoires de philologie mycénienne</i> , I-IV, Paris-Roma, 1958-1997.
MGL	A. Morpurgo, <i>Mycenaeae Graecitatis Lexicon</i> , Roma 1963.
MGV I	J. Chadwick – L. Baumbach, <i>The Mycenaean Greek Vocabulary</i> , <i>Glotta</i> 41 (1963), crp. 157-271.
MGV II	L. Baumbach, <i>The Mycenaean Greek Vocabulary II</i> , <i>Glotta</i> 49 (1971), crp. 151-190.
Myc. Studies	<i>Mycenaean Studies. Proceedings of the Third International Colloquium of Mycenaean Studies (Wingspread, 4-8. X. 1961)</i> , ed. E. L. Bennett Jr., Madison 1964.
Mykenaïka	<i>Mykenaïka. Actes du IXe Colloque international sur le textes mycéniens et égéens organisé par le Centre de l'Antiquité Grecque et Romaine de la Fondation Hellénique des Recherches Scientifiques et l'École française d'Athènes (Athènes, 2-6. X. 1990)</i> , ed. J.-P. Olivier, <i>Suppl. BCH</i> 25, Paris 1992.
Necr. Myr.	E. Pottier – S. Reinach, <i>La nécropole de Myrina</i> , Paris 1888.
Olive Oil	E. L. Bennett Jr., <i>The Olive Oil Tablets of Pylos, Suppl. a Minos 2</i> , Salamanca 1958.
Poetae	T. Bergk, <i>Poetae lyrici Graeci</i> , Lipsiae 1843.
P. L. Fragm.	<i>Poetarum Lesbiorum Fragmenta</i> , ed. E. Lobel, D. Page, Oxford 1968.
Primo congresso	<i>Atti e Memorie del 1° Congresso Internazionale di Micenologia (Roma, 27 settembre – 3 ottobre 1967)</i> , I-III, ed. C. Gallavotti, Roma 1968.
PT	E. L. Bennett Jr., <i>The Pylos Tablets</i> , Princeton 1955.
PTT I	E. L. Bennett Jr. – J.-P. Olivier, <i>The Pylos Tablets Transcribed. Part I: Texts and Notes</i> , Roma 1973.
PTT II	E. L. Bennett Jr. – J.-P. Olivier, <i>The Pylos Tablets Transcribed. Part II: Hands, Concordances, Indices</i> , Roma 1976.

- PW A. Pauly – G. Wissowa, *Paulys Realencyclopädie der classischen Altertumswissenschaft*, Neue Bearbeitung, unter mitwirkung zahlreicher fachgenossen, herausgegeben von Georg Wissowa, Stuttgart 1893 -1980.
- Res Myc. *Res Mycenaeae. Akten des VII Internationalen Mykenologischen Colloquiums* (Nürnberg, 6 – 10. IV. 1981), ed. A. Heubeck, G. Neumann, Göttingen 1983.
- Reverse Index C. D. Buck – W. Petersen, *A Reverse Index of Greek Nouns and Adjectives*, Chicago 1944.
- Secondo Congresso *Atti e Memorie del Secondo Congresso Internazionale di Micenologia, Roma-Napoli, 14-20 ottobre 1991*, I-III, ed. E. De Miro, L. Godart, A. Sacconi, Roma 1996.
- St. Mycenaea *Studia Mycenaea* (1988), ed. T. G. Palaima, C. W. Shelmerdine, P. Hr. Ilievski, *ŽA Monogr.* 7, Skopje 1989.
- Studia Myc. *Studia Mycenaea. Proceedings of the Mycenaeen Symposium* (Brno, April 1966), ed. A. Bartoněk, Brno 1968.
- Studies Bennett *Texts, Tablets and Scribes. Studies in Mycenaean Epigraphy and Economy Offered to Emmett L. Bennett Jr.*, ed. J.-P. Olivier, Th. G. Palaima, *Supl. a Minos* 10, Salamanca 1988.
- Studies Chadwick *Studies in Mycenaean and Classical Greek presented to John Chadwick*, ed. J. T. Killen, J. L. Melena, J.-P. Olivier, *Minos* 20-22, Salamanca 1987.
- Studies Killen *A-na-qa-ta. Studies presented to J. T. Killen*, ed. J. Bennet, J. Driessen, *Minos* 33-34, Salamanca 1998-1999.
- The Scribes T. G. Palaima, *The Scribes of Pylos*, Roma 1988.
- TITHEMY J. L. Melena – J.-P. Olivier, *TITHEM. The Tablets and Nodules in Linear B from Tyrins, Thebes and Mycenae*, *Supl. a Minos* 12, Salamanca 1991.
- Tractata Myc. *Tractata Mycenaea. Proceedings of the Eighth International Colloquium on Mycenaean Studies* (Ohrid, 15 - 20. IX. 1985), ed. P. Hr. Ilievski, Lj. Crepajac, Skopje 1987.
- Troad J. M. Cook, *The Troad. An Archaeological and Topographical Study*: p. 395-418, *New Inscriptions* (G. E. Bean), Oxford 1973.
- TT I J. Chadwick, „Linear B Tablets from Thebes“, *Minos* 10 (1970), crp. 115-137.
- TT II Th. G. Spyropoulos – J. Chadwick, *The Thebes Tablets II*, *Supl. a Minos* 4, Salamanca 1975.
- WGE W. Pape – G. Benseler, *Wörterbuch der griechischen Eigennamen*, Braunschweig 1911.
- Wortbildung² E. Risch, *Wortbildung der homerischen Sprache*, Berlin-New York 1974.

II. Други кратенки

<i>абл.</i>	аблатив	<i>мес.</i>	месапски
<i>авест.</i>	авестиски	<i>м. р.</i>	машки род
<i>ајол.</i>	ајолски	<i>МУ</i>	Микена
<i>акад.</i>	акадски	<i>ном.</i>	номинатив
<i>акуз.</i>	акузатив	<i>оск.</i>	оскиски
<i>алб.</i>	албански	<i>п.</i>	почеток
<i>аор.</i>	аорист	<i>парт.</i>	партицип
<i>арк.</i>	аркадски	<i>перф.</i>	перфект
<i>атем.</i>	атематски	<i>плур.</i>	плурал
<i>атич.</i>	атички	<i>п.н.е.</i>	пред наша ера
<i>бој.</i>	бојотски	<i>помик.</i>	помикенски
<i>в.</i>	век	<i>пр.</i>	придавка
<i>вок.</i>	вокатив	<i>през.</i>	презент
<i>ген.</i>	генитив	<i>РУ</i>	Пил
<i>гл.</i>	глагол	<i>р.</i>	ред
<i>гот.</i>	готски	<i>синг.</i>	сингулар
<i>дат.</i>	датив	<i>скт.</i>	санскритски
<i>делф.</i>	делфиски	<i>с.л.и</i>	сложено лично име
<i>дор.</i>	дорски	<i>сп.</i>	спореди
<i>ерм.</i>	ерменски	<i>ср.</i>	средина
<i>ж.р.</i>	женски род	<i>ср.р.</i>	среден род
<i>и.</i>	именка	<i>ст.в.г.</i>	старовисокогермански
<i>и.е.</i>	индоевропски	<i>ст.ирс.</i>	староирски
<i>инстр.</i>	инструментал	<i>ст.норд.</i>	старонордски
<i>инф.</i>	инфинитив	<i>ст.перс.</i>	староперсиски
<i>јон.</i>	јонски	<i>ст.сл.</i>	старословенски
<i>кип.</i>	кипарски	<i>тем.</i>	тематски
<i>кр.</i>	крај	<i>т.</i>	теоним
<i>КН</i>	Кносос	<i>тес.</i>	тесалски
<i>крит.</i>	критски	<i>ТI</i>	Тиринт
<i>л.</i>	лице	<i>ТН</i>	Теба
<i>лак.</i>	лаконски	<i>угар.</i>	угаритски
<i>лат.</i>	латински	<i>умбр.</i>	умбриски
<i>лезб.</i>	лезбоски	<i>фал.</i>	фалискиски
<i>литв.</i>	литвански	<i>хебр.</i>	хебрејски
<i>лок.</i>	локатив	<i>Хесх.</i>	Хесихиј
<i>локр.</i>	локридски	<i>хет.</i>	хетитски
<i>лув.</i>	лувитски	<i>х.</i>	хипокористик
		<i>хом.</i>	хомерски

При цитирањето на грчките автори и списанијата се употребува стандардниот систем на кратенки наведен во *LSJ*. Наведените примери од грчки автори се цитирани според изданијата искористени во *Thesaurus Linguae Graecae*, а наведени во *Canon of Greek Authors and Works*.

Доколку не е поинаку наведено при цитирањето на примери од Хомеровите епови, користен е препевот на македонски од М.Д. Петрушевски според изданијата:

Хомер, „Илијада“, препев на М. Д. Петрушевски, Скопје, 1982.

Хомер, „Одисеја“, препев на М. Д. Петрушевски, приредувачи К. Петрушевска и В. Петрушевски, Скопје, 2008.

Примерите од лезбоскиот дијалект и од натписите и од книжевната традиција се акцентирани во согласност со правилата за повлекување на акцентот кон почетокот на зборот, појава типична за овој дијалект.

СОДРЖИНА

1.	Уводни белешки	3
2.	Генитив сингулар кај имиња со атематска основа	9
2.1.	Генитив сингулар кај имиња со основа на оклузив	11
2.1.1.	Генитив сингулар кај имиња со основа на лабијал	11
2.1.2.	Генитив сингулар кај имињасо основа на дентал	12
2.1.2.1.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-t-</i>	12
2.1.2.2.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-d-</i>	15
2.1.2.3.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-th-</i>	16
2.1.3.	Генитив сингулар кај имињасо основа на велар	16
2.1.4.	Генитив сингулар кај имињасо основа на лабиовелар	18
2.1.5.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-nt-</i>	19
2.1.5.1.	Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот <i>*-ont-/-ent-/-nt-/-nt-</i>	20
2.1.5.2.	Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот <i>*-went-/-wont-/-wnt-</i>	23
2.2.	Генитив сингулар кај имиња со основа на ликвид	26
2.2.1.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-l-</i>	26
2.2.2.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-r-</i>	26
2.3.	Генитив сингулар кај имиња со основа на назал	30
2.3.1.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-m-</i>	30
2.3.2.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-n-</i>	30
2.3.2.1.	Генитив сингулар кај коренски зборови	31
2.3.2.2.	Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот <i>*-n-</i>	33
2.3.2.3.	Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот <i>*-ǵn- (*-iǵn-)</i>	33
2.3.2.4.	Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот <i>*-mǵn-/-mǵn-</i>	36
2.3.2.5.	Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот <i>*-wǵn-</i>	37
2.4.	Генитив сингулар кај имиња со сигматска основа	40
2.4.1.	Генитив сингулар кај именки од среден род на <i>-oç</i>	40
2.4.2.	Генитив сингулар кај именки од машки и женски род на <i>-ωç</i>	41
2.4.3.	Генитив сингулар кај придавки, лични имиња и теоними на <i>-ηç</i>	42
2.4.4.	Генитив сингулар кај компаративи оформени со суфиксот <i>*-yǵs-</i>	48
2.5.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-ǵ-</i>	53
2.5.1.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-ǵ-</i>	53
2.5.2.	Генитив сингулар кај имиња на <i>-oi-</i>	55
2.6.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-ǵ-</i>	57
2.6.1.	Генитив сингулар кај имиња на <i>-vç, -eoç (-εωç)</i>	57
2.6.2.	Генитив сингулар кај имиња на <i>-vç, -voç</i>	58
2.7.	Генитив сингулар кај имиња со основа на дифтонг	62
2.7.1.	Генитив сингулар кај коренски именки	62
2.7.2.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-ēu-</i>	63
2.8.	Генитив сингулар кај имиња со основа на <i>-ā-</i> и <i>-yā-</i>	70
2.8.1.	Генитив сингулар кај имиња од женски род со основа на <i>-ā-</i> и <i>-yā-</i>	70

2.8.2.	Генитив сингулар кај имињата од машки род со основа на \bar{a} -	87
2.8.2.1.	Форми на $-a-o$ во микенскиот грчки и на $-\bar{a}o$ во ајолските дијалекти	89
2.8.2.2.	Форми на $-\bar{a}o$ кај Хомер	95
2.8.2.3.	Форми на $-\bar{a}$ во ајолските дијалекти	95
2.8.2.4.	Форми на $-a$ во микенскиот ?	98
2.8.2.5.	Форми на $-ao\zeta$ на тесалските натписи	99
2.8.2.6.	Форми на $-\epsilon o\zeta, -\eta$ на лезбоските натписи	100
3.	Генитив сингулар кај имиња со тематска основа	107
3.1.	Форми на $-o-jo$ во микенскиот грчки и на $-oio$ во ајолските дијалекти	110
3.2.	Форми на $-o-o$ во микенскиот грчки?	132
3.3.	Форми на $-o$ во микенскиот грчки?	135
3.4.	Форми на $-\bar{o}$ во ајолските дијалекти	142
3.4.1.	Форми на $-O$	142
3.4.2.	Форми на $-\omega$	145
3.4.3.	Форми на $-ov$	151
3.5.	Форми на $-oi$ во тесалскиот дијалект	154
3.6.	Форми на $-\omega i$ во лезбоскиот дијалект	160
3.7.	Хомеровите епови и завршокот за генитив сингулар кај тематските основи	161
4.	Синтаксичко значење на формите за генитив сингулар	167
4.1.	Значењето на формите на генитив сингулар на микенските плочки	167
4.2.	Значењето на формите на генитив сингулар на натписите од 8-5 в.п.н.е. од ајолските дијалекти	176
4.3.	Значењето на формите на генитив сингулар на натписите од 4-2 в.п.н.е. од ајолските дијалекти	177
5.	Заклучок	185
6.	Summary	190
7.	Прегледи на натписите од ајолските дијалекти што содржат форми на генитив сингулар	201
7.1.	Преглед на бојотските натписи што содржат форми на генитив сингулар	201
7.2.	Преглед на тесалските натписи што содржат форми на генитив сингулар	212
7.3.	Преглед на лезбоските натписи што содржат форми на генитив сингулар	216
	Библиографија	221
	Индекс	233

𐀓𐀕𐀗𐀕 , 𐀀𐀀𐀀
𐀕𐀗𐀕𐀗𐀕𐀗𐀕

pe-se-ro-jo e-e-si
MUL 1 ko-wa 1 ko-wo 1

*/Pseloyyo e(h)ensi MUL 1 korwā 1 korwos 1/
„Пселос има една жена, едно девојче, едно момче.“*

глинена плочка од архивот во Кносос, 14 в.п.н.е.
KN Ai (1) 63, писар 124b

1. УВОДНИ БЕЛЕШКИ

Прашањето за развојот на генитивот сингулар во грчкиот јазик е предмет на постојана дискусија уште од самите почетоци на индоевропеистиката. И преку јазикот на натписите и преку јазикот на литературните дела, во грчките дијалекти се гледа разнообразност кај формите за генитив сингулар каква што не е забележана кај ниеден друг падеж. Споредбата на ситуацијата во грчкиот јазик со ситуацијата во другите индоевропски јазици покажува дека реконструкцијата на една единствена наставка за генитив сингулар е невозможна мисија дури и на индоевропско ниво.

Генерално може да се каже дека кај атематските основи наставката за генитив сингулар гласи **-es/-os/-s*, сп. грч. *ποδ-ός* и лат. *ped-is*, скт. *pad-ás* (од коренот **ped-/pod-*, „нога“); грч. *θε-ᾶς* (од *θεά*, „божица“), гот. *gib-ōs* (од *giba*, „дар“), литв. *galv-ōs* (од *galvā*, „глава“). Но конкретно, распределбата на аблаутните степени варира од една до друга категорија имиња и од еден до друг јазик. А варијации може да се јават и во рамките на еден ист јазик, па и кај една иста категорија имиња. На пример на грчки натпис е забележан генитив *Διεσκορίδου* (IPr 313.67, Приене) од сложено лично име *Διεσκορίδης*, кое инаку гласи *Διοσκούριδης*, ген. *Διοσκούριδου*. Формата од Приене го потврдува постоењето на генитивска форма *Διес-* од *Ζεύς* покрај вообичаената за грчкиот јазик *Διός*, сп. и мик. *di-wo*. Кај имињата со атематски основи различните падежни форми се обележани не само преку наставката туку и со аблаут и акцентски промени. Затоа се смета дека првобитно појавата на различни аблаутни степени кај наставката за генитив била поврзана со промените на акцентот, а дури подоцна дошло до нивелирање на деклинацијата по категории имиња и јазици. Но тоа ја објаснува само варијацијата меѓу полната и нултата степен, а не и квалитативниот аблаут *e/o*.

Што се однесува до тематските *o/e*-основи, со исклучок на хетитскиот, отсуството на наставката **-es/-os/-s* е единственото заедничко обележје на сите индоевропски јазици. Во различни јазични семејства се јавува различен завршок за генитив сингулар. Грчкиот во овој поглед зазема посебно место, зашто тука паралелно коегзистираат повеќе различни завршоци за генитив сингулар, не само на ниво на дијалекти, туку и во рамките на една дијалектна група, односно еден ист дијалект: *-ov* во јонско-атичкиот и во делфискиот, *-ω* во дорскиот и во аркадо-кипарскиот. Во кипарскиот има и генитиви на *-o-ne* (*-ōv*). Во Хомерското *κοινή*, формите на генитивот завршуваат на *-ov*, но исто толку често завршуваат и на *-oio*. Во ајолската група на дијалекти, за бојотскиот и лезбоскиот се типични само форми на *-ω*, но во Тесалија нема единство. Формите на *-ov* се типични за областите Тесалиотида, Хестијаотида и Магнезија, додека во областите Пелазгиотида и Перајбија генитивите завршуваат на *-oi*, но исто така и на *-oio*.

Веќе со првите историско-компаративни проучувања на индоевропското семејство станало јасно дека формите на *-oio* ја содржат индоевропската заменска наставка **-syo*, сп. грч. *τ-οῖο*, скт. *t-ásya* (од **so-/to-*) и дека таа и во други индоевропски јазици навлегла во именската флексија, сп. скт. *vṛk-asya* (од *vṛkas*, „волк“), ст.перс. *kār-ahyā* (од *kāra*, „народ, војска“), ерм. *gail-oy* (од *gail*, „волк“), фал. *Kaisi-osio* (од *Kaisios*, лично име). Но кај дел од индоевропските јазици наместо оваа наставка, се јавува друга заменска наставка **-so*, сп. гот. *þ-is*, ст.в.г. *d-es* (од **so-/to-*) и гот. *wulf-is*, ст.в.г. *wolf-es* (од *wulfs*, *wolf*, „волк“). Во старословенскиот функцијата на генитивот ја презел аблативот, а во латинскиот и во келтските јазици имињата со *o/e*-основа во генитив сингулар завршуваат на **-ī*, сп. лат. *lup-ī* (од *lupus*, „волк“), *vir-ī* (од *vir*, „маж“), ст. ирс. *fir* (од *fer*, „маж“).

Од една страна, завршокот *-ov*, односно *-ω* може да се смета за фонетски развој од *-oio*, односно од првобитното **-o-syo*. Консонантската група *sy* се развива преку *yy* до *y* кое потоа во интервокална позиција се губи. Ситуацијата кај Хомер, каде што паралелно ги има и

двата завршока може да се смета дека настанала како резултат на мешање на различни епски формули, поархаични и понови, во функција на метриката.

Но од друга страна, во грчкиот има барем една замена, неопределената и прашална замена $\tau\iota\varsigma, \tau\iota$ ($\tau\acute{\iota}\varsigma, \tau\acute{\iota}$), од која во генитив покрај атичкото $\tau\acute{o}\nu$, како неконтрахирана е забележана само формата $\tau\acute{\epsilon}o$ и таа е споредлива со ст.сл. r-ec , гот. $hw-is$, ст.в.г. $hw-es$, форми кај кои се гледа заменската наставка $*-so$. Имајќи предвид дека во германските јазици оваа наставка навлегла и кај тематските именски основи може да се претпостави дека истото се случило и во грчкиот и дека завршоците $-ov$ и $-\omega$ настанале со контракција од $-oo$ ($< *-o-so$).

На оваа дилема се надоврзува и проблемот со машките имиња со a -основа, кај кои во генитив сингулар, освен во атичкиот, во сите други дијалекти се јавува завршок $-\acute{a}o$, сп. $-\acute{a}o$ (хом., тес., бој.) $-\acute{a}$ (дор., лезб.), $-av$ (арк., кип.), $-\eta o$, $-\epsilon\omega$ (хом., јон.). Сè до дешифрирањето на микенското линеарно Бе писмо се сметало дека овој завршок е оформен по аналогија на завршокот карактеристичен за тематските основи, односно по аналогија со $-oo$, кое е метрички потврдено кај Хомер. Но на микенските плочки имињата со тематска деклинација завршуваат на $-o-jo$ и може да се споредуваат со помикенските форми на $-oio$, а машките имиња со a -основа завршуваат на $-a-o$ и може да се споредуваат со помикенските на $-\acute{a}o$, што покажува дека завршокот $-\acute{a}o$ бил оформен пред $-oio$ да премине во $-oo$.

Слично и за завршокот $-oi$ кој е карактеристичен за имињата со тематска основа во тесалските области Пелазгиотида и Перајбија може да се постави прашањето дали тој претставува само фонетска варијанта од $-oio$ или во него се содржи различна наставка, можеби наставката за локатив сингулар.

Со дешифрирањето на микенските плочки прашањето на генитивот се актуелизира и од семантички аспект. Во помикенскиот грчки со формите на генитивот се искажува и аблатив, а синкретизмот на генитивот со аблативот е потврден и во други индоевропски јазици. Во словенските јазици на пример, наставката на аблативот ги презела функциите на генитивот. Но според сведоштвото на микенските плочки, во микенскиот период, во грчкиот јазик инструменталот сè уште постоел како жив падеж и го носел и значењето на аблативот.

Разликите што се јавуваат од еден до друг индоевропски јазик укажуваат на голем индивидуален развој на генитивот сингулар во рамките на секој јазик поединечно. Тој развој од една страна е поврзан со развојот на деклинацијата на именските o/e -основи и a -основи и со тенденцијата да се изедначи именската деклинација со деклинацијата на заменските придавки кои имаат o/e -основа и a -основа. Од друга страна, тој развој е поврзан со значењето што го искажува генитивот. Прашањето на припадноста, односно присвојноста е во исто време и прашање на одвојување и прашање на припаѓање на една целина, односно на едно место. Овие значења можат да се искажат на повеќе од еден начин и со повеќе од еден падеж. Во таа смисла генитивот е семантички близок и со аблативот и со локативот. Во грчкиот јазик постои и делумна формална идентичност помеѓу завршоците типични за овие падежи. Формите за генитив сингулар од тематската деклинација на $-\omega$ се формално идентични со старите аблативи на $-\omega$ ($*-\acute{o}d$), сп. $\acute{\omega}$, $\acute{o}\pi\omega$ (докр.). Генитивскиот завршок $-oi$, кој се јавува во еден дел од Тесалија се поклопува со локативскиот завршок $-oi$, кој во оваа област, а и во други се користи наместо дативскиот $-\omega i$.

Семантичката и формалната блискост на генитивот со аблативот и локативот од една страна довела до синкретизам, но од друга страна генитивот никогаш не ја загубил целосно својата самостојност. Разликите што во грчкиот јазик се јавуваат и од еден до друг дијалект, зборуваат за тоа дека функционалноста на овој падеж е нешто што постојано се редефинира, дури и во рамките на еден ист јазик. Ситуацијата во Тесалија, специфично, покажува дека тоа се случува и во рамките на еден дијалект.

Целта на овој труд е да го опише и објасни развојот на генитивот сингулар во грчкиот јазик низ призмата на една историско-компаративна анализа на примерите на генитив

сингулар на два временски и просторни пункта, плочките испишани со линеарно Бе писмо од 14 и 12 в. п.н.е. и натписите напишани на еден од ајолските дијалекти од 8 - 2 в.п.н.е. Од една страна стои материјалот од микенските плочки како најстаро писмено сведоштво за грчкиот јазик и драгоценост за индоевропските јазици во целост, бидејќи само хетитските глинени плочки испишани со клинесто писмо од 17 - 16 в.п.н.е. се постари од микенските. Од друга страна стои натписниот материјал од ајолските дијалекти, кои и покрај временската дистанца покажуваат поголема блискост со микенскиот грчки од кој и да е друг дијалект во однос на генитивот сингулар, но во исто време и на свој посебен начин ја покажуваат паралелната употреба на различните форми за генитив.

Од една страна во микенскиот грчки сè уште не се случиле фонетските промени кои ја усложнуваат интерпретацијата на генитивските форми, а аблативот се искажува преку формите на инструменталот. Од друга страна во ајолските дијалекти можеме практично да видиме како фонетските промени, морфолошките аналогии и нивелирања, синкретизмот на падежите доведуваат до тоа еден падеж да биде означен со повеќе наставки истовремено.

Споредбата на лингвистичкиот материјал од микенскиот грчки и од ајолските дијалекти е оправдана и од географски аспект. Во Бојотија и Тесалија има наоди од микенскиот период и архиви со глинени плочки.

За потребите на истражувањето е земен предвид севкупниот материјал испишан со линеарно Бе писмо, кој се состои главно од глинени плочки, но исто така и од глинени печати, етикети и вази, вкупно околу 5900 натписи од Крит, Пелопонез и централна Грција. Користен е корпусот на натписи кој се состои од поединечни капитални изданија за секој локалитет и ревизиите на достапниот материјал кои се објавуваат во релевантни списанија.

Што се однесува до ајолските дијалекти, за потребите на истражувањето е земен предвид главно епиграфскиот материјал од областите на Бојотија, Тесалија, Лезбос, Ајолида и Троада, области кои во потесна смисла се дефинираат како ајолски.¹ Во рамките на тие области, акцентот е ставен на материјалот кој е напишан на дијалект. Но во областите каде што влијанието од јонското-атичкото којне започнало порано да се шири и каде што материјалот не е толку обемен, а тоа е случај со Тесалија, Лезбос и Ајолида во Мала Азија, анализирани се и натписите што се напишани делумно на дијалект. Не се земени предвид монети и натписи за кои не е утврдено на кој локалитет или на кој временски период му припаѓаат, освен во некои поединечни ситуации.² Од книжевната традиција, сведоштво за ајолските дијалекти има во Хомеровите епови, а конкретно за лезбоскиот дијалект во поезијата на Сапфо и Алкај. Овие материјали се земени предвид само како дополнителна илустрација, но не се анализирани со истата деталност како епиграфскиот материјал.

На прашањето на генитивот сингулар во грчкиот јазик досега му се посветени многу трудови, но нивниот пристап е главно теоретски. Во овој труд ситуацијата во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти се опишува и споредува преку анализа и соодветна презентација на конкретните примери. Падежните форми во индоевропското семејство јазици се обележани пред сè со наставката. Но важни обележја се исто така и аблаутот во основата, односно во суфиксот кој ја образува основата и акцентот. Затоа формите на генитив сингулар се класифицирани според наставката и според основата на која завршува зборот, односно според суфиксот со кој е оформена основата. Разлики во падежната наставка може да се јават и во рамките една иста семантичка категорија зборови, затоа формите на генитив сингулар, таму каде што е потребно се распределени и од аспект на тоа на која зборовна група ѝ припаѓаат.

¹ Според традицијата некогаш ајолска земја биле и Фокида, Локрида, јужна Ајтолија, северна Атика.

² Прегледите на натписите врз кои е работено истражувањето, односно кои содржат форми на генитив сингулар се на стр. 201 и натаму.

Прашањето на генитивот во грчкиот јазик засега и многу други прашања: аблаутот, контракцијата на вокалите, развојот на ларингалите, развојот на консонантската група *-sy-*, дејствувањето на аналогијата и нивелирањето на формите во рамките на една парадигма, синкретизмот на падежите. Затоа анализата на примерите се одвива и на фонетски и на морфолошки и на синтаксички план.

Но се разбира, за успешна анализа и споредба најважно од сè е да се утврдат соодветни примери. Тоа не е лесна задача дури и кога се во прашање текстови испишани со алфавет, а кога станува збор за текстови испишани со линеарно Бе писмо предизвикот е уште поголем. Затоа на изворниот материјал треба да му се пристапи холистички.

Расправата за генитивот во грчкиот јазик започнува со наставката **-es/-os/-s*, продолжува со наставката **-so*, а завршува со наставката **-syo*. Анализата на синтаксичките значења на примерите нека биде сфатена како разврска пред заклучок.

ΑΜΦΙΟΝΕΙ
ΑΑΣΤΑΛΑ
ΤΟΝΦΡΟΝ
ΕΤΟΣ

*/Αμφιόνεια ἀστάλα τοῦφρόνΕτος/
„Надгробна плоча на Амфион, син на Еуфронет“*

Надгробен споменик од Мелибоја – Тесалија, 5 в.п.н.е.
DGE 605

2. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО АТЕМАТСКА ОСНОВА

Кај сите имиња со атематска основа³ обележје на формите за генитив сингулар е наставката *-es/-os/-s. Од една страна различните аблаутни степени на наставката се врзани за имиња со различен тип атематска основа. На пример полната степен се јавува кај основите на консонант, а нултата степен кај основите на полувокал, сп. *ποδ-ός*, скт. *pad-ás*, лат. *ped-is* од **pod-/ped-*, „нога“ или скт. *पाम्प-as*, лат. *potin-is*, ст.сл. *имен-ε* од **nōm-*, „име“ и гот. *anstai-s* од *ansts*, „радост, милост“ или скт. *sīnó-s* од *sīnús*, „син“. Од друга страна распределбата оди и според јазици, на пример во италската, германската и балто-словенската група јазици се јавува *-es, а во грчкиот, хетитскиот и келтскиот *-os.

Но варијации во аблаутната степен се видливи и во еден ист јазик и во рамките на една иста парадигма. Така во грчкиот, во првиот дел од именката *δεσπότης*, *δεσ-* може да се препознае генитив со наставка во нулта степен, **dem-s* од **dōm*, сп. *δῶμος*, „дом“. Формите *ΔιεσκΟριάδεω* (IG XII.8/263.12, Тасос) и *Διεσκορίδου* (IPr 313.67, Приене) пак, упатуваат на генитив со наставка во полна *e*-степен, **di-és* од именката *Ζεύς* наспроти вообичаеното *di-ός*, мик. *di-wo*.⁴

Споредбата на индоевропските јазици покажува дека во почетокот падежните форми кај имињата со атематска основа биле означени не само со посебна наставка, туку и со промени во акцентот и со аблаут.⁵ И од тој аспект аблаутните степени од наставката за генитив сингулар секако треба да се поврзат со промената на акцентот. Кога коренот или суфиксот од основата е во нулта степен, тогаш акцентот се поместува на наставката за генитив и таа е во полна степен. Кога коренот или суфиксот од основата е во полна степен, акцентот останува на коренот или се движи во рамките на основата и тогаш наставката за генитив е во нулта степен, сп. *πα-τρ-ός* од *πα-τήρ* и скт. *sī-nó-s* од *sī-nú-s*, „син“.

Ваквите варијации во акцентот и аблаутната степен во голема мера биле елиминирани во текот на индивидуалниот развој на јазиците заради нивелирањето на парадигмите. Оттаму во повеќето јазици формите за генитив биле изедначени во прилог на една аблаутна степен од наставката.

Мислењата сепак се поделени во поглед на квалитативниот аблаут т.е во однос на тоа под кои околности се јавува наставката како *-es, а под кои како *-os. Некои сметаат дека првично наставката за генитив била *-os, а *-es настанало подоцна под влијание на другите наставки со полна *e*-степен,⁶ други пак претпоставуваат дека *-es е примарно, а *-os настанало по аналогича со тематските основи.⁷

³ Тоа се имињата чија основа не е оформена со тематски вокал. Покрај имињата со основа на консонант и полувокал, такви се и имињата со *a*-основа – првобитно основа на ларингал.

⁴ *Gr. Gr.* I. 547; Thumb - Scherer (1959) 274; García-Ramón (1987) 186, 199.

⁵ Се разликуваат три типа атематска деклинација: акростатична – непроменлив акцент на првиот слог, корен само во полна степен и наставки во нулта степен; протерокинетичка (протеродинамична) – акцентот се движи само во рамките на основата помеѓу коренот и суфиксот, а наставките се во нулта степен и хистерокинетичка (хистеродинамична) - акцентот се движи помеѓу основата и наставката. Во рамките на хистерокинетичкиот тип може да се зборува и за амфикинетички (амфидинамичен) односно холокинетички (холодинамичен) тип на промена – акцентот се движи меѓу коренот и наставката) и за месодинамичен - акцентот е на суфиксот од основата, види Sihler (1995) 278-279; Meier-Brügger (2003) 206-218; Beekes (2011) 190 и натаму; Rix (1992) 123.

⁶ Beekes (2011) 187.

⁷ Fortson (2010) 116, 127.

Но може да се размислува и за синкретизам на два падежа. Бидејќи во повеќето индоевропски јазици наставката *-es/-os/-s се користи и за аблатив – посебна наставка за аблатив е потврдена само за тематските основи – се смета дека веќе во протоиндоевропскиот генитивот и аблативот се искажувале само со една наставка. Дури се размислува и за тоа дека не постоел генитив, а дека оваа наставка првично имала само аблативска функција.⁸

Сепак, во хетитскиот во сите деклинации има посебни форми на аблатив кои завршуваат на -az (< -ats). А во повеќе индоевропски јазици има адвербијални суфикси кои упатуваат на тоа дека во протоиндоевропскиот аблативот се искажувал и на други начини: суфикс *-tos во грчкиот, латинскиот, санскритскиот, сп. грч. ἐν-τός, „одвнатре“, лат. in-tus, „внатре“, fundi-tus, „од темел“, скт. i-táh, „одовде“, mukha-táh, „од уста“;⁹ суфикс -θεν во грчкиот, сп. πόθεν, „од каде“, Ἰλιόθεν, „од Илиј“, мик. a-po-te-ro-te (PY Va 15.2), /amphoterōthen/, „од обете страни“.¹⁰ Во таа смисла, различните аблаутни степени *-es, *-os и *-s можат да значат и синкретизам на две различни падежни наставки, за аблатив и за генитив.¹¹

Микенските плочки со многу примери ја потврдуваат употребата на наставката *-os кај имињата со атематска основа. Но за разлика од помикенскиот грчки каде што оваа наставка покрај генитивското има и аблативско значење, во микенскиот таа има само генитивско значење (види стр. 172 и понатаму). Како што покажа истражувањето на Илиевски, во микенскиот грчки аблативот се искажувал со наставките на инструменталот, а во тематската деклинација веројатно сè уште се користела и аблативската наставка *-ōd.¹²

⁸ Brugmann (1892) 569; Семеренџи (1980) 174 фус. 3; Bonfante (1994) 73-74.

⁹ Erhart (1993) 26; Илиевски (1961) 51-52; Leumann (1977) 500-501.

¹⁰ Pievski (1959) 105-108 и (1961) 54-55. За можната врска меѓу суфиксите *-tos, *-dhem и хет. -az (< -ats) види Shields (1987) 65-67.

¹¹ За аблатив *-es, а за генитив *-os/-s (Илиевски (1961) 44-45); за аблатив *-s (Sihler (1995) 291).

¹² Илиевски (1961) 57 и понатаму.

2.1. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ОСНОВА НА ОКЛУЗИВ

Во индоевропски рамки, најстарите имиња со основа на оклузив се коренски именки во сите три рода. Некои од нив може да се доведат во врска со глаголски корени, сп. *φλόξ*, *φλογ-ός*, „пламен“ и *φλέγω*, „горам“ или *κλώψ*, *κλοπ-ός*, „крадец“ и *κλέπτω*, „крадам“. Но има и такви, кои не може да се доведат во врска со глагол како *θρίξ*, *τριχ-ός*, „влакно, коса“.¹³ Се разбира, многу поголем дел од имињата со основа на оклузив претставуваат зборовите изведени со суфикси. Продуктивни се суфиксите на велар, сп. *γυνή*, *γυναι-κ-ός*, „жена“, *φοῖνιξ*, *φοίν-ικ-ος*, „црвен, фојникиски“ и на денгал, сп. *ἄναξ*, *ἄνακ-τ-ος*, „господар“, *ὄνομα*, *ὄνομα-τ-ος*, „име“. Од аспект на оклузивот на кој завршува основата, тие може да се поделат на имиња со основа на лабијал, на денгал, на велар, на лабиовелар и со основа на *-nt.

Наставката за генитив сингулар кај овие имиња се јавува во полна степен, сп. грч. *ποδ-ός* и лат. *ped-is*, скт. *pad-ás*, (< **ped-es*) од **pod-/ped-*, „нога“. Кај коренските именки во грчкиот се видливи промени во акцентот кои ја потврдуваат првобитната флексија од хистерокинетички односно амфикинетички тип. Во номинатив и акузатив, акцентот е на коренот, а во другите падежи на наставката, сп. *ποδός* (ген.), *ποδί* (дат.) ↔ *πόδα* (акуз.) од *πούς*, „нога“. Според тоа треба да се претпостави дека кај ваквите именки некогаш имало и аблаут во коренот од типот **pd-ós/pd-és* (ген.), **pd-éi* (дат.) ↔ **ród-m* (акуз.). Но аблаутно-акцентските варијации рано се изедначиле и траги од нив не можат да се видат. Кај имињата чија основа е оформена со суфикс, варијациите во акцентот и аблаутот исто така рано се изгубиле, но во некои јазици има сè уште видливи траги од првобитната хистерокинетичка односно холокинетичка флексија. Така, санскритскиот ни покажува дека кај имињата со основа на *-nt во генитивот, суфиксот бил во нулта степен, а акцентот бил на наставката, наспроти номинативот и акузативот каде што суфиксот е во полна степен и го носи акцентот, сп. скт. ген. *d-at-ás* и ном. *dán*, акуз. *d-ánt-am* од коренот **ed-/d-*, „јадам“ или генитив на *-vat-as* и ном. на *-vān*, акуз. на *-vant-am* кај имињата оформени со суфиксот **-went-/wont-/wnt-*.¹⁴

2.1.1. Генитив сингулар кај имиња со основа на лабијал

Во микенскиот досега нема идентификувано сигурни примери на генитив сингулар од имиња чија основа завршува на лабијал *-p-*, *-b-* или *-ph-*. Во помикенскиот грчки голем дел од имињата со ваква основа се сложени со втор дел *ὄψ* (*ōψ*), „око, лик“. Историски гледано тие имаат основа која завршува на лабиовелар (Види стр. 18-19). Во ајолските дијалекти соодветните примери на генитив сингулар од вакви сложени завршуваат на *-οπος*. Кај Алкај генитивот од митското име *Πέλοψ* гласи *Πέλοπος* (Alc. B2(a)1). На бојотските натписи генитивот од теонимот *Χάροψ* е забележан како *Χάροπος* (AD 2 (1916) 218/A1.12, 220/B5.8, Коронеја).¹⁵ А барем една генитивска форма, сп. IG VII 1758.4, Теспија, сведочи дека *Χάροψ* е и лично име. Сложенката *χάροψ* (или *χάροπος*), „сјаен, срчен, со блескав поглед“ со прв дел *χαρ-*, сп. *χαίρω*, „се радувам“, *χάρμη*, „желба за борба“ (< **gher-/ghor-/gh^or-*, „посакувам“),¹⁶ како лично име ја има веќе во микенскиот, сп. ном. *ka-ro-qa* (KN Sc 257.1; MY Au 657.4).¹⁷

¹³ Sihler (1995) 282; *Gr.Gr.* I. 423-425, 565; Chantraine (1933) 1-3; *Reverse Index* 382; 611.

¹⁴ Sihler (1995) 280-281, 614; Meier-Brügger (2003) 216-217.

¹⁵ Епитет на Херакле (види Raubitschek (1966) 164; *DELG* IV². 1248). Павсанија спомнува статуа на Херакле Харопс во близина на Коронеја, сп. Paus. 9.34.5.

¹⁶ *IEWI*. 440; За дилемите околу интерпретацијата на првиот дел види Sommer (1948) 120-122; *DELG* IV². 1248.

¹⁷ Mühlestein (1955) 124; Бузалковска-Алексова (1995) 252, 272. Ако натписот од Олимпија (OL Zh 1) е оригинален, тогаш на него го има најстариот пример од ова име (види Arapogianni et al. (1999) 41).

Во ајолските дијалекти во генитив се среќава уште една сложенка со втор дел **ok^w*, *Θάροψ*. Генитивската форма *Θάροπος* (IG VII 3172.b1.7.96, Орхомен) е единственото сведоштво за ова лично име. Името се јавува како варијанта за Харопс кај Диодор (D.S. 3.65. 4-6).¹⁸ Можеби првиот дел од оваа сложенка е од и.е. корен **dhers-/dhrs-*, „смел, бестрашен сум“, сп. *θάρσος*, „смелост“, *θρασύς*, „смел, дрзок“, скт. *dhṛṣṇóti*, „се осмелува“. Во ајолските дијалекти кај ваквите сложени имиња првиот дел гласи *θέρσ-*, сп. *Θέρσανδρος*, *Θερσικράτης*. Но сепак се среќаваат и имиња со *θαρρ-* (< *θαρσ-*), сп. *Θάρρανδρος*, *Θαρρίκων*, *Θάρρως*.¹⁹

2.1.2. Генитив сингулар кај имиња со основа на дентал

Оваа категорија имиња е далеку попродуктивна во грчкиот, отколку имињата со основа на лабијал. Употребата на *-t-*, *-d-* и *-th-*, како суфикси со кои се проширува коренот е распространета во сите индоевропски јазици.

2.1.2.1. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-t-*

На микенските плочки има неколку примери на генитив од имиња чија основа е проширена со суфиксот *-t-*. Сите тие имаат паралела во помикенскиот грчки и ја потврдуваат староста на ваквите образувања. Споредбата со ајолските дијалекти покажува дека сепак може да се јават разлики во поглед на самиот суфикс.

me-ri-to (PY Un 718.5), */melitos/*, сп. ном. *me-ri*, */meli/* (KN Gg (1) 702.1.2; 704.2) во целост кореспондира со помикенскиот генитив *μέλιτ-ος* од *μέλι*, „мед“.²⁰ Зборот како дентална основа има паралела во хет. *melit*, лув. *malit*, гот. *miliþ*, алб. *mjalhtë*. Во други јазици, тој се менува како друга основа, сп. ст.ирс. *mil*, ген. *melo*, *mela* (*i*-основа), ерм. *melr*, *melu* (*u*-основа), лат. *mel*, *mellis* (< **mel-n-*).²¹

wa-na-ka-to (PY La 622v1) */wanaktos/*, сп. ном. синг. *wa-na-ka* (PY Na 334a), дат. синг. *wa-na-ka-te* (KN Ga (1) 675) и *wa-na-ke-te* (PY Fr 1215.1) е генитив од *ἄναξ*, „цар, господар“.²² Овој збор нема паралела во други и.е. јазици. Во помикенскиот грчки најчесто е со основа на *-τ-*, сп. ген. (*φ*)*ἀνακτος* (Hom. Il. 15.214), дат. (*φ*)*ἀνακτι* (Hom. Il. 1.36), но на дорските натписи има примери и без суфиксот *-τ-*, сп. ген. дуал *τοῖ(φ) φανάκοι(v)* (IG IV/566, Аргос). Флексијата без дентал е потврдена и преку личните имиња, сп. бој. патронимик *φανακώνιος* (IG VII 2781.18, Копа). Микенските форми ја потврдуваат староста на флексијата со дентал. Генитивот *wa-na-ka-to* пак, покажува дека невообичаениот третман на консонантската група *-kt-*, со вметнат вокал *a*, наместо вокалот од следниот слог (би очекувале кај генитивот тоа да биде *o*) е правило за формите од оваа именка, а дека дативот *wa-na-ke-te* е исклучок, сп. и придавката *wa-na-ka-te-ro* (PY En 74.3, TH Z 839), */wanakteros/*. Веројатно формите во косите падежи се повеле по номинативот, каде што *ξ* е обележано како да е консонантска група *-ks-*, па крајното *s* се испушта, а вокалот *a* е додаден според претходниот слог.²³ Писарите графички ја изедначиле флексијата на именката, која инаку би изгледала разнородно. Имено, во сите други случаи со денталното проширување се добива основа, која графички се презентира

¹⁸ Според Диодор, тоа е името на таткото на Ојагар, односно дедото на Орфеј, види Lobeck (1829) 238, 323; PW III. 2184; PW VA. 1306.

¹⁹ Buck (1955) 69; за развојот на групата *-rs-* види Blümel (1982) 102-110; Lejeune (1972) 125-126. За и.е. паралели види IEW I. 259; DELG II. 424; EDG I. 535.

²⁰ Documents² 283, 560; Chantraine (1967) 67; Bartoněk (2003) 228, 386, 397.

²¹ DELG III. 681-682; Гамкрелидзе - Иванов (1984) 603; Wortbildung² 18.

²² Memoires I. 313; Wortbildung² 18; Bartoněk (2003) 228, 374.

²³ Études 381.

идентично во сите коси падежи. Во ајолските дијалекти генитивот *ἄνακτος* може да се види преку сложените имиња со втор дел *ἄναξ*. Тие се распрстранети во сите грчки дијалекти, а во регионот на Ајолида се особено чести,²⁴ сп. *Ἀνδρώνακτος* (Charitonidis (1968) 122.15, Ерес) од *Ἀνδρώναξ* и *Εὐάνακτος* (IG XII 2/320, Митилена) од *Εὐάναξ*.

Мик. *a-te-mi-to* и бој. *Ἀρτάμιδος* – Теонимот *Ἄρτεμις* на микенските плочки во генитив е забележан на плочката PY Es 650, сп. *az-ki-wa-ro*, *a-te-mi-to*, *do-e-ro*, */Aigiwalos*, *Artemitos*, *doelos*/, „Ајгивал, роб на Артемида“,²⁵ а го има и во датив, сп. *a-ti-mi-te* (PY Un 219.5). На бојотските натписи пак, името на оваа божица неколку пати се јавува во генитив како *Ἀρτάμιδος*, сп. BCH 25 (1901) 365/18, Лебадеја; ZPE 29 (1978) 125-126/3, Хајронеја. За разлика од микенската форма *a-te-mi-to*, бојотската *Ἀρτάμιδος* покажува *a* вокал и основа на звучен дентал *d*. Ваквата флексија е правило за бојотските натписи и е потврдена и преку другите падежи. Во другите дијалекти името на божицата Артемида се јавува како *Ἄρταμις*, *Ἀρτάμιτος* (дор.), *Ἄρτεμις*, *Ἀρτέμιδος* (јон. атич.), а има и форми без дентал, сп. акуз. *Ἄρτεμιν*, дат. *Ἀρτάμι* кои покажуваат дека оваа именка може да се менува и како *i*-основа.²⁶ Бојотската форма *Ἀρτάμιδος* има вокал *a* како во дорските дијалекти и тоа секако е резултат на западното влијание во овој дијалект, но има *d*-основа како во јонско-атичкиот.²⁷ Микенскиот генитив *a-te-mi-to*, */Artemitos/* ја потврдува староста на *t*-основата, карактеристична за западните дијалекти, но во исто време покажува дека вокалот *a* е иновација.²⁸ Микенската форма *a-te-mi-to* ја потврдува староста и на генитивот *Ἀρτέμιτος*, кој се јавува на подоцнежните дорски натписи и во делфискиот. Различните форми од оваа именка во грчкиот веројатно се должат на тоа што се работи за странски збор.²⁹

ti-mi-to се јавува во синтагмата *ti-mi-to-a-ke-e*, *ti-mi-to a-ke-i*, топоним кој се среќава повеќе пати на микенските плочки, сп. PY An 661.10; PY Ma 123.1; Na 361. Можеби *ti-mi-to* е */Thimi(s)tos/*, генитив од **Themis*, сп. *θέμις*, „закон, право, пророштво“, *Θέμις*, теоним и *ἄγκος*, „долина“.³⁰ Во помикенскиот грчки, кај Хомер потврден е генитивот *Θέμιστος* (Hom. Od. 2.68), но кај Пиндар се среќава генитив *Θέμιτος* (Pi. O. 13.8), сп. и датив *Θέμιτι* (IG VII 1816, Теспија). Има и форми без дентал, ген. *Θέμιος* (Hdt. 2.50); акуз. *Θέμιν* (Hes. Th. 16), што упатува на тоа дека можеби оваа именка првобитно била именка со *i*-основа.³¹ Сепак, микенскиот генитив *ti-mi-to* ја потврдува староста на формите со безвучен дентал *-t*. Алтернацијата *eli* во коренот ја има и кај други зборови во микенскиот. Дека таа била присутна и кај именката *themis* се гледа и преку формите *te-mi-ti-ja*, *ti-mi-ti-ja*. Така се нарекува областа околу *ti-mi-to-a-ke-e*. Во Тесалија има планина *Θεμιστεία*, а има и име на месец *Θεμιστιος*, сп. IG IX.1/689. Овие образувања се од основата на *-στ-* од именката *θέμις*.³²

²⁴ H.P. 45-47; Hodot (1990) 104.

²⁵ Heubeck (1960a) 253; Thumb - Scherer (1959) 328, 347; *Études* 88 фус. 73 и 180 фус. 415.

²⁶ Chantraine (1967) 67; *Gr. Gr.* I. 464.

²⁷ И во лезбоскиот и во тесалскиот дијалект *Ἄρτεμις* е именка со *d*-основа. Што се однесува до вокалот, на лезбоските натписи примерите се со вокал *e*, додека на тесалските има примери и со *a*, види Thumb - Scherer (1959) 43, 72, 106; Buck (1955) 24; Blümel (1982) 50, 53.

²⁸ Meier (1975) 16, 76.

²⁹ Тоа што името на Артемида е потврдено и на натписи од Лидија како *Artimus* може да биде индикација за нејзиното потекло од Мала Азија, види DELG I. 117; Meier (1975) 76. Но според Бикс името на божицата може да е и предгрчко, види EDG I. 142.

³⁰ *Études* 180; Meissner - Tribulato (2002) 313.

³¹ Според Бенвенист првобитно именката гласела **θέμι*, *θέμιτος*, па потоа се измешала со *s*-основите и го добила денталното проширување, види Бенвенист (2002) 319; сп. и DELG II. 428, Meier (1975) 16.

³² Поинаква интерпретација на топонимот *ti-mi-to a-ke-e* предложи Т. Палајма, *Τιρμίνθων ἀγκέχει*, „Долина на Терпентините“, при што *ti-mi-to* е генитив плурал од **terminthos*, *tirminthos*, сп. *τέρμινθος*, *τερέβινθος*, дрво *Pistacia Terebinthus*, „терпентин“ (Palaima (2000) 14-15; Bartoněk (2003) 203).

Именките на -μα, -ματος исто така спаѓаат во категоријата имиња со основа на -t-. Денталот кај овие именки е проширување на индоевропскиот суфикс *-m̥- во рамките на грчкиот, грч. ὄνομα, ὄνομα-τ-ος и скт. *nāma, nām̐n-as*, лат. *nōmen, nōm̐n-is*, гот. *namo, nam̐n-s*, ст.сл. *имѧ, имен-ѧ*.³³ Можно е ова проширување да настанало преку првобитните аблативски форми на -τος, сп. скт. *-taḥ* (види стр. 10). Со реинтерпретација на овие форми: *ὄνομα-τος > ὄνοματ-ος, денталот -t- навлегол и во другите падежи. За овие именки нема пример на генитив сингулар од микенскиот, но формите во други падежи, потврдуваат дека денталното проширување веќе е присутно во овој период, сп. со *o* (< *n*), ном. синг. *a-to* (KN Sg 1811.5), */ar^hto/*, ном. плур. *a-to-ta* (PY Sa 790), */ar^hmota/*, помик. *ἄρμα*, „колце (мик.), кола (помик.)“; со *α* (< *n*); инстр. синг. *e-ka-ma-te* (PY Ta 642.3), */ekhmatē/*, инстр. плур. *e-ka-ma-pi* (PY Ta 713.1.3), */ekhtarphi/*, помик. *ἔχμα*, „потпора“.

Во ајолските дијалекти генитивот сингулар редовно завршува на -ματος исто како и во другите дијалекти. Најмногу примери има во лезбоскиот, сп. *ψαφίσματος* од *ψαφίσμα*, јон.атич. *ψήφισμα*, „изгласана одлука, предлог за одлука“ (IG XII 2/6.37, Митилена); *καρύγματος* (IG XII 2/500.16, Метимна) од *κάρυγμα*, јон.атич. *κήρυγμα*, „повик, оглас“, *βάματος* (IK 5/13(I).2.4, Кима) од *βάμα*, јон.атич. *βῆμα*, „стапка, основа за статуа“.

Иако во помал број, генитиви на -ματος сепак има и на бојотските натписи, сп. *ἀγείματος* (BSN 50 (1926) 396-399/16.2, Теспија) од *ἄγεια*, дор. *ἄγημα*, „сегмент од војската, дивизија“, а и на тесалските, сп. *πολιτεύματος* од *πολίτευμα*, „државно уредување, власт, граѓанство“ (IG IX.2/517.6.14, Лариса).

Именките на -της, -ητος (-τᾶς, -τᾶτος) се образувани со суфиксот *-tāt-, кој е присутен и во другите индоевропски јазици, сп. грч. *όλότης*, „целосност“ и скт. *sarvatāt-*, авест. *haurvatāt-*, грч. *νεότης*, „младина, младост“ и лат. *novitās, novitāt-is*.³⁴ Ваквиот тип именки означуваат квалитет или трајно својство и најчесто се изведуваат од придавки. Тие станале особено продуктивни во похомерскиот период. Во лезбоскиот се јавуваат главно на подоцнежни натписи, од периодот на римското царство и претставуваат една одлика на којнето од овој период. Генитивската форма *οἰκηιότατος* (IG XII.2/15(13-37).16, Митилена, 2 в.п.н.е.) од *οἰκηιότας*, „блискост, пријателство“ е единствената која се јавува порано.³⁵

Личните имиња -εις, -ειτος (-ης, -ητος), образувани со суфиксот *-ēt- се потврдени со повеќе примери во генитив сингулар на бојотските натписи. Во атичкиот завршуваат на -ης, -ητος, а во бојотскиот на -εις, -ειτος, при што со EI се бележи [e:] (< [e:]). Ваквите имиња се хипокористици од сложени имиња.³⁶ Примерите на генитив сингулар го потврдуваат тоа, сп. *Κλείτος* (BSN 60 (1936) 181-183/2B.30, Теспија) од *Κλείς* и *Κλεισθένης*, ген. од *Κλεισθένεις* (BSN 60 (1936) 177-180/2A.29, Теспија); *Μένειτος* (E 77.25.15, Хиетос) од *Μένεις* и *Μενεκράτιος*, ген. од *Μενεκράτεις* (IG VII 2818.12, Хиетос) или *Μενεκλείος*, ген. од *Μενεκλείς* (ZPE 29 (1978)126-127/4.15, Хајронеја). Но сепак форми како *Λίλειτος* (IG VII 2809.6; IG VII 2814.4, Хиетос) од *Λίλεις* или *Ράδειτος* (BSN 23 (1899) 193/1, Акрајфија) од *Ράδεις* не можат да се поврзат со соодветни сложени имиња. Имињата на -εις, -ειτος (-ης, -ητος) може да се поврзат со други категории зборови оформени со и.е. суфикс *-ēt-.³⁷ Примерите на генитив ја потврдуваат само флексијата со долг вокал во суфиксот.

³³ Chantraine (1967) 82-83 и (1933) 175; Sihler (1995) 296-297; Rix (1992) 144.

³⁴ Chantraine (1933) 293-296; *Reverse Index* 464; *Gr. Gr.* I. 528-529; *Wortbildung*² 150.

³⁵ Hodot (1990) 105.

³⁶ *Wortbildung*² 18-19.

³⁷ Сп. *πλάνης*, „скитник, планета“ и *πλανάω*, „скитам, лутам“; *γυμνής*, „лесно вооружен пешак“ и *γυμνός*, „гол, лесно облечен, невооружен“, скт. *sravāt-*, „ток, река“, „раздвижен“; лат. *seges, segetis*, „посев“ (види *Gr. Gr.* I. 499; Chantraine (1933) 267; *Reverse Index* 451). Во бојотскиот има и хипокористици на -ει (-η), кои се менуваат како сигматски основи. Можеби и некои од хипокористите на -εις, -ειτος првобитно имале основа на -ē-.

И на тесалските натписи има една форма во генитив сингулар од лично име *-ης, -ητος*, сп. *Αμφιώνεια ἃ στάλα τοῦφρόνΕτος* (DGE 605, Мелибоја), „Надгробна плоча на Амфион, син на Еуфронет“.³⁸ Во првото издание на овој натпис (JHS 33 (1913) 313-314/1), Вудвард *τοῦφρόνΕτος* го толкува како *τοῦ ΦρόνΕτος* (Woodward (1913) 313-314). Швицер пак, повикувајќи се на коментарот од Кречмер транскрибира *τοῦ Εὐφρόνητος*.³⁹ Дека варијантата на Кречмер е поверојатна, потврдува и фактот што личното име *Εὐφρόνης* го има и на други натписи, сп. *ΕὐφρόνΕς* (Jeffery (1961) 138/9, Мегара, 5 в.п.н.е.). Името е хипокористик од *Εὐφρων*, сп. и *Εὐφρόνιος*, *Εὐφρονίδας*, *Εὐφρονίνος*, *Εὐφρώ*. Примерот од Тесалија е значаен, зашто е од 5 в.п.н.е., значи многу постар од бојотските примери, кои датираат од 3, 2 в.п.н.е.

2.1.2.2. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-d-*

Имињата со основа на *-d-* во грчкиот главно припаѓаат на две категории: имиња на *-ας, -αδος* и на *-ις, -ιδος*. Некои зборови завршуваат и на *-υς, -υδος*, а генитив на *-οδος* има само еден збор, именката *πούς* и нејзините сложенки.

Кај коренската именка *πούς, ποδ-ός*, архаичноста на денталот *-d-* е потврдена и во другите јазици, сп. лат. *pēs, ped-is*, скт. *ṛāṭ, ṛad-ās*, ст.сл. *podъ* и на микенските плочки, сп. инстр. синг. *po-de* (PY Та 641.1), */podēl/*, инстр. плур. *po-pi* (PY Та 642.3), */porphi/*. Промената во акцентот упатува на тоа дека оваа именка првично имала флексија од хистерокинетички тип, ном. *pōts* ↔ ген. *pd-ós* или *pd-és*.⁴⁰

Имињата на *-ις, -ιδος* се среќаваат на микенските плочки, но нема примери на генитив сингулар, сп. *to-qi-de* (PY Та 642.3; 713.1.2), */tork^widēl/*, инстр. синг. од **tork^wis*, „спирала“, хом. *τρόπις*, „кобилица“; *ke-ki-de* (PY An 654.3.15; 657.8.10.13), */kerkides/*, ном. плур. од *ke-ki* (PY An 192.13), */kerkis/*, некакво војничко занимање или функција.⁴¹

Оваа категорија имиња е една од најпродуктивните во грчкиот. Во голема мера имињата со основа на *-id-* се мешале со имињата со *i-*основа или основа на друг дентал, што се гледа и преку мешањето на падежните форми со или без дентал, со *-d-* или со друг дентал.⁴² Во ајолските дијалекти има примери на генитив сингулар од општи именки, лични имиња, теоними и кај сите основата е со дентал, сп. *παιδός* (VCH 25 (1901) 361-363/2.5, Теспија; IG IX.2/553.31, IX.2/575, Лариса) и *παῖδος* (Sapph. 16.10; 102.2) од *παῖς*, „дете, син“; *πάτριδος* (IG XII Suppl./139 (58-106).74, Ерес) од *πάτρις*, „татковина“;⁴³ *Σωτειρίδος* (AD 2(1916) 220/B5.12 Коронеја) од *Σωτειρίς*; *Λαῖδος* (SEG 35/559, Азор) од *Λαῖς*; *Καικοθέμιδος* (Charitonidis (1968) 122.6, Ерес) од *Καικόθεμις*. Во ајолските дијалекти и теонимот *Ἄρτεμις* е именка на *-ις, -ιδος*. Во поглед на генитивската форма *Ἀρτάμιδος*, бојотскиот се разликува и од западните дијалекти, сп. *Ἀρτάμιτος*, *Ἀρτέμιτος* и од микенскиот, сп. *a-te-mi-to* (види стр. 13).

Имињата на *-ας, -αδος* се исто така распространети во грчкиот. Некои вакви именки во поглед на денталот од основата имаат паралела и во други и.е. јазици, сп. *χολάδ-ες*,

³⁸ Morpurgo-Davies (1968c) 90.

³⁹ DGE, белешка кон натписот бр. 605.

⁴⁰ Sihler (1995) 281. Според друга реконструкција именката имала флексија од акростатичен тип, па генитивот гласел **péd-s* (Beekes (2011) 209).

⁴¹ Meier (1975) 71, 75-76; Bartoněk (2003) 230-231.

⁴² Meier (1975) 11-12, 16-17; *Wortbildung*² 141-142; *Gr. Gr.* I. 464; *Reverse Index* 416; Chantraine (1933) 336 и (1967) 66-67.

⁴³ Во лезбоскиот не важи правилото дека формите без дентал се јавуваат само кај оние именки, кај кои вокалот *-i-* не е носител на акцентот. Па така, и именката *πατρίς*, во лезбоскиот *πάτρις*, на натписи се јавува во акузатив како *πάτριν*. Но според анализата на Р. Одо, шест форми на генитив од оваа именка се јавуваат на натписите од 2 в.п.н.е. до 1 в.п.н.е. и сите имаат основа со дентал, види Hodot (1990) 107.

„црева, утроба“, плур. од *χολάς*, ст.сл. *желудникъ*, „желудник“. Нумеричките именки пак во другите јазици имаат *t*-основа, сп. *δεκάς*, *δεκάδ-ος* и скт. *daśát*, ст.сл. *десять*.⁴⁴ На микенските плочки не се забележани форми на генитив сингулар, иако формата *wo-na-si*, дат. лок. плур. од */woinas/*, *οἶνας*, „винова лоза“ го потврдува присуството на именки на *-ας*, *-αδος*.⁴⁵

Во бојотскиот, на натпис од Орхомен (IG VII 3170) се среќаваат две имиња на реки на *-ας*, *-αδος* во генитив, сп. *Λιονσι[ά]δος* (р. 15) од *Λιονσίας* и *Πορπουλιάδος* (р. 14, 15) од *Πορπουλίας*. *Λιονσίας* е бојотска варијанта за *Λουσίας*, што како име на река е забележано и во јужна Италија, а се употребува и како епikleза за Атина во Аркадија. Има и нимфи *Λουσιάδες*.⁴⁶

2.1.2.3. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-th-*

Имиња со атематска флексија чија основа завршува на *-th-* во грчкиот има многу малку. Кај некои од нив аспирираниот дентал *-th-* е додаден секундарно. Тоа се гледа од паралелните форми без дентал, сп. акуз. *ὄρνιν* покрај *ὄρνιθα* од *ὄρνις*, „птица“ и од паралелите во другите јазици, сп. хет. *ḫar-aš*, ген. *ḫaran-aš*, гот. *ara*, ген. *arin-s*, „орел“. А некои од нив се веројатно предгрчки зборови, како на пр. *Πάρνης*, *Πάρνηθος*.⁴⁷

ko-ru-to, */koruthos/* е генитив од именката *κόρυς*, „шлем“ кој се среќава повеќе пати во Sh серијата во Пил, сп. PY Sh 733; 737; 740.a; 741; 742; 743;744. Именката е потврдена и како ном. синг. *ko-ru* (KN Sk 8100.Bb), */korus/* и како инстр. плур. *ko-ru-pi* (PY Ta 642.2), */korupphi/*.⁴⁸

Зборот е етимолошки поврзан со *κορυδός*, „вид чучулига со кикиришка“, *κορυφή*, „врв, теме на главата“, а можеби и со *κέρας*, „рог“ и *κάρ*, *κάρη*, „глава“ од индоевропскиот корен **ker-/kor-/k̑r-*, сп. во другите јазици, лат. *cervus*, „елен“, *cornū*, ст.англ. *horn*, скт. *śrīṅga*, „рог“.⁴⁹ Акузативот *κόρυιν*, кој се среќава покрај *κόρυθα*, упатува на тоа дека оваа именка првобитно имала *u*-основа. Микенската форма *ko-ru-to* ја потврдува староста на *th*-основата и на генитивот *κόρυ-θ-ος*.

2.1.3. Генитив сингулар кај имиња со основа на велар

Во категоријата имиња со корен или основа на велар *-k-*, *-g-* и *-kh-* влегуваат имиња на птици, инструменти, технички термини. Повеќето зборови се коренски, а во помала мера веларот како суфикс послужил за оформување основа од друг корен. Малку од нив имаат паралели во другите индоевропски јазици, сп. *πτέρυξ*, *πτέρυγ-ος*, „крило“ и скт. *patañg-á*, авест. *fraptərəjāt*, „птица“, лат. *propterus* (< **proptergwus*), „жесток“.⁵⁰

Попродуктивни во грчкиот се имињата со корен или основа на безвучен велар *-k-*. Веларот како суфикс може да се јави само како *-k-* или пак, проширен со вокал како *-ǎk-*, *-ĩk-*, *-ũk-*, *-ǣk-*. Овој индоевропски суфикс има деминутивна или пејоративна функција, често се среќава кај личните имиња, но се користи и за образувања од предгрчки основи.⁵¹

Примерите на генитив сингулар во микенскиот и во ајолските дијалекти се од општи именки и од лични имиња.

⁴⁴ Gr. Gr. I. 507; Chantraine (1933) 349-350; Reverse Index 411; Meier (1975) 82.

⁴⁵ Documents² 592; Perpillou (1981) 49.

⁴⁶ PW XIII.2. 1867.

⁴⁷ Chantraine (1933) 365 и понатаму; Gr. Gr. I. 510; Reverse Index 444; Wortbildung² 174.

⁴⁸ DELG II. 569; Moreschini (1984) 58 и фус. 10; Bartoněk (2003) 231, 395.

⁴⁹ Гамкрелидзе - Иванов (1984) 173.

⁵⁰ Gr. Gr. I. 498; Wortbildung² 175; DELG IV.1. 948.

⁵¹ Chantraine (1933) 376-377, 381-382; Gr.Gr. I. 496-497; Wortbildung² 161-162.

e]ri-ko (KN So 8251.b) се јавува на фрагмент од Кносос, сп. *Jri-ko*, *ROTA*]. Фрагментот е класифициран како *So*, што значи ѝ припаѓа на серијата за колца. Во истата серија колцата се квалификуваат според материјалот од кој се направени како *e-ri-ka*, */helikās/*, ген. синг. од */helikā/*, *ἑλικη*, „врба“ и *pte-re-wa*, */ptelewās/* ген. синг. од */ptelewā/*, *πτελέα*, „брест“. Имајќи го предвид *e-ri-ka*, */helikās/* можно е *Jri-ko* да се реконструира како *e]ri-ko*.⁵² Оваа форма би била генитив од коренската именка */heliks/*, паралелна атематска варијанта покрај */helikā/*.⁵³ Во помикенскиот грчки именката *ἑλιξ* значи „спирала“ и општо земено сè што е свиено, извиткано, а именката *ἑλικη*, во Аркадија значи „врба“, *Salix fragilis*. Можно е и зборот за дрвото кое е свиткано надолу и зборот за спирала, односно за нешто свиено да доаѓаат од истиот индоевропски корен **s^o(e)lik(h)-*.⁵⁴ Размената на значењата кај зборовите *ἑλιξ* и *ἑλικη* е видлива во помикенскиот грчки. Така *ἑλικη* се нарекува сосвездието Голема Мечка заради вртењето околу северниот пол. Кај Аристотел во значење „навој на спирална школка“ покрај *ἑλιξ* (Arist. *HA*. 547b11) се употребува и *ἑλικη* (Arist. *HA*. 524b12). Именката *ἑλιξ*, пак, значи и еден вид бршлен, *Hedera Helix*, сп. *Thphr. HP*³. 18.6.1-8.21.

Именките *κῆρυξ*, „гласник“ и *γυνή*, „жена“ имаат основа проширена со суфикс *-k-* во рамките на грчкиот. Генитивите забележани на лезбоските натписи ја потврдуваат основата со *-k-*. Формата *κάρυκ-ος* се среќава повеќе пати, сп. IG XII Suppl./139 (1-57).39, Метимна. Именката *κῆρυξ* има паралела во скт. *kārú-*, „пејач, поет“, а формата за датив сингулар *ka-ru-ke* (PY Fn 187. 3.5.16.21), */kārūkei/* потврдува дека веќе во микенскиот, таа имала основа на велар.⁵⁵

Генитивот од *γυνή*, лезб. *γύνα* гласи *γύναικος*, сп. IG XII Suppl./126.9, Ерес исто како во атичкиот. Основата со велар *γυναικ-* е добиена со додавање на *-k-* на вокативот *γύναι*.⁵⁶ Паралелите во индоевропските јазици укажуваат на варијации во деклинацијата и коренот на оваа именка, сп. скт. вед. *gnā*, авест. *gənā*, гот. *qīno*, ст.сл. *жени* < **g^wen-*.⁵⁷ Само во грчкиот има три варијанти за коренот и коренскиот вокал *γυν-*, *βαν-* и *μνα-* (< **βνα-*, сп. *μνάομαι*, „се женам“).⁵⁸ Се претпоставува дека првобитно генитивот гласел **μνας* или **μνος*, сп. ст.ирс. ном. *ben* (< **g^wénā*) и ген. *tnā* (< **g^wnās*).⁵⁹ Во бојотскиот оваа именка е забележана како *βανά* кај Корина, но на натписите не се забележани форми во другите падежи кои би одговарале на оваа форма. Во микенскиот нема примери, но има форма на ном. синг. ж.р. *ku-na-ja* (PY Ta 711.3), */kupaŋā/* од придавката *γύναιος*, „женски“, која и во помикенскиот период се јавува паралелно со *γυναικεῖος*.⁶⁰

Личните имиња на *-αξ*, *-ακος* и на *-ιξ*, *-иκος* се продуктивни во грчкиот и тоа се главно хипокористици. На бојотските натписи во генитив се јавуваат имињата *Τρίαξ* и *Πύρραξ*, сп. *Τρίακος* (IG VII 2724.6, 2724a.1, Акрајфија) и *Πύρρακος* (IG VII 2724b.6, Акрајфија). Името *Τρίαξ* е поврзано со именката *τριακάς*, „триесетти ден во месецот“ (*H.P.* 522; *DELG* IV². 1136), сп. Хесх. *τριάξ*· *τριακάς* и други имиња изведени од истата именка *Τριακάδας*, *Τριακαδίων*. Името *Πύρραξ* пак е хипокористик од придавката *πυρρός*, „огнено првен, првенокос“ или од сложено име, сп. *Πύρρανδρος*, *Πυρρίνος*, *Πύρρος*⁶¹ и мик. *pu-wi-no* (PY Cn 655.5), */Purwīnos/*; *pu-wo* (KN As (2) 1516.10), */Purwos/*.

⁵² "Je-ri-ko not impossible", види *KT*⁵ 314.

⁵³ Lejeune (1972) 307-308 фус. 57; *Dic. Mic.* I. 245.

⁵⁴ *DELG* II. 338-339.

⁵⁵ *DELG* II. 527; *Documents*² 551; Илиевски (2000) 342; Bartoněk (2003) 133, 231, 365.

⁵⁶ Chantraine (1967) 65; *Gr. Gr.* I. 583.

⁵⁷ *DELG* I. 242-243.

⁵⁸ *γυν-* и *βαν-* < *g^wnā-*, а *μνα-* < *g^wnā-*, види Lejeune (1972) 44 и фус. 7, 8; 206 фус. 1; 212 фус. 6.

⁵⁹ *Gr. Gr.* I. 583; Leukart (1987) 348.

⁶⁰ *Études* 43, 215, 218; *Documents*² 557; Leukart (1987) 348; *DELG* I. 242.

⁶¹ *H.P.* 392-393; *DELG* III. 959-960.

Што се однесува до формата *Φλόφα Ρος*, таа се јавува на еден архаичен бојотски натпис од крајот на 7 и почетокот на 6 в.п.н.е. од Теба (Jeffery (1961) 94/7). Примерот е уште позначаен затоа што е единствената потврда за постоењето на името *ΦΛΟφαξ* во грчкиот. Ако вокалот во суфиксот е долг, тогаш *Φλόφαξ* е во врска со *φλύαξ*, „дрдорко“ и *φλύω*, „се прелевам, вријам, дрдорам“ како што мисли Бехтел (H.P. 500). Ако пак вокалот во суфиксот е краток, тогаш *Φλόφαξ* (или *Φλωφαξ*) има исто значење како *φλέωξ*, „роза“ (DELG IV². 1212). Нема многу други имиња со кои може да се поврзе ова име, *Φλέας* е веројатно исто така во врска со коренот **φλεϜ-/φλοϜ-/φλυ-* (< **bhleu-/bhlou-/bhlu-*). Аблаутната степен **φλοϜ-* ја има во *φλόος*, „пупка, цвет“, *Φλοιάσιος*, име на месец во Лаконија, *Φλοῖος*, епитет на Дионис, а во микенскиот во *po-ro-wi-to-jo*, ген. синг. од **Phlowistos/*, име на месец (види стр. 123).

to-ro-wi-ko (PY Cn 655.2) се среќава во Пил, во серијата Cn, сп. *ta-ro-pi*, *to-ro-wi-ko*, *pa-ra-jo* OVIS^m 133I, при што *ta-ro-pi* е инстр. абл. од топонимот *ta-ro*, **/Mālōn/*, а *pa-ra-jo* е */palaiōi/*, ном. плур. од *παλαιός*, „стар“, придавка со која се квалификуваат овците. Личното име во генитив е името на овчарот.⁶² Тоа е потврдено и во номинатив, сп. *to-ro-wi* (PY Cn 131.6; Jn 601.2); *to-ro-wi-ka* (PY An 5.3). Георгиев го поврзува со *θρέομαι*, „врескам“, *θρόφος*, атич. *θροῦς*, „вресок, бука, мрморење“, сп. и име *Πολύθρους* < *πολύθρους*, „бучен“ и го интерпретира како **Θρόφις*.⁶³ Но имајќи го предвид генитивот *to-ro-wi-ko*, оправдано е *to-ro-wi* да се прочита како **/Throwiks/*, хипокористик образуван со суфиксот *-ik-*, сп. *Αἰθιξ* и *αἰθός*, „изгорен“, *Αἰθίοψ*, *Αἰθων*. Името *to-ro-wi* може да се поврзе со *To-ro-wo*, */Throwos/*.⁶⁴

И името *Φοῖνιξ* е изведено со истиот суфикс од придавката *φοινός*, „крвав, крваво црвен“,⁶⁵ а во генитив е забележано на тесалските натписи, сп. *Φοῖνικος* (IG IX.2/553.18.21, Лариса). *Φοῖνιξ* е и митско име и етник „Феникиец“, а именката *φοῖνιξ* значи „црвена боја“, но и „палма“ (во смисла „феникијско дрво“) и тип на лира (во смисла „феникијска лира“). Во значењето „украш во вид на палма“ ја има и во микенскиот, сп. *po-ni-ke* (PY Ta 722.1), */phoinikē/*, инстр. синг. и *po-ni-ki-pi* (PY Ta 714.2), */phoinikphi/*, инстр. плур.

to-ro-ko- (PY La 635) – **Име на -ωξ (-οξ) во микенскиот?** – Ако *to-ro-ko-wo-wo-pi* е топоним во аблатив, оформен со *wo-wo*, */worwos/*, атич. *ῥος*, јон. *οῦρος*, „меѓа, бразда“, тогаш *to-ro-ko-* може да биде генитив од лично име или апелатив. Имено, во микенскиот постојат топоними, оформени од лично име или апелатив во генитив и *wo-wo*, сп. *wa-no-jo*, *wo-wo* (PY Cn 40.1.2.3.4), */Warnouyo worwos/*; *e-u-ta-re-wo wo-wo* (PY Na 198), */E(h)uthallēwos worwos/*.⁶⁶ Ако е формата *Mo-ro-ko* во генитив, тогаш, таа може да биде само од име со атематска основа на велар. Во помикенскиот грчки има мал број коренски зборови кои во номинатив завршуваат на *-ωξ* или *-οξ*, а лични имиња во LGPN не се забележани.⁶⁷ Микенското име би можело да биде хипокористик од сложено име со прв дел *Mo-ro-*.

2.1.4. Генитив сингулар кај имиња со основа на лабиовелар

Во микенскиот има и категорија на имиња со корен или основа, што завршува на лабиовелар, која во помикенскиот грчки веќе не постои. Со развојот на лабиовеларите, ваквите именки станале зборови со корен или основа на дентал или лабијал.

⁶² Documents² 200-201; Илиевски (2000) 123.

⁶³ Дополнение I. 27.

⁶⁴ **Θροφος*, види Дополнение I. 27; Mémoires I. 133 фус. 21; Bartoněk (1999) 129.

⁶⁵ DELG IV². 1217-1219; Wortbildung² 162.

⁶⁶ Mémoires I. 166 и фус. 28; Bartoněk (1999) 124; Duhoux (1999) 235.

⁶⁷ Токму затоа досега името е интерпретирано само како име со тематска основа **μολοχός*, сп. *μολοχίτις* (*λίθος*), „малахит - скапоцен камен“ (Stella (1965) 105 фус. 21; 148 фус. 53); **μυλοκο-* во врска со *μύλαξ*, „воденички камен“ (Дополнение II. 58); од **mrogh-*, сп. *βρόχος*, *βρόξαι* (Pievski (1987b) 15 фус. 44).

az-ti-jo-ḡo (PY Ep 74.11; Eo 247.1) е генитив од личното име /*Aithiyok^{ws}/*, сп. ном. синг. *az-ti-jo-ḡo* (PY Eb 846.A; Ep 301.2) и дат. синг. *az-ti-jo-ḡe* (PY Eo 247.2.3.4.5.6.7), /*Aithiyok^wei/*, сложенка од *αἶθος*, „изгорен, црвен како оган“, сп. *αἶθω*, „горам“, скт. *édha-*, „дрво за горење“, лат. *aedēs* и **ok^w*, „поглед, лик“, сп. помик. *Αἰθίοψ*, „жител на Ајтиопија, црвено-кафеав“. ⁶⁸

do-ro-ḡo (PY Na 384) можеби е генитив од /*Dolok^{ws}/*, помик. *Δόλοψ*. Формата се јавува во една синтаagma *do-ro-ḡo so-wo-te*, топоним во аблатив, /*Dolok^{wos} Sowotē/*, а има паралела во помик. *Δόλοπος σῆμα* (Orph. A. 464) и *τύμβος Δολοπήϊος* (A.R. 1.585), како што предложи М. Д. Петрушевски. ⁶⁹

2.1.5. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-nt-*

Во оформувањето на имињата со основа на *-nt-* учествуваат два суфикса **-ont-/ent-/nt-/nt-* и **-went-/wont-/wnt-*. Најголемиот дел од имињата оформени со суфиксот **-ont-/ent-/nt-/nt-* се глаголски придавки – партиципи, а тие уште во протоиндоевропскиот започнале и да се супстантивизираат, сп. *ὄδων* (*ὀδοῦς*), *ὀδόντ-ος*, „заб“ и лат. *dens*, *dent-is*, скт. *dán*, *dat-ás*, литв. *dantis*, *dant-iēs*. Процесот продолжил и во рамките на грчкиот, на пр. *ἄρχων* е партицип од *ἄρχω*, но и именка со која се означува една политичка функција. Во грчкиот има и такви именки на *-nt-* кои не можат да се објаснат како индоевропски, како на пр. *ἑλέφας*, „слонова коска“, а суфиксот е продуктивен и за образување лични имиња. ⁷⁰

Флексијата на овие имиња е од хистерокинетички или амфикинетички тип. Првобитните аблаутно-акцентски промени се зачувани само во санскритот, во другите јазици дошло до нивелирање на флексијата, сп. скт. ном. *s-án*, акуз. *s-ánt-am*, ген. *s-at-ás* наспроти грч. ном. *ᾶν*, акуз. *ᾶντ-α*, ген. *ᾶντ-ος* од **es-/s-*, „сум“ или скт. ген. *d-at-ás* наспроти грч. ген. *ὀδ-όντ-ος* од **ed-/d-*, „јадам“. ⁷¹ Врз основа на санскритскиот може да се претпостави дека во генитивот првично суфиксот бил во нулта степен *-nt-* (*-nt-*), а наставката во полна степен. Во рамките на грчкиот ваквото образување најубаво се гледа кај атематските глаголи со корен (или основа) на вокал, сп. *δοῦς* (ном) и *δό-ντ-ος* (ген.), парт. аор. од *δίδωμι*. Но кај тематските глаголи суфиксот е *-ont-*, сп. *φέρ-οντ-ος*, ген.синг. од *φέρων*, парт. през. од глаголот *φέρω*, што може да се објасни како дејство на аналогијата – полната степен од суфиксот навлегла во генитивот од другите падежи каде што била присутна односно полната степен била карактеристика на сите падежи, а акцентот бил непроменлив. ⁷² Или и тука суфиксот е во нулта степен, а вокалот *o* е тематскиот вокал. ⁷³

Суфиксот **-went-/wont-/wnt-*, сп. грч. *-γεντ-*, скт. и авест. *-vant-*, хет. *-want-*, во грчкиот е продуктивен во оформување на придавки пред сè, но и на лични имиња и топоними. Семантичкото значење на имињата оформени со овој суфикс е „изобилува со нешто“, сп. скт. *rátha-vant-*, „опремен со колца“, мик. *wo-do-we*, /*wordowen/*, ном.синг. ср.р. од *ῥοδόεις*, „(парфимиран) со рози“. ⁷⁴ Придавките се особено чести во хомерскиот грчки. Во микенскиот овој суфикс е исто така забележително присутен и кај придавки и кај лични имиња, а има и мал број топоними.

⁶⁸ *Wortbildung*² 171, 218; *Études* 316 фус. 116.

⁶⁹ Petruševski (1965d) 201.

⁷⁰ *Gr. Gr.* I. 525-526; Chantraine (1933) 268-269; *Reverse Index* 456-457; *Wortbildung*² 26-27.

⁷¹ Семеренџи (1980) 175-176; Sihler (1995) 614-616; Beekes (2011) 196-197.

⁷² Семеренџи (1980) 331-332; Sihler (1995) 615; Beekes (2011) 279.

⁷³ Rix (1992) 233-234.

⁷⁴ Chantraine (1933) 270-272; *Gr. Gr.* I 526-527; *Reverse Index* 460; *Wortbildung*² 151. Во словенските јазици можеби придавките на *-vit*, како *ветровит*, го содржат овој суфикс, види Ilievski (1992) 333.

И овие имиња имале деклинација од хистерокинетички тип, со аблаут во суфиксот, сп. скт. ном.синг. *-vān*, акуз. синг. *-vant-am*, ген. *-vat-as* (< **-wnt-as*).⁷⁵ Притоа во генитив суфиксот бил првично во нулта степен, а наставката во полна степен. Во рамките на грчкиот аблаутот е изнивелиран, па суфиксот во сите падежи се јавува како *-went-*, сп. ген. *χαρί-εντ-ος* од *χαρί-εις* (< **χαρί-εντ-ς*), „мил, прекрасен“. Во помикенскиот грчки кај ваквите имиња се вметнал тематски вокал *o* помеѓу коренот и суфиксот, но на микенските плочки тие сè уште имаат атематска флексија, сп. *te-mi-dwe-te* (KN So (2) 4433.a), ном. акуз. дуал, ср.р. */termidwente/* од **/termidwens/*, „прицврстен со потпирки“ и хом. *τερμιόεις*, „уцрасен со реси“.

2.1.5.1. Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот **-ont-/-ent-/-nt-/-nt-*

Образувањето на генитивот сингулар кај овие имиња може да се илустрира со примери и во микенскиот и во ајолските дијалекти, кои може да се поделат во две групи:

Примери од имиња на *-ας* (< **-αντς*), *-αντος*

a-me-ja-to (PY Sa 834; Sh 736) е веројатно генитив од лично име, сп. *a-me-ja-to*, *wo-ka* (PY Sa 834), */A-me-ja-to wokhā/*, „Кола на А.“ и *a-me-ja-to*, *o-pa* (PY Sh 736), */A-me-ja-to hopā/*, „обработка на А.“. Тоа го потврдува контекстот, имено именките */wokhā/* и */hopā/* вообичаено одат со лично име во генитив, а ја имаме и номинативската форма *a-me-ja* (KN F(1) 153.3) со која може да се поврзе генитивот. Веројатно името е оформено од основа која не е грчка.⁷⁶

e-re-pa-to (KN V 684.1; PY Sa 793) */elephantos/* е генитив од *ἐλέφας* „слон, слонова коска“, сп. ном. синг. *e-re-pa* (KN Sd 4412.a), */elephans/*; акуз. синг. *e-re-pa-ta* (KN Og 7504), */elephanta/*, инстр. синг. *e-re-pa-te* (KN Ra (2) 1028.A), */elephantē/*. Зборот е заемка од семитскиот.⁷⁷ Во лезбоскиот во генитив се среќава личното име *Ἐλέφας*, сп. *Ἐλέφαντος* (IG XII Suppl./114.3, Метимна).

qa-ra2-to (TH Of 37.1) е генитив од *qa-ra2* (PY An 192.16), сп. и дат. синг. *qa-ra2-te* (PY Fn 7.7; TH Of 38.1). Веројатно ова име треба да се интерпретира како */K^walyans/*, помик. *Πάλλας*, *Πάλλαντος*.⁷⁸ Именката *πάλλας*, „младо момче“, која се содржи во името во помикенскиот се јавува и како *πάλλαξ*, *πάλλακος*, „момче помладо од ефеб“, сп. и *παλλακή*, „љубовница“.

pa-to (PY Ed 411.1) се јавува во синтагмата *ku-su-to-ro-qa pa-to*, која претставува збирна формула. Ако е *ku-su-to-ro-qa*, */ksunstrok^whā/*, *συστροφή*, „збир“, тогаш *pa-to* може да биде ген. синг. *παντός* од *πᾶς*,⁷⁹ па синтагмата да значи „збир од сè, вкупно“. Во помикенскиот грчки, *τὸ πᾶν* значи „свкупност, сè“, сп. *ἄξιοι τοῦ παντός* (Pl. *Sph.* 216c), *παντός μᾶλλον* (Pl. *Cri.* 49b). Но не може сосема да се исклучи можноста дека *pa-to* е генитив плурал од истата заменска придавка.⁸⁰ Генитивот *παντός* од придавката *πᾶς*, *πᾶσα*, *πᾶν* се среќава често во сите ајолски дијалекти, сп. SEG 3/356.8, Акрајфија; SEG 27/202.23, Лариса; IG XII Suppl./125.8.9.17, Ерес.

Примери од имиња на *-ων*, *-οντος*

Οπισιτι *ιμενκι* - супстантивизирани партиципи во генитив има на тесалските и бојотските натписи, сп. *συνφέρωντος* (SEG 1/132.10, Теспија) од именката *συνφέρων*, бојотски за *συνφέρων*, „корист, предност“ (ср. род. парт. през. од *συνφέρω*, „собирам, користам,

⁷⁵ Beekes (2011) 196; Rix (1992) 144.

⁷⁶ Предгрчка основа (*Études* 269); *Ἀμείαντος* vel. sim. (*Mémoires* III. 25 фус. 7); малоазиско име *Ἀμμία* (C. Milani, *Atti Pavia* 109 (403), види *Dic.Mic.* I. 55).

⁷⁷ Larosche (1965) 57-59; DELG II. 338; Sacconi (1973) 173-174; Bartoněk (2003) 492.

⁷⁸ *Études* 155 фус. 298 и 274; Heubeck (1979) 249.

⁷⁹ *Documents*² 264, 567.

⁸⁰ Bartoněk (2003) 236; Илиевски (2000) 134.

помагам“); *παρεόντος* од именката *παρόν*, „во моментов, сега“ (ср.р. парт. през. од *πάρεμι*, „тука сум, присутен сум“) во синтагмата *ἐτ’ τοῖ παρεόντος*, „во моментов, сега“ (IG IX.2 /517.14, Лариса); *ἄρχοντος*, ген. синг. од *ἄρχων*, „архонт“ (м. р. парт. през. од *ἄρχω*, „започнувам, управувам“) во формулата за датирање, со предлогот *ἐπί*, но најчесто без него, сп. *τοῖ Ἐνδεκα τοῖ ἐπὶ Φιδίαιο ἄρχοντος* (Roesch (1982) 380, Теспија), „Единаесетмината во времето на архонтот Фидија...“.⁸¹

Кај генитивската форма *παρεόντος* се гледа полна степен од глаголскиот корен **es-*, што е типично за ајолските дијалекти, а е видливо и во микенскиот, сп. *a-pe-o-te*, *lape(h)ontes*/ од *ἄπειμι*, „отсутен сум“.⁸² Атичките форми *ᾶν*, *ᾶντος* < **s-ōn*, **s-ōntos* во однос на аблаутната степен од коренот кореспондираат со ситуацијата во другите и.е. јазици, сп. скт. *s-án*, *s-at-ás*, лат. *ab-s-ens*, *ab-s-ent-is* и *sōns*, *sontis*, „виновник“ и во таа смисла се поархаични.

a-pi-jo-to (PY An 261.7.8) и *a-pi-o-to* (PY An 261v.6; Un 616 v.3) се две варијанти на генитив од личното име *a-pi-jo* (PY An 725.14), */Amphi-yōn/*, сп. помик. *Ἀμφίων*, *Ἀμφίονος*, но со *n*-основа.⁸³ Микенското име е изведено од партицип **ἄμφιων*, сп. хом. *ἄμφήλυθε*, аорист од *ἄμφέρχομαι*, „обиколувам“. Според К. Ј. Рејх формата *a-pi-o-to* може да се интерпретира како */Amphi-hont-os/*, сложенка со втор дел **hont-* < **yont-*, сп. скт. *yant-*, подоцна во грчкиот заменето со *iónt-* по аналогија со *ἵμεν*. Варијантата *a-pi-jo-to* може да се протолкува исто така како архаичен облик на партиципот, */Amphi-yont-os/*, со *-y-* (< *h*) како транзициски глас, но може да биде и веќе новооформеното **ἄμφ-ιοντος*,⁸⁴ сп. и *ἄπιόντος* (IG VII 506.1, Танагра; IK 5/12.17, Кима) од *ἄπειμι*, „си одам“. Помикенското име *Ἀμφίων* од друга страна веројатно е хипокористик од сложено име, на пр. *Ἀμφιμήδης*.

a-re-to-to (PY Sa 1265) можеби е генитив од личното име **/Arethōn/*.⁸⁵ Се среќава еднаш во Пил, сп. *a-re-to-to*, *wo-ka*, */A. wokhā/*, „Кола на А.“ Во помикенскиот ги има имињата *Ἀρέθων*, *Ἀρέθουσα*. Аретуза е митолошко име. Многу извори и нимфи, го носат ова име, а Херодијан го поврзува со глагол *ἀρέθω* (Hdn. *De pr. cath.* 3.1.269.5)⁸⁶.

Лични имиња на -ων, -οντος во генитив сингулар има и во ајолските дијалекти. Повеќето форми се од лезбоските натписи, но има примери и од Бојотија и од Тесалија. Некои од примерите се од сложени слични имиња, на пр. формите *Δαμοφάοντος* (IG VII 2115, Теспија) од *Δαμοφάων*, *Καλλιφάοντος* (BSN 61(1937)217-235.57, Теспија) од *Καλλιφάων*, *[Κ]λεόφωντος* (IG XII 2/18.12, Митилена) од *Κλεόφων* се генитиви од сложени имиња со втор дел **φάων*, партицип од еден глагол што значи „сјаам“, сп. Хесх. *φῶντα-λάμποντα*, кај Хомер забележан во 3 л. синг. аорист како *φάε*.⁸⁷ Формите *Λαοκρέοντος* (IG XII 2/646.c49, Несос) од *Λαοκρέων*, *Παισικρέοντος* (IG XII 2/646.a15.34, Несос) од *Παισικρέων*,⁸⁸ *Τιμασικρέοντος* (IG XII 2/551; IG XII Suppl./125.4, Ерес) од *Τιμασικρέων* се генитиви од сложени со втор дел *-κρεων*.⁸⁹

⁸¹ Употребата на оваа формула во уводниот дел или поретко на крајот од натписот е пракса во Бојотија. Исклучок е Хајронеја, каде што во истиот контекст наместо *ἄρχων* се употребува именката *ἀρχός*. На тесалските и лезбоските натписи формулата за датирање е без генитивот *ἄρχοντος*.

⁸² Blümel (1982) 219, 224; Thumb - Scherer (1959) 72.

⁸³ *Documents*² 532; Илиевски (2000) 278 фус. 12.

⁸⁴ *Études* 191 и фус. 458.

⁸⁵ *Documents*² 534; *Dic. Mic.* I. 55.

⁸⁶ За можноста *Ἀρέθουσα* и *ἀρέθω* да се изведени од и.е. корен **H₂redh-*, „произлегувам, се раѓам“, сп. хет. *hardu-*, „род, потомство“, ст.сл. *rodъ*, види Schaffner (2010/2011), стр. 103 и понатаму.

⁸⁷ Глаголот е од коренот **bheH₂-/bH₂-*, сп. скт. *bhā-ti*, „свети“ и *bhā-ti*, „светлина“, види DELG IV.1. 1168.

⁸⁸ Првиот дел *παισι-* е ајолска варијанта за јон.атич. *παισι* < **παντσι-*, види Wathelet (1970) 256 и фус. 44, сп. и Hodot (1990) 75 фус. 143.

⁸⁹ Wathelet (1970) 256 фус. 44. Генитивот од *Τιμασικρέων* еднаш во Ерес се среќава како *Τιμασικρόντος* (Charitonidis (1968) 122, Ерес). Веројатно се работи за грешка. Генитивот се однесува на номинативот *Παυκρέων*, па можеби повторувањето на *-κρεων-* придонело писарот да погрешни.

Се смета дека *κρέων*, *κρέοντος*, „владетел, господар“, сп. P. 8.99, кај Хомер *κρείων*, *κρείοντος*, сп. Ном. II. 1.130, 8.31 е стар компаратив, со секундарно додаден дентал на првобитната *n*- основа.⁹⁰

Некои пак од генитивите на *-οντος* се од хипокористици добиени од глаголски партиципи, сп. *Παρμένοντος* (IG XII 2/646.a10, Несос) од *Παρμένων* (од партицип на *παρμένω*, апокопирана варијанта од *παραμένω*, „останувам, опстојувам“), сп. и *Παραμένων* или пак се од именки, сп. *Λέοντος* (IG IX.2/506.2, Лариса) од *Λέων* (од *λέων*, „лав“), мик. *re-wo* (KN Xd 7663).

Глаголски партиципи во генитив сингулар во микенскиот грчки не се среќаваат, но затоа во ајолските дијалекти бројот на примерите е значителен. На бојотските и тесалските натписи партиципите од глаголите кои означуваат вршење некаква функција типично се среќаваат во формулата за датирање, во истиот контекст како *ἄρχων*. Тоа се главно партиципи од деноминативни глаголи, изведени од именка што означува функција или од коренски глаголи на кои им соодветствува иста таква именка, сп. *[β]οιω[τ]αρχίοντος* (IG VII 3088.1, Лебадеја), ген. синг. од *βοιωταρχίω*, парт. през. од *βοιωταρχίω* и именка *βοιωτάρχης* или *ἄιδοντος* (BSH 98 (1974) 186/5, Орхомен), ген. синг. од *ἄιδω*, парт. през. од *ἄιδω* и именка *ἄοιδός*. Ваквите партиципи се редовно во презент. Исклучок е партиципот на аорист *λέξας* од *λέγω* кој вообичаено се јавува на тесалските натписи. Овој партицип е исклучок од другите и по тоа што не соодветствува со именка која искажува функција, туку со глаголска форма во 3 лице, сп. *Ἀναξίπποι Μαρσναίοι λέξαντος* (BSH 59 (1935) 37-38/1b.13-14, Кранон) и *Ἐπιχαρίδας ἔλεξε* (IG VII 505.2, Танагра).

Се разбира примери на генитив има и од други типови глаголи, не само на натписите, туку и во книжевната традиција и тие не се само форми од партицип на презент, туку и од активен и пасивен аорист и од перфект. Во сите три дијалекти тие завршуваат на *-οντ-ος* и кај тематските и кај атематските глаголи, а ги покажуваат вообичаените особености на ајолските дијалекти.

Најстариот пример е забележан на архаичен натпис од кр. на 7/п. на 6 в.п.н.е. од Теба, сп. *ἀπάρχοντος* (Jeffery (1961) 94/7) од глаголот *ἀπάρχω*.

Кај глаголите на *-εω* во бојотскиот дијалект заради развојот на *e > i* пред *a* и *o*, формите на партиципот редовно завршуваат на *-ιοντος* не само во северниот дел од Бојотија, туку и во јужниот, сп. *ἱεραρχίοντος* од *ἱεραρχέω* на натпис од Халијарт (BSH 98 (1974) 644/2), но и во Теспија, сп. BSH 50 (1926) 401-403/18.1⁹¹ и во Теба, сп. IG VII 2421.1, со што дополнително се потврдува дека феноменот не е типичен само за градовите на север.⁹²

Во тесалскиот дијалект пак, глаголите на *-εω* имаат атематска флексија во Пелазгиотида и Перајбија, а веројатно и во Хестијотида, но тематска во Тесалиотида.⁹³ Примерите на генитив сингулар од презентскиот партицип го потврдуваат ова, сп. *ἀγυρανομέ-ντ-ος* (IG IX.2/506.20; IG IX.2/515.3-4.7, Лариса) од *ἀγυρανομέω*; *ἀρχιπτολιαρχέ-ντ-ος*

⁹⁰ сп. комп. *śréyas-* (скт.), *srayah-* (авест.) и именка *śrī-* (скт.) *srī* (авест.), „власт, богатство, раскош“ (DELG II. 580; Gr. Gr. I. 526; Wortbildung² 27). За можноста формата да се објасни како партицип со *nt*-основа од **kréh-el-*, „се одликувам“, сп. скт. *śrīṇāti*, види Narten (1987) 291 и понатаму; EDG I. 774.

⁹¹ Во изданието на Пласар стои *ἱε[ρ]αρχίοντος*, но Рош ја корегира формата во *ἱα[ρ]αρχίοντος*, види *IThesp.* VI. 313; Blümel (1982) 51 и фус. 29.

⁹² Долго време се сметало дека оваа појава, забележана уште на најраните натписи има географски ограничувања, дека е типична за градовите во регионот околу езерото Копа, а дека на југ (во Теспија, Тизба, Хорсија, Платеја) вокалот *e* останува неизменет (види Thumb - Scherer (1959) 19; Blümel (1982) 41-42). Но поновите истражувањата покажуваат дека и покрај тоа што овој феномен е доминантен на север, сепак тој е присутен и во градовите на југ. Всушност, токму најстарите примери за преминот на *e > i* се од Теба и Теспија. Според Вотеро варијациите во графемите се повеќе ортографски феномен отколку фонетски (види Vottero (1995-1996) 317-318, сп. и Brixhe (1985) 373.

⁹³ Buck (1955) 123; Blümel (1982) 167.

(IG IX.2/1233.2, Фалана) од ἀρχιπολιάρχέω и ἑλωρέ-ο-ντ-ος (Jeffery (1961) 99/10.12, Тетониј) од ἑλωρέω.

Кај примерите на генитив од презентскиот партицип на глаголот εἰμί и неговите сложени се забележува полната степен *es- од коренот и суфиксот -ont-, сп. ἐ-όντ-ος (IG.IX.2/506.6, Лариса); ἐ-οντ-ος (IG XII Suppl./139 (58-106).105, Ерес); παρ-ι-όντ-ος (IG VII 3377.3-4, Хајронеја, IG VII 3081.1, Лебадеја) со *i < e*, сп. и παρ-ε-όντ-ος (IG IX.2/517.14, Лариса).⁹⁴

Кај примерите на генитив сингулар од партиципот на аорист нема отстапувања, сп. ἀναθέντος (BSH 50(1926) 391-392/6.4; 391-392/7.4-5, Теспија) од ἀναθείς, партицип на коренски атематски аорист од ἀνατίθημι, „поставувам, посветувам“; ἐσσελθόντος (BSH 61 (1937) 217-235, Теспија + IThesp. II/53.26) од ἐσσελθών (јон. атич. ἐξηλθών), партицип на коренски тематски аорист од ἐξέρχομαι, „излегувам, изминувам“;⁹⁵ συγχωρείσαντος (IG VII 3172.148, Орхомен) од συγχωρείσας (јон. атич. συχωρήσας), партицип на сигматски аорист од συχωρέω, „се среќавам“; καλλάφθε[ν]τος (IG XII.2/526.20, Ерес) од καλλάφθεις (јон. атич. καταληφθείς), партицип на пасивен аорист од καταλαμβάνω, „досегам, фаќам“.

Специфичност на ајолските дијалекти е образување на партиципот на перфектот со суфиксот -nt-.⁹⁶ Еден пример во ген. синг. е формата κατεληλύθ-ο-ντ-ος (IG XII.2/6.9, Митилена) од κατέρχομαι, „се симнувам“. Ситуацијата во микенскиот во овој поглед е различна. Иако нема примери во генитив сингулар, кај примерите од другите падежи се гледа основа оформена со суфиксот *-wos-/-us- како во другите грчки дијалекти, но без денталното проширување, сп. te-tu-ko-wo-a (KN L 871.b), te-tu-ko-wo-a₂ (PY Sa 682), /tetukh-woh-a/ од τεύχω, „создавам, градам“, хом. τετευχώς.

2.1.5.2. Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот *-went-/-wont-/-wnt-

Примерите на генитив сингулар од имиња образувани со суфиксот *-went-/-wont-/-wnt- се од лични имиња, топоними, придавки.

Примери од лични имиња

ko-ma-we-to (KN Ap 618.2; Dk (1) 920.a; 931.a; Dv 1272.A; X 9711) е генитив од личното име /Komāwens/, сп. ном. *ko-ma-we* (PY Ap 519.10), дат. *ko-ma-we-te* (KN C (2) 913.2). Во помикенскиот грчки има придавка *κομήεις*, „со многу коса, влакнест“, изведена од *κόμη*, „коса, влакна“ со суфиксот *-went-, сп. кај Хомер *κάρη κομόωντας Ἀχαιοῦς* (Hom. II. 2.11), „Ахајците с'убави коси“, а има и лично име *Κομάτας*.⁹⁷

o-we-to (KN Dm 1184.b) се јавува во синтагмата *o-we-to*, *o-pa*. Зборот *o-pa*, /hopā/ вообичаено оди со генитив, па може да се претпостави дека *o-we-to* е генитив од лично име.⁹⁸ Но досега зборот не е интерпретиран на задоволителен начин.⁹⁹ Можеби името е изведено од основата без дентал на именката *οῦς*, сп. *οὐατόεις*, *ώτώεις*, „со рачки, со долги уши“ и мик. *a-no-we* ((PY Ta 641.3), /anow(w)ēs/ и *a-no-wo-to* (KN K (1) 875.1-6), /anow(w)otos/, „без рачки“.

⁹⁴ Blümel (1982) 224; Hodot (1990) 166.

⁹⁵ Оваа форма според првичното читање гласи [δι]εσσελθόντος, види Feysel (1937) 225; Blümel (1982) 226. Но Рош ја корегира во ἐσσελθόντος, види IThesp. II. 12-13.

⁹⁶ Thumb-Scherer (1959) 4, 70, 104; Buck (1955) 118; Hodot (1990) 208.

⁹⁷ Mémoires II. 22; Études 267 и фус. 163; DELG II. 561; Bartoněk (2003) 238.

⁹⁸ Documents² 566; Melena (1983) 265; Pievski (1992) 322 фус. 6.

⁹⁹ *O-we* < *o-pa-we*, /Olba-wens/, сп. ὀλβήεις, ὀλβιος „среќен“ или /Olpa-wens/, сп. ὀλπη, „кожна кесичка за масло за борење“ (Pievski (1992) 334 и фус. 47).

Примери од топоними

За разлика од придавките и личните имиња кај кои основата е образувана со полната *e*-степен **-went-* како во микенскиот, така и во помикенскиот грчки, кај топонимите во помикенскиот грчки се гледа **-went-*, но микенските примери упатуваат на аблаутната степен **-wont-*.¹⁰⁰ Така како што кај придавките и личните имиња аблаутните промени во суфиксот во сите падежи се изедначиле во прилог на полната степен **-went-*, така кај топонимите во сите падежи навлегла полната степен **-wont-*, па на номинативот кој завршува на *-wo*, */-wons/* му одговара генитив на *-wo-to*, */-wontos/*, дат. лок. на *-wo-ti*, */-wontil/*, абл. инстр. на *-wo-te*, */-wontē/*.

e-ri-no-wo-to (PY Eq 213.3) е веројатно генитив од топонимот */Erinowons/*, сп. ном. *e-ri-no-wo* (PY Na 106.B) и абл. *e-ri-no-wo-te* (PY Cn 4.5; Mn 456.8). Овој топоним е забележан и во помикенскиот грчки како *Ἐρινεός*, *Ἐρινούς* во Дорида, Ахаја. Етимолошки може да се поврзе со именката *ἔρινεός*, „дива смоква“.¹⁰¹

Ἐπόεντος (IG VII 4136, Акраџија) е генитив сингулар од *Ἐπόεις*, контрахирано *Ἐποῦς*. Топонимот е од придавката *ἔποεις*, „сочен, полн со сок“, оформена од една именка *ἔπος*, „сок од смоква“, всушност билка што се користела за згрутчување на млекото, сп. литв. (плур.) *sakaĩ*, ст. прус. *sackis*, ст. сл. *corz* (<**sok^wos*).¹⁰²

se-wo-to (KN Da 1268.B) се јавува во контекст кој дозволува да се претпостави дека станува збор за име на сопственик или колектор.¹⁰³ Имајќи предвид дека името почнува со *s*, веројатно е оформено од негрчка основа. Но, од друга страна бидејќи полната степен од суфиксот *-wont-* во микенскиот типично се среќава кај топонимите, може да се претпостави дека и *se-wo-to* е не лично име, туку топоним, дополнение на претходно наведениот топоним *qa-ra*.¹⁰⁴ Дека ова е така, доказ може да биде формата */se-wo-te* (PY An 233.4), доколку е целосна. Имено, оваа форма се појавува во една листа на лица, кои се наброени покрај топоними во аблатив, сп. на истата плочка *a-mi-ni-so* (p. 2), */Amnīsō/*; *ko-tu-we* (p. 3), */Gortuwē/*.

Примери од придавки

Примери на генитив сингулар од придавки оформени со овој суфикс има кај Алкај, сп. *ἀνθεμόεντος* (Alc. Z44.1) од *ἀνθεμόεις*, „цветен“ (< *ἄνθεμον*, поетски за *ἄνθος*, „пупка, цвет“); *ζακρυόεντος* (Alc. B2(a)8) од *ζακρυόεις*, „многу студен“; *νιφόεντος* (Alc. Z32) од *νιφόεις*, „снежен“ (< *νίψ*, „снег“, сп. акуз. *νίφα*). Кај сите форми може да се види завршокот *-οεντος* < **-οϝεντος* во неконтрахирана форма. Тематскиот вокал *-ο-* е оправдан само кај *ἀνθεμόεντος*, кај другите два примери таквото образување е секундарно. Во микенскиот грчки ваквите придавки се образувале без тематски вокал.

Анализата на примерите потврдува дека генитивот сингулар кај имињата со основа на оклузив и во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти вообичаено завршува на *-ος*.

¹⁰⁰ *Mémoires* IV. 16-19; Leukart (1994) 110 фус. 216; Meier-Brügger (1989) 209 фус 7. Може да се постави прашањето дали *-wo-* не треба да се интерпретира како нулта степен од суфиксот, **-wot-* < **-w^hnt-*, имајќи предвид дека кај формите образувани од ваквите топоними, суфиксот е *-wat-*, сп. *ti-nwa-si-jo*, **/Thīn-wa-siyos/* (<**Thīn-w^hnt-yos*) (Heubeck (1976) 130). Но кај женскиот род од придавките, нултата степен веќе во микенскиот се ремоделирала во *-wet-*, по аналогија со формите на машкиот и средниот род, а полната степен **-went-* ја заменила нултата степен **-w^hnt-* и кај личните имиња и придавките во генитив, датив/локатив, аблатив/инструментал.

¹⁰¹ *Дополнение* I. 33; DELG I. 371; Bartoněk (2003) 238.

¹⁰² DELG III. 810; види и PW XVIII.1. 812.

¹⁰³ Bennet (1992) 92, 94; Ilievski (1992) 334.

¹⁰⁴ *Documents*² 582.

Наставката е потврдена кај сите типови основи на оклузив: кај имиња со основа на дентал, на велар, на лабиовелар, на *-nt-*. Образувањето на генитивот може да се следи кај различни зборовни групи: кај општи именки и лични имиња (имиња на луѓе, теоними, хидроними), кај придавки. Споредбата на примерите од микенските плочки и ајолските дијалекти покажува дека веќе во микенскиот период биле изнивелирани парадигмите во поглед на аблаутот на коренот т.е суфиксот со кој е образувана основата, а во ајолските дијалекти нема специфичности на тој план.

Кај имињата на *-ων, -οντος* нултата степен од суфиксот **-nt-*, која првобитно била обележје на генитивот и која сè уште може да се види во санскритскиот, во грчкиот веќе во микенскиот период е заменета со полната степен *-ont-*, сп. *a-pi-jo-to, a-pi-o-to, /Amphi-(y)-ont-os/*. Генитивот сингулар од партиципските форми на глаголот *εἰμί* и неговите сложени во ајолските дијалекти е образуван со полна степен од коренот *ἐσ-* и полна степен од суфиксот **-ont-* исто како и другите падежи, што кореспондира со ситуацијата во микенскиот, но не и со ситуацијата во атичкиот, сп. бој. *ἐόντος; παρίοντος*, мик. ном. плур. *a-pe-o-te, /ape(h)ontes/* од *ἄπειμι* и атич. *ὄντος < *s-ōnt-os*. Првобитното образување со нулта степен од глаголскиот корен и нулта степен од суфиксот може да се види во скт. *s-at-ás*. Генитиви од глаголски партиципи образувани со нулта степен од суфиксот **-nt-* во грчкиот има единствено кај атематските глаголи и кај атематскиот аорист. Но во тесалските области Пелазгиотида и Перајбија ваквото образување на генитивот кај глаголите на *-εω* е вообичаено и за презентот.

И кај имињата оформени со суфиксот **-went-/wont-/wnt-* веќе во микенскиот период аблаутот во однос на суфиксот бил изнивелиран, така што наместо очекуваната нулта степен се јавува полната степен. Тоа го потврдуваат примерите како *ko-ma-we-to, /Koma-went-os/*. Би можело да се помисли дека кај формите *e-ri-no-wo-to, /Erinowontos/* и *se-wo-to*, кои се топоними, суфиксот е сè уште во нулта степен, *-wot- < *-wnt-*, но споредбата со другите форми од топоними оформени со истиот овој суфикс потврдува дека всушност тука станува збор за една особеност на микенскиот грчки во поглед на зборообразувањето. Имено, за разлика од помикенскиот, во микенскиот грчки ваквите топоними се образувани со полната *o-*степен од суфиксот, *-wont-*, сп. *Ἐρίωντος (< *Ἐρίωντος)*, генитив од топонимот *Ἐρίεις* забележан на натпис од Бојотија наспроти мик. *e-ri-no-wo-to, /Erino-wont-os/*.

На микенските плочки практично нема друг генитив од коренска именка со корен што завршува на оклузив, освен можеби формата *e]ri-ko, /heliks/* од именката *ἑλιξ*, но не во значење „спирала“, туку „врба“. Сепак, иако нема соодветни примери на генитив може да се претпостави дека и кај коренските именки аблаутно-акцентските промени таму каде што ги имало веќе биле изнивелирани во микенскиот период. Така, без разлика дали именката *πούς, ποδός* имала првобитно деклинација од акростатичен или хистерокинетички тип и дали формата за генитив сингулар првобитно гласела **péd-s* или **pd-ós* микенските форми *po-de* (PY Та 641.1) */podē/*, инстр. синг. и *po-pi* (PY Та 642.3) */porphi/*, инстр. плур. индицираат дека оваа именка веќе во микенскиот се менувала исто како во помикенскиот период, па веројатно и нејзината форма за генитив гласела *ποδός*.

Примерите на генитив исто така потврдуваат дека проширувањето на именските основи со веларни или дентални суфикси кај кои нема аблаут е веќе реалност во микенскиот период. Така кај имињата со основа на дентал кај кои во помикенскиот грчки се забележуваат варијации во однос на присуството на дентал во основата (тоа се главно првобитни *i-*основи или *u-*основи) микенскиот преку генитивот ја потврдува само денталната флексија, сп. *wa-na-ka-to, /wanaktos/*, *me-ri-to, /melitos/*, *ko-ru-to, /koruthos/*, *ti-mi-to, /Thimi(s)tos/*. Но генитивската форма *a-te-mi-to, /Artemitos/* од теонимот *Ἄρτεμις* која не кореспондира со бојотската форма *Ἀρτάμιδος* покажува дека самиот дентал може да се разликува.

2.2. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ОСНОВА НА ЛИКВИД

Имињата со основа на ликвид се главно зборови со основа што завршува на *-r-*. Основите на *-l-* се ретки и не се продуктивни. Во грчкиот има само една таква именка, *ἄλς, ἄλός*, „сол, море“. Имињата со основа на *-r-* од друга страна се застапени и како стари коренски именки и како имиња оформени со суфикси. И кај овие имиња, исто како и кај другите имиња на консонант, генитивот сингулар во грчкиот е обележан со наставка во полна *o-*степен. Аблаутно-акцентските промени кај именките како *πατήρ* упатуваат на флексија од хистерокинетички тип. Но од друга страна споредбата со другите јазици покажува дека дел од имињата со *r-*основа веројатно имале акростатична флексија.

2.2.1. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-l-*

Кај именката *ἄλς*, „сол, море“ од и.е. корен **sH₂el-*, сп. лат. *sāl*, ст.ирс. *sail*, ст.сл. *соль*, тох. А *sāle*, гот. *salt*, првобитната флексија била од хистерокинетички тип, сп. ген. **sH₂-l-ós* и ном. **sēH₂-l*, акуз. **sH₂-él-m*.¹⁰⁵ Но во грчкиот парадигмата се изнивелирала, а се зачувале само варијациите во акцентот, сп. ген. *ἄλ-ός* и ном. *ἄλ-ς*, акуз. *ἄλ-α*.¹⁰⁶ Кај Алкај генитивот *ἄλ-ος* се среќава во синтагмите *πολίας κῦμ' ἄλ[ο]ς* (Alc. F3(b)27) и *ἄλος ἐ<κ> πολίας* (Alc. V F10), кои претставуваат реминисценција на Хомеровиот израз *ἄλός πολιοῖο* (Hom. II. 20.229),¹⁰⁷ „од сивите бранови морски“. А на микенските плочки генитивската форма *ἄλός* е потврдена преку зборот *a₂-ro-l* *l-u-do-pi* (PY Ta 642.1), *lhalosudophil*, сложенка во инстр. плур. од *ἄλός* и *ῥδωρ*, „вода“,¹⁰⁸ сп. *Ἀλοσύδνη*, епитет на Тетида кај Хомер и на Нерейдите кај Аполониј Родоски.

2.2.2. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-r-*

Овие основи биле продуктивни уште во индоевропскиот. Тука влегуваат некои коренски именки од типот *θήρ, θηρός*, „свер“, општи именки на *-ηρ* и *-ωρ*, именки од среден род на *-αρ* и *-ωρ*, кои се делумно стари именки со *r/n-*основа. Но најраспространети се имињата образувани со суфиксот **-tēr-/tōr-/tr-* што во грчкиот се појавуваат главно како *nomina agentis* на *-τωρ* и на *-τηρ*. Првобитната хистерокинетичка флексија во грчкиот во најголема мера е зачувана кај групата именки на *-τηρ*, кои означуваат сродство. Генитивската форма *πα-τρ-ός* од именката *πα-τήρ*, сп. и лат. *pa-tr-is* од *pa-ter* сведочи за првобитното образување на генитивот со наставка во полна степен и суфикс во нулта степен, **pH₂-tr-os*.¹⁰⁹

Кај другите групи имиња со *r-*основа во рамките на грчкиот, аблаутот и варијациите во акцентот се упростиле и се изнивелирале, така што кај дел од нив само номинативот се разликува од другите падежи (долга степен ↔ полна *e-*степен, полна *o-*степен, нулта степен). Па така генитивот сингулар во поглед на аблаутот на суфиксот се одликува од номинативот, но не и од другите падежи, сп. ном. *αἰθήρ*, ген. *αἰθέρ-ος*, акуз. *αἰθέρ-α* или ном. *δῶ-τωρ*,

¹⁰⁵ DELG I. 65; Sihler (1995) 282, 304; IEW 878-879; EDL 535.

¹⁰⁶ Beekes (2011) 195; EDG I. 75; Rix (1992) 146.

¹⁰⁷ Hamm (1957) 45. За односот на Сапфо и Алкај кон хомеровата епика, која во нивно време била сè уште жива традиција, види Hooker (1977) 40-41, 78-79.

¹⁰⁸ Vilborg (1960) 86, 96; Bader (1972b) 177, 191; Бузалковска-Алексова (1995) 13, 73; Bartoněk (2003) 257. Сложенката може да означува материјал за декорација – аквамарин, вид скапоцен камен (*Documents*² 340; *Études* 307 фус. 80; Илиевски (2000) 193) или пак декорација во вид на морски бранови (*Interpretation*² 345, 410).

¹⁰⁹ Beekes (2011) 194-195; Meier-Brügger (2003) 210; Rix (1992) 146.

ген. δῶ-τορ-ος, акуз. δῶ-τορ-α или ном. ἀνήρ, ген. ἀν(δ)ρ-ός, акуз. ἄν(δ)ρ-α. Кај голем број именки пак дошло до целосно изедначување на флексијата во прилог на една аблаутна степен, на пр. долга ē степен, сп. ном. δο-τήρ, ген. δο-τήρ-ος, акуз. δο-τήρ-α.¹¹⁰

Но сведоштвото на грчкиот и латинскиот во поглед на генитивот сингулар не се согласува со сведоштвото од индоиранската група јазици. Имено, во санскритскиот, генитивот завршува на -ur, сп. *mā-tur*, кое упатува на првобитно -*r-s*. Потврда за ваков тип на генитив има и во авестискиот, сп. *nər-aš* (од *nar-*, „маж“) и во германската група јазици, сп. ст.анг. *fead-ur*, ст.норд. *fǫður* (од *pa-ter-*, „татко“).¹¹¹ Генитивот со нулта степен од суфиксот и нулта степен од наставката може да биде индикација дека првобитно зборот „мајка“ имал акростатична флексија, со статичен акцент на првиот слог во полна степен и суфикс и наставки во нулта степен. По аналогија ваквото образување навлегло и кај зборот „татко“ во дел од и.е. јазици.¹¹²

Општи именки и теоними со основа на -*r-* иако се јавуваат на микенските плочки, не се потврдени со форми на генитив сингулар. Формите пак, кои се среќаваат на ајолските натписи делумно се идентични со формите во другите дијалекти, сп. *πατρός* (Peek (1974) 18, Лариса; IK 5/13(I).3, Кима) од *πατήρ* или *Δάματρος* (DGE 462A.4.9.35, Танагра) од *Δαμάτηρ* и *Δἰώματρος* (Alt. Aigai, 41-43.7, Ајра) од *Δωμάτηρ*. А делумно се форми со полна степен од суфиксот, сп. *ματέρος* (IG IX.2/1030, Лариса) од *μάτηρ* и *Ματέρος* (IG VII 3315.3, Хајронеја) од *Μάτηρ* како теоним; *Δαμμάτερος* (Mnemosyne 23 (1970) 251-252.16, Лариса); *πατέρος* (IG IX.2 /475, Атракс). Овие форми со полна степен -*ter-* покрај вообичаените поархаични форми на генитив со нулта степен -*tr-*, не се необични бидејќи се среќаваат веќе во „Илијада“ и „Одисеја“, сп. *πατέρος* (Ном. *Od.* 11.501), *μητέρος* (Ном. *Il.* 19.422, 24.466), *γαστέρος* (Ном. *Od.* 17.473).¹¹³ Очигледно е дека веќе во хомерскиот период се јавува тенденцијата за упростување на флексијата кај оваа категорија имиња. Варијации во овој поглед се видливи и во поезијата на лезбоски дијалект, сп. *πατρός* (Sapph. 1.7) и *πατέρος* (Alc. G2.20).

На ајолските натписи во генитив е забележана и именката *χείρ*, сп. хет. *keššar*, тох. А *tsar*, тох. Б *šar* < **ghesr-*. Формата *χερρός* (Mnemosyne 23 (1970) 251-252.17.27) наместо атич. *χειρός* покажува гемината како вообичаен развој на групата -*sr-* во ајолските дијалекти, сп. и акуз. *χέρρα* (Alc. C I₁).¹¹⁴

А именката *ἔαρ*, *ἔαρος*, „пролет“ пак во генитив ја има кај Алкај како *ἦρος* (Alc. Z 44.1). Оваа именка е стара *r/n-*основа, во грчкиот забележана само како *r-*основа, сп. ст.сл. *васна*, скт. *vasantá-*, авест. лок. *vañri*, лат. *vēr* (< **wes-r-/wes-n-*).¹¹⁵

Што се однесува до именката *ἀνήρ*, *ἀνδρός*, „маж“, која има паралела во ерм. *ayr*, ген. *arn*, скт. *nár-*, итал. *ner-*, алб. *njerí*,¹¹⁶ таа во ајолските дијалекти повеќе пати се среќава како *ἀνδρός*, сп. бој. IG VII 3317.2, Хајронеја; IG VII 3172.b50, Орхомен и лезб. Alc. A7⁵. Иако, веќе кај Хомер, покрај старите форми со основа *ἀνδρ-* се јавуваат и аналогни образувања со *ἀνερ-*, па има и ген. синг. *ἀνέρος* (Ном. *Il.* 3.61).¹¹⁷ Имајќи го предвид развојот на консонантската група -*nr-* во -*ndr-* во грчкиот, генитивот од *ἀνήρ*, веројатно првобитно гласел **ἀνρός*, со нулта

¹¹⁰ Chantraine (1967) 76-77; *Gr. Gr.* I. 567; Sihler (1995) 292-293; Rix (1992) 125.

¹¹¹ Brugmann (1892) 580-581; Семеренџи (1980) 181.

¹¹² Beekes (2011) 208. Можеби флексија од акростатичен тип имале и именките како *δῶτωρ*, *δῶτορος* (види Rix (1992) 123). Од друга страна Зилер претпоставува дека формите на *-*r-s* биле форми на аблатив, а формите на *-*r-os*, форми на генитив, види Sihler (1995) 291.

¹¹³ *Gr. Gr.* I 567-568; Chantraine (1967) 77-78 и (1953) 214-215; Hodot (1990) 108 и фус. 113; Helly (1970a) 265.

¹¹⁴ Helly (1970a) 266; Blümel (1982) 110; *DELG* IV.2. 1251-1252; *EDG* II. 1621.

¹¹⁵ *DELG* II. 308.

¹¹⁶ Грамкрелидзе – Иванов (1984) 184, 190, 802; *Gr. Gr.* I. 568; *DELG* I. 88; Sihler (1995) 287.

¹¹⁷ Chantraine (1967) 78 и (1953) 214-215.

степен од коренот и полна степен од наставката.¹¹⁸ Развојот на консонантската група *-nr-* во *-ndr-* веќе е потврден во микенскиот, сп. *ka-wa-do-ro*, /*Kalwandros*/; *a-re-ka-sa-da-ra*, /*Aleksandrā*/, *Ἀλεξάνδρα*, така што може да се смета дека и генитивот од *ἀνήρ* веќе гласел *ἀνδρός* во тој период. Именката *ἀνήρ* со аблаутната степен *ἄνωρ* се среќава како втор дел во сложени имиња во грчкиот.

Личните имиња со втор дел *-ανωρ* во микенскиот грчки се застапени со многу примери, а има и форми на генитив сингулар.

a-ta-no-ro (PY Fn 50.3) /*Antānoros*/ е генитив од *a-ta-no* (KN As (2) 1520.2), /*Antānōr*/, сп. и дат. синг. *a-ta-no-re* (PY Vn 130.7) /*Antānoreil*/, сложено име, составено од предлогот *ἀντί* и *-ανωρ*.¹¹⁹ Името го има и во помикенскиот како *Ἀντήνωρ*, а примери на генитив има на бојотските натписи, сп. *Ἀντάνορος* (SEG 3/351.13, Тизба) и на лезбоските натписи, сп. *Ἀντιάνορος* (IG XII.2/74.b2.3, Митилена). Бојотската форма на генитивот е целосно идентична со микенската, а во лезбоскиот првиот дел од сложениката *ἀντί* е неапкопиран.

me-ti-ja-no-ro (PY Vn 34.1) /*Mēstiyānoros*/ е генитив од *me-ti-ja-no* (PY Ub 1318.3) /*Mēstiyānōr*/, сложена од *μήδομαι* и *-ανωρ*, сп. помик. хипокористик *Μήστωρ*.¹²⁰

o-pe-ra-no-ro (MY Ui 651.5) /*Ophelānoros*/ е генитив од *o-pe-ra-no* (PY Jn 658.5) /*Ophelānōr*/, сп. дат. *o-pe-ra-no-re* (MY Oe 126), /*Ophelānoreil*/, сложена од *ὄφελ-*, сп. *ὀφέλλω*, *ὄφελος* и *-ανωρ*. Во помикенскиот грчки го има името *Ὀφέλανδρος*.¹²¹

Во ајолските дијалекти во генитив се среќаваат и други имиња со *-ανωρ*, сп. *Νικάνορος* (IG VII 2810.11, Хиетос) од *Νικάνωρ*; *Υπεράνορος* (Lorenz (1976) 10, Олосон) од *Υπεράνωρ*; *Ὀνομάνορος* (IG XII.2/321, Митилена) од *Ὀνομάνωρ*. Примерите потврдуваат дека кај овие имиња, во сите падежи освен во номинатив е обопштена полната степен *-ανωρ*.¹²²

Други лични имиња со *r-*основа исто така се забележани во генитив сингулар на микенските плочки.

e-u-we-to-ro (PY Jn 750.13) е генитив од *e-u-we-to* (PY Jn 750.9), можеби /*E(h)uwētōr*/, сложена со прв дел *εὐ-* и втор дел *ἦτορ*, „срце“, стара именка со *r/n-*основа, сп. ст.норд. *æðr*, ст.в.г. *ād(a)ra*, „крвен сад“.¹²³

ka-to-ro (KN Do 1054.b; Dq (4) 438.b; 686.b; Ga 7367.1; L (4) 489) /*Kastoros*/ е генитив од името *ka-to* (KN Dv 1169.B) /*Kastōr*/, *Κάστωρ*, хипокористик од *ka-sa-no*, *ka-ta-no* (<**Kast(i)ānōr*), сп. *κέκασμαι*, „прочуен сум, славен сум“, скт. *śāśad-*.¹²⁴

Сите примери од имиња со основа на ликвид и во микенскиот и во ајолските дијалекти, во генитив сингулар завршуваат на **-os* и во овој поглед грчкиот се согласува со латинскиот, а не со индоиранската група јазици и со германската, каде што генитивот е образуван со нулта степен од наставката, а и од суфиксот на основата.

Еден единствен пример за основа на *-l-* е именката *ἄλς* и таа е потврдена во генитив веќе во микенскиот како *a2-ro-*, /*halos*/, што кореспондира во целост со помикенското *ἄλός* забележано и кај Алкај.

¹¹⁸ Lejeune (1972) 154; Sihler (1995) 212.

¹¹⁹ Heubeck (1959a) 120; *Wortbildung*² 64; Бузалковска-Алексова (1995) 317, 325, 327; Илиевски (1990) 20.

¹²⁰ Heubeck (1964) 271; García-Ramón (1992) 243; Илиевски (1990) 21; сп. и *Μεστιάνωρ* сложена од *μέδομαι* и *-ανωρ*, види Ruijgh (1966) 136.

¹²¹ Heubeck (1959a) 120; *Documents*² 565; Frei-Lüthy (1978) 26; Илиевски (1990) 21 и (1992) 332 фус. 39.

¹²² Hodot (1990) 109.

¹²³ Heubeck (1964) 271; Илиевски (1979) 138; Leukart (1994) 280 фус. 367; сп. и /*E(h)uwestōr*/ (*Mémoires* II. 21 фус. 42).

¹²⁴ *Mémoires* II. 199; Maurice (1990) 150; García-Ramón (1992) 242-243.

Кај именките кои означуваат сродство, а кои најверно го зачувале аблаутот во суфиксот од основата во ајолските дијалекти забележливи се варијации во однос на аблаутната степен на суфиксот, па паралелно покрај форми на *-τρ-ος* се јавуваат и форми на *-τερ-ος*, сп. *πατρός* (Реек (1974) 18, Лариса) и *πατέρος* (IG IX.2/475, Атракс) од *πατήρ* во тесалскиот дијалект. Единствената именка која е потврдена со форми на генитив сингулар во сите три дијалекти е именката *Δαμάτηρ*. Генитивските форми *Δάματρος* (бој.), *Δαμμάτερος* (тес.), *Δῶματρος* (лезб.) кореспондираат со формите во другите падежи потврдени во ајолските дијалекти. Именката *ἄνῆρ* е забележана само како *ἄνδρός*, иако веќе кај Хомер го има и генитивот *ἄνέρος*.

Веќе во микенскиот има поголем број примери во генитив сингулар од личните имиња на *-ανωρ*, кои кореспондираат со помикенските. Микенските форми на *-a-no-ro* не ни кажуваат ништо за должината на вокалот *o* во основата, но помикенските форми, кои завршуваат на *-ανωρ-ος* потврдуваат дека тој е краток. Во тој поглед ајолските дијалекти не отстапуваат од сведоштвото на другите дијалекти.

2.3. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ОСНОВА НА НАЗАЛ

Имињата со основа на назал од аспект на грчкиот се само имиња со основа на *-n-*. Основите на *-m-* кои секако не се многу продуктивни, во грчкиот целосно преминале во основи на *-n-*. Поголем дел од имињата се оформени со суфикси, а значајно место заземаат хипокористиците на *-ων*. Во грчкиот јазик зачувани се остатоци од аблаутот и од варијациите во акцентот, кои потврдуваат дека поголемиот дел од имињата со основа на *-n-* првобитно имале флексија од хистерокинетички тип, со наставка за генитив во полна степен и корен или суфикс во нулта степен како *ἀρν-ός* од *ἀρήν*, „јагне“. Но во другите и.е. јазици има показатели кои индицираат дека дел од имињата имале и флексија од протерокинетички тип. Првиот дел од сложенката *δεσπότης*, „домаќин“ пак потврдува дека некои коренски имиња од оваа категорија имале акростатична деклинација.

2.3.1. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-m-*

Имињата со корен т.е. основа на *-m-* во грчкиот целосно преминале во категоријата имиња со основа на *-n-*, сп. *χιών, χιόν-ος* и лат. *hiems, hiem-is*, „снег, зима“ или *χθών, χθον-ός*, „земја“ и адв. *χαμ-αί*, прид. *χθαμ-αλός*, но како што покажува микенската форма за INSTR. синг. од бројот еден, *e-me /het-ē/*, тоа се случило во помикенскиот период, сп. *είς, έν-ός* и лат. *sem-el*. Во микенскиот нема примери на генитив од овој збор, но формата за инструментал потврдува дека првобитната флексија од хистерокинетички тип со ген. **sm-ós* наспроти ном. **sōm* и акуз. **sēm-m*,¹²⁵ во овој период веќе била изнивелирана. Во ајолските дијалекти се среќава генитивот *ένός*, сп. AD 2 (1916) 218-219/A2.34, Коронеја исто како и во другите грчки дијалекти.

Од друга страна во грчкиот има сведоштво дека некои од имињата со основа на *-m-* имале и флексија од акростатичен тип. Кај именката *δεσπότης*, „домаќин“, за која се верува дека е сложенка составена од *δεσ-* (< **dems*), сп. *δόμος*, „дом“ и **pot-*, сп. *πόσις*, „сопруг“, првиот дел може да се сфати како генитив од една коренска именка **dōm* со нулта степен од наставката за генитив, **-s* и полна *e-* степен од коренот. Ваквата генитивска форма упатува на првобитна акростатична флексија. Грчката сложенка, со значење „господар на домот“ има паралела во индоиранските јазици, сп. скт. *dām-pati-*, авест. *dāng paitiš*,¹²⁶ а можеби е забележана и во микенскиот, но како *do-po-ta* (PY Tn 316.5). Ако микенската форма кореспондира со помикенската *δεσπότης*, тогаш таа упатува на различно образување на генитивот, **dom-s* со полна *o-* степен од коренот¹²⁷ или евентуално **dṃ-s* со нулта степен од коренот.¹²⁸

2.3.2. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-n-*

Имињата со основа на *-n-* се во помала мера коренски именки како *κύων*, „куче“, а во поголема мера имиња оформени со назален суфикс. Притоа особено продуктивни се суфиксите **-ōn-/ -ēn-/ -ṇ-*, **-mēn-/ -mōn-/ -mṇ-*, а исто и суфиксот **-wōn-*. Траги од првобитната

¹²⁵ Beekes (2011) 237.

¹²⁶ Brugmann (1892) 580; Семеренџи (1980) 179; DELG I. 266; Sihler (1995) 279; Beekes (2011) 209; Meier-Brügger (2003) 215.

¹²⁷ Ruijgh (1961) 206; Илиевски (2000) 224; Documents² 541.

¹²⁸ Interpretation² 263; Documents² 289; Leukart (1994) 100 и фус. 185. Сепак, постојат и други можности за интерпретација на овој микенски збор, види DELG I. 264; Szemerényi (1964) 377 и фус. 1; Tovar (1972) 323.

флексива од хистерокинетички тип во грчкиот сè уште се видливи само кај мал број имиња. Генитивот со наставка во полна степен и корен во нулта степен кај нив е стар, сп. *κυν-ός*, скт. *śún-as* (< **kin-os*), ген. од *κύων*, скт. *śuvā́* (< **kṛwō(n)*).¹²⁹

Кај повеќето имиња дошло до нивелирање на аблаутно-акцентските промени слично како кај имињата со основа на *-r-*. Така што само номинативот се разликува од другите падежи (долга степен ↔ полна *e*-степен, полна *o*-степен, нулта степен), а генитивот сингулар во поглед на аблаутот на коренот или суфиксот се изедначил со другите падежи, сп. ном. *ποι-μήν*, „овчар“, ген. *ποι-μέν-ος*, акуз. *ποι-μέν-α*; ном. *τέκτ-ων*, „дрводелец“, ген. *τέκτ-ον-ος*, акуз. *τέκτ-ον-α*; ном. *ἄρην*, „јагне“, ген. *ἄρν-ός*, акуз. *ἄρν-α*. Кај помал број именки во целата флексива се обопштила долга степен, сп. ном. *τελα-μών*, „ремен“, ген. *τελα-μῶν-ος*, акуз. *τελα-μῶν-α*; ном. *σπλήν*, „слезенка“, ген. *σπλην-ός*, акуз. *σπλην-ά*.¹³⁰ И на микенските плочки и во ајолските дијалекти има голем број примери на генитив од имиња со назални основи.

2.3.2.1. Генитив сингулар кај коренски зборови

Мик. *те-но*, бој. *μεινός*, тес. *μειννός*, лезб. *μῆννος* – На микенските плочки со повеќе примери е потврден генитивот од именката *μήν*, „месец“ како *те-но*, сп. (KN Fr (1) 1.1; 5.1; 7.1; 13.1; 14.1a; 15.1; 16.1; 48.1; Ga 5672.1; Gg (1) 704.1; 7369.1; 8053.1; M 724.1; 1645.1; *sa-pa-nu-wo-te-no* X 999;¹³¹ PY Fr 1224). Оваа именка и во микенскиот грчки и подоцна во ајолските дијалекти се јавува типично, заедно со имиња на месеци, во темпорален генитив, во формулата за датирање, сп. *di-wi-jo-jo 'te-no'* (KN Fr (1) 5.1, Кносос) и *μειννός Θυῖοι* (SEG 42/533.3, Фера), *τῶ Λυερραίνω μῆννος* (IG XII.2/527.27, Ерес). Во микенскиот оваа форма се среќава 16 пати, сите примери се од Кносос, а само еден е од Пил. Во ајолските дијалекти бројот на примерите е далеку поголем. Најбројни се примерите, во бојотскиот, повеќе од 50, заради конзистентната употреба на формулата за датирање со името на месецот во генитив. Во овој дијалект формата *μεινός* е вообичаена, а *μηνός* се јавува само под влијание на јон.атич. којне, сп. IG VII 3309, Хајронеја; IG VII 523, Танагра. Во тесалскиот, именката „месец“ во генитив е забележана како *μειννός*, сп. SEG 42/533.3 Фера; IThess. I/15.5, Кјериј и како *μεινός*, сп. IG IX.2/1229.5, Фалана. На лезбоските натписи, пак се јавува формата *μῆννος*, сп. IG XII.2/6.39, Митилена како дијалектна, а покрај неа се употребува и јон.атич. форма *μῆνος*, сп. IG XII.2/502.1.12, Метимна; IK 5/13(I).20, Кима.

Именката *μήν* му припаѓа на најстариот индоевропски вокабулар. Од аспект на грчкиот оваа именка влегува во категоријата коренски именки со *n*-основа. Но и покрај тоа што во германската група јазици таа е потврдена како таква, сп. гот. *mēn-a*, англ.сакс. *mōn-a*, ст.в.г. *mān-o* < **meHn-*, формите на генитив сингулар во ајолските дијалекти со гемината *nn* упатуваат на близкост со латинскиот и индоиранската група јазици, сп. лат. *mēns-is*, скт. *mās-*, авест. *māh-* < **meHns-*. Во германската група јазици и во балтичката има и форми од дентална и сигматска основа, сп. гот. *mēnoþs*, ст.в.г. *mānōt* < **meHnōt-*, лет. *mēnes(i)s* < **meHnōs-*.¹³²

¹²⁹ Beekes (2011) 194; Rix (1992) 145; Sihler (1995) 279. Се смета дека првобитно имињата од среден род оформени со суфиксот **-men-* како *ῥνομα*, „име“ имале протерокинетичка флексива, при што во генитивот суфиксот бил во полна, а наставката во нулта степен, **-men-s*. Но во грчкиот тие преминале во дентални основи (види стр. 14), Beekes (2011) 205; Meier-Brügger (2003) 209; Sihler (1995) 279.

¹³⁰ Chantraine (1967) 80-81; Sihler (1995) 294.

¹³¹ Според издавачите на кноскиот корпус, помеѓу *sa-pa-nu-wo* и *те-но* има лакуна т.е. простор за интерпунктиски знак, види CoMIK I. 412.

¹³² DELG III. 696; GEW II. 228; Vaillant (1958) 175-176; Sihler (1995) 295. Според Гамкрелидзе и Иванов имало две варијанти **meH-s-* и **me(H)-n-* од коренот **meH-*, „мерам“ (Гамкрелидзе – Иванов (1984) 684, 899).

Интерпретацијата на микенската форма *te-no* претставува проблем во контекст на алтернацијата на завршокот кај имињата на месеците на *-ios*, кои стојат пред неа. Имено, дел од формите завршуваат на *-o*, а дел на *-o-jo*. За да ја објасни оваа алтернација, а имајќи ги предвид формите во другите јазици изведени од сигматска основа, Риш помислува дека оваа именка можеби во микенскиот имала ном. **tēnōs*, акуз. **tēnos-a*, ген. **tēns-os*, што би било дополнителна потврда за тоа дека оваа именка првобитно имала сигматска основа со флексија од холокинетички тип. Тогаш, варијациите во формулата со имињата на месеците, би можеле да се објаснат како алтернација помеѓу номинатив и генитив, */-iyos tēn(n)ōs/* и */-iyoyuo tēn(n)os/*.¹³³ Во прилог на оваа претпоставка тој ја наведува и формата *te-no-e-ja* (PY Та 642.2), ном. синг. ж.р. од придавка со значење, „во вид на млада месечина“¹³⁴ или „декорирана со месечини“.¹³⁵

Но на микенските плочки има и други форми кои покажуваат дека именката *μήν* во микенскиот период веќе имала назална основа, сп. акуз. синг. *te-na* (KN E 842.2; Fs 3.B), */tēn(n)a/*,¹³⁶ лок. синг. во изразот *o-pi-te-ne* (PY An 7.7-11), */opi tēn(n)ei/*, „месечно“.¹³⁷ А веројатно има и форма во среден род номинатив од придавка *te-ni-jo-*, изведена од оваа именка, сп. *te-ni-jo* (PY Wa 114.1), */tēn(n)iyon/*. Што се однесува, пак до формата *te-no-e-ja*. М. Петрушевски има предложено сосема поинаква интерпретација, */meinoēial/*, ж.р. од придавка со која се означува материјал. Името на материјалот е изведено од местото од кое потекнувал еден одреден вид камен.¹³⁸ Проблемот со алтернацијата на завршоците *-o* и *-o-jo* кај имињата на месеците веројатно нема врска со формата *te-no* и неговото решение треба да се бара во контекстот кој овозможува да се употребат два различни завршока од тематска деклинација, покрај една и иста форма од атематска деклинација (види стр. 139 и понатаму).

Вистинскиот проблем во врска со *te-no*, е како да се интерпретира оваа форма од фонетски аспект. Начинот на пишување покажува дека сигматската основа **teHins-* во микенскиот период веќе преминала во назална основа, инаку генитивот **teHins-os* ќе гласеше **te-so*.¹³⁹ Дали микенската форма е поблиска до ајолските форми *μεινός*, *μήννος* (со *-nn-* < **-sn-*)¹⁴⁰ или пак до формата зачувана во другите дијалекти *μήνός* (со *-hn-* < **-sn-*)¹⁴¹ е прашање на кое микенската ортографија не ни дава одговор.

ku-no (TH Fq 205.3; 236.5; Gr 150.2) според приредувачите на изданието на новите тебански плочки е ген. плур. *κυνῶν* или евентуално ген. синг. *κυνός* од именката *κύων*, „куче“,¹⁴² сп. и *ku-ne* и *ku-si* во истиот контекст, ном. плур. *κύνες* или дат. синг. *κυνεί* и дат. плур. *κυσί* – кучиња како митски животни, на кои им се принесуваат жртви. Но според И. Дију можеби е подобро формите *ku-no*, *ku-si* и *ku-ne* да се гледаат раздвоено и да се интерпретираат како лични имиња, *ku-si* како **/Kursis/*, а *ku-ne* и *ku-no* како датив и генитив сингулар од **/Kiōn/*. Овие форми се среќаваат во листи на лични имиња и од тој аспект нивната интерпретација е сосема оправдана. Освен тоа на плочката TH Fq 236.5, *ku-no* е проследено со силабограмата *ju*, а не со идеограмата за брашно, па затоа синтагмата може

¹³³ Risch (1959) 222-223 и фус. 34, сп. и GEW II. 228; Meissner (2005) 149-150.

¹³⁴ Илиевски (2000) 193.

¹³⁵ *Études* 237 и фус. 16.

¹³⁶ Hajnal (1995) 251; Maurice (1988) 133; Bartoněk (2003) 247.

¹³⁷ *Documents*² 565; Morpurgo Davies (1983) 293; Maurice (1988) 133; Hajnal (1995) 252; Bartoněk (2003) 24.

¹³⁸ Petruševski (1965b) 210.

¹³⁹ Најпрвин *-ns-* > *-sn-* > *-hn-*, а потоа во ајолските дијалекти *-hn-* > *-nn-* види Lejeune (1972) 128-129. Поинаков развој претпоставува Блумел: *-ns-* > *-nz-* > *-nh-* > *-nn-*, види Blümel (1982) 103.

¹⁴⁰ Ruiperez (1972) 157; García-Ramón (1975) 45-46.

¹⁴¹ Wathelet (1970) 205.

¹⁴² Fouilles I. 196-197, 208, 270. Сп. и Bartoněk (2003) 246-247; Ruijgh (2003) 224-226.

да се протолкува како /*Kunos yus*/.¹⁴³ Голем број од микенските лични имиња всушност се имиња на животни. Во помикенскиот грчки од именката *κύων* се изведени имињата *Κύναξ*, *Κυνίσκος*, *Κυννώ*. Ако *ku-no* е генитив /*Kunos*/, тогаш микенската форма е идентична со помикенската *κυν-ός* и скт. *śūn-as*.

2.3.2.2. Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот *-n-

Како назална основа се менува и неопределената и прашална замена *τις* (*τίς*). Генитивот *τινός* (*τίνος*) се среќава на бојотските и на лезбоските натписи, сп. DGE 462A.14, Танагра; IG XII Suppl./2.a14; IG XII.2/18.16, Митилена. Назалната основа кај оваа замена се развила од акузативот, сп. *τινά* < **τιν-α*. Архаичната генитивска форма *τέο* < **k^we-so*, ст.сл. *тесо* и гот. *hvi-s*, која се среќава кај Хомер, а како контрахирана и во јонскиот, сп. *τευ* (*τεῦ*) и во атичкиот, сп. *του* (*τοῦ*),¹⁴⁴ на натписите од ајолските дијалекти не е забележана. Но во поезијата на Сапфо ја има формата *ῥττω* (Sapph. 16.3-4.), генитив сингулар од општата и неопределена замена *ῥττις* (види стр. 150-151).

2.3.2.3. Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот *-ōn- (*-iōn-)

Имињата оформени со суфиксот *-ōn-/ōn- се продуктивна категорија во грчкиот јазик. Некои од имињата имаат паралели и во другите јазици, сп. *τέκτων*, „дрводелец“ и скт. *tákṣan-*, авест. *tašan-*, а некои се типични само за грчкиот. Можат да бидат изведени од глаголски корен, сп. *ἀρηγ-ών*, „помошник“ и *ἀρήγ-ω*, „помагам“, а можат да се поврзат и со други именски основи, сп. *στράβ-ων* и *στραβ-ός*, „намигнување, поглед под око“.¹⁴⁵ Со додавањето на суфиксот *-ōn-/ōn- на вокални основи се издвоиле и варијанти на суфиксот проширен со вокал. Во ајолските дијалекти особено е продуктивен суфиксот *-iōn-/iōn- за образување имиња од типот *Κρονίων* од патронимиците на *-ιος*, кои се типични за овие дијалекти или за образување хипокористици, сп. *Γλαυκ-ίων* и *γλαυκ-ός*, „сјаен“, покрај *Γλαύκ-ων*.¹⁴⁶

Општи именки од оваа категорија не се забележани во генитив на микенските плочки. Што се однесува до ајолските дијалекти, форми како *ἀρχιτέκτονος* (DGE 462A.14, Танагра) од *ἀρχιτέκτων*, „архитект“ или *εἶκονος* (IG XII.2/500.25, Метимна) од *εἶκων*, „слика“ не отстапуваат од очекуваното. Генитивот *ἄγωνος* (IG XII Suppl./122.8, Ерес) од *ἄγων* пак, ја потврдува атематската флексија на оваа именка,¹⁴⁷ иако според една глоса на Хесихиј, таа кај Ајолците имала тематска флексија, сп. *ἄγωνον· τὸν ἄγωνα Αἰολεῖς*.¹⁴⁸

Личните имиња ги има во генитив и во микенскиот и во ајолските дијалекти.

ke-do-jo-no (PY Mb 1365) може да се прочита на фрагмент, првично класифициран како Ха 1386. Но Мелена го поврза со друг фрагмент, 1365 и ја класифицира плочката како Mb. Новиот текст гласи *[ke-do-jo-no][i-jo *146 4]*.¹⁴⁹ Дека ова е лично име во генитив ни потврдува зборот *i-jo*, */hiyos/*, помик. *υῖός*, „син“. На плочката PY Ua 158.1 се јавува формата

¹⁴³ Duhoux (2005) 10-11, 17 и (2008) 236, 248.

¹⁴⁴ Chantraine (1967) 130; Rix (1992) 187.

¹⁴⁵ Chantraine (1933) 159-160; *Wortbildung*² 56-8; *Reverse Index* 247-248.

¹⁴⁶ Chantraine (1933) 165; *Wortbildung*² 56-57; Frei-Lüthy (1978) 77.

¹⁴⁷ На лезбоските натписи почнувајќи од 4 в.п.н.е. именката е забележана со 26 примери како атематска, види Hodot (1990) 110.

¹⁴⁸ Ном. *ἄγωνος* е забележан кај Алкај, Z80, види Hamm (1957) 46, 86.

¹⁴⁹ Melena (2000-2001b) 378.

ke-do-jo, интерпретирана како генитив од *Κέρδος*, хипокористик од сложено име со *κέρδος*, „добивка, корист“, сп. *Κερδιμένης*, *Ἐπικέρδης*, потврден и во помикенскиот,¹⁵⁰ или како име во номинатив */Kerdoyos/*,¹⁵¹ сп. помик. *Κερδοῖος*, епитет на Аполон, забележан во генитив на тесалски натпис, сп. *τὸ ἱερόν τ[οῖ Ἀ]πλουνοσ τ[οῖ Κ]ερδοῖοι* (IG IX.2/512.а32) (види стр. 156). Во помикенскиот грчки има и хипокористик *Κέρδων*. Доколку *ke-do-jo-no* е генитив од *ke-do-jo*, тогаш тоа е потврда дека името има назална основа и може да се интерпретира како **/Kerdoyōn/*, хипокористик од */Kerdoyos/*, *Κερδοῖος*, сп. помик. *Νοίων* и *Νοῖος*, *Εὐπλοίων* и *Εὐπλοῖος*.

tu-wi-no-no (KN Ga 676.b) е генитив од */Twinōn/*, *tu-wi-no* (KN Ga (1) 517.b), помик. *Σίνων*, хипокористик, сп. *Σίνανδρος* и *σίνομαι*, „грабам, опустошувам“ (< **twin-*).¹⁵²

po-so-ri-jo-no (PY Aq 64.7) е генитив од *po-so-ri-jo* (PY Jo 438 lat.sin.), можеби */Psoliyōn/*, име изведено од *ψόλος*, „пареа, дим“, сп. и *po-so-ro* (PY Jn 601.5; 750.2.3 итн.), */Psolos/* или */Psolōn/*, помик. *Ψόλων*.¹⁵³

u-po-di-jo-no (PY Na 105) се јавува како дел од топоним оформен со *wo-wo*. Аналогијата со другите лични имиња кои се јавуваат покрај *wo-wo* упатува на тоа дека и ова е лично име во генитив сингулар. Може да се интерпретира како */(H)upodiōn/*, хипокористик од име како *Υπόδικος*.¹⁵⁴

Во ајолските дијалекти бројот на примери на генитив сингулар од лични имиња е далеку поголем. Најголемиот дел од примерите се хипокористици, сп. *Κρίτουνοσ* (BCH 59 (1935) 55-56/2.1.11, Лариса) од *Κρίτουν*, хипокористик од сложено име *Κριτόλαοσ*, *Κριτόξενοσ*; *Μούρτωνοσ* (AE (1936) 43/220Πα + SEG 3/362, Акрајфија) од *Μούρτων*, хипокористик изведен од придавката *μύρτων*, „млад, феминизиран“, сп. и *μύρτον*, вид билка и зачин.¹⁵⁵ Кај ваквите имиња нема аблаут во суфиксот од основата, долгиот вокал е обележје на сите падежи, па и на генитивот.¹⁵⁶

Што се однесува до сложените имиња, примерите на генитив забележани во ајолските дијалекти упатуваат на квантитативен аблаут – полна степен од суфиксот во сите падежи освен во номинативот каде што тој е во долга степен, сп. *Ἀριστογίτονοσ* (IG VII 3304, Хајронеја) од *Ἀριστογίτων*, *Ἀριστογείτων* во другите дијалекти; *Φιλόφροноσ* (SEG 3/365, Коронеја) од *Φιλόφρων*. Сложените лични имиња со втор дел што функционира и како самостоен збор во однос на аблаутот во основата ги следат простите зборови со кои кореспондираат, сп. *γείτων*, *γείτοноσ*, „сосед“. Истото важи и кога целото име функционира и како самостојна именка т.е. придавка, сп. *φιλόφρων*, *φιλόφροноσ*, „пријателски настроен, љубезен“.

Анализираните примери на генитив од лични имиња во сите три дијалекти покажуваат доследност во поглед на бележењето вокалот од суфиксот. Сепак, во неколку случаи има отстапувања. Фактот што името *Στρυμών* на натписот IG XII.2/321 од Митилена се среќава во генитив како *Στρυμόνοσ* треба да ни биде индикација дека името во овој случај е идентично со името на реката *Στρυμών*, *Στρυμόноσ*, а не дека е хипокористик од сложенка од типот *Στρυμόδωροσ*.

Интересен е случајот со бојотската форма *Εὐθέρμοноσ* (BCH 70 (1946) 478-479/5.11, Теспија) од *Εὐθέρων*, име кое е добиено од сложената придавка *εὐθερμοσ*, „многу топол“.

¹⁵⁰ H.P. 235-236; *Études* 121.

¹⁵¹ DELG II. 519; *Documents*² 552; *Mémoires* II. 292 фус. 26 и 293.

¹⁵² *Documents*² 588; Bartoněk (2003) 250; *Dic. Mic.* II. 381.

¹⁵³ *Documents*² 574; *Словарь* 60; *Études* 192; *Dic. Mic.* II. 157.

¹⁵⁴ *Études* 192 и фус. 463; види и Heubeck (1963a) 199 и (1970) 67, хипокористик од придавка **upo-dijos*.

¹⁵⁵ H.P. 594; DELG III. 724-725.

¹⁵⁶ Chantraine (1933) 161; *Gr. Gr.* I. 487; *Reverse Index* 247; Ruijgh (1968) 118; Frei-Lüthy (1978) 76-77.

Генитивската форма забележана на бојотскиот натпис е воедно и единствениот пример за ова име, кое не е потврдено во другите региони. На истиот натпис се забележани уште неколку форми на генитив сингулар од хипокористици, сп. *Μνάσωνος, Σώστρωνος, Φίλωνος, Πράξωνος*, кај кои вокалот од суфиксот е долг. Доколку не се работи за случајна грешка, може да се претпостави дека писарот името *Εὐθέριμων* од некакви причини го доживеал како сложено име кое кореспондира со општа именка или придавка од назална основа со аблаут во суфиксот.

Што се однесува до наставката кај личните имиња на *-ων (-ων)*, таа вообичаено гласи *-ος*, но исклучок е формата *Μένουιν-εος* (ВСН 94 (1970)161-162.14, Матропол, втора половина на 2 в.п.н.е.), генитив од *Μένουιν*. Би можело да се помисли дека ова е пример за генитив со аблаутна степен *-εος* од наставката. Но сепак се работи за поинаков фонетски феномен. И кај други зборови на истиот натпис, има преминување на *ο* во *ε* во краен слог, во допир со денгал, ликвид или полувокал *υ*, сп. ном. синг. *Κλίανδρες* (р. 11) наместо *Κλιανδροος*, акуз. синг. *τὲν χρόνευ* (р. 4) наместо *τὸν χρόνον*.¹⁵⁷

Теонимите Посејдон, Аполон, Хејрон се среќаваат во генитив сингулар на микенските плочки и во натписите од ајолските дијалекти. Примерите се важни сведоштва за нивната флексија.

Мик. *po-se-da-o-no* и бој. *Ποτιδάωνος* – На микенските плочки со неколку форми во генитив и датив сингулар забележано е името на богот Посејдон, сп. ген. синг. *po-se-da-o-no* (PY Eϰ 36.15),¹⁵⁸ дат. лок. синг. *po-se-da-o-ne* (PY Es 645.1; 647.1), *po-se-da-o-ni* (PY Un 718.1) од */Poseidā(h)ōn/*.¹⁵⁹ Во помикенскиот период формите на овој теоним варираат од дијалект до дијалект, сп. хом. *Ποσειδάων*, јон. *Ποσειδέων*, атич. *Ποσειδῶν*, арк. кип. акуз. *Ποσειδᾶνα* и ген. *Ποσειδᾶνος*; крит. *Ποτειδάων*, род. ген. синг. *Ποτειδᾶνος*, дат. синг. *Ποτειδᾶνι*, но исто и *Ποσειδᾶνος*, дат. синг. *Ποσειδᾶνι*, лак. *Ποηοιδᾶν*.¹⁶⁰ Во ајолските дијалекти, примери на генитив има единствено на бојотските натписи, сп. *Ποτιδάωνος* (Chiron 10 (1980) 162/2, Халијарт, втора половина од 5 в.п.н.е.) и *Ποτειδάωνος* (IThesp. VI/316, Теспија, 5 в.п.н.е.).¹⁶¹ Во тесалскиот има датив *Ποτιδᾶνι* и *Ποτειδῶνι*, но како лично име се јавува *Ποσειδῶν*. Во лезбоскиот се среќава датив *Ποτειδᾶνι*, а поетски *Ποσειδᾶν* (Alc. Z10).¹⁶²

Микенската форма на генитивот *po-se-da-o-no*, */Poseidā(h)ōnos/* е најблиска до хомерското *Ποσειδάων*. Таа потврдува дека во завршокот *-αων* го нема суфиксот *-ων*, односно дека коринтската форма *Ποτειδάωνος* е некое аналогно новообразување според другите имиња на *-ων*. Начинот на кој се напишани микенските форми со *-a-o* упатува на сигма меѓу двата вокала и веројатно со тоа се потврдува етимологијата на Кречмер, дека овој теоним значи „Господар на земјата“, **Ποτει-*, стар вокатив од *πότις* „господар, стопан“ и **δᾶς*, „земја“, сп. *Δα-μῆτηρ*.¹⁶³ Бојотските генитиви *Ποτιδάωνος*, *Ποτειδάωνος* без асибилација на *t* пред *i* се поблиски до дорските форми.

¹⁵⁷ Helly (1970b) 165-166; Blümel (1982) 47-48; Chadwick (1992b) 6. За соодветните примери во Атракс види García Ramón (2007a) 93.

¹⁵⁸ Формата на плочката PY Es 649 е грешка (види стр. 174-175).

¹⁵⁹ Documents² 574; Wortbildung² 57 и фус. 50; Leukart (1994) 212; Bartoněk (2003) 248.

¹⁶⁰ Thumb - Kieckers (1932) 115, 117, 162, 177, 253; Thumb - Scherer (1959) 116, 138; DELG III. 930. Дифтонгот *οι* што се јавува наместо *ει* кај некои форми може да е резултат на асимилација со претходното *ο*.

¹⁶¹ IThesp. VI. 31 (претходно издание AE (1899/64)); види и Thumb - Scherer (1959) 43; Blümel (1982) 61, 254.

¹⁶² Thumb - Scherer (1959) 43, 53, 94, 106; DELG III. 930; Blümel (1982) 61.

¹⁶³ DELG III. 931. Можно е **dā* да не е од и.е. потекло, види Илиевски (2000) 226, Études 203 фус. 517; Palmer (1983) 354 и понатаму. Поинаква етимологија предлага Хојбек: сложена, „оној што е опитен во патување (по море)“, со прв дел лок. од *πόντες*, *πῆτος* < **pent-/pont-/pnt-*, „оди“, сп. грч. *πόντος*, „морски пат“ и втор дел од коренот **dens-/dps-*, сп. грч. *δαῖναι*, *δήνεα*, *διδάσκω*, Neubeck (1959b) 233 и понатаму.

Бој. τΟπόλΟνος и тес. Άπλουνος – Името на богот Аполон се среќава во генитив на бојотските натписи. Најстарите примери се од првата половина на 6 в.п.н.е. и од почетокот на 5 в.п.н.е., сп. [η]λαρὸς τΟπόλΟνος (Ducat (1971) 416/263, Акрајфија) и τΟπόλλΟνος η[ι]ερόν (BSH 46 (1922) 292/173, Теспија). И во двата случаја има краза со генитивот од членот, τῶ, сп. и дат. синг. τΟπόλλΟνι (IG VII 2732, Акрајфија).¹⁶⁴ На подоцнежните натписи од втората половина на 3 в.п.н.е. генитивот гласи Απόλλωνος, сп. IG VII 3407.1, Хајронеја, IG VII 3207.3, Орхомен итн.¹⁶⁵ Во тесалскиот пак, се јавува генитивската форма Άπλουνος, сп. на натписите од Лариса IG IX.2/517.22.44; BSH 59 (1935) 55-56/2.31; IG IX.2/512.31.¹⁶⁶

Во западните дијалекти се типични форми со *e* вокал, сп. лак. ΑπέλΟν, арг., крит. ген. Απέλλωνος, но уште од најстаро време ги има и формите со *o* вокал, сп. лак. ген. ΑπόλΟνος, дат. ΑπόλΟνι, крит. акуз. Απόλλωνα.¹⁶⁷ Во источните дијалекти иако се типични формите со *o* вокал, има и форми со *e* вокал, сп. памф. ΑπέλΟνα, кип. дат. ΑπείλΟνι, јон. во лични имиња, ген. Απέλλιος.¹⁶⁸ Варијациите со едно или две *l* се јавуваат уште од најстаро време во сите дијалекти. Формите со вокалот *e* ги има во другите дијалекти, но не и во ајолските. Тесалските форми без вокал од типот Άπλουν, можеби може да се сфатат како синкопирани форми, сп. Λασσαίοι наместо Λαρισαίοι или Αστόμαχος наместо Αριστόμαχος.¹⁶⁹ Но сепак без јасно утврдена етимологија на зборот,¹⁷⁰ начинот на кој тесалското Άπλουν е поврзано со Απέλλων, Απείλων и Απόλλων е отворено прашање.¹⁷¹

Χέρρωνος (Alc.B10.9) е генитив од теонимот Χείρων забележан кај Алкај. Тој е изведен од χείρ, χείρως, „рака“. Геминатата во теонимот кореспондира со геминатата кај именката, сп. акуз. χέρρα (Alc. C I21), ген. χερρός (Mnemosyne 23 (1970) 251-252.17.27).¹⁷²

2.3.2.4. Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот *-тѝн-/тѝн-

Од имињата оформени со овој стар индоевропски суфикс во грчкиот најзастапени се имињата на -μων, -μονος кај кои суфиксот се јавува во долга степен во номинативот и во полна степен во генитивот и другите падежи. Тоа се главно *nomina agentis*, изведени од глаголски корен како γνώ-μων, „познавач“, сп. γιγνώ-σκω, „дознавам, знам“. Имињата на -μην, -μενος или -μην, -μηνος ги има во многу помал број.¹⁷³ На микенските плочки во генитив сингулар се забележани општи именки –апелативи, а во ајолските дијалекти има лични имиња.

¹⁶⁴ Plassart (1926) 388.

¹⁶⁵ Blümel (1982) 254.

¹⁶⁶ Thumb - Scherer (1959) 57, 72; Blümel (1982) 254.

¹⁶⁷ Thumb - Kieckers (1932) 87, 132, 162, 178.

¹⁶⁸ Thumb - Kieckers (1932) 162, 191, 281.

¹⁶⁹ Heubeck (1987) 181; García-Ramón (1987) 195; Chadwick (1992b) 3.

¹⁷⁰ Можеби божеството потекнува од Мала Азија, види DELG I. 98; Palmer (1983) 362. Буркерт го поврзува теонимот со формата ἀπέλλαι која се среќава во западните дијалекти и веројатно означува празник и со месецот Απελλαῖος (Burkert (1975) 8 и натаму; Heubeck (1987) 180-182). А некои микенолози микенската форма *lpe-roz-l* (KN E 842.3) ја реконструираат како датив *a-pe-roz-ne*, што би било потврда дека основата на теонимот е Απελυο- (Études 274; Heubeck (1979) 246). Сепак според Бикс етимологијата на теонимот треба да се бара во предгрчкиот слој, види EDG I. 118-119.

¹⁷¹ Blümel (1982) 59; Palmer, R. L. (1983) 361-362. Во таа смисла и претпоставката на Бак дека се работи за аблаут е хипотетична, види Buck (1955) 46.

¹⁷² DELG IV.2. 1252; Hamm (1957) 22, 84.

¹⁷³ Chantraine (1933) 170-174; Wortbildung² 51-53; Reverse Index 216.

po-te-no (PY Ea 782), /*poimenos*/ е генитив од *po-te* (KN Am (2) 821.2; PY Ae 134), /*poimēn*/, ποιμήν, „овчар“, сп. и дат. синг. *po-te-ne* (PY Ea 439.a), /*poimenei*/, Именката се употребува и како лично име, сп. KN Dd 1376.B.¹⁷⁴

a-ke-re-to-no (KN V (6) 865.2.4) може да се поврзе со *a-ke-re-to*, ном .синг. (KN Uf (2) 838), можеби ἀγρεμών, „ловец“ (сп. ἀγρέω, „ловам, земам“, мик. 3 л. синг. *a-ke-re-se*)¹⁷⁵ или пак вршител на некаква функција, сп. ἀγρέτης, „водач, раководител“ (A. Pers. 1002) и ἀγρεταί, „свештенички на Атена“. Хесиχιј известува дека овој збор кај Ајсхил во трагедијата „Мирмидонци“, значи ἐπιμήνιος, „свештено лице што принесува месечна жртва“, сп. Αἰσχύλος δὲ Μυρμιδόσιν ἀγρεμόνα τὸν ἐπιμήνιον.¹⁷⁶ Контекстот во кој се јавува *a-ke-re-to-no* повеќе упатува на тоа дека овој збор би можел навистина да означува некаква функција. Имено, на плочката покрај топонимот, стојат и апелативите *ko-re-te* и *po-ro-ko-re-te*, кои означуваат некаква функција, сп. (p.2) *ru-ki-to*, / *a-ke-re-to-no* 1 X (p.3) *qa-ra* / *ko-re-te* *258 1 X (p.4) *qa-ra* / *a-ke-re-to-no* 1 X (p.5) *qa-ra* / *po-ro-ko-re-te* 1 X. Тоа што *ko-re-te* и *po-ro-ko-re-te* се во номинатив не мора да биде показател дека *a-ke-re-to-no* не е генитив, односно дека мора да биде во номинатив.¹⁷⁷ Возможно е синтагмите со *a-ke-re-to-no* да искажуваат различен однос од синтагмите со *ko-re-te* и *po-ro-ko-re-te*.

Лични имиња во генитив има на бојотските и на тесалските натписи. Кај сите примери и суфиксот се јавува во полна степен *-μον-* и наставката за генитив, *-ος*, сп. Μνάμονος (IG VII 522.5, Танагра) од Μνάμων;¹⁷⁸ Τερομνάμονος (REA 66 (1964) 313.14, Кранон) од Τερομνάμων; Αγείμονος (IG VII 2819.6, Хиетос) од Αγείμων.¹⁷⁹

2.3.2.5. Генитив сингулар кај имиња образувани со суфиксот **-wōn-*

Во грчкиот има една помала група на лични имиња, теоними, етници, апелативи кои се оформени со суфиксот **-wōn-* (*-ā-wōn-*, *-ī-wōn-*), во голема мера од предгрчки основи. Суфиксот сепак е индоевропски, а паралелите во индоиранските јазици упатуваат на алтернација со **-wer-*, сп. м.р. πίων, „дебел, мрсен, богат“ < *πί-Ϝων, скт. *pī-var-*, ж.р. *πίειρα* < *πί-Ϝερ-ya, скт. *pī-var-ī*.¹⁸⁰ Кај овие имиња во грчкиот, суфиксот е во долга степен во номинатив, а во полна степен во другите падежи, сп. ген. πίονος наспроти πίων, Ἀλκμάονος наспроти Ἀλκμάων. Во микенскиот суфиксот е продуктивен и има неколку примери на генитив од лични имиња.

a-mu-ta-wo-no (PY Jn 431.26), /*Amuthāwonos*/ е генитив од *a-mu-ta-wo* (PY Nn 831.7; TH Ug 9), /*Amuthāwōn*/, лично име, веројатно предгрчко, сп. Αμυθάων (Hom. Od. 11.259), Αμυθέων (D. 57.37), Αμυθᾶν (Pi.).¹⁸¹

a-re-ku-tu-ru-wo-no (PY Es 644.2), /*Alektruwonos*/ е генитив од *a-re-ku-tu-ru-wo* (PY An 654.8; Es 650.2), /*Alektruwōn*/, сп. и дат. синг. *a-re-ku-tu-ru-[wo]-ne* (PY Es 649.1), /*Alektruwonei*/.

¹⁷⁴ Mémoires I. 129, 175; Mémoires III. 84; Maurice (1988) 134; Bartoněk (2003) 247.

¹⁷⁵ Documents² 529; Vilborg (1960) 83; Bartoněk (2003) 246.

¹⁷⁶ Interpretation² 88.

¹⁷⁷ На пр. sc. plena за *a-ke-re-to*, ἀγρεμών, види Sportello (1990) 354.

¹⁷⁸ Во врска со μνήμων, „внимателен, незаборавен“, μέμνημαι, „(се) потсетувам“, μνήμα, „сеќавање, спомен“, види H.P. 319; Chantraine (1933) 172.

¹⁷⁹ Во врска со ἄγεμα, „воена дивизија“ и ἡγεομαι, „предводам“, лат. *sāgio*, „насетувам“; гот. *sokjan*, „барам“, види H.P. 513, DELG II. 405-406.

¹⁸⁰ Reverse index 248; Wortbildung² 57, 62. За можното мешање на индоевропскиот суфикс со некој прединдоевропски, види Ruijgh (1968) 110; Chantraine (1933) 163.

¹⁸¹ Ruijgh (1968) 112, 135; Documents² 531; Wortbildung² 57; Илиевски (1984) 51.

Микенските форми веројатно кореспондираат со *Ἀλεκτρυών* (< *ἀλεκτρυών*, „петел“) со *ǎ* (< **H₂l-ek-*), сп. *ἀλέξω*, *ἀλέκτωρ*), иако во помикенскиот има и *Ἠλεκτρυών* со *ā*.¹⁸²

e-ke-ra₂-wo-no (PY An 610.13) е генитив од *e-ke-ra₂-wo* (PY Un 718.2), сп. и *e-ke-ra₂-wo-ne* (PY An 724.5). Името се интерпретира како */(H)ekhelāwon/*, сложенка од *ἔχω* и *λαός*.¹⁸³ Но силабограмата *ra₂* алтернира со *ri-ja* и ја означува консонантската група *-ry-* или *-ly-*. Ако формата *lke-ri-ja-wo* (PY Qa 1292) се реконструира како *e-ke-ri-ja-wo*, тогаш ваква алтернација има и кај името *e-ke-ra₂-wo*.¹⁸⁴ Во тој случај, ова име завршува на *-ιαῤων*,¹⁸⁵ што ја прави интерпретацијата */(H)ekhelāwon/* невозможна¹⁸⁶ и за првиот дел *e-ke-r-* треба да се бара друго решение.¹⁸⁷

pi-ri-ta-wo-no (PY En 467.5), можеби е генитив од *pi-ri-ta-wo* (PY Eo 371.B), */(Plinthāwōn/*, хипокористик изведен од *πλίνθος*, „керамида“, сп. и *Πλίνθας*, *Πλίνθιος*.¹⁸⁸

И кај имињата со основа на назал формите на генитив сингулар и на микенските плочки и во ајолските дијалекти вообичаено завршуваат на *-ос*, како и кај другите имиња со атематска деκлинација. Образувањето на генитивот сингулар може да се следи и кај коренски зборови и кај зборови образувани со назален суфикс **-n*, **-ōn-* (*-iōn-*), *-āwōn-*, **-mēn-* / *-mōn-*. Генитивската форма *Μένουνες* од *Μένων* забележана во Матропол, Тесалија не е показател за употреба на полна степен **-es* од наставката за генитив, туку претставува показател за фонетски феномен, развој на *ō* во *ǎ*.

Кај именката *κύων* генитивот *κυνός*, со полна степен од наставката и нулта степен од корен, е стар и можеби го имаме забележано и на тебанските плочки доколку формата *ku-no* е навистина форма од лично име **/Kiōn/*. Другите примери на генитив сингулар потврдуваат дека и кај овие имиња аблаутно-акцентските промени веќе биле изнивелирани во микенскиот период. Во таа смисла микенската форма *po-me-no*, генитив од *ποιμήν* во целост кореспондира со помикенската *ποιμένος*, а форми како *tu-wi-no-no* и *a-tu-ta-wo-no* имаат точна паралела во помикенските *Σίνωνος* (IG II²/11314a) и *Ἀμυθάονος* (Paus. 1.44.5.2). Сепак доколку микенската форма *do-po-ta* кореспондира со помикенската сложенка *δεσπότης*, кај која првиот дел *δεσ-* < **dems-* е веројатно генитив од една коренска именка **dōm*, тогаш имаме показател дека микенското сведоштво во однос на аблаутно-акцентските промени кај имињата со атематска основа понекогаш може да се разликува од помикенското – барем кога се во прашање сложенките.

Споредбата на генитивските форми од микенскиот период и во ајолските дијалекти открива и други интересни детали. Во случајот на името на богот Посејдон, микенската и бојотската генитивска форма, *po-se-da-o-no* и *Ποσειδάωνος*, *Ποτιδάωνος* покажуваат идентична боја на вокалот *e*, која во другите грчки дијалекти може да биде и *o*, но се

¹⁸² Ruijgh (1968) 153-154 и *Études* 207 фус. 543; *Interpretation*² 26, 77; *DELG* I. 58; *Wortbildung*² 56; Bartoněk (1999) 125 и (2003) 249.

¹⁸³ *Дополнение* II. 46; Heubeck (1959a) 121; Vilborg (1960) 141.

¹⁸⁴ *Mémoires* IV. 209.

¹⁸⁵ *Mémoires* III. 146 фус. 36; *Études* 198.

¹⁸⁶ Според Лојкарт името сепак може да биде сложенка од *ἔχω* и *λαός*, ако се претпостави експресивна гемината **Εχέλλάῤων* < **Εχέλλας* < **Ἐχέλαος* (Leukart (1992) 391-393 и Bartoněk (2003) 249) и ако формата *e-ke-ra-ne* PY Un 219.1 (дат. синг.) се сфати како грешка за *e-ke-ra-wo-ne* односно како варијанта на *e-ke-ra₂-wo-ne* со која се докажува дека силабограмата *ra₂* може да се интерпретира и како *-rr-*, *-ll-*. Претпоставката е возможна, но сепак не ја објаснува алтернацијата *e-ke-ra₂-wo* / *e*-*ke-ri-ja-wo*.

¹⁸⁷ */(Enkheleāwōn/* (*Documents*² 542); **Εγεργάῤων*, Mühlestein (1965) 161 фус. 34.

¹⁸⁸ Petruševski (1959b) 230; *Documents*² 572; *Dis. Mic.* II. 125, сп. и **Φιλιστάῤων*, хипокористик од *Φιλισταγόρας*, мик. *pi-ri-to-jo*, генитив од *Φίλιστος*, *pi-ri-ta*, *Φιλίστα*, види Ruijgh (1968) 134.

разликуваат во однос на третманот на *t* пред *i*. Генитивите *Ἀπόλωνος* и *Ἀπόλλωνος* на бојотските натписи и *Ἄπλουνος* на тесалските натписи кореспондираат со другите падежни форми од овој теоним потврдени во бојотскиот и тесалскиот дијалект. Формата *a-ke-re-to-no* ја потврдува староста на именката *ἄγρεμών* и открива нови аспекти од нејзината семантика.

Микенскиот генитив *te-no* се согласува со помикенските форми *μεινός*, *μῆννος* во однос на назалот од основата. Ајолските форми со гемината се значајни зашто директно го потврдуваат присуството на консонантската група *-ns*. Именката *μῆν*, „месец“ е единствената именка која е забележана во генитив и во микенскиот и во сите три ајолски дијалекти. Начинот на кој се користи, за датирање, е идентичен и на микенските плочки и на натписите од Бојотија, Тесалија, Лезбос.

2.4. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО СИГМАТСКА ОСНОВА

Кај имињата со сигматска основа од аспект на флексијата и образувањето се разликуваат: именки од среден род со суфикс во полна степен *-os- во номинатив/акузатив или со суфикс во нулта степен *-s- и корен што завршува на ларингал H_2 ; именки од машки и женски род со долга степен *-ōs- во номинатив и придавки со долга степен *-ēs- во номинатив. Сигматска основа имаат и компаративот образуван со суфиксот *-yos- и активниот партицип на перфектот, образуван со суфиксот *-wos-. Во грчкиот се застапени сите категории именки и придавки, но особено продуктивни се именките од среден род на -os и придавките на -ης, кои во голема мера се и лични имиња. Што се однесува до компаративот и партиципот на перфектот, во помикенскиот период компаративот преминал во назални основи, а партиципот на перфектот во дентални. Но во микенскиот и двете категории сè уште функционираат како сигматски основи.

Се претпоставува дека именките од среден род имале протерокинетичка флексија, именките од машки и женски род амфикинетичка т.е. холокинетичка, а придавките, компаративот и партиципот на перфектот хистерокинетичка.

Единствено за придавките т.е. за личните имиња на -ης има примери на генитив сингулар и на микенските плочки и во ајолските дијалекти и тоа во поголем број. Тука особено се интересни формите од хипокористици, кои упатуваат на специфичности во нивната флексија. Што се однесува пак, до другите категории сигматски основи, примери има во помал број, но сепак доволно за да се склопи сликата за развојот на генитивот сингулар.

2.4.1. Генитив сингулар кај именки од среден род на -os

Именките од среден род на -os, се стара индоевропска категорија и имаат паралели и во другите јазици, сп. γένος, скт. jānas, лат. *genus*, „род“. Се смета дека нивната флексија била протерокинетичка. Квалитативниот аблаут на суфиксот од основата: *-os- во номинатив/акузатив, *-es- во другите падежи, кој се гледа убаво во грчкиот, сп. ген. γένε-ος (< *γεν-εσ-ος) и ном. γένος е одлика на овие именки од доцната фаза на протоиндоевропскиот. Притоа во генитивот наставката веројатно првобитно била во нулта степен, а полната степен навлегла по аналогија од другите категории атематски¹⁸⁹ основи.

Мал број именки од среден род во грчкиот завршуваат на -ας, а во санскритскиот на -is, сп. κρέας, „месо“ и скт. *krau-īh*, што веројатно сведочи за тоа дека во номинативот, суфиксот на почетокот бил во нулта степен. Тој потоа по аналогија со генитивот и другите падежни форми бил заменет најпрвин со полна степен -es-, а потоа со -os-. До ова не дошло кај имињата на -ας, бидејќи тие имале корен што завршувал на ларингал H_2 , кој веќе бил вокализиран.¹⁹⁰ Во грчкиот, по губењето на интервокалната сигма наставките целосно се стопуваат со основата, сп. γένους < γένεος < *γενεσ-ος, генитив од γένος, „род“ и γέρως < *γέρα-ος < *γέρασ-ος, генитив од γέρας, „дар“. Но некотрахираните форми можат да се видат во ајолските дијалекти.

Најстариот пример е од крајот на 5, почетокот на 4 в.п.н.е., сп. *τεμένεος* од *τέμενος*. Формата се јавува двапати на фрагменти кои претставуваат граничници (SEG 45/1085,

¹⁸⁹Gr. Gr. I. 579-581; Chantraine (1967) 69-70; Sihler (1995) 305-307; Rix (1992) 144; Meissner (2005) 54, 59-60; Beekes (2011) 204.

¹⁹⁰Meissner (2005) 61, 124. Нивната флексија првобитно можеби била акростатична, види Rix (1992) 144.

Метимна).¹⁹¹ Другите примери се на натписи од втората половина и крајот на 3 в.п.н.е. и почетокот на 2 в.п.н.е.,¹⁹² сп. *τέλεος* (SEG 3/354.3, Коронеја; IK 5/5.15, Кима) од *τέλος*, „цел, крај“; *κάδεος* (IG XII Suppl./126.2, Ерес) од *κάδος*, „ведро, корито“; *τείχεος* (SEG 43/311. b57.61.62, Скотуса) од *τείχος*, „сид, бедем“. Во лезбоскиот именките од оваа категорија остануваат неконтрахирани, по губењето на интервокалната сигма, дури и на доцнежни натписи, од времето на Август.¹⁹³

Во неконтрахирана форма, завршокот *-εος* е потврден со неколку примери и кај Алкај, сп. *τέκεος* (Alc. B12) од *τέκος*, „дете, рожба“; *ξίφεος* (Alc. Z27) од *ξίφος*, „меч“. Кај овие примери метриката упатува на тоа дека хијатот меѓу вокалите *e* и *o* бил надминат со синојкеса,¹⁹⁴ што може да биде индикација и за реалниот изговор на завршокот *-εος*, независно од неговата графичка презентација.

Флексијата на именките на *-ος* е добро потврдена на микенските плочки, сп. *pa-wo* (KN Wm 8499.c), ном. синг. */pharwos/*, *φᾶρος*, „платно“, *pa-we-a₂* (KN Ld (2) 787.B), ном. плур. */pharweha/*, *pa-we-o* (KN L 651.1), ген. плур., */pharwe(h)ōn/*, *pa-we-si* (MY Oe 111.2), дат. лок. плур., */pharwessi/*, *pa-we-pi* (KN L 104.a), инстр. абл. плур., */pharwesphi/*. Генитивот сингулар би требало да завршува на *-e-o*, */-e(h)os/*. Но за жал сигурен пример нема.

e-qe-o (PY Aq 64.8), форма која се јавува во синтагмата *e-qe-o*, *a-to-mo*, а се однесува на личното име *po-ki-ro-qo*, */Poikilok^{ws}/* би можела да биде генитив сингулар од една именка **e-qo*, */hek^{ws}/*, „свита“, сп. мик. *e-qe-ta*, */hek^{wetās}/*, *ἐπέτας* „сопатник, слуга“ и *ἔπομαι*, „следам“. Контекстот покажува дека оваа синтагма означува некаква функција. Но споредбата со синтагмата *e-qe-a-o*, *a-to-mo-i* (KN V (1) 56.b), каде што *e-qe-a-o* може да се сфати како генитив плурал од *e-qe-a*, */hek^we(h)ā/*, именка со *a*-основа, дублет на */hek^wos/* покажува дека *e-qe-o* може да биде и генитив плурал.¹⁹⁵

2.4.2. Генитив сингулар кај именки од машки и женски род на *-ως*

Именките од машки и женски род со сигматска основа ги има во помала мера од именките од среден род. Мал број од нив се зачувани во грчкиот и во индоиранската група јазици, додека во латинскиот тие претставуваат продуктивна категорија, сп. *ἠώς*, „зора“, лат. *aurōr-a*, скт. *uṣās* (< **āusōs*). Од аспект на грчкиот, кај овие именки се јавува квантитативен аблаут, долга степен од суфиксот во номинатив, а полна степен во другите падежи, сп. ном. *ἠώς*, ген. *ἠούς* < **ἠοσ-ος*,¹⁹⁶ но првобитно нивната флексија веројатно била амфикинетичка односно холокинетичка: ном. **H₂eus-ōs*, ген. **H₂us-s-ós*.¹⁹⁷

Нема многу примери на генитив сингулар во ајолските дијалекти. Кај Алкај, именката *αἰδώς*, „срам“ е забележана еднаш во генитив како *αἰδῶς* (Alc. Z.7). Завршокот *-ως* одговара на јон.атич. *-ους* < **-os-os*.¹⁹⁸

¹⁹¹ Овие фрагменти претставуваат надополнување на натписот IG XII.2. 521.

¹⁹² Blümel (1982) 251.

¹⁹³ Hodot (1990) 119-120.

¹⁹⁴ Hamm (1957) 156-157.

¹⁹⁵ Ruijper (1956) 156 и фус. 3; *Études* 270 и фус. 178; Ruijgh (1983) 392; Bartoněk (2003) 260. За можноста *e-qe-o* да биде грешка за *e-qe-a-o* види *Mémoires* II. 112-113 и фус. 89.

¹⁹⁶ Chantraine (1967) 70-71; Sihler (1995) 308-309; Семеренџи (1980) 185.

¹⁹⁷ Meissner (2005) 143, 145, 157; Rix (1992) 144; Meier-Brügger (2003) 217. Според Бикс овие именки имале хистерокинетичка флексија, види Beekes (2011) 198.

¹⁹⁸ Hamm (1957) 157; *Gr. Gr.* I. 514; Chantraine (1967) 71.

Кај дел од имињата во грчкиот долгата степен од суфиксот се провлекува низ сите падежни форми, сп. ном. ἦρωϛ, ген. ἦρω-οϛ. Во микенскиот е забележано едно лично име со основа на -ōs- во генитив сингулар.

to-ro-o (PY An 519.1), можеби е /Trō(h)os/, сп. помик. Τρωός, генитив од Τρώϛ. Ова лично име е изведено од етник, сп. Τρωέϛ, Тројанци.¹⁹⁹ Микенската ортографија не ни кажува ништо за должината на вокалот од суфиксот со кој е оформена основата, но од помикенските форми може да се види, дека долгата степен -ōs- е присутна во сите падежи. Според друга интерпретација микенските форми *to-ro* и *to-ro-o*, сп. и женско име *to-ro-ja* (PY Ep 705.6) може да се поврзани со друг малоазиски топоним, Τλώϛ во Лиқија.²⁰⁰ И едниот и другиот топоним се од негрчко потекло и се забележани во хетитски и дувитски документи. Формата *Taruwisa* (*Ta-ru-i-sa*) кореспондира со мик. *to-ro-ja*, а основата на Τλώϛ се гледа во *d/ta-la-u-wa-as*. И во едниот и во другиот случај сведоштвата упатуваат на основа на -u/w-,²⁰¹ која во микенскиот период веќе станала сигматска основа.

2.4.3. Генитив сингулар кај придавки, лични имиња и теоними на -ης

Од именките од среден род со сигматска основа уште во протоиндоевропскиот се изведувале сложени придавки, сп. εὐμένης, „добар, милозлив“, скт. *su-mānās* и μένος, „стремеж, животна сила“.²⁰² Тие во грчкиот се употребуваат и како лични имиња, сп. Εὐμένηϛ. Суфиксот кај придавките и личните имиња од оваа категорија во номинатив е во долга степен, а во другите падежи во полна степен, сп. ном. εὐμεν-ής и ген. εὐμεν-έοϛ (< *εὐμεν-εσ-οϛ). Акцентот е на коренот од вториот дел од сложенката или на суфиксот и затоа се претпоставува дека првобитно нивната флексија била хистерокинетичка.²⁰³ Полната степен од наставката за генитив според тоа кај нив е старо обележје.

Придавките на -ης се среќаваат на микенските плочки, но примери на генитив сингулар нема. Забележаните форми во лезбоскиот дијалект завршуваат на -εοϛ и на натписи и во книжевната традиција, сп. ἐντέλεοϛ (IG XII.2/394, Митилена, 3 в.п.н.е.) од ἐντέλης, „целосен“;²⁰⁴ μελιάδεοϛ (Alc. Z44, Z46)²⁰⁵ од μελιάδης, јон.атич. μελιηδής, „сладоко како мед“.

Примери од сложени лични имиња и теоними

Во микенскиот грчки ваквите имиња во генитив сингулар завршуваат на -e-o, /-e(h)os/.

a-pi-me-de-o (PY Cn 655.5; Eb 1187.A; 1188.A; Ep 539.10.12; KN C (4) 911.10), /Amphimēde(h)os/ е генитив од *a-pi-me-de* (KN B (5) 801.6; PY Eb 473.1), /Amphimēdēs/, помик. Αμφιμήδης. Името е сложенка од ἀμφί и μῆδοϛ, μῆδεα, „мисли, планови“.²⁰⁶

¹⁹⁹ Études 89 фус. 75 и 272 фус. 3; Wortbildung² 161; Meier (1975) 62; Gschnitzer (1983) 142.

²⁰⁰ Hiller (1975) 389; Palaima (2007) 202-203.

²⁰¹ Аргумент дека *To-ro* не може да биде Τλώϛ, види Parker, V. (1999) 495-496 или аргумент дека *To-ro* не може да биде Τρώϛ, види Palaima, o.c.

²⁰² Chantraine (1967) 69-70; Sihler (1995) 310; Reverse Index 697; Gr. Gr. I. 579-581; Meissner (2005) 160 и понатаму.

²⁰³ Meissner (2005) 199. Според Мајснер придавките станале продуктивни, тогаш кога хистерокинетичката флексија не била повеќе функционална, види Meissner (2005) 221. Според Рикс, нивната флексија била месодинамична, види Rix (1992) 145.

²⁰⁴ Генитиви на -εοϛ во генитив сингулар има дури и во 3 в.н.е., види Hodot (1990) 120.

²⁰⁵ Долгиот вокал ā е етимолошки оправдан. Имено, вториот дел од оваа сложенка е од коренот *swād-/swād-, сп. ἦδοϛ „полза“, ἦδομαι, „се насладувам“ (Hamm (1957) 88, 157). Формата кај Алкај, во таа смисла е споредлива со мик. форма *wa-de-o*, генитив од лично име (види стр. 47).

²⁰⁶ Словарь 22; DELG I. 80; Lejeune (1972) 96. Вториот дел може да биде и -μεδης, сп. помик. μέδω, види Ruijgh (1983) 395; Risch (1987a) 295; Бузалковска-Алексова (1995) 299-300.

ke-ro-ke-re-we-o (PY Sa 487) е генитив од лично име, можеби */K \hbar eroklewēs/, со прв дел *χείρ*, „рака“ и втор дел -κλεφης од κλέος, „слава“, сп. помик. Χερσικλίδας.²⁰⁷

o-two-we-o (PY An 261.2-5) и *o-to-wo-o* (PY An 616 v.4, грешка за *o-to-wo-we-o*) е генитив сингулар /Orthwōwe(h)os/ од личното име *o-tu-wo-we* (PY Jn 658.7), /Orthwōwēs/, сложенка од ὀρθός, „исправен“ и οὖς, „уво“,²⁰⁸ сп. и дат. синг. *o-to-wo-we-i* (PY Vn 851.9).

pe-ri-me-de-o (PY Aq 64.7), /Perimēde(h)os/ е генитив од *pe-ri-me-de* (PY An 656.12), /Perimēdēs/, сложенка од *περί* и *μῆδος, μῆδεα*, „мисли, планови“, сп. помик. Περιμήδης.²⁰⁹

te-de-ne-o (TH Ft 218.2; 220.2) нема паралели на други микенски плочки, но според контекстот на плочката TH Ft 220, веројатно е генитив од лично име. Можеби, како што предложи Рејх станува збор за името *Θεσδῆνης, сложенка од *θεσ-*, сп. *θεός*, „бог“ и *-δηνης*, сп. кај Хомер *δῆνεα*, „намери, мисли, сплетки“, *θεῶν δῆνεα* (Hom. Od. 23.81-82).²¹⁰ Во помикенскиот има сложени придавки со *θεσ-*, сп. *θεσπέσιος*, „божествен, неизмерен“, *θέσφατος*, „проречен“.

Ite-ra-u-re-o (PY Sa 22) веројатно е генитив од лично име */Telaulēs/ или */Teraulēs/, како што предложи М. Д. Петрушевски, составено од *telH₂-, сп. *τελαμών, τέλλω* и *αὐλός*, „узда“, сп. *au-ro* (KN Sd 4402.a), ном. дуал. Семантички името би било споредливо со помик. *Ηνίοχος*, „оној што ги држи уздите“, мик. *a-ni-o-ko* (KN V 60), /hāni(h)okhos/.²¹¹

Во ајолските дијалекти сложените лични имиња и теонимите се среќаваат во поголем број. Примерите на генитив од сложени лични имиња на -ης (-εις) во ајолските дијалекти главно се од типични имиња со втор дел -γενης (сп. *γένος*, „род, поколение“, *γίγνομαι*, „се раѓам, се случувам“, скт. *jānas*, лат. *genus* < * $\acute{g}enH_1$ -), -κουδης (сп. *κῦδος*, „слава, чест, углед“), -κратης (сп. *κράτος, κρέτος*, „сила“, скт. *krātu-*, авест. *xratu-*, „сила, волја“), -μηδης (сп. *μῆδος, μῆδεα*, „мисли, планови“, *μῆδομαι*, „имаам замисла, приготвувам“, ерм. *mit-k'*, „мисла“, ст. в. г. *Māz*, „мерка“ < * $mēd$ -), -μενης (сп. *μένος*, „моќ, сила, дух“, скт. *mānas*, авест. *manah*), -σθένης (сп. *σθένος*, „снага“), -τελης (сп. *τέλος*, „цел, крај“, *τέλλω, τλήναι* < * $telH_2$ -), -φανης (сп. *φαίνω*, „покажувам, расветлувам, се појавувам“ < * $bh(e)H_2$ -), -χαρης (сп. *χαίρω*, „се радувам, весел сум“, скт. *haryati*, „се стремам“, лат. *hortor* < * $\acute{g}h^{\circ}r$ -). Меѓу сложенките чиј втор дел е оформен од именка со сигматска основа, посебно место заземаат имињата со втор дел -κλῆς (< *κλεφης) од κλέος, „слава“, сп. скт. *śrávas*, „слава“, авест. *srauah*, стсл. *слово*, „збор“, ст.ирс. *clú*, „слава“.

Но меѓу генитивските форми има и такви кои се од помалку вообичаени имиња или од имиња вообичаени само за еден дијалект. Така, на лезбоските натписи се среќаваат примери од имиња со втор дел -αφενης од *ἄφενος*, „богатство, изобилство“ кои, иако се забележани и надвор од Лезбос и Ајолида, сепак типични се само за овие натписи.²¹² На натпис од Лариса, Тесалија (IG IX.2/506.20) се јавува генитив *Κλεομέδδεος*, кој е единствената потврда за името *Κλεομέδδεις*, сложенка со -μεδης и ретка потврда за постоењето на именка *μέδος, сп. *μέδω*, „управувам“, *μέδομαι*, „се грижам“, оск. *meddiss*, „судија“, *meřs*, „право“, лат. *modus, meditor*, ст.ирс. *midiur*, „судам, мислам“ (< * med -).²¹³

Кај сите примери на генитив сингулар наставката е во полна степен, а исто и суфиксот со кој е образувана основата. По губењето на интервокалната сигма вокалот од

²⁰⁷ Ruijgh (1983) 397; Risch (1987a) 295; Бузалковска Алексова (1995) 253, 271; Илиевски (2000) 310, 320.

²⁰⁸ *Études* 158 фус. 315 и Ruijgh (1983) 396; Risch (1987a) 297; *Mémoires* IV. 63 и фус. 44.

²⁰⁹ Heubeck (1960a) 254; Илиевски (2000) 292, 338; или со втор дел -μέδης, види Ruijgh (1983) 395; Risch (1987a) 283, 295.

²¹⁰ *Fouilles* III. 269 и фус. 109.

²¹¹ Petruševski (1965f) 125-126; Пиевски (1972) 269.

²¹² H.P. 90; DELG I. 146; Masson (1965a) 236-238.

²¹³ DELG III. 675; Бенвенист (2002) 333; Гамкрелидзе – Иванов (1984) 811.

суфиксот и вокалот од наставката доаѓаат во непосреден допир. Неконтрахирани форми на *-ε-ος* се среќаваат во сите три дијалекти, сп. *Διοπείθεος* од *Διοπείθεις* (RPh 40 (1966) 70-71, Теспија); *Ἀγασικράτεος* од *Ἀγασικράτης* (BSH 88 (1964) 402/2.8, Фера); *Ἐρμογένεος* од *Ἐρμογένης* (Chiron 9 (1979) 73-81.19, Кима). Но сепак реалниот изговор веројатно бил поинаков, а зевот меѓу двата вокала *ε* и *ο* се разрешувал на различни начини.

На бојотските натписи завршокот *-ε-ος* многу почесто се бележи како *-ι-ος*, сп. *Εὐμάριος* (BSH 22 (1898) 243-245/1.1, Акрајфија, 4 в.п.н.е.) од *Εὐμάρεις*. И преку овие форми, слично како и преку формите на генитив од партиципи од глаголи на *-εω*, се потврдува дека вокалот *ε* преминува во *ι* пред *α* и *ο*, не само во градовите на север, туку и на југ.²¹⁴ И меѓу овие примери исто како и меѓу примерите од глаголските партици, најстарата форма е токму од Теспија, град во кој е вообичаен завршокот *-ε-ος*, сп. *Ναυκούδιος* од *Ναυκούδεις* (BSH 50 (1926) 401-403/18.9, Теспија, прва половина од 4 в.п.н.е.).

Некои од примерите на генитив завршуваат на *-ει-ος*, сп. *Κλεοφάνειος* од *Κλεοφάνεις* (IG VII 1728.4, Теспија), *Μενεκράτειος* од *Μενεκράτεις* (IG VII 2785.4, Копа). Ваквите форми кои се јавуваат главно во Теспија (8 од 11 примери), иако примери има и од Копа и Платаја, дополнително сведочат за реалниот изговор на завршокот *-ε-ος*. Во Бојотија во првата половина од 4 в.п.н.е. мешањето на *EI* со *I* и со *E* при бележење на новосоздадениот вокал [i] < [e] е вообичаено. Поединечни писари се обидуваат да го приближат напишаното до говорната реалност. Така, во еден град како Теспија, каде што [i] < [e] најчесто се бележи со *E*, употребата на графемата *EI* била можност да се измени конзервативната писарска традиција, без да се употреби знакот *I*. Од истите причини писарите во градовите каде што [i] < [e] се бележи редовно со *I* можеле да го применат *EI* за да се приближат до архаичната традиција. Дека говорната реалност во случајот на завршокот за генитив сингулар кај сигматските основи била сложена, зборува и формата *Μνασιγένοος* (IG VII 2788.8, Копа) од *Μνασιγένοις* кај која *ι* се изгубило пред *-ος*.²¹⁵

Што се однесува пак до сложените имиња со втор дел *-κλεις* (< **-κλεφης*) од *κλέος*, тука по губењето на дигамата и сигмата од основата во непосреден допир доаѓаат три вокали, *-κλεεος* < **-κλεφεος* < **-κλεφεσοος*. На бојотските натписи, вообичаено се контрахираат првите два вокала, сп. *Δαμοκλειος* од *Δαμοκλεις* (BSH 50 (1926) 401-403/18.4, Теспија); *Ἦρακλειος* (AD 2 (1916) 218A1.14, Коронеја) од теонимот *Ἦρακλῆς* со *-κλειος*, контрахирано од **-κλεφεος* односно **-κλε(φ)ιος*.²¹⁶ Во Акрајфија, во Теспија и Хајронеја во втората половина на 3 в. и почетокот на 2 в.п.н.е. се среќаваат генитивски форми кај кои дифтонгот *ει* е обележан со *I*,²¹⁷ сп. *Καλλικλῖος* од *Καλλικλεις* (IG VII 3365.2, Хајронеја). А формите *[H]Ἦρακλῖος* (BSH 99 (1975) 749-754/8, Теспија, 5 в.п.н.е.) и *[τΟρ]ακλῖος* (Танагра, 5 в.п.н.е.)²¹⁸ од теонимот *Ἦρακλεις* потврдуваат дека развојот на [e:] во [e:], па во [i:] бил реалност веќе во 5 в.п.н.е. Со неколку примери во Акрајфија и Копа е потврдена и варијантата *-κλειος*, сп.

²¹⁴ Thumb - Scherer (1959) 19; Buck (1955) 153; Blümel (1982) 41-42; Vottero (1995-1996) 313-316, 328, 335 (види и стр. 22 и фус. 92).

²¹⁵ Сп. и други примери на бојотски натписи од 3 в.п.н.е. *Ἐρχομεννς* (IG VII 3174.19, Орхомен) наместо *Ἐρχομενίνς*, *Ὀρχομενω* (IG VII 2724c.7, Акрајфија) наместо *Ὀρχομενίω*. Види Vottero (1995-1996) 320; Brixhe (1985) 374-375.

²¹⁶ Thumb - Scherer (1959) 28. Постои и спротивно мислење според кое кај **-κλεφεος* најпрвин се изгубила дигамата, па потоа *ε* се затворило до *ι* (види Vottero (1995-1996) 302). Во секој случај и губењето на гласот *w* и преминот на *ε* во *ι* во Бојотија веќе завршиле во 5 в.п.н.е.

²¹⁷ Thumb - Scherer (1959) 24; Blümel (1982) 41.

²¹⁸ Натписот е објавен во публикацијата *La Béotie antique. Actes du 4ème colloque international sur la Béotie antique* (Lyon-Saint-Etienne, 1983), Paris 1985, види Vottero (1995-1996) 326.

Αμινοκλείος (BSH 23 (1899) 200-201/VIII.2) од Αμινοκλείς, каде што -EII- значи -EI-J-, со -j- како транзициски глас меѓу дифтонгот *ei* и вокалот *o*.²¹⁹

На тесалските натписи покрај генитивите на -εος од Пелазгиотида, на еден архаичен натпис од Тетониј, Тесалиотида (Jeffery (1961) 99/10.11, 450/25 г.п.н.е.) се јавува и формата *ΦερεκράτΕς*, која според контекстот е генитив од името *Φερεκράτης*, сп. *Ορέσταο ΦερεκράτΕς Ξυλορέοντος Φιλονίκο Ξυϊος*. Споредбата со формата *Ίπποκράτεις* од Фалана (IX IX.2/1228.9) во контекст на имиња наведени во генитив, сп. *ταγευόντων Εὐάρχοι Εὐαρχειοι, Κρατεραίοι Πανσανιαίοι, Στρατίπποι Λακρατιππειοι, Κλεολάοι Αντικρατειοι, Νικίας Ηρακλειδαίοι, Ίπποκράτεις Ίπποκλεαίοι, Εὐρυλόχοι Προυταγοραίοι* наведува на помислата дека и *ΦερεκράτΕς* е можеби генитив на *-ēs,²²⁰ споредлив со генитивите на *-ās кои во различни региони на Грција се јавуваат кај имињата со *a*-основа во машки род. Всушност, на истиот натпис IG IX.2/1228 во десеттиот ред точно над *Ίπποκράτεις* стои *Νικίας* наместо очекуваното *Νικία* или *Νικίαο*. Но формите *Νικίας* и *Ίπποκράτεις* се номинативи, кои стојат по грешка наместо генитив (види стр. 99).²²¹ Така и вокалот *o* во формата *ΦερεκράτΕς* веројатно е испуштен по грешка. Реконструираниот генитив гласи *Φερεκράτε<ο>ς*.²²²

Што се однесува до имињата со втор дел -κλείς (< *-κλεῖς), примери на генитив нема многу. Кај формата *Φιλοκλέος* од името *Φιλοκλείς*, која се јавува 4 пати на еден натпис од Лариса од 2 в.п.н.е., сп. IG IX.2/515. 2,4,7,8, зевот меѓу трите вокали е разрешен со хифајреза, *-κλεῖσος > *-κλεεος > κλεος.²²³ Истото се гледа и кај формата *Ηρακλῖος* (IThess. I/15.12, Кјериј) од теонимот *Ηρακλῆς*, со тоа што тука дополнително [e] се затворило до [i].²²⁴

Веќе од 4 в.п.н.е. во Тесалија се среќаваат и примери со контрахиран завршок -εους, сп. *Αριστοκλέους* од *Αριστοκλῆς* (SEG 27/192, Хиретија) кои се должат на влијанието од јонско-атичкото којне.

На лезбоските натписи контракција на вокалите може да се забележи и кај генитивските форми од сложени лични имиња кои не се образувани со втор дел -κλῆς. Во Кима забележан е генитив на -εως, сп. *Ἐπίγονος Δαμοκράτεως Ταράντινος* (Chiron 9 (1979) 73-81.1, Кима).²²⁵ Во периодот од 4 до 2 в.п.н.е. контракцијата на *εο > εω* е вообичаена за лезбоскиот, сп. *Θευγένης, Θεύδαμος* на монети од Кима од втората половина на 4 в.п.н.е., *Νευμήνιος* на монети од Тарент од 4-3 в.п.н.е.²²⁶ Што се однесува до имињата со втор дел -κλῆς, слично како и на тесалските, и на лезбоските натписи може да се сретнат форми на генитив со хифајреза, сп. *Διόκλεος* од *Διόκλῆς* (Nesr. Mrg. 47, Мирина).

Генитиви од сложени лична имиња образувани со друга наставка – Типично на натписите напишани на лезбоски дијалект, кои доаѓаат од островот Лезбос (од локалитетите Митилена, Метимна, Ерес), но и на натписите од областа Троада, формите на генитив сингулар од сложени лични имиња со сигматска основа завршуваат не на -εος, туку на -η. Најголемиот дел од примерите се од помлади натписи од 2 в.п.н.е., сп. *Θεογένη* од *Θεογένης* (IG XII 2/74.b13, Митилена) или од втората половина на 3 в.п.н.е., сп. *Διοφάνη* од *Διοφάνης* (IK 4/55; IK 4/56, Асос). Но има и еден пример од архаичен натпис од 5 в.п.н.е. од Троада, кој е воедно и најстариот пример за генитив од имиња со сигматска основа, сп. *ΚαλικρέτΕ* од

²¹⁹ Vottero (1995-1996) 305-306.

²²⁰ Buck (1955) 90, 225-226; DGE 269, фуснота кон натписот 557.

²²¹ Morpurgo-Davies (1960a) 99-100; Masson (1965b) 227-234.

²²² Jeffery (1961) 402; Colvin (2007) 94; види и Thumb - Scherer (1959) 67; Morpurgo-Davies (1968c) 88.

²²³ Thumb - Scherer (1959) 67, сп. мег. *Προκλεος*, види Lejeune (1972) 252. На појавата на ваквите форми можеби влијание извршиле и сложенките со *Κλεο-* како прв дел.

²²⁴ Развојот на [e] во [i] е типичен и за Тесалија, види Thumb - Scherer (1959) 55; Buck (1955) 44; Blümel (1982) 44.

²²⁵ Petzl – Pleket (1979) 75.

²²⁶ Thumb - Scherer (1959) 91; Hodot (1990) 68-69.

Καλικρέτης (BzN N.F. 9 (1974) 120, Кебрен, Троада). Појавата се забележува и кај имињата со втор дел *-κλης*, сп. *Ξενόκλη* од *Ξενόκλης* (IG XII.2/74.b2, Митилена). Се смета дека овие форми настанале по аналогија со машките имиња со *a*-основа. До мешањето на сигматските и *a*-основите доаѓа веројатно преку формата за номинатив сингулар, *-ης* : *-ας*.²²⁷ И кај другите падежни форми е забележлива аналогијата со *a*-основите. Оваа појава е карактеристична и за други дијалекти, атички, критски, а примери има и на тесалските натписи. Три форми на генитив на *-ει* (< *η*) има во Кранон, сп. *Ἀντιφάνει* од *Ἀντιφάνεις* (BSH 59 (1935) 37-38/12.4); *Φιλοκλεῖ* од *Φιλοκλεῖς* (BSH 59 (1935) 37-38/12.8); *Στρατοκλεῖ* од *Στρατοκλεῖς* (REA 66 (1964) 313.16).²²⁸

Издначувањето на имињата со сигматски основи со машките имиња со *a*-основа оди и понатаму. Во лезбоскиот дијалект се појавуваат и генитиви на *-ου*, сп. *Ἀριστομήδου* (IG XII Suppl./127.Vcol.I.34, Ерес) од *Ἀριστομήδης*, кои се резултат на влијанието на јонско-атичкото којне. Завршокот *-ου* е карактеристичен за овие имиња во атичкиот дијалект. Вакви примери има и на тесалските натписи, сп. *Ξενοκράτου* од *Ξενοκράτης* (IG IX.2/385, Деметриово, Магнезија).

Примери од хипокористици

Хипокористици од имиња со сигматска основа има и во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти. Во бојотскиот тие типично имаат основа што завршува на гемината и номинатив на *-ει*, кој можеби претставува стар вокатив. Номинативот на *-εις* е секундарен. Во лезбоскиот дијалект ваквите имиња во номинатив завршуваат само на *-ης*, а кај дел од примерите исто како и во бојотскиот има гемината во основата, сп. *Ἀπέλλεος* (Nesr. Mrg. 208/22, Мирина) од *Ἀπέλλης*; *Μεγάλλη* (IG Suppl./114.1.6, Метимна) од *Μεγάλλης*. Се смета дека овие хипокористици се поврзани со имињата на *-ης*, *-ητος* во атичкиот, сп. *Κράτη-τ-ος* од *Κράτ-ης* (хипокористик од име како *Τιμοκράτης*), кои се застапени и во бојотскиот, сп. ген. *Κράτειτος*, *ΚράτΕτος* (види стр. 14) и со некои машки имиња со *a*-основа во јонскиот, сп. *Θαλέω* од *Θαλλής*. Но веројатно се работи за стари имиња образувани со предгрчки суфикс *-ē-*, кои во рамките на грчкиот јазик се измешале со имињата на *-ēt-* и со имињата на *-ā-*,²²⁹ а во ајолските дијалекти по аналогија со сигматските основи на *-ēs* примиле сигматска флексија.²³⁰

На микенските плочки хипокористиците со сигматска основа во генитив завршуваат на *-e-o* исто како и другите имиња со сигматска основа.

pu-ke-o (MY Ge 603.2) е генитив од *pu-ke* (MY Ge 604.5), *pu₂-ke* (MY Ge 602.2). Силабограмата *pu₂* алтернира со *pu*. Заради контекстот може да се помисли дека *pu-ke-o* не е во генитив, а дека *pu-ke* не е во номинатив. Имено, формата *pu-ke-o* се јавува среде листа на имиња во номинатив, сп. *i-na-o*, *ra-ke-da-no*, *pe-ke-u*, а формата *pu-ke* среде листа на имиња во аблатив, сп. *i-na-o-te*, *ra-ke-da-no-re*. Но алтернација на падежи во ист контекст не е невообичаена на микенските плочки, сп. во истата серија и *ka-e-se-u* (MY Ge 605.4B) и *ka-e-se-we* (MY Ge 602.4B), покрај сите други имиња во номинатив (види стр. 174).²³¹ Името *pu₂-ke* може да биде хипокористик од *pu₂-ke-qi-ri* (PY Ta 711.1), можеби */Phurkeg^wris/*, сложенка од *φύρκος*,

²²⁷ Hodot (1974) 120, 122 и (1990) 122-123; Thumb - Scherer (1959) 99; Buck (1955) 90; Gr. Gr. I. 579. Формата *Πρωτόφαι* (*Charitonidis* (1968) 122, Ерес, 2 в.п.н.е.) е исто така форма на генитив на *-η*. Графемата *AI* го одразува реалниот изговор на *-αη* во тој период во Ерес, сп. и ном. *Πρωτόφαις* од името *Πρωτοφάης*, сложенка со втор дел *-φαις*, сп. *φάος*, „светлина“, види Hodot (1990) 123; *Charitonidis* (1968) 85.

²²⁸ Bequignon (1935) 40; Pouilloux (1964) 315; Buck (1955) 90.

²²⁹ Gr. Gr. I. 462; Risch (1987a) 293-294; *Études* 269 фус. 172; Ruijgh (2003) 221 и (2004) 19-20.

²³⁰ Gr. Gr. I. 636 и фус. 3; Thumb - Scherer (1959) 36; Buck (1955) 90-91.

²³¹ Killen (1983b) 231-232.

„тврдина“, сп. Хесх. *φύρκος·τεῖχος* и **g^wri-*, сп. *βριθύς*, „тежок“, *βρίθω*, „натежнувам, изобилувам со нешто“.²³² Распространето е и мислењето дека *pu₂-ke-qi-ri* е */Phugeg^wris/*.²³³ Во тој случај *pu₂-ke* ќе биде */Phurkēs/* или евентуално */Phugēs/*.²³⁴

qa-sa-re-o (PY Sa 755) не кореспондира со друга соодветна форма во номинатив или во некој друг падеж. Но контекстот во кој се јавува, сп. *qa-sa-re-o*, *wo-ka*, односно споредбата со другите плочки во истата серија, упатува на тоа дека се работи за генитив од лично име,²³⁵ кое судејќи според завршокот *-e-o*, им припаѓа на сигматските основи. Можеби името е поврзано со топонимот *qa-sa-ro-we*.²³⁶

su-ke-re-o (KN As (2) 1516.20) се среќава еднаш во Кносос, на плочка каде што се набројуваат имиња на мажи. Ако е оваа форма синтаксички поврзана со зборот што следи *qa-si-re-wi-ja*, */g^wasilēwiyā/* и ако се земе предвид номинативот *su-ke-re* (KN As 40.6), тогаш веројатно таа е генитив сингулар од лично име.²³⁷ Рејх предлага името да се транскрибира како */Sugkherēs/*, сложенка од *σύν* и **χέρος*, „радост“, сп. *χαίρω*, „се радувам“, *συγχαίρω*, „се радувам заедно, посакувам среќа некому“ и *εὐχερής*, „лесен за управување“, *δυσχερής*, „тежок за управување“.²³⁸ Но проблем е тоа што во микенскиот *σύν* сè уште гласи *ξύν*, сп. *ku-su-pa*, *ku-su-to-ro-qa*. Името *su-ki-ri-to* што Рејх го наведува како друг пример за регресивна дисимилација на *ξύν* вообичаено се интерпретира не како *Σύγκριτος*, туку како *Σύγριτος*, во врска со топонимот *su-ki-ri-ta*, *Σύγριτα*, град на Крит, потврден како *Σύβριτα*.²³⁹

Името *su-ke-re*, сепак може да се поврзе со *su-ki-ri-to*. Тоа може да биде хипокористик,²⁴⁰ */Sugrēs/* од сложенка чиј прв дел е видлив во личното име *su-ki-ri-to* т.е. топонимот *su-ki-ri-ta*, помик. *Σύβριτα*, како што *Καφίσσει*, сп. ген. *Καφίσσιος* (IG VII 2720.6, Акрајфија) е хипокористик, кој може да се поврзе со сложенки од типот *Καφισόδωρος*, *Καφισάνδρος*, чиј прв дел е *Καφισός* т.е. *Κηφισός*, хидроним (H.P. 236-237).

wa-de-o (PY Sa 766), иако нема други примери со кои би можеле да го поврземе, бидејќи зависи од *wo-ka*, */wokhā/*, „кола“, веројатно е генитив сингулар од лично име, можеби */(H)wādēs/*, хипокористик од сложенка со втор дел *ἡδος*, „задоволство“, сп. *ἡδομαι*, „уживам“, скт. *svādāte*, „добро вкусувам“ < **swād-/swād-* од типот *μελιηδής*, *Λειώδης*.²⁴¹

На бојотските натписи формите на генитив од овие имиња кореспондираат со формите на генитив од сложените имиња со сигматска основа. Доминираат формите на *-ιος*, кои се потврдени на различни локалитети, сп. *Εμπέ[δ]διος* од *Εμπέδδεις* (IG VII 3089.3, Лебадеја); *Τέλλιος* од *Τέλλει* (IG VII 3180.32, Орхомен). Неколку примери во Теспија, сепак ја потврдуваат и графемата *-εος*, сп. *Φίλλεος* (IG VII 1752.5 и Hesperia 37 (1968) 256-257).⁷ од *Φίλλει*, *Φίλλεις*; *Δαῖλλεος* (SEG 25/511.2, Теспија) од *Δαῖλλεις*.

²³² Petruševski (1965e) 194; Бузалковска Алексова (1995) 260, 273, 292.

²³³ Čop (1958) 254 и фус. 25; *Mémoires* III. 152 фус. 63; Leukart (1994) 64 фус. 53; Ruijgh (2003) 221 и (2004) 20, сп. и Risch (1987a) 288.

²³⁴ За можноста */Phugēs/* да биде хипокористик од сложено име со сигматска основа види Killen (2004) 227-228.

²³⁵ Risch (1987a) 292; *Documents*² 576; сп. и *Κ^wασάρης* (*Дополнение* II. 69).

²³⁶ **Πασσαλόφενς*, сп. *πάσσαλος*, „клинец, колче, кука“ (*Дополнение* I. 21); **Ψαλλόφενς*, сп. Хесх. *ψαλλός· ὕλη* (*Mémoires* II. 23); **Γ^wασσαρώφης*, сп. *βασσάρα*, „лисица“ (Ruijgh (1983) 396).

²³⁷ *Documents*² 582; *Interpretation*² 455; *Mémoires* III. 141 фус. 16.

²³⁸ *Études* 277-278 и Ruijgh (1983) 397.

²³⁹ Petruševski (1966) 348; *Études* 228; *Documents*² 582; Heubeck (1983) 158.

²⁴⁰ Risch (1987a) 288.

²⁴¹ *Mémoires* I. 116; Ruijgh (1983) 396; Risch (1987a) 284; Neumann (1983) 333.

И во лезбоскиот дијалект хипокористиците на *-ης* кореспондираат со сложените имиња во генитив, па завршуваат на *-εος* или на *-η* во зависност од областа од која доаѓаат, сп. *Πόλλεος* од *Πόλλης* (Nesf. Muz. 8, Мирина) и *Μεγάλλη* од *Μεγάλλης* (IG XII Suppl./114.1.6, Метимна).

Во таа смисла и на микенските плочки завршокот *-e-o* кај хипокористиците кореспондира со завршокот кај имињата со сигматска основа, сп. *a-pi-me-de-o*, *ke-ro-ke-re-we-o* (види стр. 42). Но имајќи ги предвид лезбоските форми на *-η* се поставува прашањето дали и тој не може да се интерпретира како *-ēo*, сп. *-āo* од машките имиња со *a*-основа.²⁴² За такво нешто сведочи јонскиот дијалект.

Всушност, имињата оформени со суфикс *-ē-* би требало да имаат хистерокинетичка флексија како имињата со основа на *-ē-* (< *-eH1-*), како теонимот *Ἄρης* со ген. *-H1-os*, дат. *-H1-ei*, сп. мик. *a-re* (KN Fr (1) 14.2), акуз. *-eh1-m*, сп. хом. *Ἄρην* (Hom. II. 5.909) (види стр. 63). Теонимот не ја зачувал во целост својата првобитна флексија и се вклопил во сигматските основи, сп. ген. *Ἄρεος*, во основите на дифтонг, сп. ген. *Ἄρευος* кај Алкај (Alc. Z49) и *Ἄρηος* кај Хомер (Hom. II. 2.110), во денгалните основи, сп. *Ἀμφιαρτηρίδας* (Stesh. Fr. S148 I.7). На истиот начин и хипокористиците на *-ης* се вклопиле во другите грчки деклинации. На микенските плочки овие имиња освен во генитив, се потврдени и во номинатив, сп. *pu2-ke* (MY Ge 602.2; 605.2B); *su-ke-re* (KN As 40.6). Можеби се забележани и форми на дат.-лок. на *-e*, *pe-ri-te* (PY Vn 130.2), но и на *-e-i*, сп. *i-ja-me-i* (PY Fn 324.7).²⁴³ А можеби има и пример за акузатив, сп. *ma-se-de* (PY Cc 1285; Mn 1411.3).²⁴⁴ Но за овие форми нема соодветна паралела во номинатив. Доколку формите на *-e-i* се навистина дативи од хипокористици, тогаш тоа значи дека тие во микенскиот период веќе преминувале во сигматската флексија. За теонимот *Ἄρης* има показатели дека тоа веќе се случило, сп. *a-re-i-me-ne* покрај *a-re-me-ne*.

2.4.4. Генитив сингулар кај компаративи оформени со суфиксот **-yōs-*

Се претпоставува дека флексијата на компаративот била од хистерокинетички тип, односно дека првобитно во номинатив суфиксот бил во долга степен, во акузативот во полна степен, а во другите падежи во нулта степен: ном. на **-iōs*, акуз. на **-iēs-m*, ген. на **-is-ōs*.²⁴⁵ Од аспект на помикенскиот грчки формите на компаративот имаат назална основа, но на микенските плочки со повеќе примери е потврдено дека тие во овој период сè уште имале сигматска основа, сп. ном. плур. *te-zo-e* (KN Ai (3) 824.1) од *te-zo*, */megyōs/*, помик. *μείζων*; ном. дуал *te-u-jo-a2* (PY Sh 733) од *te-wi-jo*, */mewyōs/*, помик. *μείων*. Сите примери се во номинатив, но можеби има и една форма на генитив сингулар.

a-ro2-jo (KN So (1) 4437) се среќава на плочка што содржи запис за колца, сп. *a-mo-ta*, */pte-re-wa*, *a-ro2-jo*, *te-mi-dwe-te* ROTA ZE 5, */armota ptelewās a-ro2-jo termidwente* ROTA ZE 5/. Компаративот */aryōs/* сп. *ἄρειων* од **ἄρ-* е потврден на микенските плочки во номинатив плурал *a-ro2-a* (KN Ld (1) 571.a), */aryohal/*; *a-ro2-e* (KN L (10) 7409.A), */aryohes/*. Формата *a-ro2-jo* може да се сфати како грешка, можеби *a-ro2-jo* е наместо номинатив ср. р дуал *a-ro2-e* или плур. *a-ro2-a*, усогласен со зборот што следува *te-mi-dwe-te*²⁴⁶ или наместо *a-ro2-o*, генитив сингулар. Механичко повторување на слогот *jo* може лесно да се претпостави, а може да се претпостави и тоа дека со *j* е обележан гласот *h < s*. Генитивот може да се однесува на */pte-re-wa/*,

²⁴² Risch (1987a) 292.

²⁴³ Според Риш формата *pu-ke* (MY Ge 604.5) може да се објасни како датив, види Risch (1987a) 292. Но таа се јавува во контекст на *o-pe-ro /ophelos/* и ако не е грешка, тогаш може да се сфати и како аблатив или номинатив.

²⁴⁴ Heubeck (1971) 18.

²⁴⁵ Beekes (2011) 198.

²⁴⁶ *Documents*² 372; *Études* 30.

ptelewās, а плочката KN So (1) 4437, може да се преведе „колца од брест со подобар квалитет, со потпирки“.²⁴⁷ Ако формата *a-ro2-jo* е навистина генитив тогаш начинот на кој е забележана формата ни покажува дека веќе во микенскиот период полната степен од суфиксот за компаратив навлегла и во генитивот.

Со многу примери на генитив сингулар потврдени се и именките и придавките со сигматска основа и во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти. Притоа, во некои случаи микенските примери се од имиња познати и во помикенскиот период како *pe-ri-me-de-o*, /*Perimēde(h)os*/ од *Περιμήδης* или *a-pi-me-de-o*, /*Amphimēde(h)os*/ од *Ἀμφιμήδης*, а во некои случаи микенските генитиви се единствената потврда за постоењето на имиња кои подоцна се изгубиле како *ke-ro-ke-re-we-o* од */*Khēroklewēs*/ или *te-ra-u-re-o* од */*Telaulēs*/ односно */*Teraulēs*/. Слично и на натписите напишани на ајолските дијалекти покрај бројните примери од познати имиња се јавуваат и примери од имиња непотврдени на друго место, сп. на натпис од Лариса, Тесалија (IG IX.2/506.20) *Κλεομέδδεις*, генитив од *Κλεομέδδεις*.

На микенските плочки се јавува и една форма *a-ro2-jo*, која ако навистина е генитив од *ἀρείων*, претставува уникатно сведоштво за сигматската флексија на компаративот.

Наставката во полна степен *-os е потврдена и во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти. Што се однесува до аблаутот во суфиксот од основата, микенските форми не се разликуваат од оние забележани во помикенскиот период, а формите од ајолските дијалекти не се разликуваат од формите во другите региони.

Во микенскиот период сигмата од основата веќе преминала во *h*, но тој глас сè уште се чувствува и вокалот од основата не доаѓа во непосреден допир со вокалот од наставката. Затоа сите примери на генитив завршуваат на *-e-o*, /*-e(h)os*/ или на *-o-o*, /*-ō(h)os*/ во случајот на *to-ro-o*, /*Trō(h)os*/, *Τρώος*, генитив од *Τρώς*.

Во помикенскиот период гласот *h* се губи и зевот што се јавува меѓу вокалот од основата и вокалот од наставката се разрешува различно. Тоа е случај и во ајолските дијалекти, дури и тогаш кога завршокот е обележан како *-εος*.

Формите на *-εος* се застапени во сите три ајолски дијалекти и на архаични, но и на натписи од 3, 2 в.п.н.е. Кај именките од ср.р. на *-ος*, забележани во сите три ајолски дијалекти и кај придавките забележани кај лезбоските поети во генитив сингулар се јавуваат единствено вакви форми. Но, кај личните имиња има примери на *-ιος* и *-ειος*, кои потврдуваат дека завршокот *-εος* се изговарал како [-i:os], дури и тогаш кога тоа не било забележано на соодветен начин од страна на писарите. Ваквите графеме се типични за Бојотија. Во лезбоскиот дијалект се јавуваат и контрахирани форми, сп. *Δαμοκράτεως* (Chiron 9 (1979) 73-81.1, Кима) од *Δαμοκράτης*. А барем една форма од Бојотија потврдува дека вокалот пред *o* може и целосно да се изгуби, сп. *Μνασιγένοος* (IG VII 2788.8, Копа) од *Μνασιγένοιος*.

Кај имињата со втор дел *-κλεος*, по губењето на дигамата и сигмата од основата во генитив сингулар во непосреден допир доаѓаат три вокали, *-εεο-*. Зевот во овој случај се разрешува со контракција на првите два вокали, сп. *Δαμοκλεῖος* од *Δαμοκλεῖς* (BSH 50 (1926) 401-403/18.4, Теспија). Во Бојотија долгиот вокал добиен по контракцијата се затвора и преминува во [i:], па тоа и се бележи на соодветен начин, сп. *Καλλικλῖος* од *Καλλικλεῖς*; [H]Ερακλῖος од *Ηρακλῆς*. А има и примери каде што по *ει* се вметнува транзициски глас *ι*, сп. *Ἀμινοκλεῖος* од *Ἀμινοκλεῖς*.

Во тесалскиот и во лезбоскиот дијалект, зевот вообичаено се разрешува со хифајреза, сп. *Φιλοκλέος* од името *Φιλοκλεῖς* (IG IX.2/515.2.4.7.8, Лариса); *Διόκλεος* од *Διόκλης* (Nesr.

²⁴⁷ *Interpretation*² 323; Szemerényi (1968) 26-27; Rui Pérez (1972) 162; Risch (1981a) 519.

Муг. 47, Мирина). Реалниот изговор на новооформениот завршок *-εος* и во овој случај бил [-i:os], што може да се заклучи од форми како *Ερακλῖος* (IThess. I/15.12, Кјериј) од *Ηρακλῆς*.

Покрај генитивските форми на *-ος*, во лезбоскиот (типично на островот Лезбос и во регионот на Троада), а делумно и во тесалскиот дијалект се јавуваат и форми на *-η* (*-ει*) кои се образувани по аналогија со имињата во машки род со *α*-основа на *-ας*. Оваа аналогија започнала да функционира веќе во 5 в.п.н.е., како што ни потврдува формата *Καλικρέτε* од *Καλικρέτης* (BzN N.F. 9 (1974) 120, Кебрен, Троада).

Една особеност на ајолските дијалекти е тоа што како сигматски основи се менуваат и хипокористиците оформени со суфикс *-ē-*. Со повеќе примери на генитив сингулар тие се потврдени на бојотските и лезбоските натписи. Примерите покажуваат дека кај овие имиња флексијата е целосно изедначена со флексијата на сложените лични имиња на *-ης*. Неколку примери од микенскиот, ја потврдуваат староста на оваа флексија, сп. *pu-ke-o*, /*Phurkeos*/; *wa-de-o*, /*(H)wādeos*/.

Но специфичности во нивната флексија сепак има. Ако го споредиме соодносот на сложените лични имиња и хипокористиците во однос на завршоците *-εος* и *-ιος* на бојотските натписи излегува дека завршокот *-ιος* е застапен многу повеќе кај хипокористиците во споредба со завршокот *-εος*. Анализата направена за целите на ова истражување покажа дека од вкупно 47 генитиви на *-εος*, 44 се од сложени имиња, а само 3 од хипокористици и дека од вкупно 152 примери на *-ιος* (*-ειος*), 118 се од сложени имиња, а 34 од хипокористици (види го прегледот на завршоците за генитив сингулар кај имињата на *-ης* (без имињата со втор дел *κλέος*) на бојотските натписи на стр. 51).

Ако го споредиме соодносот на сложените имиња и хипокористиците на лезбоските натписи во поглед на завршоците *-εος* и *-η*, излегува дека завршокот *-η* се јавува почесто кај хипокористиците. Од вкупно 19 форми на *-εος* од лични имиња, 15 се од сложени имиња, а 4 од хипокористици, додека од вкупно 24 форми на *-η*, 17 се од сложени имиња, а 7 од хипокористици (види ги прегледите на завршоците за генитив сингулар кај имињата на *-ης* на лезбоските натписи на стр. 52).²⁴⁸ Иако најстариот пример на *-η* од 5 в.п.н.е. е од едно сложено име, сепак, овие бројки можат да бидат индикација дека завршокот *-η* кај сложените имиња навлегол преку хипокористиците, феномен кој доколку микенскиот завршок *-e-o* кај хипокористиците со сигматска основа се транскрибира како /*-ē(h)o/*, може да датира од времето на микенските плочки.

²⁴⁸ Според статистиката на Одо (види Hodot (1990) 122), има 26 форми на *-η* (19 од сложени имиња и 7 од хипокористици) и 22 форми на *-εος* (18 од сложени имиња и 4 од хипокористици).

Преглед на завршоците за генитив сингулар кај имињата на *-ης*
(без имиња со втор дел *κλέος*) на бојотските натписи по локалитети

	-εος			-ιος			-ειος	-ος
	С.Л.И.	Χ.-ΕΙς	Χ.-ΕΙ	С.Л.И.	Χ.-ΕΙς	Χ.-ΕΙ	С.Л.И.	С.Л.И.
Халијарт	1				1			
Коронеја				4	1			
Лебадеја				3	1	1		
Хајронеја				6				
Орхомен	4			32	11	3		
Хиетос				30	5			
Копа				4	3		2	1
Акрајфија				19	4	2		
Теба	3			3	1			
Танагра				4	1			
Платаја	1						1	
Теспија	33	2	1	1			8	
Тизба	2			1				
вкупно	44	2	1	107	28	6	11	1

Преглед на завршоците за генитив сингулар кај сложените имиња
со втор дел *κλέος* на бојотските натписи по локалитети

	-ειος		-ιος	-ειος	-ος
	С.Л.И.	Т.	С.Л.И.	С.Л.И.	Т.
Коронеја	1	2			
Лебадеја	2				
Хајронеја	6		1		
Орхомен	19				
Хиетос	14				
Копа	11			2	
Акрајфија	22		3	6	
Теба	4				
Танагра	3				
Теспија	14		3		1
Тизба	4				
вкупно	100	2	7	8	1

Преглед на завршоците за генитив сингулар
кај имињата на *-ης* на тесалските натписи по региони

	-εος	-ει
	с.л.и.	с.л.и.
Тесалиотида	1	
Пелазгиотида	17	1
вкупно	18	1

Преглед на завршоците за генитив сингулар кај сложените имиња
со втор дел *κλέος* на тесалските натписи по региони

	-εος	-ιος	-εους	-ει
	с.л.и.	т.	с.л.и.	с.л.и.
Тесалиотида		1	1	
Пелазгиотида	4		4	2
Перајбија			1	
вкупно	4	1	6	2

Преглед на завршоците за генитив сингулар кај имињата на *-ης*
(без сложените имиња со втор дел *κλέος*) на лезбоските натписи по региони

	-εος			-ευς	-η	
	с.л.и.	х. -εις	пр.	с.л.и.	с.л.и.	х. - εις
Лезбос	1	1	1		8	7
Троада					5	
Ајолида	13	3		1		
вкупно	14	4	1	1	13	7

Преглед на завршоците за генитив сингулар кај сложени имиња
со втор дел *κλέος* на лезбоските натписи по региони

	-εος	-η
	с.л.и.	с.л.и.
Лезбос		4
Троада		
Ајолида	1	
вкупно	1	4

2.5. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ОСНОВА НА -ǵ-

Во протоиндоевропскиот имиња со основа на -ǵ- имало во сите три рода, иако доминираат имињата од машки и женски род. Се претпоставува дека нивната флексија била протерокинетичка, при што првобитно во генитив сингулар суфиксот од основата бил во полна степен, а наставката во нулта степен, па формите завршувале на *-ei-s.²⁴⁹ Во грчкиот јазик овие именки доживеале голем развој. Основа на -ǵ- може да се забележи само кај неколку именки, сп. κῆξ, κῆός, „вид инсект“. Доминираат имињата со основа на -ǵ-, а меѓу нив најраспространети се имињата од типот πόλις, πόλεως. Настанало нивелирање на аблаутот во суфиксот од основата или целосно во прилог на нултата степен или делумно во прилог на долгата степен. Така во генитив овие именки завршуваат на -εως (< -ηιος) или на -ιος. Полната степен од наставката е иновација во рамките на грчкиот јазик.

Кај помал број именки од типот οἶ-ς, οἶ-ός, „овца“, кои имаат паралела во санскритскиот, сп. *ávi-s*, *ávy-as*, аблаут во суфиксот од основата не е потврден.²⁵⁰ Доколку генитивската форма со полна степен од наставката е стара, тогаш овие имиња првобитно имале хистерокинетичка флексија.²⁵¹ Во грчкиот има и именки, кај кои основата е оформена со полна *o* степен од суфиксот. Тоа се женски имиња на лица и божици или општи именки со апстрактно значење, потврдени само во еднина. Чистата основа се гледа во вокатив, сп. *Λητοῖ* од *Λητώ*. Овие имиња имаат паралела во санскритскиот, во хетитскиот, во тохарскиот. Во генитив тие завршуваат на -ους или -ως, што може да е од *-oi-ος. Ако нивната флексија е амфикинетичка,²⁵² тогаш наставката за генитив сингулар во полна степен кај нив е стара.

Во микенскиот грчки, основите на -ǵ- се потврдени со мал број примери, сп. ном. *a-pu-do-si* (KN Fh 340), *ἀπόδοσις*, „враќање, отплата“; инстр. плур. *po-ti-pi* (PY Ta 707.2) од */*portis*/, *πόρτις*, „теле“, но меѓу нив нема форми на генитив сингулар.²⁵³ На натписите од ајолските дијалекти има примери на генитив сингулар од општи именки, во мал број во сите три дијалекти, а само во бојотскиот и лезбоскиот има и лични имиња и теоними и топоними.

2.5.1. Генитив сингулар кај имиња со основа на -ǵ-

Имињата од типот πόλις имаат делумно паралела во флексијата на именките од типот *agní-s*, *agné-s* „оган“ во санскритскиот. Првобитната протерокинетичка флексија во грчкиот се изнивелирала на два начина. Во атичкиот за сметка на полната степен од суфиксот се распространила долгата степен -ēi-, па така наспроти ном. *πόλι-ς*, акуз. *πόλι-ν*, имаме генитив *πόλε-ως* (кај трагичарите *πόλεος*) < **ποληι-ος* и датитв *πόλει* < *πόληι*. Формите со долг вокал се потврдени кај Хомер, сп. *πόληος* (Ном. II. 16.395) *πόληϊ* (Ном. II. 3.50), но и кај други автори. Основата со долга степен од суфиксот е обележје на локативот и оттука навлегла и во другите падежи. Во другите дијалекти кај овие имиња нема аблаут во суфиксот од основата, односно во сите падежи се јавува само нултата степен -ǵ-.²⁵⁴

²⁴⁹ Meier-Brügger (2003) 207; Beekes (2011) 202-203.

²⁵⁰ Chantraine (1967) 86; *Gr. Gr.* I. 573; Sihler (1995) 313; Meier (1975) 11-12. Според Рикс флексијата на овие именки е акростатична, види Rix (1992) 146.

²⁵¹ Beekes (2011) 198.

²⁵² Rix (1992) 146. Според Бикс тие имаат хистерокинетичка флексија, види Beekes (2011) 198.

²⁵³ Сеопфатен преглед на примерите во микенскиот има направено Bartoněk (1987b) 61 и (2003) 274; сп. и Vilborg (1960) 92.

²⁵⁴ Brugmann (1892) 575; Chantraine (1967) 87-89; *Gr. Gr.* I. 572; Семеренџи (1980) 190-191; Sihler (1995) 313-314; Buck (1955) 91; Meier-Brügger (2003) 207.

Во ајолските дијалекти формите на генитив сингулар вообичаено завршуваат на *-ιος*, сп. од именки оформени со суфиксот **-ti-* (*-si-*): *ἀποδόσιος* (IG VII 3172.a132, Орхомен; IG XII.2/526.a22, Ерес) од *ἀπόδοσις*, мик. *a-pu-do-si* (KN Fh 340; PY Ma 123.2); *ἀνυρέσιος* (IG IX.2/504.4, Лариса) од *ἀνυρεσις*, во другите дијалекти *αἴρεσις*, „заземање, избор“, сп. и генитив *αἴρέσιος* (IG XII Suppl./137.31, Митилена).

Заради формулаичноста на натписите со најмногу примери застапена е формата *πόλιος*, генитив од *πόλις*, сп. IG VII 2409.1, Теба; ZPE 63 (1986) 109-119, Митилена; IG IX.2/516.1, Лариса. Оваа форма е потврдена и кај Алкај, сп. Alc. Z24. Но кај овој поет еднаш се среќава и *πόληος*, сп. *κῳρύφαν πόληος* (Alc. B9.18). Оваа форма може да биде доказ дека и за ајолските дијалекти биле типични формите со долга степен од суфиксот,²⁵⁵ но треба да се има предвид влијанието на епската поезија.²⁵⁶

На еден натпис од Кранон, Тесалија од втората половина на 2 в.п.н.е. двапати е употребен генитивот *πόλλιος*, сп. BCH 59 (1935) 37-38/I2.14.17, а исто и во Кјериј, сп. IThess. I/15.13. Веројатно *ll* произлезло од *ly*. За ајолските дијалекти, а особено за тесалскиот е типично *i* пред вокал да се консонантизира и да се асимилира со претходниот консонант. Напишаното *i* по геминатата веројатно се должи на тенденцијата да се задржи традиционалниот начин на пишување на зборот, сп. и *Πολλιάδι* на натпис од Атракс од 6 в.п.н.е. (AE (1934/1935) 140).²⁵⁷

Ако деклинацијата на имињата со генитив на *-εως* навистина се оформила под влијание на локативот како што е *πόληι*, тогаш може да се претпостави дека именката *πόλις* била клучна во наметнувањето на аналогијата. Од друга страна според една претпоставка на Бикс, флексијата на овие имиња првобитно била хистерокинетичка со номинатив на **-ēis* и генитив на **-y-os*, при што во грчкиот се обопштила основата на *-ēi* според номинативот.²⁵⁸ Во тој случај, генитивската форма *πόλιος* потврдена во ајолските дијалекти е стара. Паралелите во другите и.е. јазици, сп. скт. *rūr* (ном.), *purás* (ген.), литв. *pilis*, лет. *pīls* упатуваат на тоа дека именката *πόλις* имала основа на ларингал.²⁵⁹ Таа и во тесалскиот дијалект исто како и кај Хомер и во аркадскиот, кипарскиот, микенскиот е потврдена и како *πτόλις*, но само идиректно преку сложени, односно изведени зборови, сп. *ἀρχιπτολιάρχεντος* (IG IX.2/1233.2, Фалана, Тесалија).

Во бојотскиот и лезбоскиот дијалект примери на генитив сингулар има и од лични имиња, теоними и топоними. Кај нив исто како и кај општите именки, наставката е во полна степен, а суфиксот од основата во нулта степен, сп. од сложени лични имиња: *Νικόπολιος* од *Νικόπολις* (BCH 98 (1974) 180/3, Орхомен); *Σωπόλιος* (BCH 98 (1974) 205/17, Орхомен) од *Σώπολις*; *Δαμοχάριος* од *Δαμοχάρις* (IG XII Suppl./114.6.7, Метимна),²⁶⁰ од хипокористици: *Μύριος* (IG VII 2782.4, Копа) од *Μύρις*;²⁶¹ *Κρήθθιος* (IG XII Suppl./114.5, Метимна) од *Κρήθθις*;²⁶² од теоними: *Ἴσιος* (IG VII 3200.9, 3201.6, 3203.7, 3204.12, Орхомен) од *Ἴσις*, Изида;

²⁵⁵ Ruijgh, Lg. 21 (1968) 394 и понатаму (види Beekes (1973) 243-245).

²⁵⁶ Hamm (1957) 158. Ако се земе предвид деклинацијата на оваа именка во атичкиот и јонскиот, тогаш се работи за јонско влијание, види Wathélet (1970) 273; Crespo (1977) 50.

²⁵⁷ Bequignon (1935) 42; Thumb - Scherer (1959) 56; Buck (1955) 26; Lejeune (1972) 173; Blümel (1982) 55, 100. Изговорот *πόλυος* на *πόλιος* е потврден метрички кај Хомер, види Crespo (1977) 25.

²⁵⁸ Beekes (1973) 243.

²⁵⁹ DELG III. 926; Gr. Gr. I. 325, 344; Гамкрелидзе – Иванов (1984) 744; Szemerényi (1979) 329-330. Според Бикс се работи за коренска именка со флексија од хистерокинетички тип, види Beekes (2011) 209.

²⁶⁰ Во атичкиот и јонскиот ваквите сложени имиња имаат дентална основа, па во генитив гласат, *Σωπόλιδος*, *Εὐχάριδος*, *Δαμοχάριδος*, види Hodot (1990) 112; Meier (1975) 14; Gr. Gr. I. 464; Buck (1955) 91.

²⁶¹ Во врска со *μύρον*, „маст, балсам“, види H.P. 602.

²⁶² Сп. и *Κρηθεύς*, митско име, потврдено како лично име на Милет, види H.P. 574; Hodot (1990) 88, 113.

Σαράπιος (IG VII 3377.3, Хајронеја; IG VII 3200.8, 3201.6, 3203.6, 3204.11, Орхомен) од Σάραπις, Сарапис; ²⁶³ од топоними Εὐαμπόλιος (Architecture et poesie 219-224/2, Орхомен) од Εὐάπολις.

2.5.2. Генитив сингулар кај имиња со основа на -oi-

Овие имиња имаат паралела во санскритскиот, сп. *sákhā* (ном.), *sákhāyam* (акуз.), *sákhye* (дат.) < *sakhay-*, „пријател“, во хетитскиот, сп. „*astāi*, „коска“ и тохарскиот, сп. тох. А, *reki*, тох. Б, *rake*.²⁶⁴ Генитивот на -ous или -ως може да се интерпретира како *-oi-os. Без разлика дали нивната флексија била амфикинетичка или хистерокинетичка (види стр. 53) наставката во полна степен е стара.

Примери на генитив сингулар има во бојотскиот и во лезбоскиот дијалект и тие сите завршуваат на -ως.²⁶⁵ Само еден од примерите е од теоним, сп. Πείθως од Πείθω (IG XII.2/73.3, Митилена),²⁶⁶ останатите се од лични имиња, сп. на бојотски натписи: Απολλῶς (IG VII 3386.19, Хајронеја) од Απολλῶ, хипокористик од сложенка со прв дел Απόλλων; Καλλιστῶς (IG VII 2694, Теба) од Καλλιστώ, хипокористик од сложенка со прв дел κάλλιστος; кај лезбоските поети: Γυρίνως (Sapph. 82(a)) од Γυρίνω; Γόργως (Sapph. 144) од Γόργω; Γέλλως (Sapph. 178) од Γέλλω.²⁶⁷ Според едно поново истражување, грчките женски имиња на -ω се всушност гамоними, кои првобитно се изведувале од сложенки од типот *τερψίμβροτος* и имаат паралела во санскритските гамоними на *-āyī*, изведени од машки имиња со *i*-основи, сп. *Agnī-* и *Agnāyī-*.²⁶⁸ Примерите на генитив во ајолските дијалекти се од имиња кај кои суфиксот -ω, веќе е употребен за слободна деривација од секакви типови имиња и основи.

Во споредба со другите категории имиња примерите на генитив сингулар од имиња со *i*-основи од ајолските дијалекти не се толку бројни. Сите форми завршуваат на -ιος кај сите категории имиња (именки, теоними, лични имиња, топоними), дури и кај оние кои во јонско-атичкиот покажуваат аблаут во суфиксот од основата -i/-ei- (< -ηi-). Во таа смисла именката *πόλις* на натписите од ајолските дијалекти редовно се среќава во генитив како *πόλιος*. Тесалското *πόλλιος* веројатно произлегло од *πόλυος*, форма метрички потврдена кај Хомер, со *i* секундарно вметнато, откако -ly- преминало во -ll- за да се зачува парадигмата на именката. Еден изолиран пример *πόληος* кој е забележан кај Алкај сведочи за влијанието од епската поезија, односно од јонскиот дијалект.

Генитивските форми на -ιος се единствените генитивски форми и кај личните имиња и теоними, кои инаку во атичкиот, покажуваат и форми со -δ-, сп. Σωπόλιος од Σώπολις

²⁶³ Во другите дијалекти овие теоними во генитив гласат Ἰσιδος и Σαράπιδος, форми кои го поврдуваат денгалното проширување на основата, види Meier (1975) 14.

²⁶⁴ Chantraine (1967) 90; Gr. Gr. I. 479; Sihler (1995) 333; Beekes (1973) 241. Според друго мислење, овие именки се оформени со еден предгрчки суфикс -ō-, кој служел за образување женски имиња на -ω, паралелно покрај машките имиња на -εως (види Frei-Lüthy (1978) 75-76; Wortbildung² 159-160). Навистина, дел од имињата на -ω не можат да се објаснат како грчки. Можно е во грчкиот да се измешале две различни категории имиња.

²⁶⁵ Thumb - Scherer (1959) 37.

²⁶⁶ Hodot (1990) 124; Beekes (1973) 241.

²⁶⁷ Hamm (1957) 160.

²⁶⁸ Palmer, U. (2007) 126-130.

наспроти *Σωπόλιδος*, *Δαμοχάριος* од *Δαμόχαρις* наспроти *Δαμοχάριδος*. Вакви примери има на бојотските и лезбоските натписи.

Со примери на генитив застапени се и личните имиња и теонимите со основа на *-οι-*. Во бојотскиот и лезбоскиот формите завршуваат само на *-ως* и не придонесуваат за разрешување на дилемите околу природата на суфиксот *-ω* и потеклото на овие имиња во грчкиот.

2.6. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР ОД ИМИЊА СО ОСНОВА НА -*ǵ*-

Флексијата на имињата со основа на -*ǵ*- покажува паралелизам со флексијата на основите на -*ǵ̄*-. Првобитната промена од протерокинетички тип може да се препознае кај имињата кои во генитив сингулар завршуваат на -*εος* или -*εως*. Но поголемиот број имиња во грчкиот всушност имаат генитив на -*υος*, кој упатува на промена од хистерокинетички тип. Имињата од оваа категорија делумно имаат основа на *ǵ̄*, а делумно на *ǵ̄*. Примерите на генитив сингулар од микенскиот период завршуваат само на -*υ-ωο*, што кореспондира со помикенското -*υος*. Во ајолските дијалекти се среќаваат и форми на -*εος*.

2.6.1. Генитив сингулар кај имиња на -*υς*, -*εος* (-*εως*)

И кај имињата со *υ*-основа исто како и кај имињата со *i*-основа може да се реконструира првобитна флексија од протерокинетички тип со генитив на *-*ou-s* односно *-*eu-s*, каде што суфиксот од основата е во полна степен, а наставката во нулта степен, сп. скт. *sūpó-s*, ген. синг. од *sūnú-s*, гот. *sunau-s*, ген. синг. од *sunu-s*, „син“, ранолат. *senatou-s*, ген. синг. од *senatu-s*, „сенат“.²⁶⁹ И овие имиња исто како и имињата со *i*-основа во рамките на грчкиот доживеале индивидуален развој, односно нивелирање на флексијата во поглед на аблаутот во суфиксот и наставката и акцентот. Така кај формите за генитив сингулар нултата степен од наставката *-*s* е заменета со полната степен *-*os*,²⁷⁰ сп. кај придавките *ήδέ-ος*, ген. синг. од *ήδύς*, „сладок“, кај именките само кај Хомер и надвор од сферата на јонско-атичкиот, сп. *ἄστει-ος* (Hom. II. 3.140) од *ἄστυ*, „град“; *πήχε-ος* (Hdt. 1.178.3) од *πήχυς*, но во јонско-атичкиот *πήχε-ως*, *ἄστει-ως*. Се смета дека завршокот -*εως* е преземен од *i*-основите односно од форми како *πόλεως*.²⁷¹ Кај *υ*-основите за разлика од *i*-основите не се потврдени форми со долга степен од суфиксот, така што не може да се претпостави дека -*εως* произлезло од *-*ηος*.

Протерокинетичка флексија имале и именките од типот *δόρυ*, „дрво, греда“, кај кои аблаут има не само во суфиксот од основата и наставката, туку и во коренот. Генитивот гласел *-*dr-eu-s* наспроти номинативот *-*dor-υ*, сп. скт. *dǎru*, *drós*; авест. *dāuru*, *draoš*. Но во рамките на грчкиот флексијата на овие именки претрпела големи промени. Тие станале именки со *r*-основа, односно *w*-основа, сп. ген. синг. *δουρός* (Хом.), *δορός* (траг.) < *-*dorF-ος* или пак со основа на дентал, сп. ген. *δούρατ-ος*.²⁷²

На микенските плочки се среќаваат именки од типот *ἄστυ*, сп. *wa-tu* (PY Tn 316.v1; KN V (1) 114.b), */wastu/*²⁷³ и придавки од типот *ήδύς*, сп. *o-ku* (KN Da 1170.B), */Ōkus/*, лично име изведено од придавката *ώκύς*, „брз“.²⁷⁴ Но форми на генитив сингулар не се потврдени. Ако интерпретацијата на формите како *pa-ra-ke-we* (PY Ta 642.1), наместо *pa-ra-ku-we* (PY Ta 714.1.3; 715.3), инстр. синг. од *-*/pa-ra-ku/*, „вид скапоцен камен“, сп. помик. *σφραγίς*, „печат, скапоцен камен“²⁷⁵ или *i-je-we* (PY Tn 316.v.10), дат. синг. од *i*-*65, */hiyus/*, *víυς*, „син“, сп. хом.

²⁶⁹ Beekes (2011) 202-203; Meier-Brügger (2003) 207.

²⁷⁰ Gr. Gr. I. 571-2; Chantraine (1967) 90-91; Sihler (1995) 324; Beekes (2011) 203.

²⁷¹ Chantraine (1967) 92; Rix (1992) 147; Sihler (1995) 324.

²⁷² Sihler (1995) 320. За можноста протерокинетичката флексија кај овие именки да се развила секундарно од првобитната хистерокинетичка види Beekes (1973) 240; или од акростатична види Meier-Brügger (2003) 208.

²⁷³ Documents² 287-288, 590; Études 322 и фус. 140; Gschnitzer (1979) 126-127; Bartoněk (2003) 275.

²⁷⁴ Словарь 50; Documents² 564; Perpillou (1973) 58; Bartoněk (2003) 276.

²⁷⁵ Petruševski (1965c) 202 и (1968) 54; според други форма од придавката *βραχύς*, „краток“, види Дополнение II. 64; Bartoněk (2003) 276.

víēī, víēi,²⁷⁶ е прифатлива, тогаш би очекувале во микенскиот период формите на генитив сингулар да завршуваат на *-e-wo*.

На натписите од ајолските дијалекти можат да се сретнат генитиви на *-εος*. На натпис од Теспија од почетокот на 2 в.п.н.е. во генитив е забележана придавката *πλατύς*, „плоскат, широк“ сп. *πλατέος* (BSH 119 (1995) 22-24.IB11.12.13; ΠΒ3). Формата на *-εος* е разбирлива за Теспија, каде што *ε* пред вокал најдолго опстојува.²⁷⁷ Во Орхомен, пак на натпис од втората половина на 3 в.п.н.е. забележана е формата *ῥάστιος* (IG VII 3170.3), која произлегла од *ῥάστειος*, со *i < e*.²⁷⁸

Што се однесува до именките од типот на *δόρυ*, една форма како *do-wa, /dorwa/*,²⁷⁹ ном. акуз. плур., сп. хом. *δοῦρα* може да биде потврда за нивната флексија во микенскиот период. Именката *μέθυ* исто така ѝ припаѓа на оваа категорија. Доколку микенската форма *me-tu-wo* (PY Fr 1202.B) во синтагмата *me-tu-wo, ne-wo* се интерпретира како генитив */methuwo-*,²⁸⁰ тогаш тоа би била потврда за староста на генитивската форма *μέθυος*, сп. скт. *mádhwas*, која се употребува во помикенскиот. И покрај тоа што интерпретацијата на *ne-wo* како форма од придавката *νέος*, „нов“, создава проблеми, сепак *me-tu-wo, ne-wo* се толкува како име на месец во генитив, „во месецот на младото вино“, сп. помик. *νεοίνια*, „празник на младото вино“. Имено, ако *me-tu-wo* е генитив сингулар, тогаш и *ne-wo* треба да е генитив сингулар, но не гласи *ne-wo-jo* како што би очекувале, сп. *ne-wo-jo* (KN Fh 5506.b). Отсуството на последниот знак *-jo* се сфаќа како грешка или формата се зема за аблатив на *-ō(d)*²⁸¹ (види стр.140).

Но делот од плочката каде што е испишано *me-tu-wo, ne-wo* е оштетен, и на местото каде што би требало да стои знакот за одделување на зборовите има природна пукнатина, така што не е извесно дали него воопшто го имало. Ако нема ваков знак, тогаш синтагмата *me-tu-wo ne-wo* може да се интерпретира и како еден збор, на пр. */Methuwōnewōn/*, ген. плур. од етникот */Methuwōneus/* (од топ. */Methuwōn/*, сп. *Μηθώνη, Μεθώνη*),²⁸² кој ќе биде детерминатив на теонимот, */Matēr Theiṃa/*, сп. *da-pu2-ri-to-jo po-ti-ni-ja*.

Ако е *me-tu-wo ne-wo* сепак еден збор, тогаш може да биде и генитив сингулар од име на месец но, на *-ενς*, */Methuwoineus/*, „месец на слаткото вино“,²⁸³ сп. ген. *Τέρφεος* (IK 5/5.18, Кима) од ном. *Τέρφενς* покрај *Τερφεῖος*.

2.6.2. Генитив сингулар кај имиња на *-υς, -υος*

Имињата со *и*-основа кај кои нема аблаутни промени во суфиксот и кои во генитив сингулар завршуваат на *-υος* се побројни во грчкиот. Дел од нив имаат *-ū-* во сите падежи и се стари именки од хистерокинетички тип како *ὄφρυς*, „веѓа, чело“, сп. скт. *bhr ūs*, ст.сл. *бръвь* (< **ǵbhrēuH-s*), кои всушност првобитно биле основи на ларингал.²⁸⁴ Генитивот со полна степен од наставката кај овие именки е стар. Со флексијата на овие именки во

²⁷⁶ Микенските форми се добиени со регресивна дисимилација *úiv- > ív-*, види *Études* 361-2; Lejeune (1972) 225; Petruševski (1974) 312. За можноста *i-je-we* да е грешка за *i-je-re-we*, дат. синг. од *i-je-re-u, /hiyereus/*, *ἱερεύς*, „свештеник“, види *Documents*² 548; Bartoněk (2003) 275.

²⁷⁷ Blümel (1982) 259; Vottero (1995-1996) 322.

²⁷⁸ Chantraine (1967) 91; Blümel (1982) 259; Buck (1955) 91.

²⁷⁹ *Études* 356; *Documents*² 541.

²⁸⁰ *Olive Oil* 29, 42; *Documents*² 480; Gschnitzer (1979) 117; Bartoněk (2003) 277.

²⁸¹ *Olive Oil* 29; *Interpretation*² 248; Bartoněk (2003) 188.

²⁸² Petruševski (1963) 309-310.

²⁸³ *Olive Oil* 29, 42; *Mémoires* II. 354 фус. 71.

²⁸⁴ Sihler (1995) 327-328; Beekes (2011) 209.

грчкиот се измешала и флексијата на друга имиња, со основа на *-й-*, од типот *βότρυ-ς*, *βότρυ-ος*, „грозд“, *δάκρυ*, *δάκρυ-ος*, „солза“. И кај овие именки неизменетиот вокал од основата се провлекува низ целата флексија.

Генитивските форми на *-u-wo*, */-uivos/* кои се среќаваат на микенските плочки се од сопствени имиња (имиња на лица, топоними, месеци, богови), а меѓу формите на *-vos*, забележани во ајолските дијалекти има и општи именки.

Примери од општи именки

ἐγχέλιο[vos] се среќава на еден натпис од Акрајфија (BSH 60 (1936) 27-36/Π.b31, крај на 3 в.п.н.е.). М. Фејел оштетената форма *ΕΓΧΕΛΙΟ* ја реконструира како *ἐγχέλιουος*, генитив сингулар од именката *ἐγχελευς*, „јагула“, врз основа на тоа што по *Ο* може да се види и знакот *Υ*. Во овој период во бојотскиот дијалект *и* се бележи со *ΙΟΥ*, така што оваа бојотска форма би одговарала на атич. форма *ἐγχέλυος*.²⁸⁵ Именката *ἐγχελευς* има и форми со полна степен од суфиксот,²⁸⁶ сп. ген. синг. *ἐγχέλεωος* (Hdn. *Epim.* 3.2.762.14; Ael. *NA.* 15.9.8).

χελλήστυος, генитив од *χελλήστυς* се јавува неколку пати во Метимна (IG XII.2/502.8; IG XII.2/498.13.23). Зборот е изведен од *χίλιοι*, „илјада“²⁸⁷ и означува некаква единица, поделба на народот, забележана во Ефес, на Самос, Кос, каде што гласи *χιλιαστύς*. Генитивската форма потврдува дека кај оваа именка нема аблаут во суфиксот од основата и ова сведоштво на лезбоскиот се согласува со јонскиот, сп. *χιλιαστύος* (SEG 28/699).²⁸⁸

Ἰυῖος се јавува на натпис од Тетониј (Jeffery (1961) 99/10) во фразата *Ορέσταο Φερεκράτε<ο>ς ἸυλΟρέοντος Φιλόνικο Ἰυῖος*, која треба да се сфати како фраза во генитив, со која се датира натписот, „додека Орест син на Ферекрат е хилор (надлежен за шумите), син на Филоник“. Во контекст на синтагмата во генитив и формата *Ἰυῖος* треба да се интерпретира како генитив.²⁸⁹ Ваквиот генитив е потврден и кај Хомер, сп. *ἴιος* (Hom. *Il.* 2.230). Именката, *ἴιυς* < **suuy-* во грчкиот покажува три различни типови на флексија, со *-й-* во сите падежи, со аблаут на суфиксот од основата *-u/eu-* и со тематски вокал *-ο-*. Така, покрај генитивот *ἴιος* постојат и формите *ἴιέος* и *ἴιοῦ*. Се смета дека првобитната флексија на овој збор била хистерокинетичка со *-й-* во сите падежи,²⁹⁰ но ако формата *i-je-we* (PΥ Tп 316 v.10) е датив од *i-*65*, */hiyus/*, тогаш тоа значи дека формите со аблаут во суфиксот од основата веќе ги имало во микенскиот период.

Примери од сопствени имиња

И во микенскиот и во ајолските дијалекти се среќаваат форми на генитив сингулар од лични имиња со *и*-основа.

e-te-wa-tu-wo (KN C (4) 912.5), */Etewastuwos/* е генитив од **/Etewastus/*, сложено лично име од *ἐτεός*, „вистинит, вистински“ и *ἄστυ*, „град“, добиено со хапологија од **/Etewowastus/*.²⁹¹

Κότυος е генитив од *Κότυς* (IG IX.2/737, Лариса), лично име, митолошко, според тракиско божество.²⁹²

²⁸⁵ Feyel (1936b) 31; Blümel (1982) 260.

²⁸⁶ Beekes (1973) 234.

²⁸⁷ DELG IV.2. 1260; Hodot (1990) 87, 154.

²⁸⁸ Hodot (1990) 119; Blümel (1982) 260.

²⁸⁹ Buck (1955) 93, 225-226; DGE 269, фус. кон натписот 557; Colvin (2007) 94. Тоа што формата се среќава на тесалскиот натпис наведува на помислата дека ваквиот генитив е ајолски елемент во хомерската поезија, види Wathelet (1970) 225; Beekes (1973) 240 фус. 12а.

²⁹⁰ Chantraine (1967) 94-95; *Études* 361-362; Beekes (1973) 240.

²⁹¹ *Études* 140 фус. 196; Бузалковска Алексова (1995) 248, 277, 301; Ruipérez (1999) 540; Risch (1987b) 10.

²⁹² H.P. 569.

На микенските плочки во генитив сингулар се јавуваат и два топонима со *u*-основа.

ko-tu-wo (PY Eq 213.4), сп. абл. синг. *ko-tu-we* (PY Na 908) можеби е */Gortuwos/*, генитив од **/Gortus/*, *Γόρτυς*.²⁹³

o]-du-ru-wo (KN Co 910.1) и *u-du-ru-wo* (KN V (2) 145.2), сп. дат. *o-du-ru-we* (KN C 902.6) можеби е генитив од **/Odrus/*, сп. *Ὀθρυς*, планина во Тесалија и кај Хесихиј *ᾠθρυν Κρη̄τες τὸ ὄρος*.²⁹⁴ Во микенскиот има и етник, *o-du-ri-wi-jo* (KN C 902.2), *o-du-ri-wi-ja* (KN Ai (3) 982.1).

А на кноските плочки забележан е генитив и од едно име на месец.

sa-ra-nu-wo (KN X 999) се среќава во синтагмата *sa-ra-nu-wo-me-no*. Но приредувачите на Кноскиот корпус натписи, во коментарот забележуваат дека постои веројатност во лакуната помеѓу *sa-ra-nu-wo* и *me-no* да стоел знак за одделување на зборовите.²⁹⁵ Сосема е веројатно дека се работи за име на месец.²⁹⁶

Во Тесалија има и пример на генитив сингулар од еден теоним.

Θέρσνος се среќава на натпис од Лариса, од 2 в.п.н.е. (*Mnemosyne* 23 (1970) 251-252), сп. *Ἀθανᾶς Θέρσνος κίουνν*. Формата *Θέρσνος* е генитив од *Θέρσνς*, ајолска варијанта за придавката *θρασύς*, „смел, дрзок“, сп. и (тес.) *Θερσέας* (IG IX.2/517.60), (бој.) *Θερσανδρίχῳ* (IG VII/3207.7) од *Θερσάνδριχος*, (лезб.) *Θέρσιππος* (IG XII.2/645.a6.12).²⁹⁷ Во контекстот на конкретниот натпис придавката е употребена како епитет на божицата Атина, сп. *Θαρσῶ*, *Θρασῶ*, имиња на божицата Атина. Две специфичности се забележуваат кај оваа форма: наместо во женски род покрај името на божицата, таа стои во машки род и наместо да завршува на *-εος* во генитив сингулар, како што е типично за придавките со *u*-основа во сите дијалекти, таа завршува на *-υ-ος*. Што се однесува до родот, употребата на формите за машки род во функција на женски род кај придавките со *u*-основа е потврдена и кај Хомер.²⁹⁸ А што се однесува до генитивот на *-υ-ος*, можеби формата се должи на тоа што во овој случај придавката е составен дел од името на божицата.

Иако има многу малку примери на генитив од имиња со *u*-основи, тие сепак се индикативни. Примерите им припаѓаат на различни семантички категории, општи именки, лични имиња, топоними, имиња на месеци, теоними. Сите форми и во микенскиот и во ајолските дијалекти ја потврдуваат наставката за генитив сингулар во полна степен, **-os*, која што е стара само кај имињата без аблаут во суфиксот од основата.

Сите примери кои се среќаваат на микенските плочки се од сопствени имиња и завршуваат на *-u-wo*, сп. лично име *e-te-wa-tu-wo*, */Etewastuwos/*; топоним *ko-tu-wo*, */Gortuwos/*. Некои од примерите покажуваат дека и негрчки, односно предгрчки зборови се вклопувале во деklinацијата на *u*-основите без аблаут во суфиксот од основата.

Овој тип на флексија се потврдува и преку примерите, забележани на натписите напишани на еден од ајолските дијалекти. Така тесалската форма *Ἰνῖος* (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј) која кореспондира со хом. *ἴνιος* упатува на една првична хистерокинетичка флексија **suɥu-s*, **suɥw-os* од именката *ἴνις*, „син“.

Примери на генитив има и од имињата на *-υς*, *-εος*. Бојотската форма *ῥάστιος* од *ἄστυ*, потврдува дека генитивот *ἄστεος*, потврден кај Хомер и во јонско-атичкиот се употребувал и во други дијалекти.

²⁹³ *Documents*² 557; Heubeck (1972) 60; Ilievski (1992) 334; Bartoněk (2003) 278.

²⁹⁴ *Études* 185 фус. 439; *Mémoires* III. 95-96; *DELG* III. 778; *Dic. Mic.* II. 18.

²⁹⁵ *CoMIK* I. 412; *Documents*² 581.

²⁹⁶ *Mémoires* III. 37 фус. 169; *Dic. Mic.* II. 280; Bartoněk (2003) 279.

²⁹⁷ Helly (1970a) 271; Blümel (1982) 104; Thumb-Scherer (1959) 55; *H.P.* 212-213.

²⁹⁸ Chantraine (1973) 252.

Тесалската форма *Θέρσιος* од *Θέρσις*, ајолски за *θρασύς* покажува дека во некои случаи може да дојде до мешање на флексијата со аблаут во суфиксот и без аблаут, во дадениот случај можеби затоа што придавката е всушност теоним.

Ако микенската форма *i-je-we* е навистина датив сингулар од *i-^{*}65*, */hiyus/*, *víús*, „син“, тогаш тоа е потврда дека флексијата со аблаут во суфиксот од основата кај оваа именка е оформена веќе во микенскиот период и би можеле да очекуваме и генитив на *-e-wo*.

2.7. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ОСНОВА НА ДИФТОНГ

Основа на дифтонг во грчкиот имаат една група стари коренски именки и една група имиња со основа на *-ēu-* за кои во другите индоевропски јазици нема паралели. Кај дел од коренските имиња споредбата со другите јазици потврдува дека наставката за генитив сингулар во полна степен е стара, што упатува на тоа дека тие имале хистерокинетичка флексија. Таков е случајот со именката *Ζεύς*, чиј генитив *Διός* има паралела во скт. *divás* или со именката *ναῦς*, „брод“, чиј генитив *νεώς* (Хом. *νηός*) има паралела во скт. *nāvás*. Но за некои имиња може да се претпостави дека првобитно имале генитив сингулар со наставка во нулта степен, што упатува на акростатична флексија.

2.7.1. Генитив сингулар кај коренски именки

Коренските именки со корен на дифтонг му припаѓаат на најстариот индоевропски вокабулар. Со примери на генитив сингулар нивната флексија е потврдена и во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти.

Мик. *di-wo* и помик. *Διός* и *Ζηνός* – Формата *di-wo* (PY Tn 316 v.10), */Diwos/* е генитив од *Ζεύς*, Севс, сп. и дат. синг. *di-we* (KN Fp (1) 1.2; PY Tn 316 v.9), */Diwei/*.²⁹⁹ Микенската форма кореспондира со формата што подоцна се јавува во грчките дијалекти со дигама *Διός* (Кефалонија). Без дигама примери има и во ајолските дијалекти сп. *Διός* (IThesp. VI/321, Теспија; IThess. I/63, Фарсала; IG XII.2/526.a5, Ерес; кај Сапфо, Sapph. 53; кај Алкај, Alc. K3).

Грчкиот номинатив *Ζεύς* кореспондира со скт. *dyáus* < **dy-eu-*, а генитивот *Διός* со скт. *divás* < **di-w-* што упатува на хистерокинетичка флексија.³⁰⁰ Веќе кај Хомер има и генитив *Ζηνός*, а и датив *Ζηνί*, форми образувани по аналогија од стариот акузатив *Ζῆν* < **dyēm* (< **dyēum*), сп. лат. *diet*, скт. *dyām*. Генитивот *Ζηνός* се среќава и на една посвета (IThess I/58) од Фарсала, од 4 в.п.н.е.³⁰¹

[β]όος – На натписот IG XII.2/498.17 од Метимна, 3 в.п.н.е. ја има формата *[β]όος* (јон.атич. *βοός*), генитив од именката *βοῦς*, „говедо“, сп. скт. *gauś*, лат. *bōs*.³⁰² Оваа форма ја има и во сите други грчки дијалекти. Грчкиот генитив *βοός* кореспондира со латинскиот генитив *bov-is* < **g^wow-es*, каде што се гледа полна степен од наставката додадена на коренот во полна степен. Ако претпоставиме дека аблаутот во коренот се изнивелирал може да се смета дека полната степен од наставката упатува на хистерокинетичка флексија. Но споредбата со авест. *gauš* и скт. *gō-s*, каде што коренот е исто така во полна степен, а наставката е во нулта степен индицира дека оваа именка првобитно сепак имала флексија од друг тип, можеби акростатична. Во прилог на ова оди тоа што во ниеден од индоевропските јазици коренот од оваа именка не е потврден во нулта степен, туку секаде е во полна степен.³⁰³

Во микенскиот, оваа именка е потврдена во акуз. плур., сп. *qo-o* (PY Cn 3.2) и во сложенки сп. *qo-u-ko-ro* (PY Nn 831.5) */g^wou-kolos/*; *ta-ti-qo-we-u* (PY An 724.8), */Stāti-g^wow-eus/* (види стр. 66).

²⁹⁹ Documents² 540; Études 105, 362; Thumb - Scherer (1959) 343; Bartoněk (2003) 291.

³⁰⁰ Chantraine (1967) 98-99; Schindler (1973) 148-151; Sihler (1995) 337-338; Rix (1992) 147; Beekes (1973) 230 и (2011) 198; Meier-Brügger (2003) 211.

³⁰¹ Chantraine (1967) 98.

³⁰² Hodot (1990) 119.

³⁰³ Sihler (1995) 334-336; Meier-Brügger (2003) 212. Протерокинетичка флексија кај оваа именка (види Beekes (1973) 240; Rix (1992) 147) може да се претпостави само ако се прифати дека таа е оформена со суфикс *-eu-*.

Ἄρεος – Името на богот Арес, *Ἄρης* во еден фрагмент од Алкај во генитив е забележано како *Ἄρεος*, сп. Alc. Z49. Флексијата со дифтонг е потврдена и во другите падежи, сп. ном. *Ἄρεος* (Alc. D12, Z25(b)); акуз. *Ἄρεα* (Alc. Z6); дат. *Ἄρεσι* (Alc. Z77).³⁰⁴ Хомерските форми упатуваат на тоа дека оваа именка имала основа со долг дифтонг *-ēi-*, сп. ген. *Ἄρηος* (Hom. Il. 2.110), дат. *Ἄρηι* (Hom. Od. 8.115), акуз. *Ἄρηα* (Hom. Il. 5.30). Но покрај овие, има и форми со сигматска основа, сп. ном. *Ἄρης*, ген. *Ἄρεος*, дат. *Ἄρει*, вок. *Ἄρες*. Сигматската основа се гледа и во сложеното микенско име *a-re-i-me-ne* (TH Z 849) /*Are(h)imenēs*/. Формите пак, како акуз. *Ἄρη'* (Hom. Il. 5.909) и дат. *a-re* (KN Fr (1) 14.2), не можат да се поврзат ниту со сигматската основа, ниту со основата на дифтонг. Тие покажуваат дека овој теоним веројатно првобитно имал *ē*-основа (види стр. 48), која потоа во рамките на грчкиот се вклопила во другите деклинации.³⁰⁵ Кај Архилох е забележан и генитив *Ἄρεω* (Archil. fr. 18.1) како кај машките имиња со *ā*-основа. А некои лични имиња сведочат и за денгална основа, сп. *Ἀμφι-αρρητ-εἶδας* (форма забележана на папирус од Стесихор, fr. S148.col.I.7).³⁰⁶ Ајолските форми со краток дифтонг *-ei-* веројатно се развиле од формите со долг дифтонг *-ēi-* преку номинативот.

2.7.2. Генитив сингулар кај имиња со основа на *-ēi-*

Специфично само во грчкиот без паралела во другите индоевропски јазици се јавуваат именки со основа на *-ēi-*, без аблаут во суфиксот.³⁰⁷ Мислењата во однос на потеклото на овој суфикс се поделени, според некои тој може да се објасни како индоевропски,³⁰⁸ според други се работи за предгрчки суфикс.³⁰⁹ Во секој случај, тој е продуктивен за грчкиот јазик во сите периоди, но особено, во микенскиот грчки за оформување апелативи кои означуваат занимање или вршител на некаква функција, за лични имиња, етници, топоними. Во ајолските дијалекти овој суфикс е особено продуктивен за етници.³¹⁰

Формата за генитив сингулар кај имињата на *-εως* завршува на *-εως* во јонско-атичкиот. Овој завршок е добиен со метатеза на квантитетот на вокалите од *-ηος*, што е забележано кај Хомер и во други дијалекти. Микенскиот завршок *-e-wo* потврдува дека *-ηος* произлегува од **-ēw-os*. Ваквото образување со полна степен од наставката додадена на суфиксот *-ēi-* упатува на хистерокинетичка флексија.³¹¹

Во ајолските дијалекти на постарите натписи се среќаават форми на *-Εος*, а на помладите форми на *-ηος*, *-ειος* или *-εος*.

Образувањето на генитивските форми може да се потврди со повеќе примери и од микенските плочки и од ајолските дијалекти.

Примери од микенскиот период

Примерите на генитив сингулар од имиња со *ēi*-основа забележани на микенските плочки се од општи именки-апелативи и лични имиња, а има и еден пример од теоним.

³⁰⁴ Hamm (1957) 159.

³⁰⁵ Kretschmer (1921) 196; *Gr.Gr.* I. 576; Heubeck (1971) 14-19; Chantraine (1973) 229; *Études* 88; Risch (1987a) 291-292; Bartoněk (2003) 263; Gulizio (2001) 33.

³⁰⁶ Heubeck (1971) 17.

³⁰⁷ Chantraine (1967) 99; Sihler (1995) 329.

³⁰⁸ Beekes (1973) 232-233.

³⁰⁹ Ruijgh (2004) 19-20; *Wortbildung*² 156. Целосен осврт на историјата на овој проблем дава Перпију во својата книга посветена на имињата на *-εως*, види Perpillou (1973) 15-62.

³¹⁰ Chantraine (1933) 126-129; *Reverse Index* 27.

³¹¹ Beekes (1973) 233 и (2011) 199; Rix (1992) 147.

Некои форми како *po-da-qe-re-si-je-wo* т.е. *po-ro-qe-re-si-je-wo* (KN B 822.1a) или како *Ja2-ke-wo* во *Ja2-ke-wo-a-ki-[-.]* (PY Na 928) иако според контекстот може да се претпостави дека се форми на генитив сингулар од имиња со *ēu*-основа сепак заради несигурната интерпретација не може да се определи на која семантичка категорија ѝ припаѓаат.

Примери од општи именки-апелативи

a-to-te-wo (PY Ea 421; 809.a), *lar(h)motēwos/* е генитив од *lar(h)moteus/*, „колар“, апелатив изведен од *a-to* (KN Sg 1811.5), *lar(h)mol/*, „колце“, ἄρμα, „кола“ т.е од денталната основа *ar(h)mot-*.³¹² Ова име на занимање подоцна гласи ἄρματοπηγός, а на *-εуs* има само лично име, сп. Ἀρματεύς.

e-da-e-wo (PY Eb 495.1) е генитив од *e-da-e-u* (PY Qa 1298). Формата се јавува како детерминатив на личното име *ne-qe-u*, според што може да се заклучи дека веројатно е апелатив, изведен од именка на *-αs*.³¹³

i-je-re-wo (PY Ea 756), */hiyerēwos/* е генитив од */hiyereus/*, сп. *i-je-re-u* (PY Aq 218.2.3; Fп 837.5) и *i-e-re-u* (PY En 74.16), помик. *ίερεύς*, „свештеник, жрец“, апелатив изведен од придавката *ίερός*, „свет“, сп. скт. *iširá-*.³¹⁴ Во помикенскиот грчки придавката и апелативот се јавуваат во дорските дијалекти, но и во бојотскиот и тесалскиот, како *ίάρός* и *ίαρεύς*, сп. мес. ген. синг. *ίάρέος*,³¹⁵ а во лезбоскиот и јонскиот како *ίρος* и *ίρευς*.³¹⁶

ka-na-pe-wo (PY Eo 269.B), */knaphēwos/* е генитив од *ka-na-pe-u* (PY En 74.3.23), */knapheus/*, помик. *κναφεύς*, *γναφεύς*, „валавичар“ во врска со *κνάπτω*, „валам“, сп. дат. синг. *ka-na-pe-we* (MY Oe 129) и плур. *ka-na-pe-u-si* (MY Oi 701.5).³¹⁷ Грчкиот збор има паралели во гал. *snaiif*, „пердуви, перјаст“, *sneifio*, „потстрижувам“, литв. *knabėnti*, „колвам, јадам“.³¹⁸

ke-ra-me-wo (PY En 467.5; Eo 371.A), */keramēwos/* е генитив од *ke-ra-me-u* (PY Cп 1287.4), помик. *κεραμεύς*, „грнчар“, сп. и ном. дуал *ke-ra-me-we* (PY An 207.7).³¹⁹ Името на занимање е изведено од *κέραμος*, „глина, грне, керамида“.

me-ri-te-wo (PY Ea 481.1; 771; 799; 801; 813; 820), */melitēwos/* е генитив од **/meliteus/*, апелатив изведен од именката *me-ri*, μέλι, „мед“ т.е. од основата **melit-*, сп. помик. *μελισσεύς*, „пчелар“ од *μέλισσα*, „пчела“.³²⁰

Примери од лични имиња

a-di-je-wo (KN D 747.a; 5520.a) е генитив од *a2-di-je-u* (PY An 656.2),³²¹ што можеби е */Hadiyeus/*, сп. ἄδην, „доволно“, ἄμεναι, „се засити“, ἀδινός, „преполн, обилен“, лат. *satis*.³²²

a-i-je-wo (PY En 659.12), сп. ном. синг. од *a-i-je-u* (PY Eb 895.A), дат. синг. *a-i-je-we* (PY Eo 471.2), можеби е */Ahig^whēwos/* од */Ahig^wheus/*, хипокористик од **/Ahi-g^whontās/*,

³¹² Поради различните мислења околу местото на аспирацијата различни автори различно го транскрибираат овој збор: */arhmoteus/* (Leukart (1994) 210 фус. 205); *ἀρμωτεύς* (*Études* 129); */(h)armoteus/* (Pievski (1987a) 308; Perpillou (1973) 38, 266), *ἀρμωτεύς* (*Mémoires* III. 74; Petruševski (1975) 712).

³¹³ *Études* 317 фус. 121 и Ruijgh (1983) 403; *Mémoires* III. 273.

³¹⁴ *DELG* II. 458; *Documents*² 547; Perpillou (1973) 40, 263-264.

³¹⁵ Thumb -Kieckers (1932) 71. Формите забележани во ајолските дијалекти може да се сфатат како дорско влијание, види Blümel (1982) 51, 53.

³¹⁶ Hodot (1990) 235. Лезб. *ίρος* е добиено со контракција од **ihiros* < **isiros* (Szemerényi (1979b) 211). Формите *i-je-re-u*, *i-je-re-wo* потврдуваат дека веќе во микенскиот период дошло до дисимилиација на **ihiros* во **iheros*.

³¹⁷ *Documents*² 550; *DELG* II. 546; Morpurgo Davies (1979) 100, 106; Petruševski (1975) 710; Илиевски (2000) 196.

³¹⁸ *DELG* II. 547.

³¹⁹ *Documents*² 553; *DELG* II. 516; Petruševski (1975) 710; Leukart (1994) 240.

³²⁰ *Documents*² 560; *Mémoires* III. 145 фус. 34; *DELG* III. 681; Morpurgo Davies (1979) 103 фус. 61.

³²¹ *Interpretation*² 403; *Documents*² 528; *Mémoires* I. 104; Pievski (1992) 329.

³²² *Études* 193 фус. 471.

сложенка од **ah1-*, „меч“ (< **psi*, сп. скт. *asís*, лат. *ēnsis*) и -*φοντᾶς*, сп. *θείνω*, „удирам, убивам“, *φόνος*, „убиство“.³²³

a-ke-wo (KN Ap 628.1B) можеби е генитив од *a-ke-u* (KN De 7096.B), /*Alkeus*/, *Ἀλκεύς*, хипокористик од сложенка со *ἀλκή*, „одбрана, борба, храброст“,³²⁴ но можеби и од /*Ageus*/, *Ἀγεύς*, хипокористик од сложенка со *ἄγω*³²⁵ или /*Arkheus*/, *Ἀρχεύς*, хипокористик од сложенка со *ἄρχω*.³²⁶

a3-ki-e-wo (PY Jn 605.10), сп. дат. синг. *a3-ki-e-we* (PY Vn 130.4), веројатно е /*Aigiēwos*/ од */*Aigieus*/, хипокористик од сложенка со прв дел *αἰγι-* од *αἶξ*, „коза“, сп. *a3-ki-pa-ta*, можеби од /*Aigihalios*/, сп. дат. *a3-ki-a2-ri-jo* (PY Fn 50.4)³²⁷ или пак е од етник, сп. *Αἰγιον*.³²⁸

au[-ke-i-]ja-te-wo (PY Fn 50.11), сп. дат. синг. *au-ke-i-ja-te-we* (PY Ub 1318.1.1.2), можеби е генитив од /*Augeiantheus*/, сложенка со прв дел *αὔγει*, лок. од *αὔγος*, „зора“ и *Ἀνθεύς*.³²⁹

e-re-e-wo (PY Na 262.B), сп. ном. синг. *e-re-e-u* (PY Nn 831.4), дат. синг. *e-re-e-we* (PY Sn 1197.5) е генитив од лично име изведено од етник /*Hele(h)eus*/, сп. *e-re-e* (PY Jo 438.19), абл. *Ἐλος*, сп. и *ἔλος*, „влажна низина, ливада“, скт. *sáras*.³³⁰

e-ta-wo-ne-wo (KN L 695.1a), /(*H*)*etāwonēwos*/ е генитив од *e-ta-wo-ne-u* (PY Aq 64.13), /(*H*)*etāwoneus*/, хом. *Ἐτεωνεύς*, сп. и дат. синг. *e-ta-wo-ne-we* (KN Ld (1) 584.2), лично име изведено од *Ἐτάων* (< *ἐτός*, „навистина“).³³¹

e-u-ta-re-wo (PY Na 198) можеби е генитив /*E(h)uthallēwos*/ од */*E(h)uthalleus*/, сложенка од *εὔ* и *θαλλός*, „фиданка, зелено гранче“.³³²

ki-e-wo (PY Aq 64.16) можеби е генитив од /*Khi(h)eus*/, сп. *ki-e-u* (PY An 724.9), *ki-je-u* (KN Sc 251), име изведено од топонимот *Χίος*.³³³

ko-pe-re-wo (PY Es 644.1) е генитив од *ko-pe-re-u* (KN Am (2) 821.2; PY Es 650.1). Се смета дека името може да се интерпретира како *Κοπρεύς* (< *κόπρος*, „губриште, гној, кал“).³³⁴ Но ако *κόπρος* е од коренот **kok^w-*, тогаш ваквата интерпретација не е фонетски оправдана.³³⁵

ma-re-wo (PY An 657.2) можеби е /*Mālēwos*/, генитив од */*Māleus*/, име поврзано со именката *μῆλον*, дор. *μᾶλον*, „јаболко“.³³⁶ Веројатно личното име е изведено од некој топоним, сп. остров *Μῆλος* или *Μηλιεύς κόλπος*, залив во Тесалија, *Μηλιεύς*, етник, жител на Мелида, *Μηλῖς*, областа околу заливот. Дорските форми од овие топоними се со *α*, *Μᾶλ-*.³³⁷

³²³ *Mémoires* IV. 31; Leukart (1994) 56; Илиевски (2000) 240.

³²⁴ *Documents*² 529; Илиевски (1979) 138; Bartoněk (2003) 287.

³²⁵ *Словарь* 19; Galiano (1972) 249 фус. 184; 254; Илиевски (1979) 138.

³²⁶ Galiano (1972) 249 фус. 184; 254; Илиевски (1979) 138.

³²⁷ *Études* 194; Attinger (1977) 73.

³²⁸ Heubeck (1963b) 17; *Mémoires* I. 100; *Documents*² 536; Perpillou (1973) 219.

³²⁹ Petruševski - Илиевски (1958) 272; Petruševski (1959d) 252.

³³⁰ *Mémoires* I. 130; *DELG* I. 342; Ruijgh (1983) 394 и *Études* 165; Gschnitzer (1983) 147; Perpillou (1973) 219; Leukart (1994) 241; сп. и /*ere(h)eus*/, „службеник задолжен за веслачите“, види Bartoněk (2003) 282.

³³¹ *Documents*² 546; Ruijgh (1968) 114-115, 133; Leukart (1994) 241-242. За можноста овој збор во Кносос да означува занимање поврзано со обработката на текстилот – валавичар како *ka-na-pe-u* во Пил види Killen (1979) 159 фус. 17; 160-161 и (1999) 331; Melena (1983) 270.

³³² Бузалковска Алексова (1995) 251; сп. и /*E(h)uthalēwos*/, ген. синг. од */*E(h)uthaleus*/, помик. *εὐθαλής*, „што расне убаво, цвета“, види *Documents*² 547; Bartoněk (1999) 126; Илиевски (2000) 170.

³³³ *Études* 45 фус. 7; Georgiev (1965) 244; Perpillou (1973) 220; сп. и /*Ki(h)eus*/, Hsch. *κίατο·ἐκινεῖτο* види Hajnal (1995) 18.

³³⁴ *Documents*² 555; *Études* 366-367; Perpillou (1973) 207, 214; Leukart (1994) 240.

³³⁵ Сп. и **Σκοπελεύς* < *σκόπελος*, види Chantraine (1972) 201.

³³⁶ Heubeck (1965a) 141; Galiano (1972) 256; Leukart (1994) 178 фус. 130.

³³⁷ *DELG* III. 694; Meier (1975) 53.

ne-qe-wo (PY Eb 495.1) можеби е генитив од *ne-qe-u* (PY Aq 64.15; Jn 725.14), /*Neig^wheus*/, лично име, во врска со *νείφω*, „снежи, врне снег“ < *sneig^wh-*, сп. помик. *Νίφων, Νίφετος*.³³⁸

o-re-e-wo (PY Cn 600.1.2.3.4), /*Ore(h)ēwos*/ е генитив од /*Ore(h)eus*/, лично име изведено од именката *ὄρος*, „брдо, гора“, мик. *o-re-a*.³³⁹

o-re-te-wo (KN Dq (1) 439.B), /*Orestēwos*/ е генитив од /*Oresteus*/, сп. *Ὠρέστης*, мик. *o-re-ta*, /*Orestās*/.³⁴⁰

pi-ke-re-wo (PY Ep 74.20.21; Eo 160.1) можеби е /*Pikrēwos*/, генитив од /*Pikreus*/, *pi-ke-re-u* (PY Ep 301.8), сп. и дат. синг. *pi-ke-re-we* (PY Eo 160.2.3A.4), во врска со *πικρός*, „горчлив“.³⁴¹

po-ro-u-te-wo (PY Jn 310.12), /*Ploutēwos*/ е генитив од /*Plouteus*/, *po-ro-u-te-u* (PY Jn 310.5; Vn 493.4), сп. дат. синг. *po-ro-u-te-we* (PY Cn 131.5), име изведено од именката *πλοῦτος*, „богатство, изобилство“, сп. *Πλοῦτος, Πλουτίων*.³⁴²

po-ru-we-wo (PY Sa 796) е генитив од */*Poluweus*/, хипокористик од име како *Πολύεκτος*, сп. *Πολύων*.³⁴³

po-te-wo (PY Ep 467.3; Eo 268) можеби е /*Pontēwos*/ од /*Ponteus*/, *po-te-u* (PY An 519.7; Cn 45.13), *Ποντεύς* (Hom. *Od.* 8.113), лично име изведено од *πόντος*, „отворено море“.³⁴⁴

qo-te-wo (PY Aq 218.16) веројатно е генитив од лично име на *-ευσ*.³⁴⁵ Генитивот зависи од именката *i-^{*}65, úús*, „син“, сп. *qo-te-wo, i-^{*}65*.

re-qa-se-wo (PY Cn 600.6.9.10) се јавува како дел од топоним, оформен со *wo-wo* и може да се претпостави дека е генитив од лично име.³⁴⁶

ru-ke-wo- (PY Na 1053) можеби е /*Lugkēwos*/ од */*Lugkeus*/, сп. митско име *Λυγκεύς*.³⁴⁷

sa-ke-re-wo (PY Ea 756), сп. ном. синг. *sa-ke-re-u* (PY Ea 776), дат. синг. *sa-ke-re-we* (PY Ea 56; 304) е генитив од лично име, оформено со суфиксот *-ēu-* од некоја предгрчка основа или во врска со етникот *Σαγαραις*, Ајолци, сп. и топоним *Σάγαρα*.³⁴⁸

ta-ti-qo-we-wo (PY An 654.11), /*Stätig^wowēwos*/ е генитив од /*Stätig^woweus*/, *ta-ti-qo-we-u* (PY An 724.8), лично име добиено од /*Stätig^wous*/, сложенка со прв дел **στατι-*, сп. *ἵστημι, στήσαι* и *βούς*.³⁴⁹

we-da-ne-wo (PY An 610.14; Cn 40.4.6.9; 45.2.3-3a.4; 254.4a.5.7; 600.8; 643.5; 655.6.14-18; Es 644.6; 645.3; 650.6; 651.3; 653.3; 703.1.3; 726.3; 727.3; 728.3; 729.3; Na 856; 1041; Un 1193.3) може да се спореди со дат. синг. *we-da-ne-we* (PY Es 646.3; 647.3). Ова лично име, забележано многу пати во генитив и во датив можеби е името на носителот на функцијата *ra-wa-ke-ta*, /*lāwāgetās*/.³⁵⁰

Теонимот *та-ри-не-во* (KN As (2) 1519.11) се јавува на плочка која претставува еден список со лични имиња. Фразата *та-ри-не-во wo-i-ko-de / to-so VIR 10* стои на крајот од листата (р. 11.12) и значи „Десет мажи во куќата на М.“. Именката *οἶκος* може да има профана смисла, но и религиозна, сп. *po-ti-ni-ja wo-ko-de* (TH Of 36.2). Доколку се сфати како

³³⁸ *Études* 207 фус. 543; *Dic. Mic.* I. 470.

³³⁹ Heubeck (1965b) 268; Risch (1987a) 297 фус. 67; Gschnitzer (1983) 145.

³⁴⁰ Ilievski (1992) 329; Leukart (1994) 147, 159.

³⁴¹ *Documents*² 571; DELG III. 901; Илиевски (2000) 85, 334; Bartoněk (2003) 286.

³⁴² *Documents*² 574; Gschnitzer (1979) 119 фус. 37; Leukart (1994) 240.

³⁴³ *Mémoires* I. 115; *Дополнение* II. 67; Perpillou (1973) 213; *Dic. Mic.* II. 153.

³⁴⁴ DELG III. 928; *Documents*² 574; Heubeck (1965a) 141.

³⁴⁵ *Documents*² 578; Carlier (1999) 189; Илиевски (2000) 383.

³⁴⁶ *Mémoires* I. 166 фус. 28; *Interpretation*² 77; Sainer (1976) 62.

³⁴⁷ *Études* 185; *Documents*² 580; Leukart (1994) 182; Bartoněk (1999) 124.

³⁴⁸ *Documents*² 581; Bartoněk (2003) 287.

³⁴⁹ *Interpretation*² 42, 60 и натаму; Risch (1987a) 288; Leukart (1994) 246; Илиевски (2000) 286; Bartoněk (2003) 288.

³⁵⁰ *Documents*² 590; Killen (1979) 178; Ruijgh (1987) 321. Според Петрушевски *we-da-ne-u*, може да е и етник, кој се употребувал како епитет на Посејдон, види Petruševski (1965a) 33.

божја куќа, храм, тогаш генитивската форма е од некој теоним.³⁵¹ Оваа идеја наоѓа поткрепа во фактот што дативот кој му соодветствува на *ta-ri-ne-wo* се среќава во сериите Ga и Gg во Кносос, сп. *ta-ri-ne-we* (KN Ga (1) 674.b; Gg (2) 713), каде што како приматели се среќаваат и други имиња на богови, сп. *pa-si-te-o-i* (KN Ga 953.3a; Gg (1) 702.1), *da-pu₂-ri-to-jo* / *po-ti-ni-ja* (KN Gg (1) 702.2). Исто така, има и апелатив во дат. плур. *ta-ri-ne-we-ja-i* (TH Of 25.1), кој може да се поврзе со **ta-ri-ne-u*. Но во сериите Ga и Gg се јавуваат и лични имиња, сп. датив *ko-sa-ma-to* (KN Ga (1) 685), генитив *tu-wi-no-no* (KN Ga (1) 676.b), а и апелативи, сп. дат. синг. *wa-na-ka-te* (KN Ga (1) 675). Така, можноста дека се работи за лично име,³⁵² или за апелатив,³⁵³ кој исто така може да се употреби и како лично име, не може сосема да се исклучи.

Примери од ајолските дијалекти

И во ајолските дијалекти се забележани форми на генитив сингулар од различни семантички категории: општи именки - апелативи, лични имиња, имиња на месеци, етници.

Во бојотскиот дијалект примерите од архаичните натписи, напишани со епихорски алфавет завршуваат на -E-OΣ. Така на натпис од Акрајфија од првата половина на 5 в.п.н.е. се јавува формата ΠτΟιЕος (IG VII 2735), генитив сингулар од Πτωϊεύς, епитет на Аполон, етник изведен од Πτώϊος < Πτώων, планина во Бојотија. Уште еден постар, но, нецелосен пример има на натписот IG VII 2730 од Акрајфија, од крајот на 6 в.п.н.е., сп. ΠτΟιЕο[ς].

На натпис од Теба, од средината на 4 в.п.н.е. во генитив пак е забележано личното име Τηρεύς, сп. Άρκος ΤΕρЕος (IG VII 2418.8), „Аркос, син на Терей“.

Кај ваквите примери со E е обележан долгиот вокал [e:] кој во 5 в.п.н.е. веќе се развива во [e:], а потоа и во [i:]. И покрај тоа што овој развој се бележи со помош на графемата EI, а подоцна и I, сепак графемата E продолжува да се употребува спорадично и по 5 в.п.н.е. како што потврдува и формата ΤΕρЕος.³⁵⁴

Примерите од натписите од 3 и 2 в.п.н.е. кои завршуваат на -ειος се од општи именки-апелативи, сп. βασιλειος (IG VII 4136.7, Акрајфија) од βασιλεύς, „цар, господар“ и од етници, сп. Ακρηφιειος (IG VII 1674.5, Платаја) од Ακρηφιεύς, бојотска варијанта за Ακραιφιεύς (< Ακραιφιή); Κορωνειος (IG VII 2723.3, 2724.1, Акрајфија) од Κορωνεύς < Κορώνεια. Иако генитивскиот завршок веќе се изговарал -i:jos во овој период, сепак за да се задржи графичкото единство во флексијата на имињата со *ei*-основа се применува графемата EI, а не I.³⁵⁵

При анализата на натписниот материјал од Бојотија спорадично може да се најде и на генитивски форми кои завршуваат на -HOΣ. Така на натпис од првата половина на 4 в.п.н.е. од Халијарт се среќава Θεσπιήος (Roesch (1982) 271-272), генитив од етникот Θεσπιεύς. На истиот натпис забележано е уште едно име на -εуς во акузатив, а писарот и во овој случај употребил H, сп. Πελανῆα (р. 4-5), што зборува за неговата лична тенденција во бележењето на ваквите имиња.

Во тесалскиот дијалект примерите на генитив сингулар од имиња со *ei*-основа ги има помалку, а завршуваат на -ειος, сп. βασιλειος (SEG 33/460B.18, Лариса) од βασιλεύς; ἀντιγραφεϊος (IG IX.2/506.6, Лариса) од ἀντιγραφεύς, „писар“, што зборува за истата тенденција на затворање на вокалот *e* пред *o* како во бојотскиот.

Во лезбоскиот дијалект пак, примерите вообичаено завршуваат на -εος. Со исклучок на два примера од третата третина на 4 в.п.н.е., сп. βασιλεος (IG XII.2/526.b18.d25, Ерес) од

³⁵¹ Documents² 559; Morpurgo Davies (1979) 100 фус. 52; Bartoněk (2003) 289; сп. и Mallineus, „God of Woolens“, Palmer, R. L. (1983) 340.

³⁵² Mémoires II. 255 фус. 4; Killen (1979) 176-178.

³⁵³ Jasink Ticchioni (1980) 207.

³⁵⁴ Vottero (1995-1996) 307-308.

³⁵⁵ Thumb-Scherer (1959) 36, 66; Blümel (1982) 255; Vottero (1995-1996) 307-308, 322-323.

βασίλευς, другите примери се исто така од 3 и 2 в.п.н.е., сп. *γραμμάτεος* (IG XII Suppl./137.10, Митилена) од *γραμμάτευς*, „писар, секретар“. Графемата *-ε-ος* секако означува кратење на долгиот вокал пред *ο*, кое во лезбоскиот започнало да се случува на крајот од 4 в.п.н.е. На постарите натписи од Лезбос има и примери со долг вокал, но во други падежи. Единствениот пример на генитив сингулар со долг вокал е забележан кај Алкај, сп. *βασίληος* (Alc. Z64).³⁵⁶

Во лезбоскиот забележано е и едно име на месец во генитив. На натписот IK 5/5 од Кима се јавува генитив *Τέρφεος*, сп. р. 18. Завршокот *-εος* покажува дека покрај *Τερφεῖος*, постоела и атематска варијанта *Τερφεύς* за името на овој месец.³⁵⁷ Можеби тоа е во врска со именката *τέρφος*, „кожа, обвивка“,³⁵⁸ која се јавува и како *στέρφος* т.е. *στρέφος*, сп. Хсх. *τέρφη·λέπυρα* и *στρέφος·στρέμμα, δέρμα, βύρσα. Δωριεῖς*, а има паралела во ст.в.г. *sterban*, „умирам“; ср. ирс. *sreban*, „кожа“; рус. *стербнуть*, „се здрувам, се умртвувам“, ст.сл. *страбнѣти*, *оустрабнѣти*, „оздравувам, станувам цврст“.³⁵⁹

Истражувањето на материјалот од микенските плочки и ајолските дијалекти покажува дека кај сите именки со корен или основа на дифтонг генитивот е оформен со полната степен од наставката за генитив **-os*. Единствената генитивска форма што е потврдена со примери во сите три дијалекти и во микенскиот е *Διός* генитив од теонимот *Ζεύς*. Оваа форма во целост кореспондира со сведоштвото на другите грчки дијалекти и со микенското *di-wo*, односно со скт. *divás*. Формата *βόος* од *βοῦς*, „говедо“, која е забележана на натпис од Метимна од 3 в.п.н.е. всушност е единствената генитивска форма потврдена во грчкиот јазик од оваа стара индоевропска именка. Грчката форма во однос на аблаутната степен од наставката, кореспондира со латинската *bovis*, но не и со санскритската *gó-s*, која веројатно е поблиска до првобитната акростатична флексија. Генитивот *Ἄρεως* сведочи дека и теонимот *Ἄρης* имал флексија од *ēi-* основа, која нема паралела во другите дијалекти и која по секоја веројатност е оформена секундарно, зашто овој теоним првобитно имал *ē-*основа.

За разлика од коренските именки со корен на дифтонг, именките со основа на *-ēi-* во грчкиот се потврдени со многу примери во генитив и на микенските плочки и во ајолските дијалекти. Микенскиот ја покажува најархаичната ситуација. Формите тука редовно завршуваат на *-e-wo*, што треба да се интерпретира како *-ēw-os*. По отпаѓањето на дигамата се создава зев меѓу вокалите *e* и *o* и тој на различни начини се разрешува во дијалектите. На бојотските натписи од архаичниот период генитивскиот завршок се бележи како *-εος*, со *E* наместо *H*, а на натписите напишани со јонски алфавет, како *-ειος*, но изолирани примери има и на *-εος*, односно на *-ηος*. Употребата на графемата *-εος* во Бојотија и во периодот од 4-2 в.п.н.е. укажува на традиционализам во ортографијата, а *-ηος* од друга страна се должи на влијанието од другите дијалекти, односно од јонско-атичкото којне. Во Тесалија забележани се само неколку форми на *-ειος*, кои потврдуваат дека и тука исто како и во Бојотија долгиот вокал *e* од суфиксот во непосреден допир со вокалот *o* од наставката се затвора и стигнува до *i*. Тоа што кај сите примери на генитив сингулар од оваа категорија имиња во Бојотија се јавува графемата *EI*, а не и графемата *I*, која во 3-2 в.п.н.е. секако веќе се меша со *EI*, може да значи само задржување на ортографската традиција заради зачувување на графичкото единство на целата парадигма.

³⁵⁶ Thumb - Scherer (1959) 98-99; Blümel (1982) 255; Hodot (1990) 115 фус. 166; Hamm (1957) 159; Perpillou (1973) 65.

³⁵⁷ Hodot (1990) 116 фус. 168; Perpillou (1973) 126.

³⁵⁸ Trümper (1997) 251.

³⁵⁹ DELG IV.1. 1053; Словарь рус. яз III. 756.

Во лезбоскиот дијалект пак, зевот меѓу вокалот од суфиксот и од наставката се разрешува со кратење на долгиот вокал. Така формите на *-εος* се всушност единствените генитивски форми од имиња на *-ευς* кои можат да се сретнат на лезбоските натписи. Примерите во генитив се од натписи од 4-2 в.п.н.е., а кратењето на долгите вокали пред друг вокал во лезбоскиот започнало да се случува порано. Формата *βασίληος* која е забележана кај Алкај кореспондира со хомерските форми на *-ηος* и веројатно таа, така гласела и на архаичните лезбоски натписи. Именката *βασιλεύς* е единствената именка со *ēи*-основа, чиј генитив е забележан во сите три ајолски дијалекти.

2.8. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ОСНОВА НА $-\bar{a}$ - И $-y\check{a}$ -

Флексијата на имињата со основа на $-\bar{a}$ - и $-y\check{a}$ - зазема посебно место во грчкиот јазик. Од една страна таа покажува паралелизам во наставките со флексијата на имињата со тематска основа, а друга страна таа се одликува со отсуство на тематски вокал и аблаутно-акцентски промени. Имињата со основа на $-\bar{a}$ - можат да бидат и од женски и од машки род, а имињата со основа на $-y\check{a}$ - само од женски род. Имињата од женски род имаат поширока паралела во индоевропските јазици и се смета дека тие првобитно биле имиња со основа на ларингал $-H_2-$. Оттаму јасно е зошто нивната флексија е атематска. Но што се однесува до реконструкцијата на првобитната флексија мислењата се поделени. Акцентот во генитив сингулар во грчкиот и во литванскиот упатува на контракција на вокалите, односно на полна степен од наставката за генитив сингулар, што е карактеристично за имињата со флексија од хистерокинетички тип. Од друга страна контракцијата упатува и на полна степен $-eH_2-$ од суфиксот, што е карактеристично за имињата со флексија од протерокинетички тип.

Имиња од машки род има и во латинскиот, а делумно и во словенските јазици, но нивната специфична деклинација е иновација во рамките на грчкиот јазик. Главна специфика на овие имиња е токму наставката за генитив сингулар која се разликува и од наставката својствена за тематските основи и од наставката својствена за атематските основи. Мислењата се поделени и во однос на ова прашање.

2.8.1. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА ОД ЖЕНСКИ РОД СО ОСНОВА НА $-\bar{a}$ - И $-y\check{a}$ -

Имињата од женски род со основа на $-\bar{a}$ - ($< *eH_2$) ги има во сите индоевропски јазици, освен во хетитскиот. Флексијата на грчките именки од типот $\theta\epsilon\acute{\alpha}$, „божица“ има паралела во флексијата на лат. *dea*, „божица“, скт. *rasā*, „роса, влага“, гот. *giba*, „дар“, ст.сл. *нога*, „нога“.³⁶⁰ Од \bar{a} -основите се образува и женскиот род кај придавките, заменките, пасивните партиципи, редните броеви, чии форми за машки и среден род имаат тематска основа. Во однос на потеклото на овие имиња индикативна е врската меѓу суфиксот со кој тие се оформени и фактот што именките во среден род кои во номинатив и акузатив плурал исто така завршуваат на $*-\bar{a}$ ($< *eH_2$) кај o/e -основите или на $*-\check{a}$ ($< *H_2$) кај атематските основи, во множина сè уште синтаксички се усогласуваат со глагол во еднина, сп. *πάντα ῥεῖ*, „сè тече“. Веројатно, првобитно $*-H_2-$ било маркер за класата колективни и апстрактни именки, зборови со кои се означувале појави, составени од повеќе хомогени компоненти.³⁶¹ Во индоевропските јазици суфиксот $*-\bar{a}$ - ($< *eH_2$ -) се среќава и во комбинација со други консонанти како $*-n\bar{a}$ -, $*-r\bar{a}$ -, $*-l\bar{a}$ -.

Долгиот вокал $-\bar{a}$ - се провлекува низ целата флексија на имињата од оваа категорија и од тој аспект таа може да се дефинира како месодинамична односно месостатична.³⁶² Сепак формите со краток вокал во вокатив како *νύμφα* (Hom. II. 3.130) со \check{a} наспроти ном. *νύμφη*, „девојка, невеста“ со $\eta < \bar{a}$ или формите како *ἄλκι* (Hom. Od. 6.130), дат.лок.синг. од *ἄλκη*,

³⁶⁰ Meillet (1937) 318-319; Gr. Gr. I. 558; Семеренџи (1980) 202; Sihler (1995) 266; Rix (1992) 130.

³⁶¹ Erhart (1993) 38, 90-91; Sihler (1995) 266; Гамкрелидзе - Иванов (1984) 282-283; Hajnal (1995) 17-18; Leukart (1987) 345-346. За можноста вокалот \bar{a} кај имињата од женски род и имињата од среден род да произлегоа од два различни ларингала, види Brosman (2003) 20 и понатаму.

³⁶² Rix (1992) 123, 129; Meier-Brügger (2003) 217; Hajnal (1995) 17; Tichy (2000) 75.

„одбрана, снага“, *ύσμίνη* (Hom. II. 2.863), дат.лок. од *ύσμίνη*, „битка, борба“ можат да бидат индикација дека првобитно имињата со \bar{a} -основа имале флексија со аблаут во суфиксот.³⁶³ Таму каде што наставката е во полна степен суфиксот $*-eH_2-$ се јавувал како $*-H_2-$. Ако овие имиња имале навистина хистерокинетичка флексија, тогаш во генитив завршувале на $*-H_2-os$.³⁶⁴

Имињата од женски род со основа на $*-y\check{a}$ се исто така стара индоевропска категорија. Кај овие имиња основата е всушност оформена со суфиксот $*-iH_2-/-yeH_2-$. Грчките именки од типот *τράπεζα* (< **τραπεδ-ya*) можат да се доведат во врска со санскритските именки од типот *devī*, „божица“.³⁶⁵ Од основите на $*-y\check{a}$ се оформил и женскиот род на придавките со консонантски основи, активниот партицип на перфектот и бројот еден. Кај оваа група именки аблаутот во суфиксот во грчкиот се зачувал како спротивставување помеѓу номинативот и акузативот од една страна и генитивот и дативот сингулар од друга страна, сп. *μῖας, μῖᾱ* ↔ *μῖᾶ, μῖᾶν*. Се претпоставува дека овие имиња имале протерокинетичка флексија, при што во генитив сингулар суфиксот бил во полна степен, а наставката во нулта степен, $*-yeH_2-s$.³⁶⁶

И покрај тоа што имињата со основа на \bar{a} - и $-y\check{a}$ во женски род генерално покажуваат паралелизам со тематските основи, сепак во генитив сингулар кај нив никогаш не навлегла заменската наставка $*-syo$, како што е тоа случај со *o/e*-основите. Веројатно затоа што кај овие имиња немало потреба да се разедначи генитивот од номинативот. Номинативот тука е асигматски и нема опасност генитивот да се изедначи со него, по стопувањето со вокалот од основата, сп. грч. *θεᾶ* ↔ *θεᾶς*, гот. *giba* ↔ *gibōs*, литв. *galvā* ↔ *galvōs*. Но во некои јазици сепак дошло до иновација, сп. скт. *rasā* ↔ *rasāyās*, по аналогија со *i*-основите, дат. *dea* ↔ *deae* (< **deāi*), по аналогија со *o/e*-основите.

Од аспект на грчкиот проблем е тоа што во генитив сингулар и имињата со основа на \bar{a} - (< $*-eH_2$) и имињата со основа на $-y\check{a}$ (< $*-iH_2-/-yeH_2-$) завршуваат на $\bar{a}\check{s}$. Проблем е и извиениот акцент. Тој упатува на контракција на вокалите и покажува од една страна дека наставката е во полна степен, но од друга страна дека и суфиксот бил во полна степен. Завршок со полна степен и од суфиксот и од наставката $*-eH_2-os$ или $*-eH_2-es$ ³⁶⁷ не се вклопува ниту во флексијата од хистерокинетички тип ниту во флексијата од протерокинетички тип.

И во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти генитивските форми на $\bar{a}\check{s}$ се вообичаени, со тоа што на микенските плочки завршокот $\bar{a}\check{s}$ се бележи како *-a*. Образувањето на генитивот сингулар кај имињата од женски род со основа на \bar{a} - и $-y\check{a}$ може да се илустрира со примери од различни категории зборови: општи и сопствени именки (имиња на луѓе, топоними, теоними, хидроними, етници, патронимици), придавки, заменки, броеви, партиципи.

³⁶³ Meier-Brügger (2003) 217; Hajnal (1995) 17. За можните траги во микенскиот кај сложенки како *a-ke-wa-to*, *a-ke-wa-ta* доколку се тие со прв дел $*/alkē-/$ или $*/alkei-/$, а не $/age-/$, $/arkhe-/$ и кај формите на инструментал/аблатив сингулар како *e-ra-te-re-we* (PY Ma 333.1), *a-ke-re-we* (PY Un 1193.3), *wo-no-qe-we* (PY Un 1193.2) доколку се тие од топонимите на *-e-wa*: *a-ke-re-wa*, *e-ra-te-re-wa*, *wo-no-qe-wa*, а не од имиња на *-e-u* како *a-ke-re-u*, види Hajnal (1995) 19, 215 и понатаму и (1999) 270 и понатаму.

³⁶⁴ Beekes (2011) 199.

³⁶⁵ Sihler (1995) 275-276; Семерењи (1980) 204; Chantraine (1967) 53.

³⁶⁶ Beekes (2011) 204; Rix (1992) 129.

³⁶⁷ Sihler (1995) 269; $-eH_2-os$, види Семерењи (1980) 202; Hajnal (1995) 17; $-eH_2-es$, види Vaillant (1958) 81; Leumann (1977) 409 - 410; Beekes (1969) 170.

Примери од општи именки

a-no-qa-si-ja (PY Ea 805) /*anog^wasiyās*/ е генитив од /*anog^wasiyā*/, „експедиција, воен поход“, сп. помик. ἀνάβασις, „искачување, патување во горните краишта“.³⁶⁸ Именката зависи од предлогот ἔνεκα.

e-ri-ka (KN So 894.4; (1) 4430.b; (1) 4432; (2) 4434; (1) 4436.1; (2) 4438; (2) 4439; (1) 4441; 4447) /*helikās*/ е генитив од */*helikā*/,³⁶⁹ арк. ἑλίκα, „врба“, сп. кај Теофраст, „καλοῦσι δ' οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐκ ἰτέαν ἀλλὰ ἑλίκτην τὸ δένδρον“ (Thphr. H.P. 3.13.7.9-11), атич. λόρος ἑλίκης (IG I.2 /864), лат. *salix*, ст.в.г. *salaha*, ст.анг. *sealh* и англ.сакс. *welig*, ср.н.г. *wilge* (< **ś^o(e)lik(h)-*).³⁷⁰ Оваа именка се појавува во инвентарот на коли и колца во Кносос. Со генитивот се опишува материјалот од кој се направени колцата.

i-je-re-ja (PY Ae 303; Eb 1176.A; Eo 224.6; Ep 539.7.8) е генитив од /*hiyere(y)ya*/, ἱέρεια, „свештеничка“, женско име образувано со суфиксот *-*yā*- од основата /*hiyereu-*/, која се гледа во машкото име *i-je-re-u*, ἱερέυς, „свештеник“.³⁷¹ Дека *i-je-re-ja* е генитив ни кажува контекстот, имено *i-je-re-ja* ја дополнува именката *do-e-ra*, /*doela*/, δούλη, односно *do-e-ro*, /*doelos*/, δούλος или *ke-ra*, /*geras*/, γέρας, „подарок“. Во лезбоскиот оваа именка во генитив сингулар е потврдена како ἱρέας, сп. IG XII Suppl./126.19, Ерес. Формата упатува на номинатив ἶρεα, кој кореспондира со машкото име ἶρευς.³⁷²

ka-ma (PY Ep 613.9.10) е генитив од *ka-ma*, ном. синг. (PY Eb 495.1), акуз. синг. (PY Ea 28). Се претпоставува дека овој збор означува тешко обработлива земја, сп. κάμνω, „работам, изработувам“ и кај Хесихиј καμάν τὸν ἀγρόν. Κρήτες.³⁷³ Заради формата *ka-ma-o* (PY Eb 156.2), која се толкува како генитив сингулар, заради апелативот *ka-ma-e-u* изведен од оваа именка (вокалот *a* се губи пред суфиксот *-ēu-*) и заради синтагмата *wo-ro-ki-jo-ne-jo ka-ma* (PY Un 718.11) се мисли дека *ka-ma* е именка во среден род со сигматска основа /*kamas*/.³⁷⁴ Но вистинскиот генитив од *ka-ma* го има во фразата *e-ke-qe*, *kama*, *o-na-to* (PY Ep 613.9.10), /(*h*)ekhei *k^we kamās onāton*/, „се ползува со парцела од кама“. Формата *ka-ma-o* може да биде генитив плурал /*kamāōn*/, форми на *-aевς*, *-αιевς* како Πυθαεύς од Πύθα, Κορωναιεύς од Κορώνη се потврдени,³⁷⁵ а *wo-ro-ki-jo-ne-jo* може да биде и генитив плурал од некој апелатив, односно номинатив сингулар од придавка со една форма за машки и женски род.

³⁶⁸ Duhoux (1976) 59-60; *Dic. Mic.* I. 69; Бузалковска-Алексова (1995) 135; сп. и *Anog^wasia* = *Anabasia*, „Mounting (a chariot)“ или „Embarcation (on a ship)“ како божество (Palmer, R. L. (1966) 278-279 и (1983) 341-342); ἀνογ^wασιά, „état d'un cavalier“ (*Études* 117); ἀνορχ^wασία, „човекоубиство“, сп. ἀνδρειφόντης, „убиец“, ἀνδροκτασίη, „човекоморство“ (Mühlestein (1958) 225; Killen (1992) 379-380; Hiller (1999) 294).

³⁶⁹ *Documents*² 545; *Mémoires* III. 307 и фус. 57; Bartoněk (2003) 170.

³⁷⁰ Гамкрелидзе - Иванов (1984) 124, 628; сп. и *DELG* II. 338.

³⁷¹ Помикенската форма ἱέρεια според акцентот упатува на *-ā*-, односно на образување со суфиксот *-*yā*- (Rix (1992) 165). Проблем е тоа што кај женските имиња изведени од *ēu*-основи во микенскиот грчки не се бележи гласот *-w-*, сп. ги соодветните придавки изведени со суфиксот *-i(y)o-*, *i-je-re-wi-jo* од *i-je-re-u* или *qa-si-re-wi-ja* од *qa-si-re-u*. За да се објасни ова или се претпоставува специфична хронологија во развојот на консонантската група *-wy-* (види Lejeune (1972) 173; *Wortbildung*² 135 фус. 120; Heubeck (1963a) 196-197; (1970) 66 и (1979) 241) или дека ваквите имиња не се изведени со суфиксот *-*iH₂-/yeH₂-* (види *DELG* II. 457; Perpillou (1973) 37), туку со предгрчки суфикс (види *Études* 247-248). Можеби влијание извршиле женските имиња изведени од сигматска основа (Szemerényi во *Gedenkschrift P. Kretschmer* II. 173 и натаму, види Thumb-Scherer (1959) 333).

³⁷² Hodot (1990) 235 и фус. 162.

³⁷³ *Interpretation*² 207, 424; Vilborg (1960) 67; Petruševski (1970) 125-126; Илиевски (2000) 142.

³⁷⁴ Lejeune (1968) 233-234; *Documents*² 550; Duhoux (1976) 28-29; сп. и χάμας, види Ruijgh (1972) 100-101 и (1983) 402; *Études* 182 фус. 421 и 263 фус. 140.

³⁷⁵ Petruševski (1970) 126.

ka-pi-ni-ja (PY Vn 46.2.3.4) можеби е генитив сингулар од */kapniyā/*, помик. *καπνία, κάπνη*, „оцак“, сп. лит. *kvāpas*, „дување, здив“.³⁷⁶ Интерпретацијата на формата произлегува од контекстот. Во вториот ред, *ka-pi-ni-ja* се однесува на *a-ti-ja, /antia/*, веројатно ср. р. плур. од *ἀντίος*, „спротивен“, елементи во конструкцијата на оцакот, поставени попречно, сп. помик. *ἀντίον*, „совалка“. Во третиот ред *ka-pi-ni-ja* се однесува на *e-ru-mi-ni-ja, /elumniai/*, ном. плур. од */elumnia/*, носечка греда, сп. кај Хесихиј: *ἐλύμνιαι δοκοὶ ὀρόφιναι*, „покривни носечки греди“. Во четвртиот ред *ka-pi-ni-ja* е во врска со *ta-ra-nu-we, /thrānuwes/*, „хоризонтални греди, мостови“, ном. плур. од *ta-ra-nu, /thrānus/*, хом. *θρήνυς*, „клуба или подножник“.

ko-to-na (PY Ea 59.2.3; 132; 305; 480.a; 481.1.2; 754; 757; 771; 776.a; 799; 806; 809; 813; 820; Eb 339.B; 364.1; 369.A; 477.B; 498.1; 747.A; 846.A; 862.A; 866.A; 871.1; 874.A; 885.B; 1174.B; 1176.B; 1186.B; 1187.B; 1188.B; Eo 247.3; Ep 212.1-10; 301.2-6; 539.6.8-13; 613.3.14.15-20; 704.3.4; 705.6.8) е генитив сингулар од */ktoinā/*, „парцела обработлива земја“, род. *κτοίνα*, сп. и ном. синг. *ko-to-na* (PY Ea 823; Eo 268) или *ko-to-i-na* (KN Uf 981.a), акуз. дуал *ko-to-no* (PY Eb 338.B; Eo 278), ген. плур. *ko-to-na-o* (PY Eb 297.2; Ep 704.5). Во сите случаи генитивот зависи од именката *o-na-to, /onāton/*. Именката *κτοίνα*, сп. скт. *kṣetra-*, авест. *šōiθra-*, „добра почва“, ерм. *šēn*, „населено место“ е во врска со глаголот *κτίζω*, „градам, населувам, основам“ < **kDei-/kDoi-/kDi-*, „обработувам, основам, населувам“, сп. мик. 3 л. плур. *ki-ti-je-si*, од **/kteimi/* и партицип *ki-ti-me-na*, со кој парцелата земја, *ko-to-na* се квалификува како „приватна“.³⁷⁷

mi-ra2 (PY Ta 715.3) се среќава само еднаш, во Пилската Та серија која претставува инвентар на мебел. Контекстот во кој се јавува покажува дека веројатно со овој збор се означува тип на дрво, од кое се изработувале маси, сп. *to-pe-zo, mi-ra2, a-pi-qa-to, /torpegʷō, milyās, amphigʷoltō/*, „(две) маси, од тиса, тркалезни“. Микенската форма *mi-ra2* е генитив од **/(s)milyā/*, што има паралела во помик. *σμίλαξ* или *μίλος*, „тиса“.³⁷⁸

o-pa (KN Am (2) 821.1.2), */hopās/* е генитив од една именка **/hopā/*, сп. помик. *ἔπω*, „се занимавам со нешто, подготвувам“, *ὄπλον*, „орудие“, скт. *sápati*, „се грижам“, авест. *hapti*, „држам, одржувам“, лат. *sepeliō*, „погребувам, закопувам“.³⁷⁹ Оваа именка се среќава на многу плочки и печати во Кносос, Пил и Теба и најчесто управува лично име во генитив. Но на Кнососката плочка Am 821 *o-pa* зависи од предлогот *e-ne-ka*. Постои мислење дека овој збор значи „работилница“,³⁸⁰ но многу пораспространето е мислењето дека *o-pa* значи „работа како придонес“, како што предлага Х. Мелена.³⁸¹ Во поново време Џ. Т. Килен го прецизираше значењето како „работа со готови производи - гланцање, полирање или завршна обработка“.³⁸² Интерпретацијата „подготовка“ го опфаќа севкупниот дијапазон на контексти во кои се јавува *o-pa* – оружје, колца, земја, ткаенини, сточарство, а се согласува и со употребата на глаголот *ἔπω* кај Хомер, сп. *Il.* 6.321-322:

„τὸν δ'εὐρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα
ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.“

„Париса в стаја го нашол кај прекрасно оружје готви,
пансирот обидувајќи и витите лакој и штитот.“

³⁷⁶ *Études* 108; Baumbach (1972) 385-386; Срепјас (1987) 89-90; Bartoněk (2003) 170. За можната интерпретација на зборот како „брод“, сп. *σκάφος*, „корито, брод“, предложена од Ван Ефентер, види Palaima (1991) 297 и понатаму.

³⁷⁷ *Documents*² 556; *Interpretation*² 186, 430; *DELG* II. 592; Petruševski (1970) 122-124; Lejeune (1958) 207 и фус. 52.

³⁷⁸ *Documents*² 342; *Études* 275; Ruipérez (1972) 160; Neubeck (1979) 248.

³⁷⁹ *DELG* II. 363; *EDG* I 448; *IEW* 909.

³⁸⁰ *Mémoires* I. 39-40; *Mémoires* II. 118 фус. 109; *Mémoires* III. 73, 300; *Études* 256 фус. 113; Илиевски (2000) 263.

³⁸¹ Melena (1983) 282, 285-286; Killen (1992) 374, 378; сп. и „принос, придонес“, види *Documents*² 420, 564.

³⁸² Killen (1999) 329-338.

pte-re-wa (KN Se 879.b; 891.B; 892; 893; So (1) 4429.b; (2) 4431; (1) 4437; (1) 4440.b; (2) 4445; (1) 4448; (1) 4449), *pe-te-re-wa* (KN So 894.1), /*ptelewās*/ е генитив од /*ptelewā*/, *πτελέα*, „брест“,³⁸³ кој се среќава во Кносос и го означува материјалот од кој се изработени колцата на колите, опишани во сериите Se и So.

Во ајолските дијалекти примерите на генитив сингулар без исклучок завршуваат на *-āς*, дури и тогаш кога зборот не покажува дијалектни особености, сп. *εἰρήνας* од *εἰρήνη* (IK 5/4.9; IK 5/5.6, Кима). Образовањето на генитивот на архаични натписи може да се следи во Бојотија и Тесалија преку примери како *ἐ[σ]δοκάς* (IG VII 3086.2, Лебадеја, втора половина на 5 в. п.н.е.) од *ἐσδοκά*, јон. атич. *ἐκδοχή*, „преземање, наследување, договор“;³⁸⁴ *Εβας* (Lorenz (1976) 10, Олосон, почеток на 5 в.п.н.е.) од *ἤβα*, јон. атич. *ἤβη*, „младост“;³⁸⁵ *γᾶς* (Lorenz (1976) 2, Кјериј, 5 в.п.н.е.)³⁸⁶ од *γᾶ*, јон. атич. *γῆ* „земја“; *ἡρΕνας* (BSH 88 (1964) 400-402/1.7, Фера, 5 в. п.н.е.)³⁸⁷ од *ἰρήνα*, јон. атич. *εἰρήνη*, „мир“.

На помладите натписи има повеќе и поразнообразни примери, особено во лезбоскиот дијалект, сп. *ἐμφορᾶς* (Roesch (1982) 203-210.26, Халијарт) од *ἐμφορά*, „придонес“; *ἀγορᾶς* (SEG 29/529.7, Лариса) од *ἀγορά*, „пазарен ден“; *βόλλας* (IG XII.2/646.a15, Несос) од *βόλλα*, јон. атич. *βουλή*, „совет, одлука“.

Некои од нив се типични зашто се јавуваат на формулаични натписи. Така во бојотскиот во проксениите се среќаваат генитивите од именките *γῆ* и *οἰκία* во фразата *ἐππασιν /ἐνπασιν γᾶς καὶ φοικίας/φυκίας* (= *ἐγκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας*), „право на стекнување земја и куќа“, сп. Roesch (1982) 271-272, Халијарт; REG 97 (1984) 46.4, Теба³⁸⁸ и генитивот од именката *εἰρήνη* во фразата *πολέμω κῆ ἰράνας ἰώσας* (= *πολέμω καὶ εἰρήνης οὔσας*), „и кога е војна и кога е мир“, сп. IG VII 2849.11, Халијарт.³⁸⁹ На лезбоските натписи генитивите од *ἀρέτα*, „доблест“ и *εὐνοια*, „добронамерност“ ги има во фразата *ἀρέτας ἔνεκα καὶ εὐνοίας τᾶς*, „заради доблеста и добронамерноста“, сп. IG XII.2/18.8, Митилена; IK 5/13 (I).1, Кима.

Некои од примерите пак се интересни зашто сведочат за зборови кои се типични за дијалектот. Така генитивската форма *πλείθας* (RPh 39 (1965) 252-256.19, Тизба), сведочи за употребата на именката *πλείθα* во бојотскиот паралелно покрај именката во среден род *πλήθος*, „мноштво, народ т.е. собрание“. Бојотската форма кореспондира со локридската форма *πλήθα*, сп. *πλεθαι* (IG IX.1/334.40, Навпакт, 5 в.п.н.е.). На бојотските натписи, формата во среден род *πλείθος* има значење „количество, број“, сп. *τά τε καύματα τῶν προβάτων ... κῆ τὸ πλείθος* (IG VII 3171.46, Орхомен), „... жиговите на овците ... и количеството“. Примерот во генитив *πλείθας* потврдува дека именката во женски род, слично како и во локридскиот дијалект значи само „собрание“, сп. р. 18-19 *παρ[εόν] τῶν πολεμάρχων κῆ τῶν κατοπτᾶων πε[δὰ τᾶς π]λείθας* (RPh 39 (1965) 252-256, Тизба), „во присуство на полемарсите и надзорниците пред саборанието“.³⁹⁰

³⁸³ *Mémoires* I. 33 и фус. 55, 57 и стр. 40; DELG III. 946; Szemerényi (1979a) 332-333; Илиевски (2000) 265; Bartoněk (2003) 173.

³⁸⁴ сп. и арк. *ἐσδοκά* (IG V.2/6.Acol.II51), види DELG I. 268; Thumb - Scherer (1959) 47.

³⁸⁵ сп. кај ајолските поети *ἄβα*, литв. *jėgà*, лет. *jėga*, „снага“, види DELG II. 404-405; GEWI. 620.

³⁸⁶ Lorenz (1976) 41-42.

³⁸⁷ Оваа генитивска форма има паралела во критскиот, сп. *πολέμω χ[ι]ρήνας* (DGE 186.5, Гортина) и би можела да се смета за дорско влијание, сп. и дат. *ἰρεῖνα* (IG IX.2/513.5, Лариса). На други тесалски натписи именката се среќава како *ἰράνα* исто како и во бојотскиот дијалект, сп. ген. *ἰράνας* (REA 66 (1964) 313.8, Кранон), види Bequignon (1964) 402; DELG II. 324; Thumb - Kieckers (1932) 90, 123, 168, 181, 203.

³⁸⁸ Roesch (1966) 63, (1984) 48-49 и *IThesp.* I. 4; Knoepfler (1978) 378; McLean (2009) 235.

³⁸⁹ *IThesp.* I. 6; Knoepfler (1978) 381; McLean (2009) 235.

³⁹⁰ Roesch (1965) 253-255.

Од тесалските форми интересна е генитивската форма $\tau\alpha\gamma\tilde{\alpha}\varsigma$ (BCH 94 (1970) 161-162.2, Матропол) од $\tau\alpha\gamma\acute{\alpha}$, именка специфична за Тесалија, сп. и $\tau\alpha\gamma\acute{o}\varsigma$, „командант, службено лице“. Примерот од Хестијотида е значаен затоа што фрла нова светлина врз интерпретацијата на значењето на овој збор. Споредбата на фразата $\kappa\epsilon\nu\ \tau\alpha\gamma\tilde{\alpha}\ \kappa\epsilon\nu\ \acute{\alpha}\tau\alpha\gamma\acute{\iota}\alpha\iota$ (Jeffery (1961) 99/10.6, Тетониј) со фразата $\kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\mu\ \mu\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\omicron\upsilon\ \kappa\grave{\alpha}\ \acute{\epsilon}\nu\ \acute{\iota}\rho\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ наведува на помисла дека $\tau\alpha\gamma\acute{\alpha}$ значи „војна“, односно „воена управа“.³⁹¹ Но на натписот од Матропол именката е употребена во контекст кој покажува дека таа значи „извршување на служба на $\tau\alpha\gamma\acute{o}\varsigma$ “, сп. $\tau\omicron\upsilon\nu\ \mu\epsilon\tau\tau\alpha\rho\omicron\upsilon\nu\ \gamma\epsilon\nu\acute{\iota}\omicron\upsilon\nu\ \kappa\alpha\iota\ \tau\tilde{\alpha}\varsigma\ \tau\alpha\gamma\tilde{\alpha}\varsigma\ \kappa\omicron\iota\nu\alpha\nu\acute{\epsilon}\iota\nu\tau\omicron\upsilon\nu$, „од четирите семејства кои учествуваат во вршењето на службата тагос“.³⁹²

Иако доминираат примерите од именки со основа на $-\tilde{a}$ -, сепак форми како $\tau\rho\alpha\pi\acute{\epsilon}\delta\delta\alpha\varsigma$ и $\tau\rho\epsilon\pi\acute{\epsilon}\delta\delta\alpha\varsigma$ (IG VII 3172.a139, Орхомен) од именката $\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\zeta\alpha$, мик. $to-pe-za$, „маса“ сведочат за флексијата на именките со основа на $-\tilde{y}\tilde{a}$ -.³⁹³

Голем број примери на генитив сингулар од општи именки со \tilde{a} -основа има и кај лезбоските поети Сапфо и Алкај. Тие сведочат за една поинаква семантичка сфера од онаа на натписите, сп. $\mu\omicron\acute{\iota}\alpha\varsigma$ (Sapph. 31.14) од $\mu\omicron\acute{\iota}\alpha$, атич. $\mu\omicron\acute{\alpha}$, јон. $\mu\omicron\acute{\iota}\eta$, дор. $\mu\omicron\acute{\iota}\alpha$, „трева“; $\lambda\acute{\iota}\mu\nu\alpha\varsigma$ (Alc. F Ia6) од $\lambda\acute{\iota}\mu\nu\alpha$, „езерце, бара“; $\acute{\alpha}\mu\beta\rho\sigma\acute{\iota}\alpha\varsigma$ (Sapph. 141.1) од $\acute{\alpha}\mu\beta\rho\sigma\acute{\iota}\alpha$, „амброзија“.

Примери од лични имиња

a-pi-e-ra (PY Fn 50.13), сп. дат.синг. *a-pi-e-ra* (MY Oe 103.1) веројатно е $/Amphi(h)\acute{e}r\tilde{a}\tilde{s}/$, генитив од $/Amphi(h)\acute{e}r\tilde{a}/$, сложенка од $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}$ и $\tilde{\eta}\rho\alpha$, развиена од една фраза $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}\mu\omicron\lambda\omicron\varsigma\ \tilde{\eta}\rho\alpha\varsigma$, „прислужничка на Хера“, сп. $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\eta$.³⁹⁴ Генитивот зависи од именката *do-e-ro*.

ka-pa-ti-ja (PY Ep 539.9) е генитив од $/Karpathiy\tilde{a}/$, сп. ном. синг. *ka-pa-ti-ja* (PY Eb 338.A) и *ka-pa-si-ja* (PY Vn 851.12). Во помикенскиот грчки ги има етникот Καρπάθιος и топонимите, Κάρπαθος , Καρπασία , веројатно изведени од κάρπασον , име на билка од негрчко потекло.³⁹⁵ Името е во генитив зашто се однесува на именката *do-e-ro*.

mi-jo-qa (PY Fn 867.4), сп. дат. синг. *mi-jo-qa* (PY An 1281.7.11) е генитив кој зависи од именката *do-e-ro*,³⁹⁶ можеби од $/Mi\acute{o}k^w\tilde{a}/$, сложено име составено од $\mu\acute{\iota}$ -(< $\mu\acute{\iota}\kappa\rho\acute{o}\varsigma$) и $-\omega\mu\alpha$ (< $*-ok^w$), „со мали очи“, сп. Κοθ-ώπα (IG VII 1157, Танагра).³⁹⁷

o-te-ra (MY Oe 106.2) се појавува во контекст на именката *tu-ka-te*, $/thugat\acute{e}r/$, $\theta\upsilon\gamma\acute{\alpha}\tau\eta\rho$, „ќерка“ и логично е да се претпостави дека е во генитив, сп. *o-te-ra*, *tu-ka-te-re* LANA 1, $/O.thugatrei\ LANA\ 1/$, „за ќерката на O.“. Можеби ова лично име е $/Hoter\tilde{a}/$ во врска со заменската придавка $\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, „којшто од двајцата“, забележана во критскиот, сп. и скт. $\gamma\alpha\tau\alpha\rho\acute{\alpha}\varsigma$, која одговара на $\acute{o}\mu\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ во другите грчки дијалекти. Во помикенскиот има машки имиња изведени од вакви придавки, сп. $\acute{\alpha}\mu\phi\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, Εκατέρως .³⁹⁸

Примерите од ајолските дијалекти не се од архаичниот период. Сите форми датираат од крајот на 3 в.п.н.е. или 2 в.п.н.е., сп. $\Delta\omega\rho\theta\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ (BCH 60 (1936) 177-180/2A.13.48, Теспија) од $\Delta\omega\rho\theta\acute{\epsilon}\alpha$; Αλκινόας (IThess. I/93.1, Фарсала) од Αλκινόα ; Διονυσίας (IG XII.2/394, Митилена) од Διονυσία .

³⁹¹ Chadwick (1992b) 5, 11-12.

³⁹² Helly (1970b) 184-185; Hooker (1980) 272; Colvin (2007) 93.

³⁹³ Thumb - Scherer (1959) 33; Buck (1955) 71; Blümel (1982) 116-117; Lejeune (1972) 116.

³⁹⁴ *Études* 255 фус. 106; *Dic. Mic.* I. 81; *Documents*² 532.

³⁹⁵ *Documents*² 550; *Études* 156 и фус. 300; *Mémoires* I. 190 фус. 10; *DELG* II. 500.

³⁹⁶ *Documents*². 561; *Mémoires* II. 72 фус. 39.

³⁹⁷ *Études* 255 фус. 106; Olivier (1960) 134 фус. 5 и 135 фус. 4; сп. и $/Mi\acute{o}k^w\tilde{a}/$, „едноока“, Neumann (2005a) 4.

³⁹⁸ *Études* 272 фус. 4.

Примери од теоними

di-u-ja (PY Cn 1287.6), *di-wi-ja* (PY An 607.5), сп. дат.синг. *di-u-ja* (PY Tn 316 v.6) е генитив од */*Diuyā*/ односно */*Diwiyā*/, сп. *δία* кај трагичарите, *Δία*, епитет на Хеба (Str. 8.6.24), ж.р. од придавката *δῖος*, памф. *Διφι[α]* (DGE 686.1) или пак од */*Diuyā*/, */*Diwiyā*/, сп. кај Хомер *δῖα γυναικῶν* (Hom. II. 2.714), *δῖα θεάων* (Hom. II. 5.381).³⁹⁹ И двете генитивски форми се поврзани синтаксички со именката *do-e-ro*, односно *do-e-ra*.

Уште еден пример на *di-wi-ja* во ген. синг. можеби може да се препознае во синтагмата *di-wi-ja-me-ro* забележана во Теба на плочката TH Gr (1) 109.1, сп. (p.1) *63-*te-ra-de*, *di-wi-ja-me-ro*, *qe-te-jo*, (p.2) VIN 2 V 5. Според В. Аравантинос, Л. Годар и А. Сакони, оваа форма иако е напишана како еден збор може да се протолкува како синтаagma од два збора, *Διφίας μέρος*, „делот на Дивија“, а на ваквата интерпретација упатува и М. Лежен.⁴⁰⁰

Но возможно е и поинакво толкување. Во серијата Gr, во која се зборува за распределба на вино и брашно од јачмен вообичаено со силабограми е испишана само информацијата за примателот: лично име или апелатив во датив или топоним во алатив, со партикулата *-de*. Плочката 109 е исклучок бидејќи помеѓу примателот, топонимот *63-*te-ra-de* и идеограмите придружени со мерки и броеви, стојат уште два збора *di-wi-ja-me-ro* и *qe-te-jo*. Зборот *qe-te-jo* веројатно е придавка */*k^weteiyos*/, „она што треба да биде платено“, изведена од */*k^wei-*, сп. *τίνω*, „плаќам“.⁴⁰¹ Што се однесува до *di-wi-ja-me-ro* споредбата со плочките Gr 153 и 303 укажува дека оваа форма може да биде и од лично име или апелатив.

На плочките Gr 153 и Gr 303 по крајните слогови, остатоци од она што веројатно е име на примател во датив или алатив, следува друго лично име, сп. *lja-de*, *ke-wa-to* (TH Gr 153.1) и *lte*, *i-je-re-wi-jo* (TH Gr 303.1).⁴⁰² Овие имиња може да се протолкуваат како имиња во датив, значи приматели, но според формата можат да бидат и во друг падеж, на пр. номинатив, аблатив, и да имаат поинаква функција во целата трансакција. Доколку *di-wi-ja-me-ro* е сложено лично име или апелатив, тогаш текстот на плочката Gr 109 може да значи: „За *63-*te-ra*, (за, кај, од) *di-wi-ja-me-ro*, вино што треба да се плати“.

pa-ki-ja-na (PY Eb 339.A; 1176.A; En 609.16; Eo 224.6.8) е веројатно генитив /*Sphagiyainās*/ од /*Sphagiyaina*/ . И покрај распространетото мислење дека оваа форма е од топоним, кој претставува варијанта на *-āna* од топонимот *pa-ki-ja-ne*,⁴⁰³ сепак сосема е веројатно дека таа може да биде и теоним, врзан за едно определено место.⁴⁰⁴ *Pa-ki-ja-na* можеби била божица, заштитничка на племето /*Sphagiyanes*/ . Теонимот е изведен со суфиксот *-yā* од топонимот *pa-ki-ja-ne* (PY Vn 19.4), /*Sphagiyanes*/,⁴⁰⁵ а подоцна е зачуван како *Σφαγία*, *Σφакτηρία*. Дека навистина се работи за теоним упатува и контекстот, *pa-ki-ja-na* се однесува на *i-je-re-ja*, сп. *te-te-re-u*, *i-je-re-ja*, *pa-ki-ja-na*, *do-e-ro* (PY Eb 1176.A), /*Te-te-re-u hiyere(y)yās Sphagiyainās doelos*/, „Т. роб на свештеничката на Сфагијајна“; *i-je-re-ja*, *pa-ki-ja-na*, *e-ke-qe*, *o-na-to* (PY Eo 224.8), /*hiyere(y)yās Sphagiyainās (h)ekhei k^we onāton*/, „свештеничката на Сфагијајна се ползува...“.

po-ti-ni-ja (TH Of 36.2), сп. дат. синг. *po-ti-ni-ja* (Kn Gg (1) 702.2; PY An 1281.1.9) е генитив од /*Potniya*/, сп. *πότνια*, „господарка, госпоѓа“, скт. *pātnī*, авест. *paθnī*, „господарка“,⁴⁰⁶

³⁹⁹ *Études* 130-131; *Documents*² 540; Heubeck (1963a) 198-199 и (1970) 64-66, 69; DELG I. 285-286.

⁴⁰⁰ *Fouilles* I. 277; *Mémoires* IV. 289.

⁴⁰¹ *Interpretation*² 260-261, 297; *Études* 267; *Mémoires* IV. 288; за можноста оваа придавка да има конкретно значење „наменето за палатата за потребите на култот“ види Sacconi (2005) 429 и понатаму.

⁴⁰² *I-je-re-wi-jo* го има и на Кносос, сп. KN K 875.6, види *Fouilles* I. 287 и 301.

⁴⁰³ *Études* 169; *Documents*² 568; *Mémoires* II. 257; Leukart (1994) 149.

⁴⁰⁴ *Olive Oil* 28, 33-34.

⁴⁰⁵ Petruševski (1959a) 84 и (1979) 261.

⁴⁰⁶ TT II. 89, 90, 106; *Études* 108; DELG III. 932; Lejeune (1972) 11; *Wortbildung*² 139.

женско име оформено со *-yā̃* наспроти машкото *pósis*, „господар“. Генитивот зависи од именката *wo-ko*, сп. *po-ti-ni-ja*, *wo-ko-de*, *a-ke-ti-raz*, */Potniyās woikonde, ak*estriyai/*, „Во куќата на Господарката, шивачки“.

Во ајолските дијалекти на натписите исто така се среќаваат примери на генитив сингулар од имиња на божици. Еден архаичен пример доаѓа од Бојотија. На еден натпис од Теба, од крајот на 5 в.п.н.е. (ВСН 25 (1901) 363/3) се појавува формата *Γᾶς* од *Γᾶ*, сп. *Νιάρὸν Γᾶς Μακαίρας Τελεσσφόρο*. Другите примери се од помлади натписи, сп. *Φιλίας* (ABSA 32 (1931-32) 194/1, Халијарт) од *Φιλία*, персонификација на пријателството, сп. *φιλία*, „пријателство, наклонетост“; *Εὐαμερίας* (DGE 462A.6, Танагра) од *Εὐαμερία*, персонификација на добрите прилики, на напредокот, сп. *εὐημερία*, „добро време, напредок“; *Ἀφροδίτας* (IG XII.2/73.3, Митилена) од *Ἀφροδίτα*; *Φερσεφόνας* (IG IX.2/1229.33, Фалана) од *Φερσεφόνα*, сп. *Περσεφόνα*.

Единствено името на божицата Атина е потврдено со повеќе примери во сите три дијалекти. Формата на генитивот е секаде идентична, сп. *Ἀθάνας* (IG VII 548, Танагра; IG IX.2/460.7, Кранон; *Chiron* 9 (1979) 73-81.13, Кима). Исклучок е формата *Ἀθανάας* во Митилена (IG XII.2/12). Формата може да се разбере ако се земе предвид дека божицата Атина се именува и со придавката *Ἀθηναία*, јон. *Ἀθηναία*, контрахирано *Ἀθανᾶ*, изведена од *Ἀθᾶνα*, која е потврдена и кај Хомер.⁴⁰⁷ Генитивот *Ἀθανάας* го потврдува губењето на интервокалното *y* во лезбоскиот дијалект.⁴⁰⁸ Истиот феномен е присутен и кај лезбоските поетите, сп. ном. *Ἀθανάα* (Alc. Z II).⁴⁰⁹ На микенските натписи името на божицата Атина е потврдено во синтагмата *a-ta-na-po-ti-ni-ja* (KN V 52.1). Споредбата со синтагми како *u-ro-jo po-ti-ni-ja*, *da-pu2-ri-to-jo po-ti-ni-ja* кои се составени од топоним во генитив и теонимот *Πότνια*, „Господарката на“ наведува на помислата дека и *a-ta-na-po-ti-ni-ja* треба да се протолкува на истиот начин, при што формата *a-ta-na* би била топоним во генитив сингулар */Athanaś/*.⁴¹⁰ Иако, на микенските плочки нема други примери каде што *πότνια* се поврзува како апозиција со име на друго божество, сепак, не може да се исклучи можноста дека тука се работи за дат. синг. */Athanaī potniyāi/*, „на господарката Атина“.

Примери од топоними

a-ke-re-wa (PY Eq 213.2), сп. акуз. синг. *a-ke-re-wa-de* (PY Vn 20.8), абл. синг. *a-ke-re-wa* (PY An 610.7) веројатно е форма на генитив сингулар, затоа што се јавува во контекст на формата *o-ro-jo*, збор што веројатно значи предел. На истата плочка формата *o-ro-jo* се јавува уште 4 пати и секогаш е придружена со топоним во генитив, сп. *e-ri-no-wo-to*, *o-ro-jo* (р. 3), */Erinowontos o./*, *ko-tu-wo*, *o-ro-jo* (р. 4), */Gortuwos o./*. *A-ke-re-wa* може да биде топоним изведен со помош на суфиксот *-ā-* од *ēu*-основа: */Agrēwā/*, „областа на */Agreus/*“, сп. *ἀγρεύς*, „ловец“ како апелатив или лично име, мик. топ. *a-ke-re-u* (PY Cn 441.2.3)⁴¹¹ или „областа на */Agrēwes/*“, сп. ајтол. *Ἀγρέες*, ном. плур. од *Ἀγρεύς*, име на племе.⁴¹²

a-si-ja-ti-ja (PY On 300.11) од топонимот *a-si-ja-ti-ja* (PY Ae 134), */Asiyatiyā/*, *e-sa-re-wi-ja* (PY On 300.9) од топонимот *e-sa-re-wi-ja* (PY Ma 330.1), *ra-u-ra-ti-ja* (PY On 300.9) од *ra-wa-ra-ti-ja* (PY An 830.11), *ra-wa-ra-ta2* (PY An 298.1), */Lauranthiyā/* и *te-mi-ti-ja* (PY On 300.10), *ti-mi-ti-ja* (PY Aq 64.6; Jo 438.24) од топонимот *ti-mi-ti-ja* (PY Vn 493.2), */Thimistiyā/*, сп. помик. *Θεμιστεία*, планина во Тесалија, може исто така да се протолкуваат како форми на генитив сингулар.

⁴⁰⁷ DELG I. 28.

⁴⁰⁸ Hodot (1990) 94, 224.

⁴⁰⁹ Hamm (1957) 27, 57.

⁴¹⁰ *Interpretation*² 239, 410; Ваumbach (1979b) 152; Илиевски (2000) 223 и фус. 33.

⁴¹¹ Hajnal (1999) 272.

⁴¹² Georgiev (1965) 244 и Дополнение II. 40; *Études* 165 и фус. 346.

На таквата помисла упатува контекстот. Имено овие форми стојат покрај именката *ko-re-te*, која означува вршител на некаква функција, некакво службено лице, а може да стои и со аблатив и со генитив, сп. на РY Јо 438, *e-re-e*, *po-ro-ko-re-te* (р. 19), */Hele(h)ē po-ro-ko-re-te/* и *e-ra-te-re-wa-o*, *ko-re-te* (р. 27), */Elatrēwā(h)ōn ko-re-te/*. Доколку е така, тогаш на плочката РY Јо 438 можеби имаме уште еден пример на топонимот *a-ke-re-wa*, */Agrēwā/* во генитив сингулар, сп. *a-ke-re-wa*, *ko-re-te* (РY Јо 438.28).

На натписите од ајолските дијалекти примерите од топоними во генитив сингулар вообичаено завршуваат на *-ας*. Најстариот пример е од Бојотија, од Теспија, од првата половина на 5 в.п.н.е., сп. *[H]ερακλτος ἐς Θεσπίας* (ВСН 99 (1975) 749-754/8). Натписот „на Херакле од Теспија“ претставува посвета, а напишан е на една хидрија, што победникот на игрите ја добил како награда, па му ја посветил на богот Херакле.⁴¹³ На помладите натписи можат да се сретнат форми како *Ἐδέσσας* од *Ἐδέσσα* (IG VII 2848.4, Халијарт; SEG 27/202.10, Лариса), *Ἀνφίσσας* (Architecture et poesie 219-224/3.3, Орхомен) од *Ἀνφίσσα*, сп. *Ἀμφίσσα*; *Ττυλίχνας* (ВСН 94 (1970) 161-162.21, Матропол) од *Ττυλίχνα*, сп. *Πτυλίχνα*, *Πορνοπίας* од *Πορνοπία* (IG XII.2/645.a48, Несос). Генитиви од топоними има и кај лиричарите, сп. *Πλακίας* (Sapph. 44.6) од *Πλακία*, *Φωκάας* (Sapph. 101.4) од *Φωκάα*, сп. *Φωκάια*.

Примери од етници, патронимици, придавки

Во ајолските дијалекти образувањето на генитивот сингулар кај имињата од женски род со основа на *-ᾱ-* и *-υᾶ-* може да се илустрира и со примери од етници, патронимици и придавки.

На бојотските натписи се среќаваат етници во генитив како *Θεισπικᾶς* (IG VII 3172.a145, Орхомен) од *Θεισπικά*, „жителка на градот *Θεσπιαί*“, женско име кое соодветствува на машкото *Θεσπιεύς*,⁴¹⁴ или форми како *Ἰτωνίας* (Roesch (1982) 203-210.8), Халијарт) од *Ἰτωνία*, епитет на божицата Атина, изведен од топонимот *Ἰτων* односно *Ἰτωνος* во Тесалија.⁴¹⁵

На тесалските натписи се забележани неколку примери на генитив сингулар од патронимици во ж.р. Во сите случаи формата е изведена со помош на суфиксот *-ᾱ-* од машкиот род на *-ειος*, сп. *Ἀλεξιππειᾶς* (AE (1931) 178/18.2, Лариса) од *Ἀλεξιππειά*, ж.р. од *Ἀλεξιππειος* (< *Ἀλέξιππος*); *Δαμματριεᾶς* (IG IX.2/553.33, Лариса) од *Δαμματριεία*, ж.р. од *Δαμματριεῖος* (< *Δαμμάτριος*).

Повеќе форми на генитив сингулар има во категоријата придавки во сите три ајолски дијалекти. Поголемиот дел од примерите се од придавки оформени со суфиксот *-ᾱ-*. Единствено *μεγάλας* (IG XII.2/645.a16, Несос) од *μεγάλα* е женски род од придавка која во машки и среден род има консонантска промена, сп. *μέγας*, „голем“. Кај другите примери, женскиот род на *-ᾱ-* соодветствува на тематска деклинација во машки и среден род, сп. *ἰαρᾶς* (AD 2 (1916) 220/B5.11, Коронеја) од *ἰαρά*, ж.р. од *ἰαρός*, „свет“, со вообичаената форма на коренот *ἰαρ-*, како во западните дијалекти, наместо *ἰερ-* или *ἰρ-*; *ἄριστερᾶς* и *ἄστερᾶς* со синкопа на *i* (Mnemosyne 23 (1970) 251-252.20.27, Лариса) од *ἄριστερά*, ж.р. од *ἄριστερός*, „лев“; *ἰδίας* (IK 5/13(III).66 од Кима, Мала Азија) од *ἰδία*, ж.р. од *ἰδιος*, „личен, сопствен“.

Еден пример на генитив сингулар од придавка оформена со суфиксот *-υᾶ-* е формата *μακαίρας* (ВСН 25 (1901) 363/3, Теба, крај на 5 в.п.н.е.) од *μάκαιρα*, ж.р. од придавката *μάκαρ*,

⁴¹³ Vocotopoulou (1975) 751-752.

⁴¹⁴ Женското име на *-ικ-ᾱ-* е изведено од придавката *Θεσπικός*. Паралелната употреба на овие придавки покрај етниците на *-ῆι-* не е невообичаена, сп. *Μεγαρικός* и *Μεγαρεύς*, *Δωρικός* и *Δωριεύς*, види Chantraine (1933) 385; Perpillou (1973) 338, *Wortbildung*² 163; Meier (1975) 27.

⁴¹⁵ Roesch (1982) 205-206; Vatin (1968) 620, 622; Trümpy (1997) 224.

„блажен, среќен“.⁴¹⁶ И оваа придавка е употребена како епитет на теоним, сп. *Ταρὸν Γᾶς Μακαίρας*.

Примери на генитив сингулар има и од придавката *pās*, чија форма за ж.р. *pāsa*, во Тесалија во генитив гласи *πάνσας* (ВСН 59 (1935) 55-56/2.37, Лариса), на Лезбос и во Ајолида, *παῖσας* (IG XII Suppl./139 (58-106).75.97, Ерес). Различните форми соодветствуваат на третманот на групата *-nty-* во тесалскиот, т.е. во лезбоскиот дијалект.⁴¹⁷

Формата *Εἰλιθίας* (ZPE 29 (1978) 125-126/3.6, Хајронеја) е генитив од *Εἰλειθεία*, епитет на божицата Артемида. Бојотската форма е образувана со суфиксот *-iā-*, сп. и дат. синг. *Αρτάμιδι Εἰλειθείῃ* (IG VII 2228.3, Тизба), што има потврда и во другите дијалекти *Ἐλευθίαι*, *Ἐλευθίη* (јон., Парос), *Ἐλευσία* (лак.). Од друга страна од овој епитет се среќаваат и форми на *-uia*, како да се работи за ж.р. од партиципот на перфектот, оформен со суфиксот *-yā-*, сп. *Εἰλείθυια* (Пиндар, Делфи), *Ειλήθυια* (Парос), *Ἐλεύθυια* (Крит). Формите на *-iā* од аспект на суфиксот имаат паралела во микенските плочки, каде што се среќава една форма *e-re-u-ti-ja* (KN Gg (3) 705.1; Od (2) 714.b), која веројатно е датив */Eleuthiāi/* од */Eleuthiā/*, име на божица.⁴¹⁸

Генитивската форма *τερéνας* забележана кај Алкај, сп. *τερéνας ἄνθος ὀπώρας* (Alc. Z 74), „цвет на нежната есен“ е од една стара придавка *τέρην*, „нежен, префинет“. Примерите од другите дијалекти покажуваат дека женскиот род од оваа придавка е оформен со суфиксот *-yā-*, сп. „*τέρειναν ματέρ'οἰνάνθας ὀπώραν*“ (Pi. N.5.6). Генитивот *τερéνας* упатува на тематската основа **τέρενος*, која може да се види и преку формите на компаративот *τερενότερος*, *τερενώτερος* покрај *τερέντερος*.⁴¹⁹

Примери од партиципи

ke-ke-me-na (PY Ea 59.3; 305; 757; 806; 809; Eb 364.1; 369.A; 477.A; 498.1; (ke-me-na) 747.A; 846.A; 862.A; 866.A; 871.1; 874.A; 885.B; 890.1; 1174.B; 1176.B; 1187.B; 1188.B; Ep 212.1-10; 301.2-6; 539.3.6.8-13; 613.14-20; 704.3.4; 705.7.8.9), сп. акуз.синг. *ke-ke-me-na* (PY Ea 802; 922), акуз. дуал *ke-ke-me-no* (PY Eb 338.B; Ep 704.7), ген.плур. *ke-ke-me-na-o* (PY Eb 297.2; Ep 704.6) е */k(h)ekhemēnās/*, генитив сингулар од */k(h)ekhemēnā/*, парт. мед. перфект во ж.р. од **k(h)ikhēmi* (<**gheH-*), сп. скт. *jāhāti*, „оставам, напуштам“, *κιχάνω*, „достигнувам“ и *χῆρος*, „празен“, *χῆρα*, „вдовица“, *χρηωστής*, „наследник“.⁴²⁰ Овој партицип редовно оди со именката *ko-to-na*, *κτοίνα* и со него се означува земјата што се користи само привремено и потоа се напушта, а ја распределува дамосот, „земја во заедничка сопственост, земја што се поседува привремено“. Партиципот во генитив во сите цитирани случаи зависи од именката *o-na-to*, */onāton/*, „полза, парцела земја дадена на ползување“, односно од синтагмата *e-ke o-na-to* (*(h)ekhei onāton*), „има полза од, се ползува со“.

ki-ti-me-na (PY Eo 247.3), сп. ном. синг. *ki-ti-me-na* (PY Ea 71; 756.a) е */ktimēnās/*, генитив од */ktimēnā/*, парт. мед. презент од **/kteimi/* (< **kDei-/kDoi-/kDi-*), „обработувам, основам, населувам“, сп. мик. 3 л. плур. *ki-ti-je-si* и помик. *κτίζω*, „градам, населувам“, *κτάομαι*,

⁴¹⁶ *Wortbildung*² 62; *DELG* III. 659; *Gr. Gr.* I. 519.

⁴¹⁷ Thumb - Scherer (1959) 61, 95; Blümel (1982) 107; Hodot (1990) 75.

⁴¹⁸ Dosuna (1988) 32; *Études* 122-123; Илиевски (2000) 132. Формите на *-uia*, веројатно настанале подоцна по аналогија со форми како *ἄγνια*, *ὄργνια*. Овој теоним, односно епитет на Артемида може да се поврзе со коренот *ἐλυθ-*, „онаа која треба да дојде“, божица која жените ја повикувале при породување. Но можеби е и збор од негрчко потекло, сп. топ. *Ἐλευθέρινα*, *Ἐλευσίς*, кој подоцна популарно се поврзал со *ἐλεύσομαι* (*DELG* II. 318).

⁴¹⁹ Hamm (1957) 46.

⁴²⁰ Calderone (1968) 127; *Études* 365-366; Petruševski (1970) 124-125; Duhoux (1976) 10, 23 и понатаму; Carpenter (1983) 83, 87; Илиевски (2000) 141.

„поседувам“, скт. *kséti*, авест. *šāēiti*, „населувам“, сп. ги личните имиња *Κτίμενος*, *Κτιμένη* и придавката *ἐὺκτίμενος*, „доброизграден“.

На микенските плочки оваа партиципска форма (исто како и формата *ke-ke-me-na*) оди секогаш со *ko-to-na*, *κτοίνα*.⁴²¹ Наспроти *ko-to-na ke-ke-me-na*, */ktoinā k(h)ekhemēnā/*, „земја што се поседува привремено или земја во заедничка сопственост“, *ko-to-na ki-ti-me-na*, */ktoinā ktimenā/* значи „земја во трајна сопственост или приватна земја“.⁴²²

Формата на генитив сингулар *ki-ti-me-na*, */ktimenās/* зависи од *o-na-to*, но е невообичаена, бидејќи синтагмата *ko-to-na ki-ti-me-na* во Еп/Ео серијата обично се наведува во номинатив, придружена со лично име во генитив и стои како уводна синтаagma. Имињата на оние кои имаат *o-na-to*, „парцела на ползување“ кај сопственикот на *ko-to-na ki-ti-me-na* обично се набројуваат со фразата *o-na-to e-ke pa-ro* + името на сопственикот во датив. Формулацијата на плочката РY Ео 247.3, *ko-ri-si-ja, te-o-jo, do-e-ra, e-ke-qe, o-na-to, ki-ti-me-na, ko-to-na, a3-ti-jo-qe* во таа смисла е исклучок. Во другите редови од истата плочка се појавува фразата *e-ke-qe, o-na-to, pa-ro, a3-ti-jo-qe, /k(h)ekhei k^we onāton paro Aithiyok^wei/*. Во фразата со *ko-to-na ki-ti-me-na* во генитив предлогот *pa-ro* веројатно е испуштен по грешка.

Во сите ајолски дијалекти има примери на генитив сингулар и од активни и од пасивни партиципи во женски род. Формите не се од архаичниот период, туку од помлади натписи. Примерите покажуваат конзистентност во однос на употребата на завршокот *-ās* и во однос на бележењето на консонантската група *-nty-* кај активните партиципи, во согласност со карактеристиките на секој од ајолските дијалекти.

Со најголем број примери потврден е партиципот од глаголот *εἰμί*. На бојотските натписи формата *ἰώσας* или *ἑώσας* се јавува многу пати во формулата *πολέμω καὶ ἱράνας ἰώσας*, „и кога е војна и кога е мир“, која е вообичаена за проксениите, сп. IG VII 504.4, Танагра; Roesch (1982) 307.7, Теспија; IG VII 1665.4, Платаја, итн. Наместо очекуваната нулта степен од коренот, како во атичкото *οὐσα-* (< **s-ont-yå-*), тука коренот е во полна степен, па основата гласи **es-ont-yå-*.⁴²³

На тесалските натписи се среќава формата *έόνσας*, сп. *ἀγοράς έόνσας* (SEG 29/529.8, Лариса), „кога е пазарен ден“; *τᾶς μὰ χρείας ἀναγκαίᾶς έόνσας* (SEG 42/510, Лариса), „бидејќи има неопходна потреба“, која исто како и бојотската е образувана со полната степен од глаголскиот корен **es-*. Но се среќава и форма *ένσας*, сп. IG IX.2/512.b22, Лариса.⁴²⁴ Кај генитивската форма *ένσας* може да се види основата **s-ent-yå-* со нулта степен од коренот и аблутната степен *-ent-* од суфиксот, како во дорските дијалекти, сп. ном. плур. *έντες* (DGE 62.117, Хераклеја).⁴²⁵

⁴²¹ Petruševski (1970) 123; *Documents*² 233, 444, 554; *Études* 364-365; DELG II. 592; Duhoux (1976) 23 и понатаму; *Mémoires* III. 148.

⁴²² Наспроти оваа интерпретација (види *Documents*² 444, 552; Petruševski (1970) 124-125) распространето е мислењето дека со овие термини се разликува „земја која е оставена преорана да прележи“ и „земја која е култивирана, засеана“ (види Илиевски (2000) 141; *Études* 365-366; Duhoux (1976) 10, 23 и понатаму; Dunkel (1981) 28). Сп. и „земја која е предвидена да се дели на парцели“ и „земја за градење“ (види *Mémoires* III. 145-148); „земја напуштена од нејзините сопственици“ и „земја што ја држат нејзините сопственици“, Calderone (1968) 127.

⁴²³ Blümel (1982) 42, 224; Thumb - Scherer (1959) 43.

⁴²⁴ Bequignon (1935) 58.

⁴²⁵ Lejeune (1941a) 78; Blümel (1982) 224. Тесалските и бојотските форми на генитивот од женскиот род на партиципот на презентот на глаголот *εἰμί* во поглед на аблутната степен од коренот имаат паралела во микенскиот, сп. *a-pe-a-sa* (KN Ak 615 *lat.inf.*), */ape(h)assai/* од **/ape(h)assa/* од глаголот *ἄπειμι*. Но за разлика од ајолските форми, микенската ја покажува очекуваната нулта степен од суфиксот, */ape(h)assa/* е всушност од основата **/ap-es-nt-yå-/*, сп. мес. *έασσα*, крит. *ἰαττα*, види Chantraine (1967) 281; Lejeune (1972) 108, 198; Bartoněk (2003) 135, 137, 240.

Примери на генитив сингулар од активен партицип има и од тематски глаголи, сп. во бојотскиот дијалект ζώσας (IG VII 3377.12, Хајронеја) од ζῶσα, парт. през. од ζῶω, „живеам“, во тесалскиот дијалект παρεχόνσας (SEG 42/510.17, Лариса) од παρέχονσα, парт. през. од παρέχω, „пружам, подавам“, во лезбоскиот дијалект ὑπάρχουσας (IG XII Suppl./3.13, Митилена) од ὑπάρχοισα од ὑπάρχω, „започнувам, произлегувам, присутен сум“; προσταξάισας (IG XII.2/15 (13-37).13, Митилена) од προσταξάισα, парт. аор. од προσταύσσω, „придодавам, наложувам“.⁴²⁶

Генитивските форми γελάισας (Sapph. 31.5) од γέλαισα и φωνείσας (Sapph. 31.3-4) од φώνεισα ја потврдуваат атематската флексија на глаголите γελάω, „се смеам“ и φωνέω, „се огласувам“ кај Сапфо.⁴²⁷

Треба да се обележи формата νεβευσάνσας (AE(1931)178-179/18.2, Лариса) од νεβεύσανσα,⁴²⁸ партицип на аористот, која претставува уникатно сведоштво за постоењето на глагол νεβεύω. Контекстот покажува дека глаголот означувал вршење на некаква функција во култот на Артемида, сп. *Αρτεμίδι Θροσίᾳ· Ἰππόλοχος Ἰππολόχειος ὑπ[ἐρ] Εὐβιοτείας Αλεξιππείας νεβευσάνσας λύτρα*. На друг натпис од Тесалија има уште една партиципска форма ἐπινεβεύσασσα (SEG 34.493, Атракс) која потврдува дека имало и сложен глагол ἐπινεβεύω. Можеби овие глаголи се поврзани со глаголот νεβρίζω, „се облекувам во еленска кожа“, изведен од νεβρός, „еленче, срничка“.⁴²⁹

Пасивниот партицип кој се оформува со суфиксот *-μενο-*, во женски род е маркиран со суфиксот **-ᾱ-*. Примери на генитив сингулар од партицип на презентот и аористот има во сите ајолски дијалекти, сп. γινυμένας (BSH 60 (1936) 177-180/2A.27, Теспија) од γινυμένα, парт. през. од γίνυμαι, бој. за γίγνομαι, „настанувам, се раѓам“;⁴³⁰ στεφανωμένας (IK 5/13(III).69, Кима) од στεφανωμένα, парт. през. од στεφανώω, „овенчувам“;⁴³¹ ψαφιξαμένας (IG IX.2/517.9.39, Лариса) од ψαφιξαμένα и ἐψαφισμένας (Roesch (1982) 203-210.27, Халијарт) од ἐψαφισμένα, парт. аор. од ψαφίζω; γεγενημένας (IG IX.2/515.10, Лариса) од γεγενημένα, парт. перф. од γίγνομαι.⁴³²

Примери од заменки и член

Со најмногу примери во ајолските дијалекти е потврден генитивот од ἡ, женски род од заменската основа **so-/to-*, на натписите веќе во функција на член. Во сите три дијалекти тој гласи τᾱς. Најстарата потврда на оваа форма ја имаме на натпис од Теба, (Jeffery (1961) 94/1) од крајот на 8 и почетокот на 7 в.п.н.е., сп. τᾱς {δ}δεκάτας, „од десетината...“ (види стр. 83). Примери, од 4 в.п.н.е. има на неколку лезбоски натписи, сп. Митилена - ZPE 63 (1986) 109-119; IG XII Suppl./2; Ерес - IG XII.2/526; Несос - IG XII.2/645; IG XII.2/646. Останатите форми се среќаваат на натписи од 3 и 2 в.п.н.е. Формата τᾱς во сите случаи стои заедно со друго име.

Исклучок има на еден натпис од Лариса (IG IX.2/512.b28-31), сп. τὸς ταμίας τότε τὸ [ψ]ά[φ]ισμα ὀγγράψαντας ἐγ κίονα λιθίν[αν ὑπὸ τ]οῖ ὑππρὸ τᾱς γεννομένοι πὲρ αὐτῶ[ν] [ψ]ά[φ]ισματος, „благажниците овој декрет нека го запишат на камена плоча, под декретот што пред тоа го усвоиле...“. Синтагмата ὑππρὸ τᾱς, со тесалското ὑππρὸ за ὑπὸ πρό е

⁴²⁶ Hodot (1990) 75, 181.

⁴²⁷ За формата φωνείσας има и друга варијанта φωναίσας види Blümel (1982) 223; Hamm (1957) 141 и фус. 343, 226.

⁴²⁸ Blümel (1982) 225.

⁴²⁹ LSJ Supplementum 216.

⁴³⁰ Blümel (1982) 50, 53; Thumb - Scherer (1959) 71.

⁴³¹ Hodot (1990) 193; Blümel (1982) 223.

⁴³² Blümel (1982) 228; Chantraine (1967) 183 фус. 1 и 321.

споредлива со синтагмата *πρὸ τοῦ*, „пред тоа, претходно“, која се јавува на бојотски натпис од Хајронеја (ZPE 29 (1978) 126-127/4), како *πρὸ τῶ* (види стр. 147). Формата *τᾶς* веројатно упатува на *ἄμερας*, во смисла, „пред тој ден“. Истата синтаagma *ὑπὲρ τᾶς*, со истото значење се јавува на уште еден натпис од Лариса (IG IX.2/517), сп. (р. 43) *τό τε ὑπὲρ [τ]ᾶς γενόμενον*, „и тој што е направен пред тоа“. Употребата на членот во ваквата синтаagma произлегува од неговата првобитна заменска функција.⁴³³

Во функција на посвојна заменка за 3 л. синг. формата *αὐτᾶς* од *αὐτή* е забележана во Кима, Мала Азија, сп. IK 5/13 (I).3; IK 5/13 (III).70. Кај Сапфо се јавува *ἔμας* (Sapph. 1.6), очекувана форма од *ἔμα*, женски род од посвојната заменка за прво лице синг. *ἔμος*. На лезбоскиот натпис IG XII Suppl./139 трипати во генитив е употребен женскиот род од посвојната заменка за 1 л. плур. *ἄμιμος*, сп. *τᾶς τε ἄμιμας πόλιος* (р. 35, 73, 90).⁴³⁴

На бојотските натписи како рефлексивна заменка за 3 л. синг. се употребува *αὐτοσαυτός*. Таа во скратена форма гласи *αὐσαυτός* и така е потврдена и во женски род во генитив, сп. *αὐσαυτᾶς* (BSH 79 (1955) 419-422/1.3, Акрајфија). Истата заменка е типична и за дорските дијалекти.⁴³⁵

Заменката *αὐτός* има значење и на емфатичка заменка. Со таква смисла неколку пати е употребен и генитивот од формата за женски род. На натпис од Теспија (BSH 21 (1897) 553-568/2), формата *αὐτᾶς* е употребена повеќе пати во истата фраза. Натписот претставува документ за давање земја-ливади под наем, односно за обновување на наемот под истите услови како и претходно на оние кои сакаат повторно да им биде запишан истиот наем. Ова е објаснето во уводниот дел од декретот. Тука двапати (р. 3, 7) се јавува фразата *τᾶς αὐτᾶς μισθώσιος ὑπογράφασθη*, „да им биде запишан (под) истиот наем“. Во понатамошниот текст од натписот, следува листа со лични имиња проследени со истата формула во скратена форма, сп. *τᾶς αὐτᾶς ὑπεγράψατο*, односно *ὑπεγράψανθο*, „му беше запишан / им беше запишан (под) истиот (наем)“, во зависност од тоа дали е наведено едно лице или повеќе.⁴³⁶

Женскиот род од показната заменка *ὅδε, ἥδε, τόδε*, „овој, оваа, ова“ во генитив сингулар е потврден во Бојотија, сп. *τᾶσδε* (IG VII 3080.3, Лебадеја). Истата заменска форма е потврдена и во Тесалиотида, на еден архаичен натпис од 5 в.п.н.е., сп. *τᾶσδε* (Lorenz (1976) 2, Кјериј). За Бојотија и Тесалија типична е употребата на показната заменка *τόνε*, но формата од Кјериј, потврдува дека во Тесалиотида веќе во петти век се употребува и *ὅδε*.⁴³⁷

Женскиот род од релативната заменка *ὅς, ἣ, ὅ* (< *yo/e-, yā-) во генитив сингулар се јавува на лезбоските натписи, сп. *ᾶς* (IG XII Suppl./137.18.51, Митилена). Иако во другите ајолски дијалекти членот, односно, показната заменска основа *so-/to- се употребува и како релативна, на лезбоските натписи почнувајќи од 4 в.п.н.е. оваа функција главно ја исполнува релативната заменка *ὅς, ᾶ, ὄ*.⁴³⁸

Женскиот род од заменската придавка со прашално значење *ποῖος*, „каков“, изведена од коренот *k^we-/k^wo- е потврден во генитив на тесалските натписи како *ποίας*, сп. SEG 43/310.8, Скотуса; IG IX.2/513.7, IG IX.2/517.20, Лариса. Но значењето на заменската придавка не е прашално, туку таа ја исполнува истата функција како општата релативна заменка *ὁποῖος*,

⁴³³ Morpurgo Davies (1968a) 84; Buck (1955) 110, 223.

⁴³⁴ Hodot (1990) 134; Blümel (1982) 268; Thumb - Scherer (1959) 100.

⁴³⁵ Blümel (1982) 268; Thumb - Kieckers (1932) 98, 132, 163.

⁴³⁶ Глаголот *ὑπογράφω* во медиј и на други натписи е потврден во значењето „изнајмувам, заложувам“, но со објект во акузатив, сп. *ὑπογράφονται τῶς χώρως* (Tabl. Hercl. I.149). Генитивот *τᾶς αὐτᾶς μισθώσιος* може да се сфати како генитив на цена, во смисла на тоа дека *μισθώσις* може да значи „цена на наемот, т.е. наемнината“, види Colin (1897) 561; *IThesp.* II. 23-25.

⁴³⁷ Blümel (1982) 266; Thumb - Scherer (1959) 67; Morpurgo Davies (1968a) 84; Buck (1955) 100.

⁴³⁸ DELG III. 831; Hodot (1990) 138; Buck (1955) 101.

„каков што, кој што“, сп. *φυλᾶς ἔμμεν ποίας κε βέλλεται* (SEG 43/310), „да биде во која што сака фила“.⁴³⁹

Еден пример на генитив од заменската придавка *ἕκαστος*, „секој“ во женски род е забележан на бојотските натписи, сп. *ἐκάστας* (IG VII 3171.53, Орхомен).

Примери од броеви

Примери за женски род во генитив сингулар има од редните броеви во Бојотија и Тесалија. Формата *δεκάτας* од *δεκάτα* се јавува на најстариот бојотски и ајолски натпис, од крајот на 8, почетокот на 7 в.п.н.е. Jeffery (1961) 94/1 од Теба. Натписот - посвета гласи *Μάντικλός μ'ἀνέθεκε ἑκαβόλοι ἀργυροτόχοι τᾶς {δ}δεκάτας· τὸ δὲ Φοῖβε δίδοι χαρίφεται ἀμοιρ[άν]*, „Мантиккле ме посвети на Далекуметецот, сребренолакиот, од десетината. А, ти, Фојбе, дај милозлива награда.“ Генитивот *τᾶς {δ}δεκάτας* веројатно се однесува на *μερίς* и значи „десетти дел, десетина“.⁴⁴⁰

Во Тесалија на натписот ВСН 59 (1935) 55-56/2 од 2 в.п.н.е. од Лариса се среќава формата *πέμπτας* во значење петтиот ден, сп. *μες τᾶς πέμπ[τ]ας τοῖ Ὀμολοῖοι* (р. 6), „до петтиот ден од Хомолуј“; *ἀτ τᾶ[ς] μὰ πέμπτας Ἱπποδρομ[ί]οι* (р. 7-8), „од петтиот ден на Хиподромиј“.⁴⁴¹

Завршокот за генитив сингулар кај имињата со основа на *-ā-* и *-yā-* во грчкиот јазик гласи *-ās* веќе во микенскиот период. На микенските плочки се забележани форми само од именската флексија, од општи именки како *ko-to-na* (PY Ea 59.2.3; 132; Eb 339.B; 364.1), */ktoinās/* од */ktoinā/*, *κτοίνα*, „парцела обработлива земја“, лични имиња, сп. *ka-pa-ti-ja* (PY Ep 539.9), */Karpathiyās/* од */Karpathiyā/*, теоними, сп. *po-ti-ni-ja* (TH Of 36.2), */Potniyās/* од */Potniyal/*, сп. *πότνια*, „Потнија, господарка“, топоними, сп. *a-ke-re-wa* (PY Eq 213.2) */Agrēwās/* од *a-ke-re-wa*, */Agrēwā/*, партиципи, сп. *ke-ke-me-na* (PY Ea 59.3; Eb 364.1; Ep 212.1-10), */k(h)ekhemēnās/* од */k(h)ekhemēnā/*, „земја во привремена сопственост“.

Во ајолските дијалекти, на натписите и во поезијата на лиричарите Сапфо и Алкај примери има и од именската и од заменската деklinација, а семантичката разнообразност е уште поголема. Најголемиот дел од примерите се од 4, 3 и 2 в.п.н.е., а помал број на форми се од архаичниот период. Генитиви на *-ās* има и на најстариот бојотски и воопшто ајолски натпис, од крајот на 8, почетокот на 7 в.п.н.е., сп. *τᾶς {δ}δεκάτας* (Jeffery (1961) 94/1, Теба), „од десеттината“.

Од споредбата на генитивските форми се гледа дека единствено именката *ἱέρεια* е потврдена во генитив и во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти, на лезбоските натписи, сп. *i-je-re-ja*, */hiyere(y)yā/* и *ἱρέας* (IG XII Suppl./126.19, Ерес). Но ако ја погледнеме ситуацијата во ајолските дијалекти, ќе видиме дека тука има повеќе именки кои се забележани со генитивски форми во сите три дијалекти како *γᾶ*, „земја“, сп. ген. *γᾶς*, *Ἀθάνα*, сп. ген. *Ἀθάνας*, *Ἀθανάας*; *εἰρήνη*, „мир“, сп. ген. *ἱράνας* (бој., тес.), *ἠρενας* (тес.), *εἰράνας* (бој.), *εἰρήνας* (лезб.). Ова е секако поврзано со формулаичноста на натписите. Примерот на *εἰρήνη* добро илустрира дека без разлика каква форма од зборот ќе се употреби на натписот, дијалектна или којне или заемка од друг дијалект, завршокот за генитив сингулар секогаш се предава во неизменета форма како *-ās*.

⁴³⁹ Thumb - Scherer (1959) 68; Buck (1955) 102, 223.

⁴⁴⁰ Jeffery (1961) 90, 94; Colvin (2007) 102.

⁴⁴¹ Bequignon (1935) 57.

И микенските и ајолските форми на генитиви на $-\bar{a}\zeta$ во повеќе случаи претставуваат единствени примери, кои откриваат нови зборови или нови аспекти на веќе познати зборови. Така, формата *ka-ma* во синтагмата *ka-ma, o-na-to, /kamās onāton/* потврдува дека именката *ka-ma* е именка со основа на $-\bar{a}$ како и помикенската форма *κάμα*. Генитивската форма *πλείθας* сведочи за употребата на именката *πλείθα* во бојотскиот дијалект паралелно покрај именката во среден род *πλήθος*, во значење „собрание“ исто како и во локридскиот. Генитивската форма *τερένας* забележана кај Алкај потврдува дека придавката *τέρην*, „нежен, префинет“ имала и тематска основа, покрај атематската, сп. *τέρειναν* (Pi. N. 5.6). На тесалските натписи се јавува генитив *ἔνσας*, кој потврдува дека во тесалскиот дијалект женскиот род од партиципот на презентот од *εἰμί* ја имал основата *ἔνσα-* (< **sentya-*), како и во дорските дијалекти. Формата *νεβευσάνσας* (AE (1931) 178-179/18.2, Лариса) партицип на аористот претставува уникатно сведоштво за постоењето на глагол *νεβεύω*, кој веројатно означувал извршување на некаква функција во култен ритуал.

Анализата на генитивските форми од микенскиот период потврдува дека завршокот $-\bar{a}\zeta$ е образуван во предмикенската историја на грчкиот јазик, односно дека во микенскиот период тој е веќе единствениот завршок и кај имињата со основа на $-\bar{a}$ (**eH₂/H₂-*) и кај имињата со основа на **-ya-* (**-iH₂/yeH₂-*). Сепак, имајќи ги предвид хомерските форми како *ἄλκί*, дат.лок.синг. од *ἄλκή*, „одбрана, снага“ и *ὑσμῖνι*, дат.лок. од *ὑσμῖνη*, „битка, борба“ се поставува прашањето дали можеби еден генитив како *e-ri-ko, /helikos/* (види стр. 17) покрај *e-ri-ka, /helikas/* употребен во истиот контекст, со значење „од врба“ не го потврдува постоењето на траги од флексија со аблаут во суфиксот кај имињата со основа на $-\bar{a}$ и во микенскиот грчки.

Извиениот акцент кој се гледа кај помикенските форми укажува на контракција на вокалите и потврдува дека и суфиксот и наставката се во полна степен. Ова не е типично ниту за флексија од хистерокинетички тип ниту за флексија од протерокинетички тип. Но, извиениот акцент исто така потврдува дека во генитив сингулар суфиксот бил носител на акцентот, што е оправдано и кај флексија од протерокинетички тип и кај флексија од месостатичен тип. Во тој случај, барем од аспект на грчкиот, може да се претпостави дека завршокот $-\bar{a}\zeta$ настанал кога во флексијата на имињата со основа на **-ya-* (**-iH₂/yeH₂-*) од типот *τράπεζα, τραπεζῆς* односно *οὔσα, οὔσας* навлегла полната степен од наставката за генитив, типична за имињата со основа на $-\bar{a}$ (**-eH₂/H₂-*) како *χώρα, χώρας* или *θεά, θεᾶς*.

e-ko-me-na-ta-o , o-ka ,
ti-mi-to [ja-ke-i , ma-[-u , ro-ḡo-ta
a-ke[]u , a-ke-wa-to
a2-ka-a2-ki-ri-jo , u-ru-pi-ja-jo
ne-do-wo-ta-de VIR 30 me-ta-ḡe , pe-i , e-ḡe-ta

*/Erkhomenātā(h)o orkhā
Thimistos[]agke(h)i
.... Arkhewastos
Hakahagriyoi , Ulumpiayayoi
Nedwontade VIR 30 metak^we spei(h)i hek^wetās/
„Команда на Ерхомената
Во Тимистосанкос,
..... Археваст
Хакахагријци, Олимпијци
За Недвонт 30 мажи и со нив витез.“*

глинена плочка од архивот во Пил, 12 в.п.н.е.
PY An 661.9-13, писар 1

2.8.2. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊАТА ОД МАШКИ РОД СО ОСНОВА НА -Ā-

Имињата од машки род со основа на -ā- во грчкиот се разликуваат од имиња од женски род во две падежни наставки, за номинатив и за генитив сингулар. Номинативот е сигматски, сп. *ταμίᾱ-ς*, „надзорник, благајник“ наспроти *ταμίᾱ*, „надзорничка, домаќинка“, а во генитивот се јавува завршокот -ᾶο, сп. *ταμί-ᾶο* (IG VII 3172.a126.160.c97, Орхомен) наспроти *ταμί-ᾶς*. Микенските плочки ни откриваат дека и формите за номинатив акузатив дуал првобитно се разликувале од соодветните форми кај имињата од женски род, сп. *we-ka-ta-e* (KN C 1044.a) /*wergat-ǎē*/ од *ἐργάτης*, „работник, животно за работа“ наспроти *ko-to-no* (PY Eb 338.B), /*ktoin-ō*/ од *κτοίνα*.

Имиња од машки род со основа на -ā- има и во другите јазици, сп. лат. *scriba*, „писар“, *agricola*, „земјоделец“, стсл. *слуга*, „слуга“, *воевода*, „војвода“, но специфичностите во флексијата се иновација само во рамките на грчкиот јазик.⁴⁴²

Според образувањето тие можат да се поделат во две групи, имиња оформени со суфиксот *-ā- (< *-eH₂-) и имиња оформени со суфиксот *-tā- (< *-teH₂-). Во првата група влегуваат сложенки од типот *βαρυόπας*, „со дебел глас“; деноминативи како *ἔτης*, „сват“, лични имиња како *Χρύσης*, патронимици на -ιδ-ā-ς, -ιαδ-ā-ς како *Κρονίδης*, *Πηληιάδης*, девербативи на -λ-ā-ς како *μαινόλας*, „луд, бесен“.⁴⁴³ Суфиксот *-ā- доаѓа и проширен како *-iā- и *-eā- кај хипокористици, сп. *Ἀρχίας*, *Δευξίας*, *Ἀνθέας*, но и кај други видови зборови, сп. *καπνίας*, „чаден, со вкус, со боја на чад“.⁴⁴⁴ Во втората група влегуваат сложенки од типот *περικτίτης*, „сосед“; девербативи како *ἑρέτης*, „веслач“ и деноминативи како *ναύτης*, „морнар“.

Разнородноста во зборообразувањето кај имињата од машки род со *a*-основа зборува и за различните патишта по кои се оформила нивната основа, а со тоа и флексијата. Кај некои може да се претпостави првобитна именка со колективно значење, на пр. именката *ἔτης*, „сват, роднина“ (< **swet-ā-*, сп. ст.рус. *сватъ*, литв. *svėčas*, „гостин“), првобитно значела „род“.⁴⁴⁵ Машките имиња - апелативи може да се поврзат со соодветни женски имиња, сп. *ταμίας* и *ταμία*.⁴⁴⁶ Глаголско-зависните сложенки како *ἀργυροδίνης*, „сребреноструен, со сребрени вртлози“ можеби се развиле од посесивни сложенки со втор дел именка со основа на -ā-, сп. *δίνη*, „вртлог“ и *δινέω*, „се втрам“.⁴⁴⁷

Дел од имињата на -tās првобитно биле глаголско-зависни сложенки со дентално проширување -t- како *περικτίτας* (< **περι-κτι-τ-*), „оној што живее наоколу, сосед“, сп. скт. *pari-kṣi-t-*. Ваквите сложенки можеле да добијат основа на -ā- под влијание на глаголско-зависните сложенки чиј втор дел е глаголски корен со вокал ā (< *-eH₂/H₂). Типичен пример е името *Ὀρέστās* (< **ōres-στā-ς*), мик. *o-re-ta*, „оној кој што се поставил во гората“, сложенка со втор дел **stā-s* со првобитна хистерокинетичка флексија ном. **ōres-στα-ς*, акуз. **ōres-στα-ν*, ген. **ōres-στ-ος*, дат. **ōres-στ-ει*, како скт. *giri-ṣthā-s*, „што живее наоколу“, акуз. *giri-ṣthā-m*, ген. *giri-ṣth-ás*. Со реинтерпретација на **ōrestās* како **ōres-tās* и кај сложенките од типот **περι-κτι-τ-* најпрвин се оформила флексија на -tās, -tāν, *-τος, *-τει, а потоа вокалот ā навлегол во сите падежи.⁴⁴⁸

⁴⁴² Chantraine (1967) 47; Семеренџи (1980) 203; Rix (1992) 129.

⁴⁴³ Leukart (1994) 127-129; Frei-Lüthy (1978) 43-49; Rüedi (1969) 30-31; Chantraine (1933) 26-31.

⁴⁴⁴ Leukart (1994) 130-131; Frei-Lüthy (1978) 59-66; Rüedi (1969) 30; Chantraine (1933) 92-93.

⁴⁴⁵ Leukart (1994) 154 и (1987) 344; Hajnal (1995) 91.

⁴⁴⁶ Frei-Lüthy (1978) 58.

⁴⁴⁷ Rüedi (1969) 35, 41-42.

⁴⁴⁸ Risch (1974) 117 и *Wortbildung*² 31-32; Rüedi (1969) 24-26; Leukart (1994) 157-158; Frei-Lüthy (1978) 44.

Завршокот за генитив сингулар кај машките имиња со ā-основа? – Грчките дијалекти покажуваат разнообразност по однос на ова прашање, сп. *-āv* (арк. кип.), *-ā* (дор.), *-εω*, *-ευ* (јон.), *-ου* (атич.). Што се однесува до ајолските дијалекти, формите завршуваат на *-ā* како во дорските дијалекти, но исто така и на *-āo*. Генитивите на *-āo* се употребуваат и кај Хомер паралелно покрај јонските форми на *-εω*. Дека сите овие завршоци, со исклучок на атич. *-ου*, се всушност само фонетски варијанти на *-āo*, се потврди со дешифрирањето на микенските плочки, каде што генитивите од имиња во машки род со основа на *-ā* вообичаено завршуваат на *-a-o*.⁴⁴⁹ Проблемот е во тоа како да се интерпретира овој завршок? Која индоевропска наставка за генитив сингулар се крие во него?

Распространето е мислењето дека формите на *-āo* настанале по аналогија со формите за генинитив сингулар на *-oio* (**<-osyo*) кај тематските основи.⁴⁵⁰ Дешифрирањето на микенското писмо покажа дека за оваа аналогија нема сигурно објаснение. Имено, на микенските плочки коегзистираат само форми на *-o-jo* кај *o/e*-основите и само форми на *-a-o* кај *a*-основите. Ова ја исклучува можноста аналогијата да се одвивала според формите на **-oo*, кои настанале по губењето на интервокалното *y*, а кои се метрички потврдени кај Хомер, а ја исклучува и можноста аналогијата да се одвивала според формите на *-oio*, бидејќи би очекувале во тој случај и формите од *a*-основите да завршуваат на **-aio*, што во микенскиот би било напишано **-a-jo*. О. Семерењи се обидува проблемот да го реши претпоставувајќи дека развојот **-āsyō > *-āyūyō > *-āyo* се случил многу рано, заради присуството на долгиот вокал пред *-yū-*, така што интервокалното *y* веќе во микенскиот период се изгубило.⁴⁵¹ Меѓутоа, интервокалното *y* токму кај *ā*-основите добро опстојува и во микенскиот и подоцна, сп. мик. *ku-na-ja* (PY Ta 711.3), ном. синг. женски род од придавката *γύναιος*, „женски“.⁴⁵² А. Морпурго-Дејвис се повикува на номинативот, односно смета дека аналогијата **-o-s : *-o-syo* и **-a : *-ā-yō* била воспоставена во периодот кога генитивскиот завршок кај тематската деклинација сè уште бил **-o-syo*.⁴⁵³ Според И. Хајнал аналогијата *-oo : -āo* се случила во помикенскиот период, а микенското *-a-o* значи *-āos*.⁴⁵⁴ Но *a*-основите веќе имаат завршок *-ās* кој ја содржи наставката **-es/-os/-s*, а формите на *-aoc* кои се среќаваат во Тесалија се доцнежни образувања од 3 в.п.н.е. кои настанале во периодот кога *-āo* веќе се контрахирало до *-ā*. Според Е. Риш аналогијата меѓу **-oio* и **-āo* била воспоставена со посредство на формите за генитив плурал на **-aōv*.⁴⁵⁵ Навистина, сите грчки дијалекти покажуваат паралелизам помеѓу формите за генитив сингулар и плурал, сп. *-ā*, *-āv* (лезб., дор.), *-āo*, *-āōv* (бој.), *-εω*, *-εωv* (јон.). Но ваквиот паралелизам всушност повеќе зборува за тоа дека и кај *-āo*, треба да се претпостави интервокална сигма, што го спречувала зевот меѓу двата вокала, како кај *-āōv < *-ā-sōm*.

⁴⁴⁹ Thumb - Scherer (1959) 35, 340; Blümel (1982) 234-235, 237; Buck (1955) 87; Chantraine (1967) 55 и (1973) 200; Петрушевски (1980) 63; Bartoněk (2003) 166. Завршокот *-ου* во атичкиот е преземен од тематските основи, а не претставува фонетски развој од *-āo*. Би очекувале по затворањето на [a:] > [e:], резултатот од метатезата на квантитетот *-εω-* да опстои, како кај генитивите од *ēu*-основите. Се поставува прашањето зошто ова се случило во атичкиот? Веројатно првично во атичкиот била присутна контрахирана варијанта *-ω < -āo* која подоцна била заменета со *-ου* по аналогија со тематските основи (види Szemerényi (1987) 1090-1092; Morpurgo-Davies (1968b) 17 фус. 1.

⁴⁵⁰ Gr. Gr. I. 555; Buck (1955) 87; Chantraine (1967) 55; Szemerényi (1987) 1083; Morpurgo-Davies (1968b) 17; Rix (1992) 132.

⁴⁵¹ Szemerényi (1987) 1083.

⁴⁵² *Études* 212.

⁴⁵³ Morpurgo-Davies (1968b) 17 фус. 1.

⁴⁵⁴ Hajnal (1995) 52-53.

⁴⁵⁵ Risch (1974) 118.

Токму, таква наставка е индоевропската заменска наставка за генитив сингулар *-so. Таа е потврдена преку генитивот *τέ-ο* од заменката *τίς*, кој кореспондира со ст.сл. *𐌿-ω*, гот. *hi-s*.⁴⁵⁶ Затоа може да се претпостави дека и завршокот *-āo* ја содржи оваа наставка. Микенската транскрипција *-a-o* ја допушта оваа претпоставка.⁴⁵⁷ Но и оваа интерпретација поттикнува прашања. Дали навистина во *τέ-ο* се содржи наставката *-so, а не *-syo? Како профункционирала аналогијата меѓу една неопределена / прашална заменка и машките имиња со *a*-основа? И конечно, зошто овие имиња не ја презеле заменската наставка *-syo како имињата со тематска основа?

2.8.2.1. Форми на *-a-o* во микенскиот грчки и на *-āo* во ајолските дијалекти

Примери од општи именки - апелативи

Помал број генитивски форми на *-āo* од апелативи има во микенскиот и во бојотскиот. На микенските плочки се забележани следниве форми:

qo-qo-ta-o (PY Ea 270; 305.a; 757.a; 802.a), */g^wo(u)g^wotā(h)o/* е генитив од */g^wo(u)g^wotās/*, *βουβότας*, „говедар“, сп. и дат. синг. *qo-u-qo-ta* (KN L (4) 480.b), сложенка од *βοῡς*, „говедо“ и *βόσκω*, „хранам, товам“.⁴⁵⁸ Овој апелатив најверојатно се употребувал и како лично име.

su-qo-ta-o (PY Ea 59.3; 109; 132; 480.a; 481.2; 776) */sug^wōtā(h)o/* е генитив од */sug^wōtās/*, сп. хом. *σுவώτεω* (Hom. *Od.* 14.459; 15.304) од *σுவώτης*, „свињар“, сложенка од *σῦς*, „свиња“ и *βόσκω*, сп. и дат. лок. *pa-ro su-qo-ta* (PY Ea 822).⁴⁵⁹

Во *Бојотија*, на натписи од 3 в.п.н.е. се забележани следниве форми:

γραμματιστᾶο (BSH 99 (1975) 77-82/1.7, Копа) е генитив од *γραμματιστάς*, атич. *γραμματιστής*, „писар“. Апелативот е во врска со глаголот *γραμματίζω*, „описменувам, вршам функција на секретар“.⁴⁶⁰ Се употребува покрај постарата именка со *ēi*-основа, *γραμματεύς*, сп. ген. *γραμματεῖος* (IG VII 3172.a134, Орхомен).

ἱαράρχαο (IG VII 3377.4, Хајронеја) е генитив од *ἱαράρχας*, атич. *ἱεράρχης*, „прв свештеник“, сложенка од *ἱερός* и *ἀρχ-*, сп. *ἄρχω*, *ἀρχός*, *ἀρχή*. Во помикенскиот голем е бројот на сложенките со втор дел *-αρχος*, кои означуваат некаква функција. Покрај овие сложенки паралелно се образуваат и форми со втор дел *-αρχης*.⁴⁶¹

ταμίαο (IG VII 3172.a126.160.b97, Орхомен) е генитив од *ταμίας*, „надзорник, благајник“. Ова машко име е оформено според женското име *ταμία*, „надзорничка, домаќинка“,⁴⁶² сп. на лезбоските натписи *ταμία* (види 95) и микенското лично име *ta-mi-je-u* (PY Jn 310.3)⁴⁶³

Примери од лични имиња

a-ka-to-wa-o (TH Ug 4; 5; 6), сп. *a-ka-to-wa* (KN Vc (1) 81) е */Alkathowā(h)o/*, генитив од */Alkathowās/*, сп. *Ἀκάθοος*, *Ἀκαθόη*, сложенка од *ἀλκή* и *θέω*, „брзам, итам“⁴⁶⁴ или */Agathowā(h)o/* од */Agathowās/*, хипокористик од сложено име со прв дел *ἀγαθο-*.⁴⁶⁵

⁴⁵⁶ Chantraine (1967) 130; Leumann (1977) 412; Ruijgh (1985) 133 и *Études* 80.

⁴⁵⁷ Geiss (1956) 143-144; Ruijgh (1979) 73 и *Études* 80-81; Lillo (1985) 254-255; Bader (1992) 7 и натаму; Bartoněk (2003) 166.

⁴⁵⁸ Leukart (1994) 49 и фус. 6; Бузалковска-Алексова (1995) 27, 65, 100 и (1999) 177; Lejeune (1972) 45, 52; Ruijgh (1987) 320 и *Études* 355 фус. 14.

⁴⁵⁹ Leukart (1994) 50 и фус. 9; Бузалковска-Алексова (1995) 29, 65, 100; GEW III. 54; DELG I. 186; *Études* 355 фус. 14.

⁴⁶⁰ DELG I. 236.

⁴⁶¹ Chantraine (1933) 30 и DELG I. 120.

⁴⁶² Leukart (1994) 128; DELG IV.1. 1090; Frei-Lüthy (1978) 58; Rüedi (1969) 31.

⁴⁶³ *Études* 194 и фус. 473; Perpillou (1973) 170, 218.

⁴⁶⁴ Chadwick (1970) 129-130; Ilievski (1979) 137, 139; Leukart (1994) 227; Бузалковска-Алексова (1995) 241.

⁴⁶⁵ Ilievski (1979) 137, 139; Chadwick (1970) 129-130.

a-ko-so-ta-o (PY Cn 40.3.7.12.; 45.6-6a.9.10; 453.1; 599.2; 719.8 (*a-<ko>-so-ta-o*).10) /*Alksoitā(h)o/* е генитив од /*Alksoitās/*, *a-ko-so-ta* (PY Eq 213.1) сложенка од ἀλξι- (<*alk-ti-) и οἶτος, „судбина“, сп. Ἀλκοίτας⁴⁶⁶ и мик. *o-ta-ki* (MY Fo 101.8), дат. /*Oitalki/* од /*Oitalkis/*, женско име, оформено со истите елементи.

a-ma-ru-ta-o (Py En 609.10. ([*a-*]ma-ru-ta-o)¹¹; Eo 224.1), /*Amarunthā(h)o/* е генитив од /*Amarunthās/*, сп. и дат. лок. *pa-ro a-ma-ru-ta* (PY Eo 224.4). Името е поврзано со топонимот Ἀμάρυνθος, мик. *a-ma-ru-to-de*, сп. и етн. Ἀμαρύνθιος, Ἀμαρύνσιος.⁴⁶⁷

a-no-ḡo-ta-o (KN E 847.1) /*Anok^whoitā(h)o/* е генитив од /*Anok^whoitās/*, *a-no-ḡo-ta* (KN Da 1289.B), *a-na-ḡo-ta* (KN B 798.4), сложенка од ἀνο-/ἀνα-, „горе, нагоре“ и φοιτάω, „обиколувам, шетам“, сп. Πολυφοίτας.⁴⁶⁸

a-pi-ḡo-ta-o (PY An 261. v. 5), /*Amphik^whoitā(h)o/* е генитив од /*Amphik^whoitās/*, *a-pi-ḡo-ta* (PY Jn 431. 6), *a-pi-ḡo-i-ta* (KN Ai (3) 824.1), сложенка од ἀμφί и φοιτάω.⁴⁶⁹

a2-ta-o (TH X 189.7) е генитив од *a2-ta* (PY An 209.2), можеби /*Haltas/*, сп. помик. Ἄλτης (Hom. Il. 22.51).⁴⁷⁰

e-ko-me-na-ta-o (PY An 661.9; Aq 218.11), /*Erkhomenātā(h)o/* е генитив од /*Erkhomenātās/*, сп. топоним Ἐρχομενός, мик. *e-ko-me-no* (PY Cn 40.5.6), абл. синг. /*Erkhomenō/*, подоцна познат и како Ὀρχομενός.⁴⁷¹

e-pe-i-ja-o (TH Ug 41; 42) се јавува на оштетени плочки. Но другите имиња во генитив како *a-ka-to-wa-o* (TH Ug 4; 5; 6), *pe-pi-te-me-no-jo* (TH Ug 1; 3) во истата серија индицираат дека веројатно и *e-pe-i-ja-o* е генитив од лично име.⁴⁷²

e-pi-wo-ḡa-ta-o (PY Sa 1266), можеби е генитив од /*Epiwok^wtās/*, сложенка од ἐπί и *wok^w, сп. ἔπος, „збор, глас“.⁴⁷³

e-te-wa-o (KN X 8270), /*Etewā(h)o/* е генитив од /*Etewās/*, *e-te-wa* (PY An 657.3), Ἐτέας, хипокористик од сложено име со прв дел ἐτέός, „вистинит“, сп. ген. синг. *e-te-wa-tu-wo*, /*Etewastuwos/*; *e-te-wa-no*, /*Etewānōr/*, помик. Ἐτέρανδρος.⁴⁷⁴

i-wa-ka-o (PY Jn 310.11) е генитив од *i-wa-ka* (PY Jn 310.16), можеби /*Iwakhās/*,⁴⁷⁵ сп. помик. Ἰακχος. Но името Ἰακχος е во врска со глаголот ἰάχω, „викам, лелекам, шумам“, кој е добиен од редулицираната форма ΓΙΓάχω.⁴⁷⁶ За микенската форма во тој случај треба да се претпостави дисимилација на почетната дигама, /*Iwakhās/* од /*Wiwakhās/*. Од друга страна

⁴⁶⁶ Documents² 530; Interpretation² 81-82; Ilievski (1979) 138; Leukart (1994) 227 и фус. 251.

⁴⁶⁷ Documents² 242, 247, 530; Leukart (1994) 206.

⁴⁶⁸ Études 355; Бузалковска-Алексова (1995) 313-314. Сп. и друга интерпретација /*Anorg^whontās/*, ἀνδροφόντης, ἀνδρειφόντης, „мажоморец, убиец“, види Mühlestein (1958) 224; Heubeck (1972) 67-68; Lejeune (1972) 197, 211 фус. 1; Илиевски (1990) 23-24; Leukart (1994) 53-54.

⁴⁶⁹ Études 355; DELG IV.2. 1220-1221; Documents² 532; Бузалковска-Алексова (1995) 316, сп. и /*Amphig^wōtāo/*; /*Amphig^whōntāo/*, види Heubeck (1958) 129 фус. 71; Mémoires II. 183 фус. 57; Vaumbach (1992) 58-59.

⁴⁷⁰ Mühlestein, *Die O-ka Tafeln*, 23 (види Dic. Mic. I. 131); Olivier (1960) 76 и фус. 9. Ако е *a2-ta* графичка варијанта за *a-ta* (KN As (1) 602.3; PY An 39v.9), тогаш можни се и други интерпретации, сп. Ἄνθας, Ἄντας, Ἄρτας (види Fouilles I. 312; Dic. Mic. I. 111; Études 232 фус. 110).

⁴⁷¹ Heubeck (1959a) 133; Schmitt-Brandt (1968) 72; Documents² 194, 543.

⁴⁷² Според Rejh можеби се работи за генитив од /*Helpe(h)iyās/*, име изведено од */*helpe(h)iyos/* < /*helpos/*, ἔλπος, „масло“, сп. скт. *sarpiṣ*, тох. А. *ṣälyp*, тох. Б. *ṣalype* (види Ruijgh (1983) 393). Но во грчкиот нема придавка */*helpehiyos/*.

⁴⁷³ Бузалковска-Алексова (1995) 320, 328; Documents² 544; Mémoires I. 306, 336, фус. 7; етник според Лојкарт, види Leukart (1994) 95.

⁴⁷⁴ Leukart (1994) 217; Heubeck (1959a) 129 и (1963b) 20; Mémoires II. 385; Morpurgo-Davies (1999) 402 фус. 27.

⁴⁷⁵ Documents² 353, 549.

⁴⁷⁶ DELG II. 452, 454.

според Лојкарт, можеби *Ἰακχος* и *ἰάχω* се зборови со оноματοпејски карактер, ако се поврзани со определени ритуали.⁴⁷⁷

ka-pe-se-wa-o (PY Cn 453.1) е дел од топоним, составен од лично име во генитив и *wo-wo*, /*worwō*/ како *me-ka-o wo-wo* (PY Na 571), /*Megā(h)o worwō*/.⁴⁷⁸

ke-re-ta-o (PY Cn 1287.7) се јавува како детерминатив на именката *do-e-ro*. Веројатно се работи за генитив од личното име /*Krētās*/, изведено од топонимот **Krētā*, помик. *Κρήτα*, сп. и *Ke-re-te-u*, /*Krēteus*/.⁴⁷⁹

ke-u-po-da-o (KN C 1044.b; Dq (3) 442.a), /*Ḡheuspondā(h)o*/ од /*Ḡheuspondās*/, сложенка од *χέω*, „потурам, полевам“ и *σπονδή*, „жртва со потурање“ сп. ном. *ke-u-po-da* (PY Na 395.B), *ke-po-da* (PY Na 568.A). Се смета дека овој збор е апелатив,⁴⁸⁰ сепак неговата употреба на кноските плочки покажува дека можеби е во прашање лично име.⁴⁸¹

me-ka-o (PY Na 571) е генитив /*Megā(h)o*/ од /*Megās*/, *Μέγας*, хипокористик од сложено име со прв дел *μεγα-* како *Μεγακλής*, *Μεγήνωρ*.⁴⁸² На бојотските натписи од Орхомен ова име е потврдено три пати, во генитив како *Μέκκωο* (Fossey (1991) 44; IG VII 3172.b9.10), со *κγ < γγ*. Ваквите хипокористици во бојотскиот и на други места се забележани со гемината, сп. *Μεγγίδαας* (BSH 84 (1960)611/col.III.13, Танагра).

ne-da-wa-ta-o (PY An 657.6), /*Nedwātā(h)o*/ е генитив од /*Nedwātās*/, *ne-da-wa-ta* (PY Jo 438.7), име изведено од топоним */*Nedwa*/, сп. мик. топоним *ne-de-we-e*, /*Nedwe(h)ē*/, абл. синг. од */*Nedwe(h)os*/ и *ne-do-wo-te*, /*Nedwontē*/, абл. синг. од */*Nedwōn*/, помик. река *Νέδων* и скт. *nādi*, „поток“, *nādati*, „жубори, бучи“.⁴⁸³

o-*34-ta-o (TH Of 33.1) може да се поврзе со *o-*34-ta* (TH Ug 3), лично име на *-tās*.⁴⁸⁴

pe-ri-qo-ta-o (KN Dq (3) 42.a; 46.A), /*Perik^whoitā(h)o*/ е генитив од /*Perik^whoitās*/, *pe-ri-qo-ta* (PY Jn 693.7), сложенка од *περί* и *φοιτάω*, сп. *περίφοιτος*, „оној што шета наоколу“.⁴⁸⁵

pu-ra-ta-o (PY Jn 605.11) веројатно е /*Pulartā(h)o*/, генитив од /*Pulartās*/, *pu-ra-ta* (PY Jn 605.3), сложенка од *πύλη*, „крило од врата“ и *ἀραρίσκω*, „составувам“, сп. *Πυλάρτης* (Hom. II. 16.696) и *πυλάρταο* (Hom. II. 8.367) од *πυλάρτης*, „тој што ја затвора портата (епитет на Хад)“.⁴⁸⁶

qe-re-qo-ta-o (PY En 659.1.2), /*K^wēleg^whontā(h)o*/ е генитив од /*K^wēleg^whontās*/, мик. *pe-re-qo-ta* (PY Eb 159.A/Er 613.10) со дисимилација на почетниот лабиовелар, помик. *Τήλεφος*, сложено име, составено од *τήλε* и **g^when-/g^whon-*, „удирам“, сп. *θείνω*, „удирам“ и *φόνος*, „убиство“, лат. *offendo*, скт. *hānti*, *hānati*, „удирам“.⁴⁸⁷

⁴⁷⁷ Leukart (1994) 213 и фус. 213.

⁴⁷⁸ *Mémoires* I. 166 фус. 28; Sainer (1976) 41, 62; /*Skāpsewās*/ според Хојбек, хипокористик од */*Skepseus*/ (< **skāp-*, сп. *σκήπτω*, „потпирам, фрлам, паѓам“, ст.в.г. *skaft*, ст.норд. *skapt*), види Heubeck (1963b) 21.

⁴⁷⁹ Leukart (1994) 147, 205; Gschnitzer (1983) 150 фус. 38.

⁴⁸⁰ *Interpretation*² 311, 427; *Documents*² 553; *Études* 262.

⁴⁸¹ Killen (1992-1993) 110-114; Ilievski (1992) 329. Според Лојкарт името е сложенка од */*geu-*/, „извивам, кривам“, сп. *γύης*, „нива“ и */*pod-*/, „нога“, во сложенки *-ποδας*, види Leukart (1994) 224, 225 и фус. 246.

⁴⁸² Leukart (1994) 220; *Documents*² 560; Илиевски (2000) 169.

⁴⁸³ Leukart (1994) 115-116; *Documents*² 189, 562; DELG III. 739; Gschnitzer (1983) 145.

⁴⁸⁴ Hajnal (1995) 53; TT II. 97; *Documents*² 567. Идентификацијата на името е поврзана со идентификацијата на силабограмата *34: /*(H)oplatāo*/, сп. *ὄπλον*, „опрема, оружје“ (види Perrillou (1984b) 222, 232-233); /*Olunthāo*/, сп. *ὄλυνθος*, „смоква“ (види Duhoux (1983) 117, 122).

⁴⁸⁵ *Études* 355; DELG IV². 1220; Hajnal (1995) 35; сп. и *Perig^whontās* (Mühlestein (1958) 225; Heubeck (1960a) 254); *Perig^wōtās*, помик. *Περιβωτάδας* (*Documents*² 571; Ilievski (1992) 326, 329); *Perik^woltās*, тес. *Περιπόλτας* (Leukart (1994) 63).

⁴⁸⁶ Евентуално името може да се интерпретира и како /*Pulatās*/, сп. етник *Πυλήτης*, види Leukart (1994) 85-6; *Documents*² 575; Bartonek (1999) 128.

⁴⁸⁷ Leukart (1994) 52-53; Heubeck (1960a) 254-255; DELG II. 426; DELG IV¹. 1114; Baumbach (1992) 58, 62-63.

qe-re-wa-o (PY Cn 655.1), /K^wēlewā(h)o/ е генитив од /K^wēlewās/, *qe-re-wa* (KN Xd 122), помик. Τηλέας, хипокористик од сложено име со прв дел τηλε-.⁴⁸⁸

*ri-*82-ta-o* (TH Z 853) е генитив од лично име на *-tās*. Сè уште не постои согласност околу интерпретацијата на силабограмата *82, отука и интерпретацијата на ова лично име е сè уште отворено прашање.⁴⁸⁹

ta-ra-ma-ta-o (PY Ae 108; 134; 489; Ea 821), /Thalamātā(h)o/ е генитив од /Thalamātās/, *ta-ra-ma-ta* (PY Ea 336), име изведено од етник, сп. помик. топоним Θαλάμαι.⁴⁹⁰ На плочката PY Ae 134, името е забележано како *ta-ra-ma-o*. Според А. Лојкарт, можеби тука не се работи за слог испуштен по грешка, туку за друга варијанта од истото име, /Thalamās/.⁴⁹¹

wi-jo-qa-ta-o (KN Dq (3) 1026.a; Ld (1) 598.1) можеби е генитив од /Wiyog^whontās/, *wi-jo-qa-ta* (KN Db 1305.B), сп. Ἰοφῶν, сложенка од ἴς, „сила“ и *g^when-, но, не во значење „убива“,⁴⁹² туку „набавува, избилува“, сп. скт. āghana, „буен, раскошен“; ст.сл. гонѣти, „достигнува“; Хесх. εὐθενής· εὐπαθοῦσα ἰσχυρά, лични имиња Εὐθένης, Πολυφόντης, мик. ро-ru-qa-ta.⁴⁹³

wo-ro-ti-ja-o (PY Es 650.7) е генитив од *wo-ro-ti-ja* (PY Es 728.1). Во помикенскиот грчки има лично име Ρόθος (IG II.2/8276)⁴⁹⁴ < ῥόθος, „шум“, а има и придавка ῥόθιος, „шумен, бучен“. Ако микенската форма е поврзана со истата именка, односно со придавката и ако можеме да ја интерпретираме како /Wrothiā(h)o/, генитив од /Wrothiās/, тогаш тоа е показател дека кај ῥόθος и ῥόθιος имало дигама, што инаку не е потврдено и нема други паралели за расветлување на етимологијата.⁴⁹⁵

На бојотските натписи најстарите примери на генитив на *-āo* од оваа категорија зборови се од 5 в. п.н.е., сп. од првата половина на 5 в.п.н.е. Μεννίδαο (IG VII 2560, Теба) од Μεννίδας; Πυ[ρ]ίδαο (Guillon (1943) 58/B2, Акрајфија) од Πυρίδας; од средината на 5 в.п.н.е. Горγίδαο (IG VII 1685, Платаја) од Горγίδας, мик. ko-ki-da; од крајот на 5 в.п.н.е./ почеток на 4 в.п.н.е. Πουθίναο (BSH 98 (1974) 644/2, Халијарт,) од Πουθίνας. Помал број примери има од 4 в.п.н.е., сп. Αμινάδαο (IG VII 2427.10, Теба) од Αμινάδας; Διοκλίδαο (Roesch (1982) 120.6, Теба) од Διοκλίδας; Φιδίαο (Roesch (1982) 380, Теспија) од Φιδίας. Сепак, најголемиот дел од формите се од 3 в.п.н.е. и првата половина на 2 в.п.н.е.

Форми на генитив од имињата оформени со суфиксот **-tā-* се среќаваат спорадично, сп. Μαχάταο (IG VII 2224.3, Тизба) од Μαχάτας; Πολίταο (BSH 99 (1975) 83-87.15, Копа) од Πολίτας; Φιλώταο (AD 2 (1916) 220/B5.20, Коронеја) од Φιλώτας. Доминираат имињата оформени со суфиксот **-ā-*, кој може да се појави како таков, сп. Εὐαγόραο (Fossey(1991) 44, Орхомен) од Εὐαγόρας, но, најчесто се јавува проширен, односно во комбинација со други суфикси. Во таа смисла чести се хипокористиците на *-iās*, сп. Νικίαο (IG VII 3377.4, Хајронеја) од Νικίας и *-eās*, сп. Δαμέαο (IG VII 3088.3, Лебадеја) од Δαμέας.

За бојотскиот особено типични се имињата во кои *-ā-* се јавува во комбинација со **-id-*. Имињата на *-idās* првично биле патронимици, но подоцна суфиксот *-idā-* станал продуктивен за хипокористици. На бојотските натписи голем е бројот на генитиви од

⁴⁸⁸ Leukart (1994) 219; Heubeck (1959a) 129 и (1963b) 20; Documents² 577.

⁴⁸⁹ /Ligurtās/ < λιγύς, „јасногласен“ (Landau, Personennamen, 12, 14, 122, 196, види Dic. Mic. II. 258); /Lissatās/ < топ. *Λίσσα, мик. инстр. абл. плур. ri-sa-pi (види Mémoires I. 209 и фус. 14); /Riyatās/, сп. ri-ja-ta (види Interpretation² 20, 276, 453); /Riwastās/ (види Doria (1972) 50); /Riswātās/ од топ. ri-so-wa (види Leukart (1994) 178).

⁴⁹⁰ Documents², 170, 503; Interpretation², 127; GEW III. 102; DELG II. 420; сп. и /Thalamartās/, сложенка од θάλαμος, „кревет“ и ἀραρίσκω (види Risch (1981a) 351; Gschnitzer (1983) 145).

⁴⁹¹ Leukart (1994) 177-178.

⁴⁹² Documents² 591; Leukart (1994) 57.

⁴⁹³ Бузалковска-Алексова (1995) 265, 302.

⁴⁹⁴ H. P. 599.

⁴⁹⁵ Études 158 фус. 315; Leukart (1994) 231; Dic. Mic. II. 447.

имиња на *-dās, -idās, -adās, -iadās, -ωνdās*,⁴⁹⁶ сп. *Ποιμένδαο* (BCH 99 (1975) 77-82/1.5, Копа) од *Ποιμένδας*; *Εὐαρχίδαο* (BCH 121 (1997) 95-101/C.5, Халијарт) од *Εὐαρχίδας*; *Ἀμινάδαο* (IG VII 2427.10, Теба) од *Ἀμινάδας*; *Πιτθιάδαο* (IG VII 3182, Орхомен) од *Πιτθιάδας*; *Φιλώνδαο* (IG VII 3172.c91, Орхомен) од *Φιλώνδας*.

Од фонетски аспект кај овие форми се јавуваат типичните карактеристики за бојотскиот дијалект, соодветно на периодот од кој доаѓаат, сп. *Θιοκλίδαο* (IG VII 2786.7, Копа) од *Θιοκλίδας*, со *ι* наместо *ε*; *Θυнарχίδαο* (IG VII 3088, Лебадеја) од *Θυнарχίδας*, со *υ* наместо *οι*; *Λουσίαο* (IG VII 3179.24, Орхомен) од *Λουσίας* и *Λιουσίαο* (IG VII 3203.3, Орхомен) од *Λιουσίας* со *ου, ιου* наместо *υ*; *Ἀντιγενείδαο* (IG VII 1673.6, Платеја) од *Ἀντιγενείδας*, со *ει* наместо *ι*. Имајќи предвид дека имињата од оваа категорија се во голема мера хипокористици, во повеќе случаи се забележува експресивно удвојување на консонантите, сп. *Μεννίδαο* (IG VII 2819, Хиетос) од *Μεννίδας*; *Ξεννίαο* (IG VII 2820, Хиетос) од *Ξεννίας*. Треба да се обележат формите *Ἀριστοκλίδαο* (BCH 98 (1974) 205/17.1, Орхомен) од *Ἀριστοκλίδας*, со удвоено *σ* пред *τ*; *Θεδωρίδαο* (IG VII 2724.7, Акрајфија) од *Θεδωρίδας* со хифајреза на *ο*.

И во тесалскиот дијалект се јавуваат генитивски форми на *-āo* од лични имиња, но во помала мера. Примери има од Пелазгиотида и од Тесалиотида. Нема форми од имиња образувани со суфиксот **-tā-*. Но, најстариот пример на *-āo*, забележан на натпис од 450/25 г.п.н.е. (Jeffery (1961) 99/10) е токму од името од кое се претпоставува дека тргнал процесот на оформување на категоријата машки имиња *-tās*, сп. *Ὀρέσταο* од *Ὀρέστας*. Името е потврдено и во микенскиот како лично име, *o-re-ta* (PY An 657.3), */Orestās/*, а како име на племе во Епир, *Ὀρέσται*, „оние што живеат во гората, горани“ (види стр. 87).⁴⁹⁷ Во Атракс на натпис од крајот на 4 в.п.н.е. (AE (1932), xp. 17/1.3) се јавува формата *Θιβρουνίδαο* од *Θιβρουνίδας*, име изведено од *Θίβρουν*, во другите дијалекти *Θίβρων* (< *θιβρός*, „раскошен, префинет“). Другите примери се од помлади натписи. Меѓу нив има и форми од сложени имиња како *Ἀστοκλέαο* (SEG 43/310.12, Скотуса, 4/3 в.п.н.е.) од *Ἀστοκλέας*, и форми од хипокористици на *-iās* како *Μενεττίαο* (REA 66 (1964) 313.20, Кранон) од *Μενεττίας*, на *-idās* како *Λυκίδαο* (SEG 2/264.1, Пелазгиотида)⁴⁹⁸ од *Λυκίδας*. Примерите ги покажуваат фонетските особености типични за дијалектот: удвојување на консонанти, сп. *Μενεττίαο* од *Μενεττίας* (хипокористик од сложено име со прв дел *Μενε-*, сп. *Μενέτιμος*), синкопа, сп. *Ἀστοκλέαο* од *Ἀστοκλέας*, во другите дијалекти *Ἀριστοκλέας*, затворање на [ο:] > [ο:], сп. *[Θ]ερσουνίδαο* (SEG 2/264.3, Пелазгиотида) од *Θερσουνίδας*, име изведено од *Θέρσουν* во другите дијалекти *Θράσων* и *Θρασωνίδης*.⁴⁹⁹

Со исклучок на натписот од Тетониј, практично сите други натписи што содржат форми на *-āo* од лични имиња се од Пелазгиотида. А тоа е област во која во тематската деклинација во генитив сингулар покрај завршокот *-οιο* се користи и *-οι*. Со исклучок на еден натпис од Скотуса од 2 в.п.н.е. (SEG 43/311), на сите други натписи каде што има форми на *-āo*, забележани се и генитиви на *-οιο* (види табела на стр. 103).

⁴⁹⁶ Buck (1955) 131; *Reverse Index* 441-442; Chantraine (1933) 363; *Gr. Gr.* I. 510; Wathelet (1970) 347 фус. 5; Frei-Lüthy (1978) 50; Meier (1975) 33; Rüedi (1969) 30.

⁴⁹⁷ DELG III. 826; Leukart (1994) 157 и фус. 75; 158.

⁴⁹⁸ Не е со сигурност утврдено од каде доаѓа натписот, види Blümel (1982) 235; SEG 2, белешка кон натписот 264.

⁴⁹⁹ Во врска со *θάρσος*, „храброст, смелост“, *θρασύς*, „храбар, смел“. Во ајолските дијалекти коренот **dhers- /dhɛs-* е зачуван како *θερσ-* (види стр. 11-12), сп. *θήρσος*, *Θέρσιππος*, *Θερσάνδριχος*, види DELG III. 424; Lejeune (1972) 124; Blümel (1982) 103-104; Thumb - Scherer (1959) 55; Buck (1955) 45.

Примери од теоними

Мик. *e-ta-a2-o*, бој. *Ἐρμῆο*, лезб. *Ἑρμα* – Името на богот Хермес забележано е во генитив и во микенскиот и во ајолските дијалекти. Микенската форма *e-ta-a2-o* (KN D 411), сп. датив *e-ta-a2* (PY Tn 316v.7) се јавува во Кноската серија D која содржи податоци за стада со овци. Издавачите на Кноскиот корпус, во забелешка наведуваат дека можеби последната силабограма *o* може да се сфати како кратенка за *o-pe-ro*.⁵⁰⁰ Но контекстот го оправдува толкувањето на формата како генитив. Во оваа серија вообичаено се јавува во номинатив името на овчарот, па следува топоним и бројот на овните и овците. На голем број плочки во генитив се наведува и името на човекот кој бил одговорен за стадата. Во таа смисла појавата на генитив сингулар од теоним е секако ислучок. Но не е единствениот. На други плочки се среќава и придавката */potniyaweyos/*, изведена од теонимот *po-ti-ni-ja*, *Πότνια*, „што ѝ припаѓа на Потнија“, сп. *po-ti-ni-ja-we-jo* (KN D1 (1) 946.A; 7147.A; 7503.A), */potniyaweyoi/*. Придавката ја има истата функција како и генитивот, да означи кому му припаѓаат стадата.

Во помикенскиот грчки името на богот Хермес се јавува во повеќе варијанти. Во атичкиот тоа гласи *Ἑρμῆς*. Дорскиот и бојотскиот ја даваат формата *Ἑρμᾶς*. На бојотскиот натпис BCH 60 (1936) 177-180/2A од Теспија двапати (р. 37, 58) се среќава генитивската форма *Ἑρμᾶο*. На лезбоските натписи два пати во Митилена се среќава генитив *Ἑρμα* (IG XII.2/73.4; IG XII.2/96.3), што упатува на *ā*-основа како во дорскиот и бојотскиот. Но во тесалскиот дијалект има примери кои упатуваат на тематска флексија, сп. дат. *Ἑρμᾶον* (IG IX.2/715),⁵⁰¹ а истото се гледа и во критскиот, сп. акуз. *Ἑρμᾶον* (DGE 179a.3). Со назална основа, теонимот се среќава кај Хесиод, сп. *Ἑρμᾶων*, а во лаконскиот, аргивскиот контрахирано како *Ἑρμᾶν*, *Ἑρμᾶνος*.

Микенските форми *e-ta-a2-o*, */(H)ermāhā(h)o/* за генитив и *e-ta-a2*, */(H)ermāhāi/* за датив, потврдија дека овој теоним не содржи дигама.⁵⁰² Единствено кај Хомер и во јонскиот среќаваме форми кои укажуваат на постоењето на две *ā*, сп. *Ἑρμείαο* (Hom. Od. 12.390) од *Ἑρμείας* (<**Ἑρμᾶās*), јон. *Ἑρμείω* (*h.Merc.* 413) од *Ἑρμείης*. Во поново време К.Ј. Рејх го објаснува овој теоним како сложена синтагма *Ἑρ-Μᾶς*, „дете на *Μᾶ*“, проширена со суфиксот *-ā-* во *Ἑρμᾶhās*. Поткрепа за првиот дел од оваа фраза тој наоѓа во глосите на Хесихиј, *ἑρέας τέκνα* и *ἑρέεσφι τέκνοις*.⁵⁰³ Проблемот со оваа интерпретација е во формата *Μᾶ*. Рејх смета дека таа е потврдена на микенските плочки и како *ta-ka*, *Μᾶ Γᾶ*, сп. KN F (1) 51 v.2; TH Fq 126.1; 130.1. Но во помикенскиот грчки покрај *Μᾶ* и *Γᾶ* ги имаме формите *Μαῖα* и *Γαῖα* и веројатно тие се постарите, имајќи го предвид киркумфлексот на кратките форми. Ако микенскиот генитив *e-ta-a2-o*, */(H)ermā(h)ā(h)o/* е од основа **(H)ermā(h)ā-*, тогаш бојотскиот генитив *Ἑρμᾶο* и лезбоскиот *Ἑρμα* ја покажуваат таа основа во контрахирана форма.

Тес. *ἡαῖδαο*, *Αῖδαο* и лезб. *Ἀῖδαο* – На тесалските натписи во генитив е забележано името на богот Ад (Хад), *Ἀῖδης* во генитив како *ἡαῖδαο* на еден архаичен натпис од средината на 5 в.п.н.е. од Деметриово, Магнезија (Jeffery (1961) 98/8) и како *Αῖδαο* на натпис од Фарсала од 350-330 г.п.н.е. (IThess. I/115.1). Еднаш и кај Алкај ја има формата *Ἀῖδαο* (Alc. B16.15), сп. *Ἀῖδαο δῶμα*. Синтагмата има паралела во епската поезија, сп. *δῶμ' Ἀῖδαο* (Hom. Il. 15.251) (види стр. 168). Овие генитивски форми упатуваат на *ā*-основа. Но кај Хомер, генитивот и дативот од *Ἀῖδης* гласат *Ἀῖδος* и *Ἀῖδι*, што покажува дека овој теоним веројатно првобитно имал флексија како теонимот *Ἄρης* (види стр. 48 и 63).⁵⁰⁴

⁵⁰⁰ CoMIK I. 150.

⁵⁰¹ Blümel (1982) 61-62; Thumb - Scherer (1959) 58 и 72.

⁵⁰² Leukart (1994) 212; Risch (1983) 387 и *Wortbildung*² 17; GEW III. 93; DELG II. 373-374; Ilievski (1992) 322; *Études* 266 фус. 154.

⁵⁰³ Ruijgh (2004) 10.

⁵⁰⁴ Chantraine (1973) 232; Frei-Lüthy (1978) 44.

2.8.2.2. Форми на $\bar{a}o$ кај Хомер

Генитивските форми на $\bar{a}o$ се среќаваат и во епската поезија, паралелно покрај формите на $-\epsilon\omega$, кои се секако типични за јонскиот дијалект. Се смета дека генитивите на $\bar{a}o$ се ајолско влијание, бидејќи се користат единствено во бојотскиот и тесалскиот дијалект.⁵⁰⁵ Но имајќи ги предвид и микенските примери, јасно е дека тие кај Хомер може да се сметаат и за архаизам.⁵⁰⁶ Статистиката го потврдува ова, во Илијада има 167, а во Одисеја 77 примери.⁵⁰⁷

Иако, заради карактерот на текстот би се очекувала поголема разнородност, сепак, анализата покажува дека употребата на генитивските форми на $\bar{a}o$ е ограничена од повеќе аспекти. Од метрички аспект, доминираат ситуациите во кои завршокот $\bar{a}o$ има вредност на $—\cup$ на крајот од стихот, сп. (Hom. II. 2.860)

ἀλλ' ἔδά | μη ὑπὸ | χερσὶ πο | δῶκεος | Αἰακί | δαο

„туку под рацете паднал на брзиот Ајаков внучко“.

Од морфолошки аспект, примерите во најголема мера им припаѓаат на патронимици оформени со суфиксот $-id\bar{a}-$ или $-i\bar{a}d\bar{a}-$, сп. *Ατρεΐδαο* (Hom. II. 1.203; Od. 1.35) од *Ατρεΐδας* (од *Ατρεύς*); *Τελαμωνιάδαο* (Hom. II. 8.224; Od. 11.543) од *Τελαμωνιάδας* (од *Τελαμών*); *Πριαμίδαο* (Hom. II. 3.356; 7.250) од *Πριάμιδας* (од *Πρίαμος*).⁵⁰⁸ Во многу мала мера застапени се личните имиња, сп. *Αινείαο* (Hom. II. 5.263; 5.305) од *Αινείας*; *Φιλοκτήταο* (Hom. II. 2.725) од *Φιλοκτήτης*; *Ὀρέσταο* (Hom. Od. 1.40) од *Ὀρέστας*.⁵⁰⁹ Има примери од теонимите *Αἴδαο* и *Ερμῆας*, сп. *Αἴδαο*, *Ερμείαο* (види стр. 94), а се јавува и формата *Βορέαο* (Hom. II. 5.524; Od. 10.507) од *Βορέας*. Во Хомеровите епови има примери и од сложеници - епитети кои се среќаваат во вообичаени синтагми, сп. *ἐκατηβελέταο* (Hom. II. 1.75), генитив од *ἐκατηβελέτας*, „далекуметец“, друго име за Аполон; *νεφεληγερέταο* (Hom. II. 5.631), генитив од *νεφεληγερέτας*, „облакоберец“, епитет на Севс; *βαθυρρεΐταο* (Hom. II. 21.195) од *βαθυρρεΐτας*, „со длабок ток“, се однесува на Океан.⁵¹⁰

Употребата на формите на $\bar{a}o$ е поврзана и со формулаичноста. Во таа смисла генитивската синтагма *Αγαμέμνονος Ατρεΐδαο* типично се јавува во втората половина од стихот, сп. Hom. II. 1.203; 2.9; 9.388. Генитивот *Αἴδαο* вообичаено оди во синтагма што значи „дом на Ад“, сп. *δῶμ' Αἴδαο* (Hom. II. 15.251), *εἰς Αἴδαο δόμον* (Hom. Od. 10.175; 14.208).

2.8.2.3 Форми на \bar{a} во ајолските дијалекти

Спорадично на бојотските натписи, во голема мера на тесалските натписи и редовно на лезбоските натписи и кај поетите кои пишуваат на лезбоски дијалект формите на генитив сингулар од машки имиња со основа на \bar{a} завршуваат на \bar{a} . Овој завршок е добиен со контракција од првобитното $\bar{a}o$, а се употребува и во западните дијалекти.

Примери од општи именки

Форми на генитив од општи именки има на лезбоските натписи. Именката *ταμίας* „благајник“ се јавува два пати на лезбоските натписи од 3 в.п.н.е. како *ταμία* (IG XII Suppl./ 115.18, Метимна, IG XII.2/527.41, Ерес).

⁵⁰⁵ Chantraine (1973) 200.

⁵⁰⁶ Wathelet (1970) 236; Петрушевски (1980) 63.

⁵⁰⁷ Chantraine (1973) 200.

⁵⁰⁸ *Wortbildung*² 148-149; Wathelet (1970) 236.

⁵⁰⁹ *Wortbildung*² 17-18, 118

⁵¹⁰ *Wortbildung*² 33-34.

Уште една општа именка е забележана во Митилена, на натпис за парцели со винова лоза и смокви. Во 20-тиот ред се среќава формата *τάλα*, која зависи од предлогот *νέρθε*, „под“, сп. IG XII.2/74, 3 в.п.н.е.:

(р. b19) *Ἐπὶ προτάνιος Αντιφάνη, Αλεξ...*

(р. b20) *Αριστέα ἀμπέλων φύτα Χ ἰ τάλα*

(р. b21) *νέρθε*.

Предлогот *νέρθε*, јон. атич. *ἔνερθε*, дор. *ἔνερθα* вообичаено оди со генитив,⁵¹¹ сп. „γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης“ (Hom. Il. 14.204), „под земја долу го фрлил, под морето шумно и бучно“. Ако е *τάλα* форма во генитив сингулар тогаш таа мора да е од име со основа на *-ā-* од машки род.⁵¹² Но таква именка во грчкиот не е потврдена. На истиот натпис *τάλα* се среќава уште еднаш, но со друг предлог, *σὺν*, сп.

(р. b2) *Ἐπὶ προτάνιος Ξενόκλη, σὺν τάλα, παρ’Οἴσεζεία Αριστία Τιμαρχείω*

(р. b3) *ἀμπέλων μόροι πέντε*.

Вообичаено на натписот, прво се датира записот со името на пританот, по што се наведува името на човекот кој ја поседува парцелата,⁵¹³ па се наведува површината на парцелата дефинирана со мерката за земја *μόρος* или со *φύτα*, „садници“, сп. (р. b3) *ἀμπέλων μόροι*, (р. b7-8) *συκίαν φύτα*. Се наведува и локацијата каде што е сместена парцелата. Оваа информација стои помеѓу името на пританот и името на сопственикот / корисникот на земјата или по името на сопственикот / корисникот, а може да биде просто наведување на топоним, сп. *ἐν Μαλόεντι* (р. b5) или пак локацијата да биде допрецизирана и со некој географски поим, сп. *ἐν τῷ συμπεδίῳ ἐν Граданорέεσσι* (р. b6-7), *ἐν τῷ χωρίῳ τῷ ἐπάνω τῆς Κιλλάῳ* (р. b14).

Според Патон *τάλα* може да значи *lacus*, „езеро, бара; базен, бочва за шира“ или пак *prelum*, „преса за гмечење гројзе, маслинки“, сп. In vss. 20-21 *τάλα νέρθε scriptum est*, h.e. „infra prelum est“. *Idem fere significant hoc „infra prelum est“ in fine illudque „cum prelo“ in initio positum.*⁵¹⁴

Имајќи ги предвид синтагмите со кои се определува локацијата на имотите на натписот и локативското значење на предлогот *νέρθε* може да се претпостави дека истата функција ја има и синтагмата *τάλα νέρθε*, сп. *ἔνερθε λίμνης* (Hdt. 2.13). Синтагмата *σὺν τάλα* во тој случај кажува дека она што е означено со зборот *τάλας* го има на друг имот, а **τάλας* може да е од коренот **telH₂-/tleH₂-*, „носи, крева“, од кој во грчкиот се изведени повеќе зборови со асптрактно и со конкретно значење, сп. *ταλάσσαι, τλήναι*, „поднесувам, издржувам“, *τάλας*, „несреќен, трпелив“, *τάλαντα*, „вага“, *ταλασία*, „предење на волна“, *τάλαρος*, „корпа за цедење сирење“.⁵¹⁵ Но предлогот *νέρθε* има и преносно значење, па може да значи и „под нечија управа, власт“, сп. *ἐχθρῶν ἔνερθε ὄντα* (S. Ph. 666). Во таа смисла, можна е и друга интерпретација. Можеби проблематичното име на натписот од Митилена е всушност апелатив или лично име.⁵¹⁶

⁵¹¹ Адвербот и предлог *νέρθε*, односно *ἔνερθε* е оформен со суфиксот *-θε*. Во грчкиот е забележан и комп. *νέρτερος*, сп. умбр. *nertru*, „sinistro“, оск. *nertra-k*, „a sinistra“, ст.норд. *nordr*, „север“, ерм. *ner-k'-in*, „понижок“, скт. *paraka-*, „подземен свет“, види DELG II. 347; IEW 765-766; Chantraine (1973) 244, 258.

⁵¹² Hodot (1990) 150.

⁵¹³ Според Патон, разликите во буквите укажуваат на тоа дека можеби секој од сопствениците сам си го направил записот, сп. *Unusquisque possessor sua ipsius manu bona sua in lapidem retulisse videtur*, сп. IG XII.2, забелешка кон натписот бр. 74; DGE, забелешка кон натписот бр. 621.

⁵¹⁴ IG XII.2, забелешка кон натписот бр. 74.

⁵¹⁵ DELG IV.1. 1088-1089; GEW II. 848-849; IEW 1060.

⁵¹⁶ Не треба да се исклучи ни можноста дека се работи за негрчки збор, сп. *τάλα* кај Аријан како име на дрво, вид палма (*Borassus flabellifer*), сп. *καλέεσθαι δὲ τὰ δένδρεα ταῦτα τῇ Ἰνδῶν φωνῇ τάλα* (Arr. Ind. 7.3).

Примери од лични имиња и теоними

Во бојотскиот, покрај формите на $\bar{a}o$, меѓу примерите на генитив сингулар од имиња во машки род има и неколку форми кои завршуваат на \bar{a} . Најстариот пример доаѓа од еден архаичен натпис од Акрајфија од крајот на 6, почеток на 5 в.п.н.е., напишан со епихорски алфабет, сп. *Σιμωνίδα* (Jeffery (1961) 95/13) од *Σιμωνίδα*. Уште еден архаичен пример е формата *Λυσέα* од *Λυσέας* (BSH 82 (1958) 117/61, Теспија, прва половина на 5 в.п.н.е.). Другите примери се 3 в.п.н.е., сп. *Σωκλείδα* (IG VII 2787.4, Копа) од *Σωκλείδας*; *Εὐρέα* (Wolters-Brunns (1940) 21-26/2, Теба) од *Εὐρέας*. Тоа што примерите на \bar{a} се малубројни во споредба со примерите на $\bar{a}o$ и тоа што дел од нив се јавуваат на натписи каде што има и други генитиви од машки имиња со основа на \bar{a} -, кои завршуваат на $\bar{a}o$, наведува на помислата дека се работи за грешки.⁵¹⁷ И некои од нив навистина може да се објаснат на таков начин. На пример, формата *Ερμαιώνδα* (BSH 98 (1974) 200/14.3, Орхомен), стои пред *ἄϊδοντος*. Така, лесно може да се претпостави дека писарот го испуштил крајното *o* по грешка. Но иако вокалите *a* и *o* во бојотскиот дијалект по правило не се контрахираат, контракција сепак, може да се види кај имиња со втор дел *-λαος*, сп. *Ἀριστό-λας* (IG VII 3180.55, Орхомен) наместо *Ἀριστο-λάος*, имиња со прв дел *Σαο-*, сп. ги генитивите *Σω-κλείδα* (IG VII 2787.4, Копа) наспроти *Σαυ-κλέαο* (SEG 28/461.32, Орхомен). Веројатно имињата се пренесувале лесно и во варијанти, кои биле типични за други дијалекти, а не за бојотскиот. Затоа појавата на генитивските форми на \bar{a} кај лични имиња на бојотските натписи не треба да нè изненадува.⁵¹⁸

За разлика од бојотскиот, каде што формите на \bar{a} се спорадични, во тесалскиот, формите на $\bar{a}o$ се спорадични, а формите на \bar{a} по бројност доминираат. Поголемиот дел од нив се од Пелазгиотида и од Тесалиотида, а неколку примери има и од Магнезија и Перајбија. Од архаичниот период е формата *Πυριάδα* од *Πυρριάδας*, која се јавува на натпис од Кјериј од 5 в.п.н.е. (Lorenz (1976) 2). Името е во врска со придавката *πυρρός*, „со боја на оган; жолтеникаво-црвен“.⁵¹⁹ Другите форми се од 3 и 2 в.п.н.е.

Се среќаваат форми од имиња оформени со суфиксот \bar{a} -, сложени имиња, сп. *Ἀστοκλέα* (SEG 48/660.19, Мопсиј) од *Ἀστοκλέας* или прости имиња *Χρύσα* (Helly (1973) 216, Гони) од *Χρύσας*, од хипокористици со проширен суфикс \bar{a} -, сп. *Ἀριστία* (IG IX.2/398.7, Скотуса) од *Ἀριστίας* или $\bar{e}\bar{a}$ -, *Φαινέα* (IG IX.2/398.8, Скотуса) од *Φαινέας*. За разлика од бојотскиот, примерите од имиња на $\bar{a}\bar{d}\bar{a}$ и $\bar{i}\bar{d}\bar{a}$ не се толку чести, сп. *Σιμάδα* (SEG 48/660.21, Мопсиј) од *Σιμάδας*; *Τιμωνίδα* (IG IX.2/517.25, Лариса) од *Τιμωνίδα*. Дел од примерите се и од имиња образувани со суфиксот $\bar{t}\bar{a}$ -, сп. *Πολίτα* (IThess. I/53.13, Фарсала) од *Πολίτας*; *Ναύτα* (IG IX.2/458.12, Кранон) од *Ναύτας*.

Најстариот пример од машко име на лице во генитив сингулар на лезбоските натписи е од еден архаичен натпис од 5 в.п.н.е. од Трояда, сп. *Διοκλείδα* (DGE 638, фус.) од *Διοκλείδας*. Уште неколку примери се јавуваат на натписи од втората половина на 4 в.п.н.е., сп. *Δίτα* (ZPE 63 (1986) 109-119.18, Митилена) од *Δίτας*; *Χαιρέα* (IG XII.2/5.a2.21, Митилена) од *Χαιρέας*; *Ηρώδα* (IG XII 2/526.a37, Ерес) од *Ηρώδας*; *Μεγιστία* (IK 4/3.2, Асос) од *Μεγιστίας*. Другите форми се од 3, 2 в.п.н.е.

Исто како и во бојотскиот и тесалскиот доминираат формите на генитив од имиња изведени со суфиксот \bar{a} -, а меѓу нив чести се сложенките со втор дел *-αγορας*, сп. *Λυσαγόρα* од *Λυσαγόρας* (Alt. Aigai 52-53, Ајра), *Πρωταγόρα* од *Πρωταγόρας* (Charitonidis (1968) 122.4, Ерес). Има примери и од хипокористици на $\bar{e}\bar{a}$, сп. *Μοιρέα* од *Μοιρέας* (Necr. Myr. 16,

⁵¹⁷ Amandry Spyropoulos (1974) 200 и фус. 19bis.

⁵¹⁸ Thumb - Scherer (1959) 27; Blümel (1982) 60-63, 237.

⁵¹⁹ Lorenz (1976) 40; H.P. 392-393.

Мирина) и на *-ιας*, сп. *Αριστία* од *Αριστίας* (IG XII.2/74.b2, Митилена). Дел од формите се од имиња на *-ιδας*, сп. *Χαρμίδα* (Charitonidis (1968) 31, Митилена) од *Χαρμίδας*, а има примери и од имиња со суфиксот **-tā-*, сп. *Φιλύτα* (IG XII Suppl./127.c.col.II.57, Ерес) од *Φιλύτας*.

Името на богот Хермес, на натписите од Митилена двапати во генитив се среќава како *Ἑρμα*, сп. IG XII.2/73.4; IG XII.2/96.3 (види стр. 94-95).

2.8.2.4. Форми на *-а* во микенскиот?

Во грчките дијалекти, спорадично се забележани форми на *-ās* од машки имиња со основа на *-ā-* како *Προκλείδας* (IG IX.I².2/214, Акарнанија, 5 в.п.н.е.), кои заедно со номинативите на *-ā* кои се појавуваат во некои дијалекти, би можеле да се сметаат за траги од првобитната ситуација, во која сите имиња со основа на *-ā-* во грчкиот имале идентична флексија, со номинатив сингулар на **-ā* и генитив сингулар на **-ās*. Ако траги од таа првобитна ситуација има во помикенскиот период, тогаш во микенскиот период тоа би го очекувале во уште поголема мера.

Навистина, може да се наведат случаи на микенските плочки каде што во контекст во кој се очекува генитив, наместо *-а-о* стои *-а*. Ваквите форми не може да се сметаат за контрахирани, бидејќи контракција на вокалите по губење на *s*, *y*, *w* во микенскиот грчки сè уште не се случува. Се поставува прашањето дали овие форми можат да се интерпретираат како архаични генитиви на **-ās*?⁵²⁰

a-ko-so-ta (PY Cn 40.13) од личното име */Alksoitās/* (види стр. 90) се јавува еднаш на плочката PY Cn 40 наместо *a-ko-so-ta-o* (р. 3,7,11,12). Оваа плочка известува за овци, кои им се дадени на чување на разни лица, од разни места. Вообичаено се наведува и името на сопственикот на овците (или службеникот од палатата) во генитив, сп. (р. 4) *wa-no-jo*, *wo-wo*, *pa-ro*, *zo-wi-jo*, *a-ko-so-ta-o* OVIS^m 85, */Warnoyyo worwō paro Zo-wi-jo, Alksoitā(h)o OVIS^m 8/*. Формата *a-ko-so-ta* е единствен исклучок и можеби се работи за грешка. Но на Кноските плочки имињата на сопствениците односно на службениците на палатата можат да стојат и во друг падеж, така што треба да се земе предвид и таа можност при интерпретацијата на формата *a-ko-so-ta*.

a-no-qo-ta (KN Ak (2) 615.1) од личното име */Anok^whoitās/* (види стр. 90) стои како дополнување на идеограмата за жена и синтагмата */korwai meg^{yo}(h)es/*, „постари девојчиња“, */korwoi meg^{yo}(h)es/*, „постари момчиња“, сп. (р.1) *[a-no-qo-ta MUL 30 [(р.2)] ko-wa, me-zo-e 6 ko-wa, me-u [(р. 3) ko-wo, me-zo-e 3 ko-wo me-u-jo]*. Очекуваме генитив, бидејќи во истиот контекст на други места се јавува генитив, сп. KN Ak (2) 622 (р.1) *we-we-si-jo-jo*, [(р.2) *ko-wa, me-zo-e [/Weresiyooyo korwai meg^{yo}(h)es/]*, „постарите девојчиња на Вервесиј“. Но можеби името и не е во генитив, бидејќи во истиот контекст се јавува и номинатив, сп. *ke-re-u VIR 1 MUL 1 [(KN Ag 91)*.

ko-ki-da (KN Sd 4403.a; So (1) 4430.a) од личното име */Gorgidās/*, *Γοργίδας*, сп. бој. ген. *Γοργίδαο* (IG VII 1685, Платаја),⁵²¹ двапати се јавува како дополнување на *o-pa*, */hopā/*, сп. *ko-ki-da o-pa*. Именката *o-pa*, */hopā/*, „подготовка, завршна обработка“ (види стр. 169) вообичаено е детерминирана со збор во генитив, сп. *a-re-ki-si-to-jo o-pa* (KN Sf (2) 4420.a), */Aleksitoyyo hopā/*, „обработка на Алексит“; *e-ta-wo-ne-wo o-pa* (KN L 695.1b), */(H)etāwonēwos hopā/*. Но сепак може да се употреби и без име во генитив, сп. (1a) *a-qi-ru OVIS^m 190 qa-ra2-wo OVIS^f 144 (1b) o-pa* (KN Ce 50 v.).⁵²² Двата примера на *ko-ki-da* во Кноската серија S напишани од двајца различни писари 128 и 130 можат да бидат дополнителна потврда за тоа.

⁵²⁰ Hajnal (1994) 99-102.

⁵²¹ H. P. 112; *Mémoires* I. 113; *Études* 141; Wathélet (1970) 348 фус. 17; Frei-Lüthy (1978) 45 фус. 152.

⁵²² Зборот *o-pa* е вметнат меѓу првите две силабограми од името *a-qi-ru*.

Истражувањето на А. Морпурго-Дејвис покажа дека генитивските форми на $-\bar{a}\varsigma$ од имиња во машки род со a -основа во помикенскиот период се јавуваат во различни региони од Грција, на натписи од различни временски периоди, од 5 - 2 в.п.н.е. и не можат да се поврзат ниту просторно, ниту временски со областите во кои се јавуваат номинативи на $-\bar{a}$.⁵²³ Експлицитен пример е ситуацијата во Бојотија, каде што има најмногу номинативи на $-\bar{a}$, а генитиви на $-\bar{a}\varsigma$ нема. Некои од примерите секако можат да се објаснат како номинативи, употребени по грешка наместо генитив. Таков случај има во Тесалија, сп. *ταγευόντων Εὐάρχοι Εὐαρχεῖοι ... Νικίας Ηρακλειδαῖοι, Ἰπποκράτεις Ἰπποκλεαῖοι, Εὐρυλόχοι Προυταγοραῖοι ...* (IG IX.2/1228.b10-12, Фалана, 3 в.п.н.е.). Овој натпис содржи една подолга низа на имиња во генитив, но дека *Νικίας* треба да се смета за номинатив индицира и формата *Ἰπποκράτεις*, напишана во следниот ред под неа.⁵²⁴

Што се однесува до микенскиот грчки, нема сомение дека сите примери се од имиња со основа на $-\bar{a}$, дека се во сингулар (се работи за лични имиња) и дека се во контекст што бара генитив. Но во сите случаи може да се претпостави и друг падеж. Синтаксата во микенските текстови честопати е неконзистентна, па дозволува номинативот да се употреби независно од другите зборови, особено кога писарот ќе одлучи да напише нешто дополнително, сп. (KN Ap 618) *ti-wa-ti-ja / a-*79 'a-no-qo-ta' MUL 3 [] ko-ma-we-to MUL 2 we-ra-te-ja MUL 2 [/Thinwatiyai, a-*79 'Anok^whoitās' MUL 3 ... Komāwentos MUL 2, we-ra-te-ja MUL 2/*.

Имајќи ја предвид архаичноста на микенските плочки, се разбира не може да се исклучи можноста дека неколкуте форми на $-a$ се всушност стари форми на $-\bar{a}\varsigma$. Но треба да се напомене дека слично како и формите од помикенскиот период и овие се јавуваат во различни временски периоди, зашто Пилските плочки се помлади од Кноските.

Така, сосема е веројатно дека генитивите на $-\bar{a}\varsigma$ кај имињата од машки род се секундарно оформени по аналогија со имињата од женски род.⁵²⁵ Наспроти тенденцијата за задржување на различна флексија кај имињата од машки и женски род со \bar{a} -основа, може да се претпостави дека постоела и обратна тенденција за изедначување на флексијата или дека просто дошло до мешање во поединечни случаи. Како резултат на тоа произлегле форми кои се од една страна идентични со генитивите на $*-\bar{a}s$, а од друга страна се идентични со номинативите на $*-\bar{a}s$.

2.8.2.5. Форми на $-a\omicron\varsigma$ на тесалските натписи

Натписот IThess. I/60 (во корпусот на Керн, IG IX.2/237) од Фарсала од втората половина на 3 в.п.н.е. претставува посвета на Зевс Спасителот. Левата половина од натписот е оштетена т.е. делумно недостасува, но од она што може да се прочита на десната половина, јасно се гледа дека натписот претставува една листа на имиња наведени во генитив. Во 4-тиот и 6-тиот ред се јавуваат два остатока од лични имиња кои завршуваат на $-a\omicron\varsigma$, сп.

- (p. 3) [ταγ]ευόντων
- (p.4.) Ἰνίαος Βλιχανεῖου
- (p.5.) Ἰμάχου Σκολλεῖου
- (p.6) Ἰκλέαος Ἀστονοεῖου

⁵²³ Morpurgo-Davies (1960a) 103, 107; Hajnal (1995) 99 и фус. 128.

⁵²⁴ Morpurgo-Davies (1960a) 99-100; Masson (1965b) 227-234.

⁵²⁵ Chantraine (1967) 55.

Формите на *-ας* според севкупниот контекст на натписот треба да се генитиви од име на *-νίας* и од име на *-κλεας*⁵²⁶ и секако настанале со додавање на наставката *-ος* по аналогија од консонантските основи на веќе контрахираните генитиви на *-ᾱ* (< *-ᾱο*).⁵²⁷

2.8.2.6. Форми на *-εος*, *-η* на лезбоските натписи

На лезбоските натписи има примери на генитив сингулар кои покажуваат дека аналогијата меѓу сигматските основи и имињата со *ā*-основа од машки род (види стр. 45-46) довела и до еден обратен процес, имињата со *ā*-основа да се менуваат како да се сигматски. Така на натпис од Мирина од 2 в.п.н.е. (Nesf. Mgr. 8) се јавува една генитивска форма *Ἀσκληπιάδεος* од името *Ἀσκληπιάδης*. На натпис од Ерес (Charitonidis (1968) 122.20) пак се јавува генитивска форма *Νικιάδη* од името *Νικιάδης*.⁵²⁸ Употребата на завршокот *-εος* во првиот случај, а на *-η* во вториот случај кореспондира со генералната употреба на овие завршоци кај имињата со сигматски основи во лезбоскиот дијалект. Формите на *-εος* се типични за Ајолида, а формите на *-η* за Лезбос и Троада.

Микенските форми на генитив сингулар од имиња со основа на *-ā* од машки род, кои завршуваат на *-a-o* ја потврдуваат староста на завршокот *-āo*, присутен во Хомеровите епови и на бојотските и тесалските натписи. И на микенските плочки и на натписите од помикенскиот период примерите се од три категории зборови застапени во сличен сооднос. Доминираат личните имиња, а со помал број примери застапени се општите именки-апелативи и теонимите. Генитивски форми на *-āo* има и од имиња образувани со суфиксот *-ā-* и од имиња образувани со суфиксот *-tā-*, сп. мик. *ke-u-po-da-o* /*Ḫeuspondā(h)o*/ од /*Ḫeuspondās*/; *su-ḡo-ta-o*, /*sug^wōtā(h)o*/ од /*sug^wōtās*/, *συβώτης*, „свињар“; бој. *ταμίαο* од *ταμίας*, „надзорник, благаятник“; *Μαχάταο* од *Μαχάτας*. Во тесалскиот дијалект на натпис од Тесалиотида го има забележано во генитив и името *Ὀρέστας*, мик. *o-re-ta* (PY An 657.3) (< **OresteH₂-s*), кое ѝ припаѓа на категоријата глаголски сложенки, со чија реинтерпретација се воспоставила аналогијата што довела до вклопувањето и на други глаголски сложенки со првобитна хистерокинетичка флексија во флексијата на основите на *-eH₂-*, сп. *Ὀρέσταο* (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј). На бојотските натписи особено чести се имињата на *-dās*, *-idās*, *-adās*, *-iadās*, *-ωνdās* како *Εὐαρχίδαο* (BSH 121 (1997) 95-101/C.5, Халијарт) од *Εὐαρχίδας*, *Φιλώνδαο* (IG VII 3172.c91, Орхомен) од *Φιλώνδας*. Генитивските форми на *-āo* од вакви имиња бројно доминираат и кај Хомер, сп. *Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο* (Hom. II. 1.203); *ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο* (Hom. II. 8.224). Но за разлика од бојотскиот дијалект, каде што тоа се лични имиња - хипокористици, во Хомеровите епови, тие сè уште имаат значење на патронимици.

Во некои случаи видлива е целосна идентичност на паралелите од микенскиот и помикенскиот период, што зборува за староста на флексијата на некои имиња. Така теонимот *Ερμᾶς* во грчките дијалекти е забележан и со флексија како *o/e*-основа и со флексија како *ā*-основа, но микенскиот ја потврдува староста на *ā*-основата и староста на хомерската форма *Ερμείαο* (Hom. Od. 12.390) од *Ερμείας* (< **Ερμᾶās*), сп. мик. *e-ta-a₂-o*, /*(H)ermāhā(h)o*/). Бојотската форма *Ερμᾶο* (BSH 60 (1936) 177-180/2A.37.58, Теспија) упатува на контрахирана основа *Ερμᾶ-*. Ако микенското име *pu-ra-ta* (Jn 605.3), /*Pulartās*/ е всушност помикенското *Πυλάρτης* генитивската форма *pu-ra-ta-o* (PY Jn 605.11), /*Pulartā(h)o*/ кореспондира

⁵²⁶ *IThess.* I. 78; *DGE*, фуснота кон натписот бр. 568.

⁵²⁷ Morpurgo-Davies (1960a) 110 и фус. 3; Blümel (1982) 235, 237; Leukart (1994) 43 фус. 43.

⁵²⁸ Hodot (1990) 124.

со *πυλάρταο* (Hom. *Il.* 8.367, *Od.* 11.277). Личното име *Μέγας* на микенските плочки е забележано во генитив како *te-ka-o*, /*Megā(h)o*/, а во бојотскиот како *Μέκυαο*.

Идентичност на примерите може да се забележи и ако се погледнат тесалските и лезбоските форми на *-ā*. Очекувано, тоа се форми од лични имиња кои биле популарни во сите региони на Грција, сп. *Αριστία* од *Αριστίας*, *Λυσανία* од *Λυσανίας*, *Μελάντα* од *Μελάντας*, *Νικία* од *Νικίας*.

Паралелното присуство на генитивските форми на *-a-o* и на *-o-jo* во микенскиот покажува од една страна дека завршокот *-āo* не можел да настане, ниту по аналогија со *-oo*, ниту по аналогија со *-oio* од тематската деклинација и според тоа не ја содржи заменската наставка **-syo*. Има повеќе аргументи заради кои може да се смета дека завршокот *-āo* ја содржи заменската наставка за генитив **-so*.

Оваа наставка е потврдена во германските јазици, не само во заменската, туку и во именската флексија, не само кај *o/e*-основите, туку и кај *a*-основите, кај имињата од машки род, сп. гот. *þi-s*, м.р. од заменската **so-/to*-основа, *wulfi-s* од *wulf-s*, „волк“, *dag-is* од *dags*, „ден“.⁵²⁹ Во грчкиот има барем една форма *τέ-ο* од *τίς*, која може да се смета дека ја содржи наставката **-so*. Формата кореспондира со ст.сл. *ŕe-co*, гот. *hvi-s*.⁵³⁰ Кај Хомер заменската наставка **-syo* е присутна и кај заменките кои разликуваат род и кај личните заменки. Во Хомеровите епови, генитивските форми од овие заменки гласат *ἐμεῖο* и *ἐμέο*, *σεῖο* и *σέο*, *εἶο* и *ἔο*, заменката *ὁ* се среќава како *τοῖο* и *τοῦ*. За заменката *τίς* има многу примери на генитив *τέο* (Hom. *Il.* 2.225, *Od.* 4.463) и контрахирано *τεῦ* (Hom. *Il.* 18.192, *Od.* 15.509), но нема ниту еден пример на генитив **τεῖο*.⁵³¹ Ова не може да се смета за случајност. Фактот што *τέο* е единствената сигурна форма на **-so* во грчкиот меѓу заменките има паралела во старословенскиот, каде што формата *ŕe-co* или *ŕh-co*, генитив од формата за среден род *ŕto*, е исто така единствениот пример за наставката **-so*.⁵³²

Се смета дека навлегувањето на заменски наставки во флексијата на именските *o/e*-основи и *a*-основи се должи пред сè на тенденцијата да се избегне хомонимијата меѓу одредени падежи. Во грчкиот јазик, во флексијата на овие основи, покрај наставката за генитив сингулар **-syo* навлегле и наставката **-i* за номинатив плурал и наставката **-sōm* за генитив плурал. Но процесот е и обратен, и кај заменките кои разликуваат род навлегле наставки од именската флексија, така што, всушност може да се зборува и за процес на меѓусебна размена на наставки, односно за линеарно изедначување на наставките во именската и заменската флексија, според суфиксот со кој е оформена нивната основа.

Во таа смисла, генитивските форми *θεοῖο* од *θεός*, *θεᾶς* од *θεά* и *ἱεροῖο* од *ἱερόν* во целост кореспондираат со формите *τοῖο*, *τᾶς*, *τοῖο* од заменската основа **so-/to*- и со формите *νέοιο*, *νέας*, *νέοιο* од една придавка *νέος*. Во случајот на машките имиња со основа на *-ā-*, образувањето на посебна генитивска наставка се наметнува како потреба за да се спречи изедначувањето на генитивот со номинативот. Во моментот кога завршокот **-ās* станува обележје на номинативот кај овие имиња, генитивот на **-ās* станува нефункционален. Од друга страна во моментот кога завршокот **-ās* станува обележје на номинативот кај имињата од машки род се создава една нова ситуација, уникатна и типична само за грчкиот, со која за првпат во рамките на еден тип основи, се обележува родот со посебна наставка. За креирањето на номинативот на *-ās* и генитивот на *-āo* парадигма не можеле да бидат заменските форми *ὁ*, *ᾶ*, *τό* и *τοῖο*, *τᾶς*, *τοῖο*, бидејќи номинативот тука е асигматски, а

⁵²⁹ Geiss (1956) 144.

⁵³⁰ Chantraine (1967) 130; Leumann (1977) 412; Ruijgh (1985) 133 и *Études* 80.

⁵³¹ Chantraine (1973) 280.

⁵³² Vaillant (1958) 367-368, 405; Beekes (2011) 231; Rix (1992) 187.

генитивската наставка *-syo* не е врзана за *a*-основите, односно *a*-основите се врзани само за женскиот род. Од друга страна, флексијата на заменката *τις* (*τίς*), можела да биде парадигма, бидејќи има сигматски номинатив, а генитивот *τέο* содржи морфема која е врзана за сите три рода. Можеби, аналогијата профункционираше најпрвин кај сложенките од типот *κυνῶπα*, *βαρυόπα*, ако тие биле првобитно атематски придавки, со една флексија за сите три рода, односно кај глаголските сложенки од типот *περικτίτας*. Со навлегувањето на *-ā-* кај овие имиња и во генитивот, новонастанатиот завршок **-āos* лесно можел да се замени со завршок **-āo* по аналогија со *τέο*. Процесот претставува елиминирање на крајното *-s-* и со тоа се постигнува од една страна спротивставување на генитивот и номинативот, а од друга страна на имињата од машки и женски род:

	НОМИНАТИВ	ГЕНИТИВ
имиња од м.р.	со <i>*-s</i>	без <i>*-s</i>
имиња од ж.р.	без <i>*-s</i>	со <i>*-s</i>

Како можела да се воспостави аналогија помеѓу заменката *τίς* и машките имиња на *-ās* и не е толку тешко да се замисли, сп. Ном. II. 18.192-193:

ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα τεῦ ἄν κλυτὰ τεύχεα δύω,
εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
„не знам од кого јас друг би облекол опрема славна
освен од Ајанта штитот, од смелиот син Теламонов;“

Конечно со навлегувањето на наставката **-so* во генитив сингулар се воспоставува аналогија и со генитивската наставка за плурал **-sōm* во именската флексија, сп. мик. *-a-o*, *-a-o*, бој. *-āo*, *-āων*, лезб., дор. *-ā*, *-āv*, јон. *-εω*, *-εων* и хом. *τέο*, *τέων*.

Микенската графема *-a-o* го оправдува присуството на заменската наставка **-so* за генитив сингулар во флексијата на машките имиња со основа на *-ā-*. Распространетоста на формите на *-a-o* во микенскиот период кај различни категории имиња потврдува дека завршокот **-āo* бил креиран уште во предмикенскиот период. За ниедна форма од микенските плочки, што завршува на *-a* наместо на *-a-o* во контекст на генитив сингулар, не можеме со сигурност да тврдиме дека е генитив сингулар на *-ās*. Но помикенските форми на *-ās* сведочат за појава и на обратен процес, тенденција да се изедначат разликите помеѓу машкиот и женскиот род во рамките на *a*-основите.

Споредбата на генитивите на *-āo* и на *-ā* покажува дека и едниот и другиот завршок се застапени кај истите семантички категории зборови на истиот начин. Употребата на едниот или на другиот завршок е поврзана со фонетските карактеристики на дијалектите. Во бојотскиот дијалект генитивското *-āo* се задржува дури и на млади натписи од 3 и 2 в.п.н.е. и на натписи, кај кои веќе има влијание од јонско-атичкото којне, затоа што во овој дијалект, генерално отсуствува контракцијата на вокалите *a* и *o*. Малубројните форми на *-āo* на тесалските натписи, се забележани главно на истите натписи каде што се употребува и *-oio* и можат да се сфатат како свесна тенденција за архаизирање. Тоа што во лезбоскиот дијалект на досега откриените натписи нема забележано форми на *-āo* на натписи секако се должи на случајност, односно на недостатокот на натписи од периодот кога немало контракција меѓу вокалите *a* и *o*.

Појавата на изолирани генитивски форми на *-aoc* во Тесалија, на *-εoc* и *-η* во Лезбос и Ајолида се должи од една страна на потребата да се редефинира генитивот кај имињата од машки род со *a*-основа, по контракцијата на *-āo* во *-ā*, а од друга страна на мешањето на овие

имиња со личните имиња со сигматска основа. Генитивите како *Ἄϊδαο* од *Ἄϊδης* покрај *Ἄϊδος* потврдуваат дека воспоставувањето на аналогијата одело преку номинативот сингулар и дека тоа се случувало и надвор од рамките на сигматските основи.⁵³³

Преглед на натписите од Пелазгиотида што содржат форми на *-ᾶο* и форми на генитив од *ο/ε*-основи

Натписи со генитив на <i>-ᾶο</i>		генитив на <i>-οιο</i>	генитив на <i>-Ο</i>	генитив на <i>-ου</i>	генитив на <i>-οι</i>
ΒСН 66-67 (1942-43) 144/3	Пелазгиотида	+	-	-	-
SEG 43/310	Скотуса	+	-	-	-
SEG 43/311	Скотуса	-	-	-	+
ΑΕ (1932), hr.17/1	Атракс	+	-	-	-
IG IX.2/511	Лариса	+	-	-	-
REA 66(1964)313	Кранон	+	-	+	-

⁵³³ Сп. од *Οἰδίπους*, генитив *Οἰδίποδος* и *Οἰδιπόδαο*, види Rüedi (1969) 32-33; *Wortbildung*² 148.

ΒΙΑΡΟΥΤΟΥΘΙΟΦΙΣΦΟΥΙΡΟΣΔΜΕΘΕΚΕ

/Ιαρόν το Πυθίο Φισφόδικος ἀνέθεκε/
„Храм на Питиецот, Висводик посвети“

Посвета на бронзена ваза од Теба – Бојотија, п. на 7 в.п.н.е.
Jeffery (1961) 94/2b

3. ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊА СО ТЕМАТСКА ОСНОВА

Флексијата на имињата со тематска основа се одликува со отсуството на аблаутно-акцентските промени, типични за имињата со атематска основа и со заменувањето на некои од првобитните наставки со заменски наставки, како резултат на тенденцијата за изедначување со флексијата на заменките.

Генитивот сингулар претставува посебен проблем. Во грчкиот кај имињата со тематска основа, наместо наставката *-es/-os/-s од една страна, го има завршокот -ō, кој на архаичните натписи се бележи со *Ο*, сп. јон. и атич. *ΦανοδικΟ Εμι* (DGE 731.1), елеј. *ἀπὸ τΟ βΟμΟ* (DGE 414.4, Олимпија), а подоцна во некои од дијалектите (атички, јонски, делфиски) се предава како -ov, а во некои (дорски, аркадски, кипарски) како -ω.⁵³⁴ Ајолските дијалекти се поделени во овој поглед, во бојотскиот и лезбоскиот формите завршуваат на -ω, а во тесалскиот (во Тесалиотида, Хестијотида, Магнезија) на -ov. Од друга страна кај Хомер и во поезијата, се гледа заменскиот завршок *-o-syo, сп. *τ-οῖο*; скт. *t-ásya* (од *-so-/to-) забележан како -οιο, сп. *πολέμ-οιο* (Hom. II. 9.440). Кај Хомер формите на -οιο се среќаваат подеднакво често како и формите на -ov.⁵³⁵ Во поезијата завршокот -οιο се јавува спорадично во стихови, кои се некаква реминисценција од епската поезија. Истото може да се забележи и на метричките натписи кои го имитираат епскиот стил. Но во еден дел од Тесалија, во Пелазгиотида, тој се јавува вообичаено и на натписи од секаков вид. Во оваа тесалска област, а и во Перајбија најголемиот дел од формите сепак не завршуваат ниту на -οιο, ниту на -ov, туку на -οι. Отстапување има и во кипарскиот, каде што покрај вообичаените форми на -ō се јавуваат и форми на -o-ne (-ōv), сп. *a-ti to / a-ra-ku-ro-ne* (*ἀντί τ-Ο ἀρυύρ-Οv*) (DGE 679.7, Ејдалион), со стабилно *v* кое се разликува од *v* *ἐφέλκυστικόν*.⁵³⁶ Дека сепак и кај имињата со тематска основа првобитно генитивот сингулар бил образуван со наставката *-es/-os/-s покажуваат некои сложени со прв дел – име во генитив, сп. *Θειόδωτος* (IG VII/2733, Акрајфија), [*Θ*] *εόδωτος* (IThess. I/77.4, Фарсала) наспроти *Θεόδωτος*.⁵³⁷

Ваквото шаренило од завршоци во грчкиот има паралела со ситуацијата во индоевропските јазици. Наставката *-es/-os/-s кај имињата со тематска *o/e*-основа е зачувана само во хетитскиот, каде што се потврдува дека таа се употребувала и во множина, а не само во еднина.⁵³⁸ Во некои јазици, се јавува заменската наставка *-syo, во индоиранското семејство, редовно, а спорадично во ерменскиот и во фалискискиот, сп. скт. *vīka-sya* (од *vīkas*, „волк“), ст.перс. *kār-ahyā* (од *kāra*, „народ, војска“), ерм. *gail-oy* (од *gail*, „волк“), фал. *Kaisi-osio* (од *Kaisios*, лично име).⁵³⁹ Во германските јазици се јавува друга заменска наставка *-so, сп. гот. *wulf-is*, ст.в.г. *wolf-es* (од *wulfs*, *wolf*, „волк“). Во келтските јазици и во латинскиот, имињата со *o/e*-основа завршуваат на *-ī, сп. лат. *lup-ī* (од *lupus*, „волк“), *vir-ī* (од *vir*, „маж“), ст. ирс. *fir* (од *fer*, „маж“). Во словенските и балтичките јазици генитивот се искажува со формите на

⁵³⁴ Chantraine (1967) 38; *Gr. Gr.* I. 555; Buck (1955) 88.

⁵³⁵ Има 1881 (1049 во Илијада, 839 во Одисеја) пример на -ov, и 1801 пример (1090 во Илијада, 711 во Одисеја) на -οιο, види Chantraine (1973) 165.

⁵³⁶ Поголемиот дел од примерите се од Ејдалион. Завршокот не се јавува кај членот, види Thumb – Scherer (1959) 165; Buck (1955) 88; Hajnal (1995) 277-278.

⁵³⁷ Bader (1992) 6.

⁵³⁸ Од друга страна во хетитскиот и наставката за генитив плурал *-om се јавува во сингулар, види Семерењи (1980) 196; Erhart (1993) 75; Bader (1992) 4.

⁵³⁹ Форми како *Popliosio Valesiosio* (Lapis Satricanus, CIL I2/2832a, Сатрикум, 6 в.п.н.е.) сведочат за присуството на оваа наставка и во архаичниот латински, види Meiser (2006) 133, 135; Beekes (2011) 212.

аблативот.⁵⁴⁰ Ова укажува на индивидуалниот развој на генитивот во рамките на секое јазично семејство. Контракциите на вокалот од основата со вокалот од наставката, кои би довеле до изедначување на формите на генитивот со формите на номинативот се главна причина зошто кај имињата со тематски основи била отфрлена наставката *es/-os/-s.

Генитивот сингулар во грчкиот, една или повеќе наставки? – Имајќи ја предвид оваа поширока слика, се поставува прашањето како треба да се интерпретира ситуацијата во грчкиот. Нема дилеми околу тоа дека формите на -οιο се директно споредливи со санскритските форми на -a-sya, и авестиските на -a-hya. Проблем се формите на -ov и -ω. Дека завршокот -ov т.е. -ω произлегол од едно претходно -oo индикација имаме во Хомеровите епови. Неконтрахиралиот завршок -oo индиректно е потврден во стиховите кои метрички можат да се објаснат само ако се претпостави дека -ov има вредност на два кратки слога ∪∪, сп. (Ном. II. 21.104):

Ἰλί | ου προπά | ροίθεν ἐ | μῆς ἐν | χερσὶ βᾶ | λησι

Првата стапка со краток слог λι е невозможна. Затоа, Шантрэн претпоставува дека -ov тука е всушност графема за првобитното -oo.⁵⁴¹

Прашањето е дали формите на -ov, -ω < -oo се образувани со другата заменска наставка *-so⁵⁴² или пак се создале како резултат на фонетскиот развој на завршокот *-osyo заради нестабилноста на консонантската група -sy-?⁵⁴³ Аргумент во прилог на тезата дека во грчкиот постоеле две различни наставки за генитив сингулар кај имињата со o/e-основа е тоа што наставката *-so навлегла во деклинацијата на именките и во германските јазици, а генитивската форма τέ-ο од основата *k^we/o-, сп. ст.сл. *te-co* и гот. *hi-s*,⁵⁴⁴ покажува дека оваа наставка му била позната и на грчкиот јазик. Освен тоа y од -sy- во грчкиот општо земено добро опстојува.⁵⁴⁵ Во таа смисла наспроти генитивот на -ov или -ω во грчките дијалекти придавките изведени со суфиксот *-yo- од имиња со сигматска основа завршуваат на -ειος, -οιος, -αιος, сп. бој. ген. синг. Ἐπικουδείω (IG VII 2724a.3, Акрајфија) од Ἐπικούδειος, патронимик од Ἐπικούδεις.

Главен аргумент, пак во прилог на претпоставката дека -ov потекнува од *-osyo е фактот, што во ниенден друг индоевропски јазик *-so не коегзистира покрај *-syo, а не е потврдена ни варијантата *-o-so. Во германските јазици имињата од тематска деклинација во генитив завршуваат на *-e-so. Од друга страна, во грчкиот -y- < -sy- понекогаш може и сосема да се изгуби и да дојде до контракција на вокалите, како да е во прашање -y-. Ова се гледа и кај придавки и глаголи изведени со суфиксот *-yo- од сигматски основи, сп. τελεΐω и τελέω, τελεῶ и τέλειος и τέλεος (од основата τελεσ-).⁵⁴⁶

И за тесалските форми на -οι се поставува слична дилема како за формите на -ov/-ω, дали овие форми содржат различна падежна наставка – локативска или го содржат завршокот *-o-syo, со апокопирано крајно ο. Блискоста на генитивот и локативот се гледа кај адвербите на -ov како ποῦ, οὔ, αὐτοῦ и кај партитивниот генитив.⁵⁴⁷ Од друга страна апокопата е особено честа во тесалскиот дијалект.⁵⁴⁸

⁵⁴⁰ Brugmann (1892) 568-569, 584-586; Vaillant (1958) 30, 368; Leumann (1977) 412; Erhart (1993) 75-76; Rix (1992) 139; Beekes (2011) 213.

⁵⁴¹ Chantraine (1973) 45-46; Wathélet (1970) 239; Crespo (1977) 43-44.

⁵⁴² Ruijgh (1979) 72 и фус. 7 и *Études* 74; Leumann (1977) 412; Bader (1992) 9-10; Rix (1992) 138.

⁵⁴³ Brugmann (1892) 584-585; Chantraine (1967) 39; *Gr. Gr.* I. 555; Risch (1959) 221; Wathélet (1970) 240-241; Sihler (1995) 259.

⁵⁴⁴ Chantraine (1967) 130; Leumann (1977) 412; Ruijgh (1985) 133 и *Études* 80.

⁵⁴⁵ Ruijgh (1979) 72 и фус. 7; Lejeune (1972) 132.

⁵⁴⁶ Lejeune (1972) 133; Chantraine (1973) 166-167.

⁵⁴⁷ Meister (1882) 304 и фус. 2; Brugmann (1892) 585-586, 616.

⁵⁴⁸ Chantraine (1967) 38; Buck (1955) 88; Sihler (1995) 259.

Што се однесува до кипарските форми на *-o-ne*, може да се претпостави дека тие се форми на генитив плурал употребени во сингулар, како во хетитскиот, каде што морфемите *-as* и *-an* се употребуваат и во сингулар и во плурал.⁵⁴⁹ Според И. Хајнал пак кипарските форми на *-o-ne* се всушност стари аблативи на **-ōd* со *-n* додадено секундарно, кои имаат паралела во микенските форми на *-o*, а нивната првобитна функција била да означат партитив.⁵⁵⁰

При анализата треба да се земе предвид и синкретизмот на генитивот со аблативот и идентичноста на генитивското *-ω* со аблативското *-ω* (< **-ōd*). Во оние дијалекти во кои се разликува примарното од секундарното *ō*, а генитивот сингулар завршува на *-ov*, формите на *-ω*, може да се сметаат за аблативи, сп. *ῶ, ὄπω* (локр).⁵⁵¹

Дешифрирањето на микенските натписи фрли нова светлина на проблемите поврзани со наставките **-syo* и **-so*. Од една страна, единствениот завршок кој вообичаено се среќава кај тематските основи е *-o-jo* (< **-o-syo*). Отсуствуваат сигурни примери на *-o-o* кои би кореспондирале со Хомеровите форми на *-oo*, а генитивот кај именките со *a*-основа од машки род, редовно завршува на *-a-o*, што кореспондира со помикенското *-āo*. Но од друга страна, во одредени ситуации генитивските форми на *-o-jo* алтернираат со форми на *-o*, кои заради амбивалентноста на микенското писмо може да се интерпретираат на повеќе начини.

⁵⁴⁹ *Gr. Gr.* I. 555 и фус. 6; Thumb - Scherer (1959) 165.

⁵⁵⁰ Hajnal (1995) 278, 280-281.

⁵⁵¹ *Gr. Gr.* I. 549-550; Thumb - Kieckers (1932) 269, 298.

3.1. ФОРМИ НА -О-ЈО ВО МИКЕНСКИОТ ГРЧКИ И НА -ОΙΟ ВО АЈОЛСКИТЕ ДИЈАЛЕКТИ

Примери од општи именки

do-e-ro-jo (KN C (4) 912 v.1), /doeloyyo/ е генитив од *do-e-ro*, /doelos/, сп. дат. синг. *do-e-ro* (KN C (2) 915.B), дат. плур. *do-e-ro-i* (PY Fn 50.11-14) и помик. δοῦλος, „роб“.⁵⁵²

i-ḡo-jo (PY Ea 59.5), /i(h)ikwoyyo/, хом. ἵπποιο (Hom. II. 8.87) е генитив од */(h)ikwos/, ἵππος, „коњ“, сп. INSTR. синг. *i-ḡo* (PY Ta 722.1); ном. плур. *i-ḡo* (KN Ca 895.1) и дор. ἵκκος, скт. áśvas, лат. equus.⁵⁵³

ka-ra-wi-po-ro-jo (PY Ae 110), /klāwiphoroyyo/ е генитив од *ka-ra-wi-po-ro*, (PY Ep 704.7), /klāwiphoros/, сложенка од κλείς, „клуч“ и φέρω, „носам“, помик. κλειδοφόρος и κλειδοῦχος, „клучарка, свештеничка“.⁵⁵⁴

ku-mi-no-jo (MY Ge 602.3), /kumīnoyyo/ е генитив од *ku-mi-no* (MY Ge 605.3B.4B.6A), /kumīnon/, сп. и ном. плур. *ku-mi-na* (MY Ge 605.2B), помик. κύμινον, „ким“, заемка од семитските јазици, сп. акад. kamīnu(m), угар. kmi, хебр. kamṯōn.⁵⁵⁵

ku-ru-so-jo (PY Ae 303.a), /khrūsoyyo/, хом. χρυσοίο (Hom. II. 9.122; 18.574) е генитив од */khrūsos/, χρυσός, „злато“, сп. и INSTR. синг. *ku-ru-so* (PY Ta 714.1.3), заемка од семитските јазици, сп. акад. ḫurāšu, угар. ḥrš, хебр. ḥāruš.⁵⁵⁶ Генитивот од оваа именка на -ω се среќава на лезбоски натписи од 3 в.п.н.е., сп. χρύσω (IG XII.2/646.a5, Несос; IK 5/35.9, Кима).

no-ri-wo-ko-jo (PY Ad 669) се јавува во фразата *re-u-ko-to-ro*, *no-ri-wo-ko-jo ko-wo VIR 5*, /Leuktrō, noriwoḡoyyo korwoi VIR 5/, „од Леуктрон, момчиња (помошници) на ...“. Според контекстот би очекувале генитив плурал, сп. *pe-ki-ti-ra₂-o ko-wo VIR 4 ko-wo 3* (PY Ad 694), /pektryaōn korwoi VIR 4 korwoi 3/, „4 момчиња, 3 деца (помошници) на жените што чешлаат волна“ и *pu-ro*, *pe-ki-ti-ra₂ MUL 7 ko-wa 4 ko-wo 4*, /Pulō, pektryai MUL 7 korwai 4 korwoi 4/ (PY Ab 578.B), „7 жени што чешлаат волна, 4 девојчиња, 4 деца“. Номинативот *no-ri-wo-ko* го има на плочката PY Aa 98. Можеби писарот ја усогласил формата за генитив во поглед на бројот со идеограмата MUL „жена“ или намерно употребил генитив сингулар наместо плурал, особено, ако и соодветниот номинатив на PY Aa 98 е во единина, а не во множина,⁵⁵⁷ за да ја избегне хомонимијата, зашто формата за генитив плурал би требало да гласи *no-ri-wo-ko* исто како номинативот. Се работи за сложенка со втор дел -φορος < *wḡg-, сп. помик. ῥέζω, ἔρδω, „правам, извршувам“, а со прв дел *no-ri-*, кој го има и во формата *no-ri-wo-ki-de* (TH Of 36.1).⁵⁵⁸ Жените кои се означени со овој апелатив се занимавале со обработка на текстил. Веројатно *no-ri-* е поврзано со νῶροψ, „сјаен“ и означува материјал што светка, можеби за декорација.⁵⁵⁹

⁵⁵² Зборот е веројатно заемка од регионот на Мала Азија (види DELG I. 294-295; GEW I. 412; Mémoires II. 66, Бенвенист (2002) 236) или предгрчки (види EDG I. 350), сп. и други интерпретации: /dohelos/ во врска со скт. dahā, „човек“ (види Documents² 541; Heubeck (1979) 247); сложенка од *dḡm-, сп. δεσ-πότης и *sel-, сп. ἐλεῖν (види Neumann (1986) 492-493); *dḡmselos од коренот *dḡm-, сп. скт. dāsāḥ, „роб, слуга“, перс. dāh, „слуга“, проширен со s и суфиксот -e-lo- (види Tovar (1972) 321-325).

⁵⁵³ Срепјас (1987) 86; GEW III. 112; /hiqq^uoyyo/, види Documents² 548; Илиевски (2000) 116; /hikk^{wo}io/, Gschnitzer (1999) 258.

⁵⁵⁴ Documents² 551; Olivier (1960) 41; DELG II. 539, DELG IV₂. 1189; Wortbildung² 144 фус. 129.

⁵⁵⁵ DELG II. 599; Risch (1981a) 347; Bartoněk (2003) 205; Gschnitzer (1979) 117; сп. и /kumīnon/ < */kumīnwon/, Leukart (1994) 116 фус. 233 и (1999) 357, 360.

⁵⁵⁶ DELG IV₂. 1278; Documents² 558; Interpretation² 127, 432; Bartoněk (2003) 195.

⁵⁵⁷ Chadwick (1988) 58; Études 372.

⁵⁵⁸ Chadwick (1988) 81 и TT II. 87-88; Documents² 563; Morpurgo Davies (1979) 100 фус. 48; Leukart (1994) 305; Bartoněk (2003) 203.

⁵⁵⁹ Études 372-3; Бузалковска-Алексова (2000) 86-87; сп. и Bader (1965) 39.

te-o-jo (PY Eb 156.1; 173.2; 347.1; 416.1; 464.A; 636.A; 858.1; 866.B; 885.A; 886.A; 913.A; 1174.A; Ed 411 lat.inf.; En 74.4-9.13-15.17.18.22.24; 609.6-8; 659.3.5.6.13.16; Eo 160.2.4; 211.3-5; 224.2-4.7; 247.2-6; 269 lat.sup.; 276.3-6.8; 281.2; 351.2; Ep 212.1-10; 539.1-4; 613.9.15-17.20; 704.2; 705.1-10), */the(h)ouyo/, θεοῖο* (Hom. Il. 1.53; Od. 14.327) е генитив од **/the(h)os/*, помик. *θεός*, „бог“, сп. дат. лок. плур. *te-o-i* (KN E 842.1b), **/theoi(h)i/*. Генитивските форми од оваа именка на микенските плочки се јавуваат во една иста синтаagma *te-o-jo do-e-ro, /theouyo doelos/, θεοῖο δοῦλος*, „божји роб“ или *te-o-jo do-e-ra, /theouyo doelā/, θεοῖο δούλη*, „божја робинка“. Микенското *te-o-* и помикенското *θεο-* без контракција, упатуваат на тоа дека именката е од коренот **θεσ-*, сп. *θέσ-φατος*, „проречен, претскажан“.⁵⁶⁰ Во сите три ајолски дијалекти има пример на генитив сингулар од оваа именка, сп. *θεῶ* (IG VII 2724.3, Акрајфија; SEG 4/720(18-30), Тенед), *θεοῖ* (IG IX.2/1229. 14, 37, Фалана).

На тесалските натписи најстариот пример е од еден натпис од 6 в.п.н.е. од Атракс, сп. *θεθμός τοῖ [δᾶ]μοιο* (AE (1934-35) 140). Натписот, веројатно религиозен декрет, е оштетен и нецелосен, но сепак формата *μοιο* се реконструира како *δᾶμοιο*, генитив од *δᾶμος*.⁵⁶¹ Освен генитивот од членот, кој гласи *τοῖ*, нема други генитивски форми со тематска основа во овој архаичен текст со карактеристики типични за тесалскиот дијалект, сп. *θεθμός* наместо *θεσμός*, *ἔμμεν* наместо *εῖναι*.

Уште еден архаичен пример *πολέμοιο* од *πόλεμος* доаѓа од 5 в.п.н.е. од Фера. Натписот BCH 88 (1964) 400-402/1 е проксенија, а генитивската форма се јавува во синтагмата „во војна и во мир“, која е типична за ваквите натписи, сп. *καὶ πολέμοιο καὶ ΗιρΕνας*. И тука јазикот е архаичен, но писарот сепак покрај формата на *-οιο*, употребил и една генитивска форма на *-ῶ*, сп. *κΕνΟ* од *κῆνος*. Генитивот *πολέμοιο* во истата формула *καὶ πολέμοιο καὶ ἱράνας*, се среќава уште трипати на натписи од Фера и Кранон од 3 и 2 в.п.н.е.

Πολέμοιο се среќава еднаш и во Тесалиотида (сп. IThess I/73.21, Фарсала) област во која инаку генитивот завршува на *-ου*. Употребата на оваа форма во Тесалиотида секако претставува реминисценција на епската поезија. Натписот е посвета на нимфите и е напишан на јазик, кој претставува мешавина од дијалектни и којне форми. Другите генитиви на истиот натпис завршуваат на *-ου*, сп. *τουῶδε, Ἀσκλαπιουῶ*.

Иако во Пелазгиотида формите на *-οιο* се јавуваат на натписи кои имаат административен карактер сепак треба да се забележи дека од 5 форми, 4 се од именката *πόλεμος*, употребена во еден ист формулаичен израз и дека оваа именка кај Хомер, во генитив се јавува четири пати почесто како *πολέμοιο* отколку како *πολέμου* (100 : 26 примери).

Иако и на микенските плочки заради формулаичноста најголемиот дел од примерите се од една иста именка *θεός*, сепак семантичката разнообразност на формите е поголема на микенските плочки отколку на тесалските натписи.

Примери од лични имиња

a-da-ta-o-jo (PY En 659.8.9) е генитив од *a-da-ta-o* (PY Eb 747.A), сложенка со втор дел *-ta(h)os* како во *qe-re-ta-o, /K^wēleta(h)os/*, сп. *μαίομαι*, „се стремам, досегам“ и *Οινόμαος, Εὔμαιος, Μάστωρ, Εὐμάστας*.⁵⁶² Првиот дел можеби е */(h)ada/*, сп. *ἄδην*, „доволно“, акуз. синг. од **ἄδα*, лат. *satis* и *ἄμεναι*, „се наситувам“, *ἄδαῖος*, „заситувачки“, *Ἀδαῖος* (<**seH₂-/sH₂-*).⁵⁶³

⁵⁶⁰ Lejeune (1972) 94; DELG II. 430; Documents² 584-585; Bartoněk (2003) 198.

⁵⁶¹ Lejeune (1941b) 180-181; Thumb - Scherer (1959) 65; Blümel (1982) 243.

⁵⁶² H. P. 295; DELG III. 659; GEW II. 161; Heubeck (1960a) 261; Documents² 577; види и Neumann (2005b) 5-6 и EDG II. 892-893.

⁵⁶³ Дополнение II 39; Dic. Mic. I. 24.

a-ka-ta-jo-jo (Eo 269.B), сп. дат.синг. *a-ka-ta-jo* (PY Eo 269 lat. sup.) можеби е генитив од */Agathayos/*, *Ἀγαθαῖος*, сп. *Ἀγαθᾶς*, хипокористик од сложено име со прв дел *ἀγαθός*, „добар“ или */Aktayos/*, *Ἀκταῖος*, етник од топоним *Ἀκτῆ* или хипокористик од *ἄκτῆ*, „рт, вис“.⁵⁶⁴

a-ke-o-jo (PY Cn 40.10.14; 45.5.8a.11.12; 254.6a; 599.1.3.4.6; 600.5.6.11; 643.3.4; 655.11.12; 702.3.4; 719.1-3.5-7; KN X 8502.a) е генитив од *a-ke-o* (PY An 192.14). Името може да биде интерпретирано на повеќе начини, како хипокористик од сложена на *ἀλκε-*, *ἀρχε-*, *ἀγε-*.⁵⁶⁵ А можеби може да се сфати и како варијанта на името *a-ze-o*,⁵⁶⁶ сп. *a-ke-ti-ri-ja* и *a-ze-ti-ri-ja* од */akēstriya/*, *ἄκέστρια*, „шивачка“.

a-ki-to-jo (PY Fn 50.1; 867.3), */Alkithoyyo/* е генитив од **/Alkithos/*, сп. дат. *a-ki-to* (PY Fn 79.14), хипокористик од *Ἀλκίθοος*, сп. *Ἀλκίτιδας*.⁵⁶⁷

a-ko-ro-da-mo-jo (KN B (1) 1025.b), можеби е генитив од **/Akrodāmos/*, *Ἀκρόδημος*, сложена од *ἄκρος*, „краен, горен“ и *δήμος*, „крај, народ“, мик. *da-mo*.⁵⁶⁸ Дативот *a-ko-ro-da-mo* се јавува во Теба, сп. TH Gr (1) 164.2. Доколку името *a-ko-ro-da-mo*, забележано исто така во Теба, сп. TH Av 101.4; Fq (2) 240.1 е идентично со *a-ko-ro-da-mo*, но напишано на различен начин како што се претпоставува во изданието *Fouilles I*, тогаш тоа можеби е сложена со прв дел *ἄγορος*, „оној што го собира народот“.⁵⁶⁹ Но ваквата интерпретација е проблематична, а *a-ko-da-mo* сепак, може да биде и различно име */Agodāmos/*, */Argodāmos/*, сп. помик. *Ἀγόλαος* (IG VII 27.15, Мегара), *Ἀργολάειος* (SEG 25/664 I.56, Фера).⁵⁷⁰

a-no-zo-jo (KN Ak (2) 627.1) е генитив од име со проблематична интерпретација, можеби сложена од *ἀνήρ*, „маж“ и **-g^wynos, βίος*, „живот“, сп. *Ἀνδρόβιος*⁵⁷¹ или евентуално хипокористик од сложено име како *a-no-ze-we*, *a-no-ke-we*.⁵⁷²

a-nu-to-jo (KN X 697.2), */Hanutoyyo/* е генитив од *a-nu-to* (KN As (2) 1516.12), */Hanutos/*, *Ἄνυτος*, сп. *ἄνυμι* „изработувам, напредувам“, скт. *sanóti*, „добивам“.⁵⁷³

a-pa-si-jo-jo (PY Sa 767), можеби е генитив од **/Aspasiyos/*, *Ἀσπάσιος*, сп. *ἀσπάσιος*, „добредојден, мил“ и *ἀσπάζομαι*, „пријатно примам, милувам“.⁵⁷⁴

Името *Ἀσπάσιος* е потврдено во генитив во бојотскиот и во лезбоскиот, сп. *Ἀσπασίω* (IG VII 3069, Лебадеја; Charitonidis (1968) 122.18, Ерес).

[a-pi-ja-ko-ro-jo] (KN B (1) 812.a) е генитив од сложено лично име, со прв дел *ἀμφί* и втор дел *ἄγορος*, */Amphiyagoros/* или *ἀγρός*, */Amphiyagros/*⁵⁷⁵ или *ἄκρος*, */Amphiyakros/*.⁵⁷⁶

a-pi-ka-ra-do-jo (PY Pa 398) можеби е генитив од **/Amphiklados/*, сложена од *ἀμφί* и *κλάδος*, „гранка, фиданка“.⁵⁷⁷

⁵⁶⁴ *Études* 223 и фус. 66; *Dic. Mic.* I. 24; Ilievski (1979) 139 и (1992) 329; Neumann (2005a) 3.

⁵⁶⁵ */Alkeos/*, види Ilievski (1979) 138; *Documents*² 201; */Arkeos/*, види *Mémoires* I. 188 фус. 2; */Age(h)os/* <*/Age(h)odos/*, види *Études* 269.

⁵⁶⁶ Muhlestein (1955) 130; Heubeck (1960b) 169; *Словарь* 19.

⁵⁶⁷ *Documents*² 529; *Mémoires* II. 183 фус. 57; Ilievski (1979) 138.

⁵⁶⁸ *Documents*² 530; Ilievski (1992) 329, *Dic. Mic.* I. 48.

⁵⁶⁹ Aravantinos – Godart – Sacconi (1995) 841-842; *Fouilles* I. 169-171.

⁵⁷⁰ Duhoix (2008) 238. За можноста *a-ko-ro-da-mo* и *a-ko-da-mo* да се две варијанти од истото име, сложена со прв дел *ἀγρός* (< *ἀγρός*), „сјаен, брилијантен“, види Ruijgh (2003) 223.

⁵⁷¹ Heubeck (1960b) 168; Илиевски (1990) 23-24; сп. и */Anozoyyo/*, сложена од *ἄν* и *ὄζος*, „гранка, потомок“, *ἄοζος*, *ἄνοζος*, „без гранки“, види *DELG* I. 1.

⁵⁷² дат. */Anorgēwei/*, сп. *Ἀνδρόγεωσ*, види Petruševski (1972) 135; */Anōgēwei/*, сп. *Ἀνώγων*, види *Словарь* 21.

⁵⁷³ *DELG* I. 93-94; *GEW* III. 34; *Documents*² 531; Hajnal (1995) 256, сп. и хипокористик од *Ἄνυτέλης*, види Waanders (1992) 592.

⁵⁷⁴ *Mémoires* I. 115; *DELG* I. 125; *Études* 151; *Dic. Mic.* I. 75.

⁵⁷⁵ *Mémoires* I. 294; Risch (1983) 385; Bader (1972b) 171; *Documents*² 532.

⁵⁷⁶ *Mémoires* I. 294; Risch (1983) 385.

⁵⁷⁷ *Documents*² 532; *Mémoires* II. 183 фус. 57; Бузалковска Алексова (1995) 315, 327.

a-re-ki-si-to-jo (KN Sf (2) 4420.a; So 1053.a), /Aleksitoyyo/ е генитив од *a-re-ki-si-to* (KN So (2) 4433.b), /Aleksitos/, хипокористик од сложенка со прв дел ἀλεξι- како Ἀλεξιτέλης.⁵⁷⁸

a-ta-o-jo (PY Vn 34.5) е генитив од *a-ta-o* (Jn 431.23), сп. и дат. синг. *a-ta-o* (PY An 340.1), веројатно хипокористик од сложено име со прв дел ἀντα-, сп. Ἀνταμένης и Ἀντων, Ἀνταῖος. Според Рејх може да се претпостави и */Anta(h)os/ од */Anta(h)okhos/, сп. Ἀντίοχος,⁵⁷⁹ и во генитив во Тесалија, сп. Ἀντιόχοι (IG IX.2/505, Лариса) и Ἀντιόχου (IThess. I/50, Фарсала).

a-te-wo-jo (PY Sa 797), можеби е генитив од */Anthevos/,⁵⁸⁰ хипокористик од сложено име со прв дел ἄνθος, „цвет“, сп. ἀνθήεις, „со живи бои“, Ἀνθεύς, Ἀνθέας и Ἀνθιππος, Ἀνθαγόρας.

de-ki-si-wo-jo (PY Vn 34.4), /Deksitoyyo/ е генитив од */Deksitwos/, сп. дат. *de-ki-si-wo* (KN C (2) 908), помик. Δέξιος, памф. Δέξιφης и δεξιός, „десен, поволен“, лат. *dexter*, скт. *dakṣiṇá-*, гот. *taihswa*.⁵⁸¹

de-ko-to-jo (PY Jn 410.9) е генитив од *de-ko-to* (PY Cn 600.2), можеби /Dekotos/, сп. арк. δέκοτος, „десет“.⁵⁸²

du-ni-jo-jo (PY Ae 8; 72), сп. ном. синг. *du-ni-jo* (KN As (2) 1516.21); дат. синг. *du-ni-jo* (PY Un 138.1) можеби е генитив од */Duniyos/, хипокористик од */Dunamenos/, сп. Δυναμένη и δύναμαι, „можам, имам сила“.⁵⁸³ На бојотските натписи забележано е во генитив името Δύνατος, сп. Δουνάτω (Fossey (1991) 46+45, Орхомен). Од друга страна *du-ni-jo* може да биде и тематска варијанта на *du-ni*, име со *i*-основа кое се среќава само во Кносос, сп. KN Dd 1201.B, а е оформено од предгрчка основа.⁵⁸⁴

du-wo-jo-jo (PY An 656.11), /D(u)woyoyyo/ е генитив од *du-wo-jo* (PY Jn 750.12), *dwo-jo* (KN X 8126), /D(u)woyos/, сп. помик. δοιοί, „двоен“, δύω, мик. *dwo*, „два“, скт. *dvaṃ-*, и личните имиња Δοίας, Δύαιος, Δύων.⁵⁸⁵

e-ke-i-jo-jo (PY Sa 760), /Egkhe(h)iyoyyo/ е генитив од */Egkhe(h)iyos/, сп. Ἐγχειος, епитет на Афродита (Хесх.), во врска со ἔγχος, ἐγχείη, „копје“, сп. мик. ном. плур. *e-ke-i-ja* (PY Va 1324.1), /egkhe(h)iyai/.⁵⁸⁶ Името е хипокористик од сложено име, сп. Ἐγχορμας и ἐγχεσίμαργος, „што дивее со копјето“, ἐγχεσίμωρος, „што се бори со копје“.

e-ki-no-jo (PY An 661.1), /Ekhīnoyoyyo/ е генитив од *e-ki-no* (KN Da 1078), /Ekhīnos/, ἐχίνος, „еж“, ст.в.г. *igil*, ст.сл. *ieжъ*.⁵⁸⁷

e-me-si-jo-jo (KN E 843.1; Lc (1) 551.B; L (1) 8159.b; X 35), сп. *e-me-si-jo* (KN De 1381.A) е генитив од име изведено со суфиксот *-yos-* од предгрчки збор на *-sos*.⁵⁸⁸

e-po-ro-jo (KN Ch 897), /Ephoroyyo/ е генитив од /Ephoros/, Ἐφορος, сложенка од ἐπί и ὄρομαι, „надгледувам, чувам“,⁵⁸⁹ мик. парт. *o-ro-me-no*. На натписите од Ерес се среќава во генитив, сп. Ἐφόρω (IG XII Suppl./127.cI53, Ерес). Но сосема е веројатна и интерпретацијата /Eporoyyo/ од /Eporos/, Ἐμπορος, сп. ἔμπορος, „патник на кораба“.⁵⁹⁰

⁵⁷⁸ Mémoires I. 38 и Mémoires III. 36, 300; Risch (1987) 289; Études 264; Waanders (1992) 592.

⁵⁷⁹ Études 186 фус. 442; Dic. Mic. I. 113; види и Documents² 535.

⁵⁸⁰ сп. *Ἀνθηῖος, C. Milani, Atti Pavia (види Dic. Mic. I. 117), Mémoires I. 115.

⁵⁸¹ Masson (1960) 111-114; DELG I. 264; Wortbildung² 169; Vaumbach (1992) 58-59.

⁵⁸² Interpretation² 51; Ruijgh (1961) 204; сп. и /Dektoyyo/, од гл. прид. δεκτός од δέχομαι, „примам, одобрувам“, види Documents² 539; Mémoires II. 322 фус. 21; Bartoněk (1999) 123, 126.

⁵⁸³ Études 145; Ilievski (1992) 328; Dic. Mic. I. 196.

⁵⁸⁴ Killen (1992) 358; Morpurgo Davies (1999) 400-401.

⁵⁸⁵ Études 272; Risch (1981a) 518-519; Heubeck (1979) 244; Hajnal (1995) 108 фус. 138.

⁵⁸⁶ Études 206; Documents² 542.

⁵⁸⁷ Documents² 193, 543; DELG II. 392; Bartoněk (1999) 123, 126.

⁵⁸⁸ Documents² 543; Études 153; Ilievski (1992) 326, 335, 338.

⁵⁸⁹ Peruzzi (1975) 166; Dic. Mic. I. 228.

⁵⁹⁰ Études 297 фус. 33; Бузалковска-Алексова (1995) 320; Илиевски (2000) 198.

e-te-wa-jo-jo (PY Sa 769), /Etewayoyoyo/ е генитив од *e-te-wa-jo* (PY Cn 600.12), /Etewayos/, лично име изведено од *e-te-wa* (PY An 657.3), Ἐτέας, хипокористик од сложено име со прв дел ἔτεός, „вистинит“,⁵⁹¹ сп. *e-te-wa-tu-wo*, генитив од */Etewastus/, *e-te-wo-ke-re-we-i-jo*, помик. Ἐτεοκλήης, хом. βίης Ἐτεοκληείης (Hom. Il. 4.386).

e-ti-ra-wo-jo (PY Sa 1264), /Ertilāwoyoyo/ е генитив од *e-ti-ra-wo* (PY Cn 655.9), /Ertilāwos/, „оној што го храбри народот“, сп. Ὀρσίλαος и Λαέρτης со истите делови ἐρτι- и -λαφος.⁵⁹²

e-to-mo-jo (PY Vn 34.3), /Hetoimoyoyo/ е генитив од */Hetoimos/, сп. ἐτοῖμος, „подготвен, со волја“ и Ἐτοίμη, Ἐτοίμαχος (< Ἐτοιμόμαχος).⁵⁹³

e-u-ru-po-to-re-mo-jo (PY Fn 324.26), /Euruptolemoyoyo/ е генитив од /Euruptolemos/, Εὐρυπτόλεμος,⁵⁹⁴ сложенка од εὐρύς, „широк“ и πτόλεμος, „војна“, сп. генитив πτολέμοιο (Hom. Il. 7.232; 8.553).

ka-e-sa-me-no-jo (PY Vn 34.2) е генитив од *ka-e-sa-me-no* (PY An 656.19). Постојат две различни идеи за толкување на ова име, едната е дека е тоа во врска со *κέκασμαι*, перфект од *καίννυμαι*, „се одликувам, прославен сум“, сп. парт. перф. *κεκαδμένος*.⁵⁹⁵ Другата идеја е дека името треба да се интерпретира како */K̄a(h)ēsamenos/, партицип на аористот од еден корен **k̄ens-/k̄ns-*, сп. скт. *śāṃsati*, лат. *censeo*.⁵⁹⁶ И во едниот и во другиот случај, мора да се претпостави дека глаголскиот корен е проширен со елементот *ē*.

ka-ma-ti-jo-jo (TH Z 850), можеби е генитив од */Khar mantiyos/, лично име, сп. Χάρμας, Χαρμαντίδης и χάριμη, „желба за борба“, *χαίρω*, „се радувам“,⁵⁹⁷ (види стр. 11-12).

Во Акрајфија, Бојотија, во генитив е забележано името Χάρμιχος, сп. Χαρμίχω (IG VII 2718.6) кое е хипокористик од сложено име со прв дел *χάριμη*, сп. Χάρμιππος, Χαρμῖνος.

ke-ko-jo (PY Fn 50.2; MY Ui 651.3), можеби е генитив од */Kerkos/, сп. κέρκος, „опашка“ и Κέρκων, Κερκίων, Κερκίδας.⁵⁹⁸

ke-ra-ti-jo-jo (PY An 424.3), можеби е генитив од */Kerastiyos/, сп. во помикенскиот *Κεράστης* и *κέρας*, „рог“⁵⁹⁹ или пак од /Gerastiyos/, Γεράστιος, лично име⁶⁰⁰ и име на месец, сп. *γέρας*, мик. акуз. синг. *ke-ra* (PY Eb 416.1/Ep 704.2), /geras/, „почесен дар, чест“.⁶⁰¹

ke-ro-wo-jo (PY Cn 655.3), сп. ном. синг. *ke-ro-wo* (PY Ae 134), можеби е генитив од /Kerowos/, сп. *κεράος*, *κερόεις*, „роглест“ и мик. *ke-ro-we* (PY Cn 4.9), /Kerowens/.⁶⁰²

ke]-sa-do-ro-jo (KN B 809.b),⁶⁰³ /Kessandroyoyo/ е генитив од *κ̄e-sa-do-ro* (KN B 798.2), /Kessandros/, сп. Κάσσανδρος, Κασσάνδρα, мик. *ke-sa-da-ra*. Вториот дел од сложениката *-андрос* е од *ἀνήρ*, а првиот дел го има во *κεδνός*, „грижлив“ и *κόσμος*, „ред“.⁶⁰⁴

ke-we-to-jo (PY Jn 310.11) е генитив од *ke-we-to* (PY Jn 310.8), на што укажува контекстот.⁶⁰⁵ Но нема сигурна интерпретација за ова име.

⁵⁹¹ Documents² 546; Дополнение II. 48; Études 225; сп. и Leukart (1994) 300.

⁵⁹² Interpretation² 78; DELG III. 612, 823; Илиевски (1990) 19.

⁵⁹³ Documents² 546; Дополнение II. 48; Bartonek (1999) 126.

⁵⁹⁴ Lejeune (1972) 39-40; Risch (1987a) 282.

⁵⁹⁵ Documents², 549; Duhoux – Dachy (1992) 234; Илиевски (2000) 310-311.

⁵⁹⁶ Études 363-364; García-Ramón (1992) 250-251.

⁵⁹⁷ Documents² 550; Илиевски (2000) 378.

⁵⁹⁸ Heubeck (1958) 129; Études 141; Mémoires II. 183 фус. 57; Dic. Mic. I. 341.

⁵⁹⁹ Études 156; Илиевски (2000) 170.

⁶⁰⁰ H.P. 107; WGE 245.

⁶⁰¹ Дополнение I. 12.

⁶⁰² Interpretation² 127; Documents² 553; Дополнение II. 52.

⁶⁰³ KT⁵ 40; CoMIK I. 315; Documents² 553.

⁶⁰⁴ DELG III. 503, 508; Илиевски (1990) 22-23 и (2000) 311; Бузалковска-Алексова (1995) 253, 284-285. За можноста првиот дел од сложениката да е поврзан со коренот **k̄ens-*, види García-Ramón (1992) 245-247.

⁶⁰⁵ Mémoires II. 21 фус. 42; Interpretation² 427; Documents² 353, 553.

ke-wo-no-jo (PY An 519.6) зависи од зборот *o-ka*, /orkhā/, сп. *ke-wo-no-jo*, *o-ka*. Нема други форми со кои би можеле да го поврземе ова име.⁶⁰⁶

ko-do-jo (PY Ea 71; 754) е генитив од *ko-do* (PY Ea 824), сп. и дат. синг. *ko-do* (PY Ea 825), име евентуално поврзано со хипокористикот *Κώδων*, сп. *κώδων*, „свонче“.⁶⁰⁷

ko-ro-jo- (PY Mn 456.3), сп. ном. синг. *ko-ro* (KN De 1152.B), дат. синг. (PY Cn 131.11), генитив од име кое може да се интерпретира како /*Khōlos*/, сп. *χωλός*, „куц“;⁶⁰⁸ /*Khōros* /, сп. топ. *Χώρα*, *χῶρος*, „простор, место“;⁶⁰⁹ /*Khoiros*/, сп. *Χοῖρος*, *χοῖρος*, „прасе“;⁶¹⁰ /*Kōlos*/, сп. *Κῶλος*, *μακρόκωλος*, „долгоног“, ст.сл. *koitno*, литв. *kelys*.⁶¹¹

ko-so-jo (KN Ap 637.2) можеби е генитив од */*Korsos*/, сп. помик. *κόρση* (хом., јон.), *κόρσα* (ајол.), *κόρρη* (атич.) „слепоочница, кадрица“ и *κείρω*, „сечам“, хет. *karšmi*. Полукс објаснува „καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας διὰ τὸ κείρεσθαι“ (Poll. 2.32), а имаме и *Κόρσης*, прекар на човекот кој прв во Атина си ја избричил брадата (Chrysipp. *Stoic.* 3.198).⁶¹² Можеби формата *ko-so* (KN As 40.5) е номинатив од ова име. Но имајќи го предвид дативот *ko-so-ne* (PY Cn 45.2) *ko-so* може да значи и /*Korsōn*/.

ku-ro2-jo (KN B 822.1b) е генитив од *ku-ro2* (KN As (1) 603.3), /*Kulyos*/, *Κύλλος*, сп. *κυλλός*, „сакат“⁶¹³ или од /*Kuryos*/, *Κύριος*, сп. *κύριος*, „јак, моќен“.⁶¹⁴

ku-ru-me-no-jo (PY An 654.1), /*Klumenoyos*/, *Κλυμένιοι* (Hom. *Od.* 3.452) е генитив од *ku-ru-me-no* (PY Aq 64.5), /*Klumenos*/, *Κλύμενος*, име кое претставува партицип на аористот од *κλύω*, „слушам“.⁶¹⁵

ku-ru-no-jo (PY Ea 801) е генитив од лично име,⁶¹⁶ како што покажува контекстот сп. *ku-ru-no-jo*, *me-ri-te-wo*, *ko-to-na*, /*K. melitēwos ktōinā*/. Што се однесува до интерпретацијата, единствената форма со која евентуално би можело да се спореди ова име е едно друго микенско име исто така без задоволителна интерпретација, *ku-ru-ni-ta* (KN X 1525.1).⁶¹⁷

mi-ka-ri-jo-jo (PY Jn 605.10), /*Mikaliyoyos*/ е генитив од *mi-ka-ri-jo* (Jn 605.3), /*Mikaliyos*/, лично име изведено од */*Mikalos*/, сп. *μικρός*, (дор.) *μικκός*, „мал“ и *Μίκαλος*.⁶¹⁸ Фактот што во помикенскиот има хипокористици со назална основа, *Μικκαλίων*, *Μικαλίων* може да наведе на помисла дека номинативот *mi-ka-ri-jo* нема врска со генитивот *mi-ka-ri-jo-jo*.⁶¹⁹ Ова не може да се исклучи како можност, но тоа секако не ја оспорува интерпретацијата на *mi-ka-ri-jo-jo*. Можно е и во микенскиот да ги има двете варијанти, и со назална и со тематска основа, како и во помикенскиот.

mo-qa-so-jo (PY Sa 774), можеби е генитив од *mo-qa-so* (KN De 1381.B), /*Mok^wsos*/, *Μόψος*, хет. *Mukšaš*, сп. и глоса кај Хесихиј, *μόψος·κηλις ἢ ἐν τοῖς ἱματίοις* (Кип.), „дамка, точка на облеката“.⁶²⁰

⁶⁰⁶ *Interpretation*² 427; *Documents*² 190, 553.

⁶⁰⁷ *Словарь* 42; O. Landau, *Personennamen* 71, 164 (види *Dic. Mic.* I. 371).

⁶⁰⁸ *Études* 149, 184 и фус. 434; *Documents*² 556; Ilievski (1979) 144 и (2000) 169; *Dic. Mic.* I. 384.

⁶⁰⁹ *Études* 149, 184 и фус. 434; Илиевски (2000) 169.

⁶¹⁰ *Documents*² 556; Ilievski (1979) 144.

⁶¹¹ O. Landau, *Personennamen* 73 (види *Dic. Mic.* I. 374); Ilievski (1979) 144.

⁶¹² Ilievski (1992) 325, 328; сп. и *Gr. Gr.* I. 285; *DELG* II. 568, 574; *GEW* II. 923.

⁶¹³ Ilievski (1972) 275-276 и (1979) 143; *Études* 275 и фус. 20; Heubeck (1979) 246.

⁶¹⁴ *Documents*² 558; Bartoněk (1999) 127; García-Ramón (2007b) 51.

⁶¹⁵ *Mémoires* III. 35; Duhoux – Dachy (1992a) 234 и фус. 87.

⁶¹⁶ *Documents*² 558; *Interpretation*² 431; *Mémoires* II. 294.

⁶¹⁷ Сп. /*Grunitās*/ во врска со *Γρῦνοι*, *Γρύνιον*, *Γρύνειον*, види *Словарь* 44.

⁶¹⁸ *Études* 147 и фус. 239; *DELG* III. 701.

⁶¹⁹ Ilievski (1972) 272; *Словарь* 47; Perpillou (1992) 530.

⁶²⁰ Szemerényi (1966) 35 и фус. 32; Lejeune (1972) 52 фус. 3; 285 фус. 3 и *Mémoires* I. 315; *DELG* III. 717.

mo-ro-qo-ro-jo (PY Ea 782; 817), /Molog^wroyyo/ е генитив од */Molog^wros/, сп. дат. синг. *mo-ro-qo-ro* (PY Ea 439; 800), помик. Μόλοβρος и μολοβρός, „прасе“, сложенка од *μολος, сп. μολεύω, „поткаструвам фиданки“ и *g^wer-, сп. βιβρώσκω, „јадам“, βορά, „храна“, „животно што јаде млади плодови“.⁶²¹ Можна е и друга интерпретација, /Mhorok^wolos/, „оној што обработува земја“, сложенка од *μhoros, „земја“ и πέλομαι.⁶²²

pa-qo-si-jo-jo (PY Jn 310. 12), /Pamg^wōsiyoyyo/ е генитив од *pa-qo-si-jo* (PY Jn 310.8), /Pamg^wōsiyos/, сп. *pa-qo-ta*, /Pamg^wōtās/, сложенка од πᾶς и βόσκω, тес. Παμβούταιος (IThess I /50.col.III.111, Фарсала) и атич. Παμβωτάδαι, παμβώτις.⁶²³

pe-pi-te-me-no-jo (TH Ug 1;3), /Pepithmeno^wyoyyo/ е генитив од /Pepithmenos/, сп. πεπεισμένος, парт. перф. од πείθομαι, „уверен сум, се надевам“.⁶²⁴

pe-qe-ro-jo (PY Sa 768), можеби е генитив од */Pek^weros/, сп. πέσσω, скт. *pācati*, ст.сл. *pekъ*, лат. *coquo*, „печам“ и мик. *pe-qe-u*, /Pek^weus/ (< *pek^w-).⁶²⁵ Од овој корен во помикенскиот грчки има придавка πέπων, „зрел, благ, драг“, со женски род πέπειρα и по аналогија машки род πέπειρος.⁶²⁶

pe-re-qo-no-jo (PY Ea 270; Jn 605.10), /Pēleg^whonyoyyo/, сп. ном. *pe-re-qo-no* (PY Jn 725.3) е генитив од /Pēleg^whonos/, сложенка од τῆλε, „далеку“ и *g^when-/g^whon-, сп. θείνω, φόνος и Τήλεφος. Микенската форма е добиена со дисимилација на лабиовеларите од */K^wēleg^whonos/, сп. и *pe-re-qo-ta* и *qe-re-qo-ta-o* (види стр. 91).⁶²⁷

pe-se-ro-jo (KN Ai (1) 63.a), /Pselloyyo/ е генитив од *pe-se-ro* (MY Ge 605.1), /Psellos/, сп. ψελλός, „неразбирлив“, ψελλίζομαι, „пелтечам“ и Ψελλός во доцната антика.⁶²⁸

pi-ri-to-jo (KN C (4) 911.1), /Philistoyyo/ е генитив од /Philistos/, Φιλιστος, „најмил“, суперлатив од φίλος, „мил, пријатен“, сп. и *pi-ri-ta*, Φιλίστα.⁶²⁹ Од друга страна, на микенските плочки го има и името *pi-ri-ta-wo*, /Plinthāwōn/ од πλίνθος, „тула“,⁶³⁰ па можеби **pi-ri-to* може да биде хипокористик /Plinthos/, сп. Πλίνθας, Πλίνθιος.

qa-ko-jo (PY Vn 34.6) се јавува во список на женски имиња, детерминирани со машко име во генитив,⁶³¹ сп. *qa-ko-jo ta-ra-me-na* и на истата плочка, *me-ti-ja-no-ro*, /Mēstijānoros/, *ka-e-sa-me-no-jo*, /Ka(h)ēsamenoyyo/, *e-to-mo-jo*, /Hetoimoyyo/, *de-ki-si-wo-jo*, /Deksiwoyyo/, *a-ta-o-jo*, /Anta(h)oyyo/.

qe-ri-jo-jo (TH Wu 58.βb), /Ghēwēriyoyyo/ е генитив од *qe-ri-jo* (KN Ag 1654), /Ghēwēriyos/, сп. Θηρίων, Θήριππος и ајол. Φιλοφείροι, генитив од Φιλόφειρος (BSH 59 (1935) 55-6/2.3, Лариса), имиња во врска со θήρ, „свер“, ајол. φήρ (< *ghēwēr).⁶³²

qe-ta-ko-jo (PY Jn 431.11) е генитив од *qe-ta-ko* (PY Jn 431.3), /Kwetakos/, Τιτακός, сп. и Τίταρος, мик. *qi-ta-ro*, Τίτανος, τίτανος, „вар, гипс“ (< *kwei-/kwi-, „свети, блеска“).⁶³³

⁶²¹ Chantraine (1972) 203-204; DELG III. 709; Stella (1965) 101.

⁶²² Waanders (1992) 595; Бузалковска-Алексова (1995) 255.

⁶²³ Études 155 и фус. 294; Documents² 568; Leukart (1994) 50.

⁶²⁴ Chadwick (1970) 128-129; Documents² 570; Mémoires III. 26-27; DELG III. 868; Duhoux (1992b) 42, 392.

⁶²⁵ DELG III. 884, 890.

⁶²⁶ Mémoires I. 115; Дополнение II. 65.

⁶²⁷ Heubeck (1960a) 254-255; Mémoires I. 251, 302; сп. и /Phereg^whonos/, Хом. φόνον φέρει (Hom. II. 17.757), види Études 144 фус. 225; /Presg^wōnos/, Πρέσβων, види Словарь 57; Documents² 570; Илиевски (2000) 236, 284.

⁶²⁸ Études 153 фус. 283; Heubeck (1979) 247; Bartoněk (1999) 128; Neumann (2005a) 4.

⁶²⁹ Ruijgh (1992) 554; Baumbach (1992) 62; Илиевски (2000) 321.

⁶³⁰ Petruševski (1959b) 230.

⁶³¹ Documents² 576; Études 222; Hajnal (1995) 260 фус. 339.

⁶³² Срепajас (1987) 88-89; сп. и Mémoires I. 290; Documents² 577; Études 148; Killen (1992) 359.

⁶³³ Срепajас (1987) 87-88.

qo-u-ko-ro-jo (PY Ea 781), /G^woukoloyyo/ е генитив од qo-u-ko-ro (PY Nn 831.5), /G^woukolos/, βουκόλος, „говедар“, сложенка од βοῦς, „говедо“ и -коλος < *k^wel-.⁶³⁴

ra-ku-ro-jo (PY En 659.15), сп. ном. ra-ku-ro (PY Eb 566.A), можеби е генитив од /Lakhuros/ < /Lakhulos/, сп. λαχεῖν, „добивам на ждрепка“, мик. 3. л. синг. аор. ra-ke, /lakhe/ и лични имиња Λάχης, Λάχων, Λαχέμοιρος.⁶³⁵

ra-pa-sa-ko-jo (PY Cn 655.4), /Lampsakoyyo/ е генитив од /Lampsakos/, сп. дат. синг. ra-pa-sa-ko (PY Cn 131.7). Името е од етник, сп. топ. Λάμψακος.⁶³⁶

ra-wo-qo-no-jo (KN DI (1) 928.A; D 1650.a), /Lāwog^whonyyo/ е генитив од ra-wo-qo-no (KN B 798.7), /Lāwog^whonyos/, сложенка од λαός, „народ“ и -φονος < *gh^wen-/ *gh^won-, сп. ra-wo-qo-ta и Λεωφόντης.⁶³⁷

re-ko-no-jo (KN C (4) 912.1), сп. re-ko-no (KN C (4) 917.1) е генитив од лично име,⁶³⁸ според Рејх можеби /Legnos/, од една придавка *λέγνος, „шарен“, која нема индоевропска етимологија, но е потврдена преку зборови кај Полукс и Хесихиј.⁶³⁹ Полукс наведува дека λέγνον е бордура во боја на ткаенината, сп. λέγνα δὲ τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἐκατέρου μέρους, οὐχ ὅπου ἢ ᾧ (Poll. 7.62). А кај Хесихиј има глоса λεγνώδεις-ποικίλας и λεγνώσαι-ποικίλαι.

re-u-ko-jo (TH Z 849; 851; 852; 882), /Leukoyyo/ е генитив од re-u-ko (PY An 615.13), /Leukos/, Λεῦκος,⁶⁴⁰ од придавката λευκός, „бел, сјаен“, мик. re-u-ko, re-u-ka. Генитив на -οιο од оваа придавка има кај Хомер, сп. λευκοῖο (Hom. Od. 9.246), а во лезбоскиот λεύκω (IG XII Suppl./139 (58-106).99, Ерес). Во Бојотија и Тесалија, името Λεύκιος е потврдено во генитив како Λευκίω (BSH 23 (1899) 91-94/III.7.26, Акрајфија).

ru-ko-ro-jo (PY Ea 823) е генитив од ru-ko-ro (PY Ea 132), можеби /Luktros/, сложенка од λύκος, „волк“ и ῥομαι, „чувам, надгледувам“.⁶⁴¹ Ако оваа интерпретација е точна, тогаш ова име е варијанта на ru-ko-wo-ro (PY Es 650 v.1) и ru-ko-u-ro (PY Es 729.1), „оној што бара волци со поглед“, сп. топ. Λυκούρια. Коренот *swer-/ *swor- во грчкиот се појавува во две варијанти како *wer-/ *wor- и *ser-/ *sor- во сложенки со значење, „гледам, внимавам на нешто“.⁶⁴²

se-we-ri-ko-jo (PY Sa 753) се јавува во Sa серијата во Пил, каде што вообичаено генитиви од лични имиња одат со именката wo-ka, /wokhā/, „кола“, сп. e-te-wa-jo-jo, wo-ka, /Etewayoyyo wokhā/. Веројатно името е предгрчко, адаптирано со суфиксот -икос или -исκος.⁶⁴³ Можеби е хипокористик од se-we-ri-wo-wa-zo (PY Fn 324.4).

si-ri-jo-jo (PY Eb 159.B) е генитив од si-ri-jo (PY Ep 613.10).⁶⁴⁴ Веројатно се работи за предгрчко лично име, адаптирано во грчкиот јазик со суфиксот *-yo-.⁶⁴⁵

⁶³⁴ Waanders (1992) 595.

⁶³⁵ Ilievski (1972) 267; Ruijgh (1987) 317 фус. 74.

⁶³⁶ Словарь 64; Documents², 578; Ilievski (1992) 335.

⁶³⁷ GEW III. 188; Heubeck (1972) 68; Leukart (1994) 52 и фус. 16.

⁶³⁸ Documents² 579; Interpretation² 452.

⁶³⁹ Ruijgh (1992) 549, 550 фус. 38.

⁶⁴⁰ Mémoires III. 23; Documents² 579; GEW III. 145; Срепаяс (1987) 87; Bartoněk (1999) 128.

⁶⁴¹ Mühlestein (1955) 130; Словарь 67; Leukart (1994) 94.

⁶⁴² Bader (1972a) 192 и понатаму; сп. и друга интерпретација /Lūgros/ од λυγρός, „тажен“, види Mémoires I. 294; Bartoněk (1999) 128, Dic. Mic. II. 269.

⁶⁴³ Interpretation² 327; Mémoires I. 337 фус. 9 и Mémoires II. 122.

⁶⁴⁴ Mémoires I. 278 и Mémoires III. 145 фус. 33; Documents² 582.

⁶⁴⁵ Предложени се неколку интерпретации, сп. Σίριος од σιρός, „јама, силос“ (види Études 149) или σείριος, „топол, врел“ (види Bartoněk (1999) 128). За можноста формата да е именка изведена од σίριος, „сув, пресушен“, сп. σείριος, σκίριος, а не лично име, види Derooy (1988) 60.

ta-we-si-jo-jo (PY An 261.12.v.1; Un 616.v.1⁶⁴⁶) е генитив од *ta-we-si-jo* (KN Dv 1332.B), можеби */Thawēsiyos/* од */Thawētōs/*, сп. дор. *θαητός* за *θηητός*, „достоеен за чудење, восхит“ од **θᾶφα*, сирак. *θᾶα*, атич. *θέα*, „глетка, призор“.⁶⁴⁷

ti-qa-jo-jo (PY En 467.1), */Thisg^wayoyoyō/* е генитив од *ti-qa-jo* (PY Eo 278), */Thisg^wayoyōs/*, лично име, изведено од етникот *Θισβαῖος*, од бојотскиот град *Θίσβα*.⁶⁴⁸

to-sa-no-jo (PY Jn 431.25) се јавува како детерминатив на идеограмата *VIR* придружена со бројот 5 во еден од Пилските списоци на ковачи, *ka-ke-we*, */khalkēwes/*. На истата плочка има и други имиња во генитив со истата функција, сп. *a-mu-ta-wo-no VIR 31*, */Amuthāwōnos VIR 31/* (p. 26). Дека *to-sa-no-jo* е генитив од лично име,⁶⁴⁹ потврдува и формата во датив *to-sa-no*, која се јавува исто во Пил, во еден список на приматели на јачмен и маслинки (PY Fn 79.4). Доколку не е од некое предгрчко име, тогаш *to-sa-no-jo* може да биде генитив од */Thorsainos/*, сложенка од *θάρος* и *αῖνος*, „фалба, слава“,⁶⁵⁰ сп. *Θαρσαγόρας*, *Θερσίτης*, мик. *to-si-ta* (PY Cn 719.2), */Thorsitas/*⁶⁵¹ и *Ἰππαινος*, *Ξέβαινος*.

tu-ri-si-jo-jo (PY Sa 758), */Tulisiyoyoyō/* е генитив од */Tulisiyōs/*, лично име добиено од етникот *tu-ri-si-jo* (KN E (2) 668.2; Og 833.7), изведен од топонимот *tu-ri-so*, *Τυλισσός*.⁶⁵²

u-ta-jo-jo (KN Da 1135.A; 1143.a; 1317; 1352.A; 5576.B; 5709.A; 7109.B; 8228.a; Db 1140.B; 7164[B]; Dc 7161.A; Dd 1144.B; De 1138.A; 1141.B; 1383.A; 5336.B; 7203.A; Dv 1139.a; 1142.A; 1145.a; 1146.A; 1503.B; 5296.a; 5667.A; 5696.B) е генитив од *u-ta-jo* (KN Da 1127.a; 1132.a) веројатно */Hurtayōs/*, име добиено според предгрчки топоним, сп. *Υρτακός*, село на Крит и личните имиња кај Хомер, *Υρτακος* и *Υρτιος*.⁶⁵³

wa-na-ta-jo-jo (PY En 609.3.4; Eo 211.1), */Warnātayoyoyō/* е генитив од *wa-na-ta-jo* (PY Eb 369.A/ Ep 301.3), */Warnātayōs/*, лично име изведено од **/Warnātas/*, сп. *ἀρήν*, „јагне“ и *Ἀρναῖος*, *Ἄρνος*, мик. ген. *wa-no-jo*, *Ἀρνίσκος*, мик. *wa-ni-ko*.⁶⁵⁴

wa-no-jo (PY Cn 40.1-4; 599.1.6), */Warnoyoyō/* е генитив од **/Warnos/*, *Ἄρνος*.⁶⁵⁵

wa-pa-ro-jo (PY An 656.1) е генитив од име кое можеби може да се поврзе со придавката, *ἀπαλός*, „нежен, мек“, сп. *ἀπαλοῖο* (Hom. Od. 22.16).⁶⁵⁶ Во тој случај микенската форма укажува на почетна дигама кај оваа придавка, за која нема етимологија.⁶⁵⁷ Од друга страна во помикенскиот ги има имињата *Ἀππάλη*, *Ἄππων*, сп. и *ἀππαλέον· ἀγαπητόν* (Hesx). Оваа придавка кај Хомер е забележана како *ἀρπαλέος* и можеби е поврзана со *ἔλπομαι*, „очекувам“ и лат. *velle*.⁶⁵⁸ Во тој случај **wa-pa-ro* може да биде */Walpalos/* или */Warpalos/*.⁶⁵⁹

we-na-ko-jo (TH Gf 163.2) се гледа на еден мал фрагмент од плочката TH Gf 163, сп. (p.1) *ku-no V 1I* (p.2) *we-na-ko-jo M* (p.3) *63I. Ако *we-na-ko-jo* се поврзе со формата *we-re-na-ko*, која се среќава во тебанската серија *Fq*, сп. TH Fq 240.5; 241.5, тогаш може да се сфати како грешка за *we-re-na-ko-jo* и да се интерпретира како генитив.⁶⁶⁰ Името може да се

⁶⁴⁶ Според новата класификација на Бенет плочката PY An 616 гласи PY Un 616, види Bennett (1992) 109.

⁶⁴⁷ Словарь 69; *Études* 153 и фус. 287; Ilievski (1992) 328; *Dic. Mic.* II. 322.

⁶⁴⁸ *Mémoires* I. 262; Словарь 71; *Études* 222 и фус. 56.

⁶⁴⁹ *Documents*² 587; *Interpretation*² 459.

⁶⁵⁰ *Mémoires* II. 109.

⁶⁵¹ Leukart (1994) 191-192.

⁶⁵² *Mémoires* I. 115; *Études* 155, 177; *Documents*² 588; Gschnitzer (1983) 146.

⁶⁵³ Словарь 73; *Études* 224 фус. 73; Ilievski (1992) 336.

⁶⁵⁴ Petruševski (1963) 307 и (1972) 132; *Documents*² 242, 246, 590; Ruijgh (1987) 317 фус. 74 и *Études* 224.

⁶⁵⁵ Petruševski (1963) 307 и (1972) 132.

⁶⁵⁶ Merlingen, *Minoica* 252 (види *Dic. Mic.* II 406); *Documents*² 590; Bartoněk (1999) 129.

⁶⁵⁷ DELG I. 95; EDG I. 113.

⁶⁵⁸ DELG I. 64-65, 342; GEW I. 78. Но види EDG I. 74.

⁶⁵⁹ Ruipérez (1956) 151.

⁶⁶⁰ *Fouilles* I. 277; *Mémoires* I. 276.

интерпретира како /Wrēnarchos/, сложенка од φρήν, „овен, овца“, сп. ерм. *garn, garin*, скт. *úraṇa-* (< *wrēn-/ *wṛn-) ⁶⁶¹ и ἄρχω, „управувам“. Во грчките дијалекти именката „овен, овца“ е распространета во обликот ἀρήν, сп. крит. φρήν и имињата како Ἄρνιππος, Ἀρνοκλήης, Ἀρνίσκος, мик. *wa-na-ta-jo*, /Warnātayos/ (види погоре); *wa-ni-ko*, /Warniskos/. ⁶⁶² Но има траги и од ῥήν, сп. кај Хесхиј *ῥήνες-ἄρνες, πρόβατα; ῥήνεα-πρόβατα, οἶα* и во сложенки *ὑπόρρηνος* (Hom. II. 10.215-216), „(овца) со јагне под себе, што ја цица јагнето“, *πολύρρην* (Hom. II. 9.154), „богат со овци“ и *ῥηνοφορεύς*, „облечен во кожив од овен“, епитет на Дионис. Во микенскиот ја има формата *we-re-ne-ja* (PY Ub 1318.7), ном. синг. ж. род од придавката /**wrēneyos*/, „овчи, од овца“.

Вториот дел *-αρχος* е продуктивен и за апелативи и за лични имиња, сп. *ἵππαρχος*, „предводник на коњаници“ и личното име *Ἴππαρχος; ἀγέλαρχος*, „водач на стадо“ и личното име *Ἀγέλαρχος*; ⁶⁶³ мик. *ka-ra-na-ko*, **/krānarchos/*, *po-ma-ko*, **/poimarchos/*. ⁶⁶⁴ Името *we-re-na-ko*, /*Wrenarchos*/, може да значи, „оној кој е одговорен за овците“, апелатив, кој Микенците го употребувале и како лично име. ⁶⁶⁵

we-we-si-jo-jo (KN Ak (2) 622.1; Da 1162.a; Db 1159.A; 1160.A; 1168.A; 1344.A; 1464.A; Dc 1154.A; 1167.A; Dd 1157.A; De 1152.A; 1153.A; 1648.A; Dv 1509.A; Lc (1) 7392.B; Od 502.b; X 453.1; 7759; 8196) е генитив од *we-we-si-jo* (PY Jn 431.18), можеби /*Werwesiyos*/ ⁶⁶⁶ во врска со *εἶρος*, „волна“, лат. *vervex*, „овен“. Во микенскиот не е забележана именката **Γεργος*, но има придавка *we-we-e-a* (KN L 178), ср. р. ном. плур. /*werwe(h)ea*/ (< **/werweseya/*). Ако беше формата *we-we-si-jo* директно изведена од именката *εἶρος*, името ќе гласеше *we-we-i-jo*, /*Werwehijoyos*/ < **/Werwesiyos/*. Но имајќи ги предвид *ra-wa-ke-si-jo*, /*lāwāgesiyos*/ од *ra-wa-ke-ta*, /*lāwāgetās*/ и *e-qe-si-jo*, /*hek^wesiyos*/ од *e-qe-ta*, /*hek^wetās*/, може да се претпостави дека *we-we-si-jo* е од **/Werwestās*/, сп. *te-re-ta*, /*Telestās*/, *τελεστάς*. А можеби *we-we-si-jo* е и хипокористик од сложено име со прв дел *εἶρος*, ⁶⁶⁷ сп. *εἰρεσιώνη*, „маслиново гранче намотано со волна“.

wo-ro-ko-jo (PY Sa 763) можеби е генитив од **/Wroikos/*, помик. *Ροῖκος* од *ῥοῖκός*, „крив“ (< **wreik-/wroik-/wriik-*), сп. и *ῥικνός*, „вкочанет“, литв. *ráišas*, „куц“, авест. *urvisyeiti*, „извртувам“ и мик. *wi-ri-ki-no*, /*Wrikinos*/ ⁶⁶⁸

**63]-u-ro-jo* (TH X 189.5) според контекстот е генитив од лично име. ⁶⁶⁹ В. Аравантинос, Л. Годар и А. Сакони посочуваат дека формата *-u-ro-jo* може да се доведе во врска со **63-u-ro*, лично име документирано во датив, сп. **63-u-ro V 2* (TH Fq 240.7; 241.6), **63-u-ro ZI* (TH Fq 281.2). Ниту во Теба, ниту на другите локалитети нема друго име што завршува на *-u-ro* со кое би можеле да го поврземе *-u-ro-jo*.

На тесалските натписи завршокот *-οιο* е потврден на натписи во Пелазгиотида (11 примери од Фера, Кранон, Скотуса и Кондаја) и Тесалиотида (2 примера од Фарсала). Најмногу примери, 7, доаѓаат од Кранон, Пелазгиотида, и тоа 5 од еден ист натпис, сп. REA 66 (1964) 313. Примерите не се постари од крајот на 4 в.п.н.е./ почеток на 3 в.п.н.е.

⁶⁶¹ Sommer (1948) 67 фус. 1; Maurice (1988) 137 и понатаму; GEW I. 137-138 и GEW II. 653; IEW 1170.

⁶⁶² Petruševski (1963) 304-305, (1964) 187-188 и (1972) 132, 135.

⁶⁶³ H.P. 80-84; DELG I. 120.

⁶⁶⁴ Dic. Mic. I. 320 и Dic. Mic. II. 136.

⁶⁶⁵ Вториот дел *-a-ko* може да биде и *-ακος*, сп. *Ἄρνακος* или може да се претпостави хипокористик на *-ακος*, види García-Ramón (2005a) 91-96.

⁶⁶⁶ Documents² 591; Interpretation² 464; Ruijgh (1983) 393 и Études 154.

⁶⁶⁷ Ruipérez (1999) 539-541.

⁶⁶⁸ Mémoires I. 116 и фус. 15; DELG IV. 1. 974; Bartoněk (1999) 129; Neumann (2005a) 4.

⁶⁶⁹ Fouilles I. 277; Mémoires IV. 312.

Двете форми од Фарсала, Тесалиотида, слично како и именската форма *πολέμοιο*, се од епитафи во стих, кои имаат паралели во епската и лирската поезија,⁶⁷⁰ сп. *Προμάχοιο Θίβρων* (IThess. I/91.1) и *οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηορίδαο* (Hom. II. 14.503); *τὸν Νε[...]_ς καὶ Ἀμωμήτοιο Φ[...]_ςπαῖδα* (IThess. I/92.1) и *βουλῆ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο* (Hom. II. 12.109).

Што се однесува до примерите од Пелазгиотида, тие се од натписи - стандардни документи, напишани на јазик, што ги покажува типичните одлики на тесалскиот дијалект. Сите примери за кои контекстот е јасен, се јавуваат во конструкции со партицип, сп. *ταγεύοντων Ξενοφάντοιο Ἀγασσαίοιο, Σουίδαο Σουιδαίοιο* (SEG 43/310.9-11, Скотуса). Единствениот исклучок е формата *Ἀλεξάνδροιο* (La Thessalie 222-223.1), која исто се јавува со предлогот *μετά*.

По бројност доминираат формите од сложени имиња (6 примери), кои се вообичаени за грчкиот, се потврдени и во други региони и покажуваат типичен состав како *Πολυξένοιο* (REA 66 (1964) 313.11, Кранон) од *Πολύξενος*, сложенка од *πολύς*, „многу“ и *ξένος*, „странец“; *Ξενοφάντοιο* (SEG 43/310.10, Скотуса) од *Ξενοφάντος*, сложенка од *ξένος* и *φάντος*, „видлив“ од *φαίνω*, „се појавувам“; сп. и *Ἀλεξάνδροιο* (La Thessalie 222-223.1), *Θεοζότοιο* (IG IX.2/459.12; REA 66(1964) 313.19), *Κλεάνδροιο* (REA 66 (1964) 313.12), *Φιλάγροιο* (IG IX.2/1036). Само три форми се од хипокористици, сп. *Φαλάροιο* (REA 66(1964) 313.18, Кранон) од *Φάλαρος* и *φάλαρος*, „со бели прамени“; *Φρίξοιο* (IG IX.2/459.11, REA 66(1964) 313.17, Кранон) од *Φρίξος* и *φριξός*, „намовнат“.⁶⁷¹

Од лезбоскиот дијалект, еднаш во поезијата на Сапфо се јавува формата *Περάμοιο* (Sapph. 44/16) од *Πέρραμος*, лезбоска варијанта за името *Πρίαμος*, митско име (кралот на Тројанците), сп. *Περάμοιο θυγατρεις*. Формата го покажува вообичаениот фонетски третман на *-ri-* во лезбоскиот дијалект.⁶⁷² Треба да се забележи дека генитивот *Πρίαμοιο* се среќава многу пати кај Хомер (68 примери), сп. *ἦτεε δὲ Πρίαμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην* (Hom. II. 13.365), додека генитивот *Πρίαμου* се среќава само 8 пати. Генитивот *Πρίαμοιο* може да се забележи и кај други подоцнежни автори, сп. Theoc. *Beren.*17.119; E. *IA.* 1069; Pi. *P.* 1.54.

Ако ги оставиме настрана двете форми од Тесалиотида и примерот од поезијата на Сапфо, споредбата на формите на *-οιο* од лични имиња во микенскиот и тесалскиот дијалект покажува дека за разлика од тесалскиот, во микенскиот бројот на примерите од сложени е многу помал од бројот на хипокористиците. Формите понекогаш упатуваат на име кое има идентична помикенска паралела, како во случајот на *e-u-ru-po-to-re-mo-jo* (PY Fn 324.26), */Euruptolemojo/* од */Euruptolemos/*, *Εὐρυπτόλεμος*. Понекогаш името потврдено во генитив има ист состав, но се разликува од морфолошки аспект, сп. *pe-re-qo-no-jo* (PY Ea 270; Jn 605.10), */Pēleg^whonojo/* од */Pēleg^whonos/* и помик. *Τήλεφος*. Понекогаш, пак микенскиот ни открива имиња, кои во помикенскиот период не се забележани, сп. *a-pi-ka-ra-do-jo* (PY Pa 398), */Amphikladojo/* од **/Amphiklados/*, сложенка од *ἀμφί* и *κλάδος*.

Што се однесува до примерите од хипокористици, разнообразноста на микенските примери е голема, што е во сооднос со нивната бројност (во тесалскиот има само неколку форми на генитив). Некои од нив се изведени од сложено име, сп. *a-ta-o-jo* (PY Vn 34.5) од *a-ta-o*, можеби **/Anta(h)os/* од **/Anta(h)okhos/*, помик. *Ἀντίοχος*. Голем дел од нив се всушност прекари, прости зборови употребени во функција на лично име, сп. *e-ki-no-jo* (PY An 661.1), */Ekhinojo/* од *e-ki-no*, */Ekhinos/* и *ἐχίνοσ*, „еж“; *wo-ro-ko-jo* (PY Sa 763), */Wroikojo/* од **/Wroikos/*, *Роίκос* и *ροικός*, „крив“; *ra-pa-sa-ko-jo* (PY Cn 655.4), */Lampsakojo/* од **/Lampsakos/* и *Λάμψακος*, топоним. Во оформувањето на хипокористиците голема улога има суфиксот **-yo-*, сп. *qe-ri-*

⁶⁷⁰ IThess. I. 109-110.

⁶⁷¹ García Ramón (2007b) 37 и фус. 1, 20; 50.

⁶⁷² Hamm (1957) 25; Hodot (1974) 126-127; Blümel (1982) 56-57.

jo-jo (TH Wu 58.βb), /*Ǧhwēriyoγyo/* од *qe-ri-jo*, /*Ǧhwēriyos/* и *Θηρίων*, *Θήριππος* или *ti-qa-jo-jo* (PY En 467.1), /*Thisgwayoγyo/* од *ti-qa-jo*, /*Thisgwayos/*, *Θισβαῖος*, етник. Една група имиња на *-yo* може да се гледаат како патронимици, сп. *e-te-wa-jo-jo* (PY Sa 769), /*Etewayoγyo/* од *e-te-wa-jo*, /*Etewayos/* и *e-te-wa* (PY An 657.3), *Ἐτέας*. Но сите примери на генитив од ваквите имиња се употребени самостојно и од контекстот не може да се види дека се поврзани со друго име. И кај хипокористиците, примерите на генитив делумно се од имиња познати и во помикенскиот грчки, а делумно ни откриваат имиња, кои во помикенскиот грчки не се забележани, сп. *pe-qe-ro-jo* (PY Sa 768), можеби /*Pek^weroγyo/* од */*Pek^weros/* и помик. *πέπειρος* покрај *πέπων*, „зрел, благ, драг“. Во споредба со тесалските, микенските примери се далеку поразнообразни и во поглед на контекстот во кој се јавуваат (види на стр. 167 и натаму).

Примери од теоними

di-wo-nu-so-jo (PY Ea 102) се јавува на фрагмент, кој првобитно беше класифициран како PY Ха 102, а прв Е. Л. Бенет претпостави дека всушност ѝ припаѓа на класата Ea и според плочките PY Ea 71, 756, 801, го реконструираше текстот како *di-wo-nu-so-jo*, [*ko-to-na GRA*].⁶⁷³ Но според поновата анализа на Ј. Л. Мелена, овој фрагмент може да се спои со фрагментот Ea 107, така што текстот сега гласи *di-wo-nu-so-jo*, *e-ka-ra GRA 2 T 6*.⁶⁷⁴ Со ова читање се потврди претпоставката дека оваа форма е генитив од името на богот Дионис, *Διώνυος*,⁶⁷⁵ а не од лично име.⁶⁷⁶ Присуството на зборот *e-ka-ra*, /*eskharal*, *ἔσχάρα*, „огниште“ упатува на религиозен контекст, сп. и дат. синг. *di-wo-nu-so ME+RI [] 2* (KH Gq 5.2).

Во грчките дијалекти се среќаваат повеќе варијанти од овој теоним. Очигледно е дека микенскиот не кореспондира со островските форми *Δεόνυος* (Самос) и *Διένυος* (Аморгос) и со тес. *Διένυος*, сп. *Διεννυσία* (SEG 31/577.13, Лариса), ниту пак со лезбоските *Δίνυος*, *Δίνυος* и *Ζόνυος* (Ајолида), туку со формите потврдени во атичкиот, *Διώνυος*, хомерскиот, *Διώνυος*, тесалскиот, *Διώνυος* и бојотскиот, *Διώνυος*. Двојниот консонант *-nn-* може да упати на консонантската група *-sn-*, што оди во прилог на тезата дека се работи за сложенка со прв дел *Διός*, генитив од *Ζεύς*, од типот *Διός-κουροι*. Па теонимот вообичаено се објаснува како „Севсов син“, иако вториот дел *νύος* не е етимолошки разјаснет докрај.⁶⁷⁷

На натписите од ајолските дијалекти теонимот во генитив се среќава во лезбоскиот, сп. *Δινύσω* (SEG 32/1243.12.18, Кима) и во бојотскиот, сп. *Διονούσω* (IG VII 1786; BCH 50 (1926) 391-392/6, Теспија) и *Διωνούσω* (IG VII 3392.5, Хајронеја).

⁶⁷³ PTT I. 271 и Bennett (1992) 107.

⁶⁷⁴ Melena (2000-2001a) 357.

⁶⁷⁵ *Documents*² 540; *Interpretation*² 414; *Études* 335 фус. 189; *DELG* I. 285; Ruipérez (1983) 409; Bartonek (1987a) 44; García-Ramón (1987) 191.

⁶⁷⁶ Pievski (1999) 305 и (2000) 219-222.

⁶⁷⁷ Според Кречмер *νύος* е тракиски збор за син, сп. *Νύσα*, планина која се поврзува со култот на Дионис (види *DELG* I. 285; Ruipérez (1983) 408; García-Ramón (1987) 184, 197). Според Семерењи вториот дел од сложенката е **sūnus*, сп. скт. *sūnús*, гот. *sunus*, ст.сл. *сынъ*, а формата *Διώνυος* е добиена со метатеза на *s* и *n* (види Szemerényi (1972) 665; Bartoněk (1987a) 44 и (2003) 419). Ова имплицира дека и.е. збор за син во грчкиот е присутен и со варијанта која содржи назален суфикс, покрај вообичаените *νίύς*, *νίός*. Можеби треба да се земе предвид и можноста дека името претставува сложенка од имиња на две божества, спој на два култа како во случајот на Посејдон (види Duev (2008) 228).

Примери од топоними

da-pu-ri-to-jo (KN Gg (1) 702.2) е генитив од *da-pu-ri-toi* (KN Xd 140.1), */Daburinthos/*, помикенски *Λαβύρινθος*.⁶⁷⁸

o-te-pe-o-jo (PY Eq 213.5), според контекстот е топоним,⁶⁷⁹ можеби сложенка со втор дел како *pe-wo-pe-o* (PY Aa 786) и *so-ro-pe-o* (PY An 207.14).⁶⁸⁰

pu-ro-jo (PY An 129.4), */Pulouyo/*, хом. *Πύλοιο* (Hom. II. 2.77) е генитив од */Pulos/*, *Πύλος*, мик. *pu-ro*.⁶⁸¹

u-ro-jo (PY Fn 187.8; Fr 1225.1; 1236.1) можеби е генитив од **/Ybos/*, сп. помик. *Υβα*, *ύβος*, „грпка“.⁶⁸²

Примери од имиња на месеци

de-u-ki-jo-jo (KN Fp (1) 1.1) можеби е генитив од */Deukiyos/*,⁶⁸³ сп. кај Хесихиј: *δεύκει-φροντίζει* *δεύκω-βλέπω* и *-δευκης* во *ἀδευκής*, „ужасен, немиа“ т.е. „оној кој не управува со ништо“ и во личното име *Πολυδεύκης*; адверб *ἐνδυκέως*, „негрижливо“;⁶⁸⁴ лично име *Δεύκων*. И во микенскиот има лично име кое кореспондира со името на месецот */Deukiyos/*, сп. (MY Au 102.7) *wa-a2-ta*, *de-u-ki-jo-qe VIR 2*, а потврдено е и името *Δευκαλίων*, сп. *de-u-ka-ri-jo* (PY An 654.12). Паралелата со личните имиња, упатува на тоа дека името на месецот е поврзано со име на некое божество.⁶⁸⁵

di-wi-jo-jo (KN Fp (1) 5.1), */Diuwiyoyyo/* е генитив од */Diuwiyos/*, *Δίος*. Името на месецот е всушност придавката *δίος*, „Севсов или како Севс, сјаен, божествен“, скт. *divya-*, лат. *dīus*, мик. *di-wi-jo* (PY Mb 1366), *di-u-jo* (PY Tn 316 v.8). Како име на месец, *Δίος* се употребувал и во Тесалија, Македонија, Аетолија.⁶⁸⁶

ka-]ra-e-ri-jo-jo (KN Gg (1) 7369.1⁶⁸⁷; M (1) 1645.1) е генитив од *ka-ra-e-ri-jo* (KN Fp (1) 6.1), според К. Ј. Рејх можеби */K(a)ra(h)eriyos/* < топ. */K(a)ra(h)eros/*, сп. *ναύκραρος*, „глава на бродот“, *κράσπεδον*, „раб“.⁶⁸⁸ Именската основа **kras-η-/kras-η-*, „глава, врв“ во микенскиот е потврдена во инструментал, сп. *ka-ra-a-pi*, *se-re-to-ka-ra-o-re*.

ki-ri-ti-jo-jo (PY Es 650.1) можеби е генитив од **/Krithiyos/*,⁶⁸⁹ сп. *ki-ri-ta*, (KN G 820.1) */krithā/*, *κριθή*, „јачмен“ и хом. *κρῑ* (< **κριθ*), алб. *drith*, ерм. *gari*.⁶⁹⁰ Во помикенскиот грчки

⁶⁷⁸ GEW III. 143; *Mémoires* I. 327 и *Mémoires* III. 95-96; Heubeck (1983) 159, 161; Bartoněk (2003) 191, 389, 545; Moerschini (1984) 60 и понатаму.

⁶⁷⁹ *Interpretation*² 218, 439; Sainer (1976) 48.

⁶⁸⁰ Според Рејх *pe-o* може да биде *-φεος*, сп. *συφεός*, „свињарник“, види *Études* 183 фус. 429.

⁶⁸¹ *Documents*² 575; *Études* 59; Sainer (1976) 51-52.

⁶⁸² M. Gerard, *Mentions*, 230; S. Hiller - O. Panagl, *Texte* 299 (види *Dic. Mic.* II. 389); Petruševski (1963) 301, сп. и *Olive Oil* 55-56; Sainer (1976) 59.

⁶⁸³ *Études* 104; Melena (1974) 86 фус. 1; *Mémoires* II. 88, 264 фус. 40.

⁶⁸⁴ DELG I. 19.

⁶⁸⁵ Евентуално името на месецот може да се поврзе со *γλυκύς*, „сладок“, *γλεῦκος*, „слатко вино, шира“, мик. *de-re-u-ko* (KN Ус 160.4), лат. *dulcis*, „сладок“ (< **dleuk-*). Доколку *de-u-ki-jo-* е месец на слаткото вино, тогаш тоа значи дека веќе во микенскиот *dl > d* (С. Gallavotti, *PP* 14 (1959) 105, види *Dic. Mic.* II. 168). За можноста *Πολυδεύκης* да се интерпретира како **Πολυ-δλευκης*, а слично и *ἀδευκής*, *Δευκαλίων* и *Δεύκων*, види Janko (1987) 70-72, сп. и sch. A.R. 1.1037, каде што *ἀδευκής* се преведува како „горчлив“ наспроти *δεῦκος·γλεῦκος*.

⁶⁸⁶ DELG I. 286; *Études* 130; *Olive Oil* 28; Melena (1974) 84-85.

⁶⁸⁷ Според *KT*⁵ на оваа плочка стои *ka-]ra-e-ri-jo*. Но направена е исправка, сп. Olivier – Killen (1992) 459.

⁶⁸⁸ *Études* 112 и фус. 66. Сп. и */Kla(h)eriyos/* поврзано со *Κλαριών*, име на месец во Ефес и *Κλάριος*, епитет на Аполон, види Melena (1974) 82-83.

⁶⁸⁹ *Études* 122; *Documents*² 278, 554; Stella (1965) 169, 188; De Fidio (1977) 26; *Dic. Mic.* I. 363. Според Лежен, пак *ki-ri-ti-jo* не е име на месец, туку име на област, види *Mémoires* IV. 117-118 и 156-157.

⁶⁹⁰ DELG II. 583; GEW II. 19.

нема придавка со суфиксот *-yo-*, сп. *κρίθινος*, *κριθικός*, *κριθώδης*, но има соодветен деминутив, сп. *κριθίον*.

pa-ki-ja-ni-jo-jo (PY Fr 1224) е генитив од */Sphagiyāniyos/*, име на месец според празникот *pa-ki-ja-ni-ja*, */Sphagiyāniya/*, сп. дат. лок. плур. *pa-ki-ja-ni-jo-i*, празник на божицата */Sphagiāina/*, *pa-ki-ja-na* (види стр. 76), заштитничка на племето */Sphagiyānes/* и топонимот *pa-ki-ja-ne*, */Sphagiyānes/*.⁶⁹¹ На микенските плочки се среќава и придавката */Sphagiyāniyos/*, сп. м.р. *pa-ki-ja-ni-jo* (PY Fr 1236.1), ж.р. *pa-ki-ja-ni-ja* (PY En 609.1).

po-ro-wi-to-jo (PY Tn 316.1), */Phlowistoyyo/* е генитив од *po-ro-wi-to* (PY Fr 1221; 1232.1), */Phlowistos/*, во врска со *φλέω*, „збувнувам“, т.е. *φλοῖω*, „збувнувам, цветам“ < *φλόος*, „пупка, цвет“.⁶⁹² Семантички овој месец соодветствува на месецот *Ἀνθεστηριών* < *Ἀνθεστήρια*, сп. и *Φλοῖος*, епитет на Дионис, *Φλεία*, епитет на Деметра и *Φλοιάσιος*, име на месец во Спарта.

wo-de-wi-jo-jo (KN Ga 953.1), */Wordēwiyoyyo/* е генитив од */Wordēwiyos/*, сп. *wo-de-wi-jo* (KN Fr (1) 16.1; (1) 48.1), во врска со *ρόδον*, „роза“, *ρόδοεις*, „со мирис на роза“, мик. ср.р. ном. акуз. *wo-do-we*. Името на месецот веројатно е изведено од име на празник */wordēwiyā/* < */wordēu-*.⁶⁹³

Примери од придавки

i-je-ro-jo (PY Ae 303.a), */hiyeroyyo/*, хом. *ἱεροῖο* (Hom. II. 6.89) е генитив сингулар од */hiyerōs/*, помик. *ἱερός*, „свет, посветен“, скт. *iṣṛá-*, „силен“.⁶⁹⁴ Микенската форма од оваа придавка одговара на јонско-атичката и хомерската форма. Во дорските дијалекти се јавува *ἰαρός*. Вокалот *a* кај *ἰαρός* и кај зборовите изведени од оваа придавка е обележје и на бојотскиот и тесалскиот, додека во лезбоскиот таа гласи *ἶρος* (*a* и *εἶρος*). Во ајолските дијалекти примери на генитив се среќаваат само од именката *ἱερόν*, „светилиште, храм“, на бојотските натписи, при што најстариот пример е од 5 в.п.н.е., сп. *hiarO* (BSH 50 (1926) 391/5, Теспија).

ne-wo-jo (KN Fh 5506.b), */newoyyo/*, хом. *νέοιο* (Hom. II. 17.36) е генитив сингулар од *ne-wo* (KN Fh 375), */newos/*, *νέος*, сп. и ном. плур. ж.р. *ne-wa* (PY Ub 1315.3), „нов“, лат. *novus*, скт. *návas*, ст.сл. *новъ*.⁶⁹⁵

po-ti-ni-ja-we-jo-jo (PY Eq 213.5) е генитив сингулар од *po-ti-ni-ja-we-jo* (PY Eb 364.1); *po-ti-ni-ja-wi-jo* (PY Qa 1299), сп. и ном. плур. ж. р. *po-ti-ni-ja-we-ja* (KN Dp 997.a). Придавката е изведена од именката *po-ti-ni-ja*, *πότνια*, „господарка, божица“, можеби со помош на суфиксот *-weyo-*, сп. *-meyo-* покрај *-eyo-*, *ἀνδρό-μεος*, „човечки“, скт. *ayas-tāya-*, „бронзен“.⁶⁹⁶

ra-wa-ke-si-jo-jo (PY Ea 421.a; 809.a; 823), */lāwāgesiyoyyo/* е генитив сингулар од *ra-wa-ke-si-jo* (PY Ea 132), */lāwāgesiyos/*, сп. и дат. лок. *ra-wa-ke-si-jo* (PY Ea 59.4), придавка изведена од именката *ra-wa-ke-ta*, */lāwāgetās/*, *λαγέτας*, „водач на народот“.⁶⁹⁷

⁶⁹¹ Petruševski (1959a) 84 и (1972) 131; Leukart (1983) 244, 247; *Études* 107, 169; Gschnitzer (1979) 116.

⁶⁹² Petruševski (1963) 303-304 и (1970) 130-132; Илиевски (2000) 213-214; Weilharter (2002) 159-161. Сп. и друга интерпретација */Plōwistos/* во врска со *πλέω*, „пловам“ и *πλωίζω*, „се занимавам со пловидба“, види *Interpretation*² 254, 447; *Olive Oil*, 29, 52, 60; Hajnal (1995) 248 фус. 323.

⁶⁹³ Petruševski (1959c) 104; *Études* 125; Melena (1974) 84; Leukart (1983) 247.

⁶⁹⁴ GEW III. 110; Lejeune (1972) 239 и фус. 2; *Documents*² 166, 548.

⁶⁹⁵ DELG III. 746; EDG II. 1009; Lejeune (1972) 149, 179; *Documents*² 563; Bartoněk (2003) 211.

⁶⁹⁶ Risch (1972) 298-299; Leukart (1994) 64 фус. 53, види и *Interpretation*² 60, 448. Сп. и други интерпретации на овој збор како придавка оформена со суфиксот *-e-yo-* од **po-ti-ni-ja-wo*, сложена од *πότνια* и *ἀρά*, *ἀράομαι*, */potniarwon/*, сп. арк. *κάταρφος* (види *Mémoires* II. 364) или */Potniarwos/*, „свештеник на *Πότνια*“ (види Ruijgh (1998-1999) 261 и *Études* 260).

⁶⁹⁷ *Études* 119; *Documents*² 579; *Interpretation*² 42, 451; Leukart (1994) 68-69, 294-295; Bartoněk (2003) 217.

На тесалските натписи го има генитивот *Προυρνίοιο* од придавката *Προύρνιος*, всушност, епитет на богот Аполон, сп. *ἐν τὸν ναὸν τοῦ Ἀπλοῦνος τοῦ Προυρνίοιο* (SEG 31/572.6-7, Кранон, 2 в.п.н.е.).⁶⁹⁸ Аполон Прурниј бил почитуван во Кранон.

Примери од патронимици

Ако ги оставиме настрана микенските генитиви од лични имиња на *-yo-s*, како *a-ka-ta-jo-jo*, *e-te-wa-jo-jo*, *ti-ka-ri-jo-jo*, *pa-qo-si-jo-jo*, *wa-na-ta-jo-jo* кои може да се анализираат како патронимици, но не се употребени заедно со друго име, примери на генитив од патронимици има само во Тесалија. Всушност најголемиот дел од примерите на *-οιο* забележани на тесалските натписи се од патронимици. Примерите доаѓаат од Пелазгиотида, 22 форми. Најмногу примери има од Кранон, 12, при што дури 10 примери се од натписот REA 66 (1964) 313, на кој има и најголем број лични имиња на *-οιο*. Од Скотуса има 5 примери, од Фера и од Атракс по 2 примера, од Лариса, 1.⁶⁹⁹ Употребата на овој завршок е потврдена и во Гони, Перајбија, локалитет каде што на натписите од 3 в.п.н.е. доминира јонско-атичкото којне, сп. *Ινείοιο* (Helly (1973) 217, 3 в.п.н.е.), завршок од патронимик на *-νειος*.⁷⁰⁰ На натписите AE (1932) хр. 17/1 од Атракс и SEG 43/310 од Скотуса се среќаваат примери нешто малку постари, од 4, 3 в.п.н.е., другите форми се од 3 и 2 в.п.н.е.

Најголемиот дел од формите се јавуваат во стандардни документи, во синтаксички конструкции со партицип. Фактот што најмногу од формите на *-οιο* на тесалските натписи се од патронимици не е изненадувачки. Во Тесалија, патронимиците се употребуваат за искажување на потеклото, наместо *gen. originis* и на натписи од 3 и 2 в.п.н.е.⁷⁰¹ Примерите покажуваат морфолошки и фонетски одлики типични за тесалскиот дијалект. Патронимиците во тесалскиот завршуваат на *-ειος*, а не на *-ιος*, како во бојотскиот, со исклучок на оние што се оформени од имиња со *a*-основа, кои завршуваат на *-αιος*,⁷⁰² сп. *Δαμαγυτείοιο* (SEG 43/310.13, Скотуса) од *Δαμαγυτειος* (< *Δαμάγυτεος*); *Ἀμφιαίοιο* (Bequignon (1937) 82/21.4, Фера) од *Ἀμφίαιος*, патронимик од *Ἀμφίας*; *Λακουνείοιο* (SEG 43/310.14, Скотуса) од *Λακούνειος* (< *Λάκουν*); *Στρατοκλείοιο* (REA 66 (1964) 313.17, Кранон) од *Στρατόκλειος* (< *Στρατοκλείς*).

Примери од партиципи

ke-ke-me-no-jo (PY Na 395 lat. sup.) се јавува на долната страна од плочка, од која е зачувана само десната половина, така што текстот е нецелосен, сп. (lat. sup.)] *ke-ke-me-no-jo*, *wa-te-u*, (ред A)] *e-re-u-te-ro-se* SA 15 (ред B)] *to-sa-de*, *pe-i*, *ke-u-po-da*] *le-sa-re-u*. Споредбата со *ke-ke-me-na* (PY Ea 801.a) ном. синг.; (PY Ea 802) акуз. синг.; (PY Ea 59.2) ген. синг.; *ke-ke-me-no* (PY Eb 338.B/Ep 704.7) акуз. дуал; *ke-ke-me-na-o* (PY Eb 297.2/ Ep 704.6) ген. плур. упатува на тоа дека *ke-ke-me-no-jo* е форма во машки или среден род од партиципот на медијалниот перфект **/k(h)ekhēmenos/* од глаголот **k(h)ikhēmi* (< **gheH1-*) (види стр. 79). Овој партицип на микенските плочки обично оди заедно со именката *κτοίνα*, *ko-to-na* и значи „земја во заедничка сопственост, дадена на привремено користење“. Но формата *ke-ke-me-no-jo* не е во женски род.

⁶⁹⁸ Blümel (1982) 243 фус. 297.

⁶⁹⁹ Има уште неколку форми на *-οιο* кои веројатно се патронимици, сп. *Νικα]σιππειοιο* (BSH 66-67 (1942-43) 144/3.2); *Ιλαείοιο* (IG IX.2/511.16, Лариса); *Φα]λακρε]οιο* (IG IX.2/458.12, Кранон); *Ιμείοιο*, *Ικλείοιο* (IG IX.2/459.6.11, Кранон).

⁷⁰⁰ Helly (1973) белешка кон натписот 217; Lejeune (1941b) 178.

⁷⁰¹ Morpurgo-Davies (1968c) 86, 93.

⁷⁰² За образувањето на патронимиците на *-ειος* во тесалскиот и нивната врска со сигматските основи види *Études* 282; Hodot (1990) 223), со *ēi*-основите види Morpurgo-Davies (1968c) 100-102 и (1965) 244-245, со придавките изведени од лични имиња кои означуваат релација, т.е. припадност, а кои ги има и во микенскиот, види Killen (1983a) 92 и понатаму; Ruijgh (1998-1999) 252 и понатаму.

Серијата На од Пил содржи белешки за ослободување од данок. Реченицата */tossa de sphei(h)i G'heuspondās e-sa-re-u eleutherōse/* може да се преведе „толку ним Ѓхеуспонда Е. им ослободи...“.⁷⁰³ Присуството на заменската форма *pe-i, /spei(h)i/*, сп. помик. *σφι (σφί), σφισι (σφίσι), σφεῖς* потврдува дека на левата половина од плочката стоел апелатив или евентуално топоним во множина. Формата *wa-te-u* е име на *-ευς* во номинатив и доколку е апелатив може да означува некаква функција поврзана со *ke-u-po-da e-sa-re-u*,⁷⁰⁴ но и не мора. А што се однесува до *ke-ke-me-no-jo*, партиципот *ke-ke-me-no* и на плочката РY Ап 830 стои без соодветната именка, сп. *ko-re-te-ri-jo ke-ke-me-no* во шестиот ред. Можеби се подразбира *ἀγρός, a-ko-ro* или се работи за супстантивизирана форма.⁷⁰⁵

ἐρχομένοιο (Alc. Z44.1) е генитив сингулар од *ἐρχόμενος*, партицип на презентот од *ἔρχομαι*, што се среќава во фрагмент од Алкај, сп. *ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπαίον ἐρχομένοιο*. Партиципот е употребен апсолутно со именка и придавка како субјект, „доаѓа цветната пролет“. И кај Хомер се среќава *ἐρχομένοιο*, но во други контексти, сп. *ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο* (Hom. Od. 1.408), *ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο* (Hom. Od. 2.30).⁷⁰⁶

Примери од заменки

Посвојни заменки

wo-jo (PY Eb 472.B) може да биде */(h)woyuo/*, генитив од заменската придавка *ὄς (< *swos)*.⁷⁰⁷ Контекстот во кој се јавува формата, сп. (p. A) *we-te-re-u, o-pi-ti-ni-ja-ta, e-ke-qe, o-na-to* (p. B) *wo-jo, *35-to, to-so-de, pe-mo GRA 1 T 3* отстапува од вообичаеното. Именката *o-na-to, /onāton/*, „парче земја дадена на ползување“, сп. *ὀνίνημι*, „се ползувам од (со) нешто“ најчесто се среќава во фразата лично име + *e-ke-qe, o-na-to, ke-ke-me-na, ko-to-na, pa-ro, da-mo*, „Тој и тој се ползува од (со) парцела од заедничката земја кај дамсот...“ или лично име + *e-ke-qe, o-na-to, pa-ro* + лично име, „Некој се ползува од (со) парцела кај некој“. Кога именката *o-na-to* оди заедно со *ke-ke-me-na ko-to-na, /k(h)ekhemēnā ktoinā/* и *ka-ma, /kamā/*, таа ги управува овие форми во генитив.

На плочката РY EB 472 покрај */onāton/* наместо генитив со кој ќе се прецизира од каков тип е земјата што е дадена на користење, стои синтагмата *wo-jo *35-to*. Имајќи ги предвид стандардните формули, може да се претпостави дека ова е термин во генитив кој се однесува на земјиштето.⁷⁰⁸ Дека **35-to* е именка во генитив покажува токму формата *wo-jo, /(h)woyuo/*, која може да биде само генитив од заменската придавка *ὄς*, а не и од заменката *ἔ*, зашто во тој случај би гласела *we-jo*, сп. хом. *εἶο*. Како придавка *wo-jo* го детерминира зборот **35-to*, при што се подразбира дека и тој е во генитив сингулар. Оваа посвојна заменска придавка кај Хомер е забележана и со нерелексивно значење.⁷⁰⁹ Но, на плочката РY EB 472 не се споменува друго лице во номинатив (или во друг падеж) на кое би можела да се однесува, освен *we-te-re-u o-pi-ti-ni-ja-ta* и според тоа можеме да претпоставиме дека *wo-jo* има

⁷⁰³ Станува збор за трајно ослободување од данок, види Killen (1992-1993) 114 и натаму; сп. и Duhoux (1976) 169.

⁷⁰⁴ *Mémoires* I. 150 и фус. 79; *Interpretation*² 307.

⁷⁰⁵ Petruševski (1970) 125 фус. 20, види и *Études* 114; *Mémoires* I. 227 фус. 30. Не е оправдана интерпретацијата на Калдероне на *ke-ke-me-no-jo wa-te-u* како апсолутен генитив */k(h)ekhemēnouyo wastēwos/*, „бидејќи градот бил напуштен“, при што *wa-te-u* е генитив сингулар од именката *ἄστν* со графија *и* наместо *wo* во крајниот слог, види Calderone (1968) 127-128.

⁷⁰⁶ Hamm (1957) 148.

⁷⁰⁷ MGVI. 229; Vilborg (1960) 100; Milani (1965b) 415; *Documents*² 87, 592.

⁷⁰⁸ Сп. */hwoio aitos/* „of his part, share“ (види Chadwick (1992a) 171); *φοῖο τυτθόν*, „un morceau de ceci (de l'onaton)“ (види Doria (1972) 42-43); *φοῖο *λυτόν*, „détaché de celui-ci [i.e. de l'onaton]“ (види Duhoux (1983) 121).

⁷⁰⁹ Chantraine (1953) 155.

рефлексивно значење. И токму употребата на рефлексивната заменска придавка индицира дека *35-to веројатно не е термин со кој се означува тип на земјиште. Имено, таа укажува на сферата на лицето *we-te-re-u o-pi-ti-ni-ja-ta*, при што интерпретацијата на зборот *35-to како термин со кој се означува парцела земја е нелогична. Не може еден човек да поседува дел од сопствениот дел.

Од друга страна, синтагмата *o-na-to* + генитив има паралела во оние текстови од Е серијата кои зборуваат за редистрибуција на земјата. Плочките понекогаш содржат информации и за тоа дека еден човек ја поседува земјата на друг човек.⁷¹⁰ Во таа смисла *35-to може да биде апелатив,⁷¹¹ па реченицата можеме да ја разбереме како */Westreus Opithiniyātās, (h)ekhei k^{ve} onāton (h)woyo* *35-to *tosson de spermo GRA 1 T 3/* „Вестреј, од Опитинија, се ползува од парцелата на својот ..., толку семе“.

Дека навистина станува збор за преземање на сопственост и обврски потврдува и поширокиот контекст. Лицето *we-te-re-u o-pi-ti-ni-ja-ta* се спомнува и на плочката Eb 477, сп. (p. A) *we-te-re-u , o-pi-ti-ni-ja-ta , e-ke-qe , o-na-to , ke-ke-me-na* (p.B) *ko-to-na to-so-de , pe-mo GRA 1 T[[8]]*, */Westreus Opithiniyātās (h)ekhei k^{ve} onāton k(h)ekhemēnās ktōinās, tosson de spermo GRA 1 T 8/*, „Вестреј, од Опитинија, се ползува со парцела од заедничката земја, толку семе“. Значи, лицето Вестреј ползува една стандардна парцела и уште една, која не е негова, туку на некое друго лице. Во верзијата Ер писарот бр. 1 ги споил текстовите на плочките Eb 472 и 477, во една реченица во 13-от ред од плочката 539,⁷¹² сп. *we-te-re-u , i-je-re-u , o-na-to , e-ke , ke-ke-me-na , ko-to-na , pa-ro , da-mo[]vac.[]to-so , pe-mo GRA 2 T 3/*, */Westreus (h)iyereus onāton (h)ekhei k(h)ekhemēnās ktōinās paro damōi ... tosson spermo GRA 2 T 3/*, „В. свештеник, се ползува со парцела од заедничката земја кај дамосот, толку семе“. Не би било можно да се спојат двата текста во еден, без дополнителен коментар ако *wo-jo* *35-to навистина означува друг тип на поседување земја.

Посвојната заменка *έός, ός* (< *sewo-/swo-) има паралела во лат. *suus*, ст. лат. *sovos*, ст.сл. *сын*, скт. *svá-*, авест. *hava-*.⁷¹³ Таа е присутна како *έός* (<*sewos) кај Хомер, сп. ген. синг. *έοιο* (Ном. II. 2.662; 18.71) и во дорскиот, а и во бојотскиот, сп. кај Корина *ιος* (Corinn. *Supp.* 5.73). Микенската форма *wo-jo* е споредлива со формата *οίο* од *ός* (<*swos), што исто така ја има кај Хомер, сп. *οίο κασιγνήτοιο* (Ном. II. 3. 333), „од брат му“. Заменката како *swos е забележана во критскиот, сп. *φος*,⁷¹⁴ а и во бојотскиот, и тоа токму во генитив сингулар.

Генитивот *φοῦ* (ВСН 60 (1936) 177-180/2A.29-30, Теспија) се јавува на натпис кој зборува за распределба на земја и е сличен на микенската плочка PY Eb 472 на која се среќава формата *wo-jo*, сп. *ἐπιδεί Γόργουθος Κλεισθένεος κατέλιπε τῆς Μώσης κατ τὰν θείκαν τὰν γᾶν τὰν ἐν τῆ Κερεισίῃ κῆ τὰς ἀυλάς τόμου φοῦ ...*, „бидејќи Горгут, син на Клејстен, им ги остави на Музите, според тестаментот, земјата во Керејсија и зградите од својата парцела.“⁷¹⁵

Показни заменки

to-jo , au-to-jo (PY Eb 156.2) може да бидат генитиви од заменките *ό*, „тој“ и *αὐτός*, „самиот, истиот“. И во овој случај контекстот претставува отстапување од стандардната

⁷¹⁰ Сп. *a-pi-a2-ro , e-ke , su-qa-ta-o , ko-to-na* (PY Ea 109), */Amphilalos (h)ekhei Sug^wōtāo ktōinān/*, „Амфијал ја има земјата на Свињарот“.

⁷¹¹ Сп. *φοῖο φρατ(ρ)ός*, „de son frère“ (види Perpillou (1984a) 216-217; Maurice (1990) 164), сп. и *λύτωρ* (види Ruijgh, коментар во *Res Muc.*, стр. 123).

⁷¹² Количината на семе наведена на PY Ер 539.13 одговара на збирот од количините наведени на PY Eb 472 и 477, види *Mémoires* IV. 159 фус. 30; *Interpretation*² 210; Ruijgh (1987) 316 фус. 71; Delgado (2005) 48 и фус. 14.

⁷¹³ *Gr. Gr.* I. 608; Leumann (1977) 465; Vaillant (1958) 463-464; Rix (1992) 181.

⁷¹⁴ Chantraine (1967) 143; (1973) 272-273 и *DELG* I. 307; Buck (1955) 98.

⁷¹⁵ Feyel (1936a) 180; *IThesp.* II. 18; Blümel (1982) 268.

формула, сп. (p. 1) *e-u-ru-wo-ta*, *te-o-jo*, *do-e-ro*, *ka-ma-e-u* [*e-ke-qe o-na-to*] 'wo-ze-qe' *to-so-de*, *pe-mo* GRA 1 [T 3 (p. 2) *a3-ti-jo-qo*, *e-ke-qe*, *to-jo-qe*, *au-to-jo*, *ka-ma-o*, [*to-so*]-*de*, *pe-mo* GRA [,⁷¹⁶ /*Euruwoitās*, *the(h)ouyo doelos*, *katāeus* [(*h*)*ekhei k^we onāton*] 'worzei k^we' *tosson de spermo* GRA 1 T 3, *Aithiyok^{ws}* (*h*)*ekhei k^we touyo k^we autoyo katā(h)ōn*, *tosson de spermo* GRA/, „Евривојта, роб божји, имател на ,кама', се ползува со парцела и ја работи, толку семе, пченица Ајтиокво се ползува (со парцелата) од ,камите' на самиот овој (човек), толку семе, пченица“. Во верзијата Ер писар бр. 1 го изоставил текстот кој се однесува на *a3-ti-jo-qo*, сп. (PY Ep 613.9) *e-u-ru-wo-ta*, *te-o-jo*, [*do-e-ro*, *e-ke-qe*] *ka-]ma*, *o-na-to*, *wo-ze-qe*, *to-so*, *pe[-mo]* GRA 1 T 3, /*Euruwoitās*, *the(h)ouyo doelos*, (*h*)*ekhei k^we katās onāton*, *worzei k^we*, *tosson de spermo* GRA 1 T 3/, „Евривојта, роб божји, се ползува со парцела од ,кама' и ја работи, толку семе“.

Заменката *ó* е засилена со заменката *αὐτός*, која во дадениот контекст има емфатичко значење „истиот, самиот“, сп. кај Хомер, *οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ* (Hom. Il. 5.520), „кои и сами“. Заради контекстот, таа не може во рефлексивна смисла да упатува на сферата на *a3-ti-jo-qo*, /*Aithiyok^{ws}*/⁷¹⁷ и не може да има значење на замена за 3 л. синг. бидејќи стои покрај *to-jo*. Имајќи го предвид завршокот *-oio*, синтагмата *to-jo au-to-jo*, /*toyo autoyo*/ се однесува на именка од машки или од среден род. Таа именка може да биде личното име *e-u-ru-wo-ta*.⁷¹⁸

Проблематично е што е испуштен зборот *o-na-to*, односно невообичаено е глаголската форма *e-ke* да стои со генитив, а да не биде наведен зборот од кој зависи генитивот, т.е директниот објект на глаголот. Но дека тоа е сепак можно ни потврдува барем една плочка, сп. (PY Ea 56) *ze-pu2-ro* [*ra-]pte e-ke*, *pa-ro*, *sa-ke-re-we* GRA T 1 [, /*Zephuros*, [*ra]ptēr* (*h*)*ekhei paro* *Sa-ke-re-we* GRA T 1 [/, „Сефир, шивачот има кај С.....“.

Всушност и овој текст зборува за редистрибуција на земјата. Со заменката *αὐτός* се истакнува дека Аитијокво ги поседува парцелите кои му припаѓаат токму на Евривојта, односно *нему самиот*. Со употребата на заменката *αὐτός* писарот бр. 41 веројатно сакал да направи разлика помеѓу она што Евривојта го поседувал од заедничката земја кај дамосот и она што самиот тој го поседувал како *katāeus*, а му го дал на ползување на Ајтиокво.

Заменката *ó*, *ή*, *τό* (< **so*, **seH2*, **tod*) е потврдена и во други падежи на микенските плочки, сп. дат. синг. *to-e* (PY Eb 842.B) и *to-me* (PY Ep 613.8), дат. плур. *to-i* (PY Na 520.A). Во помикенскиот период, генитивските форми *toio* и *αὐτοιο* се среќаваат вообичаено кај Хомер, а понекогаш и кај други подоцнежни автори. Што се однесува до ајолските дијалекти, забележана е формата *αὐτοιο* на натпис од Тесалија, сп. *τοῦν συναντακόντων φιλανθροῦπον παρ' αὐτοιο πὸτ' τὰν πόλιν καὶ τοῦν παρ τὰς πόλλιος πὸκ κενον* (SEG 31/572A.2-4, Кранон), „.....добродетелите што тој ги направил за градот и оние што градот ги направил за него....“.

to-so-jo (PY Ep 312.2.8) е генитив од заменската придавка *τόσ(σ)ος* (< **tot-yos*, сп. скт. *táti*; лат. *tot*, *toti-dem*), „толкав, таков“,⁷¹⁹ која е добро потврдена во микенскиот. На микен-

⁷¹⁶ Вака гласи текстот според читањето на Бенет, види Bennett (1992) 108.

⁷¹⁷ Според Лежен *a3-ti-jo-qo* му дал само дел, *o-na-to* од својата парцела на *E-u-ru-wo-ta*, а задржал нешто (*τοῖόν τε*, „*soci précisément*“) од својата земја или за себеси (*αὐτοιο*, „*de son propre terrain*“ ou „*a titre personnel*“) (види Lejeune (1966) 19-22 и Panagl (1979) 315). Но, во тој случај би ја очекувале фразата *e-ke o-na-to pa-ro*, /(*h*)*ekhei onāton paro*/, „има на ползување парцела земја кај ...“ и редот на речениците да биде обратен, сп. PY Eb 173/ Ep 613. 11. 12. Може да се претпостави дека *E-u-ru-wo-ta* го поседувал не само *својот*, туку и делот на *a3-ti-jo-qo* (види Petruševski-Ilievski (1958) 277; Milani (1965a) 134 и (1965b) 417-418). Но во тој случај би очекувале една реченица, а синтагмата *to-so-de pe-mo* која се јавува во двата реда, покажува дека има две реченици т.е. две посебни катастарски единици.

⁷¹⁸ Синтагмата *to-jo au-to-jo* може како придавка да ја детерминира формата *ka-ma-o*, во смисла „од таа истата земја“ (види Ruijgh (1972) 100-101; Илиевски (2000) 359; Jasink-Ticchioni (1980) 241-242; Del Freo (2005) 92) само ако именката *ka-ma* е од среден род (види Lejeune (1968) 233-234).

⁷¹⁹ Chantraine (1967) 127 и DELG IV. 1127; GEW II. 915; Gr.Gr. I. 612.

ските плочки се бележат податоци за разни количества стоки и продукти, се мерат површини земја, се пребројуваат луѓе, па затоа синтагмите со кои се сумира наброеното, „толку (животни, луѓе, продукти)“ се вообичаени. Заменката се користи и проширена со партикули. Зборот на кој се однесува обично следува, но може и да претходи или да изостане. Најголемиот дел од примерите се во номинатив, сп. *ko-no-si-jo*, *to-so*, *e-te*, *e-so-to*, *a-to-ra-ma* VIR 25, /*Knossiyoi tossoi enthen es(s)ontoi amōrāmar* VIR 25/ (KN Am (1) 600), „Толку луѓе од Кносос ќе бидат внатре секојдневно, 25 мажи“. Но има и форми во акузатив, сп. *ko-ka-ro*, *a-pe-do-ke*, *e-ra3-wo*, *to-so e-u-me-de-i* OLE+WE 18, /*Kokkalos apedōke elaiwon tosson Eumēde(h)i*/ (PY Fr 1184.1.2), „Кокал му дал толку масло на Евмед“.

Формата *to-so-jo*, /*tossoyojo*/, која се среќава на плочката PY Eг 312 претставува исклучок и во однос на падежот и во однос на именката на која се однесува. Имено, на оваа плочка наместо изразот *to-so pe-mo*, /*tosson spermo*/, „толку семе“, кој е вообичаен кога станува збор за земјиште, како мерка за површина, стои *to-so-jo pe-ma*, /*tossoyojo sperma*/. Значи, наместо синтагмата во која заменката има придавска функција и е усогласена со именката по род, број и падеж, имаме синтагма во која заменката стои во генитив, судејќи според завршокот *-o-jo* и не е усогласена со именката – како да не е заменска придавка. Можноста дека се работи за грешка мора да се исклучи, бидејќи писарот бр. 24 двапати ја употребил истата форма, сп. (p.1) *wa-na-ka-te-ro*, *te-me-no* [(p.2) *to-so-jo pe-ma* GRA 30, /*wanakteron temenos tossoyyo sperma* GRA 30/ и (p. 7) *wo-ro-ki-jo-ne-jo*, *e-re-mo* (p. 8) *to-so-jo*, *pe-ma* GRA 6], /*wo-ro-ki-jo-ne-jo erēmon tossoyyo sperma* GRA 6/.⁷²⁰ Од некаква причина заменката *τόσ(σ)ος* во овој случај не го квалификува како придавка ниту зборот *σπέρμα*, кој следува, ниту синтагмата која ѝ претходи.

Микенолозите на различни начини се обидуваат да ја објаснат оваа ситуација. Некои сметаат дека *to-so-jo* е *to-so* напишано на специфичен начин заради палатализираното *s' < *ty-* т.е. дека *to-so-jo*, /*tosyos*/ е фаза помеѓу **totyos* и *tossos*.⁷²¹ Други претпоставуваат дека *to-so-jo* е *to-so* засилено со партикулата *jo*, /*yō*/, сп. *to-so-de*, /*tossonde*/⁷²² или пак дека формата *to-so-jo* е номинатив од друга заменска придавка, **τσοῖος* (< *τόσ(σ)ος* и *οῖος*),⁷²³ што ја нема во помикенскиот.

Според Т. Палајма пак, именката *pe-ma* е појаснување на идеограмата GRA, писарот бр. 24 и на други плочки ги појаснува идеограмите со целосно напишани зборови.⁷²⁴ Ако именката *pe-ma* не е синтаксички поврзана со *to-so-jo*, тогаш генитивот /*tossoyojo*/ може да се сфати како адверб, како *gen. pretii*.⁷²⁵ Употребата на придавката *τόσ(σ)ος* како адверб не е невообичаена во помикенскиот, сп. *τόσσον πολλόν* (Hom. II. 20.178), *τόσσον ... πεπείρημαι* (Hes. Op. 660), *ἐκ τόσου, ἐσ τόσον*, а веројатно не е ни во микенскиот, сп. *to-sa-pe-mo* (TI Ef 2).⁷²⁶

⁷²⁰ Плочката PY Eг 312 е една целина со плочката PY Eг 880, а е поврзана и со PY Un 718. На оваа последнава плочка *wo-ro-ki-jo-ne-jo* е детерминатив на зборот *ka-ma*, /*katā*/. Можеби станува збор за апелатив во генитив плурал, кој упатува на некакво колективно тело (Palaima (2004a) 230), при што зборот може да се поврзе со *ῥρῦα*, „религиозен чин, обреди“ (Études 263 и фус. 139; Bader (1965) 19) и *ῥρῦάωνες*, „членови на религиозна асоцијација или свештеници“ (Adrados (1961) 116). Но можни се и други интерпретации, сп. /*Wroikiyōneyos*/ (< /*Wroikiōn*/), лично име и *Ροῖκος* (Killen (1983a) 83-84); /*wrōgiyōneyos*/ (< /*wrōgiyōn*/) и *ῥώξ*, „пукнатина, дупка“ (Duhoux (1976) 28 фус. 66) или пак се работи за придавка со еден завршок за машки и женски род.

⁷²¹ Interpretation² 45, 215, 459; Housholder (1960) 180; види и Ruipérez (1992) 564 и понатаму.

⁷²² Bader (1973) 93 и понатаму; Ruipérez (1979) 283.

⁷²³ Milani (1965b) 423-424.

⁷²⁴ Palaima (2004b) 275.

⁷²⁵ Mémoires IV. 83-85; De Fidio (1977) 115 фус. 111; Del Freo (2005) 161-162, сп. и Études 346 фус. 41.

⁷²⁶ За можноста оваа синтагма да се интерпретира како *tosā spermōn*, фосилизиран израз во женски род, види Leukart (1987) 349-356.

Или пак *to-so-jo* се однесува на зборот искажан со идеограмата *GRA*, *σῖτος*, „жито“. Оваа претпоставка е особено привлечна ако се земе предвид дека именката *σπέρμα* во помикенскиот период може да значи и „сеидба“, сп. кај Хесиод (*Hes. Op.* 780-781):

Μηνὸς δ' ἴσταμένον τρισκαίδεκάτην ἀλέασθαι
σπέρματος ἄρξασθαι: φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
„Немој да почнуваш сетва на денот тринаесетти кога
месецот веќе расте, тук' најарно сади си дрвја.“⁷²⁷

Во тој случај синтагмата *to-so-jo re-ta GRA* би значела „сеидба од (на) толку жито“ или можеби уште подобро „посев од толку жито“, еден вид генитив за мерка, сп. *ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος τεττάρων σταδίων* (*X. An.* 1.4.11), „на реката Еуфрат, која имаше ширина од четири стадии“.⁷²⁸

Споредбата на генитивските форми образувани со завршокот **-o-syo* во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти покажува дека употребата на овој завршок во помикенскиот период е лимитирана од повеќе аспекти.

Во микенскиот период примери на *-o-jo* се забележани на сите локалитети каде што се откриени архиви со глинени плочки испишани со линеарно Бе писмо, Пил, Кносос, Теба, Микена. Има повеќе од 280 примери (јасно читливи и целосни форми). За распространетата употреба на формите зборува и бројот на писарите: во Пил 13, а во Кносос 14 писари употребиле форми на *-o-jo*.

Во помикенскиот период, во ајолските дијалекти форми на *-oio* во поголем број има само во Пелазгиотида, 40-тина примери. Повеќето се од 3 и 2 в.п.н.е., но сепак помал број примери од архаични натписи сведочат за континуитет во употребата на завршокот *-oio*, почнувајќи од 6 в.п.н.е. Еден остаток од патронимик, сп. *Ινείοιο* (*Helly* (1973) 217, Гони, 3 в.п.н.е.) покажува дека формите на *-oio* веројатно биле карактеристични и за Перајбија. Изолирани примери има и на натписи од тесалската област Тесалиотида и кај лезбоските поети, но сите тие имаат паралела во Хомеровата поезија. Примерите од Тесалиотида, се јавуваат на помлади натписи напишани на поетски јазик – мешавина од дијалектни и којне форми.

Гледано од морфолошки аспект, завршокот **-o-syo* е потврден и во именската и во заменската флексија и во микенскиот грчки и во тесалскиот дијалект, поточно во Пелазгиотида, но во микенскиот тој е распространет кај повеќе категории зборови. Во микенскиот имаме примери од 8 категории зборови, а во тесалскиот од 5.

На микенските плочки завршокот **-o-syo* најмногу се јавува кај личните имиња, што е разбирливо имајќи го предвид административниот карактер на плочките и генерално високата застапеност на личните имиња. Со повеќе примери се застапени и општите именки. Десетина од формите се имиња на месеци, помал број примери има и од категоријата топоними и придавки, а има и еден партицип на *-μενος*. Иако само со неколку примери во контексти кои немаат соодветна паралела за споредба, сепак употребата на завршокот **-o-syo* е потврдена и во заменската флексија. Примери има од заменките *ὁ*, *αὐτός*, *ὅς* и *τόσσος*.

Во Пелазгиотида, завршокот *-oio* со најмногу примери е потврден кај патронимиците и личните имиња, а помал број форми им припаѓаат на општите именки, придавките и

⁷²⁷ Хесиод, „Дела и дни“, препев В. Митевски, Скопје 1996.

⁷²⁸ *Gr. Gr.* II, 122, 124. За можноста зборот *re-ta* да значи „посев, засеана површина“, види Bennett et al. (1989) 208-209.

заменките. За разлика од микенскиот, каде што доминираат примерите од лични имиња - хипокористици, во тесалскиот повеќето примери од лични имиња се од сложенки.

Лимитираната употреба на завршокот *-oio* во Пелазгиотида се гледа и на ниво на контекст. На микенските плочки примерите се јавуваат во далеку поразнообразни контексти. На пример во микенскиот има примери на генитив од 7 општи именки што се јавуваат во различни контексти, додека во Пелазгиотида има примери од само 2 именки, при што едната од нив *πόλεμος* се јавува секогаш во истиот формулаичен израз: *καὶ πολέμοιο καὶ ἱράνας*, „и во војна и во мир“.

Како точно се изговарал завршокот *-ojo* во микенскиот период, можеме само да претпоставуваме. Во завршокот **-osyo* консонантската група *-sy-* се бележи со *-j-*, кое никогаш не се испушта, за разлика од *-y-*, кое понекогаш се бележи со *-j-*, а понекогаш не, сп. *wi-ri-ne-jo*, */wrīneyōis/* и *wi-ri-ne-o*, */wrīne(h)ōis/*, инстр. плур. од **wrīneyos* (< **wrīno-*, *ρίνός*, „кожа“, мик. *wi-ri-no*). Примерите од *qe-te-jo-* (< **k^wei-*, *τίνω*, „плаќам, отплаќам“) во кои *a* алтернира со *a₂*, а *o* со *jo*, сп. *qe-te-a*, */k^weite(h)a/*, *qe-te-a₂*, */k^weiteha/*, ном. акуз. плур. ср.р. и *qe-te-o*, */k^weite(h)on/*, *qe-te-jo*, */k^weiteyon/*, ном. синг. ср.р. потврдуваат дека развојот *y > h* веќе бил реалност во микенскиот.⁷²⁹

Но ако го споредиме бележењето на *-sy-* во формите на генитив сингулар со бележењето на *-sy-* во други ситуации можеме да кажеме дека графемата *-j-* кај генитивскиот завршок *-ojo* (која никогаш не се испушта) кореспондира со графемата *-j-* кај женските имиња изведени од сигматска основа со суфиксот **-iH₂-/yeH₂-*, сп. *a-ti-ke-ne-ja*, дат. синг. */Antigeneuyāi/* од */Antigeneuyā/*, *Ἀντιγένεια* (< **Antigenes-*, *Ἀντιγένης*); *to-ro-ja*, ном. синг. */Troyya/* (< **Tros-*, *Τρώς*, мик. ген. синг. *to-ro-o*); *a-ra-ru-ja*, ном. синг. акт. парт. перф. ж.р. */araruyya/*, *ἀραρυῖα* (< **ar-*, *ἀραρίσκω*, „составувам“, мик. ном.-акуз. плур. ср. р. *a-ra-ru-wo-a*, */araruwo(h)a/*).

Генитивскиот завршок *-ojo* во однос на бележењето на групата *-sy-* не може да се спореди со завршокот *-o-jo* или *-i-jo* кај имињата изведени со суфиксот *-yo-* од сигматска основа, сп. *Wi-dwo-i-jo*, ном. синг. */Widwo(h)iyos/* (< **widwos-*, *εἰδώς*, акт. парт. перф. од *οἶδα*, „знам“); *e-te-wo-ke-re-we-i-jo*, ном. синг. */Etewoklewe(h)iyos/* (< **Etewoklewes-*, *Ἐτεοκλής*); *te-i-ja*, дат. синг. */the(h)iyāi/* (< **thes-*, *θεός*, „бог“, мик. акуз. синг. *te-o*).

Графемата *-i-j-* кај имињата и придавките, образувани од сигматска основа може да се спореди со графемата *-i-j-* кај придавките изведени од други консонантски основи, вклучително и основите на *-ēu-*, сп. *po-ni-ki-jo*, ном. синг. ср.р. */phoinikiyon/* (< **phoinik-*, *φοῖνιξ*, мик. инстр. синг. *po-ni-ke*); *e-ko-to-ri-jo*, дат. лок. синг. */Hektoriyōi/* (< **Hektor-*, *Ἑκτωρ*, мик. ном. синг. *e-ko-to*); *ra-wa-ke-si-jo*, ном. синг. м. р. */lāwāgesiyos/* (< **lāwāget-*, *λαγέτας*, мик. *ra-wa-ke-ta*); *i-je-re-wi-jo*, ном. синг. */iyerēwiyos/* (< **iyereu-*, *ἱερεύς*, мик. ном. синг. *i-je-re-u*).

Придавските форми на *-o-jo*, *-a-jo*, *e-i-jo* можат понекогаш да алтернираат со форми на *-o-jo*, *-e-jo*, *-a-jo*,⁷³⁰ но не и со форми без *-j-*. Во помикенскиот период ваквите придавки редовно завршуваат на *-ios*, сп. *Κυκλώπιος* и *Κύκλωψ*; *δαιμόνιος* и *δαίμων*; *πάτριος* и *πατήρ* и се смета дека кај нив суфиксот е всушност *-iyo-*, а не *-yo-*. Микенската графема *-i-jo-* го потврдува тоа. Проблем се придавките изведени од сигматска основа. Тие во помикенскиот грчки завршуваат на *-eios*, *-aios*, *-oios*, што може да се сфати како **-es-yo-s*, **-as-yo-s*, **-os-yo-s*,⁷³¹ а понекогаш алтернираат со форми без *-j-*, сп. *τέλεος* покрај *τέλειος*.

Развојот на групата *-sy-* во интервокална позиција во грчкиот се разликува од развојот на другите консонантски групи со сигма, по тоа што нема продолжување на претходниот вокал, сп. јон. *νηός* < **νασφος* и *ναίω* < **νασyaw*, и по тоа што во сите дијалекти е идентичен, сп. од **es-*, опт. през. 1. л. синг. *εἶπν* (< **ἐσyην*) и инд. през. 1. л. синг. *ἐμί* (тес., лезб.), *ἦμι*

⁷²⁹ Lejeune (1972) 168; *Études* 65; Bartoněk (2003) 139.

⁷³⁰ *Études* 206-207, 265-266; Risch (1972) 295 и *Wortbildung*² 127.

⁷³¹ Chantraine (1933) 46-50.

(крит.), *εἰμί* (јон. атич.) (< **ἔσμι*).⁷³² Затоа може да се претпостави дека *-sy-* преку *-hy-* се асимилира до *-yu-*, а потоа *-yu-* се упростува до *-y-*, кое прави дифтонг со претходниот вокал или може и да се изгуби сосема.

Според Лежен бележењето на *-sy-* кај придавките од сигматски основи со *-i-j-*, а кај формите на генитив сингулар со *-j-*, во микенскиот, може да се смета за фонетски феномен кој има паралела во помикенскиот грчки, каде што паралелно постојат форми со *-j-* (генитивите на *-οιο*, придавките и глаголите од сигматски основи, личните имиња, партиципските форми) и форми без *-j-* (генитивите на *-οο* > *-ου*, *-ω*, придавките и глаголите од сигматски основи).

Од друга страна, можеби алтернацијата *-i-j-/j-* може да се објасни од морфолошки аспект. Веројатно и придавките оформени од сигматски основи го содржат суфиксот *-iyo* како и придавките оформени од други консонантски основи.⁷³³ Исто така, гледано од морфолошки аспект, алтернациите на формите на *-ειος* и *-εος* кај придавките и на *-ειω* и *-εω* кај глаголите во помикенскиот период забележани кај Хомер и во јонскиот и атичкиот, можат да се сфатат како мешање на зборовите кои се изведени од сигматски основи со зборови од други основи кои го содржат суфиксот *-eyo-*. Оваа аналогија оди во двете насоки, па така и кај придавките на *-eyo-*, понекогаш се забележуваат форми на *-ειος*, покрај вообичаените на *-εος*, сп. *ἀδελφεῖός* покрај *ἀδελφείος* < *ἀδελφός*.⁷³⁴

Во контекст на овие размислувања можеби е најверојатно да се претпостави дека кај завршокот за генитив сингулар, *-o-jo* е графема за *-oyyo*.⁷³⁵ Доколку во микенскиот период *-o-syo*, веќе стигнало до *-o-yo*, би очекувале да видиме и форми без *-j-*. Но од друга страна не треба да се заборава ни на фактот дека конвенциите на ортографијата не ја следат секогаш во чекор реалната говорна ситуација. Анализата на натписите од помикенскиот период, упатува на тоа дека задржувањето на дистинктивните обележја на една морфолошка категорија за грчкиот јазик е доминантен принцип.

⁷³² Lejeune (1972) 132.

⁷³³ Heubeck (1959b) 228 и понатаму; *Études* 198; Wathelet (1970) 135 фус. 21.

⁷³⁴ *Reverse Index* 34.

⁷³⁵ *Études* 63 фус. 77; Bartoněk (2003) 139.

3.2 ФОРМИ НА -О-О ВО МИКЕНСКИОТ ГРЧКИ ?

Евентуалните форми со завршокот *-o-so во микенскиот би завршувале на -o-o.⁷³⁶ На микенските плочки се среќаваат извесен број на форми кои завршуваат на -o-o. Ама за ниедна од нив⁷³⁷ не може со сигурност да се каже дека е генитив сингулар на *-o-so.

Дел од овие форми воопшто не ѝ припаѓаат на тематската деклинација. *To-ro-o* (PY An 519.1) е генитив од лично име *Τρώς*, сп. ном. *Itō-ro* (KN Dc 5687.B) (види стр. 42). Формите *a-pi-qo-o* (PY An 616 v.2) и *o-to-wo-o* (PY An 261 v.7; Un 616 v.4) се наоѓаат во контекст кој бара генитив, сп. *a-pi-qo-o ke-ro-si-ja*, *o-to-wo-o ke-ro-si-ja* и *ta-we-si-jo-jo ke-ro-si-ja*, */Thawēsiyoyyo geronsiya/*, „работна група на Тавесиј“. Но, овие форми се грешки⁷³⁸ и се употребени наместо формите *a-pi-qo-ta-o*, */Amphik^whoitāo/* и *o-two-we-o*, */Orthawōwe(h)os/*, кои се јавуваат во истиот контекст, сп. *a-pi-qo-ta-o ke-ro-si-ja* (PY An 261.v.5) и *o-two-we-o ke-ro-si-ja* (PY An 261.2-5).

Формата *qo-o* (PY Cn 3.2) е акузатив плурали од *βοῦς*, „говедо“, сп. (дор.) *βῶς*, (скт.) *gās*⁷³⁹ и се јавува како објект на глаголот *ἴημι*, „испуштам, испраќам“ во реченицата *jo-i-je-si*, *te-za-na*, *e-re-u-te-re*, *di-wi-je-we*, *qo-o*, */yō (h)iyensi Mezānai ereutērei diwiyewei g^wō(n)s/*, „Вака му испраќаат на инспекторот во Мезана волови“.

Некои од формите на -o-o се всушност од зборови со вокал *o* во коренот, односно коренот завршува на *s*. Кај нив, кога завршуваат на -o-o мора да се претпостави друг падеж, зашто, кога би завршувале на -o(h)o, тогаш според правилата на микенската ортографија тоа би било напишано -o-o-o. Дека е тоа така, потврдува и контекстот. На пр. името *Ἰφίνοος*, сложено име од *ἴς*, „снага“ и *νόος*, „ум, разум“ во микенскиот е забележано како *wi-pi-no-o* (KN V (6) 958.3b), */Wiphino(h)os/*.⁷⁴⁰ Дека формата е во номинатив потврдуваат и другите номинативи на истата плочка, сп. *ka-ke-u 1* (р. 3a), */khalkeus/*; *te-te-u 1* (р. 2b). Во номинатив или датив сингулар стои *a-re-pa-zo-o* (PY Un 249[.1]; 267.2), т.е. *a-re-po-zo-o* (PY Ea 812; 820.a; Fg 374), */aleiphag^{yo}(h)os/*, */aleiphog^{yo}(h)os/*, сложена од *ἄλιφα*, „масло“ и *ζέω*, „вријам“.⁷⁴¹

Има и други примери на -o-o, за кои може да се претпостави дека се од зборови кои завршуваат во номинатив на -o(h)os, иако нивната интерпретација не е со сигурност утврдена. И во овие случаи контекстот упатува на друг падеж, а не на генитив.

Зборот *a3-ki-no-o* (KN Se 879.a; 891.B) можеби е во инструментал, кој зависи од *e-te-re-ta*, *e-ka-te-re-ta*, сп. *τρητός*, „продупчен“.⁷⁴² Формата **35-ki-no-o*⁷⁴³ (PY Vn 46.5.10) се среќава во список на предмети и материјали наброени во номинатив, сп. *ta-ra-nu-we*, */thrānuwes/*, *θρήννες*, „подножја“; *e-ru-mi-ni-ja*, */elumniyai/*, *ἐλύμνιαι*, „тавански греди“. Следат броевите 81 и 100, па може да се претпостави плурали.

⁷³⁶ Линеарното Бе писмо не ја бележи сигмата, но нејзиното присуство како *h* се обележува со знакот *a2*, */ha/*, сп. *pa-we-a2*, */pharweha/*, ном. акуз. плур. од *φᾶρος*, „носија“ и индиректно преку отсуството на контракција на вокалите, сп. *a-ke-e*, */age(h)en/*, инф. акт. през. од *ἄγω*, „водам“, Lejeune (1972) 90-91.

⁷³⁷ Преглед на овие форми имаат направено М. Лежен и М. С. Руиперез, види Lejeune (1965) 15-17; Ruipérez (1979) 283-284.

⁷³⁸ Ilievski (1965) 49; Morpurgo-Davies (1972) 106.

⁷³⁹ Risch (1981a) 477, 483; *Études* 131 и фус. 163; Hajnal (1995) 30 фус. 24.

⁷⁴⁰ Heubeck (1963a) 194.

⁷⁴¹ Mühlestein (1955) 126 фус. 42; *Olive Oil* 26; *Interpretation*² 409.

⁷⁴² *Études* 370; *Mémoires* II. 344 фус. 15; сложена од *αἶξ*, „коза“ и **snē-*, сп. *νεῦρον*, „жила“ (види Duhoux (1983) 120; *Documents*² 369).

⁷⁴³ Интерпретирана како */lu(g)kino(h)oi/*, сложена од *λύρος*, „коноп“ и *νεῦρον* (Duhoux (1983) 120); */plakino(h)oi/*, сп. *πλάξ*, „плоча“, (Perpillou (1984b) 228-229); варијанта за *ai-ki-no-o* (*Documents*² 349; Chadwick (1992a) 170; Vaumbach (1972) 388).

Формата *Jku-no-o* (KN C 954.2) е остаток од лично име во еден список со лични имиња во номинатив, сп. *pe-ri-te-u, /Peristheus/* (p. 2).⁷⁴⁴

Формата *a-ro-do-ro-o* (KN Fs 4.B) е напишана со поголеми силабограми и се однесува на примателот кому му се наменети продуктите означени со идеограмите, па веројатно стои во датив.⁷⁴⁵ Во прилог на оваа претпоставка зборуваат алативите во истата серија, сп. *sa-na-to-de* (KN Fs 2.B), *o-ja-de* (KN Fs 9.B) кои исто така се напишани со поголеми силабограми.⁷⁴⁶

Топонимот *e-pi-ko-o* (PY Aa 94) се јавува во серија каде што се набројуваат жени и деца, кои се опишани според професијата – со апелативи, или според потеклото – со етници или топоними во аблатив, или според местото во кое се наоѓаат – со топоними во локатив. Истиот топоним во Ad серијата е забележан како *e-pi-ko-e* (PY Ad 672), што можеби е локатив на *-ei*.⁷⁴⁷ Формата што завршува на *-o* може да се смета за аблатив или за локатив на *-oi*.

Што се однесува до *o-qa-o-*, сп. *o-qa-o-ki-te* (KN L 588.3), не сме сигурни дали овој збор е самостојна целина, бидејќи присуството на интерпункциски знак зад *o-qa-o* не е извесно.⁷⁴⁸ На истата плочка има неколку лични имиња кои завршуваат на *-e*, сп. *i-ku-tu-re* (p. 1), *ze-me* (p.1), *di-du-me* (p. 3). Во тој контекст се вклопува и *o-qa-o-ki-te*.

Внимание привлекуваат две форми на *-o-o* кои би можеле да бидат примери на генитив од заменки. Формата *to-o* се среќава на плочката PY Un 1321. во третиот ред, сп. (p. 1) *J-ta-ri-ja*, *a2-to*, *o-ra-qa-tel* (p. 2) *Jqe-we*, *to-sa-ka-pa-ra* VIN [(p. 3) *Jta-qa*, *a3-te*, *to-o*, GRA [(p. 4)], *o-pa-ro-ze*, *ti-se*, *pa-ro*] (p. 5) *Jvacat* [.⁷⁴⁹ Од зборовите кои ги среќаваме на плочката PY Un 1321 единствено *a3-te* има паралела во друг текст, сп. *a3-te-re* VIR 8 (KN B (4) 101.1), */aitēres/*, „луѓе кои се занимаваат со посебен вид декорација“.⁷⁵⁰ Форма од заменската придавка *τόσσοσ* можеме да препознаеме во синтагмата *to-sa-ka-pa-ra*, каде што *-ka-pa-ra* можеби е */skaphala/*, сп. (Хесх.) *σκάφαλος ἄντλητήρ*, можеби некакви црпалки (мерка или амбалажа).⁷⁵¹ Во контекст на идеограмата VIN и GRA, *J-ta-ri-ja* можеби е *pu-ta-ri-ja, /phutaliyā/*, сп. (KN E 849.1), *φυταλίη*, „градина, лозје“.⁷⁵²

Во ваков нецелосен и недоволно разјаснет контекст тешко можеме да го поврземе *to-o* како генитив со некој друг збор. Според И. Хајнал, може да се претпостави дека и кај *to-o*, слично како и кај *qa-o*, со двете *o* всушност е обележено \bar{o} и дека оваа форма заедно со другите форми на *-o* може да биде пример за паралелната употреба на аблативот покрај генитивот на *-o-jo* во микенскиот. Во дадениов случај, аблативот би бил во функција на *gen. pretii*, *to-o* GRA, како *to-so-jo pe-ma* на PY Er 312.2.8.⁷⁵³ Доколку се сфати како генитив оваа форма може да биде и пример за наставката **-so*.⁷⁵⁴ Но врската на *to-o* со идеограмата GRA, може да се протолкува и поинаку. Може лесно да се претпостави дека се работи за погрешно напишано *to-so*, */tosson/*, *τόσσον* за што има примери и на други плочки, сп. *to pe-mo* (PY Er 212.8;

⁷⁴⁴ Ruipérez (1979) 284; *Dic. Mic.* I. 403.

⁷⁴⁵ Ruipérez (1979) 284; Lejeune (1965) 16.

⁷⁴⁶ Lejeune (1965) 16 и *Mémoires* II. 257, 358; *Interpretation*² 237, 409. Можеби тоа се некои светилишта, види Melena (1974) 316.

⁷⁴⁷ */Epiko(h)os/*, сп. *Kōc*, види Ruijgh (1979) 80 фус. 32 и *Études* 358 или **Επίχωος*, види Илиевски (1961) 13 фус. 8a.

⁷⁴⁸ *KT*⁵ 237; *CoMIK* I. 213.

⁷⁴⁹ Вака гласи текстот според новото читање на Бенет, види Bennett (1992) 120 и *РТТ* I. 247, 249.

⁷⁵⁰ сп. *αἴνυμαι*, „земам, грабам“, мик. парт. *a-ja-me-no*, види Petruševski (1977a) 36; *Études* 28 фус. 29; *Interpretation*² 137, 403.

⁷⁵¹ *Interpretation*² 424; Peruzzi (1974) 331-333.

⁷⁵² *Études* 111-112, 188; Duhoux (1976) 13; *Mémoires* II. 218 фус. 80; 352.

⁷⁵³ Hajnal (1995) 266-267.

⁷⁵⁴ Ruipérez (1979) 283-284, 292; Bartoněk (2003) 608 и фус. 283.

301.11).⁷⁵⁵ Генитивот од заменката *ó*, „тој“ на микенските плочки еднаш е потврден како *to-jo*, */toyyo/*, хом. *toĩo* (види стр. 126-127).

Формата *to-so-o* е забележана на фрагментот РY Хп 1342,⁷⁵⁶ (р. 1) *to-so-o*, *qe-l*, (р. 2) *e-ni*, *a-pu-ki-si*.⁷⁵⁷ Формата *a-pu-ki-si* е датив плурал од именката *ἄμπυξ*, „начелница, дел од уздата што стои на челото на коњот“, сп. ном. плур. *a-pu-ke*, */ampukes/* (РY Ub 1315.3.4) кој зависи од предлогот *e-ni*, сп. *e-ni-qe*, */eni k^we/* (KN L (3) 593.B, (2) 647.B).⁷⁵⁸ Формата *to-so-o* веројатно ѝ припаѓа на заменката *to-so*, */tossos/*, *τόσσοσ*, но нецелосниот контекст не ни дозволува со сигурност да утврдиме дали се работи за генитив.⁷⁵⁹ Генитивот од *τόσσοσ*, „толкав“ на микенските плочки го има како *to-so-jo*, */tossoyyo/* (види стр. 128-129). Доколку и *to-so-o* е генитив, тогаш ова може да биде пример за генитив со наставка **-so*.⁷⁶⁰ Но сепак не може да се исклучи можноста дека се работи за погрешно напишано *to-so-jo*.

⁷⁵⁵ Ruipérez (1979) 283 фус. 2.

⁷⁵⁶ Уште еден пример на *to-so-o* има на плочката KN Od 666.a, но тука крајното *o* веројатно е кратенка за *o-pe-ro*, */ophelos/*, „недостаток“, види *KT⁵* 267; *CoMIK* I. 250.

⁷⁵⁷ Можеби фрагментот РY Хп 1343, сп.. (р. 1) *[vacat]* (р. 2) *[-qe-re-te-u]* (р. 3) *infra mutila* ѝ припаѓа на истата плочка, види *PTT* I. 285.

⁷⁵⁸ *Études*, 327-328; *Dic. Mic.* I. 220; сп. и Buzalkovska-Aleksova (1996) 223.

⁷⁵⁹ Lejeune (1965) 15.

⁷⁶⁰ Ruipérez (1979) 283-284, 292; Bartoněk (2003) 610.

3.3 ФОРМИ НА -О ВО МИКЕНСКИОТ ГРЧКИ?

Одреден број ситуации во кои генитивите на *-o-jo* алтернираат со форми на *-o* го навело С. Лурје да претпостави дека во микенскиот исто како и во хомерскиот, завршоците *-oio* и *-ov* се употребувале паралелно.⁷⁶¹ Микенолозите главно се согласуваат дека тезата на Лурје е фонетски неоправдана, па предлагаат различни решенија за проблемот: дека завршокот *-o* е споредлив со кип. *-o-ne*, хет. *-an* и Хом. *-ov*;⁷⁶² дека има паралела во тес. *-oi*, фал. *-oi*, мес. *-ahi*, Хом. *-ov*;⁷⁶³ дека *-o* е завршокот за локатив **-oi*, сп. Хом. *-ov*;⁷⁶⁴ или завршокот за аблатив **-ō(d)*,⁷⁶⁵ кој ѝ конкурира на морфемата *-osyo* во сферата на партитивниот генитив, а е во врска со кипарското *-ōv*, за што можеби сведочи и микенската форма *to-so-ne* (МУ Ое 118.1) од заменката *τόσσος*.⁷⁶⁶ Постои и мислење дека формите на *-o* сведочат за генитивската наставка *-os*, сп. хет. *-as*, хом. *-ov*.⁷⁶⁷

Сите овие претпоставки се во согласност со характерот на линеарното Бе писмо, а од епиграфски аспект нема сомнение дека формите на *-o* ги има на глинените плочки. Прашање е само дали сите тие се навистина форми на тематски генитив сингулар, односно до која мера можеме да ја исклучиме можноста дека се работи за друг падеж, за атематска основа, за плурал или евентуално за грешка при пишувањето.

Форми на -o во контекст кој бара адноминален генитив

Во ситуациите во кои обично стои адноминален генитив кој искажува припадност или релација се јавуваат следниве форми на *-o*:

Со именката *qa-si-re-wi-ja*:

a-nu-to (KN As (2) 1516.12) од личното име */Anutos/* се јавува во контекст на именката *qa-si-re-wi-ja*, */g^wasilēwiyā/*, „работна група“, *βασιλεία*, сп. *]-ti-jo*, *a-nu-to* [*qa]-si-re-wi-ja*, VIR 1. Дека името е од тематска деклинација потврдува генитивската форма *a-nu-to-jo* (KN X 697.2). Контекстот недвосмислено бара генитив. Именката *qa-si-re-wi-ja*, означува група луѓе кои на некаков начин се поврзани со *qa-si-re-u*, *βασιλεύς*, а секогаш е детерминирана од лично име во генитив, сп. *a-ki-to-jo qa-si-re-wi-ja*, */Alkithoyyo g^wasilēwiyāi/* (PY Fn 50.1), „за групата на Алкита“; *a-ta-no-ro qa-si-re-wi-ja*, */Antānoros g^wasilēwiyāi/* (PY Fn 50.3), „за групата на Антанор“. Но, дека има и други можности покажува плочката KN K (1) 875.1-5.[6] каде што пред */g^wasilēwiyā/* стојат форми од личните имиња *pe-ri-ta* (од *Peritās*), *wi-na-jo* (од *Winayos*), *i-da-i-jo*, *sa-me-ti-jo*, *i-je-re-wi-jo* (од *(H)iyerēwiyos*), кои не се во генитив.

Со именката *wo-ka*:

e-te-wa-jo (PY Sa 1267) од личното име */Etewāyos/* стои покрај именката *wo-ka*, */wokhā/*, „кола“, сп. *e-te-wa-jo*, *wo-ka*, *we-je-ke-e* ROTA+TE ZE 2. Дека името е од тематска деклинација има потврда на плочката (PY Sa 769), сп. *e-te-wa-jo-jo*, *wo-ka*, *we-je-ke-e* ROTA+TE ZE 2, */Etewayoyyo wokhā*, *(h)weyekhe(h)e* ROTA+TE ZE 2/, „кола на Етевај, склопени колца...“. Именката *wo-ka*, */wokhā/* е забележана на уште 15 плочки од истата Sa серија во Пил и во сите случаи е детерминирана со лично име во генитив. Формата *e-te-wa-jo* на плочката Sa 1267 е единствениот исклучок.

⁷⁶¹ Luria (1957) 324.

⁷⁶² Pisani (1959) 84-86.

⁷⁶³ Gallavotti (1966) 180-182.

⁷⁶⁴ Holland (1986) 184-187; Hamp (1981) 159-160.

⁷⁶⁵ Morpurgo-Davies (1960b) 54-55, 58; *Études* 74; Lejeune (1965) 18.

⁷⁶⁶ Hajnal (1995) 247 и натаму.

⁷⁶⁷ Bader (1992) 7-9.

Со именките *do-e-ra, do-e-ro*:

te-o од именката /*the(h)os*/, *θεός*, „бог“ се јавува еднаш покрај именката *do-e-ra*, /*doelā*/, сп. (PY Eo 276.7) *ma*-*79, *te-o*, *do-e-ra*, *e-ke-qe*, *o-na-to*, *pa-ro ru*-*83-e GRA V 3 и еднаш покрај *do-e-ro*, /*doelos*/, сп. (KN Ai (3) 966.a) *a-ri-ke-u*, / *ka-pa-so ja*-['*te-o*, *do-e-ro*']. Наспроти овие два изолирани примера, именката *θεός* во истиот контекст на микенските плочки се јавува како *te-o-jo*, /*the(h)ouyo*/ 85 пати.

Со синтагмата *ko-to-na ki-ti-me-na*:

te-u-ta-ra-ko-ro, име на занимање,⁷⁶⁸ кое се јавува на плочката (PY Eo 276.1), сп.], *te-u-ta-ra-ko-ro*, *ki-ti-me*[-*na ko*]-*to-na* GRA 1 T 5.⁷⁶⁹ Именката е од тематска деклинација, сп. ном. синг. *te-u-ta-ra-ko-ro* (PY An 424.1). Контекстот бара генитив, синтагмата *ko-to-na*, *ki-ti-me-na* обично оди со лично име во генитив, сп. *wa-na-ta-jo-jo*, *ko-to-na*, *ki-ti-me-na*, /*Wanātāyooyo ktōinā ktimenā*/ (PY Eo 211.1; Ep 609.3), „приватна земја на Варнатај“. Но има исклучоци кои потврдуваат дека името на тој што ја поседува земјата може да стои и во номинатив, независно од синтагмата што следи (види кај *wa-na-ka-te-ro*).

wa-na-ka-te-ro (PY Eo 371.A) е форма од придавката *wa-na-ka-te-ro*, /*wanakteros*/, сп. *pi-ri*[-*lta-wo*], 1 '*ke-ra-me-wo*, *wa-na-ka-te-ro*' *ko-to-na* [*ki-ti-me-na* GRA [1 T, /*Plinthāwōn*, '*keramēwos wa-na-ka-te-ro*' *ktōinā ktimenā*/. Генитивот е очекуван, но како што покажува и формата *pi-ri*[-*lta-wo*, /*Plinthāwōn*/ можни се и отстапувања од вообичаената формула. Ова треба да се земе предвид особено кога некој збор е дополнително допишан над основниот текст, сп. *to-ro-qo-ro-jo*, *ko-to-na*, *ki-ti-me-na* '*po-me*' GRA 3 T 1 V 6, /*Molog^wroyoyo, ktōinā ktimenā* '*poimēn*' GRA 3 T 1 V 6/ (PY Ea 817), сп. и PY Ea 71.

Со формата *o-ro-jo*

ko-no (PY Eq 213.6) е од топоним, кој своето име можеби го добил според билката *σχοῖνος*, „сита, коноп“, сп. *ko-no* (KN Ga 953.2.2), *ko-i-no*, (MY Ge 606.7).⁷⁷⁰ Се јавува во контекст на формата *o-ro-jo*, која најверојатно е од именка што значи „предел, област“,⁷⁷¹ сп. *o-da-a2*, *ko-no*, *o-ro-jo*, *to-so*, *pe-mo* GRA 40, /*(h)ōdaha*,⁷⁷² *ko-no o-ro-jo*, *tosson spermo* GRA 40/. На истата плочка формата *o-ro-jo* во истиот израз се јавува уште четири пати, заедно со топоним. Три од топонимите јасно се гледа дека се во генитив, сп. (p. 3) *e-ri-no-wo-to* од /*Erinowons*/, ном. *e-ri-no-wo*, абл. *e-ri-no-wo-te*; (p. 4) *ko-tu-wo* од /*Gortus*/, абл. *ko-tu-we*; (p. 5) *po-ti-ni-ja-we-jo-jo*, *o-te-pe-o-jo* од /*Potniaweyos O.*/. Во овој случај формата на *-o*, *ko-no* може да биде и генитив плурал, /*Shoinōn*/ од /*Shoinoi*/.⁷⁷³

Со именката *i*-*65 (*u-jo*, *65)

wi-do-wo-i-jo од личното име /*Widwo(h)iyos*/ се јавува покрај *i*-*65, *hiyus*, *víúς*,⁷⁷⁴ сп. *pi-ro-wo-na*, *wi-do-wo-i-jo*, *mi*-*65 VIR 1, /*Philowoinās*, *wi-do-wo-i-jo i*-*65 VIR 1/ (PY Ae 344), „Филовојна, син на Видвој...“. Именката *víúς* се среќава уште двапати на микенските плочки и во двата случаи оди со лично име во генитив, сп. *pe-ri-me-de-o*, *i*-*65, /*Perimēde(h)os hiyus*/

⁷⁶⁸ Сложенка со втор дел *-a-ko-ro*, можеби **τευθραγορος*, **τευθραγρος*, сп. *ἀγείρω* или *ἀγρέω* и *τεύθριον*, вид алга („Orseillesammler, Färber“, види Tovar (1957) 77 и натаму; Olivier (1960) 98); сп. и *teutl-agoros* во врска со *τεῦτλον*, атич. *σεῦτλον*, „блитва“ („beetroot collector“, види *Documents*² 247).

⁷⁶⁹ Вака гласи текстот според новото читање на Е. Л. Бенет (Bennett (1992) 109), сп. PTT I. 118, *ru*-*83-*jo*, *te-u-ta-ra-ko-ro*, *ki-ti-me*[-*na ko*]-*to-na* GRA 1 T 5.

⁷⁷⁰ *Documents*² 555; Bartoněk (2003) 387.

⁷⁷¹ Сп. кип. *οἰρών*, види Risch (1983) 375 фус. 7.

⁷⁷² Овој збор стои наместо уводната реченица /*(h)ōwide Alksoitās, trok^weyomenō arourans Halisā*/, „Што виде Алкојта, додека Халиса ги обиколуваше нивите“, види Petruševski (1977b) 41-42.

⁷⁷³ Pievski (1958) 310; *Études* 171; *Dic. Mic.* I. 377; *Documents*² 555.

⁷⁷⁴ За врската помеѓу мик. *i*-*65, /*hiyus*/ и помик. *víúς*, види стр. 59.

(PY Aq 64.7), „син на Перимед“; *qo-te-wo*, *i*-*65 (PY Aq 218.16), „син на Кв...“. Тематската деклинација на името *wi-do-wo-i-jo* ја гарантира суфиксот *-yo-, со кој тоа е оформено. За да се објасни завршокот -o, може да се претпостави и патронимик на -yos, во номинатив, сп. кај Хомер Ποιάντιος υἰός, мик. *A-re-ku-tu-ru-wo E-te-wo-ke-re-we-i-jo*, /*Alektruwōn Etewoklewe(h)iyos*/,⁷⁷⁵ но *wi-do-wo-i-jo* е потврден и на други места како лично име, сп. PY Jn 415.3; Eb 1186.A. Од друга страна, потеклото освен со генитив, може да се искажува и со аблатив.⁷⁷⁶ Во таа смисла, формата *wi-do-wo-i-jo* (PY Ae 344) може да се сфати и како аблатив на *-ōd.

ra-]ke-da-mo-ni-jo- (TH Gr (1) 227.2) од *ra-ke-da-mo-ni-jo*, /*Lakedaimonios*/, Λακεδαίμωνιος се јавува во синтагмата *ra-]ke-da-mo-ni-jo-u-jo*. Вториот дел од оваа синтагма *u-jo* може да се интерпретира како варијанта од именката „син“, која кореспондира со помикенската тематска форма υἰός. Дека ваква форма, со прогресивна дисимилација на вокалите треба да се очекува во микенскиот претпоставил веќе М. Петрушевски.⁷⁷⁷ Ако *u-jo* навистина значи „син“, тогаш можеме да очекуваме генитив кај личното име. Што се однесува до личното име пак, тоа е потврдено и во помикенскиот период, а всушност претставува етник, сп. топоним Λακεδαίμων во Лаконија.

Според некои микенолози, на неколку места на новите тебански плочки, наместо идеограмата FAR стои знакот *65, кој може да се протолкува како кратенка за зборот „син“. На ист начин TU стои наместо *tu-ka-te*, /*thugatēr*/, „ќерка“, сп. KN Ap 629.1-2; 637.2; 639.4; 5748.1.⁷⁷⁸

Ако е тоа така, тогаш имаме уште неколку примери од лични имиња кои завршуваат на -o, во контекст каде што очекуваме -o-jo.

ra-ke-da-mi-ni-jo- (TH Fq (2) 229.4; 258.3; 275.3), **ra-ke-mi-ni-jo-** (Fq (2) 254+255.13) се јавува во синтагмата *ra-ke-da-mi-ni-jo*-*65. Се смета дека *ra-ke-da-mi-ni-jo-* е варијанта на *ra-ke-da-mo-ni-jo*, **Lakedaimnios* покрај *Lakedaimonios*.⁷⁷⁹ Имајќи предвид дека името е од етник, се смета дека тоа стои како придавка покрај именката υἰός, поточно дека е патронимик.⁷⁸⁰ Од друга страна, како и во случајот со *wi-do-wo-i-jo* не може да се исклучи можноста дека се работи за аблатив.⁷⁸¹

Според И. Дију уште две ситуации може да се протолкуваат на истиот начин:

a-ko-ro-da-mo-*65 (TH Gr (1) 215.2) и **ka-wi-jo**-*65 (TH Fq (1) 123.1; 130.3; (2) 254+255.6; 258.5; (1) 342.2) се синтагми составени од силабограмата *65, /*ju*/ и личните имиња /*Akrodamos*/ и *ka-wi-jo*.⁷⁸² За *ka-wi-jo* според завршокот -i-jo може да се претпостави дека е патронимик,⁷⁸³ но не и за *a-ko-ro-da-mo*.

Со идеограмата OVIS (или именката a-ko-ra)

На голем број плочки од серијата D во Кносос, која содржи податоци за стада овци, покрај името на овчарот кој ги чува овците, местото во кое тие се наоѓаат и бројот на овците, на десната страна, се јавува уште една информација: лично име во генитив, сп. *ko-ma-we-to* (KN Dk (1) 920.a; 931.a) /*Komāwentos*/; *pe-ri-qo-ta-o* (KN Dq (3) 42.a, 46.A), /*Perik^whoitāo*/; *ra-wo-qo-no-jo* (KN Dl (1) 928.A; D 1650.a) /*Lāwog^whono^yyo*/ или придавка изведена од лично име, апелатив или теоним, сп. *e-se-re-e-jo* (KN Dl (1) 947.A) од *e-se-re-a₂*; *po-ti-ni-ja-we-jo* (KN Dl (1)

⁷⁷⁵ Morpurgo-Davies (1960b) 45 фус. 27; Palaima (2006) 146.

⁷⁷⁶ Chantraine (1953) 61; Maurice (1992) 409.

⁷⁷⁷ Petruševski (1974) 312; Fouilles I. 298.

⁷⁷⁸ Palaima (2006) 146-148.

⁷⁷⁹ Mémoires IV. 257-258; Fouilles I. 214-215.

⁷⁸⁰ Palaima (2006) 146.

⁷⁸¹ Duhoux (2005) 7 и фус. 30.

⁷⁸² Duhoux (2005) 9.

⁷⁸³ Palaima (2006) 147.

930.A; 933.A) од *po-ti-ni-ja*, /*Potniya*/. Мислењата во врска со тоа што означуваат овие имиња се поделени. Според една група истражувачи тоа се сопствениците на стадата,⁷⁸⁴ според други овие лица се т.н. „collectors“, бирници, луѓе кои воделе евиденција за стадата во име на кралската палата.⁷⁸⁵ Доколку се работи за имиња на сопственици, тогаш името во генитив ја детерминира именката означена со идеограмата *OVIS*. Доколку се работи за бирници, тогаш може да се претпостави дека името е поврзано со именката *a-ko-ra*, /*agorāl*, иако таа не е напишана, за што паралела има во Пилската Сп серија, сп. *a-pi-me-de-o a-ko-ra* (PY Cn 655.5), /*Amphimēde(h)os agorā*/.

Внимание привлекуваат личните имиња *u-ta-jo*, /*Urtayos*/ и *we-we-si-jo*, /*Werwesiyos*/ кои се најфреквентни во овој контекст. Наспроти формите *u-ta-jo-jo* (25) и *we-we-si-jo-jo* (19) кои се јасно генитиви на *-o-syo*, има 20 примери на *u-ta-jo* (KN Da 1127.a; 1132.a; 1134.a; 1137.a; 1378.a; 1382.a; 1384.A; 1415.A; Db 1460.a; 5359.A; Dc 1129.A; 1130.A; 1369.a; Dd 1429.A; De 1109.A; 1136.A; 1398.B; Dv 1370.a; 1417.B; 5934) и 17 примери на *we-we-si-jo* (KN Da 1156.A; 1161.A; 1163.A; 1164.A; 1420.a; Db 1155.A; 1165.A; 1166.A; Dd 1579.A; De 1151.A; Dg 1158.A; Dv 1169.A; 1430.A; 1607.A; 5075.A; 5989.A; 8241).

Иако контекстот јасно упатува на генитив, заради елиптичноста на стилот на писарите, во овој случај може да претпостави и алтернација помеѓу два падежа. Според Ц. Чадвик, се работи за алтернација на две синтаксички конструкции ген. + *a-ko-ra* и ном. + *a-ke-re*. Но може да се претпостави и дека заради честото повторување, писарите едноставно понекогаш го пишувале името во номинатив, како пократка варијанта.⁷⁸⁶ Дека тоа може да биде така се гледа и преку имињата од други деклинации, сп. *a-no-qa-ta* (KN Dq (1) 440.B). Од друга страна, доколку формата *ko-ma-we-tel* (KN Dk (1) 1049.a) е целосна, тогаш тоа покажува дека генитивот алтернирал и со друг падеж, а не само со номинатив. Различните падежни форми можат да значат и различен однос на наведените лица кон информацијата што е забележана на плочката.

Форми на *-o* за кои не може со сигурност да се процени дали се поврзани со именка или со глагол

du-ni-jo (PY Ae 264) е од личното име /*Duniyos*/, сп. ном. *du-ni-jo* (KN As (1) 1516.21); дат. лок. *pa-ro du-ni-jo* (PY Un 138.1). Проблематичната форма се јавува во реченицата *pi-ra-jo*, *az-ki-pa-ta*, *su-ra-te*, *du-ni-jo*, *me-tu-ra*, *su-ra-se* VIRI 1. Значењето на фразата не е со сигурност разјаснето, но дека треба да очекуваме генитив индицира споредбата со уште две други плочки во истата серија, каде што е забележана истата фраза, сп. (PY Ae 8) *ku-so-no*, *i-na-ni-ja*, *'tu-ra-te-u'*, *du-ni-jo-jo*, *me-tu-ra*, *su-ra-se* и (PY Ae72) *ko-ro-ja-ta*, *i-na-ni-ja*, *su-ra-te*, *'tu-ra-te-u'*, *du-ni-jo-jo*, *me-tu-ra*, *su-ra-se*. Постои мислење дека *su-ra-se* е глаголска форма, 3 л. синг. аор. или фут. од *σνλάω*, „свлекувам, грабнувам, крадам“ (заемка од семитските јазици, сп. хебр. *šll*, „зема“; *salāl*, „кражба“; акад. *šalālu*, „однесува, краде“), дека *su-ra-te* кореспондира со *σνλήτωρ*, „крадец, разбојник“, а дека формата *me-tu-ra* значи „ситна стока“, сп. помик. *μίτυλος*, „без рогови“.⁷⁸⁷ Генитивот *du-ni-jo-jo* се поврзува со *me-tu-ra*. Но бидејќи истата фраза се повторува трипати идејата дека некој ја украде стоката на *Du-ni-jo* не е многу логична. Особено, затоа што се работи за тројца различни луѓе *Ku-so-no*, *Ko-ro-ja-ta* и *Pi-ra-jo*. Поверојатно е дека овие луѓе кои се опишани како *su-ra-te* или *tu-ra-te-u* вршат за *Du-ni-jo* некаква активност. Човекот од проблематичната плочка *Pi-ra-jo*, /*Philayos*/ е опишан и како

⁷⁸⁴ *Interpretation*² 177-178; Bennet (1992) 96-97; Carlier (1992) 161 и понатаму.

⁷⁸⁵ *Documents*² 200-201; Илиевски (2000) 121-122.

⁷⁸⁶ Chadwick (1958) 287; *Documents*² 201; *Études* 259; Hajnal (1995) 254-255.

⁷⁸⁷ *Documents*² 169; Morpurgo-Davies (1960b) 44; Risch (1981b) 31 и натаму.

/aigipātās/, „козар“. Ваквата интерпретација има паралела во четири други плочки од истата серија Ae, кои исто така зборуваат за сточарска активност, што некој ја исполнува за некој друг, сп. PУ Ae 108 (и 27, 134, 489) *qo-te-ro*, *az-ki-pa-ta*, *o-pi*, *ta-ra-ma-ta-o qel[-to-ro-po-pi 'o-ro-me[-no' VIR 1*, */Qo-te-ro, aigipātās opi Thalamatāo q^wetropoppi horomenos VIR 1/* „Qo-te-ro, козар, кој ја чува стоката на Таламата...“. Во таа смисла, доколку не се работи за грешка, тогаш формата на *-o* покрај формите на *-o-jo* може да значи и различна падежна форма, во зависност од значењето на глаголот.⁷⁸⁸

si-ri-jo е форма од лично име, кое се спомнува двапати во Пилската серија E. Во истиот контекст на плочката PУ Ep 613 во десеттиот ред стои *si-ri-jo*, сп. *pe-]re-qo-ta*, *pa-de-we-ul e-]ke-qe*, *ka-ma*, *o-na-to*, *si-ri-jo*, *ra-ke*, *to-so*, *pe-mo GRA 1*, а на плочката PУ Eb 159 стои *si-ri-jo-jo*, сп. *pe-re-qo-ta [] pa-da-je-u*, *i-je-ro[-wo-ko e-]ke-qe ka-ma*, *si-ri-jo-jo[]ra-ke*, *[to-so-]de pe-mo GRA 2*,⁷⁸⁹ */Pēleg^whontās Pa-da-je-u (h)iyero[worgos (h)ekhei k^we kamān Si-ri-jo-jo lakhe tossonde spermo GRA 2/)*, „Пелегвонта ... се ползува и ја доби камата на С.“.

И тука како и во случајот со *du-ni-jo / du-ni-jo-jo*, освен ако не се работи за грешка, сосема е оправдано да се претпостават две различни падежни форми. Контекстот на двете плочки всушност воопшто не е ист. Верзијата Ep се разликува од верзијата Eb во два важни детали: во неа се спомнува *o-na-to* и покрај идеограмата GRA стои 1, а не 2.

Текстовите од серијата Eb во серијата Ep во повеќе случаи се пренесени со изменет текст. Промената на информацијата најчесто е поврзана со редистрибуција на земјата или со разрешување на некаков спор меѓу двајца претенденти, сп. PУ Eb 156/Ep 613.9. Писарот бр. 1 во главната верзија (PУ Ep 613.10) го додал зборот */onāton/*, „земја дадена на ползување“, кој писарот бр. 41 во првата верзија (PУ Eb 159) не го спомнал. Ако претпоставиме дека тој сакал да констатира различна состојба на нештата, дека */Pēleg^whontās/* ползува парцела земја од типот */kamā/*, а дека *Sirijo* добил на ползување */onāton/*, тогаш *si-ri-jo* може да биде во номинатив, субјект на глаголската форма *λάχε*.⁷⁹⁰ Во прилог на ова оди тоа што името *si-ri-jo* се спомнува во главната верзија. Да се одрекол тој целосно од земјата, неговото име би било испуштено, сп. PУ Eb 156 и PУ Ep 613.9.

Форми на *-o* во контекст на темпорален генитив

Единствениот начин за датирање забележан на микенските плочки е употребата на имињата на месеците, што е пракса и на сите дијалектни натписи од помикенскиот период. Имињата на месеците во микенскиот, исто како и во помикенскиот (во сите области, освен во Атина) се главно од тематска деклинација и завршуваат на *-ιος* или *-ος*. Во помикенскиот период тие обично стојат во генитив сингулар,⁷⁹¹ а дека тоа било така и во микенскиот потврдуваат формите на *-o-jo*, сп. *wo-de-wi-jo-jo te-no* (KN Ga 953.1); *di-wi-jo-jo te-no* (KN Fp (1) 1.1). Но сепак не е мал бројот на примерите кои наместо на *-o-jo* завршуваат на *-o*, дури и тогаш, кога одат заедно со формата *te-no*, генитив сингулар од *μήν*, „месец“:

ka-ra-e-ri-jo (KN Fp (1) 6.1; 7.1; 15.1; 18.1); сп. *ka-ra-e-ri-jo-jo* (M 1645.1).

wo-de-wi-jo (KN Fp (1) 16.1; 48.1; V (2) 280) од */Wordēwiyos/*, сп. *wo-de-wi-jo-jo* (KN Ga 953.1).

ra-pa-to (KN Fp (1) 13.1) од */Lapatos/*, сп. *μήνός Λαπάτω* (DGE 667.3, Орхомен).

⁷⁸⁸ Според понова интерпретација плочките од Ae серијата на кои се спомнува *Du-ni-jo* опишуваат економска трансакција (нешто му се одзема на *Du-ni-jo* по налог на палатата) и се поврзани со плочката PУ Un 138, на која *Du-ni-jo* е примател на продукти, види Sportello (1990) 358-359.

⁷⁸⁹ Ова е текстот откако Мелена ја дополни плочката PУ Eb 159 со фрагментот PУ Eb 1351 (сугестија на Бенет, види Bennett (1983) 43; Melena (2000-2001b) 371).

⁷⁹⁰ Илиевски (1961) 90.

⁷⁹¹ Reinach (1885) 352; Buck (1955) 136; McLean (2009) 159 и понатаму.

po-ro-wi-to (PY Fr 1221; 1232.1) од */Phlowi(s)tos/*, помик. Φλωιάσιος, сп. *po-ro-wi-to-jo* (PY Tn 316.1).

Се мисли дека име на месец е и синтагмата *te-tu-wo ne-wo* (PY Fr 1202.b), составена од *μέθυ*, „вино“ и *νέος*, „нов“, „месец на младото вино“.⁷⁹² Но како што покажа М. Д. Петрушевски *te-tu-wo ne-wo* може да биде и */Methuwōnewōn/*, генитив плурал од етникот */Methuwōneus/* (од топ. */Methuwōn/*, сп. Μηθώνη, Μεθώνη) (види стр. 58).⁷⁹³

Во случајот на имињата на месеците алтернацијата на формите на *-o* и *-o-jo* не може да се објасни како грешка. Од вкупно 10 примери на *-o*, 8 се јавуваат во Кносос, а само 2 во Пил. Во Кносос, од 8 примери, 7 ги напишал писарот бр. 138 во Fr серијата. Очигледно е дека за овој писар било вообичаено да ги бележи имињата на месеците со завршокот *-o*, бидејќи наспроти овие 7 форми на *-o*, тој во истата серија напишал само 2 форми на *-o-jo*. Тој е во исто време и единствениот писар кој ги употребува и едните и другите форми. Но, тоа не мора да води кон никаков заклучок, бидејќи, кај другите двајца писари има забележано само по 1 или 2 примери, така што не може да се процени дали го преферирале едниот или другиот завршок.

Има неколку идеи за тоа како да се објасни оваа алтернација. Според Ц. Чадвик, *te-no* може да се сфати како адверб „monthly“ бидејќи повеќе пати е напишано погоре со помали знаци и завршокот на името на месецот да се интерпретира слободно, без да се поврзе синтаксички со *te-no*.⁷⁹⁴ Ваквата интерпретација на формата *te-no* би била логична кога не би стоело конкретното име на месецот, зашто „месечно“ всушност значи секој месец.

Според Е. Риш алтернацијата помеѓу *-o* и *-o-jo* може да биде алтернација меѓу номинатив и генитив, ако се претпостави дека именката „месец“ во микенскиот период имала сигматска основа со флексија од холокинетички тип: ном. **mēnōs*, акуз. **mēnos-a*, ген. **mēns-os*. Тогаш микенската форма *te-no* би можела да се толкува и како генитив и како номинатив.⁷⁹⁵ Сепак, ако формата *te-na* е акузатив од *μήν*, тогаш тоа зборува против ваквата претпоставка. Основата **mēnōs-* би се видела во акузативот (види повеќе на стр. 32). Формата *te-no* може да се сфати како номинатив, само ако се претпостави дека тоа е *sc.plena* за *mens*, имајќи предвид дека еднословните зборови не се доволно дистинктивни за микенската ортографија.

Може да се претпостави и тоа дека формите на *-o* од имиња на месеци се во друг падеж, а не генитив. Во индоевропските јазици генитивот не е единствениот начин на кој може да се искажува време. Покрај генитивот за тоа се употребува и аблативот, инструменталот, локативот, акузативот. Примери има и во микенскиот, сп. локатив *we-te-i-we-te-i* (PY Es 644.1-13), */wete(h)i wete(h)i/*, акузатив *a2-te-ro we-to* (PY Ma 365.2), */hateron wetos/*. Гледано од морфолошки аспект формите на *-o* можат да бидат и аблативи на *-ō(d)*⁷⁹⁶ и локативи на *-oi*. Гледано од синтаксички аспект би очекувале покрај името на месецот во аблатив т.е локатив да биде и именката „месец“, па да гласи *te-ne*.

Од прегледот на формите што завршуваат на *-o* јасно се гледа дека сите примери им припаѓаат на тематските основи. Примери има од различни категории именски зборови: општи именки, топоними, лични имиња, имиња на месеци, придавки. Од сферата на заменките нема примери.

⁷⁹² Olive Oil 29, 42; Interpretation² 248, 434; Mühlestein (1983) 323 фус. 30.

⁷⁹³ Petruševski (1963) 309-310.

⁷⁹⁴ Chadwick (1958) 291.

⁷⁹⁵ Risch (1959) 222-223 и фус. 34.

⁷⁹⁶ Morpurgo-Davies (1960b) 54 и фус. 59; Илиевски (1961) 92; Baumbach (1979a) 198-199; Hajnal (1995) 275-281.

Исто така, јасно е дека не може сите примери да се гледаат на ист начин. Примерите можеме да ги поделиме во две групи. Од една страна, има форми што се јавуваат во контекст кој јасно бара генитив и за кој на микенските плочки не е потврдено дека дозволува употреба на друга падежна форма. Ваквите форми се секогаш изолирани примери и за нив лесно може да се претпостави дека се резултат на грешка. Грешката може да биде едноставно испуштање на едниот од двата последни слога кои се исти, како во случајот со имињата оформени со суфиксот *-yo-*, сп. *e-te-wa-jo* стои наместо *e-te-wa-jo-jo*. Писарот може да направи грешка и кога ќе дојде до крајот на плочката, откако веќе претходно неколку пати ноторно ја повторил истата фраза. Таков типичен пример може да биде *ko-no*. Ваквите грешки се особено чести на натписите од помикенско време. Дека писарите навистина грешеле има докази во пилските серии Еп и Ер кои претставуваат коригирана верзија на сериите Ео и Еб. Индикативно во таа смисла е тоа што писарот бр. 1 од Пил, формата *te-o* (PY Ео 276.7), која ја напишал писарот бр. 41, ја преправил во *te-o-jo* во главната верзија на текстот, сп. *ma-*79*, *te-o-jo*, *do-e-ra*, *o-na-to*, *e-ke*, *to-so-de*, *pe-mo* GRA V 3 (PY Еп 74), */ma-*79 theoyyo doelā, onāton (h)ekhei, tossonde spermo* GRA V 3/, „М. божја робинка се ползува од парцела, толку семе...“. Истиот тој писар го коригирал писарот бр. 41 и на плочката PY Ео 371. Текстот *pi-ri[-]ta-wo*, *ko-to-na* [*ki-ti-me-na* *'ke-ra-me-wo*, *wa-na-ka-te-ro* GRA 1 T 1 тој го преправил во *pi-ri-ta-wo-no*, *ko-to-na*, *ki-ti-me-na*, *ke-ra-me-wo*] *to-so-de*, *pe-mo* GRA 1 T 1 (PY Еп 467.5), */Plinthāwonos ktōinā ktimenā, keramēwo*] *tossonte spermo* GRA 1T 1/, „приватна земја на Плинтавон, грнчар, толку семе...“.

Во другата група форми на *-o* влегуваат оние примери што се јавуваат во контекст, кој јасно дозволува употреба и на друга падежна форма, а не само генитив и тоа е потврдено на микенските плочки. Ваквите форми се јавуваат во поголем број во една и иста ситуација и кај еден и ист писар. Типични во таа смисла се алтернациите во кноската серија D, алтернациите покрај именката „син“, алтернациите кај имињата на месеците. Доколку кај имињата на месеците и кај имињата што стојат покрај именката „син“ *-o* навистина значи аблатив на **-ōd* или локатив на **-oi* тогаш имаме сведоштво за паралелна употреба на аблативот, односно локативот и генитивот во ист контекст. Микенските плочки обемно сведочат за тоа дека овие падежи се употребувале независно еден од друг во тој период, односно дека аблативот се искажувал преку формите на инструменталот. Но потеклото и времето се семантички категории кои може да се искажат и со генитив и со аблатив и со локатив, а и на сосема друг начин. Употребата на аблативската наставка **-ōd* или локативската **-oi* паралелно покрај генитивската **-os* во случајот со имињата на месеците, сп. на натпис од Теспија *ἐν τοῖ Ἀλαλκομενεῖοι μεινὶ* (BSH 60 (1936) 181-183.14) или од Митилена *τῶ μῆννο[ς] τῶ [Τε]ρφείωι* (IG XII Suppl./138.38) може да значи мешање на две различни формули за датирање.

3.4. ФОРМИ НА -Ō ВО АЈОЛСКИТЕ ДИЈАЛЕКТИ

3.4.1. Форми на -O

Формите на генитив сингулар што завршуваат на -ō се типични за сите три ајолски дијалекти. Овој завршок за генитив е единствениот во бојотскиот и лезбоскиот дијалект. А во Тесалија главно се користи во областите Тесалиотида, Хестијаотида и Магнезија. На најстарите натписи, напишани со епихорски алфавет тој се бележи како O. Во споредба со вкупниот број примери на генитив сингулар, бројот на формите на -O е мал.

На бојотските натписи, најстариот пример го има на еден од двата најстари натписи од Бојотија, Jeffery (1961) 94/2b, Теба, прва четвртина на 7 в.п.н.е., кој гласи: *Ἱερὸν το Πυθίο* *ἱεροδίκος ἀνέθεκε*, „храм на Питиецот, Висводик посвети“.⁷⁹⁷ Формата *Πυθίο* е генитив од *Πύθιος*, „Питиец“, етник, изведен од *Πυθώ*, старо име за областа во која се наоѓа Делфи.⁷⁹⁸ Овој етник, вообичаен епитет на Аполон се употребува и како негово друго име. Формата *το* е од *ὁ*, „тој“ од заменската основа **so-/to-*, овде веќе во функција на член.

Генитивот *το* од *ὁ* е видлив и на фрагмент од Теспија од крајот на 7 в.п.н.е (Jeffery (1961) 94/6), сп. *Ἱμὶ το Ελιϑον*. Натписот е реконструиран на следниов начин: [*Ἱερὸν Ε*] *Ἱμὶ το Ελιϑον* [*ιΟ*], „храм сум на Хеликониецот“.⁷⁹⁹

Формите *το* и *ΚαρυκΕρίΟ* се среќаваат на натпис од крајот на 7, почетокот на 6 в.п.н.е., од Теба, Jeffery (1961) 94/7, во синтагмата *Ἱερὸν το ΚαρυκΕρίΟ*, „Храм на заштитникот на гласниците...“. Формата *ΚαρυκΕρίΟ* е генитив од придавката *καρυκῆιος*, изведена од именката *κἄρυξ*, „гласник“ со суфиксот *-ῆιος*. Оваа придавка во значење „заштитник на гласниците“ според преданието на Павсанија треба да се поврзе со богот Хермес, сп. „ἔστιν ... ἐν Τανάγρα, καὶ ὄρος Κηρύκιον, ἐνθα Ἑρμῆν τεχθῆναι λέγουσι“ (Paus. 9.20.3).⁸⁰⁰

Личното име *Πύρρος* е забележано во генитив на еден фрагмент од Теба, од втората половина на 6 в.п.н.е., сп. *Πύρο ἄρχοντ* [IG VII 2526]. Фрагментот може да се реконструира *Πύρρω ἄρχοντος*, „за (време на) архонтот Пир“. Името *Πύρρος* е забележано и на други натписи од Бојотија (види стр. 17).

Уште еден пример на генитив од *ὁ* има на натписот IG VII 2730 од Акрајфија, крај на 6 в.п.н.е., кој гласи *το Πτοιεο(ς) Εὐφειτίας ἀνέθεκε*, „На Птоиецот. Еветија посвети.“ Според коментарот на Дитенбергер текстот се состои од две неповрзани реченици, кои кажуваат две различни информации, чиј е храмот и кој го посветил.⁸⁰¹

На натписите од 5 в.п.н.е кои се исто така напишани со епихорски алфавет се среќаваат и други форми на генитив кој завршува на -O. Формите *Εὐτρητίφαντο* (IG VII 3467, Теспија) и *Στρομβίχο* (IG VII 3486, Лебадеја) се генитиви од личните имиња *Εὐτρητίφαντος* и *Στρόμβιχος*. Генитивската форма *Εὐτρητίφαντο* е единствената потврда за сложеното име *Εὐτρητίφαντος*. Првиот дел од името е изведен од топонимот *Εὐτρησις*

⁷⁹⁷ Натписот е врежан на бронзена здела (Jeffery (1961) 91; Buck (1955) 228).

⁷⁹⁸ DELG III. 953.

⁷⁹⁹ И оваа посвета е врежана на бронзена здела (Jeffery (1961) 91; *IThesp* VI. 1).

⁸⁰⁰ Натписот е најден во Танагра, види Jeffery (1961) 92; Perdrizet (1896) 243. На друг натпис најден во Теба од истиот период, придавката *καρυκῆιος*, исто така во генитив сингулар се однесува на Аполон, сп. *Δεμοθέρες Ἱερὸν Απόλλονος ΚαρυκΕρίΟ* (Jeffery (1961) 94/5). Но овој натпис според формата на буквите и според личното име *Δεμοθέρες*, веројатно е од Евбоја, види Jeffery (1961) 92; Buck (1955) 228.

⁸⁰¹ IG VII. 488.

(Ном. II. 2.502),⁸⁰² а вториот дел -*φαντος*, сп. *φαίνω* го има и во многу други имиња како *Αριστόφαντος*, *Δαμόφαντος*.⁸⁰³ *Στρόμβιχος* пак е хипокористик од *Στρόμβος* (< *στρόμβος*, „виор, извиена школка, труба“,⁸⁰⁴ име потврдено и на други места во Бојотија, а и во други региони.

Именката *ἱαρόν*, „храм“ во генитив е забележана како *ἱαρΟ* (BCH 50 (1926) 391/5, Теспија).⁸⁰⁵ На истиот натпис и на натписот од Акрајфија IG VII 2735 од истиот период се среќава формата *τΟ* од *τό*. Формата *τελεσσφόρο* (BCH 25 (1901) 363/3, Теба) е од придавката *τελεσφόρος*, „оној што исполнува“. ⁸⁰⁶ Формата *ὈλυπίΟ*, која се среќава на една посвета од Теспија, сп. *Διὸς ὈλυπίΟ* (IThesp. VI/321) е од *Ὀλύμπιος*, „Олимпиец“, вообичаен епитет на богот Севс.⁸⁰⁷

Со повеќе примери во Бојотија се среќава и теонимот *Κάβιρος*, на други локалитети, надвор од Бојотија, потврден како *Κάβειρος*. Сите примери на генитив се од Теба и датираат од втората половина на 6 в.п.н.е. и од првата половина на 5 в. п.н.е. На некои од овие натписи се среќава и формата *τΟ* од членот *ὁ*, сп. *ἱαρὸς τΟ Καβίρο* (IG VII 3585, Теба), „Храм на Кабир“, сп. и IG VII 3586; 3590; 3968; 3952; 3907; Wolters-Bruns (1940) 34.

На тесалските натписи, најстарите примери на генитив на -*Ο* се од 5 в.п.н.е. На натпис од Тетониј (Jeffery (1961) 99/10) забележана е формата *ΒελφαίΟ* од *Βελφαῖον* сп. „... τὰ χρυσία καὶ τὰ ἀργύρια τεῖς ΒελφαίΟ ἀπολόμενα ἔσΟσε ...“ (р. 9-11)“, „...го спаси златото и среброто што беше загубено од светилиштето во Делфи...“. Натписот е декрет за почестите со кои жителите на Тетониј, му се оддолжуваат на Сотаир, Коринтјанец, за тоа што го вратил златото и среброто од светилиштето во Делфи. *Βελφαῖον* е име за светилиштето на Аполон во Делфи, сп. *Βελφοί* наместо *Δελφοί*.⁸⁰⁸ На истиот натпис го има и генитивот *Φιλονίκο* од личното име *Φιλόνικος*.

Уште три лични имиња се јавуваат во генитив на натписи од 5 в.п.н.е. Генитивот од *Ἰλξῖνος* може да се прочита на натпис од Кранон, сп. *ἸλξίνΟ μνᾶμα* (AD 16 (1960) 181).⁸⁰⁹ Оваа генитивска форма е единствената потврда за името *Ἰλξῖνος* во грчкиот јазик. Формата *ΦιλοξένΟ* од *Φιλόξενος* се јавува на натпис од Пелиј, во Магнезија, сп. *ΓάσστρΟνος τότε σαῖμα ΦιλοξένΟ* (Lorenz (1976) 12).⁸¹⁰ Генитивот *Θηρομ[ά]χο* од *Θηρόμαχος*⁸¹¹ се јавува исто така на

⁸⁰² Buck (1955) 58, 228; Blümel (1982) 126), сп. и ном. плур. од етникот *Εὐτρητιδιεύς*, *Εὐτρητιδιεῖς* *Ἀπόλλωνι* (BCH 28(1904) 430/1). Градот *Εὐτρησις* се наоѓал помеѓу Теспија и Платаја (St.Byz. 287.21-288.4; Eust. 1.409.20-27).

⁸⁰³ H.P. 441-442; DELG IV.2. 1171.

⁸⁰⁴ H.P. 605; DELG IV.1. 1062.

⁸⁰⁵ Натписот е граничник, сп. *ἡδῖρος τΟ ἱαρΟ*, „меѓа на храмот“ (види IThesp. II/31).

⁸⁰⁶ Придавката се употребува како епитет на Севс, Мојра, Дике, а како епитет на Гаја (како што се среќава на натписот од Теба) се среќава во орфичките химни, види Vollgraff (1901) 363 и понатаму.

⁸⁰⁷ Натписот е откриен во 1976 година, но за првпат е објавен во електронското издание на корпусот од Теспија, подготвен од П. Рош.

⁸⁰⁸ Buck (1955) 62; Lejeune (1972) 48; García-Ramón (1975) 61.

⁸⁰⁹ Натписот е напишан на надгробна стела најдена во Кранон (види N. Γιαννόπουλος, „Θεσσαλικά ἐπιγράφαи“, AD 16 (1960) 104; LGPN ШВ. 207). Но заради одликите на релјефот постои сомнеж дека таа му припаѓа на регионот источно од Кранон и Пејрасија т.е. Тесалиотида (види Blümel (1982) 243; Ruizpérez (1979) 291). За можната етимолошка врска на личното име *Ἰλξῖνος* со фитонимот *ἐλξίνη*, *ἐλξίτις*, види García-Ramón (2007b) 60.

⁸¹⁰ Lorenz (1976) 102-103; Blümel (1982) 35.

⁸¹¹ Иако првиот дел од ова сложено име, *θήρ*, „свер“ (< **ǵh^wēr*) во тесалскиот дијалект, заради специфичниот развој на лабиовеларите, се јавува како *φειρ-*, сп. *Φείρουν*, *Φιλόφειρος*, сепак не се невообичаени и формите со *θηρ-* или *θειρ-*, види García-Ramón (2007b) 33.

еден натпис во стих (Reek (1974) 18) од Лариса.⁸¹² Името е потврдено и на други натписи од Пелазгиотида и Перајбија, а и надвор од Тесалија.

Генитивска форма на -Ο има и на натпис од Фера (Пелазгиотида) од 5 в.п.н.е., BCH 88 (1964) 400-402/1. Формата κΕνΟ од заменската придавка κῆνος, атич. ἐκεῖνος се јавува во синтагмата χαύτοῖ καὶ το(ῖ)ς κΕνΟ, „за него и неговите (потомци, роднини)“ (р. 4-5).⁸¹³ Ваквата формулација отстапува од типичната формула за проксении καὶ αὐτοῦ καὶ ἐσγόνοις, но може да се спореди со синтагмата γένος τὸ κῆνω, „родот на оној, неговиот род“ забележана на лезбоските натписи IG XII.2/526.23, Ерес и IG XII Suppl./83.Π3, Митилена, сп. и други нетипични формули на проксениите од Фера од истиот период како αὐτῶι καὶ γενεᾷι (BCH 88 (1964) 402/2.5), [αὐτ]Οι καὶ παῖ[δ]εσσι (BCH 88 (1964) 403/3.5-6). На истиот натпис именката πόλεμος во генитив гласи πολέμοιο.

Генитивски форми на -Ο во Тесалија има и на натписи од 4 в.п.н.е., период во кој се меша употребата на епихорскиот со јонскиот алфабет. Така на една посвета од Фарсала, Тесалиотида (IThess. I/75) се среќаваат формите ΣΟσ[άν]δροΟ и ἈσάνδροΟ од имињата Ἀσανδρος и Σώσανδρος.

На натписот BCH 88 (1964) 410/11 од Фера кој е оштетен, може да се прочита π[ο]λέμο,⁸¹⁴ генитив од именката πόλεμος во формулата „и во војна и во мир“ (р. 5). И на натписот од Фарсала и на натписот од Фера се употребува и графемата Ω за да се обележи ὀ, сп. ἄρχων (IThess. I/75); αὐτῶι, Ἰυμῶνος (BCH 88 (1964) 410/11.7).⁸¹⁵

На лезбоските натписи, единствените примери на генитив сингулар на -Ο се од Троада од 5 в.п.н.е. Формата ΦΕδίΟ е генитив од личното име Φεΐδιος, сп. Πύθα Ἀπελ[αία] ΦΕδίΟ γύ[να] (DGE 637), „Питха, ќерка на Апелај, жена на Фејдиј“. Името претставува хипокористик од сложено име со прв дел Φεΐδ-, сп. Φεΐδιππος, Φεΐδεκράτης, Φεΐδόστρατος.⁸¹⁶

Уште три генитиви на -Ο има на една посвета (Troad 18), сп. Διφίλο ΠροθοέΟ КеβρηνίΟ, „На Дифил, син на Протој, од Кебрен“. Διφίλο е генитив од Δίφιλος, сложено име од Δί, датив од Ζεύς и φίλος, сп. кип. Διφρείφιλος.⁸¹⁷ Формата КеβρηνίΟ е од Кеβρήνιος, етник од топонимот Κέβρην, сп. дат. лок. Κέβρηνι (IK 4/4),⁸¹⁸ а ΠροθοέΟ од Προθόεος е патронимик од името Πρόθοος. Според првичното читање објавено во изданието Ц. М. Кук (Troad) оваа форма гласи ΠροθόϜΟ, генитив од самото име Πρόθοος. Но Р. Одо наместо Ϝ чита Ε и ја коригира формата во ΠροθοέΟ. Патронимици на -εος од имиња со ο/ε-основи се среќаваат на лезбоските натписи напишани со јонски алфабет.⁸¹⁹

На уште два натписа од Троада, може да се забележат форми од членот ὀ, сп. τΟ παιδός (DGE 639) и τΟ ΓαυκίΟ(νος) (DGE 638).

⁸¹² Според Пик натписот е од Лариса, според Хансен (Hansen, CEG I 343, види LGPN IIIВ. 198) не може прецизно да се утврди од кој дел на Тесалија е натписот.

⁸¹³ Béquignon (1964) 402; Ruipérez (1979) 291; García-Ramón (1975) 70.

⁸¹⁴ Сп. и πολέμο (BCH 88 (1964) 408/9, Фера, 4 в.п.н.е.).

⁸¹⁵ IThess. I. 95; Blümel (1982) 43, 243.

⁸¹⁶ H.P. 444; DELG IV.2. 1185; Hodot (1990) 70 фус. 117.

⁸¹⁷ Hodot (1990) 93; DELG II. 399.

⁸¹⁸ Hodot (1990) 93, 110 и фус. 128.

⁸¹⁹ Hodot (1990) 93, 213, 222-223.

3.4.2. Форми на -ω

По воведувањето на јонскиот алфабет, завршокот за генитив сингулар кај тематските основи во бојотскиот и во лезбоскиот дијалект се бележи со Ω. Ајолските дијалекти спаѓаат во дијалектите кои графички не ги разликуваат секундарните долги вокали *e* и *o*, кои настанале како резултат на контракција или компензаторно продолжување од примарните долги вокали.⁸²⁰

Во бојотскиот дијалект примерите на генитив сингулар на -ω се многубројни и се од различни семантички категории зборови. Примери има од општи именки, сп. *πολέμω* (IG VII 2407.8, Теба; IG VII 2849.11, Халијарт; IG VII 3287.7, Хајронеја) од *πόλεμος*, „војна“; *συνεδρίω* (IG VII 3301.4; IG VII 3302.4, Хајронеја) од *συνέδριον*, „совет“; *ἐγγούω* (IG VII 3172.a167.171.174, Орхомен) од *ἐγγυος*, атич. *ἐγγυος* „жирант“; *σοῦγγράφω* (IG VII 3171. A4.B16, Орхомен) од *σοῦγγραφος*, „пишан документ, договор“. Некои од нив претставуваат драгоцено сведоштво за специфичностите на дијалектот. Така формите на генитив сингулар од именката *ἀρχός* покажуваат дека оваа именка во Хајронеја се употребува наместо *ἄρχων* во формулата за датирање, сп. *Μενεβώλω ἀρχῶ* (IG VII 3301.1); *Καλλίκωνος ἀρχῶ* (IG VII 3303.1).⁸²¹

Специфична е и генитивската форма *ἐ]μνιωβελίω* (SEG 3/356.5, Акрајфија, втора половина на 3 в.п.н.е.) од *ἐμνιωβέλιον*, бојотски за *ἡμνωβέλιον*, „половина обод“, сп. во истиот временски период, на натпис од Теба (Feysel (1941) 19-24.20) генитив *ἡμνωβελίω*. Именката е сложенка од *ἡμι-* и *ὀβελός*, сп. тес. *ὀβελός*, атич. *ὀβολός*. Првиот дел од сложенката *ἡμι-* е стар индоевропски збор за „полу-“, сп. скт. *sāmi-*, лат. *sēmi-*, ст.в.г. *sāmi-*.⁸²² Од аспект на овие паралели бојотската форма *ἐ]μνιωβελίω* е необична. Имајќи предвид дека на други бојотски натписи од 4 - 2 в.п.н.е. *ἡμι-* се бележи како *εἶμι-*, сп. *εἶμιπτον* (BSH 60 (1936) 181-183.13, Теспија), тематска варијанта за *ἡμισυς*;⁸²³ *εἶμιμναίηω* (Salviat-Vatin (1971) 95-109.B18, Акрајфија), јон. атич. *ἡμιμναίου*, односно графемите *EI* и *H* се мешаат заради затворањето на [e:] во [i:] може да се претпостави дека и во *ἐ]μνιωβελίω*, *ἐμνι-* стои наместо *εἶμι-*.⁸²⁴ Од друга страна може да се претпостави и тоа дека првиот дел од сложенката всушност не е од **sēm-*, туку од коренот **sem-/som-/sm-*, „еден“ со назално проширување. Во индоевропските јазици има форми оформени од овој корен со разни суфикси, сп. грч. *ἴγγυα* < *ἐν-γυα*, лат. *singuli*; грч. *ὀμαλός*, лат. *similis*; скт. *samanā*, гот. *samana*, адв. „заедно“.⁸²⁵

Примери од лични имиња има од Халијарт, Коронеја, Лебадеја, Хајронеја, Орхомен, Хиетос, Коба, Акрајфија, Теба, Танагра, Платаја, Теспија, Тизба, Хорсија. Најголемиот дел се од 3 и 2 в.п.н.е. Бројот на примерите од 4 в.п.н.е. е мал. Доминираат формите од сложени имиња, сп. *Πολιουστρότω* (SEG 3/361.15, Акрајфија; IG VII 557.4, Танагра) од *Πολιούστροτος*, сложенка од *πολιού*, атич. *πολύ*, „многу“ и *στρότος*, атич. *στράτος*, „војска“; *Λιονσιθίω* (BSH 23 (1899) 200-201/VIII.3, Акрајфија) од *Λιονσίθιος*, сложенка од *λύω*, „ослободувам“ и *θίος*, атич. *θεός*, мик. дат. *te-o*, ген. *te-o-jo*. Но има голем број примери и од хипокористици, сп. *Φόρμω* (IG VII 2418.8, Теба) од *Φόρμος* (< *φορμός*, „плетена кошница“); *Φρουνίσκω* од

⁸²⁰ Bartoněk (1966) 49; Buck (1955) 29; Thumb - Scherer (1959) 22, 91; Blümel (1982) 33.

⁸²¹ Именката *ἀρχός* во значење „водач, првенец“, сп. глагол *ἄρχω* се употребува кај Хомер, а и кај други поети, види DELG I. 120.

⁸²² DELG II. 413; IEW 905-906; сп. и Sihler (1995) 48, 170, 406.

⁸²³ *tt* < *tw* < *tu*, види Blümel (1982) 127-128; Lejeune (1972) 66 фус. 4.

⁸²⁴ Gr.Gr. I. 280.

⁸²⁵ IEW 902-905.

Φρουνίσκος (BCH 94 (1970) 146-151/3.2, Теба), атич. Φρουνίσκος (< φρῦνος, φρύνη, „жаба“); Δαμούλω (SEG 3/349.4, Тизба) од Δαμούλος, атич. Δημύλος (< δῆμος, „народ“).

На бојотските натписи форми на генитив сингулар на -ω има и од теоними. Името на богот Асклепиј се јавува во генитив како *Ἀσκληπιῶ* (IG VII 1780.12, Теспија; IG VII 3191.2, Орхомен), сп. и на лезбоските натписи *Ἀσκληπιῶ* (IG XII.2/15 (13-37).34, Митилена),⁸²⁶ а името на богот Дионис како *Διονούσω* (IG VII 1786.2; BCH 50 (1926) 391-392/6.2, Теспија) и *Διωνούσω* (IG VII 3392.5, Хајронеја).⁸²⁷

Со примери на генитив сингулар потврдени се сите дванаесет месеци од бојотскиот федерален календар. Сите примери се од втората половина, односно крајот на 3 в.п.н.е. или од првата половина на 2 в.п.н.е., сп. *Βουκατίω* (ZPE 29 (1978) 124-125/2.3 и 129-131/6).4 од *Βουκάτιος*,⁸²⁸ *Προστα[τ]ειρίω* (IG VII 3351.1, Хајронеја) од *Προστατήριος*,⁸²⁹ *Θουίω* (IG VII 517.1, Танагра; SEG 1/132.1, Теспија) и *Θιουίω* (AD 2 (1916) 218-219A2.4, Коронеја; IG VII 3172.a166, Орхомен; IG VII 3349.1, Хајронеја) од *Θυῖος*,⁸³⁰ *Ἰπποδρομίω* (IG VII 522.3, 531.1, Танагра) од *Ἰπποδρόμιος*,⁸³¹ *Παμβοι[ω]τίω* (AD 2 (1916) 222/C9.5, Коронеја) од *Παμβοιώτιος*.⁸³²

Примери на генитив сингулар на -ω има и од етници, сп. *Λαμψακανῶ* (IG VII 2418.9, Теба) од *Λαμψακανός*; *Ἐρχομενίω* (IG VII 3207.6.18.20, Орхомен; IG VII 2723.2; 2724.6, Акрајфија) од *Ἐρχομένιος* (< *Ἐρχομενός*); *Θειβήω* (IG VII 1795.3, Теспија; IG VII 2724b.2, Акрајфија) од *Θειβῆος* (< *Θῆβαι*) и од етници употребени како епитети за божества, поточно како нивно второ име, сп. за Аполон *Πουθίω* (IG VII 2418.4, Теба) од *Πούθιος* бојотски за *Πύθιος*, „Питиец“ (< *Πυθώ*, областа околу Делфи),⁸³³ *Πτωῖω* (IG VII 2724c.2; 4153.3, Акрајфија) од *Πτώιος*, „Птоиец“ (< *Πτώον*, планина во Бојотија).

⁸²⁶ Овие форми кореспондираат со дор. *Ἀσκληπιός*, односно со јон.атич. *Ἀσκληπίος*. Теонимот во генитив се среќава и на тесалските натписи, сп. *Ἀσκληπιοῖ* (IG IX.2/1228.A4, Фалана), *Ἀσκαλπηοῖ* (SEG 42/533.1, Фера) и *Ἀσκληπιού* (IThess. I/73.6, Фарсала), види стр. 152.

⁸²⁷ Во лезбоскиот се јавува генитивската форма *Διωνύσω* (IK 5/30.5, Кима), која е всушност форма од јон.атичкото којне, а во микенскиот *di-wo-ni-so-jo* (види стр. 121).

⁸²⁸ Првиот месец во годината според сведоштвата на Плутарх и Хесихиј, види Roesch (1982) 35-36; Reinach (1885) 484. Веројатно се работи за сложенка од *βοῦς* и *καίνω*, месец во кој се убиваат волови (види DELG I. 190; Roesch (1982) 35 и фус. 8) т.е. месец, во кој секој ден заради студот умира понекое животно и мора да се одере (види Trümper (1997) 245).

⁸²⁹ Веројатно ова е третиот месец во бојотскиот календар, види Roesch (1982) 36; Reinach (1885) 484. Името не се употребува надвор од бојотскиот регион, изведено е од придавката *προστατήριος*, „оној што стои пред нешто, заштитнички“, епитет на Аполон, но и на Артемида.

⁸³⁰ Петтиот месец во бојотскиот календар (Roesch (1982) 44; Reinach (1885) 484; Trümper (1997) 244-245). Името на овој месец се користи и во Тесалија, каде со него се означува деветтиот месец, сп. ген. синг. *Θυῖοι* (SEG 42/533.3, Фера и IG IX.2/515.7, Лариса). Името на месецот е поврзано со *Θυῖα*, прослава во чест на Дионис во Елида (Trümper (1997) 225, 244-245), односно со глаголот *θύω*, Хом. *θυῖω*, „се кревам, се раздвижувам, се залетувам бесно“, сп. скт. *dh̥m̥óti*, „тресе, истресува“, види DELG II. 448.

⁸³¹ Осмиот месец, според сведоштвото на Плутарх, кој одговара на атичкиот месец *Ἐκατομβαιών*, прв месец во годината, види Roesch (1982) 37; Reinach (1885) 484. Како име на месец се среќава и во Делфи, Навпакт, Тесалија, сп. на два натписи од Лариса (SEG 27/202.6 и IG IX.2/553.41) ген. синг. *Ἰπποδρομίοι*. Во Тесалија овој месец е еднаесетти. Името е во врска со богот Посејдон, кој бил нарекуван *ἰπποδρόμιος* < *ἰππόδρομος*, „тркачка патека за коли со коњи“, *ἰπποδρόμος*, „лесно вооружен коњаник“, види Trümper (1997) 226; DELG I. 296.

⁸³² Десеттиот месец во календарот. Името се среќава само во Бојотија, а е поврзано со бојотскиот празник *τά Παμβοιώτια* (IG VII 3087.2, Лебадеја), види Roesch (1982) 39-40; Reinach (1885) 484; Trümper (1997) 245 и фус. 991.

⁸³³ Blümel (1982) 64; Tod (1962) 177; DELG IV.1. 953; Frei-Lüthy (1978) 74.

Најголемиот дел од примерите на генитив на $-ω$ од патронимици се од 3 в.п.н.е., но сепак форми како *Κλιωνίω* (Roesch (1982) 104-105/2, Орхомен, 4 в.п.н.е.) од *Κλιώνιος* (< *Κλέων*) потврдуваат дека има и постари примери. Патронимиците како начин за искажување на потеклото на бојотските натписи се заменуваат со генитив од лично име по средината на 3 в.п.н.е., затоа по овој период не се среќаваат.⁸³⁴ Примерите го потврдуваат образувањето со суфиксот $-iω-$,⁸³⁵ сп. *Ἐπιστροτίω* (BCH 99 (1975) 77-82/1.4, Копа) од *Ἐπιστρότιος* (< *Ἐπίστροτος*); *Θιοκουδείω* (IG VII 3175.5, Орхомен) од *Θιοκούδειος* (< *Θιοκούδεις*); *Τυχωνίω* (DGE 462B.27, Танагра) од *Τυχώνιος* (< *Τύχων*); *Ἔαστυμειδοντίω* (IG VII 2723.3, Акрајфија) од *Ἔαστυμειδόντιος*;⁸³⁶ *Πουθιλλίω* (IG VII 3191.4, Орхомен) од *Πουθίλλιος* (< *Πουθίλλει*);⁸³⁷ *Ἀγασιήω* (IG VII 2723.4, Акрајфија) од *Ἀγασιῆος* (< *Ἀγασίας*);⁸³⁸ *Καλλιήω* (E 77.25.4, Хиетос) од *Καλλιῆος* (< *Καλλίας*).

Форми на генитив сингулар на $-ω$ има и од придавки, сп. *σομμαχικῶ* (BCH 119 (1995) 22-24.ΠΑ.7.8, Β2.4.7, Теспија) од *σομμαχικός*, „сојузнички“; *οὔστέρω* (IG VII 2821.3, Хиетос) и *οὔσστέρω* (IG VII 522, Танагра) од *ὑστερος*, „подоцнежен, последователен“;⁸³⁹ *νωτέρω* (Wolters-Brunns, 21-26/2.15, Теба) од *νιώτερος*, компаратив од *νέος*, „млад“ и од пасивни партиципи, сп. *ἐπιθεμένω* (Feysel (1941)19-24/I.1, Теба) од *ἐπιθέμενος*, аор. парт. од *ἐπιτίθημι*.

Формата *μαντευομένω*, парт. през. од *μαντεύομαι*, „прашувам за пророштво“⁸⁴⁰ вообичаено се употребува заедно со лично име во генитив на натписите со религиозна содржина, сп. *μαντευομένω Δινίαο Ἐροτίωνος Θεισπιεῖος*, „за пророштво прашува Динија, син на Еротион, од Теспија“ (IG VII 3207.15, Орхомен), а формата *ἰσταμένω* од *ἰστάμενος*, парт. през. од *ἰσταμαι*, „стојам, се исправам“ е дел од вообичаена фраза за датирање со именката *μῆν*, каде што значи „почнувам, настапувам“, сп. *μεινὸς Δαματρίω ὀγδόη ἰσταμένω* (IG VII 507.1, Танагра), „на осмиот ден од настапувањето на месецот Даматриј“.⁸⁴¹

Од сферата на заменките, со примери во генитив сингулар на $-ω$ застапени се *αὐτός*, *οὗτος*, *ὅς*, *ἕκαστος* и *ὁ*, *τό*. Формата *τῶ* од *ὁ*, *τό* на бојотските натписи се среќава во функција на член, но употребата на оваа форма во синтагми со предлози, како *πρὸ τῶ*, јон. атич. *πρὸ τοῦ*, „пред тоа, пред да“, сп. *εἰ δέ τ[ί] κα παθῶντι Μενεκλεῖς κῆ Βιοττις πρὸ τῶ παρμεινή αὐτεῖς Παρθέναν τὸν γεγραμμένον χρόνον* (ZPE 29 (1978) 126-127/4.9-13, Хајронеја), „Ако им се случи нешто на Менекле и Бiotис пред (тоа) да го помине со нив Партена пропишаното време“,⁸⁴² сведочи за нејзината првобитна функција како показна замена.⁸⁴³ Се среќаваат

⁸³⁴ Vottero (1998) 97; Müller (1997) 98.

⁸³⁵ Thumb - Scherer (1959) 44; García-Ramón (1975) 49; Wathélet (1970) 350-353; Masson (1965b) 217; Morpurgo-Davies (1968c) 93.

⁸³⁶ Овој патронимик е единствената потврда на бојотските натписи на името *Ἔαστυμείδων*, сп. во другите региони *Ἀστυμέδων*, сложена со втор дел *μέδων*, партицип од *μέδω*, „командувам, управувам“. Во периодот од кој доаѓа бојотскиот натпис графемата *EI* може да означува затворен изговор на *e* и пред консонант, а не само пред вокал, сп. *Μενεικράτης* (IG VII 1203, Танагра), *Μεινέστροτος* (BCH 98 (1974) 204-207/17, Орхомен), види Vottero (1996) 319.

⁸³⁷ Името е хипокористик, во врска со *Πύθιος*, сп. и *Πύθιλλα*, *Πυθίλας*, види H.P. 388.

⁸³⁸ Патронимиците од имиња со *a*-основа во бојотскиот завршуваат на $-ηος$ (< $-αιος$) во периодот кога дифтонгот *ai* се бележи со *H*.

⁸³⁹ Во бојотскиот, а и во тесалскиот дијалект *s* пред *k*, *t* се удвојува, веројатно за да се обележи хетеросилабичкиот карактер на консонантската група (види Blümel (1982) 36; Lejeune (1972) 286), сп. и *Τελεσσφόρο* BCH 25 (1901) 363/3, Теба) (види стр. 143).

⁸⁴⁰ DELG III. 665.

⁸⁴¹ *μῆν ἰστάμενος* е првата декада од месецот, види Roesch (1982) 71-72; Reinach (1885) 494-495.

⁸⁴² Roesch – Fossey (1978) 126-127.

⁸⁴³ Morpurgo-Davies (1968a) 83-84; Chantraine (1953) 158 и натаму; *Gr. Gr.* II. 20-21.

исто така и примери што ја потврдуваат функцијата на заменката *ὁ, τό* и како релативна замена, сп. (SEG 3/359, Акрајфија) *Ε[ὐκκλ]ίδας Θεοπόμπω Θειβ[ῆρος] ἀφεῖκε τὰν πόλιν ἀπὸ [τῶ] δανείω, τῶ ᾠφείλε αὐτ[ῶ] πόλις* (р. 1-5), „Евликда, син на Теопомп, Тебанец, го ослободи градот од заемот, што му го должеше градот нему“.⁸⁴⁴

Генитивската форма *αὐτῶ* од *αὐτός* во функција на нереклексивна посвојна замена за трето лице се јавува на неколку натписи од Хајронеја кои претставуваат акти на ослободување, сп. *παραινεύσαν ἀσαντῦ κῆ τῆ γου[νηκ]ι αὐτῶ* (IG VII 3303.4-5), „(под услов) да остане со него самиот и неговата жена“. Во Теспија се среќава формата *αὐτοσαντῶ*, сп. BCH 60 (1936) 181-183/2B.17 и BCH 61 (1937) 217-235.15, од заменката *αὐτοσαντός* која во бојотскиот се употребува како рефлексивна замена за 3 л. синг.⁸⁴⁵

Во бојотскиот сите форми од заменката *οὗτος, αὕτη, τοῦτο*, почнуваат со дифтонг *οῦ-*,⁸⁴⁶ па така и формата за генитив сингулар од *τοῦτο* гласи *οὔτω*, сп. SEG 3/356.10; SEG 3/359.11, Акрајфија. На бојотските натписи се среќава и генитивската форма *ῶ* од релативната замена *ὅς, ἧ, ὅ*, сп. SEG 3/356.2, Акрајфија и формата *ἐκάστω* од заменската придавка *ἕκαστος*, „секој“, сп. *τῶ ἐνιαυτῶ ἐκάστω* (RPh 39 (1965) 252-253.12, Тизба), „секоја година“.

Неколку примери на генитив на *-ω* има и од редни броеви, сп. *πράτω* (IG VII 3171.C27, Орхомен) од *πρᾶτος*, „прв“;⁸⁴⁷ *δευτέρω* (ZPE 29 (1978) 129-131/6.3, Хајронеја) од *δεύτερος*, „втор“; *τρίτω* (DGE 462A.1, Танагра) од *τρίτος*, „трет“.

Во лезбоскиот дијалект формите на генитив сингулар на *-ω* исто како и во бојотскиот дијалект се многубројни и се од различни категории зборови. На натписите се среќаваат примери од општи именки кои се од сферата на правосудната и економската лексика, сп. *νόμω* (IG XII.2/526.d16, Ерес; IK 5/12.11, Кима) од *νόμος*, „обичај, закон“, *δικασταγώγω* (IG XII Suppl./137.12, Митилена) од *δικασταγώγος*, „придружник на судиите странци“, *τόκω* (IK 5/12.5, Кима) од *τόκος*, „камата“, *ἀγορανόμω* (IK 4/3.2, Асос) од *ἀγοράνομος*, „службеник одговорен за пазарите“, *βουλευτηρίω* (IK 5/13 (III).71, Кима) од *βουλευτήριον*, „седиште на советот“. Со повеќе примери во различни контексти е застапена именката *δαῖμος*, јон.атич. *δήμος*, мик. *da-to, /damos/*, сп. *τὰ συμφέροντα τῶ δάμω* (IG XII.2/527.13, Ерес); *ὑπὸ τῶ δάμω* (IG XII.2/645.b27, Несос); *τᾶς τῶ δάμω αἰρέσιος* (IG XII Suppl./137.31, Митилена).

Поголема лексичка разновидност има кај формите што се забележани кај лиричарите Сапфо и Алкај, сп. *ἀνήτω* (Sapph. 30.5) од *ἄνητον*, „копар“, јон. атич. *ἄνηθον, ἄννηθον*; *ἄελίω* (Sapph. 30.5) од *ἄέλιος*, „сонце“ како во дорскиот, сп. кај трагичарите *ἄλιος*, јон. *ἡέλιος*, атич. *ἥλιος*. Лезбоските поети го употребуваат и генитивот *ὀράνω* (Sapph. 52, 54; Alc. Z14.1) од *ὄρανος*, јон.атич. *οὐρανός*, „небо“, кој е карактеристичен само за лезбоскиот дијалект, но во исто време го употребуваат и генитивот *ὠράνω* (Sapph. 1.11; Alc. Z32).⁸⁴⁸ Варијантата *ὠράνω* веројатно е влијание од друг дијалект, можеби бојотскиот, сп. кај Корина *ὠρανόν* (Corinn. 654.III40P). Употребата на двете генитивски форми кај Сапфо и Алкај е поврзана со метриката.⁸⁴⁹

⁸⁴⁴Thumb-Scherer (1959) 38-39; Buck (1955) 101; Chantraine (1953) 166.

⁸⁴⁵Blümel (1982) 268; Buck (1955) 99; Thumb-Scherer (1959) 38.

⁸⁴⁶Blümel (1982) 267; Buck (1955) 100; Thumb-Scherer (1959) 38.

⁸⁴⁷Бојотската форма има долг вокал како во дорскиот, види Blümel (1982) 63 и 274; Buck (1955) 94-95; Thumb - Scherer (1959) 45, 107.

⁸⁴⁸Според етимолошкото образложение на Вакернагел именката има паралела во скт. *varṣā*, „дожд“, *vārṣati*, „врне“. Од **ὄρρανος* (**φορρανος*) со упростување на геминатата е добиена формата која може да се види преку генитивот *ὀράνω*, сп. и EDG II. 1128.

⁸⁴⁹Hooker (1977) 84; Blümel (1982) 102 фус. 99; сп. и DELG II. 838; Hamm (1957) 22, 42, 86.

Исто како и во бојотскиот дијалект и во лезбоскиот најбројни се формите од лични имиња, повеќето од 3 и 2 в.п.н.е., а малку од 4 в.п.н.е. Доминираат сложените имиња, сп. *Θε[ρ]σίππω* (IG XII.2/645.a34.47.49, Несос) од *Θέρσιππος*, сложенка од *θέρσος*, атич. *θάρσος* и *ἵππος*; *Μελάνχρω* од *Μέλανχρος* (Charitonidis (1968) 88, Митилена), сложенка од *μέλας*, „црн“ и *χρῶς*, „кожа“; *Ἀναξιλάω* од *Ἀναξίλαος* (IK 5/6.5, Кима), сложенка од *ἀνάσσω*, „владаам“ и *λαός*; *Δαμοκρέτω* од *Δαμόκρετος* (IG XII.2/74.9, Митилена), јон. атич. *Δημόκριτος*, со *-κρετος*,⁸⁵⁰ гл. прид. *κριτός* од *κρίνω*; *Ἀντιγόνω* (IK 5/1.2, Кима) од *Ἀντίγονος* со *-γονος*, сп. *γίγνομαι*.

Меѓу хипокористиците доминираат примерите од имиња што се оформени со суфиксот *-(i)yo-* како *Ἀπολλωνίω* од *Ἀπολλώνιος* (IG XII Suppl./75; IG XII.2/339, Митилена) (< *Ἀπόλλων*). Но има и примери од хипокористици образувани со друг суфикс, сп. со суфиксот *-ino-*, *Φιλίνω* (IG XII.2/498.5.20, Метимна) од *Φιλίνος*; со суфиксот *-ako-*, *Ἀσκλαπιάκω* (IG XII.2/646.a38, Несос) од *Ἀσκλαπιάκος* или без суфикс, сп. *Μόσχω* (IG XII.2/318, Митилена) од *Μόσχος* (< *μόσχος*, „теле“); *Παλαμμήδω* (IK 5/12.16, Кима) од *Παλάμμηδος* (< *Παλαμῆδης*).⁸⁵¹

На лезбоските натписи се среќаваат неколку топоними во генитив, сп. на натписот IG XII Suppl./139 од првата половина на 2 в.п.н.е. од Лезбос, кој претставува преписка меѓу Метимна (р. 1-57) и Ерес (р. 58-106), *Μιλήτω* (р. 4, 22 и 61) и *Μιλάτω* (р. 67, 84) од *Μίλατος*, јон. атич. *Μίλητος*; *Σάμω* (р. 22) од *Σάμος*. Примерите покажуваат дека наставката за генитив сингулар гласи *-ω* и кај форми кои не се дијалектни.

Системот на месеци на Лезбос и во малоазиска Ајолида за разлика од Бојотија и Тесалија, не покажува единство. Податоците се разликуваат од град до град. Примерите на генитив сингулар се од крајот на 3 в.п.н.е. и 2 в.п.н.е., сп. *Ἀγερρανίω* (IG XII.2/527.27.45, Ерес) од *Ἀγερράνιος*;⁸⁵² *Κορυδίω* (IG XII.2/81.6, Митилена) од *Κορύδιος*;⁸⁵³ *Θεδαίσιω*⁸⁵⁴ (IG XII.2/81.10, Митилена) од *Θεδαίσιος*;⁸⁵⁵ *Πορνοπίω* од *Πορνόπιος* (IK 5/7.11 и IK 5/30.8, Кима).⁸⁵⁶

⁸⁵⁰ Варијантата *-κρετος* е секундарна во однос на примарната *-κερτος*, која исто така е потврдена во лезбоскиот, види Hodot (1974) 128-129; сп. и Wathélet (1970) 163; García-Ramón (1975) 64; DELG II. 585.

⁸⁵¹ Експресивното удвојување на консонанти кај хипокористици е типично за лезбоскиот дијалект, види Hodot (1990) 88 фус. 233; Lejeune (1972) 71; Gr.Gr. I. 315. Но понекогаш тоа е сосема неправилно и претставува хиперајолизам, види Hodot (1990) 91, фус. 250 или е резултат на тенденцијата што се јавува и во другите ајолски дијалекти, да се назначи дека консонантска група со *s* е хетеросилабичка (види Hodot (1990) 82; Lejeune (1972) 286), сп. *Ἀρχεστράτω* (IG XII Suppl./139(58-106).C58, Ерес) од *Ἀρχέστρατος* и *Ἀριστράχα* (Nesr. Muz. 12, Мирина).

⁸⁵² Со *-εpp-* < *-py-* < *-pt-* (види Trümper (1997) 245, 251 и фус. 1022; Blümel (1982) 97; Hodot (1990) 87 и (1974) 126-128; Parker, H. N. (2008) 456. Ова име на месец во генитив е забележано и во Бојотија, сп. *Ἀγριωνίω* (IG VII 3355.1, 3365.1, 3388.1, Хајронеја) од *Ἀγριώνιος*. Во бојотскиот календар тоа е четвртиот месец во годината, а името е во врска со *Ἀγριώνιος*, епитет на Дионис, сп. и *τὰ Ἀγριώνια*, фестивал во чест на Дионис, види Roesch (1982) 44; Reinach (1885) 484.

⁸⁵³ Можеби во врска со *κορυδός*, „чучулига“, сп. во Кносос, *Κορώνιος* и *κορώνη*, „врана“, види Trümper (1997) 251.

⁸⁵⁴ Конјектурата е на Р. Одо (види Hodot (1976) 30 и фус. 45), во IG XII.2 стои *Θεοδαίσιω*.

⁸⁵⁵ Сп. крит. *Θεοδαίσιος*, род. *Θευδαίσιος*. Името е епитет на Дионис. На Крит *Θεοδαίσια* се нарекува празникот *Διονύσια*. Вториот дел од сложенката е во врска со *δαίς*, „гозба“, *δαίομαι*, „делам“, сп. *γαμοδαίσια*, *ἐπιδαίσιος* и *Δαίσιος*, име на месец во Македонија, , види DELG I. 247-248; Hodot (1990) 84.

⁸⁵⁶ Името на овој месец е забележано само во Кима и е во врска со епитетот на Аполон, *Παρνόπιος*, „заштитник од скакулци“ (< *πάρνοψ*, „скакулец“). Според сведоштвото на Страбон, Бојотијците, скакулците ги викале *πόρνοπες* и му принесувале жртви на Аполон *Πορνοπίων*, па оттаму и името на месецот кај азиските Ајолци, сп. *παρ' Αἰολεῦσι δὲ τοῖς ἐν Ἀσίᾳ μείς τις καλεῖται Πορνοπίων, οὕτω τοὺς πάρνοπας καλοῦντων Βοιωτῶν, καὶ θυσία συντελεῖται Πορνοπίωνι Ἀπόλλωνι* (Str. 13.1.64), види Trümper (1997) 250 фус. 1020.

Меѓу примерите на генитив од патронимици доминираат оние што се оформени од имиња со тематска основа, сп. *Σαωννυμείω* (ZPE 63 (1986) 109-119.18, Митилена) од *Σαωννύμειος* (< *Σαώννυμος*); *Κλεωννυμείω* (IG XII Suppl./137.5, Митилена) од *Κλεωννύμειος* (< *Κλεώννυμος*). Но има примери и од патронимици изведени од име со друга основа, сп. *Ζωιτάω* (IG XII.2/81.9, Митилена) од *Ζωίταος* (< *Ζωίτας*); *Σωγενείω* (IK 4/3.2, Асос) од *Σωγένειος* (< *Σωγένης*);⁸⁵⁷ *Τερτικωνείω* (IG XII.2/526.a37, Ерес) од *Τερτικόνειος* (< *Τερτίκων*).

Примери на генитив на *-ω* има и од придавки, сп. на натписи *λεύκω* од *λεύκος* (IG XII Suppl./139 (58-106).C99, Ерес), кај Сапфо и Алкај *θυμοβόρω* (Alc. D12.10) од *θυμόβορος*, „што ја гризе, ја подјадува душата“; *ιόκόλπω* (Sapph. 30.5) од *ιόκολπος*, „со виолетов појас“; *ἀκράτω* (Alc. D14.4) од *ἄκρατος*, „неизмешан“, од пасивни партиципи, сп. *θυομένω* (IG XII 2/498.17, Метимна) од *θυόμενος*, парт. през. од *θύω*, „жртвувам“; *ἰσταμένω* (IK 5/30.8, Кима) од *ἰστάμενος*, парт. през. од *ἵσταμαι*, „стојам, почнувам“; *τεχναμένω*⁸⁵⁸ (IG XII.2/6.10, Митилена) од *τεχνάμενος*, парт. през. од *τεχναόμαι*, „правам нешто, смислувам“; *ἀντιπ[ι]μασαμ[έ]νω* од *ἀντιπ[ι]μασάμενος* (IG XII.2/526.17, Ерес), парт. аор. од *ἀντιπ[ι]μάω*, „возвраќам со почест, обештетувам“; *γεγραμμένω* (IK 5/12.7, Кима) од *γεγράμμενος*, парт. перф. од *γράφω*, „пишувам“, од редни броеви, сп. *ἕκτω* (IK 5/12.5, Кима) од *ἕκτος*, „шести“.

Употребата на завршокот *-ω* и во заменската флексија е потврдена со повеќе примери. И во лезбоскиот дијалект редовно се среќава формата *τῶ* од *ὁ*, *τό* како во бојотскиот,⁸⁵⁹ сп. на натписи IG XII.2/526.37.38, Ерес; IG XII Suppl./137.3.10.20, Митилена; IG XII.2/646.a37.39, Несос и кај Алкај (Alc. D14.10; Z60.1; B18.2),⁸⁶⁰ секогаш во функција на член.

Генитивот *αὐτῶ* од *αὐτός* се среќава во функција на лична замена за 3 л. синг., сп. во 13-тиот ред *τοῖς μετ' αὐτῶ* (IG XII.2/528 + IG XII Suppl., стр. 36, Ерес), „Им вети на оние што беа со него...“ и во функција на емфатичка замена, сп. *ἐπὶ τῶ αὐτῶ βάματος* (IK 5/13(I).2, Кима), „на истата основа“.

Како рефлексивна посвојна замена на лезбоските натписите од 2 в.п.н.е. неколку пати е употребен генитивот *ἐαυτῶ*, сп. IG XII Suppl./63.7, Митилена; IG XII.2/528 + Suppl., стр. 36.11, Ерес.

Од показните замени во генитив е потврдена заменката *οὗτος*, сп. *περὶ τούτῶ* (IG XII.2/527, Ерес) и заменката *ἐκεῖνος*, сп. на натписи *γένος τὸ κήνω* (IG XII.2/526.a23, Ерес; IG XII Suppl./83.Π3, Митилена), „родот на оној, неговиот род“ (види стр. 144) и кај Алкај *τ[ὸ]ν κήνω πατέρα* (Alc. D10.4).⁸⁶¹ Примери има и од заменските придавки *ἐκάτερος*, сп. *ἐκατέρω* (IG XII Suppl./139 (58-106).C102, Ерес) и *ἕκαστος*, сп. *ἐκάστῶ* (IK 5/13(III).64, Кима), а и од релативната замена *ὅς*, сп. *ὦ* (Chiron 9 (1979) 73-81.15, Кима).

Неопределената замена *ὅστις*, „кој и да е“, кај Сапфо и Алкај гласи *ὅττις*, а генитивот се среќава како *ὅττω* (Sapph.16.3-4.), иако во другите падежи флексијата на оваа замена е атематска, сп. акуз. синг. *ὅττινα* (Alc. B6^A.12); акуз. плур. *ὅττινας* (Sapph. 26.2). Кај Хомер се

⁸⁵⁷ Во некои случаи генитивските форми потврдуваат дека и од имиња со *a*-основа се образувале патронимици на *-ειος*, сп. *Ἑρμησιδείω* (IG XII.2/ 526.38, Ерес) од *Ἑρμησιδείος* (< *Ἑρμησιδης*); *Νηλιδείω* (IG XII.2/74.b15, Митилена) од *Νηλίδειος* (< *Νηλίδης*), заради мешањето на имињата со *a*-основа и имињата со сигматска основа (Hodot (1990) 21 фус. 54), види стр. 45-46 и 100.

⁸⁵⁸ Формата не е индикативна за тематската или атематската флексија на глаголот, бидејќи може да се сфати како атематска форма изведена од основата *τεχνα-* (види Blümel (1982) 223), но и како тематска изведена од контрахираната основа *τεχνα-σ-*, види Hodot (1990) 193-194.

⁸⁵⁹ Blümel (1982) 264; Hodot (1990) 129.

⁸⁶⁰ Hamm (1957) 108.

⁸⁶¹ Hodot (1990) 135 и фус. 42; Hamm (1957) 108; Thumb-Scherer (1959) 100.

употребува неконтрахираната форма *ὄττεο*, сп. *Hom. Od.* 1.124; 22.377, што кореспондира со *τέο* (< **te-so*), но ги има и контрахираните форми *ὄττεν*, *ὄτεν*, кои се практично јонски, сп. и атич. *ὄτου*.⁸⁶² Формата *ὄττω* кај Сапфо во таа смисла е уникатен пример. Во лезбоскиот и во ајолските дијалекти општо земено, *-εο-* останува неконтрахирано т.е се изговара како *-ιο-*, сп. генитив на *-εος* и *-ιος* од имиња со сигматска основа, генитив на *-ιοντος* и *-εοντος* од партиципи од глаголи на *-εω* во бојотскиот и во тесалскиот, сп. и лезб. акуз. *ῥέοντα* (IG XII.2/4.1, Митилена).

Во тесалскиот дијалект, поточно во Тесалиотида, иако во периодот кога се воведува јонскиот алфавет, вообичаено за бележење на *ō* се користи графемата *ΟΥ*, сепак има еден натпис од крајот на 5 в.п.н.е. каде што завршокот за генитив сингулар е обележан со *Ω* како во бојотскиот и лезбоскиот. Се работи за надгробен споменик, на кој може да се прочита текстот *Ἀφθονετω Μανιχεω* (IThess. I/87, Фарсала),⁸⁶³ „(гроб) на Афтонет, син на Маних.“. Во случајот на личното име, *Ε* стои за да се обележи *ē*. Името е познато и од други натписи од Тесалија како *Ἀφθόνειτος*, а надвор од Тесалија се среќава како *Ἀφθόνητος* (< *ἄφθόνητος*, „слободен од завист“). *Μανιχεω* пак е генитив од *Μανίχειος*, патронимик од името *Μάνιχος*, име забележано само во Тесалија.⁸⁶⁴ Присуството на *Ω* покрај вообичаеното *ΟΥ* за означување на *ō* е видливо и на други натписи од Тесалија, во периодот од 4 в.п.н.е. Паралелната употреба на *Ε* и *Ω* за означување на долгите вокали и на дифтонзите, на ист натпис, укажува на транзиционен период помеѓу епихорскиот и јонскиот алфавет.⁸⁶⁵

3.4.3. Форми на *-ου*

Генитивските форми на *-ου* се употребуваат константно и претставуваат дијалектно обележје само во еден дел од Тесалија, поточно во областите Тесалиотида, Хестијотида и Магнезија. Форми на *-ου* се среќаваат и во областите Пелазгиотида и Перајбија од Тесалија и на бојотските и лезбоските натписи, но на натписи кои иако се напишани на дијалект, содржат и делови напишани на јонско-атичкото којне или елементи на јонско-атичкото којне, така што може да смета дека тие не се дијалектни форми.

Тесалскиот дијалект исто како и бојотскиот и лезбоскиот спаѓа во оние дијалекти, што долгите вокали настанати како резултат на контракција ги бележат исто како и примарните долги вокали. Но за разлика од лезбоскиот и бојотскиот, во тесалскиот дијалект за таа цел на натписите напишани со јонски алфавет се користат графемите *ΕΙ* и *ΟΥ*. Станува збор за процес на затворање на долгите вокали, специфичен за тесалскиот дијалект, сп. *Φαρσαλίουν*, *ἔδουκε* (IThess. I/50.1.2, Фарсала), *τοῦν ἄλλουν*, *Μένουν*, *Ἀγαθούνειος* (IG IX.2/517.18.68.72 Лариса), кој започнал графички да се обележува на крајот од 5-ти, почетокот од 4-ти в.п.н.е., а веројатно започнал да се случува и многу порано, сп. *Ἄπλουν*, на натпис од првата половина на 7 в.п.н.е. на ваза најдена во Италија, а изработена од тесалски уметник.⁸⁶⁶ Во таа

⁸⁶² Hamm (1957) 109; Thumb - Scherer (1959) 100; Chantraine (1973) 280; *Gr. Gr.* I. 616; Rix (1992) 187-188.

⁸⁶³ Се сметало дека овој натпис (кој е пронајден североисточно од Фарсала, во Ано Дасолофос) му припаѓа на регионот на Скотуса. Но М. Лежен изнесе филолошки аргументи кои покажуваат дека натписот треба да се вброи во репертоарот на Фарсала. Неговата теза денес е поткрепена и со географски и со епиграфски аргументи, види Lejeune (1941a) 63-65; IThess. I. 105-106.

⁸⁶⁴ IThess. I. 105-106; Lejeune (1941a) 63; Morpurgo-Davies (1965) 244.

⁸⁶⁵ Lejeune (1941a) 63, сп. и Morpurgo-Davies (1965) 244.

⁸⁶⁶ Blümel (1982) 43; Thumb - Scherer (1959) 57; Bartoněk (1966) 122; Morpurgo-Davies (1965) 244-245.

смисла и завршокот за генитив сингулар се бележи со ΟΥ, но само во областите Тесалиотида, Хестијотида, Магнезија.

Примерите се од различни категории зборови. Меѓу формите од лични имиња доминираат сложените имиња, сп. Οιολύκου (IThess. I/50.5, Фарсала) од Οιόλυκος, сложенка од οἷς, „овца“ и λύκος, „волк“; Αντιόχου (IThess. I/50.6, Фарсала) од Αντίοχος, сложенка од αντί и -οχος, сп. ἔχω; Περράνδρου (BSH 94 (1970) 161-162.16, Матропол) од Πέρρανδρος, надвор од Тесалија Περίανδρος, сложенка од περί и ἀνήρ; Σπουράγου (BSH 94 (1970) 161-162.17, Матропол) од Σπούραγος, сп. и Σπύραγος (IThess. I/50.33, Фарсала), можеби сложенка од σπυρός дорска варијанта за πυρός, „пченица, жито“ и -αγος, сп. ἄγω.⁸⁶⁷

На два натписа од Фарсала во генитив се забележани имињата на боговите Асклепиј и Уран, сп. Ασκλαπιῶ (IThess. I/73.6) од Ασκλαπιός и Οὐρανοῦ (IThess. I/115.7) од Οὐρανός. Иако натписите се од 4 в.п.н.е. тие се сепак со многу малку дијалектни обележја. На првиот натпис се јавува еден генитив на -οιο (види стр. 111), а на вториот генитив на -ᾶο (види стр. 94).

На друг натпис од Фарсала (IThess. I/50) во генитив се јавува едно име на река, сп. Λουέρχου од Λούερχος, во реченицата ἔδουκαεμ μὰ ἐμ Μακουνίαις τὰς ἐχομένας τοῦ Λουέρχου (χοῦ)ρα[ς]... (р. 3), „им ги дадоа во Макунија, парцелите земја кои се граничат со Луерх...“.⁸⁶⁸

Примери на генитиви на -ου има и од придавки, употребени како епитети на божества. Придавката Θάυλιος како епитет на Севс е забележана во генитив на една кратка посвета од Фарсала од 4 в.п.н.е. (IThess. I/63), сп. Διὸς Θαυλίου. Се претпоставува дека Θάυλιος значи „давител“, сп. кај Хипонакс вок. Κανδαῦλα, кој според поетот значи κυνάγχης, „давител на кучиња“ и кај Хесихиј Κανδαύλας· Ερμῆς ἢ Ηρακλῆς и Θαύλια· ἑορτὴ ἀχθεῖσα ὑπὸ Κτεάτου· παρ' ὃ καὶ θαυλιζειν <φασι> λέγειν τοὺς Δωριεῖς.⁸⁶⁹

Во друга посвета (SEG 27/197, Горица) во генитив е забележана придавката μελίχιος, „благ, милозлив“, сп. μηλίχιος (дор.), μελίχιος (арк.), изведена од μείλια, „помирителен дар“ (< *μελ-ν-).⁸⁷⁰ Натписот гласи Διὸς Μιλιχίου. Генитивот Μιλιχίου не кореспондира со очекуваната ајолска форма, сп. кај Сапфо μέλλιχα (Sapph. 2.11; 112.4), туку со јонско-атичката. Генитив од оваа придавка има и на натпис од Теспија, сп. и περι τὸ ἱερόν τῶ Μελιχίῳ (BSH 60 (1936) 181-183/2B.27), „за храмот на Милозливот“.

На неколку натписи од Фарсала и Кјериј од 3 и 2 в.п.н.е. се среќаваат генитиви на -ου од патронимици, сп. Μνασιππίου (IThess. I/50.5, Фарсала) од Μνασίππειος (< Μνάσιππος); Κινυραίου (IThess. I/15.5, Кјериј) од Κινυραῖος (< Κινύρας); Ἐμπεδιοννείου (IThess. I/61.3, Фарсала) од Ἐμπεδιόνειος (< Ἐμπεδιόνν); Φερεκράτειου (IThess. I/50.6, Фарсала) од Φερεκράτειος Φερεκράτειος; Αγειτορείου (IThess. I/61.4, Фарсала) од Αγειτόρειος (< Αгейτουρ).⁸⁷¹

А има и неколку примери на генитив на -ου од заменската флексија. Така, вообичаено се среќава генитивот од τοῦ од ὁ, τό во функција на член, сп. ἐν τὸ ἱερόν τοῦ Ηρακλῆος (IThess. I/15.12, Кјериј), „Во храмот на Херакле“.⁸⁷²

⁸⁶⁷ García Ramón (2005b) 132 и понатаму; García Ramón (2007b) 41-42. За можноста името да е во врска со σφῦρα, „чекан“, сп. имиња надвор од Тесалија Σφῦρος, Σφύρων, види Helly (1970b) 171, 180; Decourt (1990) 175 и Chadwick (1992b) 10.

⁸⁶⁸ Decourt (1990) 176-177; IThess. I. 63.

⁸⁶⁹ Вториот дел од сложенката -δανλας и Θαύλιος можеби се од еден корен *dhāw-, „давам“, сп. ст.сл. *длвннн*, гот. *af-dawiþs, „измачуван“, види DELG II. 424, сп. и IThess. I. 81; Blümel (1982) 243.

⁸⁷⁰ DELG III. 677-678; Lejeune (1972) 153-154; Blümel (1982) 243.

⁸⁷¹ Morpurgo-Davies (1968c) 92-93; Buck (1955) 134; Thumb - Scherer (1959) 73.

⁸⁷² IThess. I. 15-16, 61; Blümel (1982) 264-265.

На еден натпис од 4 в.п.н.е. од Фарсала ја има формата *τοῦδε* (IThess. I/73.15) од показната замена *ὄδε*, „овој“, сп. *Ἀπόλλων δὲ δίδωσι καὶ υἱὸς τοῦ[δ]ε*, „Аполон и синот на овој (негов) даваат...“.⁸⁷³ Примерот потврдува, дека иако во Тесалија се употребува заменката *ὄνε*, во Тесалиотида веќе од 5 в.п.н.е. има примери и од заменката *ὄδε*.

Анализата на формите на генитив сингулар кои завршуваат на *-ō*, обележано со графемата *Ο* на архаичните натписи, а со *Ω* или *ΟΥ* на натписите напишани со јонски алфавет го потврдува континуитетот во употребата на завршокот *-ō* во сите три ајолски дијалекти почнувајќи од најстарите, па се до најмладите натписи. Материјалот од Бојотија, Лезбос и Мала Азија – Ајолида е исклучително обемен и разновиден. Употребата на завршокот *-Ο* односно *-ω* за генитив сингулар е потврдена кај имињата со *o/e*-основа и во именската и во заменската флексија. Во овие области завршокот *-ω* претставува дијалектно обележје и на натписи, на кои веќе се чувствува влијанието од јонско-атичкото којне. Завршокот гласи *-ω*, а не *-ου* дури и кога основата од зборот има јонско-атичка форма.

Што се однесува до Тесалија, анализата на примерите од една страна потврдува дека завршокот *-ου* е единствениот завршок за генитив сингулар кој вообичаено се користел во областите Тесалиотида, Магнезија и Хестијотида во периодот од 4-2 в.п.н.е. Затворањето на [ο:] > [ο:] во Тесалија започнало да се случува многу порано, но сепак графички започнало да се бележи на крајот од 5-тиот и почетокот од 4-тиот век, па затоа примерите на генитив сингулар од овие области во архаичниот период завршуваат на *-Ο*. Двете форми на *-ω* забележани во Тесалиотида од крајот на 5 в.п.н.е, сп. *Ἀφθονετω Μανιχεω* (IThess. I/87, Фарсала) не се индикација за поинаков, отворен изговор на долгиот вокал, туку просто укажуваат на еден преоден период во употребата на алфаветот.

Од друга страна, анализата покажува дека во архаичниот период форми на генитив сингулар што завршуваат на *-ō* можат да се сретнат и во Пелазгиотида, област во која инаку се користи завршокот *-οιο*, односно *-οι*. Завршоците *-Ο* и *-οιο* ги има дури и на еден ист натпис, сп. *κΕνΟ* и *πολέμοιο* (BSN 88 (1964) 400-402/1.5.6, Фера, 5 в.п.н.е.).

И примерите што завршуваат на *-ω* во Тесалиотида и примерите што завршуваат на *-Ο* во Пелазгиотида се примери на посвоен генитив, така што не може да се размислува дека означуваат друг падеж.

Формите на генитив сингулар во многу случаи претставуваат уникатно сведоштво за формата или значењето на зборовите. Така генитивот *ἐμνιωβελίω* сведочи за постоење на сложена именка *ἐμνι-ωβέλιον* во бојотскиот, со поинаков прв дел од оној што може да се види во *ἡμι-ωβέλιον*, „половина обол“. Генитивската форма *οὔτω* пак сведочи во прилог на сознанието дека формите од показната замена *οὔτος* во сите падежи почнувале со *οὔ-*.

Лезбоските поети покрај генитивот *ὠράνω* го употребуваат и генитивот *ὀράνω* (Sapph. 52, 54; Alc. Z14.1), што покажува дека во лезбоскиот именката *ὠρανός*, „небо“ гласела *ὄρανος*, сп. бојотски *ὠρανός*. Формата *ὄττω* забележана кај Сапфо од неопределената замена *ὄστις*, „кој и да е“ покажува дека генитивот *ὄττεο*, што кореспондира со *τέο* (< **te-so*) од *τίς* се употребувал во контрахирана форма и во ајолските дијалекти, сп. јон. *ὄττευ*, *ὄτευ*, атич. *ὄτου*.

Генитивската форма *Θαυλίον* која се јавува на посвета од Фарсала од 4 в.п.н.е. (IThess. I/63) сведочи за постоењето на придавка *Θαύλιος*, епитет на Севс, поврзан со празникот *Θαύλια*, во кој била вклучена и церемонија на колење на волови, *βουφόνια*.

⁸⁷³ IThess. I. 91; Thumb - Scherer (1959) 67.

3.5. ФОРМИ НА -ΟΙ ВО ТЕСАЛСКИОТ ДИЈАЛЕКТ

Во областите Пелазгиотида и Перајбија обележје за генитив сингулар кај имињата со тематска основа е завршокот -οι. Во истите овие области се употребува и завршокот -οιο, но формите на -οι се пораспространети. Има доволен број примери и од именската и од заменската флексија, кои го потврдуват ова. Најголем е бројот на примерите од лични имиња и патронимици, иако форми има речиси од сите категории зборови.

Примерите од опишти именки се главно од 2 в.п.н.е. од Лариса и од Скотуса. Некои од именките се јавуваат повеќе пати во вообичаени изрази. Таков е случајот со *χρόνος* и *ἀργύριον*. Синтагмата *καὶ παντὸς χρόνοι*, „за сето време“ се јавува 5 пати на четири различни натписи во Лариса. А синтагмата *ἀργυριοί στατεῖρας*, „статери од сребро“ е употребена 15 пати само на еден натпис, кој претставува декрет за ослободување на робови (IG IX.2/553). Но има и примери на генитив во поразнообразен контекст, сп. (Mnemosyne 23 (1970) 251-252, Лариса), *χοῦροι πέλεθρον* (р. 25), „една плетра земја“;⁸⁷⁴ *πλατίον τοῖ ἱππαρχίοι* (р. 26), „блиску до хипархејонот“;⁸⁷⁵ (SEG 33/460A, Лариса) *πὲρ τᾶς ἐπισκευᾶς τοῖ γυμνάσσοι* (р. 9), „за поправка на гимнасионот“;⁸⁷⁶ (SEG 43/311, Скотуса) *ἄτ τοῖ τρίττοι πύργοι ἄκαιναί πέτταρες* (р. 27), „од третата кула четири остени“.

Форми од лични имиња има над 100, а повеќето примери се од Лариса и Фалана. Најстариот пример е од Аргуса, сп. *Φιλομόροτοι* (JHS 33 (1913) 316/7) од почетокот на 5 в.п.н.е.,⁸⁷⁷ генитив од името *Φιλόμβροτος*. Другите примери се од 3 или 2 в.п.н.е. Меѓу формите на -οι доминираат сложените имиња, сп. *Ἀσκλαπιόδοροι* (IG IX.2/1233.3, Фалана) од *Ἀσκλαπιόδορος*, сложенка од *Ἀσκληπιός* и *δῶρον*, „дар“; *Φιλοφείροι* (BSH 59 (1935)55-56/2.3, Лариса) од *Φιλόφειρος*, сп. во други дијалекти *Φιλόθηρος*, сложенка од *φίλος* и *θήρ*;⁸⁷⁸ *Κλεοπτολέμοι* (SEG 42/513.4, Лариса) од *Κλεοπτόλεμος*, сложенка од *κλέος* и *πτόλεμος*.⁸⁷⁹ А примери од хипокористици има помалку, сп. *Ἀγγέλοι* (IG IX.2/1228.Ab27, Фалана) од *Ἄγγελος* (< *ἄγγελος*, „гласник“); *Λυκίνοι* (SEG 42/514, Лариса) од *Λυκῖνος* (< *λύκος*, *λύκος*, „волк“).

Некои од формите се важно сведоштво за етимологијата на зборовите. Така генитивот *Φιλομόροτοι* (JHS 33 (1913) 316/7, Аргуса) покажува дека на архаични натписи може да се сретнат форми и со неизменета консонантска група *mr* и дека според тоа вториот дел од сложенката е *βροτός* (< **μβροτος* < **μροτος*).⁸⁸⁰ Генитивот *Πετθάλοι* (IG IX.2/516.5, Лариса) од *Πετθαλός*, име добиено според етникот *Θεσσαλός*, бој. *Φετταλός*, атич. *Θετταλός* потврдува дека името на Тесалците е од **Φεθ-*.⁸⁸¹

⁸⁷⁴ Кај *χοῦροι* со ΟΥ е обележано [o:], сп. атич. *χῶρος*, види Helly (1970a) 255; Blümel (1982) 43, 243 фус. 297.

⁸⁷⁵ Генитивот *ἱππαρχίοι* е од именката *ἱππαρχεῖον* со I за дифтонгот *ei*, види Helly (1970a) 255, 272, 278; Blümel (1982) 43, 243 фус. 297.

⁸⁷⁶ Именката *γυμνάσιον* и на други места во тесалскиот дијалект се јавува со *σσ* < *су*, сп. *γυμνασσαρχεῖσαντα* (IG IX.2/620, Лариса), види Thumb - Scherer (1959) 56; Lejeune (1972) 173.

⁸⁷⁷ Morpurgo Davies (1968c) 96; Blümel (1982) 243; García Ramón (1975) 70.

⁸⁷⁸ Преминот на лабиовелар во лабијал е типичен за ајолските дијалекти, види DELG II. 436; Thumb-Scherer (1959) 60; Wathelet (1970) 72.

⁸⁷⁹ Ајолски за *πόλεμος* со *пт* наместо *п*, сп. и мик. *e-u-ru-ro-to-re-to-jo*, ген. од *Εὐρυπτόλεμος*, види Wathelet (1970) 93-94; García-Ramón (1975) 49-50.

⁸⁸⁰ Lejeune (1972) 154.

⁸⁸¹ Blümel (1982) 122-123; Szemerényi (1966) 50-51. Алтернацијата лабијал/дентал може да биде индикација дека почетниот консонант бил лабиовелар, види Thumb-Scherer (1959) 60; Wathelet (1970) 72; EDG I. 544.

Теонимот *Ἀσκληπιός* е забележан во генитив на натпис од Фалана, IG IX.2/1228 како *Ἀσκληπιοῖ*, сп. *λειτορεύοντος τοῖ Ἀσκληπιοῖ Ἀντιμάχοι Φιλιουνεῖοι* (р. Ab3-5), „Додека врши функција на свештеник на Асклапиј, Антимах, син на Филиун“ и на натпис од Фера (SEG 42/533), сп. *λειτορεύοντος τοῖ Ἀσκαλπηροῖ Ζουῖλοι Τιμуннеῖοι*.⁸⁸² И во двата случаја генитивот оди со глаголот *λειτορεύω*, кој во тесалскиот се употребува наместо *ἱερεύω*, „вршам функција на свештеник“.⁸⁸³ Овој теоним е единствениот забележан во генитив во сите три ајолски дијалекти, а во различни варијанти се јавува и во другите дијалекти, сп. *Ἀσκληπιός* (дор.), *Ἀίσκληπιός* (арг.), *Ἀγλαπιός*, *Αἰγλαπιός* (лак.), *Ἀσκαλπιός* (крит.). Тесалската форма *Ἀσκληπιοῖ* во поглед на основата кореспондира со дорската, бојотската и лезбоската форма, сп. ген. бој. *Ἀσκληπιῶ*, лезб. *Ἀσκληπίω* (види стр. 146), додека формата *Ἀσκαλπηροῖ* кореспондира со крит. *Ἀσκαλπιός*.⁸⁸⁴

Имиња на месеци исто така се среќаваат во генитив на натписи од крајот на 3 в.п.н.е. или од 2 в.п.н.е., сп. *Πανάμμοι* (IG IX.2/517.10, Лариса)⁸⁸⁵ од *Πάναμος*;⁸⁸⁶ *Θεμιστιοῖ* (IG IX.2/517.40; SEG 29/529.6, Лариса) од *Θεμιστιος*;⁸⁸⁷ *Ἀπλουνῖοι* (BSH 59 (1935) 55-56/2.10, Лариса) од *Ἀπλούνιος*, тесалски за *Ἀπολλώνιος*;⁸⁸⁸ *Ἵμολουῖοι* (BSH 59 (1935) 37-38/2.1, Кранон; IG IX.2/512.b22, IG IX.2/553.13, Лариса) од *Ἵμολούιος*, тесалски за *Ἵμολώιος*.⁸⁸⁹

Бројот на примерите од патронимици на *-οι* е поголем дури и од бројот на примерите од лични имиња. Повеќе од 130 примери се забележани на натписи од Пелазгиотида и Перајбија. Најмногу форми се јавуваат на натписите од Лариса, 100. Во Пелазгиотида примери има и од Кранон, Мопсиј, Фера, Скотуса и Кондаја, а од Перајбија само од Фалана. Примерите се од 3 и 2 в.п.н.е., сп. *Διοδουρεῖοι* (BSH 59 (1935) 37-38/2.3, Кранон) од *Διοδούρειος* (< *Διόδουρος*); *Κλεοβουλῖδαῖοι* (SEG 43/311.A3, Скотуса) од *Κλεοβουλῖδαῖος* (< *Κλεοβουλίδας*); *Τιμуннеῖοι* (SEG 42/533.2, Фера) од *Τιμούννειος* (< *Τίμων*);

⁸⁸² Во едицијата IG IX.2 натписот е сместен меѓу натписите од Скотуса, под бр. 397, а формата во генитив гласи *Ἀσκαλλ[α]πιοῖ*.

⁸⁸³ Глаголите кои го имаат ова значење на тесалските натписи вообичаено одат со генитив, види Lejeune (1941b) 185-186; Thumb-Scherer (1959) 65-66.

⁸⁸⁴ *IThesp.* V. 3-4, 6; *IThess.* I. 91-93; *DELG* I. 124; Thumb-Scherer (1959) 65-66, 72. За интерпретацијата на овој теоним како предгрчки види *EDG* 151.

⁸⁸⁵ За експресивниот карактер на двојното *μ* види Blümel (1982) 38; Thumb - Scherer (1959) 62.

⁸⁸⁶ Ова е вториот месец во тесалскиот календар, на други натписи од Тесалија забележан како *Πάνημος*, се среќава и во Аргос, Мегара, Епидеур, а кореспондира со атичкиот *Μεταχειρνιαών* (види Trümper (1997) 216; Roesch (1982) 38-39; Reinach (1885) 484), сп. и бој. ген. *Πανάμω* (IG VII 1721.2, Теспија; IG VII 3172.b47, Орхомен).

⁸⁸⁷ Третиот месец во годината. Името е во врска со именката *θέμις*, „право, закон“, сп. и теоним *Θέμις*, мик. ген. *ti-mi-to-*, топ. *te-mi-ti-ja*, етн. *te-mi-ti-jo*, епитет на Севс, *Θεμιστιος* (види Trümper (1997) 224; *DELG* II. 428), види стр. 13.

⁸⁸⁸ *Ἀπλούνιος* е петтиот или шестиот месец од тесалскиот календар (види Trümper (1997) 222 фус. 893 и 223 фус. 894. Името е поврзано со теонимот *Ἀπόλλων*, тес. *Ἄπλων*. Познато е и во Елида, а потврдено е во генитив како *Ἀπολλωνίω* и во Метимна, на Лезбос (IG XII Suppl./139 (1-57).B37, види Trümper (1997) 247 фус. 1002; *DELG* I. 98.

⁸⁸⁹ Во Тесалија ова е десеттиот месец. Името е познато и во Ајтолија, Ахаја Фтиотида, а во генитив сингулар се среќава и во Бојотија, на Лезбос, во Ајолида, сп. *Ἵμολωίω* (IG VII 3314.1, Хајронеја; IG VII 517.2, Танагра) и *Ἵμολοῖω* (IG XII.2/527.44, Ерес). Како епитет се однесува на Севс, Деметра, Атина. Суда пренесува дека месецот е поврзан со придавката *ἴμολος*, што Ајолците ја користат наместо *ἴμωνατικός*, „што води кон едногласност, хармонија“, *εἰρηνικός*, „во мир, мирољубив“, сп. *ὀμαλός*, „еднаков“ во другите дијалекти. А. според К. Тримпи тоа е сложенка со прв дел *ἴμο-* и втор дел поврзан со *Ἄωιος*, месец во Македонија и *Θερμολαῖος*, месец на Крит, види Trümper (1997) 225-226.

Δαμοσθενεῖοι (SEG 29/529.4, Лариса) од Δαμοσθένειος (< Δαμοσθένης); Αδαμαντεῖοι (IG IX.2/517.24, Лариса) од Αδαμάντειος (< Αδάμας); Νικοστασσεῖοι (IG IX.2/513.11, Лариса) од Νικοστάσειος (< Νικόστασις).

Примери на генитив сингулар на -οι од етници, од топоними, придавки и партиципи има во помал број. Формата Λασσαῖοι (BCH 59 (1935) 37-38/12.3, Кранон) е генитив од Λασσαῖος, дијалектна форма наместо Λαρισαῖος, сп. кај Хесихиј, Λάσαν·τήν Λάρισαν.⁸⁹⁰ Формата Δελφαῖοι (Mnemosyne 23 (1970) 251-252.13, Лариса), генитив од Δελφαῖος, „Делфиец“, епитет на Аполон покажува дека завршокот -οι се употребувал и за зборови од јонско-атичкото којне. Очекуваната дијалектна форма од овој етник е Βελφαῖος, сп. Βελφαῖο (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј) од Βελφαῖον. На истиот натпис од Лариса има и еден пример за топоним кој завршува на -οι во генитив, сп. πὸτ' Ὀλύμποι (р. 28), „кон Олимп“.

Четири пати во Лариса се среќава придавката κερδοῖος, употребена како атрибут на богот Аполон во генитив, сп. Κερδοῖοι (IG IX.2/512.a20; IG IX.2/517.22.44). Придавката е изведена од именката κέρδος, „добивка“. Се јавува и како κερδῶος.⁸⁹¹ На натписот SEG 43/311 од Скотуса оваа придавка се употребува супстантивизирано како име за храмот на Аполон, сп. р. Α74 ἐκκάτου τοῖ Κερδοῖοι, „долу кон храмот на Аполон, што носи добивка“. Можеби во микенскиот е потврдена како лично име, сп. ke-do-jo (PY Ua 158.1) (види стр. 34). Придавката ψιλός, „необраснат, соголен“ во генитив ја има на натписот Mnemosyne 23 (1970) 251-252 од Лариса, сп. χούροι ψιλοῖ ... πέλεθρα III (р. 33), „три плетри обработлива земја“. Генитивот го потврдува значењето „обработлив“ на придавката ψιλός во контекст на земја.⁸⁹²

На натписот IG IX.2/512 од Лариса забележана е формата γενομένοι од γερόμενον, партицип на аористот од γίγνομαι, сп. ὑπὸ τῶι ὑπὲρ τὰς γενομένοι πὲρ αὐτῶ[v] [ψ]α[φίς]ματος (р. 30), „под декретот што претходно го направиле“,⁸⁹³ а на натписот SEG 43/311 од Скотуса петпати се јавува формата ἐχομένοι од ἐχόμενον.⁸⁹⁴

Употребата на завршокот -οι во заменската флексија е исто така потврдена со примери. Најстариот пример е од членот ὀ на натписот AE (1934-35) од Атракс од 6 в.п.н.е, сп. τοῖ [δά]μοιο. Формата на -οι од членот стои паралелно покрај завршокот -οιο кај именката. Ова е воедно и најстариот пример за употреба на завршокот -οι во тесалскиот дијалект.⁸⁹⁵ Со најмногу примери, 84, формата τοῖ е потврдена во Скотуса во еден декрет од првата половина на 2 в.п.н.е., SEG 43/311, кој зборува за распределба на земја.

На натписите се среќаваат форми на генитив сингулар од заменката αὐτός, сп. αὐτοῖ (BCH 130 (2006) 436-438.35, Лариса) и од рефлексивната замена за 3 л. синг., сп. ἐαυτοῖ (IG IX.2/461b.25, Кранон).

Заменската форма τοίνεος се среќава на натпис од Лариса (IG IX.2/517.15) и претставува генитив од показната замена ὄνε. Таа е уникатен пример, каде што се гледа дека наставката за генитив -ος, преземена од атематските именски основи е додадена секундарно на генитивската форма *τοῖ-νε. И во Перајбија и Пелазгиотида показната

⁸⁹⁰ Bequignon (1935) 40; Buck (1955) 75. Губење на *й* како резултат на синкопа во тесалскиот дијалект по консонантот *r* а пред *s* е забележано и кај имињата со прв дел ἀριστο-, сп. Ἀστόβουλος, Ἀστόδαμος и во други случаи, сп. ἀστερᾶς наместо ἀριστερᾶς (Mnemosyne 23 (1970) 251-252). Szemerényi (1964) 97-98; Thumb-Scherer (1959) 56; Chadwick (1992b) 4; Lejeune (1972) 223, види и Blümel (1982) 56.

⁸⁹¹ DELG II. 519.

⁸⁹² Helly (1970a) 253, 278.

⁸⁹³ Blümel (1982) 226; Thumb - Scherer (1959) 74.

⁸⁹⁴ SEG 43 (1993) 96-97.

⁸⁹⁵ Lejeune (1941b) 180; Blümel (1982) 243, 264-265; Thumb - Scherer (1959) 65, 67; García Ramón (1975) 70.

заменка \acute{o} , η , $\acute{\tau}\acute{o}$ се проширува со партикулата $\nu\epsilon$ и се употребува наместо $\acute{o}\upsilon\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\upsilon\tau\eta$, $\tau\acute{o}\upsilon\tau\omicron$.⁸⁹⁶

Заменската придавка $\acute{\epsilon}\kappa\alpha\sigma\tau\omicron\varsigma$ се среќава како $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota$ во Фалана (IG IX.2/1229.20) во една синтаagma со темпорално значење, сп. $\tau\omicron\iota\ \mu\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma\ \acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\iota$, „секој месец“.

Од категоријата редни броеви исто така има неколку примери на генитив сингулар на $-oi$, забележани на натпис од Скотуса, SEG 43/311, сп. $\pi\rho\acute{o}\upsilon\tau\omicron\iota$, $\tau\rho\acute{\epsilon}\tau\tau\omicron\iota$, $\pi\epsilon\tau\rho\acute{o}\tau\omicron\iota$, $\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\tau\omicron\iota$, $\delta\epsilon\kappa\acute{o}\tau\omicron\iota$. Кај формите можат да се забележат фонетските особености типични за тесалскиот дијалект од Пелазгиотида.⁸⁹⁷

Примери на генитив сингулар на $-oi$ во областите Пелазгиотида и Перајбија има речиси од сите категории зборови, општи именки, лични имиња, теоними, имиња на месеци, топоними, патронимици, етници, придавки, партиципи, заменки, редни броеви (види табела на стр. 159) што јасно зборува за распространетоста на овој генитивски завршок за сметка на завршокот $-oio$. Анализата на примерите покажува дека завршокот $-oi$ во Пелазгиотида се употребува веќе во 6 в.п.н.е., сп. $\tau\omicron\iota\bar{i}$ (AE (1934-35) 140, Атракс) и $\Phi\iota\lambda\omicron\mu\rho\acute{o}\tau\omicron\iota$ (JHS 33 (1913) 316/7, Аргуса, почеток на 5 в.п.н.е.). Во истите области во кои се употребува $-oi$ се употребува и $-oio$. Писарите главно го употребуваат или едниот или другиот завршок, но сепак барем на три натписи се јавуваат и форми на $-oi$ и форми на $-oio$ паралелно. Еден од нив е натписот од Атракс од 6 в.п.н.е. (AE (1934-35) 140), каде што може да се прочита $\tau\omicron\iota\bar{i}\ [\delta\acute{\alpha}]\mu\omicron\iota\omicron$. Нема други примери на истиот натпис за да може да се интерпретира ситуацијата подетално. На еден фрагмент од Кондаја, Пелазгиотида од 3 в.п.н.е. (IG IX.2/1036) се забележани три форми на $-oi$, покрај една на $-oio$, сп. $\acute{\iota}\acute{\epsilon}\nu[\tau\omicron]\upsilon\nu\ \text{Καλλίπποι Βουμμονεῖοι, Φιλάγροιο Μενεσταῖοι}$. На натписот Mnemosyne 23 (1970) 251-252, од почетокот на 2 в.п.н.е. од Лариса има повеќе форми на $-oi$, а во третиот ред има и едно $-oio$, за кое може да се претпостави дека е од генитив.⁸⁹⁸ Иако бројот на натписи на кои паралелно се употребуваат двата завршока е мал, сепак се наметнува впечатокот дека на помладите натписи од 3 и 2 в.п.н.е. формата на $-oio$ е исклучок покрај формите на $-oi$.

И за тесалските форми на $-oi$ се поставува слична дилема како за формите на $-ov/-\omega$, дали се тоа форми, со различна падежна наставка или со завршокот $*-o-syo$. Уште на крајот од 19-тиот век е изнесена претпоставката дека $-oi$ може да биде всушност оригиналниот локатив. Во прилог на оваа теза оди тоа што блискоста на генитивот со локативот се гледа и кај адвербите на $-ov$, со локативско значење, сп. $\pi\omicron\upsilon\bar{\nu}$, $\acute{o}\bar{\nu}$, $\acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron\bar{\nu}$ и во локативската смисла на партиципниот генитив (за простор и време). Исто така, треба да се земе предвид тоа што кај личните заменки, формите за датив-локатив $\mu\omicron\iota$, $\sigma\omicron\iota$, $\tau\omicron\iota$, $\acute{o}\iota$ функционираат и како посвоен генитив, а во Бојотија и Тесалиотида локативите на $-oi$, се користат и како форми за датив сингулар.⁸⁹⁹ Според К. Галавати пак, алтернацијата $-oi/-oio$ во тесалскиот дијалект има паралела во алтернацијата $-o/-o-jo$ во микенскиот и $-oi/-oio$ во фалискиот. Формите на $-oi$ тој ги споредува со месапските форми на $-ahi$ (каде што h упатува на долг вокал) и генитивите на $-\omega\iota$ од Кирена и со Хомеровите форми на $-ov$.⁹⁰⁰

⁸⁹⁶ Blümel (1982) 265, 267; Thumb - Scherer (1959) 67-8; Gr. Gr. I. 613; García Ramón (1975) 53-54; Morpurgo Davies (1968a) 84.

⁸⁹⁷ SEG 43 (1993) 96-97; Blümel (1982) 274-275.

⁸⁹⁸ Helly (1970a) 257.

⁸⁹⁹ Meister (1882) 304 и фус. 2; Brugmann (1892) 585-586, 616, 819.

⁹⁰⁰ Gallavotti (1966) 180-182.

Употребата на локативскиот завршок *-oi* во функција на генитив има паралела во аркадскиот дијалект, каде што предлозите кои обично одат со генитив-аблатив, управуваат датив-локатив, сп. *ἐπὲς τοῖ ἔργοι* (DGE 656.A.col.II54, 4 в.п.н.е.). Но во аркадскиот оваа појава е видлива во сите деклинации,⁹⁰¹ а во тесалскиот, генитивот од имиња со *a*-основа и со основа на консонант или полувокал не се меша со дативот т.е. локативот.

Второто гледиште е далеку прораспространето, но сепак нема консензус околу тоа како да се објасни фонетски преминот на **-o-syo* во *-oi*. Фактот што на натписите не се среќава ниту еднаш *τοῖο*, иако оваа форма е потврдена повеќе пати во Хомеровите епови, а и во микенскиот, може да се смета за индикација дека тој премин се случил најпрво кај оваа показна замена, а потоа преку придавките се раширил кај другите категории имиња.⁹⁰² Според Шмит редукцијата на *τοῖο* во *τοῖ* се должи на фактот што членот е прокликтика. Според Фик и Бехтел редукцијата на *τοῖο* во *τοῖ* се должи на елизија пред вокал.⁹⁰³ Според Лежен завршокот *-oi* произлегол како резултат на дисимилација во номинални синтагми, замена (т.е. член) и именка, за што типичен пример е синтагмата *τοῖ [δά]μοιο* на натписот од Атракс.⁹⁰⁴

За жал нема многу примери од архаичниот период за да можеме детално да го проследиме овој феномен. Гледано од фонетски аспект единствено во сферата на предлозите има паралела со која што би можеле да го споредиме. Имено, апокопата кај предлозите е особено честа во тесалскиот дијалект, сп. *κατ παντὸς χρόνοι, παρ ἀμμέ, πὸτ τὸς ταγός* (IG IX.2/517.18.20.41, Лариса), *ὑππρό* (IG IX.2/512.b30, Лариса).⁹⁰⁵ Во Хестијајотида може да се забележи губење на вокал и во краен затворен слог, сп. *δοῖν* наместо *δοῖεν*, *Ἐπικρατίδαις* наместо *Ἐπικρατίδαιος* (ВСН 94 (1970) 161-162.7.11, Матропол).⁹⁰⁶ Но тука не се забележани форми на генитив на *-oi*.

Во секој случај тенденцијата да се упрости деклинацијата, односно генитивскиот завршок да стане едносложен како и другите падежни завршоци во еднина довела до тоа да се распространи употребата на *-oi*.

⁹⁰¹ Buck (1955) 108; Илиевски (1961) 49.

⁹⁰² Blümel (1982) 243; сп. и García-Ramón (1975) 46.

⁹⁰³ Thumb - Scherer (1959) 65.

⁹⁰⁴ Lejeune (1941b) 181 и фус. 48; сп. и Kretschmer (1938) 6.

⁹⁰⁵ Chantraine (1967) 38; Buck (1955) 81, 88; Sihler (1995) 259; Lejeune (1972) 224.

⁹⁰⁶ Blümel (1982) 48; Chadwick (1992b) 4-5; García-Ramón (2007a) 94.

**Преглед на завршоците за генитив сингулар кај имињата со тематска основа
во тесалскиот дијалект по региони***

век	-οιο			-Ο			-ω			-ου			-οι		
	6	5	4-2	6	5	4-2	6	5	4-2	6	5	4-2	6	5	4-2
Тесалиотида															
о.и.			1												
л.и.			2		1	2		1				10			
тео.															
топ./хид.					1							1			
пр.												1			
патр.								1				15			
зам. / чл.												2			
Хестијотида															
о.и.															
л.и.												5			
патр.															
Пелазиотида															
о.и.	1	1	3			1									87
л.и.			11		2									1	98
тео.															1
и.мес.															20
етн.															2
топ.															1
пр.			1												21
патр.			22												131
парт.															6
зам. / чл.			1		1								1		127
бр.															22
Перајбија															
о.и.															3
л.и.															24
тео.															1
патр.															11
зам./ чл.															7
Магнезија															
л.и.					1							3			
пр.												1			

*Во табелата се искористени следниве кратенки:

о.и. - општа именка, л.и. - лично име, тео. - теоним, и.мес. - име на месец, етн. - етник,
топ. - топоним, пр. - придавка, патр. - патронимик, парт. - партицип,
зам. - замена, чл. - член, бр. - број.

3.6 Форми на *-ωι* во лезбоскиот дијалект

Во лезбоскиот дијалект на помладите натписи од 2 в.п.н.е. доаѓа до мешање на завршоците за генитив и датив сингулар. Така во функција на генитив сингулар се јавува и дативскиот завршок *-ωι*.⁹⁰⁷ Примери има меѓу личните имиња, сп. *Δημητρίωι* од *Δημήτριος*; *Πτολεμαίωι* од *Πτολεμαῖος* (IG XII.2/322, Митилена), кај имињата на месеците, сп. *[Τε]ρφείωι* (IG XII Suppl./138.38, Митилена) од *Τερφεῖος*, кај членот, сп. *τῶι* наместо *τῶ* (IG XII Suppl./137.3; IG XII.2/322, Митилена; IG XII Suppl./139 (1-57).42, Метимна).

Всушност во лезбоскиот дијалект, генитивот се изедначил со дативот сингулар веќе кон крајот на 4 в.п.н.е. кога завршокот за датив *-ωι* се редуцирал до *-ω*.⁹⁰⁸ Во 2 в.п.н.е. графемата *-ωι* повторно започнува да се употребува за обележување на завршокот за датив сингулар под влијание на јонско-атичкото којне. Па по аналогија навлегува и кај формите за генитив сингулар.

⁹⁰⁷ Hodot (1990) 96-97.

⁹⁰⁸ Thumb – Scherer (1959) 92; Hodot (1990) 94.

3.7 ХОМЕРОВИТЕ ЕПОВИ И ЗАВРШОКОТ ЗА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР КАЈ ИМИЊАТА СО ТЕМАТСКА ОСНОВА

Најобемното сведоштво за генитивите на *-o-syo во помикенскиот период од грчкиот јазик го имаме во Хомеровите епови. Но парадоксално, овие форми кај Хомер се користат паралелно со генитивските форми на -ou. Според статистиката на Шантрен, има 1801 пример (1090 во „Илијада“, 711 во „Одисеја“) на -oio и речиси исто толку примери на -ou, 1881 (1049 во „Илијада“, 839 во „Одисеја“).⁹⁰⁹ Вообичаено Хомерските форми на -oio се сметаат за ајолски, бидејќи единствено во тесалскиот дијалект тие се користат активно,⁹¹⁰ но имајќи го предвид микенското сведоштво оваа одлика е општогрчка и може да се смета и за архаизам.⁹¹¹

Примери на -oio кај Хомер има од сите категории имиња исто како и во микенскиот, општи именки, сп. θεοῖο (Ном. II. 1.28, 53); πολέμοιο (Ном. II. 1.165, 284); лични имиња, сп. Πριάμοιο (Ном. II. 1.19, 255); топоними, сп. Οὐλύμπιοιο (Ном. II. 1.43, 499); теоними, сп. Ηφαίστοιο (Ном. II. 5.10); придавки, сп. ἀλίοιο (Ном. II. 1.538, 556); ἀνδροφόνοιο (Ном. II. 1.242); партиципи, сп. κταμένοιο (Ном. II. 5. 21); заменки, сп. τοῖο (Ном. II. 1.380, 493); αὐτοῖο (Ном. II. 1. 500, 5. 170). Но и примери на -ou има од сите категории имиња, општи именки, сп. πολέμου (Ном. II. 1.422); лични имиња, сп. Ὀχησίου (Ном. II. 5.843); топоними, сп. Πύλου (Ном. II. 1.269); теоними, сп. Φοῖβου (Ном. II. 5.509); придавки, сп. ἀγανού (Ном. II. 5.649); μεγαθύμου (Ном. II. 5.25); партиципи, сп. εὐξαμένου (Ном. II. 1.381); заменки, сп. τοῦ (Ном. II. 1.249); αὐτοῦ (Ном. II. 1.218).

Досега се направени повеќе анализи кои се обидуваат да ја протолкуваат паралелната употреба на два завршока во Хомеровите епови. Според анализата на М. С. Руиперез на дел од „Илијада“ постои морфолошка закономерност во распределбата на завршоците, кај именките почесто се јавува -oio (100 од 141 примери), а кај заменките -ou со вредност -oo (58 од 76 примери).⁹¹² За илустрација, во првото пеење од „Илијада“, од 38 примери на -oio само 4 форми се од заменки и заменски придавки, а другите се од именската флексија. Додека од 25 примери на -ou (вклучувајќи ги тука и формите каде што -ou има вредност на една должина), 12 се од заменската флексија, а 13 од именската. Според М. Руиперез ако завршокот -oo е добиен од *-o-so, тогаш статистиката покажува дека во грчкиот наставката *-so првобитно била типична за деклинацијата на сите заменки, а *-syo за именките, па подоцна *-so навлегла и кај именките.⁹¹³

Според други анализи употребата на завршокот -oio или -ou е во голема мера врзана за ритмот на зборот и за метриката. Во таа смисла, завршокот -oio се користи кај зборови кои пред тематскиот вокал имаат два кратки слога, како ἀγαθός или еден долг и два кратки – дактил, како καλλιπλόκαμος или два долги слога, како ἄνθρωπος. Завршокот -ou од друга страна доминира кај зборови кои пред тематскиот вокал имаат краток и долг слог, како ἀγανός или два кратки и еден долг, како βροτολογιός или еден долг и еден краток, како ἄγριος. Што се однесува до заменките, статистиката на Вит покажува дека соодносот на завршоците -oio и -ou не е рамномерен, сп. τοῖο, 27 примери и τοῦ, 200 примери, οἶο, 7 примери и οὐ, 12 примери.⁹¹⁴

⁹⁰⁹ Chantraine (1973) 165.

⁹¹⁰ Chantraine (1973) 194; или за ајолско-ахајско влијание, види Wathelet (1970) 139-141; Ruijgh (1995) 54.

⁹¹¹ García-Ramón (1975) 46.

⁹¹² Ruipérez (1979) 289-290.

⁹¹³ Ruipérez (1979) 290-291; García-Ramón (1975) 70; Crespo (1977) 85.

⁹¹⁴ Witte (1913) 9-14, 29-31, 37-38, 41-44; Chantraine (1973) 165-166.

Исто така, забележано е дека *-oi-* од *-oio* најчесто се среќава во првиот дел од стапката (кај дактилот), а *-ov* во вториот дел од стапката. Но анализата на првото пеење од „Илијада“, покажа дека и во овој поглед има разлики помеѓу именската и заменската деклинација. Завршокот *-ov* со вредност од една должина во првата полустапка се јавува 8 пати во именската деклинација, а 5 пати во заменската. Но во втората полустапка се јавува само 4 пати кај именската деклинација, а 9 пати кај заменската.

Анализата пак, што ја има направено Н. Морис, која ги опфаќа генитивите на *-ov* со вредност од една должина, на крајот од стихот кај Хомер зборува за синкретизмот на генитивот со аблативот. Имено, ваквите примери каде што *-ov* не може да се протолкува како *-oo* или *-oi'* или *-o'* можеби го содржат аблативскиот завршок *-ω(δ)*. Ако во „Илијада“ од 117 примери, 40% имаат аблативно значење, во „Одисеја“ од 100 примери тоа исто значење го покажуваат 25% од примерите.⁹¹⁵

Сите овие анализи покажуваат дека откако *-sy-* прек *-yu-* преминало во *-y-*, се создала можност за различни метрички интерпретации на генитивскиот завршок *-oio*. Гласот *-i-* може да добие и консонантски изговор (*-j-*) во интервокална позиција и да се изгуби, сп. *καὶ ἐγώ* и (дор.) *κῆρυξ*; *εἴη* и (елеј.) *ἔα*; (јон.) *ποίη* и (атич.) *πόα*.⁹¹⁶ Според тоа, завршокот *-oio* има три метрички вредности \cup , $\cup\cup$ и $\cup-$, кои произлегуваат од тоа што *-oio* може да се третира како краток дифтонг ако *i* се изговори како *j* пред вокал и од тоа што крајното *o* може да се третира како долг вокал, ако следува консонантска група.⁹¹⁷ Варијантата *oo* можела да произлезе од интерпретацијата на завршокот *-oio* како $\cup\cup$ заради потребите на метриката. Завршокот *-oo* можел понатаму да се контрахира во \bar{o} или со елизија да премине во *-o'*. Завршокот *-oio* исто така можел со елизија да премине во *-oi'*. Графемата *-ω* или *-ov* послужила за бележење на \bar{o} , но и за бележење на метричките варијанти *-oo*, *-oi'*, *-o'*, а дел од формите на *-ov* можат да бидат и аблативи на *-ω* ($< \bar{o}d$).

Сведоштвото на Хомер ставено во контекст на споредбата на микенските со ајолските форми им дава нова смисла на дилемите поврзани со развојот на генитивот сингулар кај имињата со тематска основа во грчкиот јазик.

Заменската наставка *-syo* навлегла кај именките со *o/e*-основа во предмикенскиот период. Бројот на именските форми на генитив сингулар на *-o-jo* (повеќе од 280), бројот на писарите кои ги употребуваат овие форми (во Пил 13, а во Кносос 14) и фактот што примери има не само од Пил и Кносос, туку и од Микена и Теба јасно зборува за распространетоста на оваа наставка во именската флексија во микенскиот период.

За функцијата на завршокот **-o-syo* во именската флексија зборува и тоа, што тој се јавува кај различни категории именки, најмногу кај личните имиња, сп. *ku-ru-me-no-jo*, */Klumenoyyo/* (PY An 654.1), *Κλυμένιοι* (Hom. Od. 3.452), но и кај општите именки, сп. *te-o-jo*, */the(h)oyyo/* (PY Eb 156.1), *θεοῖο* (Hom. Il. 1.53, Od. 14.327), топонимите, сп. *pu-ro-jo*, */Puloyyo/* (PY An 129.4), *Πύλοιο* (Hom. Il. 2.77), имињата на месеците, сп. *di-wi-jo-jo*, */diwiyoyyo/* (KN Fr (1) 5.1), придавките, сп. *pe-wo-jo*, */newoyyo/* (KN Fh 5506.b), *véoio* (Hom. Il. 17.36) и партиципите на *-μενος*, сп. *ke-ke-me-no-jo*, */k(h)ekhemeyyo/* (PY Na 395 lat.sup.). Иако само со неколку примери, завршокот **-o-syo* е потврден и кај заменките, сп. *to-jo*, *au-to-jo*, */toyyo autoyyo/* (PY Eb 156.2).

Сепак, заради тоа што во некои ситуации кои бараат генитив, формите наместо на *-o-jo* завршуваат на *-o* би можело да се помисли дека во микенскиот сè уште имало траги од именската наставка **-os*. Навистина вакви форми има повеќе во Кносос отколку во Пил, додека форми на *-o-jo* има повеќе во Пил отколку во Кносос, но единствените примери на *-o* кои не

⁹¹⁵ Maurice (1992) 408.

⁹¹⁶ Lejeune (1972) 246; Ruipérez (1979) 293.

⁹¹⁷ Петрушевски (1980) 70.

може да се интерпретираат како грешка, се јавуваат во контекст кој дозволува употреба и на друг падеж. Употребата на графемите ω и $\omega\iota$ во генитив и датив сингулар на лезбоските натписи од 2 в.п.н.е. покажува како може да дојде до мешање на завршоците на два падежа кога заради фонетски промени тие ќе се изедначат.

Ниедна од микенските форми на $-o-o$ од тематската именска или заменската флексија не може да се интерпретира со сигурност како генитив, што јасно кажува дека заменската наставка $*-so$ не била својствена за имињата со тематска основа во микенскиот период. А константноста на графијата $-o-jo$ зборува за тоа дека консонантската група $-sy-$ сè уште не дошла до $-y-$ кое во интервокална позиција би можело да се изгуби.

Завршокот $-oio$ како резултат на фонетските промени и како резултат на тенденцијата за упростување на деклинацијата (сите други завршоци во еднина кај тематските основи се едносложни) во помикенскиот период преминал во $-\bar{o}$. Метричките анализи на Хомеровите епови покажуваат како епската традиција можела да придонесе за тоа. Завршокот $-\bar{o}$ се изедначил со завршокот за аблатив сингулар $-\bar{od}$ по губењето на крајното $-d$. Но наставката $*-so$ сепак била присутна во грчкиот јазик кај машките имиња со a -основа и кај заменската форма $\tau\epsilon o$ ($\tau\acute{\epsilon}o$), така што не може сосема да се исклучи можноста дека во времето на Хомер таа не навлегла по аналогија и кај другите заменки, а веројатно и именки. Статистичките анализи на Хомеровите епови кои покажуваат дека $*-oo$ е почесто застапено во заменската флексија упатуваат на тоа, а лезбоската форма $\delta\tau\tau\omega$ (Sapph. 16.3-4.), генитив од $\delta\sigma\tau\iota\varsigma$, „кој и да е“ покажува дека завршокот $-\omega$ може да произлезе и од контракција на e и o .

На натписите од архаичниот период завршокот за генитив сингулар во ајолските дијалекти се бележи со $-O$, сп. τO *Πυθίο* (Jeffery (1961) 94/2b, Теба, прва четвртина на 7 в.п.н.е.), *Βελφαίο* (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј, Тесалиотида, 450-425 г.п.н.е.), *Διφίλο ΠροθοέΟ* *Κεβρηνίο* (Troad 18, Троада, 5 в. п.н.е.).

По воведувањето на јонскиот алфавет во сите три дијалекти, долгото o од генитивот се бележи исто како и примарното долго o , на натписите од Бојотија, Лезбос и Ајолида со ω , а во Тесалиотида, Хестијотида и Магнезија со ov заради затворањето на долгите вокали. Но за областите Пелазгиотида и Перајбија не е својствен завршокот $-ov$. Тука од една страна се употребува завршокот $-oio$, во неговиот неизменет облик, а од друга страна завршокот $-oi$, кој веројатно настанал со апокопа на крајното o од $-oio$, односно со елизија. Метричката анализа на Хомеровите епови ни покажува како можело тоа да се случи. Споредбата покажува дека употребата на завршокот $-oio$ во споредба со употребата на завршокот $-oi$ е лимитирана од повеќе аспекти, а писарите кои го употребуваат овој завршок, најчесто го употребуваат неконтрахиран и завршокот за генитив $-\bar{ao}$ кај имињата од машки род со a -основа.

Ваквата поделеност во поглед на завршокот за генитив сингулар кај имињата со тематска основа секако укажува на различни тенденции при упростувањето на деклинацијата на овие имиња во различни делови од Тесалија. При толкувањето на овие тенденции треба да се земе предвид и развојот на завршокот за датив сингулар во овие области, односно упростувањето на дифтонгот $-\bar{oi}$ во $-\bar{o}$ и употребата на локативскиот завршок $-oi$ во функција на датив. Во таа смисла појавата на форми на $-O$ како $\kappa E\nu O$ (BSH 88 (1964) 400-402/1.5, Фера, 5 в.п.н.е.) на архаични натписи и во Пелазгиотида може да се протолкува како обид да се разедначи генитивот од дативот, кој во тој период се бележи со $-OI$ и се изедначува со генитивскиот завршок. На два од натписите кои содржат генитивски форми на $-O$ има и форми на датив сингулар и тие завршуваат на $-oi$, односно $-\omega\iota$ (види стр. 143-144). Но завршокот $-\bar{o}$ не можел да биде продуктивен во овие области откако и завршокот за датив сингулар станал $-\bar{o}$. Затоа во областите Пелазгиотида и Перајбија се распространила употребата на завршокот за генитив сингулар $-oi$. Од истите причини, за да се избегне изедначувањето на дативот со генитивот во Тесалиотида се распространила употребата на локативскиот завршок $-oi$ во функција на датив.

χλωρότερα δε ποίας
ἔμμι

„жолтеам како билје“

Сапфо, 2.14-15
(препев од старогрчки Е. Колева,
Антологија на хеленската лирика, Скопје 1996, стр. 218)

4. СИНТАКСИЧКО ЗНАЧЕЊЕ НА ФОРМИТЕ ЗА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР

Во помикенскиот период од развојот на грчкиот јазик формите на генитивот се употребуваат и со именки и со глаголи и адвербијално, со предлози или без предлози во рамките на три сфери на значења: припадност или релација во најшироката смисла на зборот, припадност на една целина – партитивност и одвојување. Последнава функција на генитивот е всушност функција на аблативот. Веќе кај Хомер сите наставки за генитив сингулар *-es/-os/-s, *-syo и *-so ги покажуваат сите значења, сп. припадност или релација, *Πριάμοιο πόλις* (Hom. Il. 1.19), „градот на Пријам“, *μύθῳ Ἀθηναίης* (Hom. Il. 1.221), „зборот Атенин“, *υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος* (Hom. Il. 2.693), „...од господарот Евен Салепиев синови...“; партитивност, *αἵματος ὄφρα πίω* (Hom. Od. 11.96), „за да се напијам крв (од крвта)“, *πλησάμενος δ'οἴνοιο δέπας* (Hom. Il. 9.224), „наполнил чаша со вино“, *βάλε Πριάμιδαο κατ'ἀσπίδα πάντοσε ἴσθην* (Hom. Il. 3.356), „та му го погоди рамниот штит на синот од Пријам“; одвојување, *διώκετο οἶο δόμοιο* (Hom. Od. 18.8), „го терал ... од домот му сопствен“, *στερέσαι τῆς Ληίδος* (Hom. Od. 13.262), „да ме лиши од пљачка“, *τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἦγαγον ἐξ Αἴδαο* (Hom. Od. 11.625), „јас му го донесоф пак и го изнесоф ... од Аид“.

Се смета дека индоевропската наставка за генитив сингулар *-es/-os/-s е и генитивска и аблативска, односно дека во протоиндоевропскиот немало посебна наставка за аблатив кај имињата со атематска основа. Кај имињата со тематска основа пак, наставката *-syo на индоевропско ниво има само генитивско значење, а аблативот завршува на *-ōd. Траги од овој завршок има и во грчкиот, на натписи од Локрида и Фокида, во некои адверби и сложеници. Но откривањето на микенските плочки и дешифрирањето на линеарното Бе писмо покажа дека во грчкиот, синкретизмот помеѓу генитивот и аблативот кај сите типови основи не е стар процес.⁹¹⁸ Заради карактерот на писмото, кое не ги бележи јасно вокалните падежни наставки, заради елиптичноста на стилот со кој пишувале писарите и конечно заради административниот карактер на плочките, односно заради ограниченоста на нивната лексика, секој обид да се истражуваат систематски падежните функции се соочува со големи и понекогаш непремостливи тешкотии. Сепак, компаративната метода на проучување овозможува да се дојде до некакви резултати и на овој план.

4.1. Значењето на формите на генитив сингулар на микенските плочки

Најголемиот дел од примерите на генитив од сите категории зборови и од сите деклинации на микенските плочки се детерминативи на друго име и при тоа искажуваат припадност, релација, однос на субјект или објект.⁹¹⁹

Генитивот ги дополнува зборовите со кои се означуваат различни типови на земјиште, како *ko-to-na*, */ktoinā/*, „земја“, *ko-to-na ki-ti-me-na*, */ktoinā ktimenā/*, „приватна земја, земја во трајна сопственост“ и *ko-to-na ke-ke-me-na*, */ktoinā k(h)ekhemēnā/*, „заедничка земја, земја во привремена сопственост“, сп. *wa-na-ta-jo-jo*, *ko-to-na*, *ki-ti-me-na*, (PY En 609.3) */Warnātāyoyyo ktoinā ktimenā/*; *az-ti-jo-qo*, *ko-to-na*, *ki-ti-me-na* (PY En 74.11), */Aithiyok^wos ktoinā ktimenā/*; *ta-ra-ma-ta-o*, *ko-to-na ki-ti-me-na* (PY Ea 821), */Thalamātā(h)o ktoinā ktimenā/*, „приватна земја на Варнатај, на Ајтиокво, ... на Таламата“; *ku-ru-no-jo me-ri-te-wo*, *ko-to-na*, *'ke-ke-me[na]*' (PY Ea 801), */Ku-ru-no-jo melitēwos ktoinā k(h)ekhemēnā/*, „земја во привремена сопственост на К. медарот“. Примери има и со именката *ka-ma*, */kamā/*, сп. *ne-qe-wo*, *e-da-e-wo*, *ka-ma* (PY Eb

⁹¹⁸ Илиевски (1961) 55 и понатаму.

⁹¹⁹ Vilborg (1960) 132; Risch (1986) 70; Bartoněk (2003) 442.

495.1), /*Neig^whēwos e. kamā*/, „кама на Нејгвеј...“,⁹²⁰ а и со *o-na-to, /onāton/*, „парцела земја дадена на ползување“, сп. *o-na-to / wo-jo, *35-to* (PY Eb 472.B), „парцелата на својот (своето)“.⁹²¹

Генитивот доаѓа и со именки, кои претставуваат географски поими како /*worwos*/, и *wo-wi-ja, /worwiya/*, „меѓа“, помик. ὄρος, сп. *wa-no-jo, wo-wo, /Wapnoyo worwō/* (PY Cn 40.1), „од Варнова меѓа“; *te-ka-o wo-wo* (PY Na 571), /*Megā(h)o worwō/*, „од Мегова меѓа“; *o-re-e-wo wo-wo* (PY Cn 600.1.2.3.4), /*Ore(h)ēwos worwō /*, „од Ореева меѓа“. Ваквите синтагми, претставуваат топоними и имаат паралела во словенските јазици, на Балканскиот Полуостров.⁹²²

На плочката од Пил, Eq 213 неколку топоними во генитив зависат од формата *o-ro-jo*, која веројатно значи „област“. Во првите два реда од плочката можеме да ја прочитаме реченицата *o-wi-de, a-ko-so-ta, to-ro-qe-jo-me-no, a-ro-u-ra, a2-ri-sa a-ke-re-wa, o-ro-jo, to-so-de, pe-mo* GRA 8, /*hō wide Alksoitās trok^weyomenō arourans Halisā Agrēwās o-ro-jo tossonde spermo* GRA 8/, „Ова го виде Алксојта додека Халиса ги обиколуваше ораниците, област на Агрева толку семе ЖИТО 8.“ Во следните редови уводната формула е скратена со *o-da-a2*, по што следува само топоним во генитив проследен со *o-ro-jo* и *to-so-de pe-mo*, сп. *o-da-a2, ko-tu-wo, o-ro-jo, to-so-de, pe-mo* GRA 20/, /*hō da ha Gortuwos o-ro-jo tossonde spermo* GRA 20/, „област на Гортија, толку семе“.⁹²³

Примери во кои генитивот искажува сопственост има и со општи именки, кои означуваат конкретни предмети, на пр. во Пилската Sa серија, генитив од лично име вообичаено се употребува со именката *wo-ka, /wokhā/*, помик. ὄχος, „кола“,⁹²⁴ сп. *e-ti-ra-wo-jo, wo-ka* (PY Sa 1264), /*Ertilāwoyo wokhā/*; *e-pi-wo-qa-ta-o, wo-ka* (PY Sa 1266), /*Epiwok^wtā(h)o wokhā/*; *ke-ro-ke-re-we-o, wo-ka* (PY Sa 487), /*Khērokwe(h)os wokhā/*, „кола на Ертилав, ... на Епивоквата, ... на Херокле“.

Примери на генитив има и со *wo-i-ko, wo-ko, /woikos/*, οἶκος, „куќа, храм“, сп. *Ma-ri-ne-wo, wo-i-ko-de* (KN As (2) 1519.11), /*Ma-ri-ne-wo woikonde/*; *po-ti-ni-ja wo-ko-de* (TH Of 36.2), /*Potniyās woikonde/*, „во домот (храмот) на М. , ... на Потнија“⁹²⁵. Веројатно на ваков начин треба да се разбере и синтагмата *qa-ra2-to-de* (TH Of 37.1), која е составена од личното име *qa-ra2, /K^walyans/*, Πάλλας, во генитив и честичката -δε. Кај Хомер се среќава изразот ἄϊδος δέ (Hom. Il. 7.330), „во Адот“, елиптична синтагма која се развила од изрази како εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν (Hom. Il. 22.52), εἰς Ἄϊδαο δόμους (Hom. Od. 10.175), δῶμ' Ἄϊδαο (Hom. Il. 15.251), сп. и εἰν Ἄϊδαο (Hom. Il. 22.389), εἰς Ἄϊδος (Hom. Il. 13.415). Според тоа и микенското *qa-ra2-to-de*, „(за) кај Квалјант“ може да биде кратенка од една синтагма „(за) во куќата на Квалјант“.⁹²⁶ А кон оваа група на примери може да се додаде и синтагмата **o-^w34-ta-o do-de* (TH Of 33.1), „во куќата на О...“, ако *do-de* е /*dōm-de/* или /*dō-de/*, сп. кај Хомер δῶ, „дом, дома“.⁹²⁷

Генитив кој означува поседување има и со други именки, сп. *o-pi, ta-ra-ma-ta-o qe-to-ro-ro-pi o-ro-me-no* (PY Ae 134), /*opi Thalamātā(h)o k^wetropopphi (h)oromenos/*, „што ја надгледува стоката на Таламата“; *ka-pi-ni-ja, a-ti-ja, 6* (PY Vn 46.2), /*kapniyās antia/*, „попречни елементи од оцак“; *ka-pi-ni-ja e-ru-mi-ni-ja, 4* (PY Vn 46.3), /*kapniyās elumniai/*, „носечки греди од оцак“; *ka-pi-ni-ja ta-ra-nu-we 12* (PY Vn 46.4), /*kapniyās thrānuwes/*, „хоризонтални греди од оцак“.⁹²⁸ (види стр. 73).

⁹²⁰ Documents² 239, 240; Илиевски (2000) 137 и натаму.

⁹²¹ Perpillou (1984a) 216-217; Maurice (1990) 164. Види стр. 125 и 126.

⁹²² Interpretation² 77; Илиевски (2000) 169-170.

⁹²³ Ruy Pérez (1957) 204; Interpretation² 218.

⁹²⁴ Documents² 373; Interpretation² 324; Илиевски (2000) 261.

⁹²⁵ TT II. 93; Killen (1979) 176.

⁹²⁶ TT II. 87-88; Mémoires IV². 1179; види и Perpillou (1987) 274.

⁹²⁷ TT II. 88-89; Killen (1979) 176; Perpillou (1987) 274.

⁹²⁸ Documents² 504; Vaumbach (1972) 385-386.

Формата *ko-ru-to /koruthos/* од *κόρυς*, „шлем“ (види стр. 16) во Пилската Sh серија, сп. 733; 737; 740.а; 741; 742; 743;744 се употребува заедно со *o-pa-wo-ta, /opaworta/*, „плочки-штитници“ и *pa-ra-wa-jo, /parawwayō/*, „наушници“ забележани како кратенки O и PA.⁹²⁹

Еден дел од генитивите (вообичаено од лични имиња или апелативи) квалификуваат именки кои означуваат некаква група на луѓе, при што со генитивот се означува всушност човекот, кој е на чело на таа група. Тие одат со именката *qa-si-re-wi-ja /g^wasilēwiyā/*, „работна група на басилевсот“, сп. *a-ki-to-jo, qa-si-re-wi-ja* (PY Fn 50.1), */Alkithoyyo g^wasilēwiyā/*; *a-ta-no-ro, qa-si-re-wi-ja* (PY Fn 50.3), */Antānoros g^wasilēwiyā/*, „за работната група на Алкит, ... на Антанор“⁹³⁰ или со именката *ke-ro-si-ja, /geronsiyā/*, *γερουσία*, „група на искусни знаетчи“ , сп. *ta-we-si-jo-jo, ke-ro-si-ja* (PY An 261v.1), */Thawēsiyoyyo geronsiyā/*; *a-pi-qo-ta-o, ke-ro-si-ja* (PY An 261 v.5), */Amphig^whoitā(h)o geronsiyā/*, „занаетчиска група на Тавесиј на Амфигвојта“;⁹³¹ *o-ka, /orkhā/*, помик. *ἀρχή*, „команда“, сп. *to-ro-o, o-ka*, (PY An 519.1) */Trō(h)os orkhā/*; *ku-ru-me-no-jo, o-ka* (PY An 654.1), */Klumenoyyo orkhā/*; *e-ko-me-na-ta-o, o-ka* (PY An 661.9), */Erkhomenātā(h)o orkhā/*, „команда на Трос, на Климен, на Ерхомената“.⁹³²

Примери на генитив има и покрај именки, кои се поврзани со соодветен глаголски корен, така што синтагмата со генитив би можела да се замени со фраза составена од глаголска форма + субјект или глаголска форма + објект. Така со генитив се дополнува именката *o-pa, /hopāl/*, „подготовка, обработка“, која е поврзана со глаголот *ἔπω* (види стр. 73), *a-re-ki-si-to-jo, o-pa* (KN Sf (2) 4420.а), */Aleksitoyyo hopāl/*, „подготовка на Алексит“.⁹³³ Неколку генитиви одат со *a-ko-ra, /agorā/*, „збир“, *ἀγορά*, „собрание, пазар, набавка“ во врска со *ἀγείρω*, „прибирам“, сп. *a-pi-me-de-o, a-ko-ra* (PY Cn 655.5), */Amphimēde(h)os agorā/*; *a-ko-so-ta-o, a-go-ra* (PY Cn 453.1), */Alksoitā(h)o agorā/*, „збир на Алксомед, на Алксомед“ и *a-ke-o, a-ke-re* (PY Cc 660.а), */Alkeyos ageirei/*, „Алкеј прибира“.⁹³⁴ Во Пилската серија Es се среќаваат лични имиња во генитив кои се однесуваат на *do-so-mo, /dosmos/*, помик. *ἄποδοσμός*, „дажба“ во врска со *δίδομι*, „давам“, сп. *ko-pe-re-wo, do-so-mo* (PY Es 644.1), */Ko-pe-re-wo dosmos/*, „дажба на К.“ и *do-se* (PY Un 718.3.9), */dōsei/*, употребено во контекст на *do-so-mo*.⁹³⁵

Генитив сингулар се среќава и покрај именки-апелативи, кои означуваат некаква функција или служба, на пр. со *po-ti-ni-ja, /potnia/*, *πότνια*, „господарка“, *da-pu-ri-to-jo, po-ti-ni-ja* (KN Gg (1) 702.2), */Daburinthoyyo potniai/*, „На Господарката на Дабиринт“,⁹³⁶ со *i-je-re-ja, /hiyereyua/*, *ἱερεία*, „свештеничка“, сп. *i-je-re-ja, pa-ki-ja-na* (PY Eb 339.А), */hiyereyua Sphagiyainās/*, „свештеничката на Сфагијна“.⁹³⁷

Особено се чести генитивите со *do-e-ro, /doelos/*, *δοῦλος*, „роб“ и *do-e-ra, /doelā/*, *δούλη*, „робинка“, сп. *a-te-mi-to, do-e-ro* (PY Es 650.5), */Artemitos doelos/*, „роб на Артемида“; *ka-pa-ti-ja, do-e-ro* (PY Eb 539.9), *Karpathiyās doelos*, „роб на Карпатија“; *to-so-de do-e-ro ... pu-ra-ta-o* (PY Jn 605.11), */tossoide doeloi Pulartā(h)o/*, „толку робови ... на Пиларта“.⁹³⁸ Примери има и со именките *ko-wo, /korwos/*, јон. *κοῦρος*, „момче“ и *ko-wa, /korwā/*, јон. *κούρη*, „девојче“, сп. *we-we-si-jo-jo, ko-wa, me-zo-e* (KN Ak (2) 622.1), */Werwesiyoyyo korwai mezo(h)es/*, „постари девојчиња на

⁹²⁹ *Documents*² 375-381; *Interpretation*² 329; Stella (1965) 81-82; Илиевски (2000) 241.

⁹³⁰ *Études* 127; *Dic. Mic.* II. 190-191; Илиевски (2000) 183.

⁹³¹ *Études* 121; Deger-Jalkotzy (1998-1999) 66-67.

⁹³² Risch (1958) 43 и (1986) 70; *Mémoires* III. 61; Schmitt-Brandt (1968) 70-71.

⁹³³ Melena (1983) 282, 285-286; Killen (1992) 374, 378 и (1999) 328 и натаму; Shelmerdine (1987) 337, 340-342; Palaima (2004a) 224, 227.

⁹³⁴ *Documents*² 200-201; *Études* 217; Bennet (1992) 68; Илиевски (2000) 119.

⁹³⁵ De Fidio (1977) 16-17, 20; *Mémoires* IV. 108.

⁹³⁶ *Interpretation*² 238, 250; *Études* 108; Илиевски (2000) 222-223.

⁹³⁷ Petruševski (1959a) 84 и (1979) 261.

⁹³⁸ *Mémoires* II. 76-77.

Вервесиј“.⁹³⁹ Именките *κοῦρος* и *κοῦρη* во помикенскиот период се употребуваат и во значење „син“, „ќерка“, така што не е исклучено дека и во микенскиот во некои случаи го имале тоа значење,⁹⁴⁰ сп. KN Ai (1) 63 (види стр. 116).

Генитивот искажува потекло покрај именките *tu-ka-te*, */thugatēr/*, *θυγάτηρ*, „ќерка“, сп. *o-te-ra*, *tu-ka-te-re* (MY Oe 106.2), */Hoterās thugatrei/*, „на ќерката на Хотера“⁹⁴¹ и *i-65*, *hiyus*, *vívς*, „син“, сп. *pe-ri-me-de-o*, *i-65* (PY Aq 64.7), */Perimēde(h)os hiyus/*, „син на Перимед“.⁹⁴²

Секако искажува релација и кога доаѓа само со лично име. На Пилската плочка PU Vn 1191, се наведуваат неколку женски имиња, пред кои стои машко име во генитив, сп. *me-ti-ja-no-ro wo-di-je-ja 1*, */Mēstijānoros Wordiyeyya 1/* (PY Vn 34.1), „Вордиеја, на Местианор“; *de-ki-si-wo-jo pi-ri-ta 1*, */Deksiwoyyo Philistā 1/* (PY Vn 34.4), „Филиста, на Дексивој“. А во тебанската Ug серија неколку пати се наведени машки лични имиња, кои се детерминирани со друго машко име во генитив, сп. *a-ka-to-wa-o / au-to-te-qa-jo* (TH Ug 4), */Alkathowā(h)o Autotēg^wayos/*, „Автотегај, на Алкатова“. Но каква е релацијата меѓу двете лица, не можеме да бидеме сигурни.⁹⁴³

И генитивот што се јавува покрај формите *po-ku-ta* и **34-te*, сп. *a-pi-me-de-o*, *po-ku-ta* (KN C (4) 911.10); *e-ko-me-na-ta-o*, **34-te* (PY Aq 218.11), веројатно искажува релација, но и во овој случај не можеме да бидеме сосема сигурни, за тоа каква е точно релацијата, бидејќи не сме сигурни ни за интерпретацијата на овие два збора. Формата *po-ku-ta* можеби е апелатив. Според Рејх тоа е една именка */pokutās/*, што значи „човек, што се грижи за ситна стока“, а личното име *a-pi-me-de*, */Amphimēdēs/*, *Ἀμφιμήδης* што стои во генитив е името на таткото, значи генитивот искажува потекло.⁹⁴⁴ Формата **34-te*, пак во зависност од интерпретацијата на силабограмата **34*, може да биде *φράτηρ*, „брат“⁹⁴⁵ или *λυτήρ*, „човек што ослободува“, а во микенскиот, можеби „коњушар, човек што ги ослободува коњите“.⁹⁴⁶

Уште еден таков пример има во фразата *pe-ri-me-de-o*, *i-65*, *po-so-ri-jo-no*, *te-ra-ni-ja* (PY Aq 64.7). Формата *po-so-ri-jo-no* е генитив од */Psoliyōn/*, но не знаеме што е *te-ra-ni-ja*, дали е апелатив или лично име во номинатив, така што врската помеѓу генитивот и номинативот не можеме да ја определиме со сигурност. Слично останува нејасна и врската помеѓу *me-wi* и *ki-e-u*, */Khi(h)eus/*, сп. на истата плочка *me-wi*, *e-ru-ta-ra*, *me-ta-pa*, *ki-e-wo* (p. 16).

Еден пример на посвоен генитив има и со глагол, сп. *pe-se-ro-jo*, *e-e-si*, *MUL 1 ko-wa 1 ko-wo 1* (KN Ai (1) 63), */Pselloyyo e(h)ensi MUL 1 korwā 1 korwos 1/*, „Пселос има една жена, едно девојче, едно момче“.⁹⁴⁷

На некои плочки зборот од кој зависи генитивот не е напишан со силабограми, туку е искажан со идеограма. Така, покрај име во генитив може да стои само идеограмата *MUL* или *VIR*, сп. *ko-ma-we-to MUL 2* (KN Ap 618.2), */Komāwentos MUL 2/*; *a-ko-ro-da-mo-jo VIR 3* (KN B (1) 1025.b), */Akrodāmoyyo VIR 3/*. Како и во случајот кога личното име во генитив зависи од друго име и тука не можеме да бидеме сосема сигурни за релацијата. Можеби станува збор за мажи и жени, робови или работници под надлежност на наведеното лице.

На плочките од Кноската серија D и Пилската C, пак генитивите од лични имиња што се јавуваат во една елиптична формула, сп. *ko-te-u / ka-to-ro 'se-to-i-ja' OVIS'* (KN Do 1054), */Ko-te-u, Se-to-i-ja, Kastoros OVIS'/*; *a2-ne-u-te*, *pa-ro*, *ka-so*, *a-ko-so-ta-o CAP^m 45* (PY Cn 599.2), */a2-ne-*

⁹³⁹ *Documents*² 162; Илиевски (2000) 88; Bartoněk (2003) 442.

⁹⁴⁰ Vilborg (1960) 132; Carlier (1999) 188.

⁹⁴¹ Duhoux (1973) 130; Carlier (1999) 187.

⁹⁴² *Études* 362; Duhoux (1973) 130; Carlier (1999) 188-189.

⁹⁴³ Chadwick (1970) 122-123; *TT* II. 86; Duhoux (1973) 124 фус. 5.

⁹⁴⁴ Ruijgh (1992) 544, 552.

⁹⁴⁵ Perpillou (1984a) 218-219; Maurice (1990) 163-164.

⁹⁴⁶ *Interpretation*² 23; Duhoux (1983) 120-121; Bartoněk (2003) 442.

⁹⁴⁷ Vilborg (1960) 132; *Interpretation*² 125; *Études* 153 фус. 283.

u-te, paro Kasoi, Alksoitā(h)o SAP^m 45/, може да се претпостави дека зависат од зборот што е искажан со идеограма, но исто така и дека зависат од едно испуштено *a-ko-ra*. Во зависност од тоа може да се претпостави дека овие лица се сопствениците на стадата, или пак дека се луѓе задолжени за прибирање на стоката, чиј сопственик е палатата. Некои од имињата од серијата D се јавуваат и во други серии можеби со истата функција, сп. *wi-jo-qa-ta-o* на KN Dq (3) 1026.a и Ld (1) 598.1.⁹⁴⁸ Истото може да се претпостави и за генитивите од лични имиња на неколку вази од Теба, сп. *re-u-ko-jo* (TH Z 849; 851; 852; 882), *ri-*82-ta-o* (TH Z 853).⁹⁴⁹

Во сферата на посесивниот генитив влегуваат и петте генитивски форми што зависат од предлогот *ἐνεκα*, „заради, за“,⁹⁵⁰ сп. *ke-re-te-u*, *e-ke*, *e-ne-ka*, *i-qa-jo* GRA 5 (PY Ea 59.2-5), */Krētheus (h)ekhei eneka (h)ikwoyo* GRA 5/, „Кретеј има заради коњот“; *e-ne-ka*, *'o-pa'* (KN Am(2) 821.1.2), *leneka hopās/*, „заради извршената обработка“.⁹⁵¹

Значење на партитивност може да се препознае кај неколку примери на генитив од именки што означуваат материја, која не може да се брои, туку само се мери како количина, а за кои, од контекстот се гледа дека зависат од глагол. Формата *me-ri-to* од *me-ri*, */meli/*, μέλι, „мед“ се среќава на плочката PY Un 718.5 каде што се набројуваат одредени количини прехранбени продукти и животни, кои му се принесуваат на Посејдон, сп. (p. 1) *po-se-da-o-ni*, *do-so-mo*, */Poseidā(h)ōni dosmos/*. Формата *me-ri-to* се среќава меѓу продуктите, кои ги принесува лицето *e-ke-ra2-wo*, сп. (p. 2) *e-ke-ra2-wo* (p. 3) *do-se*, GRA 4 VIN 3, BOS^m 1 (p. 4) *tu-ro2*, TURO₂ 10 *ko-wo*, *153 1 (p. 5) *me-ri-to*, V 3. Генитивот веројатно зависи од формата *do-se*, */dōsei/*, 3 л. синг. фут. од *δίδωμι*, „давам“. Анализата на Т. Палајма на досието на писарот бр. 24, кој ја има напишано оваа плочка покажа дека тој во повеќе случаи зборот, кој е искажан со идеограма, го бележи и со силабограми, сп. и *to-so-jo* (види стр. 127-129).⁹⁵²

Формата *ku-mi-no-jo* од */kuminon/*, *κῦμινον*, „ким“, се јавува на плочката MY Ge 602, во третиот ред, сп. *pe-ke-u*, *ku-mi-no-jo[ma-ra-]tu-wo* V 1 *sa-sa-ma* Z 2 *sa-pi-de '6'*, */Sperheus, kuminoyou ... marathuwon* V 1, *sāsama* Z 2, *sarpides* 6/, „Сперхеј, од кимот, копар, сусам ...“. Иако другите имиња на мирудии и продукти се наведени во номинатив-акузатив, имајќи го предвид глаголот *ὀφείλω*, „должам“ во уводната реченица, сп. *jo-o-po-ro*, *a-ro-mo[...si-mi-jo*, */yō orhlon arōmo[.do]smiyon/*, „Вака беа должни да дадат мирудии“, може да се претпостави дека писарот спонтано употребил и еден генитив, за да означи целина од која се издвојува дел.⁹⁵³

И формата *ne-wo-jo* од */news/*, *νέος*, „нов“ можеби претставува таков пример, иако самата не значи материја, но се однесува на именка, што значи материја. На плочката KN Fh 5506.b, која е зачувана само делумно можеме да прочитаме [...]-*ra-de* / *ne-wo-jo* OLE 4[] *vac*. []. Придавката во генитив го детерминира зборот *ἔλαιον*, мик. *e-ra2-wo*, „масло“ кој е искажан со идеограмата за масло, сп. во истата серија, на плочката 375, *[ne-wo* OLE 10[. Во овој случај нема глагол, туку во истата серија ја има именката *a-pu-do-si*, */apudosis/*, *ἀπόδοσις*, „враќање,

⁹⁴⁸ Killen (1979) 155.

⁹⁴⁹ Catling et al. (1980) 90.

⁹⁵⁰ Формата *do-ro-jo-jo* од *do-ro-jo*, */Droyos/* која на плочката PY Cn 45.6 се јавува со предлогот *pa-ro* е веројатно грешка. Во серијата Cn со */paro/* + лично име во датив-локатив се означува човекот кај кого се наоѓаат животните, додека името на сопственикот / колекторот стои во генитив, сп. *pa-ro*, *do-ro-jo-jo*, *a-ko-so-ta-o* CAP^f 35, */paro Droyoyo, Alksoitā(h)o CAP^f 35/*, „кај Дрој, на Алксојта, 35 кози“ и *pa-ro pe-qe-we, a-ke-o-jo* CAP^f 35 (PY Cn 45.5), */paro Pekwēwei Alkeoyyo CAP^f 35/*, „кај Пеквеј, на Акеј, 35 кози“, види Householder (1960) 9; *Documents*² 541; Risch (1986) 73 фус. 32.

⁹⁵¹ *Gr. Gr.* II. 552; Vilborg (1960) 120; Thumb – Scherer (1959) 359; Chadwick (1998-1999) 32.

⁹⁵² Palaima (2004b) 269-275; Vilborg (1960) 132.

⁹⁵³ Hajnal (1995) 263. Сепак заради оштетеноста на плочката на ова место не може сосема да се исклучи можноста дека формата *ku-mi-no-jo* е грешка, т.е. можеби последниот знак *jo* е знакот за мерка, *T*, види Melena (1977) 239.

отплата“, сп. KN Fh 340; 5434, која треба да се подразбере и на плочката KN Fh 5506 и да се поврзе со генитивот *pe-wo-jo OLE*.⁹⁵⁴

Значење на партиитивност може да се препознае и во синтагмата *o-na-to, ke-ke-me-na, ko-to-na, /onāton k(h)ekhemēnās ktoinās/*, која се среќава во Пилските серии Еб и Ер. Дека формите *ke-ke-me-na* и *ko-to-na* треба да ги сметаме за генитиви потврдуваат ретките примери, каде што тие стојат во плурал, сп. *ko-to-na-o, ke-ke-me-na-o, o-na-ta* (PY Eb 297.2). Во Пилската серија Еа именката *o-na-to* доаѓа и само со *ko-to-na*, сп. PY Ea 481, *ra-pa-do, e-ke, o-na-to, su-qo-ta-o, ko-to-na GRA T 1, /Lampadōn (h)ekhei onāton sug^wōtā(h)o ktoinās GRA T 1/*, „Лампадон се ползува од парцела од земјата на свињарот“. Еднаш во серијата Ер *o-na-to* се среќава и со *ka-ma*, сп. *e-u-]ru-wo-ta, te-o-jo, [do-e-]ro, e-ke-qe[ka-]ma, o-na-to* (PY Er 613.9), */Euruwoitās, the(h)oyyo doelos, (h)ekhei k^we kamās onāton/*, „Евривојта роб божји се ползува од парцела од кама“.⁹⁵⁵ Глаголот *ὀνίνημι* со кој е поврзана именката *onāton* во помикенскиот период оди со партиитивен генитив и значи „се ползувам (имам полза) од нешто, од некого“, сп. *δαυτὸς ὀνίησο* (Hom. Od. 19.68), „доста си вечерал“ (нека ти е на здравје вечерата, ползувај се од гозбата); *τί σευ ἄλλος ὀνήσεται* (Hom. Il. 16.31), „Што друг ќе се ползува од тебе...“.

На микенските плочки генитивот се употребува и за да значи материјал од кој нешто е направено. Така во Пилската и Кноската S серија се употребуваат формите *e-re-pa-to* (PY Sa 793), */elephantos/*, генитив од *ἐλέφας*, „слон, слонова коска“, *e-ri-ka* (KN So 894.4; (1) 4430.b), */helikās/* од */helikā/*, арк. *ἑλίκα*, „врба“; *pte-re-wa* (KN Se 879.b; 891.B; 892; 893; So (1) 4429.b), */ptelewās/* од */ptelewā/*, *πτελέα*, „брест“ за да се опише материјалот од кој се направени колцата и нивните делови. Примери има и во Пилската Та серија.⁹⁵⁶

Можеби на микенските плочки има и пример за генитив со кој се искажува вредност, цена⁹⁵⁷ или можеби мерка, ако формата *to-so-jo, /tossoyyo/* на плочката PY Er 312 значи „од толку“, а зборот *pe-ma* „засеана површина, посев“, сп. (p.1) *wa-na-ka-te-ro, te-me-no* [(p.2) *to-so-jo pe-ma GRA 30, /wanakteron temenos tossoyyo sperma GRA 30/*, „имот на владетелот, посев од толку GRA.“ и (p. 7) *wo-ro-ki-jo-ne-jo, e-re-mo* (p. 8) *to-so-jo, pe-ma GRA 6/*, */wo-ro-ki-jo-ne-jo erēmon tossoyyo sperma GRA 6/*, „напуштена земја ..., посев од толку GRA“ (види стр. 129).

Исто така со повеќе примери е потврдено и темпоралното значење на генитивот. Имињата на месеците на микенските плочки се наведуваат во генитив и служат за датирање исто како на дијалектните натписи подоцна, сп. *de-u-ki-jo-jo 'me-no', /Deukiyoyyo tēn(n)os/* (KN Fr (1) 1.1), „во месецот Девкиј“; *pa-ki-ja-ni-jo-jo, me-no* (PY Fr 1224), */Sphagiyanīoyyo tēn(n)os/*, „во месецот Сфагијаниј“.⁹⁵⁸

На прашањето дали на микенските плочки има примери на генитив сингулар со аблативно значење, какво што имплицира поимот одвојување, одговорот треба да го побараме пред сè меѓу топонимите. Бројот на генитиви од топоними во споредба со бројот на генитиви од други видови имиња е многу мал, само 12-тина форми од повеќе од 300 примери на генитив. А топонимите се често застапени на микенските плочки и во многу случаи контекстот потврдува дека тие го означуваат местото од каде доаѓа нешто. Но во тие случаи кај консонантските основи и кај тематските основи формата завршува на *-e, /-ē/* и *-o, /-ō(d)/*, а не на *-o, /-os/* и *-o-jo, /-oyyo*.

Што се однесува до значењето, за поголемиот дел од примерите контекстот јасно ни покажува дека тие се употребени како детерминативи на друго име. Формите *a-ke-re-wa,*

⁹⁵⁴ Hajnal (1995) 262.

⁹⁵⁵ Vilborg (1960) 132; Bartoněk (2003) 443.

⁹⁵⁶ *Introduction*² 58; Vilborg (1960) 133; Duhoux (1973) 130-131; Bader (1965) 11; Bartoněk (2003) 443.

⁹⁵⁷ *Mémoires* IV. 83-85; сп. и *Études* 346 фус. 41.

⁹⁵⁸ *Introduction*² 58; Vilborg (1960) 132-133; Risch (1986) 70; Bartoněk (2003) 443; Илиевски (1961) 90-91.

/Agrēwās/, e-ri-no-wo-to, /Erinowontos/, ko-tu-wo, /Gortuwos/, o-te-pe-o-jo зависат од *o-ro-jo*, формите *da-pu2-ri-to-jo, /Daburinthoyyo/* и *u-po-jo, /Uboyyo/* зависат од *po-ti-ni-ja, /potnia/* (види стр. 76-77).

За неколку примери можностите за интерпретација се пошироки. Формата *se-wo-to* (KN Da 1268.B) можеби го детерминира топонимот *qa-ra* (види стр. 24).

Топонимот **/Odrus/, Ὀθρυς* на плочката KN Co 910.1 е забележан како *o]-du-ru-wo*, сп. *o]-du-ru-wo, a-ko-ra-ja*]. Во Серијата Co се документираат овци, кози, свињи, говеда, кои се опишани како *a-ko-ra-ja, /agoraya/*, „за прибирање, прибрани“. Формата *ka-ta-ra-i* на плочката KN Co 906.1, локатив од топонимот */Katrail/*, упатува на тоа дека топонимите во оваа серија го означуваат местото каде што се наоѓаат наведените стада.⁹⁵⁹ Генитивската форма претставува отстапување, кое и не е толку тешко да се разбере, ако се земе предвид фактот дека посвојниот генитив се испреплетува со локативот, односно во овој случај генитивот може да ни кажува дека животните му припаѓаат на местото **/Odrus/*. Формата *u-du-ru-wo* (фонетска варијанта, со регресивна асимилација од истиот топоним), пак се јавува на плочката KN V (2) 145, сп. (р. 2) *u-wo-qe-ne / u-du-ru-wo '4 9 6'*. Формата *u-wo-qe-ne* веројатно е грешка за *u-wo-qe-we*, номинатив плурал од */uwok^weus/*, „инспектор, надзорник“, сп. крит. *ἐπωπεύς*.⁹⁶⁰ Во следните редови се наброени на истиот начин други апелативи во номинатив плурал, кои се детерминирани со топоним. Топонимот */Katrail/* овој пат гласи *ka-ta-ra-pi* во четвртиот ред и индицира дека и другите топоними се во аблатив, односно дека тоа се местата од каде што доаѓаат наведените лица. Но не е случајност тоа што формата *u-wo-qe-we* е забележана на друга плочка од Кносос, исто така во контекст на топонимот */Odrus/*, сп. *o-du-ru-we, u-wo-qe-we* (KN C 902.6). Оваа плочка претставува листа на апелативи, поврзани со топоними. Неколку пати се наведува именката *ko-re-te*, која означува административна функција поврзана со секој локалитет поединечно. Во последниот ред стои *we-re-we*, а тој апелатив двапати се јавува и на плочката KN V (2) 145, во третиот и четвртиот ред. Со именка што означува административна функција може да дојде генитив, а може и аблатив инструментал, во таа смисла на плочката KN V (2) 145 формата *u-wo-qe-we, /uwok^wēwes/* оди со генитив од */Odrus/*, а во случајот на плочката KN C 902 со аблатив-инструментал, „надзорници на Удрис“ и „надзорници во Удрис“, сп. на плочката PY Jo 438, сп. *e-re-e, po-ro-ko-re-te* (р. 19), */Hele(h)ē po-ro-ko-re-te/* и *e-ra-te-re-wa-o, ko-re-te* (р. 27), */Elatrēwā(h)ōn ko-re-te/*. Во помикенскиот период именките што значат владетел, управител одат со генитив, сп. *ἄναξ ἀνδρῶν* (Hom. II. 1.7), „јуначкиот цар“, а соодветните глаголи и со генитив и со датив, сп. *Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις* (Hom. II. 1.38), „царуваш в островот Тенед“; *ἄρχεῦ Ἀργείοισι* (Hom. II. 2.345), „води ги напред Аргејците“.

Генитивот *pu-ro-jo* од *pu-ro, /Puros/, Πύλος*, се јавува на плочката PY An 129. На плочката се набројуваат мажи, кои се наоѓаат *pa-ro, ti-ki-jo, /paro Stikhiyoi/* (р. 1) „кај Стихиј“ и *pa-ro, ka-ke-u-si, /paro khalkeusi/* (р. 7) „кај ковачите“. Мажите се наброени само по име или по име и занимање. Исклучок има во четвртиот ред, сп. *za-mi-jo, pu-ro-jo VIR 10*. Зборот *za-mi-jo* веројатно е апелатив, сп. *za-mi-jo VIR 9* (KN As (2) 1517 v.2).⁹⁶¹ Топонимот во генитив, може да го означува потеклото на мажите,⁹⁶² како други топоними во аблатив, кои ја имаат истата функција, сп. *ma-te-de, ku-te-re-u-pi, /matēr de Khutreuphi/* (PY An 607.2), „а мајката од Грнчари“. Но имајќи ја предвид синтагмата *u-wo-qe-ne / u-du-ru-wo* (KN V (2) 145.2) значењето на генитивот може да е потесно поврзано со функцијата што ја вршат, односно со нивната припадност на местото *Πύλος*.

⁹⁵⁹ *Interpretation*² 184.

⁹⁶⁰ *Interpretation*² 183; *Documents*² 438; Lejeune (1972) 175 фус. 3 и *Mémoires* II. 204 фус. 20 и 231 фус. 25; Perpillou (1973) 160 и 379.

⁹⁶¹ Зборот е интерпретиран како */zamioi/*, „forced levies“, сп. *ζημία*, „казна“, види *Interpretation*² 465; *Études* 105; */sarmioi/*, сп. *σάρμα* и *σαίρω*, „бришам, чистам“, види Mühlestein (1955) 128; Olivier (1960) 104.

⁹⁶² Sainer (1976) 52.

Примери на генитив кој е неочекуван во контекстот во кој се употребува има од други категории зборови, но за ниеден од овие примери не можеме да потврдиме со сигурност дека има аблативно значење.

На микенската плочка МУ Ge 603, во вториот ред личното име *pu-ke*, /*Phurkēs*/ е наведено во генитив. Серијата Ge содржи податоци за мирудии, односно за плаќање данок со мирудии од местото *A-ke-re-u*, /*Agreus*/, сп. *do-si-mi-ja a-ke-re-u-te* (МУ Ge 606.1), /*dosmiya Agrēuthen*/. Плочката 603 треба да се гледа заедно во пар со плочката 604 од истата серија. На првата плочка се документирани податоците за платениот данок, а на втората плочка, она што останало како долг, *o-pe-ro*, /*ophelos*/, помик. *ὀφειλή*, „долг“. Ако ги споредиме имињата од едната и другата плочка, ќе видиме дека сите имиња на плочката 603 се наведени во номинатив, сп. *ke-po*, /*Kēpos*/, *i-na-o*, /*Inaōn*/, *ra-ke-da-no*, *a-ke-re-wi-jo*, /*Agrēwiyos*/, *pe-ke-u*, /*Sperkheus*/ освен името *pu-ke*, /*Phurkēs*/, сп. *pu-ke-o*. На плочката 604 пак, сите имиња стојат во аблатив, сп. *ke-e-pe*, *i-na-o-te*, *ra-ke-da-no-re*, *a-ke-re-wi-jo*, кој зависи од именката *o-pe-ro*, што се наведува по секое име. Исклучок, повторно е името *pu-ke*, кое сега стои во номинатив или можеби и тоа е во аблатив ако се земе предвид дека се работи за хипокористик на *-ης* (види стр. 46)

Ако ги споредиме и другите две плочки 605 и 602, кои се во ист сооднос, на првата е регистрирано применото, а на втората она што останало да се должи, ќе видиме дека на првата сите имиња се во номинатив, ама и на втората исто така се во номинатив, но тука формулата е поинаква. На оваа плочка наместо именката *o-pe-ro*, на почетокот од листата стои *jo-o-po-ro*, /*yō ōphlon*/, „како што должеа ...“, така што имињата во номинатив се субјект на глаголот. Исклучок има во четвртиот ред каде што наместо очекуваниот номинатив *ka-e-se-u*, стои *ka-e-se-we*. Веројатно е дека писарите ја измешале формулата во која името е субјект на глаголот *ὀφείλω* и онаа во која името стои во аблатив покрај именката /*ophelos*/.⁹⁶³ Што се однесува до генитивот *pu-ke-o*, тој може да се објасни, ако се земе предвид дека на плочките на кои се документира данок, принос, најчесто ја среќаваме именката *do-so-mo*, /*dosmos*/ а таа оди со генитив, сп. *Es* серијата од Пил.⁹⁶⁴ Грешка има и на плочката 604, каде што по името *pu-ke*, наместо *o-pe-ro* е напишано *pe-ro-ro*. Очигледно, бележењето на приносот од ова лице било на некаков начин проблематично.

На сличен начин, како варијација во формулата, може да се објасни и генитивот *tu-wi-no-no*, /*Twinōnos*/ на плочката KN Ga (1) 676.b, сп. номинатив *tu-wi-no*, /*Twinōn*/ во истиот контекст на плочката KN Ga (1) 517.b. И оваа серија зборува за мирудии, а се користат термините *o-pe-ro*, /*ophelos*/ и *a-pu-do-si*, /*apudosis*/, кои можат да дојдат со генитив.

И во Пилската *Es* серија неколку пати се појавува генитив таму каде што не го очекуваме. Оваа серија зборува за принос на богот Посејдон и на три, веројатно административни лица (**34-ke-te*, *we-da-ne-u*, *di-wi-je-u*). Податоците се наведени групно, како списоци на поголеми плочки и индивидуално на помали плочки. Името на оној што го дава приносот, вообичаено стои во генитив со именката *do-so-mo*, /*dosmos*/, „дажба“ или во номинатив, очигледно без да биде синтаксички поврзано името со именката, додека името на примателот на приносот стои во датив, сп. *o-po-ro-me-no*, *po-se-da-o-ne*, *do-so-mo* (PY Es 647.1), /*Hoplomenos Poseidā(h)onei dosmos*/, „Хопломен, принос за Посејдон“.⁹⁶⁵ Но на неколку

⁹⁶³ Илиевски (1961) 93-94 и (1970) 116. За интерпретацијата на имињата како дативи, „долг кај тој и тој“, види Killen (1983b) 225 фус. 29.

⁹⁶⁴ Треба да се земе предвид и фактот дека плочката 603, почнал да ја пишува писарот бр. 58а, а продолжил да ја пишува писарот бр. 59. Зборот *pu-ke-o* е првиот збор што го напишал овој писар и можеби тој спонтано ја сменил мислата, но потоа сепак се вратил на формулата од својот колега, види Killen (1983b) 231.

⁹⁶⁵ De Fidio (1977) 16; *Mémoires* IV. 108 фус. 23.

места во генитив стои и името на оној кој е примател, сп. *a-re-ku-tu-ro-no-ne*, *po-se-da-o-no*, *do-so-mo* (PY Es 649.1), */Alektrunonei Poseidā(h)onos dosmos /; we-da-ne-wo*, *do-so-mo* (PY Es 645.3; 648.3; 651.3; 653.3; 703.3; 726.3; 727.3; 728.3; 729.3), */We-da-ne-wo dosmos/*. Јасно е дека во случајот со името на богот Посејдон е направена грешка, односно инверзија на падежите. Погрешно е напишано и *a-re-ku-tu-ro-no-ne* со *no* наместо *wo*, сп. *a-re-ku-tu-ro-wo-no* (PY Es 644.2), */Alektruwonos/*.

Што се однесува до *we-da-ne-wo*, аблативско значење не би очекувале, бидејќи се работи за име кое е примател. Дека генитивот стои наместо датив, ни покажуваат плочките Es 646.3; 647.3; 649.3, каде што се среќава синтагмата *we-da-ne-we*, *do-so-mo*. Едно можно објаснение е да се претпостави дека писарот употребил *gen. obiecti* како замена за датив. Од истите причини ги измешал падежите на плочката 647. Или пак со употребата на генитивот, писарот сакал да истакне дека приносот е токму за самиот бог, а не за лицето кое се опишува како *we-da-ne-wo*, *do-e-ro*, а кое исто така се спомнува како давател на принос (PY Es 644.6; 650.6; 703.1).⁹⁶⁶ Името на ова лице често се спомнува на Пилските плочки во генитив, како сопственик или колектор на стока во серијата Cn, во врска со мажи во серијата An и Na, така што писарот можеби рутински го употребил генитивот, кој секако би имал за цел да означи, кому му припаѓа приносот.⁹⁶⁷

Аргумент во прилог на тоа дека генитивот се меша со аблативот веќе во микенскиот период би можел да биде фактот, што генитивот во некои случаи, се користи и за да означи потекло, функција, која би можела да се смета за аблативска.⁹⁶⁸ Но всушност, ние можеме да зборуваме за тоа дека уште од најстаро време постоел повеќе од еден начин како да се искаже оваа идеја. Тоа е потврдено и на микенските плочки, каде што паралелно покрај генитивот на потекло и патронимиците се употребуваат со таа функција. Тие завршуваат на *-ios*, исто како во ајолските дијалекти, *a-re-ku-tu-ru-wo*, *e-te-wo-ke-re-we-i-jo* (PY An 654.8), */Alektruwōn Etewoklewe(h)iyos/*,⁹⁶⁹ но исто така има и примери, кои во таков контекст завршуваат на *-o* наместо на *-o-jo* и можеби се аблативи на **-ō(d)*, сп. (PY Ae 344), *pi-ro-wo-na*, *wi-do-wo-i-jo*, *i-*65 VIR 1*, */Philowoinās Widwo(h)iyō (h)iyus VIR 1/*, „Филовојна, син на Видвој, еден маж“ (види стр. 136).⁹⁷⁰

Слично е и со темпоралниот генитив. Постоењето на вакви генитиви во микенскиот не може да биде аргумент дека генитивот имал и функција на аблатив. Времето може да се искажува и со генитив и со аблатив и со локатив и со акузатив. (види стр. 141).

Од анализата на синтаксичките значења на генитивот во микенскиот период се гледа дека сите наставки за генитив сингулар се практично рамномерно застапени во сите контексти, кои во најголема мера ѝ припаѓаат на сферата на посвојноста, а во помала мера и на партитивноста. Исклучок се личните женски имиња со *a*-основа, кои заради семантиката сè разбира не се појавуваат секогаш таму каде што се појавуваат и машките имиња.

⁹⁶⁶ *Mémoires* IV. 108 фус. 24-5.

⁹⁶⁷ De Fidio (1977) 16 фус. 9; *Documents*² 279.

⁹⁶⁸ *Gr. Gr.* II. 118-119; Chantraine (1973) 61.

⁹⁶⁹ Masson (1965b) 217; Carlier (1999) 192-193.

⁹⁷⁰ Morpurgo-Davies (1960b) 44-45, 55; Maurice (1992) 409.

4.2. Значењето на формите на генитив сингулар на натписите од 8-5 в.п.н.е. од ајолските дијалекти

Иако најстарите натписи од 8 до 5 в.п.н.е. се малку на број, а контекстите не се толку разновидни како на подоцнежните натписи, сепак тие ја покажуваат разновидната употреба на генитивот.

Примери на посвоен генитив има со именката *ἱερόν*, „храм“, при што во генитив стои името на богот, сп. *ἱερόν το Πυθίο* (Jeffery (1961) 94/2b, почеток на 7 в.п.н.е., Теба), „храм на Питиецот“, *ἡλιαρός τοπόλονος* (Ducat (1971) 416/263, прва половина од 6 в.п.н.е., Акрајфија), „храм на Аполон“.⁹⁷¹ Овие примери се споредливи со микенските примери на генитив покрај *wo-i-ko*, *wo-ko*, */woikos/*, *οἶκος*, „куќа, дом, храм“, сп. *po-ti-ni-ja wo-ko-de* (TH Of 36.2), */Potniyās woikonde/*, „во домот (храмот) на Потнија“ (види стр. 76-77 и 169).

Генитив се среќава на надгробни споменици со именки што значат „споменик, обележје“, сп. *ἸλϙχίνΟ μνᾶμα* (AD 16 (1960) 181, втора половина од 5 в.п.н.е., Кранон), „споменик на Илксин“, *ΓάσστρΟνος τόδε σᾶμα ΦιλοξένΟ* (Lorenz (1976) 12, 5 в.п.н.е., Пелиј), „ова е гроб на Гастрон, син на Филоксен“; *Φιλομρότοι τὸπίσαμα* (JHS 33 (1913) 316/7, почеток на 5 в.п.н.е., Аргуса), „Обележје на Филомрот“.⁹⁷² Во овој случај во генитив е името на починатиот човек. Многу често ваквата именка и се испушта, па стои само личното име во генитив, сп. *Διφίλο ΠροθοέΟ ΚεβρηνίΟ* (Troas 18, Троада, 5 в.п.н.е.) „На Дифил, син на Протој, од Кебрен“.

Примери има и со именката *ῥρος*, „меѓа“, сп. *ῥόρος το ἡιαρο* (BSH 50 (1926) 391/5, прва половина од 5 в.п.н.е., Теспија), „меѓа на храмот“, *ῥρος τεμένεος* (SEG 45/1085, Метимна, 5/4 в.п.н.е.), „меѓа на имотот“. Оваа именка во микенскиот е забележана како *wo-wo*, */worwō/*, и придружена со име во генитив, се јавува во имиња на места, види стр. 168.

Најстариот пример со завршокот *-οιο* од Пелазгиотида е со именката *θεσμός*, „закон“, сп. *θεθμός τοῖ [δᾶ]μοιο* (AE (1934-35) 140, 6 в.п.н.е., Атракс), „закон на народот“.⁹⁷³

Има исто така примери на посвоен генитив со глаголот *εἶμι*, на натписи на предмети, за означување на сопственоста, сп. на кантарос *Ἵνασίδαο Εμί* (ABSA 14 (1907-8) 263/5, прва половина од 5 в.п.н.е., Микалет), „Му припаѓам на Онасида“⁹⁷⁴ или на споменици, сп. *μνᾶμ’ Εμὶ Πυριάδα* (Lorenz 2, Кјериј, 5 в.п.н.е.), „Споменик сум на Пириада“⁹⁷⁵.

Исто така има и примери на генитив, кој означува потекло, при што во генитив стои татковото име, сп. *Καλλίνικος ΣτρομβίχΟ* (IG VII 3486, Лебадеја, 5 в.п.н.е.), „Калиник, син на Стромбих“, *Μογέα δίδΟτι ταῖ γυναικὶ δΟρον Εὐχάρι τευτρΕτιφάντΟ κότυλον...* (IG VII 3467, Теспија, прва половина од 5 в.п.н.е.), „Могеа ѝ даде на Евхарида, ќерка на Евтретифант, чашка за подарок“.⁹⁷⁶ Ваквиот начин на именување е присутен на подоцнежните грчки натписи.⁹⁷⁷

⁹⁷¹ Jeffery (1961) 91.

⁹⁷² Lorenz (1976) 102-103; Натписот од Аргуса Вудвард го смета за граничник (види Woodward (1913) 316), но возможно е и дека се работи за надгробен споменик, види Morpurgo Davies (1968c) 96; *LSJ Supplement*, 129; сп. и SEG 24 (1969) 152.

⁹⁷³ Lejeune (1941b) 180-181; Ruy Pérez (1979) 291.

⁹⁷⁴ Burrows – Ure (1907-1908) 263.

⁹⁷⁵ Lorenz (1976) 40; Jeffery (1961) 98.

⁹⁷⁶ Buck (1955) 228; Colvin (2007) 102. Според една понова анализа можно е да се претпостави и поинаква релација помеѓу името во датив *Εὐχάρι* и името во генитив *τευτρΕτιφάντΟ*. Можно е Евхарија да му е жена на Евтретифант, а не ќерка, види Steinhart – Wirbelauer (2000) 273, 286.

⁹⁷⁷ Reinach (1885) 504.

Генитивот со кој се искажува релација меѓу две лица се среќава и со именки, кои значат дете, син, жена, сп. *παιδί Καβίρο* (Walters-Brunns/34, Теба, втора половина од 6 / прва половина од 5 в.п.н.е.), „на детето на Кабир“, *Φιλονίκιο Κυῖος* (Jeffery 99/10, Тетониј, 450/25 г.п.н.е.), „син на Филоник“,⁹⁷⁸ *ΦΕδίΟ [γύ]να* (DGE 637, Трояда, 5 в.п.н.е.), „жена на Федиј“, *το<ι>ς κ<ε>νΟ* (BSH 88 (1964) 400-402/1, Фера, 5 в.п.н.е.), „на неговите“.⁹⁷⁹

Темпорално значење има партиципската фраза *πολέμω και ἱράνας ἰώσας*, „и кога е војна и кога е мир“, сп. *πολέμοιο και ηἱρενας* (BSH 88 (1964) 400-402/1, Фера, 5 в.п.н.е.).

Најраспространета употреба на генитивот на натписите, покрај онаа да значи потекло е во синтагми кои се состојат од именка и партицип, а означуваат вршење на некаква функција. Ваквите синтагми првобитно оделе со предлогот *ἐπί*, а потоа најчесто се јавуваат без него. Архаичните примери од крајот на шести и од петти век, се без предлог, сп. *Φλόφαρος ἀπάρχοντος* (Jeffery (1961) 94/7, Теба, крај на 7, почеток на 6 в.п.н.е.), *Πύρω ἀρχοντος* (IG VII 2526, Теба, втора половина од 6 в.п.н.е.), *Ὀρέσταο Φερεκράτε<ο>ς Κυλορέοντος* (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј, 450/25 г.п.н.е.).⁹⁸⁰

Партиципно значење веројатно има синтагмата *τᾶς δεκάτας* (Jeffery (1961) 94/1, Теба, крај на 8 / почеток на 7 в.п.н.е.), „од десетината“ (види стр. 83).

На натписите од 5 век има и примери со предлози, а некои од нив имаат и аблативно значење, сп. (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј, 450/25 г.п.н.е) *τὰ χρυσία και τὰ ἀργύρια τεС ΒελφαίΟ ἀπολόμενα ἔσΟσε* (р. 9-11), „го спаси златото и среброт што беше загубено од светилиштето во Делфи.“;⁹⁸¹ *ἀπο τᾶς ἐ[σ]δοκᾶς* (IG VII 3086.2, Лебадеја, втора половина од 5 в.п.н.е.), „од надоместокот“; *πὲρ γᾶς τᾶσδε πολὸν ἀριστεύΟν ἐνθανε* (Lorenz (1976) 2, Кјериј, 5 в.п.н.е.).⁹⁸²

4.3. Значењето на формите на генитив сингулар на натписите од 4-2 в.п.н.е. од ајолските дијалекти

На помладите натписи од 4 до 2 в.п.н.е., има веќе поразновиден избор на ситуации во кои се јавува генитивот, затоа што и самите документи се поразновидни, односно покрај стандардните надгробни споменици, посвети, натписи на објекти има веќе и значителен број на подолги декрети и писма.

Посвојниот генитив се јавува покрај именки што значат земја, имот, сп. *ἃ γᾶ ἱαρά τῶ Διονούσω* (IG VII 1786, Теспија, кр. на 3 в.п.н.е.), „светата земја на Дионис“; *ἐν τὸ τέμε[ν]ος τοῖ Πλούτονος και τᾶς Φερσεφόνας*, „на имотот на Плутон и Персефона“ и *τοῖ θεοῖ ἃ χούρα ἐστίν*, „земјата е на бог“ (IG IX.2/1229.8.14.36, Фалана, 2 в.п.н.е.). Потоа се јавува во многу случаи, покрај именка што значи „храм, светилиште, свето место“, сп. *ἱαρόν Ἀρτάμιδος* (BSH 25 (1901) 365/18, Лебадеја, кр. на 3 в.п.н.е.), „храмот на Артемида“; *τὸν ἱρο[ν] τῶ Ἀσκληπίω* (IG XII.2/15 (13-37).34, Митилена, 214/213 г.п.н.е.), „храмот на Асклепиј“, *τὸν ναὸν τᾶς Ἀθάνας* (IG IX.2/517.45, Лариса, кр. на 3 в.п.н.е.), „храмот на Атена“; *ἐν τὸν τόπον τὸν τᾶς Εὐαμερίας* (DGE 462A.6, Танагра), втора половина од 3 в.п.н.е., „на местото на Евамерија“. На еден натпис од Тесалија ја има и синтагмата *Ἀῖδαο δόμοις* (IThess I/115.1, Фарсала, 350-330 г.п.н.е.), „во домот на Хад“, која се употребува вообичаено кај Хомер.

⁹⁷⁸ Buck (1955) 226.

⁹⁷⁹ Ruizpérez (1979) 291.

⁹⁸⁰ Reinach (1885) 348-349, 351; Gr. Gr. II. 471; McLean (2009) 153.

⁹⁸¹ Buck (1955) 225.

⁹⁸² Lorenz (1976) 41-42.

Има примери со именката *ὄρος*, „меѓа, граница“, сп. *ὄρος τᾶς γᾶς τᾶς [ία]ρᾶς* (IG VII 1785, Теспија, втора половина од 3 в.п.н.е.), „меѓа на светата земја“ и со именки што значат „гроб“, „споменик“, сп. *Λαμπίδος ἄρα τάφον* (REA 66 (1964) 311-12/2, Фера, 4 в.п.н.е.), „гроб на Лампид“.

На еден натпис од Орхомен, BCH 102 (1978) 359-374/5, од почетокот на 3 в.п.н.е. кој претставува војнички каталог, се спомнуваат војнички единици *ρίλα*, атич. *ἴλη*. Името на водачот, на секоја таква единица стои во генитив, покрај редниот број на единицата, сп. *δευτέραν τὴν Πουθοδώρω* (р. 17); *πετράταν Σαυκλίαο* (р. 23), а во 32-тиот ред стои и именката *ρίλα*, сп. *Σαυκλέαο ρίλα*.⁹⁸³ Слично, на микенските плочки името на водачот на *o-ka*, *lorkhāl*, стои во генитив (види стр. 169).

Генитивот доаѓа покрај многу економски, правни, религиозни, поими, сп. *τόκον παντός τῷ ἀργουρίῳ* (SEG 3/356.8, Акрајфија, 3 в.п.н.е.), „камата на сето сребро“; *ἐς τοῦν τᾶς πόλλιος δαπαναμάτων* (IThess I/15.13, Кјериј, прва половина од 2 в.п.н.е.), „од расходите на градот“; *τὴν διαγράφαν τῷ βασίλειος* (IG XII.2/526.b18.25, Ерес, последна третина од 4 в.п.н.е.), „уредбата на царот“; *κατὰ μὲν μαντεῖϊαν τῷ Ἀπόλλωνος* (IG VII 3207.2-3, Орхомен, втора половина од 3 в.п.н.е.), „според пророштвото на Аполон“. Некои од овие именки, имаат поаспстрактно значење и генитивот кој оди со нив, може да се сфати како субјектен генитив, сп. *τὸ ψάφισμα τῷ δάμῳ* (IG VII 3172.a107-108, Орхомен, кр. на 3 в.п.н.е.), „гласање на народот“; *εὐεργέταις τοῖς τᾶς πόλιος* (IG XII Suppl./139 (58-106).C87, Ерес, прва половина од 2 в.п.н.е.), „за добротинителите на градот“ или објектен генитив, сп. *γᾶς κῆ φυκίας ἔππασιν* (BCH 23 (1899) 90-91/I.9, Акрајфија, втора половина од 3 в.п.н.е.), „право на стекнување земја и имот“; *τὴν κατασκευὰν τῷ ἱερῷ* (DGE 462A.15.21, Танагра, втора половина од 3 в.п.н.е.), „изградбата на храмот“; *εἰς πόλιος σωτηρίαν* (IG XII.2/15 (13-37).37, Митилена, 214/213 г.п.н.е.), „за спасот на градот“.

Најраспространета е употребата на генитивот со кој се искажува потекло. Во ајолските дијалекти, за искажување на оваа идеја редовно се користат патронимиците. Но и на архаичните натписи има примери на ваков генитив, а на помладите натписи, генитивот целосно ја заменува употребата на патронимиците. Во Бојотија, од втората половина на 3 в.п.н.е. ваквиот генитив е единствениот начин на искажување на потекло, сп. *φασίας Στρεψιππίδαο* (IG VII 3068, Лебадеја, втора половина од 3 в.п.н.е.); *Νικάνουρ Εὐτίμοι* (IG IX.2/1228.Cd93, Фалана, 3 в.п.н.е.); *Φίλα Γνωσάνορος* (IG XII.2/298, Митилена, почеток на 2 в.п.н.е.).

Примери има и со именки кои ја искажуваат истата релација или друга роднинска релација, сп. *θυγάτηρ δὲ Εὐαφένῃ* (IG XII.2/554, Ерес, 2 в.п.н.е.), „ќерка на Евафен“; *Ἀγάθωνος παῖς* (IThess. I/58, Фарсала, почеток на 4 в.п.н.е.), „детето (синот) на Агатон“; *Ἀλκινόας κοῦραν* (IThess. I/93.1, Фарсала), „девојчето (ќерката) на Алкиноа“; *τῶν ἐκγόνων τῷ Φιλίσκῳ* (IK 5/5.13, Кима, крај на 3 в.п.н.е.), „на потомците на Филиск“; *γύνα δὲ Ὀνομάνορος* (IG XII.2/321, Митилена, 2 в.п.н.е.), „жена на Ономанор“. Примери за ваков генитив, со именките *θυγάτηρ*, *κοῦρος*, *κοῦρη* има и во микенскиот (види стр. 169)

Има примери и со именки, кои означуваат вршител на некаква функција, *ἰάρεια τῷ Χάροπος τῷ Ηρακλεῖος* (AD 2 (1916) 218-219/A2.45, Коронеја, крај на 3 в.п.н.е.), „свештеничка на Херакле Харопс“; *παρθένα ἰαρά τῷ Σαράπιος* (IG VII 3377.3, Хајронеја, кр. 3/ п. на 2 в.п.н.е.), „света девица на Сарапис“, сп. во микенскиот *i-je-re-ja*, *pa-ki-ja-na* (PY Eb 339.A), */hiyereya Sphagiyaínās/*, „свештеничката на Сфагиајна“ (види стр. 169).

Вообичаена е и употребата на синтагми, во кои генитивот означува квалитет или димензија, мерка,⁹⁸⁴ сп. *στάλαν λεύκῳ λίθῳ* (IG XII Suppl. 139 (58-106).C99, Ерес, прва поло-

⁹⁸³ Étienne – Roesch (1978) 362 и натаму.

⁹⁸⁴ Buck (1955) 137.

вина од 2 в.п.н.е.), „плоча од бел камен“; „на дваесет и една година“; ἀργυρίω δραχμιάς (IG VII 3172.a154, Орхомен, кр. на 3 в.п.н.е.), „драхми од сребро“; χαλκῶ στα[τήρες] (IG XII Suppl./1.8, Митилена, 2 в.п.н.е.), „статери од бронза“; γετίων φίκατι κῆ ἐνός (AD2 (1916) 218-219/A2.33-34, Коронеја, кр. на 3 в.п.н.е.), „на дваесет и една година“.

Во генитив вообичаено стојат имињата на месеците, исто како и во микенскиот грчки, со или без именката μήν, „месец“, сп. μῆννος Τέρφεος (IK 5/5.18, Кима, кр. на 3 в.п.н.е.), μεινός Θειλουθίω (REA 68(1966)62-66/2.1, Коронеја, втора половина од 3 в.п.н.е.), Ἀπλουνίοι (BSH 59 (1935) 55-56/2.10, Лариса).⁹⁸⁵ Ваквата употреба на генитивот е особено распространета во бојотскиот дијалект. Има и други примери на темпорален генитив, сп. τῷ ἐνιαυτῷ ἐκάστῳ (RPh 39 (1965) 252-256.12, Тизба, 2 в.п.н.е.), „секоја година“.

Темпорално значење имаат и некои партиципски фрази, сп. πολέμῳ κῆ ἱράνας ἰώσας (IG VII 506.6, Танагра, втора половина од 3 в.п.н.е.), „и кога е војна и кога е мир“; ἀγορᾶς ἐόνσας (SEG 29/529.7-8, Лариса, кр. на 3 в.п.н.е.), „кога е пазарен ден“.

Особено се распространети синтагмите составени од именка што означува функција или партицип од соодветен глагол и лично име, почесто без предлогот ἐπί, кои имаат функција да го датираат натписот, сп. Μενεβώλῳ ἀρχῶ (IG VII 3301.1, Хајронеја, кр. на 3/п. на 2 в.п.н.е.), „за време на архонтот Менебол“; ἐπὶ Σμιθίνα προτάνιος (IG XII.2/6.36 Митилена, околу 332 г.п.н.е.), „за време на пританот Смитина“; Κτεισίαῳ ἄρχοντος (IG VII 4172.1, Антедон, 3 в.п.н.е.), „за време на архонтот Ктејсија“.

На натписите е вообичаено со синтаγμα составена од партицип во генитив и лично име, да се набројуваат и вршителите на секакви други функции, сп. γραμματιστᾶο Καλλίνῳ (BSH 99 (1975) 77-82/1.7, Копа, ср. на 3 в.п.н.е.), „додека е секретар Калин“; ἀντιγραφείοσ ἐόντος Αἰσχύλοи (IG IX.2/506.6, Лариса, 2 в.п.н.е.), „додека е писар Ајсхил“; ἱππαρχίοντος Δεξίππῳ Σαυκρατείῳ (IG VII 3087.3, Лебадеја, втора половина од 3 в.п.н.е.), „додека е хипархонт Дексип, син Савкрат“; ἱαρείᾶδδοντος Αντιχαρίδαο Ἀθανοδώρῳ (IG VII 3169.2-4, Орхоменос), „додека е свештеник Антихарида, син на Атанадор“; ταγευόντων Ξενοφάντοιο Λυασσαίοιο (SEG 43/310.9-10, Скогуса, 4/3 в.п.н.е.), „додека се тагоси Ксенофонт, син на Агасија...“; πτολιарχέντων Στρατοκλεῖ Στρατοκλείοιο (REA 66 (1964) 313.15-17, Кранон, 3/2 в.п.н.е.), „додека се полиархонти Стратокле, син на Стратокле...“; ταμιεόντων τᾶσ πό<λ>ιοσ Θεοδότοιο Αρχελαϊδαίοи (SEG 33/460A.5-6, Лариса, 3 в.п.н.е.), „додека се благајници на градот Теодор, син на Архелајда ...“, βασιλεύοντος Πτολεμαίῳ (IG XII.2/498.1, Метимна, кр. на 3 в.п.н.е.), „додека е цар Птолемај“, ἄδοντος Κράτωνοσ, ἀυλίοντος Κλεινίῳ (BSH 98 (1974) 186/5, Орхомен, 3 в.п.н.е.), „додека пее Кратон, свири Клејнија“.

Меѓу примерите на генитив има и такви кои зависат од глагол. На натписот од Теспија BSH 21 (1897) 553-568/2 од втората половина на 3 в.п.н.е., глаголот ὑπογράφῳ, „потпишувам“, ὑπογράφομαι, „се запишувам, се задолжувам“ оди редовно со синтаγμα во генитив, сп. р. 3, ὑπογράφ[ασθη] τᾶσ ἀυτᾶσ μισθῶσιοσ, р. 21 τᾶσ ἀυτᾶσ ὑπεγράψατο. Веројатно генитивот овде има за цел да искаже цена, вредност, „се задолжувам за истиот наем“.⁹⁸⁶

На тесалските натписи забележлива е употребата на генитивот и со глаголот λειτορεύῳ, „вршам функција на λείτωρ, свештеник“, за да го означи божеството, за кое се врши службата, сп. λειτορεύοντοσ τοῖ Ασκλαπιοῖ (IG IX.2/1228.b3-4, Фалана, 3 в.п.н.е.). Но паралелно во истата функција се употребува и дативот.⁹⁸⁷ Генитивот во овој случај веројатно се поврзува со именката од која е изведен глаголот во смисла, „сум свештеник на ...“, а кога се употребува дативот, смислата на глаголот е „служам некому ...“.

⁹⁸⁵ Buck (1955) 136; McLean (2009) 159.

⁹⁸⁶ Colin (1897) 561; *IThesp.* II. 23-24.

⁹⁸⁷ Lejeune (1941b) 182 и натаму.

Со повеќе примери потврдена е и употребата на генитивот со глаголи во партитивна смисла, сп. *τὰς ἐχομένας τοῦ Λουέρχου (χού)ρα[ς* (IThess. I/50.3, Фарсала, 3 в.п.н.е.), „парцелите земја кои се граничат со Луерх“;⁹⁸⁸ *καὶ τις ἀντιποιεῖτη Ἀθάνωνος* (IG VII 3080.4, Лебадеја, кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.), „ако некој претендира на Атанон“.

Примерите на генитив кој зависи од предлог ги има многу на натписите од овој период. Тие се разновидни по својата смисла, сп. *ἀρέτας ἔνεκα καὶ εὐνοίας* (IG XII.2/221, Митилена, 2 в.п.н.е.), „заради доблеста и добронамерноста“; *ὄνπερ τῷ ἱερῷ τὰς Δάματρος* (DGE 462A.4, 2 в.п.н.е., Танагра, втора половина од 3 в.п.н.е.), „за храмот на Деметра“; *περὶ προξενίας* (IG XII Suppl./137.8, Митилена, п. на 2 в.п.н.е.), „во врска со проксенијата“; *ἐπὶ τῷ τάφῳ* (IG VII 3170.6, Орхомен, втора половина од 2 в.п.н.е.), „на гробот“; *καὶ παντὸς χρόνοι* (IG IX.2/517.20.46, Лариса, кр. на 3 в.п.н.е.), „за сето време“; *οἱ μετ’ Ἀλεξάνδροιο* (La Thessalie 222-223.1, Фера, 2 в.п.н.е.), „оние кои се со (следбениците на) Александар“, *βουλευομένως πεδὰ τῶν πολεμάρχων κῆ τῷ ἀρχιτέκτονος* (DGE 462A.14, Танагра, втора половина од 3 в.п.н.е.), „советувајќи се со полемарсите и архитектот“; *ἀπὸ τὰσδε τὰς ἀμέρας* (IG VII 3080.3, Лебадеја, кр. на 3 / п. на 2 в.п.н.е.), „од овој ден“; *Τίμων Δηδάλω Περρηβὸς ἐς Φαλάννας* (IG VII 2858.3, Коронеја, ср. на 3 в.п.н.е.), „Тимон, син на Дајдал, Перајбиец од Фалана“; *ἔσς Ὀπόεντος καταβάς* (IG VII 4136.1, Акрајфија), „слегувајќи од Опонт“.

На еден натпис од Орхомен, BCH 102 (1978) 359-374/5, п. на 3 в.п.н.е., има примери на генитив со *ἐχθόνδε*, сп. *ἐχθόνδε τὰς Βοιωτίας* (р. 16, 28). Од контекстот е јасно дека оваа синтагма значи „надвор од Бојотија“, обратно од *ἐν δὲ τῇ [Βο]ιωτίῃ* р. 19-20), „во Бојотија“, но формата *ἐχθόνδε* не е потврдена на други места. Веројатно се работи за *ἐχθόν*, варијанта од *ἐχθός* (*ἐκτός*), сп. *ἐνδόν* од *ἐντός* и партикулата за алатив *-δε*.⁹⁸⁹

Сите наставки за генитив сингулар во ајолските дијалекти се употребуваат во различни контексти и не може да се направи некаква разлика помеѓу употребата на формите со наставката **-es/-os/-s* и формите со **-syo* или **-so*. Единствено може да се забележи дека во областа Пелазгиотида во Тесалија, каде што генитивските форми од тематската деκлинација на *-οιο* и *-οι* се употребуваат истовремено, постои разлика во опсегот на значењата. Примерите на *-οιο* најмногу доаѓаат во синтагми и фрази со партицип, кои имаат темпорално значење или значење на апсолутен генитив. Неколку примери имаат значење на генитив на потекло, со или без соодветна именка. Има еден пример на генитив со именка, сп. *θεθμὸς τοῖ [δά]μοιο* (AE (1934-5) 140, 6 в.п.н.е., Атракс), „закон на народот“ и само еден пример со предлог, со предлогот *μετά*.

Разновидноста на контекстите е далеку поголема кај формите на *-οι*, иако и тука најголем е бројот на примерите во синтагма со партицип, која означува дека некој врши некаква функција. Со повеќе примери е потврден адноминалниот генитив, кој означува припадност, однос на субјект или објект, релација меѓу две лица, потекло. Има и примери на генитив кој означува време (со имињата на месеците и во други фрази), квалитет, цена. Се употребува и генитив со глаголот *λειτορεύω*, „сум свештеник“. Бројот на примерите со предлози е далеку поголем, а меѓу нив има и со предлогот *ἀπό*, сп. *Πάρα Αφθονετεια ἀφαμένα ἀπειλευθερούσθαι ἀπὸ Αφθονεῖτοι Λυσανιαῖοι* (IG IX.2/553.15-16, Лариса), „Хилара, која што се нарекува Афтонетева, да се ослободи од Афтонет, син на Лисанија“.

⁹⁸⁸ IThess. I. 61.

⁹⁸⁹ Étienne – Roesch (1978) 364.

Недостатокот на поразновидни примери со завршокот *-oio*, упатува на констатација дека неговата употреба била лимитирана, односно дека писарите веќе ја доживувале како архаизам. Лимитираната употреба на овој завршок е видлива и на морфолошко ниво.

Споредбата на микенските форми во однос на значењето со формите од ајолските дијалекти, покажува дека во микенскиот период, отсутвуваат примери кај кои се гледа јасно аблативно значење, а дека во помикенскиот период во ајолските дијалекти, иако во ограничен број и само со предлози, ваквото значење сепак е потврдено. Вакво значење не е забележано, единствено кај формите на *-oio* во Пелазгиотида.

ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην

„Рече и долгото копје го исфрли завртувајќи,
та му го погоди рамниот штит на синот од Пријам“

Хомер, „Илијада“, 3.356
(препев од старогрчки М. Д. Петрушевски)

5. ЗАКЛУЧОК

Разнообразноста на формите за генитив сингулар во грчкиот јазик произлегува од постојаното редефинирање на овој падеж во играта помеѓу фонетските промени и дејството на аналогијата, односно помеѓу тенденцијата да се упрости флексијата од една страна и потребата да се зачува самостојноста на падежите од друга страна. Овие противпоставени сили – двигатели на развојот на јазикот дејствуваат и вертикално и хоризонтално, и во рамките на една парадигма односно кај една зборовна група и помеѓу различни парадигми, различни зборовни групи. Имајќи го ова на ум да ги сумираме резултатите од споредбата на микенскиот грчки и ајолските дијалекти.

Аблаутно-акцентските промени кај имињата со атематска основа и нивното нивелирање – Истражувањето на формите на генитив сингулар во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти потврдува дека кај сите имиња чија основа завршува на консонант или полувокал наставката **-es/-os/-s* се јавува само во полната степен **-os*. Сложените форми како *Διες-κΟριάδεω* (IG XII.8/263.12, Тасос) со прв дел **Δι-ές* од *Ζεύς* наспроти *Δι-ός* или *δес-πότης* со прв дел **δες* (< **dem-s*), микенски *do-po-ta* (PY Tn 316.5) со прв дел **doms* или **dms*, генитив од една коренска именка **dōm*, сп. *δόμος*, „дом“, сведочат дека некогаш и во грчкиот јазик имало форми на генитив сингулар со наставка во полна *e*-степен или нулта степен. Но бројот и разнообразноста на примерите од микенскиот период (од сите типови на основи на консонант и полувокал, од различни категории имиња) покажува дека нивелирањето во прилог на полната *o*-степен од наставката за генитив се случило во предмикенскиот период од историјата на грчкиот јазик.

Според тоа одговорот на прашањето зошто наставката за генитив сингулар се употребува во три различни аблаутни степени не можеме да го аргументираме од аспект на грчкиот јазик. Но треба да се забележи дека во случајот на *Διες-κΟριάδεω* наставката со полна *e*-степен се јавува во синтагма каде што генитивот искажува потекло (а такво значење може да се искаже и со аблатив), додека кај сложенката *δес-πότης* нултата степен од наставката се јавува во синтагма каде што генитивот искажува посвојност. Имено, *Διесκορίδης* е патронимик од име што значи „син на Севс“, а *δес-πότης* значи „господар на домот“.

Генитивската форма *Μένουν-ες* од личното име *Μένων* забележана во Тесалската област Хестијаотида, сп. ВСН 94 (1970) 11-162.14, Матропол, 2 в.п.н.е., пак, покажува дека *-ες* може да биде резултат и од друга фонетска промена, а не само аблаут. Имено, за оваа тесалска област карактеристичен е развојот на вокалот *ǝ* во *ě*.

Споредбата на формите исто така покажува дека и во поглед на аблаутот во коренот или суфиксот со кој е оформена основата, клучните иновации во грчкиот јазик се случиле во предмикенскиот период, така што микенските форми кореспондираат со помикенските, односно со ајолските, сп. *po-me-no* (PY Ea 782), */poimen-os/* и *ποιμέν-ος* (Hom. II. 16.354) од *ποιμήν*; *a-ke-re-mo-no* (KN V (6) 865.2.4), */Agremon-os/*, *ἀγρεμόν-ος* од *ἀγρεμών* или *ko-ma-we-to* (KN Ap 618.2; Dk (1) 920.a), */Komāwent-os/* од *ko-ma-we*, */Komāwens/*, *κομήεις*, „обраснат“; *ko-tu-wo* (PY Eq 213.4), */Gortuw-os/* од топонимот *Γόρτυς* или *me-no*, */mēn(n)-os/* и *μεινν-ός* (SEG 42/533, Фера), *μῆνν-ος* (IG XII.2/527.27, Ерес, Лезбос) од *μῆν*, „месец“. Изедначување на аблаутните степени во коренот или суфиксот може да се забележи дури и кај оние форми што имаат различна основа во микенскиот и помикенскиот период. Така формата *a-ro2-jo*, доколку е навистина генитив */aryohos/* покажува дека кај компаративот кој во микенскиот период сè уште има сигматска основа, полната степен од суфиксот **-yos-* ја заменила нултата степен **-is-*.

Сепак микенската форма *do-po-ta* и помикенската *δесπότης* освен тоа што потврдуваат дека некогаш и во грчкиот јазик акцентските промени биле поврзани со аблаут во коренот или суфиксот од основата, тие покажуваат дека сведоштвото на микенскиот и на

помикенскиот грчки може да се разликуваат на овој план, барем на ниво на сложени зборови. Споредбата на формите на генитив сингулар во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти потврдува дека разлики може да се јават и кај другите видови зборови. Очигледно процесот на нивелирање на аблаутот во коренот или суфиксот е процес сосема различен од нивелирањето на аблаутот во наставката. Имено, во различни периоди од јазикот и во различни дијалекти парадигмата може да се изнивелира во прилог на различна аблаутна степен. Така кај топонимите образувани со суфиксот **-went-/wont-*, во микенскиот се обопштила полната *o*-степен, додека во помикенскиот период полната *e*-степен е обележје на овие зборови. Тоа го потврдуваат и примерите на генитив сингулар, сп. мик. *e-ri-no-wo-to* и бој. *Ἐρίντος*. Партиципските форми во генитив од глаголот *εἶμι*, во ајолските дијалекти се образувани со полна степен од коренот **es-/s-*, што кореспондира во целост со ситуацијата во микенскиот, а се разликува од сведоштвото на атичкиот дијалект.

Иако кај имињата со основа на *-r-* аблаутно-акцентските промени карактеристични за нивната хистерокинетичка флексија биле изедначени веќе во микенскиот период, сп. мик. генитив *a-ta-no-ro* (PY Fn 50.3) */Antānoros/* и бој. *Ἀντάνορος* (SEG 3/351, Тизба), лезб. *Ἀντιάνορος* (IG XII.2/74.b4, Митилена) од личното име *a-ta-no* (KN As (2) 1520.2), */Antānōr/*, *Ἀντήνωρ*, именките што означуваат сродство го зачувале верно аблаутот во суфиксот од основата и во помикенскиот период. Во ајолските дијалекти сепак се забележува нивелирање и кај овие именки, па во генитивот паралелно покрај оригиналните форми на *-τρ-ος* се јавуваат и форми на *-τερ-ος*.

Иако во ајолските дијалекти се употребуваат формите со полна степен од суфиксот во флексијата на придавките со *u*-основа, сепак генитивот *Θέρσνος* од *Θέρσος* (< *θερσύς*, ајолски за *θρασύς*) забележан на натпис од Тесалија покажува дека и во рамките на една иста област може да дојде до различно нивелирање на парадигмата.

Што се однесува до имињата со *a*-основа, кои првобитно биле имиња со основа на ларингал и имале исто така атематска основа заради специфичниот фонетски развој на ларингалите и влијанието што овие имиња го претрпеле од имињата со тематска основа, првобитните аблаутно-акцентски промени и процесот на нивното нивелирање практично не можат да се следат преку грчкиот. Веќе во микенскиот период завршокот *-āς*, кој во таков неизменет облик се употребува и во сите три ајолски дијалекти е единствениот завршок за генитив сингулар и кај имињата со основа на *-ā-* (**-eH₂/H₂-*) и кај имињата со основа на **-yā-* (**-iH₂/yeH₂-*). Сепак, имајќи ги предвид хомерските форми како *ἄλκί*, дат.лок.синг. од *ἄλκη*, „одбрана, снага“ може да се запрашаме дали и еден генитив како *e-ri-ko*, */helikos/* кој на микенските плочки се јавува во истиот контекст како *e-ri-ka*, */helikas/* од *ἐλίκα*, „врба“ не е остаток од флексија со аблаут во суфиксот кај имињата со основа на *-ā-*.

Исто така треба да се забележи дека извиениот акцент укажува на контракција на вокалите, од што произлегува дека и суфиксот и наставката во формата за генитив сингулар се во полна степен и дека суфиксот бил носител на акцентот, што е оправдано и кај флексија од протерокинетички тип и кај флексија од месостатичен тип. Можеби ова значи дека, барем од аспект на грчкиот, завршокот *-ās* настанал кога во флексијата на имињата со основа на **-yā-* (**-iH₂/yeH₂-*) како *τράπεζα*, *τραπέζᾱς* или *μία*, *μῖᾱς* навлегла полната степен од наставката за генитив, типична за имињата со основа на *-ā-* (**-eH₂/H₂-*) како *χώρα*, *χώρας* или *θεά*, *θεᾶς*.

Наставките и нивното мешање – Анализата на имињата со сигматска основа открива дека во лезбоскиот (типично на островот Лезбос и во регионот на Троада), а делумно и во тесалскиот дијалект покрај генитивските форми на *-ος*, може да се јават и форми на *-η* (*-ei*) кои се образувани по аналогија со имињата од машки род со *a*-основа, аналогија која оди преку номинативот.

Анализата исто така открива дека оваа аналогија послужила за издвојување на една зборовна група во рамките на сигматските основи. Имено, иако хипокористиците образувани со суфикс *-ē-* во ајолските дијалекти се менуваат како сложените лични имиња со сигматска основа, сепак кај хипокористиците почесто се јавува завршокот *-η* отколку *-εος*. Иако најстариот пример на *-η* од 5 в.п.н.е. е од едно сложено име, сп. *Καλικρέτε* (BzN N.F. 9 (1974) 120, Кебрен, Троада) од *Καλικρέτης*, сепак статистичката анализа може да биде индикација дека завршокот за генитив сингулар *-η* кај сложените имиња навлегол преку хипокористиците, феномен кој доколку микенскиот завршок *-e-o* кај хипокористиците со сигматска основа се транскрибира како */-ē(h)o/*, можеби датира од времето на микенските плочки.

На сличен начин и во бојотскиот дијалект ваквите хипокористици се двојат од сложените лични имиња. На бојотските натписи завршокот *-ιος* е застапен многу повеќе кај хипокористиците отколку завршокот *-εος*.

Заменскиот завршок **-o-syo* во микенскиот период веќе е единствениот завршок за генитив сингулар во флексијата на имињата со тематска основа. Морфолошката и семантичката разнообразност на примерите тоа јасно го покажува, сп. генитив од општа именка *te-o-jo*, */the(h)ouyo/* (PY Eb 156.1) и *θεοῖο* (Hom. Il. 1.53, Od. 14.327), од лично име *ku-ru-me-no-jo*, */Klumenouyo/* (PY An 654.1) и *Κλυμένοιο* (Hom. Od. 3.452), од топоним *pu-ro-jo*, */Puloouyo/* (PY An 129.4) и *Πύλοιο* (Hom. Il. 2.77), од име на месец *di-wi-jo-jo*, */diwiyouyo/* (KN Fp (1) 5.1), од придавка *pe-wo-jo*, */newouyo/* (KN Fh 5506.b) и *νέοιο* (Hom. Il. 17.36) и од пасивен партицип *ke-ke-me-no-jo*, */k(h)ekhemenuyo/* (PY Na 395 lat.sup.). Навлегувањето на заменскиот завршок **-o-syo* во именската флексија се поврзува со потребата да се зачува посебноста на номинативот и генитивот и со генералното изедначување на имињата со тематска основа и заменките кои разликуваат род. Иако со мал број примери, неговата употреба е потврдена и кај заменките, сп. *to-jo*, *au-to-jo* (PY Eb 156.2), *τοῖο αὐτοῖο*. На микенските плочки нема сигурни примери на *-o-o*, кои би го потврдиле присуството на наставката **-so* во тематската деклинација.

Како точно се изговарал завршокот *-o-jo* во микенскиот период, можеме само да претпоставуваме. Ако се спореди бележењето на *-sy-* во формите на генитив сингулар со бележењето на *-sy-* во други ситуации може да се каже дека графемата *-j-* (која никогаш не се испушта) кај завршокот *-o-jo* кореспондира со графемата *-j-* кај женските имиња изведени од сигматска основа со суфиксот **-iH₂-/yeH₂-*. Веројатно е дека **-o-syo* веќе гласело **-ouyo*.

Заради тоа што во некои ситуации кои бараат генитив, формите наместо на *-o-jo* завршуваат на *-o* би можело да се помисли дека во микенскиот период сепак сè уште имало траги од старата именска наставка **-os*. На ваква претпоставка упатуваат некои сложени со прв дел – име со тематска основа во генитив, сп. *Θεῖος-δοτος* (IG VII/2733, Акрајфија), *[Θ]εός-δοτος* (IThess. I/77.4, Фарсала) наспроти *Θεός-δοτος*, а исто и фактот што формите на *-o* ги има повеќе во Кносос отколку во Пил. Но единствените примери на *-o* кои не може да се интерпретираат како грешка, се јавуваат во контекст кој дозволува употреба и на друг падеж. Употребата на графемите *-ω* и *-ωι* во генитив и датив сингулар на лезбоските натписи од 2 в.п.н.е. покажува како може да дојде до мешање на завршоците на два падежа кога заради фонетски промени тие ќе се изедначат. А дека во микенскиот период играта помеѓу фонетските промени и процесот на аналогија функционираше и на ниво на слоговно писмо може да се види и преку примерот на бележењето на консонантската група *-kt-* кај зборот *ἄναξ*. Имено генитивот од оваа именка *ἄνακτος* би требало да биде напишан *wa-na-ko-to*, а дативот *wa-na-ke-te*, но заради графичко изедначување на парадигмата овие форми гласат *wa-na-ka-to*, *wa-na-ka-te* според номинативот *wa-na-ka*. Па така можеби писарите при бележењето на имињата на месеците спонтано ја употребувале и силабограмата *o* независно од нејзината фонетска реализација.

Завршокот *-οιο* како резултат на фонетските промени (упростување на консонантската група *-υυ-*) и како резултат на тенденцијата за упростување на деклинацијата (сите други завршоци во еднина кај тематските основи се едносложни) во помикенскиот период преминал во *ō* и се бележи како *Ο* на архаичните натписи, сп. *τΟ Πυθίο* (Jeffery (1961) 94/2b, Теба, прва четвртина на 7 в.п.н.е.), *Βελφαίο* (Jeffery (1961) 99/10, Тетониј, Тесалиотида, 450-425 г.п.н.е.), *Διφίλο ΠροθόεΟ Κεβρηνίο* (Troad 18, Троада, 5 в. п.н.е.), а на помладите натписи напишани со јонски алфабет како *ω* или *ου*. Бележењето на генитивскиот завршок *-ō* во сите три ајолски дијалекти не се разликува од бележењето на примарното *ō*.

Но во Тесалија завршокот *-ου* конзистентно се употребува само во областите Тесалиотида, Хестијотида и Магнезија. Во областите Пелазгиотида и Перајбија од една страна активно се употребува завршокот *-οιο* и на натписи од 3 и 2 в.п.н.е, а од друга страна и на најстарите натписи се јавува завршокот *-οι* кој веројатно настанал со апокопа на крајното *ο* од *-οιο*, односно со елизија. Споредбата покажува дека употребата на завршокот *-οιο* во споредба со употребата на завршокот *-οι* е многу поограничена, а писарите кои го употребуваат овој завршок, најчесто го употребуваат неконтрахиран и завршокот за генитив *-āο* кај имињата од машки род со *a*-основа. Завршокот *-οιο* според тоа е еден архаизам својствен за помал број на писари.

Анализата на формите на генитив во тесалскиот дијалект укажува на различни тенденции при упростувањето на флексијата на имињата со тематска основа во различни делови од Тесалија. Притоа развојот на генитивот е тесно поврзан со развојот на завршокот за датив сингулар во овие области, односно упростувањето на дифтонгот *-ōi* во *-ō* и употребата на локативскиот завршок *-οι* во функција на датив. Во таа смисла распространувањето на завршокот *-οι* во областите Пелазгиотида и Перајбија може да се сфати како настојување да се избегне хомонимијата со завршокот за датив *-ου* (< *-ō*), а распространувањето на завршокот *-ου* во Тесалиотида како настојување да се избегне хомонимијата со локативскиот завршок *-οι* во функција на датив. Анализата на Хомерските епови покажува како различните метрички интерпретации на завршокот *-οιο* можеле да придонесат завршоците *-ω* (*ου*) и *-οι* да станат функционални во тематската деклинација.

Именската наставка за генитив сингулар **-es/-os/-s* во грчкиот јазик била заменета и кај имињата од машки род со *a*-основа во рамките на процесот на линеарно изедначување на наставките во именската и заменската флексија и за да се зачува функционалноста на генитивот откако номинативот кај овие имиња станал сигматски. Воведувањето на друг завршок за генитив сингулар кај овие имиња го има и ефектот на раздвојување на машките од женските апелативи и лични имиња со *a*-основа.

Споредбата на формите на генитив сингулар во микенскиот грчки и во ајолските дијалекти потврдува дека завршокот *-āο* станал обележје на имињата од машки род со основа на *-ā-* во предмикенскиот период и дека заради паралелната употреба на овој завршок со завршокот *-o-jo*, */-o-υυο/* (< **-o-syo*) на микенските плочки треба да се отфрли идејата дека *-āο* настанало по аналогија на *-οιο*. Овој завршок може да се анализира како **-ā-so* и можел да настане по аналогија со генитивската форма *τε-ο* (*τέ-ο*) од заменката *τις* (*τίς*), која е образувана со друга заменска наставка за генитив сингулар, наставката **-so*. Ваквата претпоставка која е за првпат изнесена во шесеттите години од минатиот век може да се аргументира и со паралели од другите и.е. јазици и од грчкиот јазик. Но за да ја прифатиме можеби најважно од сè е да разбереме зошто не наставката **-syo*, кога флексијата на *a*-основите генерално се изедначува со флексијата на тематските основи. Одговорот на тоа прашање лежи во процесот на креирање на имињата како *Ῥρέστας*, мик. *o-re-ta* (PY An 657.3) (< **Ores-teH₂-s*), односно во процесот на нивната реинтерпретација што довел до вклопувањето и на други глаголски сложенки со првобитна хистерокинетичка флексија во флексијата на основите

на \bar{a} (< $*eH_2$ -). За една сложенка како *περικτίτας*, „оној што живее наоколу, сосед“, која првобитно гласела $*περικτις$, $*περικτιτος$ многу е поблиска парадигмата на заменката *τίς*, *τέο* од парадигмата на заменката *ὅ*, *τοῖο* имајќи ја предвид потребата да се различи генитивот од сигматскиот номинатив.

Сепак, анализата на формите на генитив од ајолските дијалекти покажува дека во текот на развојот на грчкиот јазик периодично се јавувала и обратна тенденција за упростување, за изедначување на флексијата на машките со женските имиња. Па така кај имињата од машки род со *a*-основа повторно се јавуваат генитиви на $\bar{a}\zeta$. На тесалските натписи се забележани форми на $\bar{a}\omicron\zeta$. На лезбоските натписи пак како резултат на процесот на изедначување на овие имиња со имињата со сигматска основа се среќаваат генитиви на $\bar{\epsilon}\omicron\zeta$ или $\bar{\eta}$. Дејствување на аналогијата во тесалскиот и лезбоскиот дијалект можеби е поттикнато и од потребата да се избегне изедначувањето на контрахираниот генитивски завршок \bar{a} со завршокот со датив во периодот кога и тој гласел \bar{a} .

Во неколку случаи во контекст на генитив сингулар и на микенските плочки се среќаваат форми од имиња од машки род со *a*-основа кои не завршуваат на $\bar{a}\omicron$. Имајќи ја предвид архаичноста на микенските плочки логично би било да се претпостави дека тоа се всушност стари форми на $\bar{a}\zeta$. Но слично како и во случајот на формите на \bar{o} покрај формите на $\bar{o}\bar{j}\omicron$ не може да се исклучи можноста дека се работи за форми во друг падеж. Примери на употреба на номинатив наместо генитив има и на натписите од ајолските дијалекти, сп. *Νικίας* (IG IX.2/1228.b10, Фалана, 3 в.п.н.е.), *Φερεκράτης* (Jeffery (1961) 99/10, 450/25 г.п.н.е.).

Синкретизмот на падежите – Освен на фонетски план, драстични разлики помеѓу микенскиот грчки и ајолските дијалекти има и во поглед на значењето на формите на генитивот. На микенските плочки со многу примери е потврдена употребата на генитивот со друго име, поретко и со глагол за означување присвојност, сп. *wa-na-ta-jo-jo*, *ko-to-na*, *ki-ti-me-na* (PY En 609.3), */Warnātāyooyo ktoinā ktimenā/*; *pe-se-ro-jo*, *e-e-si*, *MUL 1 ko-wa 1 ko-wo1* (KN Ai (1) 63), */Psellooyo e(h)ensi MUL 1 korwā 1 korwos 1/*. Кај некои форми може да се препознае и партитивно значење, сп. *me-ri-to* (PY Un 718.5), генитив од *μέλι*, „мед“; *ku-mi-no-jo* (MY Ge 602.3), генитив од *κύμινον*, „ким“. Но нема примери на генитив кои искажуваат одвојување – значење кое се искажува со аблатив. Во оваа смисла особено е индикативен малиот број на примери од топоними. За разлика од микенските примери, формите кои се среќаваат во ајолските дијалекти уште на најстарите натписи ги покажуваат и значењата на аблативот, сп. *τὰ χρυσία καὶ τὰ ἀργύρια τέε ΒελφαίΟ ἀπολόμενα ἔσΟσε* (Jeffery 99/10.9-11, Тетониј, 450/25 г.п.н.е.), „го спаси златото и среброто што беше загубено од светилиштето во Делфи.“ Оваа ситуација укажува на два различни стадиума во развојот на синкретизмот на падежите во грчкиот јазик. Можеби тоа што од Тесалија недостасуваат примери на генитиви на $\bar{o}\omicron$ со аблативно значење се должи на случајност, но сепак тој факт мора да се поврзе и со формулаичната и лимитирана употреба на овој завршок. Од споредбата на натписниот материјал од микенскиот период и на материјалот од ајолските дијалекти произлегува дека барем од аспект на грчкиот јазик наставката $*-es/-os/-s$ или барем аблаутната степен $*-os$ првобитно немала значење на аблатив.

Понатамошни продлабочени анализи на сложенките со прв дел – име во генитив, понатамошна споредба на имињата од женски род со *a*-основа и имињата со атематска флексија изведени од истиот корен или основа, на машките имиња со *a*-основа и имињата со сигматска основа и другите имиња кои имаат истовремено и генитив на $\bar{a}\omicron$ и генитив на $\bar{o}\zeta$ како *Οιδίπους*, сп. *Οιδίποδος* и *Οιδιπόδαο*, понатамошно размислување околу тоа дали друг фонетски феномен, различен од аблаутот, можел да доведе до појава на генитиви на $*-es$ покрај генитиви на $*-os$ и на $*-s$ во и.е. јазици секако во иднина можат да нè доведат до нови одговори на отворените прашања.

6. THE GENITIVE SINGULAR FORMS IN MYCENAEAN GREEK AND IN THE AEOLIC DIALECTS (SUMMARY)

The question of the genitive singular in the Indo-European languages and in particular in the Greek language has been subject of discussion for decades. The data vary in all language families regarding both the form and the syntactical value of the ending. The Greek language occupies a particular place because what is seen as a variety on the level of different Indo-European families within the Greek language is also seen on the level of different dialects. Furthermore what is seen as a variety on the level of different dialects is seen as a variety both on the level of the Aeolic group of dialects and on the level of one single dialect, that is, the Thessalian. The evidence of the tablets written in Linear B constantly throws new light on the old questions: Was the ending **-es/-os/-s* in Greek used only as **-os* or also as **-es* and **-s*? Does this ending have just genitive or also an ablative function? How are we to explain the masculine *a*-stems forms in *-āo* as regards the ending? Is just the pronominal ending **-syo* present in the *o/e*-stems or also **-so*? These issues have been addressed in many important articles.

The research conducted in this work is based on the historical-comparative analysis of the genitive forms (in the light of the questions mentioned above) at two time and space points: the Mycenaean tablets from 14 and 12 century B.C. and the Aeolic inscriptions from 8 - 2 century B.C. The examples were compared from phonological, morphological and syntactical aspect in order to clarify the picture of the development of the genitive singular within the Greek language as far as possible and to better understand the parallel use of the different genitive singular endings.

Genitive singular of the athematic nominals

The case endings typical for the nominal inflexion are best seen in the inflexion of the athematic nouns. However, as regards the genitive singular the evidence of the different Indo-European languages shows that even in the inflexion of these nouns it is impossible to reconstruct one single ending. Forms end in **-es*, **-os* or **-s*. The relation between these variants can be explained as a relation between ablaut grades, originally distributed depending on the ablaut/accent shift typical for the athematic nominals. Although a combination of zero grade in the root/stem and in the genitive ending is also possible, generally there is an agreement that the full grade of the genitive ending comes when the root or the suffix of the stem is in zero grade and the zero grade of the genitive ending comes when the root or the suffix of the stem is in full grade, in which case the accent shifts only within the stem.¹ But there are different opinions as to the two different full grades (*e* and *o*) of the ending, that **-os* was perhaps introduced in the athematic nominals inflexion on the analogy of the thematic nominals² or that **-es* was created on the analogy with other *e* grade case endings.³

The original distribution of the ablaut grades was leveled during the individual development of the Indo-European languages. In Greek **-os* prevailed in all types of athematic nominals and the root/stem ablaut and the accent shifts were preserved only in traces. In Mycenaean Greek the athematic genitive singular forms regularly end in *-oç*. Compound forms like *Διεσκορίδου* (IPr 313.67, Priene), gen. of *Διεσκορίδης*, a compound with *Διες-* (< **Dīw-es*), gen. of *Ζεύς* as its first element (cf. the usual gen. *Διοσκουρίδου* of *Διοσκουρίδης*) or *δεσ-πότης*, a compound with *δεσ-* (< **dem-s*), gen. sing. of a root noun **dōm*, "house" as its first element testify that the ablaut grades **-es* and **-s* were also known to the Greek language once. However, the

¹ Rix (1992) 118, 153-154; Sihler (1995) 250; Meier-Brügger (2003) 196, 201 ff.

² Fortson (2010) 116, 127.

³ Beekes (2011) 187.

variety of the examples found on the Mycenaean tablets confirm that *-os was already the only regular ending both in the consonant and the semi-vowel stems at this stage of the development of the Greek language, cf. *ko-ru-to* (PY Sh 733; 737), /*koruth-os*/, κόρυθ-ος (Hom. *Il.* 5.4) from κόρυς, "helmet"; *e-re-pa-to* (KN V 684.1; PY Sa 793), /*elephant-os*/, ἐλέφαντ-ος (Hom. *Od.* 4.73) from ἐλέφας, "ivory" (cf. also Ἐλέφαντος as a genitive of a personal name, IG XII Suppl./114.3, Methymna); *a2-ro-* (PY Ta 642.1), /*hal-os*/, ἄλ-ός (Hom. *Il.* 1.316) from ἄλς; *a-ta-no-ro* (PY Fn 50.3), /*Antānor-os*/, Αντάνορ-ος (SEG 3/351.13, Thisbe) from Αντάνωρ; *a-re-ku-tu-ru-wo-no* (PY Es 644.2), /*Alektruwon-os*/, Αλεκτρυών-ος (Hom. *Il.* 17.602) from Αλεκτρυών, ἀλεκτρυών; *pe-ri-me-de-o* (PY Aq 64.7), /*Perimēde(h)-os*/, Περιμήδε-ος (Hom. *Il.* 15.515) from Περιμήδης; *to-ro-o* (PY An 519.1), /*Trō(h)-os*/, Τρω-ός (Hom. *Il.* 20.231) from Τρώς; *i-je-re-wo* (PY Ea 756), /*hiyerēw-os*/, ἱερῆ-ος (IKition 2507/1, Pyrga, Cypros) from *i-je-re-u*, ἱερεύς. The ending -ος is confirmed on the Mycenaean tablets even for the noun Ζεύς, cf. *di-wo* (PY Tn 316 v.10), /*Diw-os*/ and later Δι-ός (IThesp. VI/321, Thespieae, 5th cent.).

Many of the examples found in Mycenaean Greek have perfect match in later Greek, but some of the genitive forms are valuable evidence for words not attested in later Greek. Such is the case with the form *to-ro-wi-ko* (PY Cn 655.2), cf. *ma-ro-pi*, *to-ro-wi-ko*, *pa-ra-jo* OVIS^m 133[which could be genitive /*Throwik-os*/ of a personal name *to-ro-wi*, /*Throwiks*/, cf. θρόος (< *θρόφος), Attic. θροῦς, "noise, murmur", the verb θρέομαι, the name Πολύθρους (IG XII.8/282.B26, Thassos, 4th cent.) < πολύθρους, "clamorous"⁴ and the Mycenaean name *To-ro-wo*, /*Throwos*/.⁵ The relation between *To-ro-wi*, /*Throwiks*/, θρόος, *To-ro-wo*, /*Throwos*/ and Πολύθρους has a semantic parallel in the relation between Ψόφαξ, ψόφος, "noise" and Ἄψοφος < ἄψοφος, "noiseless".

Ke-do-jo-no (PY Mb 1365), cf. /*ke-do-jo-no*/ [i-jo *146 4]⁶ on the other hand shows that *ke-do-jo* (PY Ua 158.1),⁷ could be a name with nasal stem, perhaps /*Kerdayōn*/ derived from */*Kerdayos*/, *Κερδοῖος*, cf. *Κέρδων* along with *Κέρδος*, *Κερδέων* an epithet of Hermes (Hdn. 7.74) and names like *Noίων* and *Noῖος*, *Εὐπλοίων* and *Εὐπλοῖος*.

Another genitive form of a personal name not preserved in later Greek is the form *su-ke-re-o*, cf. *se-to-i-ja su-ke-re-o*, *qa-si-re-wi-ja* VIR 1 (KN As (2) 1516.20) and the nominative *su-ke-re* (KN As 40.6). *Su-ke-re* has been interpreted as /*Sugkherēs*/, a compound name with σύν and *χέρος, "joy", cf. χαίρω, συγχαίρω, "rejoice with, congratulate" and εὐχερής, "tolerant, indifferent to evil".⁸ But, *su-ke-re* could be also a hypocoristic of a compound name with first part *su-ki-ri-to*, /*Sugritos*/, a personal name or *su-ki-ri-ta*, /*Sugrita*/, a place name Σύβριτα, Σύβριτα on Crete,⁹ cf. in Boeotia Καφίσσει, gen. sing. Καφίσσιος (IG VII 2720.6, Acraephia) and Καφισόδωρος, Καφισάνδρος compound names with first part Καφισός, Κηφισός, a hydronym or Ἀκρηφίλλει (BCH 23 (1899) 194/I.11, Acraephia) and Ἀκραιφίος, Ἀκραιφία or on the Mycenaean tablets **ku-ne*, dat. sing. *ku-ne* (MY Fu 711.7), /*Kunei*/; *ku-ne-u* (KN Da 1396.B), /*Kuneus*/ and *ku-ni-ta* (KN B 798.9), /*Kunītās*/.¹⁰

As regards the root/stem ablaut, forms like *po-me-no* (PY Ea 782), /*poimen-os*/, ποιμίν-ος (Hom. *Il.* 16.354) from ποιμήν and *a-ke-re-mo-no* (KN V (6) 865.2.4), /*Agremon-os*/, ἀγρεμόν-ος from ἀγρεμών,¹¹ or *ko-ma-we-to* (KN Ap 618.2; Dk (1) 920.a), /*Komāwent-os*/ from *ko-ma-we*, /*Komāwens*/, adj. κομήεις, "leafy" (Orph. *Fr.* 258), personal name Κομάτας or *me-no*, /*mēn(n)-os*/, μεινν-ός (SEG 42/533),

⁴ Supplement I. 27. The verb θρέομαι and the noun θρόος are related with θόρυβος, θρῦλος, θρήνος < *dher-, *dhereu-, *dhren-, cf. DELG I. 440; IEW 255.

⁵ *Θρόφος, Supplement 27; Mémoires I. 133 n. 21; Bartoněk (1999) 129.

⁶ The relation with *i-jo*, /*hiyos*/, "son" implies that this is a genitive form, cf. Melena (2000-2001b) 378.

⁷ *Ke-do-jo* has been interpreted as a genitive of the personal name *Κέρδος*, cf. Supplement I. 11; Études 121 or a nominative /*Kerdayos*/, cf. *Κερδοῖος*, an epithet of Apollo or Hermes, DELG II. 519.

⁸ Études 377-378; Ruijgh (1983) 397.

⁹ Petruševski (1966) 348; Heubeck (1983) 158.

¹⁰ Risch (1987a) 288; Leukart (1994) 195.

¹¹ Maurice (1988) 117-146 and (1990) 145-168.

Pherae, *μη̄νν-ος* (IG XII.2/527.27), Eresos, Lesbos from *μη̄ν*, "month"¹² clearly show that the leveling of the root/stem ablaut took place in the Pre-Mycenaean period. For the *i*- and *u*-stems the evidence in Mycenaean is restricted to the *u*-stems only and the examples confirm only the inflexion without ablaut of the type *-υς/-υος*, cf. *ko-tu-wo* (PY Eq 213.4), */Gortuw-os/* from the place name *Γόρτυς*, cf. *heρακλες Γόρτυς* (SEG 16/526.a, Central Crete, end of 6th cent. B.C.).

However, if the form *do-po-ta* (PY Tn 316.5) corresponds to the Post-Myc. *δεσπότης*, then a different genitive from the noun **dōm*, "house" is implied, **dom-s* (with full *o* grade of the root and zero grade of the ending) or **dms* (with zero grade both from the root and the ending),¹³ which shows that at least in compounds it is possible to find different evidence in Mycenaean as regards the distribution of the ablaut grades from one observed in Post-Mycenaean forms.¹⁴

In the Aeolic dialects, the ending *-ος* is abundantly attested on the inscriptions from all periods. However, different evidence is provided in two instances. The genitive singular ending appears as *-ες* in Hestiaotis, cf. *Μένουν-ες* from *Μένουν* (BCH 94 (1970) 161-162.14, Metropolis, 2nd cent. B.C.). But, this is not an evidence for the use of a different ablaut grade of the genitive ending. The phenomenon is rather phonological. The genitive forms ending in *-ες* were created as a result of the transformation of *o* into *e* in the final syllable of the word, cf. *Κλιανδρες*, nom. sing. instead of *Κλιανδρος*, *τέν χρόνεν*, acc. sing. instead of *τόν χρόνον*.¹⁵

The second case is a case of morphological analogy. On the Lesbian inscriptions, the *s*-stems personal names in genitive end not only in *-ος*, but also in *-η*. The phenomenon is common on Lesbos and in Troad and is confirmed as early as the 5th century B.C., cf. *ΚαλικρέτE* from *Καλικρέτης* (BzN N.F. 9 (1974) 120, Kebren, Troad). Few examples ending in *-ει* are attested in Thessaly as well, on late inscriptions. The use of the ending *-η* in sigmatic stems personal names can be easily explained as a result of the confusion of these stems with the masculine *a*-stems.¹⁶ However, the analysis of the genitive examples suggests that the use of the ending *-η* in Lesbian was perhaps not only a feature that distinguished the areas of Lesbos and Troad from the area of Aeolis (where the ending *-ος* is regular), but was also a feature that distinguished the hypocoristic from compound personal names. If we compare the number of hypocoristic and compound personal names, it appears that out of 24 genitive singular examples ending in *-η*, 17 are from compound personal names and 7 of hypocoristics, whereas out of 19 examples ending in *-εος* 15 are of compound names and only 4 of hypocoristics. Although the numbers are small they might suggest that the use of genitive forms in *-η* first started in the hypocoristics, and was then spread to the compound personal names.¹⁷

Similarly, we could discuss the genitive singular forms as being a distinctive feature of the declension of the hypocoristic *s*-stems personal names in the Boeotian dialect.¹⁸ After the loss of the intervocalic *s*, *-es-os* became *-eos*, which in the 5th cent. B.C. was already pronounced *-y-os*. But, writing doesn't always accurately represent the phonetic reality. On one hand, there is a tendency

¹² Meissner (2005) 147-150; Mottausch (2000) 39.

¹³ For bibliography see *Dic. Mic.* I. 188-189.

¹⁴ Different interpretation of the first part *do-* has also been proposed, cf. *DELG* I. 266; (*s*-extension of the root) Tovar (1972) 323; (assimilation *e-o* to *o-o*) Szemerényi (1964) 377 and n. 1.

¹⁵ Helly (1970b) 165-166; Blümel (1982) 47-48; Chadwick (1992b) 6. Same vocal alteration was also observed in Atrax, Pelasgiotis, cf. García Ramón (2007a) 93.

¹⁶ Hodot (1974) 120, 122 and (1990) 122-123.

¹⁷ The phenomenon may be as old as the Mycenaean tablets. E. Risch suggests that the genitive ending *-e-o* in the inflexion of names like *pu-ke* could be interpreted as */-ēo/* and not */-eos/*. Cf. Risch (1987a) 292.

¹⁸ Hypocoristic personal names with nominative in *-ει* and typically double consonant in the root, which in the other dialects decline as dental stems or *a*-stems, in Boeotian decline as *s*-stems. These names were probably old *ē*-stems. Cf. *Gr. Gr.* I. 462, 636 and n. 3; Thumb - Scherer (1959) 36; Buck (1955) 90-99; Risch (1987a) 293-294; Ruijgh (2003) 221 and (2004) 19-20.

to keep the traditional form in *-εος* and on the other to record the real pronunciation as *-ιος*. Forms in *-εος* are typical for South Boeotia (where the vowel *ǐ* remained unchanged) and forms in *-ιος* are typical for Northern Boeotia.¹⁹ However, if we compare the ratio of the examples in *-ιος* and in *-εος* from the aspect whether they belong to compound personal names (compound names with *κλέος* as a second part not included) or to hypocoristics it appears that *-ιος* is 4 times more frequent than *-εος* in hypocoristics. On 541 Boeotian inscriptions (containing genitive forms and taken into consideration for our research) 47 examples of sigmatic stem genitive in *-εος* were found and 152 in *-ιος* (forms in *-ειος* included). Among the forms in *-εος*, 44 are from compound personal names and only 3 from hypocoristics, among the forms in *-ιος*, 118 are from compound personal names and 34 from hypocoristics.

As regards the root / stem ablaut, the evidence of the Aeolic inscriptions shows that in the same inflexion in different time and space points a different ablaut grade can be generalized. Thus, in the inflexion of the place names formed with the suffix **-went-/wont-* in Mycenaean period the *o*-grade of the suffix appears in all cases, whereas later the *e*-grade, cf. Myc. gen. *e-ri-no-wo-to* and Boat. *Ὀπόεντος*. On some of the Aeolic inscriptions besides the old genitive forms with the zero grade of the suffix *-ter-* forms are also found with full grade *-ter-* like *πατέρ-ος* (IG IX.2/475, Atrax), *ματέρ-ος* (IG IX.2/1030, Larisa), *Ματέρ-ος* (IG VII 3315.3, Chaeronea), *Δαμμάτερ-ος* (Mnemosyne 23 (1970) 251-252.16, Larisa).

A-stems genitive singular

Genitive singular forms of the feminine *a*-stem nominals in the Greek language end in *-ᾱς*, written *-a* on the Mycenaean tablets, and *-ᾱς* in the Aeolic dialects, cf. *i-je-re-ja do-e-ro* (PY Up 539.7), */hiyereyyās do(h)elos/*, *ιρέας* (IG XII Suppl./126.19, Eresos). In the Aeolic dialects this ending was preserved unchanged even on late inscriptions and even when the word stem was influenced by another dialect, cf. *ἰράν-ας* (REG 97 (1984) 46.6, Thebes, 1st half of the 4th cent. B.C.; REA 66 (1964) 313.8, Crannon, 3-2 cent. B.C.), *ἠρEv-ας* (BCH 88 (1964) 400-402/1.7, Pherae, 5th cent. B.C.), *εἰράν-ας* (IG VII 525.7, Tanagra) and *εἰρήν-ας* (IK 5/4.9, Cyme, 3rd cent. B.C.) from the noun *εἰρήνη*, "peace". The *a*-stems being originally stems in laryngeal, their declension was athematic and the case-endings were added directly to the stem. Since genitive forms in Mycenaean already end in *-ᾱς*, the evidence of the tablets is not very helpful as regards the reconstruction of the original ablaut/accnt shift and the question whether *-ᾱς* contains the genitive ending *-es* or *-os* or *-s*.²⁰ However, the circumflex accent observed in the Post-Mycenaean period in forms like *μῖᾱς*, a genitive of *μία*, "one" or *θεᾱς*, a genitive of *θεά*, "goddess" on one hand points to a contraction, which means that both the suffix of the stem and the ending were in full grade and on the other hand it shows that the accent was on the suffix, which is typical both for proterokinetic and mesostatic inflexion. Perhaps the Greek ending *-ᾱς* was created when in the inflexion of the nominals formed with the suffix **-yǎ-* (**-iH₂/yeH₂-*), by the action of analogy the full grade of the genitive ending was introduced, typical for the nominals formed with the suffix *-ā-* (**-eH₂/H₂-*).

Some of the genitive examples found in Mycenaean Greek are valuable evidence for the inflexion of particular nouns. Such is the case with the word, *ka-ma* attested in the PY E Series. *Ka-ma* denotes type of land. Although it can be related easily to the Hesychius' gloss *καμάν· τὸν ἀγρόν. Κρητες*, because of the form *ka-ma-o* on the tablet PY Eb 156, interpreted as a genitive singular, it has been presumed that *ka-ma* was not an *a*-stem noun in Mycenaean Greek, but rather an *s*-stem

¹⁹ Thumb - Scherer (1959) 19; Blümel (1982) 41-42. But, the closure of *ǐ > i* is found in the south as well, cf. also the use of *EI* and the sign \perp to mark *ǐ* in this area. See Vottero (1995-1996) 317-318, cf. also Brixhe (1985) 373.

²⁰ Sihler (1995) 269; *-ā-os*, cf. Szemerényi (1980) 202; Hajnal (1995) 17; *-ā-es*, cf. Vaillant (1958) 81; Leumann (1977) 409-410; *-ās* replaced earlier *-H₂-os*, cf. Beekes (2011) 200.

neuter noun in *-ας*.²¹ But, *ka-ma-o* could as well be genitive plural of *κάμα* and the real genitive singular of this noun can be seen on the tablet PY Up 613.9, cf. *e-u-]ru-wo-ta*, *te-o-jo*, *[do-e-]ro*, *e-ke-qe* [*ka-]ma*, *o-na-to*, *wo-ze-qe*, *to-so*, *pe[-mo]* GRA 1 T 3, /*Euruwoitās*, *the(h)oyyo doelos*, *(h)ekhei k^{ve} kamās onāton*, *worg^{yei} k^{ve}*, *tosson de spermo* GRA 1 T 3/.²² It is not impossible to interpret the phrase *ka-ma*, *o-na-to* as a phrase in accusative singular with *o-na-to* being an apposition of *ka-ma* or maybe as an adjective qualifying the noun.²³ But, phrases in plural like *ko-to-na-o ke-ke-me-na-o o-na-ta* (PY Ed 901) or *o-na-ta ko-to-na-o ke-ke-me-na-o* (PY Ed 236) show that *o-na-to* goes with genitive.²⁴

With respect to the masculine *a*-stem nominals, Mycenaean forms ending in *-a-o* confirm the antiquity of the ending *-āo*, typical for the Boeotian dialect, but also found in Homeric epic poems. In the Boeotian dialect the vowels *a* and *o* remain uncontracted, so *-āo* is preserved even on late inscriptions and on inscriptions already influenced by the Ionic-Attic koine. On the other hand in Thessaly, where contracted forms in *-ā* dominate, forms in *-āo* appear only in small numbers, mainly on inscriptions where *-οιο* is used, which points to deliberate tendency for archaizing. On Lesbian inscriptions only genitives in *-ā* are found.

Among the examples from the Mycenaean period personal names dominate, but there are also examples of appellatives and theonyms. Similar is the situation with the evidence from the Aeolic dialects. In some of the cases the Mycenaean and the Post-Mycenaean evidence is completely corresponding, cf. Myc. *e-ma-a2-o* (KN D 411), /*(H)ermā(h)ā(h)o/*, Hom. *Ἑρμείαο* (Hom. *Od.* 12.390) of *Ἑρμείας* and Boet. *Ἑρμᾶο* (BCH 60 (1936) 177-180/2A.37.58, Thespies) of *Ἑρμᾶς* (< **Ἑρμᾶās*). If the Mycenaean name *pu-ra-ta* (PY Jn 605.3), /*Pulartās/* can be related to the Post-Myc. *Πυλάρτης*, then the genitive form *pu-ra-ta-o* (PY Jn 605.11), /*Pulartā(h)o/* corresponds with the Hom. *πυλάρταο* (Hom. *Il.* 8. 367, 16.696). The personal name *Μέγας* is recorded on the Mycenaean tablets in genitive as *me-ka-o* (PY Na 571), /*Megā(h)o/* and on a Boeotian inscription as *Μέκγαιο* (Fossey (1991) 44, Orhomen). But, some of the genitive forms are unique and therefore valuable evidence of nouns otherwise not confirmed. Such forms are found even on late inscriptions. The phrase *τάλα νέρθε* in the line 20 on the inscription IG XII.2/74 from the 3rd cent. B.C. found in Mytilene reveals a form *τάλα*, probably genitive singular of masculine *a*-stem noun *τάλας*, otherwise not confirmed and not satisfactorily explained.²⁵

Masculine *a*-stem nominals are well confirmed on the Mycenaean tablets. Therefore, it is not surprising that the ending *-āo* is found in various semantic categories of words. The inflexion of these nominals developed in the Pre-Mycenaean period. They are found in the other Indo-European languages as well, cf. Lat. *scriba*, *agricola*, O.C.S. *slouga*, *vojevoda*, but only in Greek do they have different endings from the feminine *a*-stem nominals - at least in some of the cases. The genitive singular ending *-āo* is certainly not related to the nominal ending **-es/-os/-s*. An ending *-ās*, as in the inflexion of the feminine *a*-stem nouns, would make the genitive singular form of the masculine *a*-stems nouns identical with its nominative form.²⁶ But, the creation of the genitive singular ending *-āo* is also related to the tendency for distinguishing the masculine from feminine gender within the *a*-stem declension.

²¹ Ruijgh (1972) 100-101; Ilievski (2000) 359; Del Frio (2009) 92.

²² Petruševski (1970) 126; Vilborg (1960) 67; *Documents*² 409.

²³ Ruijgh (1972) 100 n. 32.

²⁴ Petruševski (1970) 126; cf. also Bartoněk (2003) 443.

²⁵ Hodot (1990) 150.

²⁶ It is generally presumed that the creation of the masculine *a*-stem nominative forms in *-s* preceded and thus motivated the creation of the genitive forms in **-āo*. (Risch (1974) 114; Ruijgh (1979) 73; Bader (1992) 7). This is understandable if the masculine *a*-stem nouns were created through a process of stem ablaut leveling of the inflexion of compounds of the type *Ὀρέστα-ς*, Myc. *o-re-ta* (< **ὄρεσ-στᾶ-ς*, cf. Skt. *giri-sthā-s*), cf. in Homer the use of the forms *Ἄϊδης*, *Ἄϊδην*, *Ἄϊδος*, *Ἄϊδι* and *Ἄϊδης*, *Ἄϊδην*, *Ἄϊδᾶο*, *Ἄϊδι* (cf. Risch (1974) 117 and *Wortbildung*² 31-32; Rüedi (1969) 24-26; Leukart (1994) 157-158).

In the Attic dialect genitive singular forms of the masculine *a*-stem nouns end in *-ov*, as the genitive forms of the *o*-stems. This can be an argument in favor of the idea that the thematic *o/e*-stems were the source of the analogy as a result of which the ending *-āo* was created. However, the parallel presence of genitives in *-a-o* and *-o-jo* in Mycenaean shows that *-āo* could not emerge neither on the analogy with *-oo*, nor with *-oio* and therefore it is not derived from the pronominal **-syo*.²⁷ Besides, the ending **-syo* can be associated with the masculine (and neuter) gender only in the inflexion of the pronouns and adjectives. And here the pronominal **-syo* was never related to the *a*-stems. This ending was never introduced into the feminine *a*-stem nouns declension as well. If the declension of the masculine *a*-stem nouns was created in a process of stem ablaut leveling of what was once a histerodynamic declension and its equation with the declension of the *a*-stem nouns, then it is understandable why this ending could not have been the source for the creation of the ending *-āo*.

There are several arguments why *-āo* should be related to another pronominal ending, and that is the ending **-so*.²⁸ Introducing pronominal endings in the nominal inflexion is common for the Greek language in general. This ending is confirmed in the Germanic languages, not only in the pronominal, but also in the nominal declension, not only with the *o/e*-stems, but also with the *a*-stems.²⁹ There is at least one form in Greek, *τε-ο* (*τέ-ο*) from *τις* (*τίς*), with the ending **-so*, corresponding with O.Ch.Sl. *če-so* and Goth. *hvi-s*. In Homer there are many examples of *τέο* (*τεῦ*), but none of **τεῖο*, which can hardly be due to chance. The possibility that *τέο* (*τεῦ*) was the source for the analogy has been questioned. But, perhaps it is not so difficult to imagine this process, cf. Hom. *Il.* 18.192-193:

ἄλλου δ' οὐ τεν οἶδα τεῦ ἄν κλυτὰ τεύχεα δύω,
εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.

In Thessalian and Lesbian on late inscriptions, once the genitive ending contracted into *-ā* it became identical with the dative singular. That is why a reverse analogy started to function, as a result of which the masculine *a*-stems leveled the genitive singular forms with the athematic ones and genitives ending in *-αος* were created in Thessaly and in *-εος* and *-η* in the Lesbian dialect.

An opposite tendency to level the masculine *a*-stem nouns or simply confusion with the feminine *a*-stem nouns is observed not only in the Aeolic dialects, but also in the other Greek dialects on the inscriptions from different periods. These forms in *-ας* can hardly be related to the occasional genitive forms in *-a* observed on the Mycenaean tablets.

O/E-stems genitive singular

The nominal ending **-es/-os/-s* was eliminated from the *o/e*-stem inflexion. In some of the Indo-European languages it was substituted with the pronominal endings **-syo* or **-so*, in some languages the ablative ending **-ōd* overtook the functions of the genitive singular, in some a different ending **-ī* was used. The reason for this was probably, as in the case of masculine *a*-stem nouns, the tendency to keep the genitive singular forms distinct from the forms of the nominative. The original situation is however preserved in Hittite, where genitive forms still end in *-as* and are used irrespective of number, both in singular and in plural. Traces of *o/e*-stems genitive forms in *-ος* can possibly be found in some compounds in Greek as well, cf. *Θειόσδοτος* (IG VII/2733, Acraephia), [*Θ*]εόρδοτος (IThess. I/77.4, Pharsala) instead of *Θεόδοτος*.³⁰

²⁷ Several explanations have been offered in support of this idea, cf. *Gr. Gr.* I. 555; Buck (1955) 87; Szemerényi (1987) 1083; Morpurgo-Davies (1968b) 17 and n. 1; Rix (1992) 132, cf. also Risch (1974) 118.

²⁸ Geiss (1956) 143-144; Ruijgh (1979) 73 and *Études* 80-81; Lillo (1985) 254-255; Bader (1992) 7 and ff.; Bartoněk (2003) 166. On the other hand according to K. Shields the ending *-āo* "may reflect the direct affixation of the deictic element **-o* to the stem-vowel **-ā*", see Shields (2005) 236-237.

²⁹ Geiss (1956) 144.

³⁰ See the discussion of such forms in Bader (1992) 6.

The Greek language generally falls, along with the Indo-Iranian language family, in the group of those languages in which the pronominal ending **-syo* substituted the ending **-es/-os/-s*. Forms in *-oio* however are not the only ones used in the Greek dialects. Whether the genitive forms ending in *-ō* (preserved as *-ω* or developed into *-ov*) are phonological development from *-oio* (< **-o-syo*) or from a different ending, the pronominal **-o-so*, it is a fact that in Homer these forms are used hand in hand with the forms in *-oio*. In most of the Greek dialects the forms in *-ō* are regular, but forms in *-oio* in small numbers are found everywhere, even on late inscriptions.

Whether forms ending in *-oi* are phonological development from *-oio* (< **-o-syo*) due to apocopy or elision or from a different ending, the locative **-o-i*, it is a fact that in Thessaly, in the region of Pelasgiotis they are used hand in hand with forms in *-oio*.³¹

The question of the parallel use of different genitive singular forms can even be raised as regards Mycenaean. Although on the Mycenaean tablets the ending *-o-jo*, */-oyyo/* (< **-o-syo*) is thoroughly confirmed, still it is a fact that instead of the expected *-o-jo* in several situations we find just *-o*. Although no genitive forms ending in *-o-o*, */-oho/* (< **-o-so*) can be confirmed as certain, still on the Mycenaean tablets there are two pronominal forms that end in *-o-o*.

The general tendency in the development of the inflexion is to simplify things, however the parallel use of the different genitive endings, even if they are phonological outcomes of one and the same ending is not a simple thing. The comparison of the examples from the Mycenaean tablets and the Aeolic dialects shows that it is not so parallel as well.

In Mycenaean the genitives in *-o-jo* are well confirmed. There are more than 280 examples, found in Pylos, Cnossos, Thebes, Mycenaee. The wide use of these forms is also confirmed by the number of the identified scribal hands. In Pylos genitive forms in *-o-jo* are used by 13 scribes, in Cnossos by 14. In Thessaly the use of the forms in *-oio* is confined just to area of Pelasgiotis and the number of the examples is rather small.³² On 70 inscriptions there are only 40 genitive singular forms ending in *-oio* and over 550 genitive singular forms in *-oi*. In the other regions of Thessaly genitive singular forms regularly end in *-ov*,³³ which corresponds to the ending *-ω* in Boeotian and Lesbian.

The majority of the Mycenaean genitive forms in *-o-jo* belonging to the nominal inflexion are from personal names (165 forms), which is understandable having in mind the administrative character of the tablets. Some of the forms are from names which have exact parallel in later Greek, like *ku-ru-me-no-jo*, */Klumenoyyo/*, *Κλυμένοιο*, gen. of *Κλύμενος* (Hom. *Od.* 3.452), *e-u-ru-po-to-re-mo-jo*, */Eruptolemyyo/*, cf. Post-Myc. *Εὐρυπτολέμων* (IG III App. 98.2.6), gen. of *Εὐρυπτόλεμος* and *πτολέμοιο* (Hom. *Il.* 7.232, 8.553) or *a-ko-ro-da-mo-jo*, */Akrodāmyyo/*, cf. Post-Myc. *Ἀκροδήμων* (IG XII.5/978, Tenos), gen. of *Ἀκρόδημος* and *[δά]μοιο* (AE (1934-35)140). Some of the forms on the other hand are from names not attested in later Greek, but easily related to Greek names such as: *a-re-ki-si-to-jo*, */Aleksitoyyo/*, gen. of **/Aleksitos/*, a hypocoristic from a name like

³¹ Similarly on the Cyprian inscriptions genitive forms in *-ōv* are used hand in hand with genitive forms ending in *-ō*.

³² An example of *-oio* is also found in Pherrhaebia, an area where forms in *-oi* are common, cf. *Ινείοιο* (cf. Helly (1973) 217).

³³ Forms in *-oio* are found on three inscriptions from Thessaliotis. But, the language of those inscriptions is rather poetical, typical for the verse inscriptions and the genitive forms themselves have parallels in the Homeric verses and poetry, cf. *Προμάχοιο Θίβρων* (IThess. I/91.1) and *οὐδὲ γὰρ ἦ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγγορίδαο* (Hom. *Il.* 14.503); *τὸν Νε[...]ς καὶ Ἀμωμήτοιο Φ[...]παῖδα* (IThess. I/92.1) and *βουλή Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο* (Hom. *Il.* 12.109). The form *πολέμοιο* (I.Thess. I/73.21) appears at the end of the inscription and in a damaged context, reconstructed as *πολέμοιό [τε λῆξις]* or *πολέμοιό [τε νίκη]* (see IThess. I. 91). Both reconstructions have parallels in the Greek poetry, cf. *ἀλλ' ὅτε δὴ πολέμοιο λῆξεν ἰοστεφάνου Νηρηίδος ἀτρόμητος υἱός* (B. 13.123) and *Ἥ μόρον ἦ νίκαν, Ζεῦ, πολέμοιο δίδου* (AP 7.541.2).

Αλεξιτέλης³⁴ or *ke-ko-jo*, /*Kerkoyyo*/, gen. of */*Kerkos*/, a hypocoristic derived from κέρκος, cf. Κέρκων, Κερκίων, Κερκίδα³⁵ or *we-(re)-na-ko-jo*, gen. of *we-re-na-ko*, a compound name with first part φρήν-, "sheep", cf. Post-Myc. ῥήνες ἄρνες, πρόβατα (Hsch.), Myc. adj. *we-re-ne-ja* and second part -αρχος or -αγος, cf. Ἄρναγος or -ακος³⁶ or *a-no-zo-jo*, possibly a hypocoristic related to the name, attested in dat. sing. as *a-no-ze-we* on PY Cn 600.13 and as *a-no-ke-we* on KN Db 1261.B, PY An 192.13,³⁷ perhaps /*Anorgewei*/ from */*Anorgeus*/, cf. Post-Myc. Ἀνδρόγεω³⁸.

The genitive singular ending *-o-jo*, /*-oyyo*/ is also well attested among common nouns, cf. 85 examples of *te-o-jo*, /*theoyyo*/, θεοῖο (Hom. *Il.* 1.53) from θεός in the phrase *te-o-jo do-e-ro*, /*theoyyo doelos*/, θεοῖο δούλος, or *te-o-jo do-e-ra*, /*theoyyo doelā*/, θεοῖο δούλη, "god's servant". There are also forms in *-o-jo* from place names, like *pu-ro-jo* (PY An 129.4), /*Puloyyo*/, Πύλοιο (Hom. *Il.* 2.77) from Πύλος; names of months, like *di-wi-jo-jo* (KN Fp (1) 5.1), /*Diwiyoyyo*/ from *di-wi-jo*, cf. Δῖος, used as a month name in Thessaly, Aetolia, Macedonia; adjectives, cf. *ne-wo-jo* (KN Fh 5506.b), /*newoyyo*/, νέοιο (Hom. *Il.* 17.36) from νέος, "young, new". There is also one example of genitive in *-o-jo* of a participle in -μενος, cf. *ke-ke-me-no-jo* (PY Na 395 lat.sup.), /*k(h)ekhemenyoyyo*/ from the verb **k(h)ikhēmi* (< **gheH1-*), cf. κιχάνω, "reach" and one example of a theonym, cf. *di-wo-nu-so-jo* (PY Ea 102), /*Diwonussyoyyo*/ from Διόνυσος.

Although only 5 of the forms in *-o-jo* are from pronouns (written by two scribes no. 24 and 41), the evidence these forms provide about the use of this ending in the pronominal inflexion is valuable, cf. *to-jo* (PY Eb 156.2), /*toyyo*/, Hom. τοῖο from ὅ, „that; he, she, it“, *au-to-jo* (PY Eb 156.2), /*autoyyo*/, Hom. αὐτοῖο from αὐτός, „the very one, the same“, *wo-jo* (PY Eb 472.B), /*woyyo*/, Hom. οἷο from ὅς, „his, her“ and *to-so-jo* (PY Er 312.2.8), /*tossoyyo*/ from τόσ(σ)ος, „so much, so many“. The Mycenaean tablets due to their administrative character offer rather schematic texts. All pronominal genitive forms imply particular interpretation of the contexts in which they appear.

On the Thessalian inscriptions the ending *-oio* is also found both in the nominal and in the pronominal inflexion, but the number of semantic categories to which the forms in *-oio* belong is smaller. There are examples of personal names, cf. Ξενοφάντοιο (SEG 43/310.10, Scotussa, end of 4th, beginning of 3rd cent. B.C.) οἱ Ξενοφάντοιο; common nouns, cf. πολέμοιο in the formula *καὶ πολέμοιο καὶ ἱράνας* (BCH 88 (1964) 400-402/1, Pherae, 5th cent. B.C.); adjectives, cf. Προυρνίοιο (SEG 31/572.7, Crannon, 2 cent. B.C.) of Προύρνιος, an epithet of Apollo, patronymics, cf. Λακουνείοιο (SEG 43/310.14, Scotussa, 4th - 3rd cent. B.C.) from Λακούνειος (< Λάκων) and pronouns, cf. αὐτοῖο (SEG 31/572.A2, Crannon, 2 cent. B.C.) from αὐτός. Most of the examples belong to patronymics (22) and personal names (11), which is related to the schematic character of the inscriptions and the typical introductory formula with or without ἐπί and the names of the officials in genitive. On one hand, forms ending in *-oi* belong to common nouns, personal names, theonyms, place names, ethnics, month names, adjectives, verbal participles, pronouns and numbers. These forms also appear in a variety of different contexts, with or without prepositions and have a variety of meanings, both genitive and ablative.

The comparison of the forms in *-oio* and *-oi* in Pelasgiotis and the forms in *-o-jo* on the Mycenaean tablets shows that the use of the forms in *-oio* in this area of Thessaly was confined and already an archaism. It has to be noted that the scribes that used forms in *-oio* also used forms in *-āo* instead of the contracted genitive forms in *-ā*. In several instances forms in *-oio* and in *-oi* appear

³⁴ *Mémoires* III. 36, 300; Risch (1987) 289; Waanders (1992) 592.

³⁵ Heubeck (1958) 129; *Études* 141.

³⁶ García-Ramón (2005a) 91-96.

³⁷ Several interpretations have been offered for the name *a-no-zo*, /*Anorgwyo*/, cf. Ἀνδρόβιος (Heubeck (1960b) 168); /*Anozos*/, cf. ἄνοζος, ἄνοζος (DELG I. 1); /*Ainossos*/, compound name consisting of αἰν- and -σσοσ, (*Mémoires* II. 104 and n. 41).

³⁸ Petruševski (1972) 135.

on the same inscription, cf. *τοῖ [δά]μοιο* (AE (1934-35) 140, Atrax, 6th cent. B.C.), *[τ]οῖν Καλλίποιο Βουμουνεῖοιο Φιλάγροιο Μενεσταῖοιο* (IG IX.2/1036, Gyrtou, 3rd cent. B.C.); *ἐν τὸν ναὸν τοῖ Ἀπλουνοσ τοῖ Προυρνῖοιο* (SEG 31/572.6-7, Crannon, 2nd cent. B.C.).³⁹ Those inscriptions point to another peculiarity as regards the confined use of the genitive ending *-οιο*. It doesn't appear in the inflexion of the article which may indicate that the ending *-οι* first appeared in the inflexion of the article and was then spread to the other pronouns and the nominal inflexion.⁴⁰ But, on the other hand, the fact that the scribes who used the ending *-οιο* never used the form *τοῖο*, although it was well known from the Homeric tradition, can be another indication that the forms ending in *-οιο* in the language of Pelasgiotis and Perrhaebia were used just as an archaic relic. The declension of the article and the pronouns and the use of their forms better reflect the spoken language.⁴¹

In a similar manner the fact can be explained that although the number of the genitive forms ending in *-οιο* in the Homeric poems is almost equal with the number of forms ending in *-ου* (1801 : 1881 examples),⁴² the ending *-οιο* appears more frequently in the nominal inflexion, whereas the ending *-ου* (with metrical value *-οο*) in the pronominal inflexion.⁴³ According to another analysis the percentage of genitive forms ending in *-ου* (with a metrical value *-δ*) with ablative meaning is bigger in Iliad than in Odyssey which indicates that the distribution of the endings *-οιο* and *-ου* in the Homeric poems is also related to the syncretism of the genitive and the ablative, which in the *o/e*-stems inflexion ends in *-ω* (<**-δ(d)*).⁴⁴ The genitive forms in *-οιο* were therefore used as archaisms in the Homeric poems as well.⁴⁵ The forms in *-ου* reflect the spoken language in which the ending *-οιο* (**-ο-συο*) was already reduced to *-ου*, *-ω* or *-οι'* or *-ο'*.

Two Mycenaean forms *to-o* (PY Un 1321.3) and *to-so-o* (PY Xn 1342.1) if not mistakes,⁴⁶ or if not interpreted otherwise⁴⁷ may be possible evidence that the ending **-so* was used next to the ending **-συο* in the Mycenaean period.⁴⁸ But the great number of genitive forms in *-ο-ιο* shows that ending *-οιο* was the only genitive singular ending used in the inflexion of the *o/e*-stems.

Again several situations into which forms in *-ο-ιο* alternate with forms in *-ο* may challenge this view. Different explanations have been offered as to the interpretation of the forms in *-ο*: that they correspond to the contracted forms in *-ου*,⁴⁹ to the Thessalian forms in *-οι*,⁵⁰ to the Cret. forms in *-ο-νε*,⁵¹ that they are locatives in *-οι*,⁵² ablatives in *-ω* (**-δd*),⁵³ or that they are archaic genitives in *-οσ*, comparable to the Hitt. forms in *-as*.⁵⁴

³⁹ Cf. also the inscription from Larisa, from the beginning of the 2nd cent. B.C. published in Helly (1970a) 257.

⁴⁰ Blümel (1982) 243; cf. also García-Ramón (1975) 46. According to a different view, although in eastern Thessaly, in the pronominal inflexion the ending **-ο-σο* was used instead of the ending **-ο-συο*, still in the inflexion of the article the ending **-ο-συο* was introduced from the nominal inflexion, see Ruipérez (1979) 291.

⁴¹ Similarly on Crete the genitive ending *-δν* was not used in the inflection of the article, cf. *ἀντι το ἄργύροιν*.

⁴² Chantraine (1973) 165.

⁴³ Ruipérez (1979) 289-290.

⁴⁴ Maurice (1992) 408.

⁴⁵ García-Ramón (1975) 46. If the genitive ending *-οο* developed from **-ο-σο*, then the statistical analysis shows that this ending was a feature of the pronominal inflexion, whereas the ending **-ο-συο* was a feature of the nominal inflexion see Ruipérez (1979) 289-290.

⁴⁶ Ruipérez (1979) 283 n. 2.

⁴⁷ The form *to-o* can be interpreted as an ablative */tō/*, with the long vowel written as in the case of *qo-o*, see Hajnal (1995) 266-267.

⁴⁸ Ruipérez (1979) 283-284, 292; Bartoněk (2003) 608 and n. 283.

⁴⁹ Luria (1957) 324.

⁵⁰ Gallavoti (1966) 180-182.

⁵¹ Pisani (1959) 84-86.

⁵² Holland (1986) 184-187; Hamp (1981) 159-160.

⁵³ Morpurgo-Davies (1960b) 54-55, 58; *Études* 74; Lejeune (1965) 18.

⁵⁴ Bader (1992) 7-9.

A closer examination shows that we can classify these examples on one hand according to their syntactical meaning i.e. according to the context, whether it allows just the use of the genitive or perhaps some other case as well and on the other hand according to whether the examples are isolated or multiple. When we compare the data it appears that forms in *-o* are always isolated examples when they are found in contexts in which normally appears a genitive expressing possession or relation. For example in the Pylos Sa series there is just one form in *-o* with *wo-ka*, */wokhā/*, ὄχος, "chariot, carriage", *e-te-wa-jo* (PY Sa 1267) and 10 forms in *-o-jo*, cf. *πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους* (E. *Suppl.* 676). On the other hand multiple forms in *-o* are found only in those contexts in which it is possible to use another case apart from the genitive. For example the alternation of forms in *-o* and in *-o-jo* in the Cnossos D series can be alternation between nominative and genitive forms. On the other hand the alternation of forms in *-o* and in *-o-jo* with the word for son, *υἷος*, *υἴος*, cf. *pi-ro-wo-na*, *wi-do-wo-i-jo*, *i*-*65 (PY Ae 344) and *pe-ri-me-de-o* *i*-*65 (PY Aq 64.7), */Perimēde(h)os huγus/* and *Πηληῆρος υἴος πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς* (Hom. *Il.* 1.489) can be alternation between ablative and genitive because the idea of the origin can be expressed as a source or as a possession.⁵⁵ On the Mycenaean tablets it is also expressed with patronymic adjectives.

The alternation of the month names forms in *-o* and *-o-jo* with *me-no*, */mē(n)nos/*, gen. sing. of the noun *μήν*, "month" can be alternation between two different cases. Time can be expressed with partitive (genitive),⁵⁶ locative, ablative, instrumental, nominative, accusative. On the inscriptions from the Post-Mycenaean period the time expressions with the noun *μήν* are usually found in genitive, cf. *μειννός Θυῖοι* (SEG 42/533, Pherae), *τῶ Ἀγερρανίῳ μῆννος* (IG XII.2 /527.27.45, Eresos), but also in locative, *ἐν τοῖ Ἀλαλκομενεῖοι μεινὶ* (BCH 60 (1936) 181-183.14, Thespiiai) and nominative, *μεις Ψυδρεύς* (IG IX.1/682.2, Kerkyra). An expression found on a Lesbian inscription from Mytilene (IG XII *Suppl.*/138), cf. 1.38 *τῶ μῆννο[ς] τῶ [Τε]ρφείῳ* shows that it is not impossible that the forms in *-o* were used instead of the forms of *-o-jo* as a result of confusion of two different time formulas or as a result of the confusion of the phonetical value of the syllabogramme used to denote *o*.

The syntactical functions of the endings **-es/-os/-s*, **-syo* and **-so*

With respect to the syntactical functions of the genitive the situation is completely different in Mycenaean Greek and in the Aeolic dialects. On Mycenaean tablets the use of the genitive to express possession or relation, most often with another noun, is confirmed with many examples. Genitive forms typically determine land expressions such as: *ko-to-na*, */ktoinā/*, *κτοίνα*, *ko-to-na ki-ti-me-na*, */ktoinā ktimenā/*, *ko-to-na ke-ke-me-na*, */ktoinā k(h)ekhemēnā/*, *ka-ma*, */kamā/*. Personal names in genitive with */worwos/*, ὄρος and *wo-wi-ja*, */worwija/* form place names. Genitive forms come with nouns that have concrete meaning such as: *wo-ka*, */wokhā/*, ὄχος; *wo-i-ko*, *wo-ko*, */woikos/*, οἶκος; nouns that denote group of people such as: *qa-si-re-wi-ja*, */g^wasilēwiyā/* or *ke-ro-si-ja*, */geronsiyā/*, γερονσία; *o-ka*, */orkhā/*, ἀρχή. Genitive forms come with nouns that correspond with particular verbs, so that the phrase with genitive could be substituted with a phrase consisting of verbal form + subject or object like *o-pa*, */hopā/*, cf. *ἔπω*; *a-ko-ra*, */agorā/*, cf. *ἀγορά* and *ἀγείρω*; *do-so-mo*, */dosmos/*, cf. *ἀποδοσμός* and *δίδωμι*.

Genitives determine appellatives such as: *po-ti-ni-ja*, */potnia/*, πότνια; *i-je-re-ja*, */hiyereyya/*, ἰέρεια; *do-e-ro*, */doelos/*, δοῦλος and *do-e-ra*, */doelā/*, δούλη; *ko-wo*, */korwos/*, κοῦρος and *ko-wa*, */korwā/*, κούρη. With the words *tu-ka-te*, */thugatērl/*, θυγάτηρ and *i*-*65, */hiyus/*, υἷος genitive forms express origin. Genitive forms express relation also when they come just with personal names. Very often the noun to which the genitive form is related is denoted just with an ideogram.

⁵⁵ *Gr. Gr.* II. 118-119; Chantraine (1973) 61; Meier-Brügger (2003) 270-271.

⁵⁶ Luraghi (2003) 61.

In the phrases with *o-na-to*, /*onāton*/ one could recognize the partitive function of the genitive. Genitive of material is well confirmed with several examples, like *e-re-pa-to* (PY Sa 793), /*elephantos*/, gen. sing. of ἑλέφας; *e-ri-ka* (KN So 894.4; (1) 4430.b), /*helikās*/, gen. of ἑλίκα, "willow"; *pte-re-wa* (KN Se 879.b, 891.B; 892), /*ptelewās*/, gen. of πτελέα, "elm". There is possible example of genitive pretii or possibly genitive of measure on the tablet (PY Er 312), cf. *to-so-jo*, *pe-ma*, /*tossoyyo sperma*/ in the 2nd and 8th row. Names of months in genitive testify about the use of the temporal genitive.

But there are no examples that express separation – the basic function of the ablative. The small number of place names in genitive and the fact that there are only 5 examples with one preposition, ἔνεκα is especially indicative in this respect. In the Aeolic dialects, on the other hand, genitives already show the ablative functions on the oldest inscriptions. But it is indicative that this is not the case with the genitive forms ending in *-οιο* in the region of Pelasgiotis. None of these forms is used with verbs that denote separation. Most of the examples express time and are found in the dating formula ἐπὶ τοῦ δεῖνος with the preposition omitted or in the formula καὶ πολέμοιο καὶ ἰράνας, "in war and in peace". The only preposition found with a form in *-οιο* is μετὰ in the phrase like οἱ μετ' Ἀλεξάνδροιο (La Thessalie 222-223.1, Pherae) and it expresses comitative. Obviously the use of these forms is confined as regards their syntactical function as well.

Based on the evidence of the different Indo-European languages it is believed that in the Proto Indo-European the genitive and ablative were not distinguished as separate cases. But, the evidence of the Hittite where a separate ablative ending is used for all declensions, and a number of adverbial suffixes with ablative meaning like Lat. *-tus*, Greek *-τος*, Skt. *-tah* or Greek *-θεν* indicate that a different view is also possible.⁵⁷ The ending **-os*, at least from the perspective of the Greek language, didn't have ablative function in the beginning.

⁵⁷ Erhart (1993) 26; Ilievski (1959) 105-108 and (1961) 51-52, 54-55; Leumann (1977) 500-501; Shields (1987) 65-67.

**7. ПРЕГЛЕДИ НА НАТПИСИТЕ ОД АЈОЛСКИТЕ ДИЈАЛЕКТИ
ШТО СОДРЖАТ ФОРМИ НА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР**

**7.1 ПРЕГЛЕД НА БОЈОТСКИТЕ НАТПИСИ
ШТО СОДРЖАТ ФОРМИ НА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР**

Халијарт

Chiron 10 (1980) 162/2	2/2 од 5 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 644/2	кр. 5/п. 4 в.п.н.е	посвета
BCH 98 (1974) 644-645/ 3	4 в.п.н.е.	проксенија
Roesch (1982) 271-272	1/2 од 4 в.п.н.е.	проксенија
ABSA 32 (1931-32) 194/1	ср. 4 / ср. 3 в.п.н.е.	графит
IG VII 2848	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2849 + SEG 3/364	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
BCH 121 (1997) 95-101/B	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 121 (1997) 95-101/C	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
Roesch (1982) 203-210	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
Roesch (1982) 237/4	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет

Коронеја

AD 13 (1930-31) 106-107	1/2 од 5 в п.н.е.	посвета
SEG 3/365	1/2 од 3 в п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2858	ср. од 3 в п.н.е.	проксенија
Chiron 6 (1976) 18-19/11+ E 77.06	ср. од 3 в п.н.е.	посвета
IG VII 2859	2/2 од 3 в п.н.е.?	проксенија
IG VII 2860	2/2 од 3 в п.н.е.?	проксенија
IG VII 2866	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
IG VII 2869	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
Chiron 6 (1976) 15-17/8, p.1-19	2/2 од 3 в п.н.е.	посвета
Chiron 6 (1976) 15-17/8, p.20-26	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
SEG 3/354	2/2 од 3 в п.н.е.	посвета
REA 68 (1966) 61-63/1	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
REA 68 (1966) 62-66/2	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
REA 68 (1966) 66-69/4	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
REA 68 (1966) 67-69/5	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
REA 68 (1966) 70-71/9	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
REA 68 (1966) 70-72/10	2/2 од 3 в п.н.е.	проксенија
ZPE 29 (1978) 138-141	2/2 на 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 2876	2/2 од 3 в п.н.е.	посвета
AD 2 (1916) 218/A1	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 218-9/A2	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 219/A3	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 219/A4	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 220/B5	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 221/B7	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 222/C9	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 224/D12	кр. на 3 в п.н.е.	ослободување
AD 2 (1916) 220-221/B6	кр.3/п.2 в п.н.е.	ослободување
BCH 22 (1898) 271, p.1-2	кр.3/п.2 в п.н.е.	ослободување
IG VII 2864	п. на 2 в п.н.е.	проксенија
Feyel (1942) 14-18	1/2 од 2 в п.н.е.	проксенија

Лебадеја

IG VII 3086	2/2 од 5 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 3486	5 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 3089	ср.4 /ср. 3 в.п.н.е.	декрет
BCH 70 (1946) 262b	1/2 на 4 в.п.н.е.	посвета
Roesch (1965b) 111-112	1/2 од 3 в.п.н.е.?	посвета
IG VII 3054	2/2 од 3 в.п.н.е.	економски декрет
IG VII 3065	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3066	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3067	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3068	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3069	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3072	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3087	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3088	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
Roesch (1982) 398	2/2 од 3 в.п.н.е.	граничник
Roesch (1982) 237/2	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
BCH 70 (1946) 262/ a	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3081	кр. на 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3090	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 25 (1901) 365/ 18	кр. на 3 в.п.н.е.	граничник
IG VII 3080	кр.3 / п.2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3082	кр. 3 / 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3083	п. на 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3093	1/2 од 2 в.п.н.е.	посвета

Хајронеја

IG VII 3287	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 3306	2/2 од 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3407	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3292	кр. на 3 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3375	кр. на 3 в. п.н.е.	посвета
IG VII 3346	2/2 од 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3355	кр. 3 / 1/2, 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3301	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3302	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3303	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3304	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3305	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3329	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3338	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3343	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3348	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3349	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3350	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3351	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3352	кр. 3 / п. 2 в. п.н.е.	ослободување
IG VII 3360	кр. 3 / п. 2. в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3365	кр. 3 / п. 2. в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3368	кр. 3 / п. 2. в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3377	кр. 3 / п. 2. в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3379	кр. 3 / п. 2. в.п.н.е.	ослободување

IG VII 3392, p. 4-7	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3398	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3307	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3309	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3313	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3314	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3315	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3317	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3319	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3320	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3356	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3381	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3385	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3386	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 123-124/1	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 124-125/2	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 125-126/3	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 126-127/4	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 127-129/5	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 129-131/6	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 131/7	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 131-132/8	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
ZPE 29 (1978) 132-133/9	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3293	1/2 на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3388	1/2 од 2. в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3389	1/2 од 2. в.п.н.е.	ослободување
SEG 17/226/b	4 - 2 в. п.н.е.	епитаф
Орхомен		
Roesch (1982) 104-105/2	1/2 од 4 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3206	2/2 од 4 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 175/1	кр. 4 / п. 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3175	1/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 98 (1974) 177/2	п. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 180/3	п. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 102 (1978) 359-374/5	п. на 3 в.п.н.е.	војнички декрет
SEG 3/373	ср. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3209	ср. од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3167	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 3168	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 3169+Chiron 6 (1976) 29/26	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 3170	2/2 од 3 в.п.н.е.	економски декрет
IG VII 3174	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3176 + SEG 3/354	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3178	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3179	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3181	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3182	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3183 +	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
Chiron 6 (1976) 42-43/54		
IG VII 3190	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
IG VII 3207	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3283	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет

IG VII 3192	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 3191	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
BCH 19 (1895) 166-7/5	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 98 (1974) 185-186/5	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 187/6	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 189-190/7	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 191-193/8	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 193/9	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 194-195/10	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3173	2/2 на 3 в.п.н.е.	економски декрет
SEG 3/370	2/2 на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3213	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3200	2/2 од 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3166	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 3180	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3193	кр. од 3 в. п.н.е.?	економски декрет
Architecture et poesie 219-224/2	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
Architecture et poesie 219-224/3	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
BCH 98 (1974) 195-196/11	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 196-198/12	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 199-200/13	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 200-202/14	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 202-204/15	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 204/16	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 204-207/17	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
Fossey (1991) 44	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
Fossey (1991) 46+45	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 3171	кр. на 3 в.п.н.е.	економски декрет
IG VII 3172	кр. на 3 в.п.н.е.	економски декрет
IG VII 3201	кр. на 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3203	кр. на 3 в.п.н.е.	ослободување
BCH 98 (1974) 207/18	кр.3 /п.2. в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 219-221/26	кр.3 /п.2. в.п.н.е.	посвета
IG VII 3204	кр.3 /п.2. в.п.н.е.	ослободување
IG VII 3215	п. на 2 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 207-208/19	п. на 2 в.п.н.е.	посвета
BCH 98 (1974) 208-210/20	п. на 2 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3223	1/2 од 2 в. п.н.е.	посвета
IG VII 3186	1/2 од 2 в. п.н.е.	војнички каталог
Fossey (1991) 47	1/2 на 2 в. п.н.е.	војнички каталог
Хиетос		
IG VII 2809	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2810	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2813	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2821	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2830	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
E 77.25	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2814	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2819	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2820	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2822	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
E 77.72	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог

E 77.75	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2815	кр.3 / п.2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2816	кр.3 / п.2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2811	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
E 77.26	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
E 77.71	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
E 77.73	кр.3/п.2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2818	п. од 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2823	п. на 2 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2824	п. на 2 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2826	п. на 2 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2829	п. на 2 в. п.н.е.	војнички каталог
E 77.27	п. на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2827	1/2 од 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2828	1/2 од 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2831	1/2 од 2 в.п.н.е. ?	војнички каталог
IG VII 2832	1/2 од 2 в.п.н.е. ?	војнички каталог
Копа		
IG VII 2781	ср. на 3 в. п.н.е.	војнички каталог
BCH 99 (1975) 77-82/1	ср. на 3 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2793	1/2 од 3 в. п.н.е. ?	посвета
IG VII 2782	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2783	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2784	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2785	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2786	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2787	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2788	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
IG VII 2789	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
BCH 94 (1970) 151-157/4	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
BCH 99 (1975) 83-87	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
Chiron 6 (1976) 12-13/3	2/2 од 3 в.п.н.е	војнички каталог
Fossey (1991) 55	кр. на 3/п. на 2 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2795	2 в.п.н.е.	посвета
Акрајфија		
BCH 87 (1963) 25-27/1	2/2 од 6 в.п.н.е.	посвета
Guillon (1943) 55/A6	кр. на 6 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2730	кр. на 6 в.п.н.е.	посвета
Jeffery (1961) 95/13	кр. 6/п. 5 в.п.н.е.	посвета
Guillon (1943) 54-55/A3	кр. 6/п. 5 в.п.н.е.	посвета
Ducat (1971) 416/263	1/2 од 6 в. п.н.е.	графит
Guillon (1943) 57/B1	6 - 5 в. п.н.е.	посвета
Guillon (1943) 58/ B2	1/2 од 5 в. п.н.е.	посвета
IG VII 2735	1/2 од 5 в. п.н.е.	посвета
IG VII 4153	ср.4/ср.3 в.п.н.е.	религиозен декрет
BCH 22 (1898) 243-245/1	ср.4/ср.3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2723	1/2 од 3 в. п.н.е.	посвета
IG VII 2724	1/2 од 3 в. п.н.е.	посвета
IG VII 2724a	1/2 од 3 в. п.н.е.	посвета
IG VII 2724b	1/2 од 3 в. п.н.е.	посвета
IG VII 2707	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог

IG VII 2708	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2716	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2717	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2718	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2719	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2720	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2721	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2724c	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2724d	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 4136	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 4137	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 4156	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 4157	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 4159	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
AE (1936) 43/220Ib	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
AE (1936) 43/220IIa + SEG 3/362	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
AE (1936) 43/220IIb + SEG 3/362	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 23 (1899) 90-91/I	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 90-91/II	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 193/I	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 23 (1899) 194-195/II	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 23 (1899) 200-201/VIII	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 44 (1920) 245-246/6	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 86 (1962) 569-577	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
SEG 3/356 + Hermes 66 (1931) 342-343/B	2/2 од 3 в.п.н.е.	економски декрет
SEG 3/359 + Hermes 66 (1931) 343-346/C	2/2 од 3 в.п.н.е.	економски декрет
SEG 3/357	2/2 од 3 в.п.н.е.	економски декрет
SEG 3/361	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
AE (1936) 43/220 Ia + SEG 3/362	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
SEG 3/360	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2714	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	декрет
IG VII 2715	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 23 (1899) 94-96/IV2	п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 94-96/IV4	п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 94-96/IV5	п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 4127	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 4128	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 91-94/III1	1/2 од 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 23 (1899) 91-94/III2	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 91-94/III3	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 91-94/III4	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 91-94/III5	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 91-94/III6	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 23 (1899) 91-94/III7	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 79 (1955) 419-422/1	1/2 од 2 в.п.н.е.	декрет
BCH 79 (1955) 422-423/3	1/2 од 2 в.п.н.е.	посвета
BCH 79 (1955) 422/2	1/2 од 2 в.п.н.е.	посвета
Теба		
Jeffery (1961) 94/1	кр. 8/ п.7 в.п.н.е.	посвета
Jeffery (1961) 94/2b	п. на 7 в.п.н.е.	посвета
Jeffery (1961) 94/7	кр. 7/ п. 6 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2526	2/2 од 6 в.п.н.е.	посвета?

IG VII 3585	2/2 - 6/ 1/2 - 5 в.п.н.е	посвета
IG VII 3586	2/2 - 6/ 1/2 - 5 в.п.н.е	посвета
IG VII 3590	2/2-6/1/2-5 в.п.н.е.	посвета
Wolters-Brunns (1940) 34	2/2 - 6 / 1/2 - 5 в.п.н.е.	посвета
IG VII 3587	1/2 од 5 в.п.н.е	посвета
IG VII 3772	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3774	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3778	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3780	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3784	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3786	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3787	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3788	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3795	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3797	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3798	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3799	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3823	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3892	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3898	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3900	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3906	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3907	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3935	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3936	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3938	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3939	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3941	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3952	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 3968	1/2 од 5 в.п.н.е	графит
IG VII 2560	1/2 од 5 в.п.н.е	епитаф
IG VII 3752	ср. на 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3805	ср. на 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3894	ср. на 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3955	ср. на 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3782	2/2 од 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3785	2/2 од 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3825	2/2 од 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3903	2/2 на 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3970	2/2 од 5 в.п.н.е.	графит
IG VII 3620	2/2 од 5 в.п.н.е.	графит
BCH 25 (1901) 363/3	кр. на 5 в.п.н.е.	граничник
IG VII 3905	5 в. п.н.е.	графит
IG VII 3922	5 в. п.н.е.	графит
IG VII 3588	кр. 5 / п. 4 в.п.н.е.	посвета
Wolters-Brunns (1940) 40	2/2 -5 / 1/2 - 4 в.п.н.е.	графит
IG VII 2427	1/2 од 4 в.п.н.е	каталог
IG VII 2407	1/2 од 4 в. п.н.е.	проксенија
REG 97 (1984) 46	1/2 од 4 в.п.н.е.	проксенија
REG 97 (1984) 47-48	1/2 од 4 в.п.н.е	проксенија
IG VII 2418	ср. на 4 в.п.н.е.	екомски декрет
Roesch (1982) 120	2/2 од 4 в. п.н.е.	посвета
BCH 94 (1970) 140-144/1	кр. 4/п.3 в.п.н.е.	проксенија

R.Ph 39 (1965) 252-265/III2	кр. 4/ п. 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 102 (1978) 382/2	кр. на 4 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2468	4 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2409	ср. 4 / ср.3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2465	ср.4/ ср.3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2430	ср. 4 / ср.3 в.п.н.е.	војнички каталог?
IG VII 2431	ср. 4 / ср.3 в.п.н.е.	војнички каталог?
IG VII 2432	1/2 од 3 в.п.н.е.	каталог
IG VII 2428	ср. на 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 2468a	ср. на 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2421	2/2 од 3 в. п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 2429	2/2 од 3 в. п.н.е.	војнички каталог?
IG VII 2433	2/2 од 3 в. п.н.е.?	декрет
BCH 94 (1970) 144-146/2	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2435	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 94 (1970) 146-151/3	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
Feyel (1942) 19-24/I	2/2 од 3 в.п.н.е.	економски декрет
Wolters-Bruns (1940) 21-26/2	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 2467	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2434	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2438	кр.3/п.2 в.п.н.е.	војнички каталог?
BCH 28 (1904) 430-434/2	п. на 2 в.п.н.е.	посвета

Микалес

ABSA 14 (1907-8) 263/5	1/2 од 5 в.п.н.е.	ПОТПИС
------------------------	-------------------	--------

Антедон

IG VII 4172	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
Roesch (1982) 12+13	кр.3/п.2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 4175	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 4177	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета

Танагра

IG VII 546	1/2 на 5 в. п.н.е.	посвета
IG VII 537	ср. 4 / ср. 3 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 538	ср. 4 / ср. 3 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1557	ср. 4 / ср. 3 в. п.н.е.	епитаф
DGE 462B	1/2 од 3 в. п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 552	ср. на 3 в. п.н.е.	посвета
IG VII 504	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 505	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 506	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 507	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 508	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 509	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 510	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 511	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 513	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 516	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 517	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 519	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 520	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 522	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија

IG VII 523	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 524	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 531	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 557	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
DGE 462A	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
Roesch (1982) 81	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 528	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 548	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 556	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1546	2/2 од 3 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 1552	2/2 од 3 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 1560	3 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 1561	3 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 1570	3 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 518	п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1551	п. на 2 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 525	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 526	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 529	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија

Платаја

IG VII 1685	ср. на 5 в.п.н.е.	потпис
IG VII 2464	кр. на 4/ср.- 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1672	2/2 на 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1673	2/2 на 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1674	2/2 на 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1664	кр. на 3/п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1665	кр. на 3/п. на 2 в.п.н.е.	проксенија

Теспија

Jeffery (1961) 94/6	кр. на 7 в.п.е	посвета
VCH 46 (1922) 292/173	п. на 5 в.п.н.е.	посвета
VCH 50 (1926) 391/5	1/2 од 5 в.п.н.е.	граничник
VCH 99 (1975) 749-754/8	1/2 од 5 в.п.н.е.	декрет
IG VII 3467	1/2 од 5 в.п.н.е.	посвета
VCH 82 (1958) 117/61	1/2 од 5 в.п.н.е.	епитаф
IThesp. VI/316	1/2 од 5 в.п.н.е.	посвета
IThesp. VI/321	5 в.п.н.е.	посвета
VCH 50 (1926) 401-403/18	1/2 од 4 в.п.н.е.	религиозен декрет
Roesch (1982) 380	1/2 од 4 в.п.н.е.	посвета
RPh 40 (1966) 70-71	1/2 од 4 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 2222	ср. 4/ ср. 3 в.п.н.е.	декрет?
IG VII 1779	ср. 4 / ср. 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 1747	2/2, 4 / ср. 3 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1751	2/2, 4 / ср. 3 в. п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1831	2/2 од 4 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1788	1/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 1789	1/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
VCH 70 (1946) 476-477/2	1/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
VCH 26 (1902) 119-160/6	1/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
Roesch (1982) 126/6	1/2 од 3 в.п.н.е.	граничник
SEG 3/333	1/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 4155	ср. на 3 в.п.н.е.	посвета

Roesch (1982) 307	ср. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1722	2/2 на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1723	2/2 на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1724	2/2 на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1726	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1729	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1740	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
IG VII 1741	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
IG VII 1742	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
IG VII 1745	2/2 од 3 в.п.н.е.	каталог
IG VII 1749	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1750	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1752	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1753	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1755	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1758 +	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 82 (1958) 159-160/12		
IG VII 1785	2/2 од 3 в.п.н.е.	граничник
IG VII 1795	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1806	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
BCH 19 (1895) 375-379/28	2/2 од 3 в.п.н.е.?	посвета
BCH 21 (1897) 553-568/2	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
BCH 26 (1902) 296-297/14	2/2 од 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
BCH 50 (1926) 391-392/6	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 391-392/7	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 391-392/8	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 396-399/16	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 70 (1946) 477-478/3 +	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1754		
BCH 60 (1936) 177-180/2A	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
BCH 60 (1936) 181-183/2B	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
BCH 61 (1937) 217-235	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
IG VII 1739	2/2 од 3 в.п.н.е.	договор
BCH 82 (1958) 155/2	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 82 (1958) 162-163/15	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
SEG 25/511	2/2 од 3 в.п.н.е.	граничник
IG VII 1780	2/2 од 3 в.п.н.е.	ослободување
BCH 25 (1901) 361-363/2	2/2 од 3 в.п.н.е.	ослободување
BCH 50 (1926) 422-423/43, p. 6-11	2/2 од 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 1816	2/2 од 3 в.п.н.е.?	посвета
BCH 50 (1926) 408/22	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 413/25	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 413/26	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 414/28	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 422-423/43, p. 1-5	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 423/44	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 430/58	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
BCH 50 (1926) 430-431/59	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2115	2/2 од 3 в.п.н.е.	епитаф
IG VII 1721	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1730	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1733	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1746	кр. на 3 в.п.н.е.	каталог

IG VII 1786	кр. на 3 в.п.н.е.	религиозен декрет
IG VII 2466	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
SEG 1/132	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
BCH 50 (1926) 409/24	3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 1748	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1719 + 1744	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	економски декрет
Hesperia 37 (1968) 255-256	кр. 3 / п. 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 50 (1926) 425-426/48	кр. 3/п. 2 в.п.н.е.	посвета
BCH 25 (1901) 359-361/1 + Darnezin (1999) 138	кр. 3/1/2 од 2 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 1728	п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1731	п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 70 (1946) 478-479/5	п. на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 70 (1946) 479-480/6	п. на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 70 (1946) 480-481/7	п. на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 70 (1946) 481-482/8	п. на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 70 (1946) 482/9	п. на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
BCH 119 (1995) 22-24	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG VII 1725	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 1727	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
BCH 70 (1946) 483-484/12A	1/2 на 2 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 1817	ср. на 2 в.п.н.е.	декрет

Тизба

IG VII 2232	ср. 4 / 1/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IG VII 2223	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2224	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/351	2/2 од 3 в.п.н.е.	војнички каталог
SEG 3/352	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
SEG 3/353	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
SEG 3/343	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/344	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/345	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/346	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/347	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/348	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 3/349	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
RPh 39 (1965) 252-256	п. на 2 в.п.н.е.	економски декрет
IG VII 2228	2/2 од 3 в.п.н.е.	ослободување
IG VII 2246	2/2 од 3 в.п.н.е.	обележје?

Сифа

Hesperia 29 (1960) 123-125/1	4 в.п.н.е.	посвета
Hesperia 29 (1960) 123-125/2	4 в.п.н.е.	посвета

Хорсија

IG VII 2385	2/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2386	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2387	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2388	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IG VII 2389	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог
IG VII 2390	кр. на 3 в.п.н.е.	војнички каталог

**7.2. ПРЕГЛЕД НА ТЕСАЛСКИТЕ НАТПИСИ
ШТО СОДРЖАТ ФОРМИ НА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР**

Тесалиотида

Кјериј

Lorenz (1976) 2	5 в.п.н.е.	епитаф
IThess. I/26	п. од 4 в.п.н.е.	епитаф
IThess. I/14A	3 или 2 в.п.н.е.	проксенија
IThess. I/15	1/2 од 2 в.п.н.е.	проксенија
IThess. I/17A	1/2 од 2 в.п.н.е.	каталог

Фарсала

IThess. I/87	кр. на 5 в. п.н.е.	епитаф
IThess. I/58	п. од 4 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/75	1/2 од 4 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/115	350-330 г.п.н.е.	епитаф
IThess. I/63	4 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/73	4 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/91	кр. на 4/п. на 3 в.п.н.е.	епитаф
IThess. I/53	1/2 од 3 в.п.н.е.	проксенија
IThess. I/92	1/2 од 3 в.п.н.е.	епитаф
IThess. I/60	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/61	2/2 од 3 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/50	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
IThess. I/59	кр. на 3 в.п.н.е.	посвета
IThess. I/93	3 в.п.н.е.	епитаф
IThess. I/94	3 в.п.н.е.	епитаф

Тетониј

Jeffery (1961) 99/10	450/25 г.п.н.е.	декрет
----------------------	-----------------	--------

Хестијотида

Матропол

BSH 94 (1970) 161-162	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
-----------------------	-------------------	--------

Пелазгиотида

BSH 66-67 (1942-43) 144/3	3 в.п.н.е.	декрет
---------------------------	------------	--------

Пагаса

IG IX.2/357	4 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/381	4 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/388	4 в.п.н.е.	епитаф

Скотуса

SEG 43/310	кр. на 4 / п. на 3 в.п.н.е.	декрет
------------	-----------------------------	--------

IG IX.2/398	3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 43/311	197-185 г.п.н.е.	декрет

Фера

BCH 88 (1964) 400-402/1	5 в.п.н.е.	проксенија
BCH 88 (1964) 402/2	5 или 4 в. п.н.е.	проксенија
REA 66 (1964) 311-312/2	4 в.п.н.е.	епитаф
BCH 88 (1964) 407-408/8	4 в.п.н.е.	проксенија
BCH 88 (1964) 410/11	4 в.п.н.е.	проксенија
Bequignon (1937) 78-79/1	3 в.п.н.е.	проксенија
SEG 42/533	3 в.п.н.е.	декрет
Bequignon (1937) 96/78	3 в.п.н.е.	посвета
Bequignon (1937) 95/75	кр. на 3 / п. на 2 в.п.н.е.	проксенија
La Thessalie 222-223	кр. на 3 / п. на 2 в.п.н.е.	каталог
Bequignon (1937) 82/21	хел. период	посвета

Кранон

AD 16 (1960) 181	2/2 од 5 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/458	3 в.п.н.е.	проксенија
IG IX.2/466	3 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/459	3 или 2 в.п.н.е.	проксенија?
REA 66 (1964) 313	3 или 2 в.п.н.е.	проксенија
IG IX.2/460	2 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/461a	193 г.п.н.е.	декрет
IG IX.2/461b	135 г.п.н.е.	декрет
BCH 59 (1935) 37 - 38/1b	2/4 од 2 в.п.н.е.	економски декрет
SEG 31/572A	2 в.п.н.е.	декрет

Атракс

ZPE 14 (1974) 28/4	6 в.п.н.е.	епитаф
AE (1934-35) 140	6 в.п.н.е.	религиозен декрет
AE (1932) хр. 17/1	кр. на 4 в.п.н.е.	посвета
IG IX.2/475	3 или 2 в.п.н.е.	посвета

Лариса

IG IX.2/575	5 в.п.н.е.	епитаф
Peek (1974) 18	5 в.п.н.е.	посвета
IG IX.2/584	4 в.п.н.е.	посвета
SEG 33/460A	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/517	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
SEG 27/202	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
SEG 29/529	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/513	3 в.п.н.е.	декрет
SEG 33/460B	3 в.п.н.е.	каталог
IG IX.2/1030	3 в.п.н.е.	?
SEG 42/513	3 в.п.н.е.	посвета

IG IX.2/683	3 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/736	3 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/737	3 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/741	3 или 2 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/594	3 или 2 в.п.н.е.	посвета
Mnemosyne 23 (1970) 251-252	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/505	197 г.п.н.е.	декрет
IG IX.2/512	171 г.п.н.е.	декрет
Axenides (1949) 48	170 г.п.н.е.	декрет
AE (1931) 178-179/18	сред. на 2 в.п.н.е.	посвета
IG IX.2/511 + Corr. p. XIV	2 в.п.н.е.	проксенија
IG IX.2/504	2 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/506	2 в.п.н.е.	декрет
BCH 59(1935) 55-56/2	2 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/515	2 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/516	2 в.п.н.е.	декрет
SEG 42/510	2 в.п.н.е.	декрет
IG IX.2/553	2 в.п.н.е.	ослободување
IG IX.2/589	2 в.п.н.е.	посвета
BCH 128-129 (2004-5) 378-379	2 в.п.н.е.	декрет
BCH 130 (2006) 436-438	170/169 в. п.н.е.	декрет
SEG 42/512	хел. период	посвета

Мопсиј

IG IX.2/1056	3 в.п.н.е.	декрет?
SEG 48/660	3 в.п.н.е.	проксенија
ABSA (1908-9) 244/4	3 или 2 в.п.н.е.	посвета

Аргуса

JHS 33 (1913) 316/7	п. на 5 в. п.н.е.	епитаф
---------------------	-------------------	--------

Гиртон

IG IX.2/1036	3 в.п.н.е.	декрет?
--------------	------------	---------

Магнезија

Деметриово

Jeffery (1961) 98/8	ср. на 5 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/378	3 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/385	3 в.п.н.е.	епитаф
IG IX.2/1159	3 в.п.н.е.	епитаф
SEG 3/486	3 в.п.н.е.	епитаф
AE (1932) 26/10a	3 в.п.н.е.	епитаф

Мелибоја

DGE 605	5 в.п.н.е.	епитаф
---------	------------	--------

Пелиј

Lorenz (1976) 12 ср. на 5 в.п.н.е. епитаф

Горица (денешно име)

SEG 27/197 3 в.п.н.е. графит

Перајбија**Гони**

Helly (1973) 214 4 в.п.н.е. епитаф

Helly (1973) 216 п. на 3 в.п.н.е. епитаф

Helly (1973) 217 1/2 на 3 в.п.н.е. епитаф

Фалана

IG IX.2/1228 3 в.п.н.е. декрет

IG IX.2/1233 3 в.п.н.е. посвета

IG IX.2/1229 2 в.п.н.е. декрет

Азор

SEG 35/552 4 в.п.н.е. епитаф

SEG 35/547 кр. на 4/ п. на 3 в.п.н.е. епитаф

Олосон

Lorenz (1976) 10 п. на 5 в. п.н.е. епитаф

Хиретија

SEG 27/192 ср. на 4 в.п.н.е. епитаф

7.3. ПРЕГЛЕД НА ЛЕЗБОСКИТЕ НАТПИСИ
ШТО СОДРЖАТ ФОРМИ НА ГЕНИТИВ СИНГУЛАР

Митилена

IG XII.2/6 + ZPE 63 (1986) 120-128	околу 332 п.н.е.	декрет
ZPE 63 (1986) 109-119	334-332 п.н.е.	декрет
IG XII.2/8 + ZPE 63 (1986) 115-116	околу 330 г.п.н.е.	декрет
IG XII.2/5	кр. на 4 в. п.н.е.	декрет
IG XII Suppl.2 + Hodot (1976) 48-52	кр. на 4 в. п.н.е.	декрет
IG XII.2/12	п. на 3 в. п.н.е.	декрет
IG XII.2/14	3 в.п.н.е.?	декрет
IG XII.2/21	3 в.п.н.е. ?	декрет
IG XII.2/73	3 в.п.н.е.	религиозен закон
IG XII.2/74	3 в.п.н.е.	каталог
IG XII.2/75	3 в.п.н.е.	каталог
IG XII.2/81	3 в.п.н.е.	каталог
IG XII.2/84	3 в.п.н.е.?	каталог?
IG XII.2/96	3 в.п.н.е.	посвета
IG XII.2/97	3 в.п.н.е.	посвета
Charitonidis (1968) 81	3 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/394	3 в.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/299	3 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/15, p. 13-37	214/213 г. п.н.е.	декрет
IG XII.2/18	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
Charitonidis (1968) 31	3 или 2 в.п.н.е.	посвета
IG XII Suppl./137	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./63	п. на 2 в.п.н.е.	посвета
IG XII.2/343	п. на 2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/317	п. на 2 в.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/315	п. на 2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/298	п. на 2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII Suppl./138	околу 200 г.п.н.е.	декрет
IG XII.2/295	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII Suppl./74	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII Suppl./75	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII Suppl./76	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/300	околу 200 г.п.н.е.?	епитаф
Charitonidis (1968) 88	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/339	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
Charitonidis (1968) 89	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/329	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/327	околу 200 г.п.н.е.	епитаф

IG XII.2/318	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IG XII.2/296	околу 200 г.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/477	околу 200 г.п.н.е.?	епитаф
IG XII Suppl./3	малку по 196 г.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./142, p. 46-88	ср. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./1	2 в. н.е.	инвентар
IG XII.2/220	2 в.п.н.е.?	посвета
IG XII.2/225	2 в.п.н.е.?	посвета
IG XII Suppl./72	2 в. п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/330	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/320	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/321	2 в.п.н.е.?	епитаф
Charitonidis (1968) 87	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/334	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/322	2 в.п.н.е.?	епитаф
Charitonidis (1968) 86	2 в.п.н.е.?	епитаф
AD (1967) 461	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/333	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/331	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII.2/348	2 в.п.н.е.?	епитаф
IG XII Suppl./83	2 в.п.н.е.	епитаф

Метимна

SEG 45/1085	5 или 4 в. п.н.е.	граничник
IG XII Suppl./115	1/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII.2/499	2/2 на 3 в.п.н.е.	закон
IG XII.2/502	2/2 на 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./114	2/2 на 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII.2/498	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII.2/500	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII.2/503	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII.2/504	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./139, p. 1-57	1/2 на 2 в.п.н.е.	декрет

Ерес

IG XII.2/526	3/3 од 4 в.п.н.е.	декрет
IG XII.2/529	3 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./121, p. 15-37	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./122	209-204 г. п.н.е.	декрет
IG XII.2/527	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./125	кр. на 3 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./127 + Hodot (1976) 60-65	3 в.п.н.е.	каталог
IG XII.2/534	3 в.п.н.е.	посвета
IG XII.2/528 + Suppl., стр.36	околу 200 г.п.н.е.?	декрет

IG XII.2/532	околу 200 г.п.н.е.	каталог ?
Charitonidis (1968) 128	околу 200 г.п.н.е.	посвета
IG XII.2/551	околу 200 г.п.н.е.	эпитаф
IG XII Suppl./126	п. на 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./139, p. 58-106	1/2 од 2 в.п.н.е.	декрет
Charitonidis (1968) 122	2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./692	2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./21	2 в.п.н.е.?	посвета
IG XII.2/554	2 в.п.н.е.	эпитаф

Несос

IG XII.2/645	околу 318 г.п.н.е.	декрет
IG XII.2/646	3 в.п.н.е. или кр.на 4 в.п.н.е.	каталог

Тенед

SEG IV 720, p. 18-30	3 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./147	1/3 од 2 в.п.н.е.	декрет
IG XII Suppl./148	2 в.п.н.е.?	декрет

Троада

DGE 639	5 в.п.н.е.	посвета
DGE 638	5 в.п.н.е.	эпитаф
DGE 638, фус.	6 в.п.н.е.	эпитаф
Troad, 18	5 в.п.н.е.	эпитаф
DGE 637	5 в.п.н.е.	эпитаф
Jeffery (1961) 378	кр. на 5 в.п.н.е.?	графит
IK 4/4	216 г.п.н.е.	декрет

Асос

IK 4/3	4 в.п.н.е.?	економски декрет
DGE 641,3	3 в.п.н.е.?	эпитаф
IK 4/56	3 в.п.н.е.?	эпитаф
DGE 641,1	3 в.п.н.е.	эпитаф
IK 4/55	3 в.п.н.е.?	эпитаф
DGE 641,5	околу 200 г.п.н.е.?	эпитаф
IK 4/58	околу 200г.п.н.е.?	эпитаф
DGE 641,7	п. на 2 в.п.н.е.	эпитаф
DGE 641,6	п. на 2 в.п.н.е.?	эпитаф
IK 4/65	п. на 2 в.п.н.е.?	эпитаф
IK 4/59	п. на 2 в.п.н.е.?	эпитаф
IK 4/61	2 в.п.н.е.	эпитаф

Мирина

Неср. Мур. 16	3 в.п.н.е.?	эпитаф
Неср. Мур. 44	3 в.п.н.е.?	эпитаф

Necr. Мур. 43	кр. на 3 в.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур. 19	околу 200 г.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 46	околу 200 г.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 34	околу 200 г.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 2	п. на 2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 12	п. на 2 в.п.н.е. ?	епитаф
Necr. Мур. 1	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 9	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 15	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 17	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 26	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 30	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 58	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 41	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 13	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 47	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 31	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 49	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 8	2/1 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 4	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 29	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 45	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 57	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 59	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 36	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур. 53	2 в.п.н.е.?	епитаф
Necr. Мур., стр. 206/1	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/2	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/3	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/4	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/6	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/9	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/10B	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/13	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 207/14	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 208/17	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 208/23	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр.207/15	200-100 г.п.н.е.	епитаф
Necr. Мур., стр. 177/39	2 в.п.н.е.	епитаф

Ajra

DGE 644	п. на 3 в.п.н.е.	договор
Alt.Aigai 41-43	п. на 2 в.п.н.е.	посвета
Alt.Aigai 52-53	2 в.п.н.е.	посвета

Кима

IK 5/1	315-306 г.п.н.е.	декрет
IK 5/4	ср. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IK 5/8	ср. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IK 5/7	ср. на 3 в.п.н.е.	проксенија
Chiron 9 (1979) 73-81	2/2 од 3 в.п.н.е.	декрет
IK 5/11	3 в.п.н.е.	закон
IK 5/35	3 в.п.н.е.	закон
IK 5/30	3 в.п.н.е.	декрет
IK 5/54	3 в.п.н.е.?	епитаф
IK 5/6	кр. на 3 в.п.н.е.?	проксенија
IK 5/5	кр. на 3 в.п.н.е.	проксенија
IK 5/12	околу 200 г.п.н.е.	економски декрет
IK 5/52	околу 200 г.п.н.е.	епитаф
IK 5/13, I и III	кр. на 2 в.п.н.е.	декрет
IK 5/9	2 в.п.н.е.	проксенија
IK 5/64	2 в.п.н.е.?	епитаф
IK 5/66	2 в.п.н.е.?	епитаф
IK 5/32	2 в.п.н.е.?	посвета
IK 5/31	хеленистичка епоха	посвета

Библиографија

На кирилица

- Бенвенист, Е. (2002), *Речник индоевропских установа*, Нови Сад.
- Бузалковска Алексова, М. (1985), *Предлози и префикси во микенскиот грчки, магистерски труд во ракопис*, Скопје.
- Бузалковска Алексова, М. (1995), *Сложенки во микенскиот грчки со посебен акцент на препозиционалните сложени форми, докторски труд во ракопис*, Скопје.
- Бузалковска Алексова, М. (2000), „Кон микенските сложени со втора компонента *-we-ke, -wo-ko, -wo-ke, -wo-ki-de*“, *ГЗ на ФЗФ* 53, стр. 81-95.
- Гамкрелидзе, Т. В. – Иванов, Вяч. Вс. (1984), *Индоевропейский язык и индоевропейцы*, I-II, Тбилиси.
- Илиевски, П. Хр. (1961), *Аблативот, инструменталот и локативот во најстарите грчки текстови*, *ЖА Посебни изданија* 2, Скопје.
- Илиевски, П. Хр. (1984), „Придонес на микенскиот грчки кон интерпретацијата на хомерски лични имиња“, *ЖА* 34, стр. 49-58.
- Илиевски П. Хр. (1990), „*O-ta₂-no / =Ort_i-ānōr/* и други микенски и хомерски имиња сложени со *(-)ānōr, (-)andro(s)/-ra*“, *ЖА* 40, стр. 15-28.
- Илиевски, П. Хр. (2000), *Животот на Микенците во нивните писмени сведоштва*, Скопје.
- Петрушевски, М. Д. (1964), „Микенолошки прилози“, *ГЗ на ФЗФ* 16, стр. 293-312.
- Петрушевски, М. Д. (1980), „Дијалектот на Хомеровите Ахајци и неговите извори“, *ЖА* 30, стр. 57-72.
- Семереньи, О. (1980), *Введение в сравнительное языкознание*, Москва.

На латиница

- Adrados, F. R. (1961), „*Más sobre el culto real en Pilos y la distribución de la tierra en época micénica*“, *Emerita* 29, стр. 53-116.
- Amandry, P. – Spyropoulos, Th. (1974), „*Monuments chorégiques d' Orchomène de Béotie*“, *BCH* 98, стр. 171-246.
- Arapogianni, P. – Rambach, J. – Godart, L. (1999), „*L'Inscription en linéaire B de Kafkania - Olympie (OL Zh 1)*“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 39-43.
- Aravantinos, V. – Godart, L. – Sacconi, A. (1995), „*Sui nuovi testi del palazzo di Cadmo a Tebe*“, *Rend. Mor. Acc. Lincei*, s.9 v.6, стр. 809-845.
- Attinger, P. (1977), „*Les noms parlants des forgerons mentionnés dans les tablettes Jn de Pylos*“, *ЖА*, стр. 55-75.
- Axenides, Th. D. (1949), *He Pelasgis Larisa kai he Archaia Thessalia (Koinonike kai Politike Istoría)*, Vol. 2. *Hoi Makedonikoi kai Romaïkoi Chronoi*, Athens.
- Bader, F. (1965), *Les composés grecs du type de Demiourgos*, Paris.
- Bader, F. (1972a), „*Éphore, pylore, théore: les composés grecs en -ορος, -ουρός, -ωρός*“, *RPh* 46, стр. 192-237.
- Bader, F. (1972b), „*Le traitement des hiatus à la jointure des deux membres d'un composé nominal en mycénien*“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 141-196.
- Bader, F. (1973), „*Mycénien to-so-de, to-so-jo*“, *Minos* 14, стр. 85-109.
- Bader, F. (1992), „*Problématique du génitif thématique: illustrations mycéniennes et homériques*“ во *Mykēnaïka*, Paris 1992, стр. 1-17.
- Bartoněk, A. (1966), *Development of the Long-Vowel System in Ancient Greek Dialects*, Praha.
- Bartoněk, A. (1987a), „*On the Sources of Juxtavocalic s in Mycenaean*“ во *Tractata Myc.*, Skopje 1987, стр. 41-48.
- Bartoněk, A. (1987b), „*The Vocalic/Diphthongal Stems of the 3rd Declension in Mycenaean*“ во *Studies Chadwick*, Salamanca 1987, стр. 61-68.
- Bartoněk, A. (1999), „*Mycenaean Common Nouns in the Disguise of Proper Names*“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 121-129.

- Bartoněk, A. (2003), *Handbuch des mykenischen Griechisch*, Heidelberg.
- Bartoněk, A. (2007), *Písmo a jazyk mykénské řečtiny*, Brno.
- Baumbach, L. (1972), „Further Thoughts on PY Vn 46“ vo *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 383-397.
- Baumbach, L. (1979a), „Further Thoughts on the Knossos Fp Series“ vo *Coll. Mycenaeanum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 197-205.
- Baumbach, L. (1979b), „The Mycenaean Contribution to the Study of Greek Religion in the Bronze Age“, *SMEA* 20, стр. 143-160.
- Baumbach, L. (1992), „The People of Knossos: Further Thoughts on Some of the Personal Names“ vo *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 57-63.
- Beekes, R. S. P. (1969), *The Development of the PIE Laryngeals in Greek*, Hague-Paris.
- Beekes, R.S.P. (1973), „The Greek i- and u-Stems and πόλις, -ηος“, *Glotta* 51, стр. 228-245.
- Beekes, R. S. P. (2011), *Comparative Indo-European Linguistics: An Introduction*, revised and corrected by Michiel de Vaan, Rev. ed., Amsterdam-Philadelphia.
- Bennet, J. (1992), „‘Collectors’ or ‘Owners’?“ vo *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 65-101.
- Bennett, E. L. Jr. (1983), „Pylian Landholding Jots and Titles“ vo *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 41-54.
- Bennett, E. L. Jr. (1992), „A Selection of Pylos Tablets Texts“ vo *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 103-127.
- Bennett, E. L. Jr. – Driessen, J. M. – Godart, L. – Killen, J. T. – Kopaka, C. – Melena, J. L. – Olivier, J.-P. – Perna, M. (1989), „436 raccords et quasi-raccords de fragments inédits dans KT⁵“, *Minos* 24, стр. 199-242.
- Bequignon, Y. (1935), „Études thessaliens VII“, *BCH* 59, стр. 36-77.
- Bequignon, Y. (1937), *Recherches archéologiques à Phères de Thessalie*, Paris.
- Bequignon, Y. (1964), „Études thessaliens XI“, *BCH* 88, стр. 395-412.
- Blümel, W. (1982), *Die aiolischen Dialekte, Ergänzungshefte zur ZVS Nr. 30*, Göttingen.
- Bonfante, G. (1994), „Il Protoindoeuropeo aveva un genitivo?“, *IF* 99, стр. 72-74.
- Brixhe, C. (1985), „Énergie articulatoire et phonétique béotienne: faits de substrats ou développements indépendants“ vo *La Béotie antique. Actes du 4ème colloque international sur la Béotie antique (Lyon-Saint Etienne 1983)*, Paris 1985, стр. 365-384.
- Brosman, P. W. Jr. (2003), „A-Coloured Laryngeals and the Origin of the PIE ā-Stems“, *IF* 108, стр. 17-37.
- Brugmann, K. (1892), *Grundriß der vergleichenden Grammatik der indogermanischen Sprachen II*, Straßburg.
- Brugmann, K. (1904), *Die Demonstrativpronomina der indogermanischen Sprachen*, Leipzig.
- Buck, C. D. (1955), *The Greek Dialects*, Chicago.
- Burkert, W. (1975), „Apellai und Apollon“, *RhM* 118, стр. 1-21.
- Burrows, R. M. – Ure, P. N. (1907-1908), „Excavations at Rhitsona in Boeotia“, *ABSA* 14, стр. 226-318.
- Buzalkovska-Aleksova, M. (1996), „Is Apocope in Mycenaean Greek Possible?“ vo *Secondo Congresso*, Roma 1996, стр. 221-227.
- Buzalkovska-Aleksova, M. (1999), „Some Parallel Elements in Mycenaean Compounds-Appelatives and Personal Names“ vo *Florent I*, Wien 1999, стр. 177-184.
- Calderone, S. (1968), „Remarques sur l'histoire de quelques idées politiques de Mycènes à Homère“ vo *Studia Myc.*, Brno 1968, стр. 125-129.
- Carlier, P. (1992), „Les collecteurs sont-ils des fermiers?“, *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 159-166.
- Carlier, P. (1999), „Les mentions de la parenté dans les textes mycéniens“, vo *Florent I*, Wien 1999, стр. 185-193.
- Carpenter, M. (1983), „Ki-ti-me-na and ke-ke-me-na at Pylos“, *Minos* 18, стр. 81-88.
- Catling, H. W. – Cherry, J. F. – Jones, R. E. – Killen, J. T. (1980), „The Linear B Inscribed Stirrup Jars and West Crete“, *ABSA* 75, стр. 49-113.
- Chadwick, J. (1958), „Error and Abnormality in the Mycenaean Noun-Declension“, *PdP* 13, стр. 285-295.
- Chadwick, J. (1988), „The Women of Pylos“ vo *Studies Bennett*, Salamanca 1988, стр. 43-95.
- Chadwick, J. (1992a), „Pylos Va 15“ vo *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 167-172.
- Chadwick, J. (1992b), „The Thessalian Accent“, *Glotta* 70, стр. 2-14.
- Chadwick, J. (1998-1999), „Pylian Gold and Local Administration: PY Jo 438“ vo *Studies Killen*, Salamanca 1998-1999, стр. 31-37.
- Chantraine, P. (1933), *La formation des noms en grec ancien*, Paris.
- Chantraine, P. (1953), *Grammaire homérique II*, Paris.

- Chantraine, P. (1967), *Morphologie historique du grec*, Paris.
- Chantraine, P. (1972), „Le témoignage du mycénien pour l'étymologie grecque: δαῖ, Κοπρεύς, Κυκλεύς, μολοβρός, μόλυβδος“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 197-206.
- Chantraine, P. (1973), *Grammaire homérique I*, Paris.
- Charitonidis, S. (1968), *Αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Λέσβου. Συμπλήρωμα*, Athènes.
- Claflin, E.F. (1905), *The Syntax of the Boeotian Dialect Inscriptions*, Bryn Mawr.
- Coleman, R. (1987), „Early Greek Syncretism and the Case of the Disappearing *-phi*“ во *Studies Chadwick*, Salamanca 1987, стр. 113-125.
- Colin, G. (1897), „Inscriptions de Thespies“, *BCH* 21, стр. 551-571.
- Colvin, S. (2007), *A Historical Greek Reader*, Oxford.
- Cook, B. F. (1998), *Greek Inscriptions*, Berkley (Los Angeles)-London.
- Crepajac, Lj. (1987), „Indoeuropäische Gutturale im Griechischen und mykenische Zeugnisse“ во *Tractata Myc.*, Skopje 1987, стр. 85-90.
- Crespo, E. (1977), *Elementos antiguos y modernos en la prosodia homérica*, Supl. a *Minos* 7, Salamanca.
- Čop, B. (1958), „Zwei mykenisch-griechische Wortdeutungen“, *ŽA* 8, стр. 241-264.
- Darmezin, L. (1999), *Les affranchissements par consécration en Béotie et dans le monde grec hellénistique*, Nancy.
- De Fidio, P. (1977), *I dosmoi Pili a Poseidon. Una terra sacra di età micenea*, Roma.
- Decourt, J.C. (1990), „Décret de Pharsale pour une politographie“, *ZPE* 81, стр. 163-184.
- Deger-Jalkotzy, S. (1998-1999), „Working for the Palace: Some Observations on PY An 261“ во *Studies Killen*, Salamanca 1998-1999, стр. 65-81.
- Del Freo, M. (2005), *I censimenti di terreni nei testi in lineare B*, Pisa-Roma.
- Del Freo, M. (2009), „Les obligations dans les listes de terrains de Pylos“, *Ktéma* 34, стр. 33-50.
- Delgado, J. M. J. (2005), „Consideraciones en torno a PY Eb 297/PY Ep 704.5-6“, *Kadmos* 44, стр. 43-50.
- Deroy, L. (1988), „À propos du cadastre mycénien de Pylos: le mot *ra-ke* et la lagune d' Osmanaga“, *Minos* 23, стр. 59-74.
- Doria, M. (1972), „Sur la difficulté d'établir avec certitude la valeur de certains signes syllabiques ‚rares‘ du linéaire B (signes *47, *35 et *82)“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 33-51.
- Dosuna, M. (1988), „La evolución del diptongo oi en Beocio“, *Emerita* 56, стр. 25-35.
- Ducat, L. (1971), *Les Kouroi du Ptoion. Le sanctuaire d'Apollon Ptoieus à l'époque archaïque*, Paris.
- Duev, R. (2008), „Zeus and Dionysos in the Light of Linear B Records“ во *Coll. Romanum I*, Pisa-Roma, 2008, стр. 223-230.
- Duhoux, Y. (1973), „L'ordre des mots en mycénien“, *Minos* 14, стр. 123-163.
- Duhoux, Y. (1976), *Aspects du vocabulaire économique mycénien*, Amsterdam.
- Duhoux, Y. (1983), „Les syllabogrammes 34 et 35 du linéaire B“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 112-125.
- Duhoux, Y. (1992), *Le verbe grec ancien. Éléments de morphologie et de syntaxe historiques*, Louvain-la-Neuve.
- Duhoux, Y. (1999), „La séparation des mots en linéaire B“ во *Floreat I*, Wien 1999, стр. 227-236.
- Duhoux, Y. (2005), „Les nouvelles tablettes en linéaire B de Thèbes et la religion grecque“, *AC* 74, стр. 1-19.
- Duhoux, Y. (2008), „Animaux ou humains? Réflexions sur les tablettes Aravantinos de Thèbes“ во *Coll. Romanum*, Pisa-Roma 2008, стр. 231-250.
- Duhoux, Y. – Dachy, F. (1992), „L'aspect verbal: du mycénien à l'indo-européen“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 215-237.
- Dunkel, G. (1981), „Mycenaean ke-ke-me-na, ki-ti-me-na“, *Minos* 17, стр. 18-29.
- Erhart, A. (1993), *Die indogermanische Nominalflexion und ihre Genese*, Innsbruck.
- Ernou, A. (1953), *Morphologie historique du latin*, Paris.
- Étienne, R. – Roesch, P. (1978), „Convention militaire entre les cavaliers d' Orchomène et ceux de Chéronée“, *BCH* 102, стр. 359-374.
- Evely, D. – Killen, J.T. – Mee, Chr. – Peatfield, A. – Popham, M. (1994), „New Fragments of Linear B Tablets from Knossos“, *Kadmos* 33, стр. 10-21.
- Faure, P. (1967), „Toponymes préhelléniques dans la Crète moderne“, *Kadmos* 6, стр. 41-79.
- Feyel, M. (1936a), „Études d'épigraphie béotienne I“, *BCH* 60, стр. 175-183.
- Feyel, M. (1936b), „Nouvelles inscriptions d'Akraiphia“, *BCH* 60, стр. 11-36.
- Feyel, M. (1937), „Études d'épigraphie béotienne III“, *BCH* 61, стр. 217-235.

- Feyel, M. (1942), *Contribution à l'épigraphie béotienne*, Le Puy-en-Velay.
- Firth, J. R. – Melena, J. L. (2008), „The Knossos Linear B Tablets: Genesis of the Listing of the Later Fragments“ во *Coll. Romanum*, Pisa-Roma 2008, стр. 281-307.
- Fortson, B. W. IV (2010), *Indoeuropean Language and Culture. An Introduction*, 2nd ed., Malden, MA-Oxford-Chichester, West Sussex.
- Fossey, J. M. (1991), *Epigraphica Boeotica. I Studies in Boiotian Inscriptions*, Amsterdam.
- Frei-Lüthy, Ch. (1978), *Der Einfluß der griechischen Personennamen auf die Wortbildung*, Heidelberg.
- Gallavotti, C. (1966), „Quelques remarques de morphologie“ во *Cam. Coll.*, Cambridge 1966, стр. 180-190.
- Galiano, M. F. (1972), „Quelques observations sur les noms mycéniens en -e-u“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 207-260.
- García-Ramón, J. L. (1975), *Les origines postmycéniennes du groupe dialectal éolien, Supl. Minos 6*, Salamanca.
- García-Ramón, J. L. (1987), „Sobre las variantes Διένυσος, Δίνυσος y Δίνυσος del nombre de Dioniso: Hechos e hipótesis“ во *Studies Chadwick*, Salamanca 1987, стр. 183-200.
- García-Ramón, J. L. (1992), „Mycénien ke-sa-do-ro /Kessandros/, ke-ti-ro /Kestilos/, ke-to /Kestōr/: grec alphabétique Αἰνησιμβρότα, Αἰνησίλαος, Αἰνήτωρ et le nom de Cassandra“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 239-255.
- García-Ramón, J. L. (2005a), „Anthroponymica Mycenaea“, *ŽA 55*, стр. 85-97.
- García-Ramón, J. L. (2005b), „Die thessalische Name Σπύραγος, σπυρός ‚Weizen(korn)‘ und. att. πυρός, πυροῦς ἄγειν ‚Weizen(korn) zu Wasser transportieren‘“ во *Indogermanica: Festschrift für Gert Klingenschmitt*, ed. G. Schweiger, Regensburg 2006, стр. 127-144.
- García Ramón, J. L. (2007a), „Neues zur Problematik des thessalischen Dialekts“ во *Akten des IV. Internationalen Kolloquiums für Griechische Dialektologie (FU Berlin, September 2001)*, Innsbruck, стр. 91-111.
- García Ramón, J. L. (2007b), „Thessalian Personal Names and the Greek Lexicon“ во *Old and New Worlds in Greek Onomastics*, ed. E. Matthews, *Proceedings of the British Academy 148*, Oxford 2007, стр. 29-67.
- Geiss, H. (1956), „Zum Genetiv der Masculina der ā-Deklination auf -āo“*, Glotta 35*, стр. 142-144.
- Georgiev, V. (1965), „Interprétation de la liste pylienne des rameurs absents (PY An 724)“, *PP 20*, стр. 239-245.
- Gschnitzer, F. (1979), „Vocabulaire et institutions: la continuité historique du deuxième au premier millénaire“ во *Coll. Mycenaeum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 109-134.
- Gschnitzer, F. (1983), „Zur Geschichte des Systems der griechischen Ethnika“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 140-154.
- Gschnitzer, F. (1999), „Zur Heerwesen der mykenischen Königreiche“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 257-263.
- Gulizio, J. (2001), „A-re in the Linear B tablets and the Continuity of the Cult of Ares in the Historical Period“, *Journal of Prehistoric Religion 15*, стр. 32-38.
- Guilleux, N. (2008), „Archaïsmes et innovations en grec mycénien: une évaluation critique“ во *Coll. Romanum*, Pisa-Roma 2008, стр. 337-349.
- Guillon, P. (1943), *Les trépieds du Ptoion*, Paris.
- Hajnal, I. (1995), *Studien zum mykenischen Kasussystem*, Berlin-New York.
- Hajnal, I. (1999), „Ablaut in der Flexion mykenischer ā-Stämme“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 265-276.
- Hamm, E. M. (1957), *Grammatik zu Sappho und Alkaios*, Berlin.
- Hamp, E. P. (1981), „Locatival -ov“*, Glotta 59*, стр. 159-160.
- Helly, B. (1970a), „À Larisa, bouleversements et remise en ordre de sanctuaires“, *Mnemosyne 23*, стр. 250-296.
- Helly, B. (1970b), „La convention des Basaidai“, *BCH 94*, стр. 161-189.
- Helly, B. (1973), *Gonnoi II. Les Inscriptions*, Amsterdam.
- Heubeck, A. (1958), „Griech. βασιλεύς und das Zeichen Nr. 16 in Linear B“, *IF 63*, стр. 113-138.
- Heubeck, A. (1959a), „Zu mikenschen Namen und Titeln“, *IF 64*, стр. 119-135.
- Heubeck, A. (1959b), „Poseidon“, *IF 64*, стр. 225-240.
- Heubeck, A. (1960a), „Myk. pe-re-qa-no“, *IF 65*, стр. 252-262.
- Heubeck, A. (1960b), „Zur dialektologischen Einordnung des Mykenischen“, *Glotta 39*, стр. 159-172.
- Heubeck, A. (1963a), „Digamma-Probleme des mykenischen Dialekts“, *Sprache 9*, стр. 193-202.
- Heubeck, A. (1963b), „Myk. a3-ki-pa-ta ‚Ziegenhirt‘“, *IF 68*, стр. 13-21.
- Heubeck, A. (1964), „Morpurgo Anna, Mycenaeae Graecitatis Lexicon“, *IF 69*, стр. 269-272.

- Heubeck, A. (1965a), „Ke-ra-so. Untersuchungen zu einem mykenischen Personennamen“, *Kadmos* 4, стр. 138-145.
- Heubeck, A. (1965b), „Myk. wo-ro-ki-jo-ne-jo ka-ma“, *ŽA* 15, стр. 267-270.
- Heubeck, A. (1970), „Griechisch-mykenische Etymologien“, *SMEA* 11, стр. 63-72.
- Heubeck, A. (1971), „Amphiaraios“, *Sprache* 17, стр. 8-22.
- Heubeck, A. (1972), „Syllabic *r* in Mycenaean Greek?“, во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 55-79.
- Heubeck, A. (1976), „Epikritisches zu den griechischen Ortsnamen mit dem *-went-/wont-* suffix besonders zu dem namen *Phleius*“, *SMEA* 17, стр. 127-136.
- Heubeck, A. (1979), „Remarks on the Sign-doublets roz, raz, taz“ во *Coll. Mycenaeanum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 239-257.
- Heubeck, A. (1983), „Überlegungen zur Sprache von Linear A“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 155-170.
- Heubeck, A. (1987), „Noch einmal zum Namen des Apollon“, *Glotta* 65, стр. 179-182.
- Hiller, S. (1975), „RA-MI-NI-JA: Mykenisch-kleinasiatische Beziehungen und die Linear B-Texte“, *ŽA* 25, стр. 388-412.
- Hiller, S. (1999), „Homerische und mykenische Phrasen“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 289-298.
- Hodot, R. (1974), „Les noms en *-κρατης, -κρητης et -κερητης* dans l'onomastique de Lesbos“, *BzN N.F.* 9, стр. 115-131.
- Hodot, R. (1976), „Notes critiques sur le corpus épigraphique de Lesbos“, *Études d'Archéologie Classique* 5, стр. 17-81.
- Hodot, R. (1990), *Le dialecte éolien d'Asie. La langue des inscriptions VIIe s.a.C.- IVe s.p.C.*, Paris.
- Holland, G. B. (1986), „Nominal Sentences and the Origin of Absolute Constructions in Indo-European“, *ZVS* 99, стр. 163-193.
- Hooker, J.T. (1977), *The Language and Text of the Lesbian Poets*, Innsbruck.
- Hooker, J. T. (1980), „Thessalian Taga“, *ZPE* 40, стр. 272.
- Householder, F. W. (1960), „Pa-ro and Mycenaean Cases“, *Glotta* 38, стр. 1-10.
- Housholder, F. W. (1961), „Early Greek *-j-*“, *Glotta* 39, стр. 179-190.
- Ilievski, P. Hr. (1958), „Ko-no“, *ŽA* 8, стр. 310.
- Ilievski, P. Hr. (1959), „The Adverbial Suffix *-θεν* in Mycenaean“, *ŽA* 9, стр. 105-128.
- Ilievski, P. Hr. (1965), „Non-Greek Inflexions or Scribal Errors in the Mycenaean Texts“, *ŽA* 15, стр. 45-59.
- Ilievski, P. Hr. (1970), „Il sincretismo dei casi in miceneo (e sincretizzato lo strumentale con il dativo?)“, *SMEA* 12, стр. 88-116.
- Ilievski, P. Hr. (1972), „The Suffix *-υλο/α-* in the Mycenaean Personal Names“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 261-280.
- Ilievski, P. Hr. (1979), „Vocabulary Words from the Mycenaean Personal Names“ во *Coll. Mycenaeanum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 135-146.
- Ilievski, P. Hr. (1987a), „Mycenaean a-mo / (h)armo/ and Some IE Co-Radicals“, *Minos* 20-22, стр. 295-309.
- Ilievski, P. Hr. (1987b), „Odras zemljoposednickih odnosa u mikenskoj toponimiji: imena mesta složena sa *wo-wo* i (*-wo-wi-ja*)“, *Godišnjak ANUBiH* 25, стр. 5-21.
- Ilievski, P. Hr. (1992), „Observations on the Personal Names from the Knossos D Tablets“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 321-349.
- Ilievski, P. Hr. (1999), „Interpretation of Some Mycenaean Personal Names: Nomina Theophora“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 299-311.
- Janko, R. (1987), „Polydeukes and Deukalion“, *Glotta* 65, стр. 69-72.
- Jeffery, L. H. (1961), *The Local Scripts of Archaic Greece*, Oxford.
- Jasink Ticchioni, A. M. (1980), „Contributi micenei“, *SMEA* 21, стр. 205-245.
- Killen, J. T. (1979), „The Knossos Ld(1) Tablets“ во *Coll. Mycenaeanum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 151-182.
- Killen, J. T. (1983a), „Mycenaean Possessive Adjectives in *-e-jo*“, *TPhS* 81, стр. 66-99.
- Killen, J. T. (1983b), „On the Mycenaean Ge Tablets“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 216-233.
- Killen, J. T. (1992), „Observations on the Thebes Sealings“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 365-380.
- Killen, J. T. (1992-1993), „Ke-u-po-da E-sa-re-u and the Exemptions on the Pylos Na Tablets“, *Minos* 27-28, стр. 109-122.
- Killen, J. T. (1999), „Mycenaean *o-pa*“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 325-341.

- Killen, J. T. (2004), „Names in *-e* and *-e-u* in Mycenaean Greek“ во *Indo-European perspectives, studies in honour of Anna Morpurgo Davies*, ed. J.H.W. Penny, Oxford 2004, стр. 217-235.
- Knoepfler D. (1978), „Proxénies béotiennes du IVE siècle“, *BCH* 102, стр. 375-393.
- Kretschmer, P. (1921), „Ares“, *Glotta* 11, стр. 195-198.
- Kretschmer, P. (1938), „Litteraturbericht für das Jahr 1936“, *Glotta* 27, стр. 212-252.
- Larosche, E. (1965), „Sur le nom grec de l'ivoire“, *RPh* 39 (1965), стр. 56-59.
- Lejeune, M. (1941a), „Notes d'épigraphie thessalienne I-IV“, *REG* 54, стр. 58-80.
- Lejeune, M. (1941b), „Notes d'épigraphie thessalienne V-VII“, *REG* 54, стр. 176-197.
- Lejeune, M. (1958), „Observations sur le nombre duel“, *RPh* 32, стр. 205-217.
- Lejeune, M. (1965), „Le génitif singulier thématique“, *RPh* 39, стр. 14-20.
- Lejeune, M. (1966), „Syllabaire mycénienne: peut-on lire au- pour 85-?“, *SMEA* 1, стр. 9-28.
- Lejeune, M. (1968), „Les neutres en *-ας*“, *RPh* 42, стр. 230-234.
- Lejeune, M. (1972), *Phonétique historique du mycénien et du grec ancien*, Paris.
- Lejeune, M. (1976), „Analyse du dossier pyléen Ea“, *Minos* 15, стр. 81-115.
- Leukart, A. (1983), „Götter, Feste und Gefäße, Mykenisch *-eus* und *-ēwios*: Strukturen eines Wortfeldes und sein Weiterleben im späteren Griechisch“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 234-252.
- Leukart, A. (1987), „*Po-ro-qa-ta-jo, to-sa-pe-mo, a-mo-ra-ma* and Others: Further Evidence for Proto-Greek Collective Formations in Mycenaean and Early Alphabetic Greek“ во *Studies Chadwick*, Salamanca 1987, стр. 343-365.
- Leukart, A. (1992), „Les signes *76 (*ra₂, rja'*) et *68 (*ro₂, rjo'*) et le nom du grand prêtre de Poséidon (sinon du roi) à Pylos“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 388-405.
- Leukart, A. (1994), *Die frühgriechischen Nomina auf -tās und -ās*, Wien.
- Leukart, A. (1999), „Blosses NO in Pylisch SA-RI-NO-TE gegenüber SA-RI-NU-WO-TE und SE-RI-NO-WO-TE“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 355-361.
- Leumann, M. (1977), *Lateinische Laut- und Formenlehre*, München.
- Lillo, A. (1985), „Notes on the Singular Genitive of Greek Masculine **-a* Stem Nouns“, *ZVS* 98, стр. 250-256.
- Lobeck, Chr. A. (1829), *Aglaophamus sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri tres. Tomus primus, Regimontii Prussorum*.
- Locker, E. (1933), „Die Bildung der griechischen Kurz- und Kosenamen“, *Glotta* 22, стр. 46-100.
- Lorenz, B. (1976), *Thessalische Grabgedichte vom 6 bis zum 4 Jahrhundert v. Chr.*, Innsbruck.
- Luraghi, S. (2003), *On the Meaning of Prepositions and Cases. The Expression of Semantic Roles in Ancient Greek*, Amsterdam-Philadelphia.
- Luria, S. (1957), „Über die Nominaldeklinaton in den mykenischen Inschriften“, *PdP* 12, стр. 321-332.
- Masson, O. (1960), „Notes épigraphiques“ *Glotta* 39, стр. 111-114.
- Masson, O. (1965a), „Anthroponymie grecque et dialectologie“, *RPh* 39, стр. 235-240.
- Masson, O. (1965b), „Trois questions de dialectologie grecque“, *Glotta* 43, стр. 217-234.
- Mastrokostas, E. (1964), „Inscriptions de Locride et de Thessalie“, *REA* 66, стр. 291-319.
- Maurice, N. (1985), „Fautes de scribes: pour une critique verbale appliquée aux textes mycéniens“, *Minos* 19, стр. 29-50.
- Maurice, N. (1988), „Analogie et flexion nominale en grec mycénien: le datif-locatif pluriel des thèmes en *-n-*“, *Minos* 23, стр. 117-146.
- Maurice, N. (1990), „Analogie et flexion nominale en grec mycénien: II Les noms en *-(t)er*“, *Minos* 24, стр. 145-168.
- Maurice, N. (1992), „Le génitif singulier thématique dans l'épopée: difficultés de scansion et contribution du grec mycénien“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 407-409.
- McLean, B. H. (2009), *An Introduction to Greek Epigraphy of the Hellenistic and Roman Periods from Alexander the Great down to the Reign of Constantine (323 B.C - A.D. 337)*, Ann Arbor.
- Meier, M. (1975), *-iδ- Zur Geschichte eines griechischen Nominalsuffixes*, Göttingen.
- Meier-Brügger, M. (1989), „Episch *μητίετα* (*Zεύς*) und das Suffix *-(f)εντ-*“, *HSF* 102, стр. 207-210.
- Meier-Brügger, M. (2003), *Indo-European Linguistics*, with contributions by M. Fritz, M. Mayrhofer, Berlin.
- Meillet, A. (1937), *Introduction à l'étude comparative des langues indo-européennes*, Paris.
- Meiser, G. (2006), *Historische Laut- und Formenlehre der lateinischen Sprache*, 2. Aufl., Darmstadt.

- Meissner, T. (2005), *S-Stem Nouns and Adjectives in Greek and Proto-Indo-European. A Diachronic Study in Word Formation*, Oxford.
- Meissner, T. (2008), „Notes on Mycenaean Spelling“ во *Coll. Romanum*, Pisa-Roma 2008, стр. 507-519.
- Meissner T. – Tribulato, O. (2002), „Nominal Composition in Mycenaean Greek“, *TPhS* 100, стр. 289-330.
- Meister, R. (1882), *Die griechischen Dialekte auf Grundlage von Ahrens' Werk „De Graeca linguae dialectis“ I*, Göttingen.
- Melena, J. L. (1974), „Reflexiones sobre los meses del calendario micenico de Cnosso y sobre la fecha de la caída del palacio“, *Emerita* 42, стр. 77-102.
- Melena, J. L. (1977), „Rec.:Anna Sacconi: Corpus delle iscrizioni in lineare B di Micene“, *Minos* 16, стр. 236-238.
- Melena, J. L. (1983), „Further Thoughts on Mycenaean o-pa“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 258-286.
- Melena, J. L. (1994-1995a), „28 Joins and Quasi-joins of Fragments in the Linear B Tablets from Pylos“, *Minos* 29-30, стр. 95-100.
- Melena (1994-1995b), „133 Joins and Quasi-joins of Fragments in the Linear B Tablets from Pylos“, *Minos* 29-30, стр. 271-288.
- Melena (1996-1997a), „40 Joins and Quasi-joins of Fragments in the Linear B Tablets from Pylos“, *Minos* 31-32, стр. 159-170.
- Melena (1996-1997b), „13 Joins and Quasi-joins of Fragments in the Linear B Tablets from Pylos“, *Minos* 31-32, стр. 171-178.
- Melena (1996-1997c), „19 raccords et quasi-raccords de fragments dans les tablettes de Cnossos“, *Minos* 31-32, стр. 417-422.
- Melena (2000-2001a), „24 Joins and Quasi-joins of Fragments in the Linear B Tablets from Pylos“, *Minos* 35-36, стр. 357-369.
- Melena (2000-2001b), „63 Joins and Quasi-joins of Fragments in the Linear B Tablets from Pylos“, *Minos* 35-36, стр. 371-384.
- Milani, C. (1965a), „Osservazioni su alcune locuzioni micenee“, *Kadmos* 4, стр. 129-137.
- Milani, C. (1965b), „I pronomi nel greco dell' età micenea“, *Aevum* 39, стр. 405-440.
- Moreschini, Q. A. (1984), *Le formazioni nominali greche in -nth-*, Roma.
- Morpurgo-Davies, A. (1960a), „Il genitivo maschile in -ac“, *Glotta* 39, стр. 93-111.
- Morpurgo-Davies, A. (1960b), „Il genitivo miceneo e il sincretismo dei casi“, *Rend. della Cl. di Sc. mor., st. e fil.* 15, стр. 33-61.
- Morpurgo-Davies, A. (1965), „A Note on Thessalian“, *Glotta* 43, стр. 235-251.
- Morpurgo-Davies, A. (1968a), „Article and Demonstrative: a Note“, *Glotta* 46, стр. 77-85.
- Morpurgo-Davies, A. (1968b), „Gender and the Development of the Greek Declensions“, *TPhS*, стр. 12-36.
- Morpurgo-Davies, A. (1968c), „Thessalian Patronymic Adjectives“, *Glotta* 46, стр. 85-106.
- Morpurgo-Davies, A. (1972), „Greek and Indo-European Semi-Consonants: Mycenaean *u* and *w*“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 80-121.
- Morpurgo-Davies, A. (1979), „Terminology of Power and Work in Greek and Linear B“ во *Coll. Mycenaicum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 87-108.
- Morpurgo-Davies, A. (1983), „Mycenaean and Greek Prepositions: *o-pi*, *e-pi* etc.“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 287-310.
- Morpurgo-Davies, A. (1999), „The Morphology of Personal Names in Mycenaean and Greek: Some Observations“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 389-405.
- Mottausch, K.-H. (2000), „Die indogermanische athematische Nominalflexion und die o-Stufe“, *HS* 113, стр. 29-52.
- Mühlestein, H. (1955), „Zur mykenischen Schrift: die Zeichen za, ze, zo“, *MH* 12, стр. 119-131.
- Mühlestein, H. (1958), „Einige mykenische Wörter“, *MH* 12, стр. 222-226.
- Mühlestein, H. (1965), „Namen von Neleiden auf den Pylostäfelchen“, *MH* 22, стр. 155-165.
- Mühlestein, H. (1983), „Nochmals zu den o-ka-Tafeln von Pylos“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 311-327.
- Müller, Ch. (1997), „Catalogues militaires trouvés à Haliarte“, *BCH* 121, стр. 95-101.
- Narten, J. (1987), „Ved. *śrīṇāti*, gr. *κρείων*, *κρέων*“, *ZVS* 100, стр. 270-296.

- Neumann, G. (1983), „Zur Deutung einiger mykenischer Personennamen“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 328-334.
- Neumann, G. (1986), „Griechisch *δοῦλος* ‚Sklave‘“ во *Festschrift Risch*, Berlin-New York 1986, стр. 489-496.
- Neumann, G. (2005a), „Die mykenische Personenbezeichnung A-ra-o (TH)“, *Kadmos* 44, стр. 3-4.
- Neumann, G. (2005b), „Der Personennamen OINOMAOΣ“, *Kadmos* 44, стр. 5-6.
- Olivier, J.-P. (1960), *À propos d'une "liste" de desservants de sanctuaire dans les documents en linéaire B de Pylos*, Bruxelles.
- Olivier, J.-P. – Killen, J. T. (1992), „Errata et Corrigenda à *KT⁵* au 04/09/90“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 457-459.
- Palaima, T. G. (1991), „Maritime Matters in the Linear B Texts“ во *Thalassa. L'Égée préhistorique et la mer*, ed. R. Laffineur, L. Basch, *Aegaeum* 7, Liège 1991, стр. 273-310.
- Palaima, T. G. (2000), „Θέμις in the Mycenaean Lexicon and the Etymology of the Place Name **ti-mi-to a-ko*“, *Fa ventia* 22/I, стр. 7-19.
- Palaima, T. G. (2004a), „Sacrificial Feasting in the Linear B Documents“, *Hesperia* 73, стр. 217-246.
- Palaima, T. G. (2004b), „Syntax and Context as Tools for Interpreting Mycenaean Texts and Scribal Processes: Un 718, Ta 709 and K(1)740“ во *Analecta homini universali dicata: Arbeiten zur Indogermanistik, Linguistik, Philologie, Politik, Musik und Dichtung: Festschrift für Oswald Panagl zum 65. Geburtstag, Band I*, ed. Th. Krisch, Th. Lindner, U. Müller, Stuttgart 2004, стр. 268-278.
- Palaima, T. G. (2006), „*65 = FAR? or *ju* and Other Interpretative Conundra in the New Thebes Tablets?“ во *Die Neuen Linear-B Texte aus Theben. Ihr Aufschlusswert für die mykenische Sprache und Kultur. Akten des internationalen Forschungskolloquiums an der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 5.-6. Dezember 2002*, ed. S. Deger-Jalkotzy, O. Panagl, Wien 2006, стр. 139-148.
- Palaima, T. G. (2007), „Ilios, Tros and Tlos. Continuing Problems with *to-ro*, *to-ro-o*, *to-ro-wo*, *to-ro-ja*, *wi-ro* and *a-si-wi-ja/a-si-wi-jo*“ во *Στεφανος Αριστειος. Archäologische Forschungen zwischen Nil und Istros. Festschrift für Stefan Hiller zum 65. Geburtstag*, ed. F. Lang, C. Reinholdt, J. Weilhartner, Wien 2007, стр. 197-204.
- Palmer, R. L. (1966), „Some Points for Discussion“ во *Cam. Coll.*, Cambridge 1966, стр. 275-284.
- Palmer, R. L. (1983), „Mycenaean Religion. Methodological Choices“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 338-366.
- Palmer, U. (2007), „Gamonyms, Internal Derivation and the Greek Suffix *-ω*“ во *Greek and Latin from an Indo-European Perspective*, ed. C. George, M. McCullagh, B. Nielsen, *Cambridge Classical Journal* 2007, стр. 121-130.
- Panagl, O. (1979), „Textual Features in the Linear B Tablets“ во *Coll. Mycenaeanum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 313-322.
- Parker, H. N. (2008), „The Linguistic Case for the Aiolian Migration Reconsidered“, *Hesperia* 77, стр. 431-464.
- Parker, V. (1999), „Die Aktivitäten der Mykenäer in der Ostägäis im Lichte der linear B Tafeln“ во *Florent I*, Wien 1999, стр. 495-502.
- Peek, W. (1974), *Griechische Vers-Inschriften aus Thessalien*, Heidelberg.
- Perdrizet, M. (1896), „Inscriptions de Béotie et de Phocide“, *BCH* 20, стр. 242-243.
- Perpillou, J.-L. (1973), *Les substantifs grecs en -εύς-*, Paris.
- Perpillou, J.-L. (1981), „Vienalia 1. Vignes mycéniennes, homériques, historiques: permanence de formules“, *RPh* 55, стр. 41-55.
- Perpillou, J.-L. (1984a), „Freres de sang ou freres de culte?“, *SMEA* 25, стр. 205-220.
- Perpillou, J.-L. (1984b), „Les syllabogrammes *34 et *35“, *SMEA* 25, стр. 221-236.
- Perpillou, J.-L. (1987), „*ἐν*, *ἐνς*, *ἐξ* en mycénien?“ во *Tractata Myc.*, Skopje 1987, стр. 267-279.
- Perpillou, J.-L. (1992), „Pygmalion et Karpalion“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 527-532.
- Peruzzi, E. (1974), „I Micenei sul Palatino“, *PdP* 29, стр. 309-349.
- Peruzzi, E. (1975), „Agricoltura micenea nel Lazio“, *Minos* 14, стр. 164-187.
- Petruševski, M. D. (1959a), „Pa-ki-ja-ne, Pa-ki-ja-na, Pa-ki-ja-ni-ja“, *ŽA* 9, стр. 84.
- Petruševski, M. D. (1959b), „Pi-ri-ta-wo, Qi-ri-ta-ko, Qi-ri-ta-ro“, *ŽA* 9, стр. 230.
- Petruševski, M. D. (1959c), „Wo-di-jo, wo-di-je-ja, wo-de-wi-ja“, *ŽA* 9, стр. 104.
- Petruševski, M. D. (1959d), „Wo-ro-ma-ta“, *ŽA* 9, стр. 252.
- Petruševski, M. D. (1963), „Discussions mycénologiques“, *ŽA* 12, стр. 293-312.
- Petruševski, M. D. (1965a), „Diwijeu, Pereuronijo - Diwijewe, Wedanewe“, *ŽA* 15, стр. 32.
- Petruševski, M. D. (1965b), „Menoeja“, *ŽA* 15, стр. 210.
- Petruševski, M. D. (1965c), „Parakuwe : parakewe“, *ŽA* 15, стр. 202.

- Petruševski, M. D. (1965d), „Perewote - Doroqo sowote“, *ŽA* 15, стр. 201.
- Petruševski, M. D. (1965e), „Pužkeqiri, Qiritaro, Qiritako, Piritawo“, *ŽA* 15, стр. 194-200.
- Petruševski, M. D. (1965f), „Pour la valeur au du signe *85“, *Kadmos* 4, стр. 123-128.
- Petruševski, M.D. (1966), „Ti-ko-ro : (A-wa) ti-ka-ra“, *ŽA* 16, стр. 348.
- Petruševski, M. D. (1968), „L'alternance vocalique u : e du dialecte mycénien de Pylos“ во *Studia Myc.*, Brno 1968, стр. 53-57.
- Petruševski, M.D. (1970), „Interprétations de quelques mots grecs mycéniens“, *SMEA* 12, стр. 121-135.
- Petruševski, M. D. (1972), „Wa-na-so-i et le problème de la palatalisation en grec mycénien“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 122-137.
- Petruševski, M. D. (1974), „La désinence du locatif-datif pluriel et le ‚synchrétisme‘ des cas en grec“ во *Mélanges helléniques offerts à Georges Daux*, Paris 1974, стр. 309-313.
- Petruševski, M. D. (1975), „Vocabulaire technique grec des divers métiers à l'époque mycénienne“ во *Actes de la XIIe Conférence Internationale D'Études Classiques Eirene*, Amsterdam 1975, стр. 709-715.
- Petruševski, M. D. (1977a), „A-ja-me-na/-no, a-na-(i)-to/-ta, ai-te, ai-te-re, ai-nu-me-no, ai-sa...“, *ŽA* 27, стр. 33-41.
- Petruševski, M. D. (1977b), „Y a-t-il lieu pour un instrumental (ablatif) absolu dans nos textes mycéniens?“, *ŽA* 27, стр. 41-42.
- Petruševski, M. D. (1979), „Révision de la translittération des syllabogrammes *17(za), *20(z0), *74(ze) et *79(zu?)“ во *Coll. Mycenaenum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 259-265.
- Petruševski, M. D. – Ilievski, P. H. (1958), „The Phonetic Value of the Mycenaean Syllabic Sign *85“, *ŽA* 8, стр. 265-278.
- Petzl, G. – Pleket, H. W. (1979), „Ein hellenistisches Ehrendekret aus Kyme“, *Chiron* 9, стр. 73-81.
- Pisani, V. (1959), „Sul genitivo miceneo dei temi in -o“, *PdP* 14, стр. 81-86.
- Piteros, Ch.– Olivier, J.-P. – Melena, J. L. (1990), „Les inscriptions en linéaire B des nodules de Thèbes: La fouille, les documents, les possibilités d'interprétation“, *BCH* 114, стр. 103-184.
- Plassart, A. (1926), „Inscriptions de Thespies“, *BCH* 50, стр. 383-462.
- Raubitschek, I. K. (1966), „Early Boeotian Potters“, *Hesperia* 35, стр. 154-165.
- Reinach, S. (1885), *Traité d'épigraphie grecque*, Paris.
- Risch, E. (1958), „L'interprétation de la série des tablettes caractérisées par le mot o-ka (PY An 519, 654, 656, 657, 661)“ во *Atti del 2° Colloquio Internazionale di Studi Minoico-Micenei Pavia 1-5 IX 1958*, *Athenaeum* 46, стр. 334-359.
- Risch, E. (1959), „Frühgeschichte der griechischen Sprache“, *MH* 16, стр. 215-227 .
- Risch, E. (1961), „Thumb, Albert: Handbuch der griechischen Dialekte, II“, *Kratylos* 6, стр. 76.
- Risch, E. (1972), „La formation du mot *po-ti-ni-ja-we-jo*“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 294-300.
- Risch, E. (1974), „À propos de l'origine des masculins grecs en -āç“, *BSL* 69, стр. 109-119.
- Risch, E. (1981a), *Kleine Schriften*, ed. A. Etter, M. Looser, Berlin-New York.
- Risch, E. (1981b), „Griechisch *μίτυλος* und seine Verwandten“, *ŽA* 31, стр. 29-36.
- Risch, E. (1983), „Probleme bei der Schreibung von Hiatus und Kompositionsfuge im Mykenischen“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 374-390.
- Risch, E. (1986), „Die mykenische Nominalflexion als Problem der indogermanischen und griechischen Sprachwissenschaft“, *Sprache* 32, стр. 63-77.
- Risch, E. (1987a), „Die mykenischen Personennamen auf -e“ во *Tractata Myc.*, Skopje 1987, стр. 281-298.
- Risch, E. (1987b), „Die ältesten Zeugnisse für *κλέος ἄφθιτον*“, *ZVS* 100, стр. 3-11.
- Rix, H. (1992), *Historische Grammatik des Griechischen. Laut- und Formenlehre*, 2. korr. Aufl., Darmstadt.
- Roesch, P. (1965a), „Notes d'épigraphie béotienne“, *RPh* 39, стр. 252-265.
- Roesch, P. (1965b), *Thespies et la Confédération béotienne*, Paris.
- Roesch, P. (1966), „Inscriptions du musée de Thèbes“, *REA* 68, стр. 61-85.
- Roesch, P. (1982), *Études béotiennes*, Paris.
- Roesch, P. (1984), „Un décret inédit de la ligue thébaine et la flotte d'Épaminondas“, *REG* 97, стр. 45-60.
- Roesch, P. – Fossey, J. M. (1978), „Neuf actes d'affranchissement de Chéronée“, *ZPE* 29, стр. 123-137.
- Rüedi, E. H. (1969), *Vom Ελλανοδικας zum ἄλλαντοπώλης. Eine Studie den verbalen Rektionskomposita auf -αç, -ηç*, Zürich.

- Ruijgh, C. J. (1961), „Le traitement des sonantes voyelles dans les dialectes grecs et la position du mycénien“, *Mnemosyne* 16, стр. 193-216.
- Ruijgh, C. J. (1966), „Observations sur la tablette Ub 1318 de Pylos“, *Lingua* 16, стр. 130-152.
- Ruijgh, C. J. (1968), „Les noms en *-won-* (*-āwon-*, *-īwon-*), *-uon-* en grec alphabétique et en mycénien“, *Minos* 9, стр. 109-155.
- Ruijgh, C. J. (1972), „Quelques hypothèses en marge des tablettes En-Ep/Eo-Eb de Pylos“, *SMEA* 15, стр. 91-104.
- Ruijgh, C. J. (1979), „La morphologie du grec“, *SMEA* 20, стр. 69-89.
- Ruijgh, C. J. (1983), „Observations sur les neutres en *-s/h-*“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 391-407.
- Ruijgh, C. J. (1985), „Problèmes de philologie mycénienne“, *Minos* 19, стр. 105-167.
- Ruijgh, C. J. (1987), „*Da-ma/du-ma*, δάμαρ/δύμαρ et l'abréviation *DA*, notamment en PY En 609.1“ во *Tractata Myc.*, Skopje 1987, стр. 299-322.
- Ruijgh, C. J. (1992), „Po-ku-ta et po-ku-te-ro dérivés de *póku ‚petit bétail‘“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 543-562.
- Ruijgh, C. J. (1994), „La preposition ἐπί. Valeurs sémantiques et choix des cas“ во *Cas et prépositions en grec ancien. Actes du Colloque International de Saint-Étienne, 3-5 juin 1993*, ed. B. Jacquino, Saint Étienne, стр. 133-148.
- Ruijgh, C. J. (1995), „D'Homère aux origines proto-mycéniennes de la tradition épique. Analyse dialectologique du langage homérique avec un excursus sur la création de l'alphabet grec“ во *Homeric Questions*, ed. J.P. Crielaard, Amsterdam, стр. 1-96.
- Ruijgh, C. J. (1998-1999), „The Social Status of Persons Indicated by Possessive Adjectives in *-e-jo*, with some Linguistic Observations“ во *Studies Killen*, Salamanca 1998-1999, стр. 251-272.
- Ruijgh, C. J. (2003), „Vassilis L. Aravantinos, L. Godart, A. Sacconi, Thèbes, Fouilles de la Cadmée, I: Les tablettes en linéaire B de la odos Pelopidou. Édition et commentaire“, *Mnemosyne* 56, стр. 219-227.
- Ruijgh, C. J. (2004), „À propos de nouvelles tablettes de Thèbes, I“, *Mnemosyne* 57, стр. 1-44.
- Ruipérez, M.S. (1956), „Une charte royale de partage des terres à Pylos“, *Minos* IV, стр. 146-164.
- Ruipérez, M.S. (1957), „Notes on Mycenaean Land-Division and Livestock-Grazing“, *Minos* V, стр. 174-206.
- Ruipérez, M.S. (1972), „Le dialecte mycénien“ во *Acta Myc. I*, Salamanca 1972, стр. 136-169.
- Ruipérez, M.S. (1979), „Le génitif singulier thématique en mycénien et en grec du premier millénaire“ во *Coll. Mycenaeanum*, Neuchâtel-Genève 1979, стр. 283-293.
- Ruipérez, M.S. (1983), „The Mycenaean Name of Dionysos“ во *Res Myc.*, Göttingen 1983, стр. 408-412.
- Ruipérez M. S. (1986), „Sobre cretense σιμι“ во *Festschrift Risch*, Berlin-New York 1986, стр. 241-244.
- Ruipérez M. S. (1992), „À propos de *to-so-jo* de PY Er 312“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 563-567.
- Ruipérez, M.S. (1999), „Mycenaean *we-we-si-jo*, Alphabetical Greek εἰρησιώνη and Τειρησίας“ во *Florent II*, Wien 1999, стр. 537-542.
- Sacconi, A. (1973), „L'avorio nella tabela di Pilo Va 482“, *Minos* 13, стр. 173-181.
- Sacconi, A. (2005), „Il significato dei termini *qe-te-jo*, *qe-te-o*, *qe-te-a*, *qe-te-a2* nei documenti in Lineare B“, *Rend. Mor. Art. Lincei* s. 9 v.16, стр. 421-438.
- Sainer, A. P. (1976), „An Index of the Place Names at Pylos“, *SMEA* 17, стр. 17-63.
- Salviat, F. – Vatin, Cl. (1971), *Inscriptions de Grèce centrale*, Paris.
- Schaffner, S. (2010/2011), „Der griechische Quellname Ἀρέθουσα“, *Sprache* 49, стр. 84-117.
- Schindler, J. (1973), „Bemerkungen zur Herkunft der idg. Diphthongstämme und zu den Eigentümlichkeiten ihrer Kasusformen“, *Sprache* 19, стр. 148-157.
- Schmitt-Brandt, R. (1968), „Die Oka-Tafeln in neuer Sicht“, *SMEA* 7, стр. 69-96.
- Shelmerdine, C. W. (1987), „Industrial Activity at Pylos“ во *Tractata Myc.*, Skopje 1987, стр. 333-342.
- Shields, K. (1987), „On the Indo-European Ablative“, *Emerita* 55, стр. 63-69.
- Shields, K. (1991), „Comments about the *o*-Stem Genitive of Indo-European“, *HS* 104, стр. 52-62.
- Shields, K. (2005), „On the Indo-European Genitive Suffix *-e/o“, *Emerita* 73, стр. 233-239.
- Sihler, A. L. (1995), *New Comparative Grammar of Greek and Latin*, New York- Oxford.
- Sommer, F. (1948), *Zur Geschichte der griechischen Nominalkomposita*, München.
- Sportiello, L. M. (1990), „A proposito di alcuni nomi di mestiere micenei“, *SMEA* 28, стр. 349-360.
- Steinhart, M. – Wirbelauer, E. (2000), „Par Peisistratou. Epigraphische Zeugnisse zur Geschichte des Schenkens“, *Chiron* 30, стр. 255-289.
- Stella, L. A. (1965), *La civiltà micenea nei documenti contemporanei*, Roma.

- Szemerényi, O. (1964), *Syncope in Greek and Indo-European and the Nature of Indo-European Accent*, Naples.
- Szemerényi, O. (1966), „The Labiovelars in Mycenaean and Historical Greek“, *SMEA* I, стр. 29-52.
- Szemerényi, O. (1968), „The Mycenaean and the Historical Greek Comparative and Their Indo-European Background“ во *Studia Myc.*, Brno 1968, стр. 25-36.
- Szemerényi, O. (1979a), „The Consonant Alternation *pt/p* in Early Greek“ во *Coll. Mycenaicum*, Neuchâtel - Genève 1979, стр. 323-340.
- Szemerényi, O. (1979b), „Etyma Graeca IV (22 - 29): Homeric et Mycenaica“, *SMEA* 20, стр. 207-226.
- Szemerényi O. (1987), *Scripta Minora III*, Innsbruck.
- Šmit R. (2005), *Uvod u grčke dijalekte*, Novi Sad.
- Taillard, J. (1981), „Homère, K408, et mycénien o-da-a2“, *RPh* 55, стр. 33-35.
- Thumb, A. – Kieckers, E. (1932), *Handbuch der griechischen Dialekte I*, Heidelberg.
- Thumb, A. – Scherer, A. (1959), *Handbuch der griechischen Dialekte II*, Heidelberg.
- Tichy, E. (2000), *Indogermanistisches Grundwissen für Studierende sprachwissenschaftlicher Disziplinen*, Bremen.
- Tod, M. N. (1962), *A Selection of Greek Historical Inscriptions II*, Oxford.
- Tovar, A. (1957), „Etymologisches über myk. te-u-ta-ra-ko-ro ‚Orsillesammler, Färber‘“, *MSS* 10, стр. 77-83.
- Tovar, A. (1972), „Indo-European Etymology of *do-e-ro*“ во *Acta Myc. II*, Salamanca 1972, стр. 318-325.
- Trümper, C. (1997), *Untersuchungen zu den altgriechischen Monatsnamen und Monatsfolgen*, Heidelberg.
- Vaillant, A. (1958), *Grammaire comparée des langues slaves*, II₁-II₂, Lyon-Paris.
- Vatin, C. (1968), „Un décret d'Haliarte sur le culte d'Athéna Itônia“, *BCH* 92, стр. 616-624.
- Vilborg, E. (1960), *A Tentative Grammar of Mycenaean Greek*, Göteborg.
- Vocotopoulou, J. (1975), „Le trésor de vases de bronze de Votonosi“, *BCH* 99, стр. 729-788.
- Vollgraff, W. (1901), „Inscriptions de Béotie“, *BCH* 25, стр. 359-378.
- Vottero, G. (1995-1996), „A propos du signe *ʔ* en béotien“, *Verbum* 18, стр. 299-339.
- Vottéro, G. (1998), *Le dialecte béotien (7e s. - 2e s. av. J.-C.)*. I. *L'écologie du dialecte*, Nancy-Paris.
- Vottéro, G. (2001), *Le dialecte béotien (7e s. - 2e s. av. J.-C.)*. II. *Répertoire raisonné des inscriptions dialectales*, Nancy-Paris.
- Waanders, F. M. J. (1992), „Mycenaean Evidence for the Indo-European Roots **tel-* and **k^wel-* in Greek“ во *Mykenaiika*, Paris 1992, стр. 591-596.
- Wathelet, P. (1970), *Les traits éoliens dans la langue de l'épopée grecque*, Roma.
- Weilhartner, J. (2002), „Überlegungen zu dem mykenischen Begriff *po-ro-wi-to-jo* auf PY Tn 316“, *Kadmos* 41, стр. 155-161.
- Witte, K. (1913), „Über die Kasusausgänge *-οιο* und *-ου*, *-οισι* und *-οις*, *-ησι* und *-ης* im griechischen Epos“, *Glotta* 5, стр. 8-47.
- Wolters, P. – Bruns, G. (1940), *Das Kabirenheiligtum bei Theben I*, Berlin.
- Woodward, A. M. (1913), „Inscriptions from Thessaly and Macedonia“, *JHS* 33, стр. 313-346.
- Wyatt, W. F. (1978), „Homeric *Πρός*, *Ποτί*, *Προτί*“, *SMEA* 19, стр. 89-123.

Индекс

Микенски

- a-da-ma-o*, *a-da-ma-o-jo* 111
a-i-qe-u, *a-i-qe-we*, *a-i-qe-wo* 64
a-ka-ta-jo 112 *a-ka-ta-jo-jo* 112, 124
a-ka-to-wa 89 *a-ka-to-wa-o* 89, 90, 170
a-ke(ze)-o 112, 169 *a-ke-o-jo* 112, 171
 фус. 950
a-ke-re 138, 169 *a-ke-re-se* 37
a-ke-re-mo 37 *a-ke-re-mo-no* 37, 39,
 185, 191
a-ke-re-u 71 фус. 363, 77, 174 *a-ke-*
re-u-te 174 *a-ke-re-we* 71 фус. 363
a-ke-re-wa 71 фус. 363, 77-78, 83,
 168, 172
a-ke(ze)-ti-ri-ja 112
a-ke-u, *a-ke-wo* 65
a-ke-wa-ta 71 фус. 363
a-ke-wa-to 71 фус. 363
a-ki-to 112 *a-ki-to-jo* 112, 135, 169
a-ko-da-mo 112
a-ko-ra 137, 138, 169, 171, 199
a-ko-ra-ja 173
a-ko-ro 125
a-ko-ro-da-mo- 112, 137
a-ko-ro-da-mo-jo 112, 170, 196
a-ko-so-ta 90, 98, 168 *a-ko-so-ta-o* 90,
 98, 169, 170, 171 фус. 950
a-ma-ru-ta, *a-ma-ru-ta-o* 90
a-me-ja, *a-me-ja-to* 20
a-mi-ni-so 24
a-mo 14, 48, 64 *a-mo-ta* 14, 48
a-mo-te-wo 64
a-mu-ta-wo 37 *a-mu-ta-wo-no* 37, 118
a-na(no)-qo-ta 90, 98, 99, 138
a-no-qo-ta-o 90
a-ni-o-ko 43
a-no-ke(ze)-we 112, 197
a-no-qa-si-ja 72
a-no-zo-jo 112, 197
a-no-we 23
a-no-wo-to 23
a-nu-to, *a-nu-to-jo* 112, 135
a-pa-si-jo-jo 112
a-pe-a-sa 80 фус. 425
a-pe-o-te 21, 25
a-pi-e-ra 75
ja-pi-ja-ko-ro-jo 112
a-pi-jo 21, *a-pi-(j)o-to* 21, 25
a-pi-ka-ra-do-jo 112, 120
a-pi-me-de 42, 170 *a-pi-me-de-o* 42,
 48, 49, 138, 169, 170
a-pi-qo(-i)-ta 90 *a-pi-qo-ta-o* 90, 132, 169
a-po-te-ro-te 10
a-pu-do-si 53, 54, 171, 174
a-ra-ru-ja, *a-ra-ru-wo-a* 130
a-re 48, 63
a-re-i-me-ne 48, 63 *a-re-me-ne* 48
a-re-ka-sa-da-ra 28
a-re-ki-si-to 113 *a-re-ki-si-to-jo* 98,
 113, 169, 196
a-re-ku-tu-ru-wo 37, 137, 175, *a-re-*
ku-tu-ru-[wo]-ne 37 *a-re-ku-tu-*
ru-wo-no 37, 191
a-re-pa(po)-zo-o 132
a-re-to-to 21
a-ro-do-ro-o 133
a-ro2-a, *a-ro2-e* 48 *a-ro2-jo* 48, 49, 185
a-si-ja-ti-ja 77
a-ta 90 фус. 470
a-ta-na-po-ti-ni-ja 77
a-ta-no 28, 186 *a-ta-no-re* 28
a-ta-no-ro 28, 135, 169, 186, 191
a-ta-o 113, 120, *a-ta-o-jo* 113, 116, 120
a-te-mi-to 13, 15, 25, 169
a-ti-mi-te 13
a-te-wo-jo 113
a-ti-ja 73, 168
a-ti-ke-ne-ja 130
a2-di-je-u, *a-di-je-wo* 64
a2-ro-[(]u-do-pi) 26, 28, 191
a2-ta, *a2-ta-o* 90
a2-te-ro 140
a3-ki-a2-ri-jo 65
a3-ki-e-we, *a3-ki-e-wo* 65
a3-ki-no-o 132
a3-ki-pa-ta 65, 138, 139
a3-ti-jo-qe 19, 80 *a3-ti-jo-qo* 19,
 127, 167
au-ke-i-ja-te-we, *au[-ke-i-]ja-te-wo* 65
au-to-jo 126-127, 162, 187, 197
au-ro 43
da-mo 112, 125, 126, 148
da-pu-ri-to 122, *da-pu2-ri-to-jo* 58,
 67, 77, 122, 169, 173
de-ki-si-wo 113, *de-ki-si-wo-jo* 113,
 116, 170
de-ko-to, *de-ko-to-jo* 113
de-re-u-ko 122 фус. 685
de-u-ka-ri-jo 122
de-u-ki-jo- 122
de-u-ki-jo-jo 122, 172
di-u(wi)-ja 76
di-we 62 *di-wo* 3, 9, 62, 68, 191
di-wi-ja-me-ro 76
di-(u)wi-jo 122, 197, *di-wi-jo-jo* 31,
 122, 139, 162, 187, 197
di-wo-nu-so 121 *di-wo-nu-so-jo* 121,
 146 фус. 827, 197
do-de 168
do-e-ra 72, 76, 80, 111, 136, 141,
 169, 197, 199
do-e-ro 13, 72, 75, 76, 91, 110, 111,
 127, 136, 169, 175, 193, 197, 199
do-e-ro-jo, *do-e-ro-i* 110
do-po-ta 30, 38, 185, 192
do-ro-jo, *do-ro-jo-jo* 171 фус. 950
do-ro-qo 19
do-se 169, 171
do-so-mo 169, 171, 174, 175, 199
do-wa 58
du-ni-jo, *du-ni-jo-jo* 113, 138-139
d(u)-wo-jo, *du-wo-jo-jo* 113
dwo 113
e-da-e-u 64 *e-da-e-wo* 64, 167
e-e-si 170, 189
e-ka-ma-te, *e-ka-ma-pi* 14
e-ka-ra 121
e-ke(-qe) 72, 76, 79, 80, 125, 126,
 127, 136, 141, 171, 172, 194
e-ke-i-ja 113
e-ke-i-jo-jo 113
e-ke-ra-ne 38 фус. 186
e-ke-ra2-wo 38, 171 *e-ke-ra2-wo-ne*,
e-ke-ra2-wo-no 38
e-ki-no, *e-ki-no-jo* 113, 120
e-ko-me-na-ta-o 90, 169, 170
e-ko-me-no 90
e-ko-to 130

e-ko-to-ri-jo 130
e-ma-a2 94 *e-ma-a2-o* 94, 100, 194
e-me 30
e-me-si-jo, *e-me-si-jo-jo* 113
e-ne-ka 73, 171
e-pe-i-ja-o 90
e-pi-ko-e, *e-pi-ko-o* 133
e-pi-wo-qa-ta-o 90, 168
e-po-ro-jo 113
e-qe-a-o, *a-to-mo-i* 41
e-qe-o, *a-to-mo* 41
e-qe-si-jo 119
e-qe-ta 41, 119
e-ra-te-re-wa 71 фyc. 363, *e-ra-te-re-wa-o* 78, 173
e-ra-te-re-we 71 фyc. 363
e-ra3-wo 128, 171
e-re-e 65, 78, 173
e-re-e-u, *e-re-e-we*, *e-re-e-wo* 65
e-re-mo 128, 172
e-re-pa, *e-re-pa-ta*, *e-re-pa-te* 20
e-re-pa-to 20, 172, 191, 200
e-re-u-te-ro-se 124
e]ri-ko 17, 25, 84, 186 *e-ri-ka* 17, 72, 84, 172, 186, 200
e-ri-no-wo, *e-ri-no-wo-te* 24, 136
e-ri-no-wo-to 24, 25, 77, 136, 173, 186, 193
e-ru-mi-ni-ja 73, 132, 168
e-sa-re-u 124, 125
e-sa-re-wi-ja 77
e-se-re-a2 137
e-se-re-e-jo 137
e-ta-wo-ne-u, *e-ta-wo-ne-we* 65,
e-ta-wo-ne-wo 65, 98
e-te-re-ta, *e-ka-te-re-ta* 132
e-te-wa 90, 114, 121 *e-te-wa-o* 90
e-te-wa-jo 114, 121, 135, 141, 199
e-te-wa-jo-jo 114, 117, 121, 124, 135, 141
e-te-wa-no 90
e-te-wa-tu-wo 59, 60, 90, 114
e-te-wo-ke-re-we-i-jo 114, 130, 137, 175
e-ti-ra-wo 114 *e-ti-ra-wo-jo* 114, 168
e-to-mo-jo 114, 116
e-u-ru-po-to-re-mo-jo 114, 120, 154
фyc. 879, 196
e-u-ta-re-wo 18, 65
e-u-we-to, *e-u-we-to-ro* 28
i-(j)e-re-u 58 фyc. 276, 64, 72, 126, 130, 191 *i-je-re-we* 58 фyc. 276
i-je-re-wo 64, 191
i-ja-me-i 48
i-je-re-ja 72, 76, 83, 169, 178, 193, 199
i-je-re-wi-jo 72 фyc. 371, 76, 130, 135
i-je-ro-jo 123
i-je-we 57, 58 фyc. 276, 59, 61
i-na-o, *i-na-o-te* 46, 174
i-qo 110 *i-qo-jo* 110, 171
i-wa-ka, *i-wa-ka-o* 90
*i-*65* 57, 59, 61, 66, 136, 137, 170, 175, 199
jo-o-po-ro 171, 174
ka-e-sa-me-no 114 *ka-e-sa-me-no-jo* 114, 116
ka-e-se-u, *ka-e-se-we* 46, 174
ka-ma 72, 84, 125, 127, 128 фyc. 720 139, 167, 172, 193, 199
ka-ma-o 72, 127 фyc. 718, 193, 194
ka-ma-e-u 72, 127
ka-ma-ti-jo-jo 114
ka-na-pe-u 64, 65 фyc. 331,
ka-na-pe-u-si, *ka-na-pe-we*,
ka-na-pe-wo 64
ka-pa-si-ja 75, *ka-pa-ti-ja* 75, 83, 169
ka-pe-se-wa-o 91
ka-pi-ni-ja 73, 168
ka-ra-a-pi 122
ka-ra-e-ri-jo, *ka]ra-e-ri-jo-jo* 122, 139
ka-ra-na-ko 119
ka-ra-wi-po-ro, *ka-ra-wi-po-ro-jo* 110
ka-ro-qo 11
ka-ru-ke 17
ka-sa-no 28
ka-ta-no 28
ka-to 28, *ka-to-ro* 28, 170
ka-wa-do-ro 28
ka-wi-jo 137
ke-do-jo 34, 156 *ke-do-jo-no* 33-34, 191
ke-ke-me-na 79, 80, 83, 124-125, 126, 167, 172, 199 *ke-ke-me-na-o* 79, 124, 172, 194 *ke-ke-me-no* 79, 124, 125 *ke-ke-me-no-jo* 124-125, 162, 187, 192, 197
ke-ki, *ke-ki-de* 15
ke-ko-jo 114, 197
ke-ra 72, 114
ke-ra-me-u, *ke-ra-me-we* 64
ke-ra-me-wo 64, 136, 141
ke-ra-ti-jo-jo 114
ke-re-ta-o 91
ke-re-te-u 91, 171
Jke-ri-ja-wo 38
ke-ro-ke-re-we-o 43, 48, 49, 168
ke-ro-si-ja 132, 169, 199
ke-ro-we 114
ke-ro-wo, *ke-ro-wo-jo* 114
ke-sa-da-ra 114
ķe-sa-do-ro, *ke]sa-do-ro-jo* 114
ke-(u-)po-da 91, 124, 125,
ke-u-po-da-o 91, 100
ke-wa-to 76
ke-we-to, *ke-we-to-jo* 114
ke-wo-no-jo 115
ki-e-u, *ki-je-u*, *ki-e-wo* 65, 170
ki-ri-ta 122
ki-ri-ti-jo-jo 122
ki-ti-je-si 73, 79
ki-ti-me-na 73, 79-80, 136, 141, 167, 189, 199
ko-do, *ko-do-jo* 115
ko-ki-da 92, 98
ko-ma-we 23, 185, 191 *ko-ma-we-te* 23, 138 *ko-ma-we-to* 23, 25, 99, 137, 170, 185, 191
ko-(i-)no 136, 141
ko-pe-re-u 65 *ko-pe-re-wo* 65, 169
ko-re-te 37, 78, 125, 173
ko-ro, *ko-ro-jo* 115
ko-ru 16 *ko-ru-pi* 16 *ko-ru-to* 16, 25, 169, 191
ko-so-jo 115
ko-so-ne 115
ko-to-(i-)na 73, 79, 80, 83, 115, 121, 124, 125, 126, 136, 141, 167, 172, 189, 199 *ko-to-na-o* 73, 172, 194
ko-to-no 73, 87
ko-tu-we 24, 60, 136 *ko-tu-wo* 60, 77, 136, 168, 173, 185, 192
ko-wa 98, 110, 169, 170, 189, 199
ko-wo 98, 110, 169, 170, 171, 189, 199
ku-mi-na 110 *ku-mi-no* 110
ku-mi-no-jof 110, 171, 189
ku-na-ja 17, 88
ku-ne 32, 191 *ku-no* 32-33, 38, 118
ku-ne-u 191
ku-ni-ta 191

lku-no-o 133
ku-ro2, ku-ro2-jo 115
ku-ru-me-no 115 *ku-ru-me-no-jo* 115, 162, 169, 187, 196
ku-ru-ni-ta 115
ku-ru-no-jo 115, 167
ku-ru-so, ku-ru-so-jo 110
ku-si 32
ku-su-pa 47
ku-su-to-ro-qa 20, 47
ma-ka 94
ma-re-wo 65
ma-ri-ne-we 67 *ma-ri-ne-wo* 66-67, 168
ma-ri-ne-we-ja-i 67
ma-ro-pi 18, 191
ma-se-de 48
me-ka-o 91, 101, 168, 194
me-na 32, 140
me-ni-jo 32
me-no 31-32, 39, 60, 139-140, 172, 185, 191, 199
me-no-e-ja 32
me-ri 12, 64, 171 *me-ri-to* 12, 25, 171, 189
me-ri-te-wo 64, 115, 167
me-ti-ja-no 28 *me-ti-ja-no-ro* 28, 116, 170
me-tu-wo ne-wo 58, 140
me-u-jo 98 *me-u-jo-a2, me-wi-jo* 48
me-wi 170
me-zo 98 *me-zo-e* 98, 169
mi-jo-qa 75
mi-ka-ri-jo 115 *mi-ka-ri-jo-jo* 115, 124
mi-ra2 73
mo-qa-so, mo-qa-so-jo 115
mo-ro-ko- 18
mo-ro-qa-ro 116 *mo-ro-qa-ro-jo* 116, 136
ne-da-wa-ta, ne-da-wa-ta-o 91
ne-de-we-e 91
ne-do-wo-te 91
ne-qe-u 64, 66 *ne-qe-wo* 66, 167
ne-wa 123 *ne-wo* 58, 123, 171 *ne-wo-jo* 58, 123, 162, 171, 172, 187, 197
ne-wo-pe-o 122
no-ri-wo-ki-de 110
no-ri-wo-ko, no-ri-wo-ko-jo 110
o-du-ru-we, ol-du-ru-wo, u-du-ru-wo 60, 173
o-du-ru-wi-ja, o-du-ru-wi-jo 60
o-ka 115, 169, 178, 199
o-ku 57
o-na-to 72, 73, 76, 79, 80, 84, 125, 126, 127, 136, 139, 141, 168, 172, 194, 200
o-pa 20, 23, 73, 98, 169, 171, 199
o-pa-wo-ta 169
o-pe-ra-no, o-pe-ra-no-re, o-pe-ra-no-ro 28
o-pe-ro 48 фyc. 243, 94, 134 фyc. 756, 174
o-pi-me-ne 32
o-pi-ti-ni-ja-ta 125-126
o-qa-o(-ki-te) 133
o-re-a2 66
o-re-e-wo 66, 168
o-re-ta 66, 87, 93, 100, 188, 194 фyc. 26
o-re-te-wo 66
o-ro-jo 77, 136, 168, 173
o-ro-me-no 113, 168
o-ta-ki 90
o-te-pe-o-jo 122, 136, 173
o-te-ra 75, 170
o-to-wo-o 43, 132 *o-to-wo-we-i* 43
o-tu-wo-we 43 *o-two-we-o* 43, 132
o-we-to 23
*o-*34-ta* 91 *o-*34-ta-o* 91, 168
pa-ki-ja-na 76, 123, 169, 178
pa-ki-ja-ne 76
pa-ki-ja-ni-ja 123 *pa-ki-ja-ni-jo* 123
pa-ki-ja-ni-jo-jo 123, 172
pa-ki-ja-ni-jo-i 123
pa-qa-si-jo 116 *pa-qa-si-jo-jo* 116, 124
pa-qa-ta 116
pa-ra-jo 18, 191
pa-ra-ke-we, pa-ra-ku-we 57
pa-ra-wa-jo 169
pa-ro 80, 89, 90, 98, 125, 126, 127, 136, 138, 170, 171 фyc. 950, 173
pa-to 20
pa-wo, pa-we-a2, pa-we-o, pa-we-pi, pa-we-si 41
pe-i 124, 125
pe-ma 128-129, 133, 172, 200 *pe-mo* 125-128, 133, 139, 141, 168
pe-pi-te-me-no-jo 90, 116
pe-qe-ro-jo 116, 121
pe-qe-u 116
pe-re-qa-no 116 *pe-re-qa-no-jo* 116, 120
pe-re-qa-ta, qe-re-qa-ta-o 91, 116
pe-ri-me-de 43 *pe-ri-me-de-o* 43, 49, 136, 170, 191, 199
pe-ri-qa-ta 91 *pe-ri-qa-ta-o* 91, 137
pe-ri-te 48
lpe-ro2[- 36 фyc. 170
pe-se-ro-jo 116, 170, 189
pi-ke-re-u, pi-ke-re-we, pi-ke-re-wo 66
pi-ri-ta 38 фyc. 188, 116, 170
pi-ri-ta-wo 38, 116, 141 *pi-ri-ta-wo-no* 38, 136, 141
pi-ri-to-jo 38 фyc. 188, 116
po-de, po-pi 15, 25
po-ki-ro-qa 41
po-ku-ta 170
po-ma-ko 119
po-me 37, 136 *po-me-ne* 37 *po-me-no* 37, 38, 185, 191
po-ni-ke 18, 130 *po-ni-ki-pi* 18
po-ni-ki-jo 130
po-ro-ko-re-te 37, 78, 173
po-ro-u-te-u, po-ro-u-te-we, po-ro-u-te-wo 66
po-ro-wi-to 123, 140
po-ro-wi-to-jo 18, 123, 140
po-ru-qa-ta 92
po-ru-we-wo 66
po-se-da-o-ne 35, 174 *po-se-da-o-ni* 35, 171 *po-se-da-o-no* 35, 38, 175
po-so-ro 34
po-so-ri-jo 34, *po-so-ri-jo-no* 34, 170
po-te-u, po-te-wo 66
po-ti-ni-ja 58, 66, 67, 76, 77, 83, 94, 123, 138, 168, 169, 173, 176, 199
po-ti-ni-ja-we(wi)-jo 94, 123, 137
po-ti-ni-ja-we-jo-jo 123, 136
po-ti-pi 53
p(e-)te-re-wa 17, 48, 74, 172, 200
pu(pu2)-ke 46-47, 48, 50 фyc. 243, 174, 192 фyc. 17 *pu-ke-o* 46, 174
pu-ra-ta 91, 100, 194 *pu-ra-ta-o* 91, 100, 169, 194
pu-ro 110, 122, 173 *pu-ro-jo* 122, 162, 173, 187, 197
pu-wi-no 17
pu-wo 17
pu2-ke-qi-ri 46-47
qa-ko-jo 116
qa-ra 24, 37, 173
qa-ra2 168 *qa-ra2-te* 20 *qa-ra2-to(-de)* 20, 168

qa-sa-re-o 47
qa-si-re-u 72 фyc. 371, 135
qa-si-re-wi-ja 47, 72 фyc. 371, 135, 169, 191, 199
qe-re-wa, qe-re-wa-o 92
qe-ri-jo, qe-ri-jo-jo 116, 121
qe-ta-ko, qe-ta-ko-jo 116
qe-te-a(a₂) 130 *qe-te-(j)o* 76, 130
qe-to-ro-po-pi 139, 168
qi-ta-ro 116
qo-o 62, 132, 133, 198 фyc. 47
qo-(u)qo-ta-o 89
qo-te-wo 66, 137
qo-u-ko-ro 62, 117 *qo-u-ko-ro-jo* 117
ra-ke 117, 139
ra-ke-(da-)mi-ni-jo 137
ra-ke-da-mo-ni-jo 137
ra-ke-da-no, ra-ke-da-no-re 46, 174
ra-ku-ro, ra-ku-ro-jo 117
ra-pa-sa-ko 117 *ra-pa-sa-ko-jo* 117, 120
ra-pa-to 139
ra-u(wa)-ra-ti-ja 77 *ra-wa-ra-ta₂* 77
ra-wa-ke-si-jo 119, 123, 130
ra-wa-ke-si-jo-jo 123
ra-wa-ke-ta 66, 119, 123, 130
ra-wo-qo-no 137 *ra-wo-qo-no-jo* 117, 137
ra-wo-qo-ta 117
re-ko-no, re-ko-no-jo 117
re-qa-se-wo 66
re-u-ko 117 *re-u-ko-jo* 117, 171
re-wo 22
ri-ja-ta 92 фyc. 489
ri-sa-pi 92 фyc. 489
ri-so-wa 92 фyc. 489
*ri-*82-ta-o* 92, 171
ru-ke-wo 66
ru-ko-ro, ru-ko-ro-jo 117
ru-ko-u(wo)-ro 117
sa-ke-re-u 66 *sa-ke-re-we* 66, 127
sa-ke-re-wo 66
sa-pa-nu-wo- 31, 60
se-re-mo-ka-ra-o-re 122
se-we-ri-ko-jo 117
se-we-ri-wo-wa-zo 117
]se-wo-te 24 *se-wo-to* 24, 25, 173
si-ri-jo, si-ri-jo-jo 117, 139
so-ro-pe-o 122
su-ke-re 47, 48, 191 *su-ke-re-o* 47, 191
su-ki-ri-ta 47, 191
su-ki-ri-to 47, 191
su-qo-ta 89 *su-qo-ta-o* 89, 100, 126 фyc. 710, 172
su-ra-se 138
su-ra-te 138
ta-mi-je-u 89
ta-ra-ma-ta, ta-ra-ma-ta-o 92, 139, 167, 168
ta-ra-nu, ta-ra-nu-we 73, 132, 168
ta-ti-qo-we-u 62, 66 *ta-ti-qo-we-wo* 66
ta-we-si-jo 118 *ta-we-si-jo-jo* 118, 132, 169
te-de-ne-o 43
te-me-no 128, 172
te-mi-dwe-te 20, 48
te-mi-ti-ja, ti-mi-ti-ja 13, 77, 155 фyc. 887
te-o 130, 136, 141, 145 *te-o-i* 111, *te-o-jo* 80, 111, 127, 136, 141, 145, 162, 172, 187, 194, 197
]te-ra-u-re-o 43, 49
te-re-ta 119
te-tu-ko-wo-a, te-tu-ko-wo-a₂ 23
te-u-ta-ra-ko-ro 136
ti-mi-to(-a-ke-e, a-ke-i) 13, 25, 155 фyc. 887
ti-nwa-si-jo 24 фyc. 100
ti-qa-jo, ti-qa-jo-jo 118, 121
to-jo(-qe) 126-127, 134, 162, 187, 197
to-o 132, 198
to-pe-za 75 *to-pe-zo* 73
to-qi-de 15
to-ro 42, 132 *to-ro-o* 42, 49, 130, 132, 169, 191
to-ro-ja 42, 130
to-ro-wi, to-ro-wi-ka, to-ro-wi-ko 18, 191
to-ro-wo 18, 191
to-sa-no, to-sa-no-jo 118
to-sa-de 124, *to-so(-de)* 125-128, 141, 168 *to-so-jo* 127-129, 134, 171, 172, 197, 200 *to-so-ne* 135
to-so-o 134, 198
tu-ka-te 75, 137, 170, 199
tu-ka-te-re 75, 170
tu-ra-te-u 138
tu-ri-si-jo, tu-ri-si-jo-jo 118
tu-ri-so 118
tu-wi-no 34, 174 *tu-wi-no-no* 34, 38, 67, 174
u-po-di-jo-no 34
u-po-jo 77, 122, 173
u-ta-jo, u-ta-jo-jo 118, 138
u-wo-qe-ne, u-wo-qe-we 173
wa-de-o 42 фyc. 205, 47, 50
wa-na-ka 12, 187 *]wa-na-ka-to* 12, 25, 187 *wa-na-ka-te* 12, 67, 187
wa-na-ke-te 12, 187
wa-na-ka-te-ro 12, 128, 136, 141, 172
wa-na-ta-jo 119 *wa-na-ta-jo-jo* 118, 124, 136, 167, 189
wa-ni-ko 118, 119
wa-no-jo 18, 98, 118, 168
wa-pa-ro-jo 118
wa-te-u 124, 125
wa-tu 57
we-da-ne-we, we-da-ne-wo 66, 175
we-ka-ta-e 87
we-re-na-ko, we-(re-)na-ko-jo 118, 119, 197
we-re-ne-ja 119, 197
we-te-i-we-te-i 140
we-te-re-u 125-126
we-to 140
we-we-si-jo 119, 138 *we-we-si-jo-jo* 98, 119, 138, 169
we-we-e-a 119
wi-d(o)wo-i-jo 130, 136, 137, 175, 199
wi-jo-qo-ta 92 *wi-jo-qo-ta-o* 92, 171
wi-pi-no-o 132
wi-ri-ki-no 119
wi-ri-ne-(j)o 130
wi-ri-no 130
wo-de-wi-jo, wo-de-wi-jo-jo 123, 139
wo-do-we 19, 123
wo-(i)ko-de 66, 77, 168, 176, 199
wo-jo 125-126, 168, 197
wo-ka 20, 21, 47, 117, 135, 168, 199
wo-na-si 16
wo-no-qe-wa 71 фyc. 363
wo-no-qe-we 71 фyc. 363
wo-ro-ki-jo-ne-jo 72, 128, 172
wo-ro-ko-jo 119, 120
wo-ro-ti-ja, wo-ro-ti-ja-o 92
wo-wi-ja 168, 199
wo-wo 18, 34, 66, 91, 98, 168, 176
-wo-wo-pi 18
wo-ze-qe 127, 194
**34-te* 170
**35-ki-no-o* 132
**35-to* 125-126, 168
**63-u-ro, *63-u-ro-jo* 119

Γρчки

- Αγαθαῖος 112
Αγαθᾶς 112
ἀγαθός 112, 161
Αγάθωνος 178
Αγασίας 147
Αγασιῆος, Αγασιῆω 147
Αγασικράτης, Αγασικράτεος 44
Αγασσαῖοιο 120, 179
ἀγανός, ἀγανού 161
ἄγγελος, Ἀγγελος, Ἀγγέλοι 154
ἀγεί(η)μα, ἀγείματος 14, 37 φyc. 179
Αγείμων, Αγείμονος 37
ἀγείρω 136 φyc. 768, 169, 199
Αγειτόρειος, Αγειτορείου 152
Αγείτουρ 152
ἀγέλαρχος, Αγέλαρχος 119
Αγερράνιος (Αγριώνιος) 149
Αγερρανίω, Αγριωνίω 31, 149
Αγεύς 65
Αγόλαος 112
ἀγορά 74, 169, 199 ἀγορᾶς 74, 80, 179
ἀγορανομέντος 22
ἀγοράνομος, ἀγορανόμω 148
ἀγορος 112
ἀγρεμών 37, 39, 185, 191
ἀγρέτης 37
ἀγρεύς, Αγρεύς, Αγρέες 77
ἀγρέω 37, 136 φyc. 768
Αγριώνια 149 φyc. 852
ἀγρός 112, 125
ἄγω 65, 132 φyc. 736, 152
ἄγων, ἄγωνος, ἄγωνον 33
ἀδαῖος, Ἀδαῖος 111
Ἀδαμάντειος, Ἀδαμαντεῖοι 156
Ἀδάμας 156
ἀδευκής 122
ἄδην 64, 111
ἀδινός 64
ἄελιος (ἄ(ῆ)λιος, ἠέλιος), ἀελίω 148
Ἀθανάα (Ἀθάνα, Ἀθανᾶ, Ἀθηναία) 77 Ἀθανάας, Ἀθάνας 77, 83, 177
Ἀθανοδώρω 179
Ἀθάνωνος 180
Αἴγιον 65
Αἴδας (Αἴδης) 94, 95 103, 194 φyc. 26
Αἴδαο, Αἴδαο, χαἴδαο, Αἴδος 94, 95, 103, 168, 177, 194 φyc. 26
Αἴδι 94 Αἴδη, Αἴδην 194 φyc. 26
αἴδων 22 αἴδοντος 22, 97, 179
αἰδώς, αἰδως 41
αἰθήρ, αἰθέρος, αἰθέρα 26
Αἴθιξ 18
Αἰθίοψ 18, 19
αἰθός 18, 19
Αἰνείας, Αἰνείαιο 95
αἶνος 118
αἶνυμαι 133 φyc. 750
αἶξ 65, 132 φyc. 742
Αἰσχύλοι 179
ἀκέστρια 112
Ἄκραφιή 67
ἄκρατος, ἀκράτω 150
Ἀκρη(αι)φιεύς, Ἀκρηφιεύς 67
Ἀκρηφίλλει 191
Ἀκρόδημος 112, 196 Ἀκροδήμον 196
ἄκρος 112
Ἀκταῖος 112
ἀκτή, Ἀκτή 112
ἄλειφα 132
ἀλέκτωρ 38
ἀλεκτρυνών, Α(Η)λεκτρυνών 38, 191
Ἀλεκτρυνόνος 191
Ἀλεξάνδροιο 120, 180, 200
Ἀλεξιππεία, Ἀλεξιππείας 78
Ἀλεξίππειος 78
Ἀλέξιππος 78
Ἀλεξιτέλης 113, 197
ἀλέξω 38
ἀλίοιο 161
Ἀλκαθόη 89
Ἀλκάθοος 89
Ἀλκεύς 65
ἀλκή 65, 70, 84, 89, 186 ἀλκί 70, 84, 186
Ἀλκίθοος 112
Ἀλκινόα 75 Ἀλκινόας 75, 178
Ἀλκιπθίδας 112
Ἀλκμάων, Ἀλκμάονος 37
Ἀλκοίτας 90
ἀλπαλέον 118
Ἀλπάλη 118
Ἄλπων 118
ἄλς, ἀλός, ἄλος 26, 28, 191, ἄλα 26
Ἀλοσύνη 26
Ἄλτης 90
Ἀμαρύνθ(σ)ιος 90
Ἀμάρυνθος 90
ἀμβροσία, ἀμβροσίας 75
ἄμεναι 64, 111
ἀμέρας 82, 180
Ἀμινάδας, Ἀμινάδαο 92, 93
Ἀμινοκλεῖς, Ἀμινοκλείος 45, 49
ἄμμος (ἔμμος), ἔμα, ἄμματος, ἔμας 82
Ἀμυθάων (Ἀμυθέων, Ἀμυθᾶν) Ἀμυθάονος 37
ἀμφήλυθε 21
ἀμφί 42, 75, 90, 112, 120
Ἀμφίαιος, Ἀμφιαῖοιο 124
Ἀμφιαρητείδας 48, 63
Ἀμφίας 124
Ἀμφιθέη 75
Ἀμφιμήδης 21, 42, 49, 170
Ἀμφίων, Ἀμφίονος 21
Ἀμφοτερός 75
ἀμωμήτοιο, Ἀμωμήτοιο 120, 196 φyc. 33
ἀνάβασις 72
ἀναθείς, ἀναθέντος 23
(φ)ἄναξ 11, 12, 13 ἄνακτος 11, 12 ἄνακτι 12 φανάκοι(ν) 12
Ἀναξίλαος, Ἀναξιλάω 149
ἀνάσσω 149
ἄνγρεσις (αἴρεσις) ἀνγρέσιος, αἰρέσιος 54
ἀνδρειφόντης 72 φyc.368, 90 φyc.468
Ἀνδρόβιος 112, 197 φyc. 37
Ἀνδρόγεως 112 φyc. 572, 197
ἀνδροκτασίη 72 φyc. 368
ἀνδρόμεος 123
ἀνδροφόνοιο 161
Ἄνδρωναξ, Ἀνδρώνακτος 13
ἀνήρ 27-28, 29, 112, 114, 152 ἀνδρός, ἀνέρος 27-28, 29, ἀνδρα 27-28
ἄνητον (ἀν(ν)ηθον), ἀνήτω 148
Ἀνθαγόρας 113
Ἄνθας 90 φyc. 470
Ἀνθέας 87, 113
ἀνθεμόεις, ἀνθεμόεντος 24
Ἀνθεστηριών 123
Ἀνθεύς 65, 113

- ἀνθήεις 113
 Ἀνθιππος 113
 ἄνθος 113
 ἄνθρωπος 161
 Ἀνταῖος 113
 Ἀνταμένης 113
 Ἄντας 90 φyc. 470
 Ἀντήνωρ, Ἀντάνορος, Ἀντιάνορος 28, 186, 191
 ἀντί 28, 152
 Ἀντιγενεΐδας, Ἀντιγενεΐδαο 93
 Ἀντίγονος, Ἀντιγόνω 149
 ἀντιγραφεὺς 67 ἀντιγραφεῖος 67, 179
 Ἀντιμάχοι 155
 Ἀντίοχος 113, 120, 152, Ἀντιόχοι 113 Ἀντιόχου 113, 152
 ἀντιτιμασάμενος,
 ἀντιτ[ι]μασαμ[έ]νω 150
 Ἀντιφάνεις, Ἀντιφάνει 46
 Ἀντιχαρίδαο 179
 Ἄντων 113
 ἄνυμι 112
 Ἀνυτέλης 112 φyc. 573
 Ἄνυτος 112
 Ἄν(μ)φίσσα, Ἀνφίσσας 78
 Ἀνώγων 112 φyc. 572
 ἄ(ν)οχος 112 φyc. 571, 197 φyc. 37
 ἀπαλός, ἀπαλοῖο 118
 ἀπάρχοντος 22, 177
 ἀπέλλαι 36 φyc. 170
 Ἀπελλαῖος 36 φyc. 170
 Ἀπέλλης, Ἀπέλλεος 46
 ἀπιόντος 21
 ἀπό 180
 ἀπόδοσις 53, 54, 171 ἀποδόσιος 54
 ἀποδοσμός 169, 199
 Ἀπολλώ, Ἀπολλῶς 55
 Ἀπόλλων (Ἀπέλλων, Ἀπείλων, Ἀπέλον, Ἄπλου) 36, 55, 149, 151, 155 φyc. 888 τΟπόλλΟνος, τΟπόλλΟνος 36, 176
 Ἀπόλ(λ)ωνος 36, 39, 178
 ἈπόλλΟνος, Ἀπέλλωνος 36
 Ἄπλουνος 36, 39, 198
 τΟπόλλΟνι, Ἀπό(εί)λΟνι, Ἀπόλλωνα, ἈπέλΟνα 36
 Ἀπολλώνιος (Ἀπλούνιος) 149, 155
 Ἀπολλωνία 149, 155 φyc. 888
 Ἀπλουνῖοι 155, 179
 ἀραρίσκω 91, 92 φyc. 490, 130
 Ἀργολάειος 112
 ἀργύριον, ἀργυριοί 154 ἀργυρίω 179 ἀργουρίω 178
 ἀργυροδίνης 87
 Ἀρέθουσα 21
 Ἀρέθων 21
 ἀρείων 48
 ἀρέτα 74 ἀρέτας 74, 180
 (Ἔ)ἀρήν 30, 31, 118, 119 (Ἔ)ρήν 119, 197 ἀρνός 30, 31 ἄρνα 31
 Ἄρης 48, 63, 68, 94 Ἄρεως 63, 68
 Ἄρη' 48, 63 Ἄρηα, Ἄρενα 63, 68
 Ἄρεος, Ἄρευος, Ἄρηος, Ἄρεω 48
 63, 68 Ἄρηι, Ἄρευι, Ἄρει 63, 68
 Ἄρες 63
 Ἀριστίας, Ἀριστία 97, 98, 101
 Ἀριστογί(εί)των, Ἀριστογίτονος 34
 Ἀριστοκλῆς, Ἀριστοκλέους 45
 Ἀρισστοκλίδας, Ἀριστοκλίδαιο 93
 Ἀριστομήδης, Ἀριστομήδου 46
 ἄρμα 14, 64
 Ἄρματεύς 64
 ἄρματοπηγός 64
 Ἄρναγος 119, 197
 Ἄρναῖος 118
 Ἄρνιππος 119
 Ἀρνίσκος 118, 119
 Ἄρνοκλῆς 119
 Ἄρνος 118
 ἀρπαλέος 118
 Ἄρταμις (Ἄρτεμις) 13, 15
 Ἀρτάμιδος, Ἀρτέμιδος,
 Ἀρτάμιτος, Ἀρτέμιτος 13, 15, 177
 Ἀρτάμι, Ἄρτεμιν 13
 Ἄρτας 90 φyc. 470
 Ἀρχελαιδαῖοι 179
 Ἀρχέστρατος, Ἀρχεστράτω 149 φyc. 851
 Ἀρχεὺς 65
 ἀρχή 89, 169, 199
 ἀρχιτέκτων 33 ἀρχιτέκτονος 33, 180
 ἀρχιττολιάρχεντος 22, 54
 ἀρχός 21 φyc. 81, 89, 145 ἀρχῶ 145, 179
 ἄρχω 65, 89, 119, 145 φyc. 821
 ἄρχων 19, 21, 22, 145 ἄρχοντος 21, 179
 Ἄσανδρος, Ἀσάνδρο 144
 Ἀσκαπιάκος, Ἀσκαπιάκω 149
 Ἀσκαπιδούρορος,
 Ἀσκαπιδούροι 154
 Ἀσκαπιός (Ἀσκληπιός, Αἰσκαπιός,
 Α(Αἰ)γλαπιός, Ἀσκαλπιός) 146
 φyc. 826, 152, 155 Ἀσκαπιῶ,
 Ἀσκαπιῶ 146, 155, 177
 Ἀσκαπιοῖ, Ἀσκαλπηροῖ 146
 φyc. 826, 155, 179 Ἀσκαπιοῦ
 111, 146 φyc. 826, 152
 Ἀσκληπιάδης, Ἀσκληπιάδεος 100
 ἀσπάζομαι 112
 ἀσπάσιος, Ἀσπάσιος, Ἀσπασίω 112
 ἀστερᾶς (ἀριστερᾶς) 78, 156
 φyc. 890
 Ἀστοκλέας (Ἀριστοκλέας),
 Ἀστοκλέας 93, 97
 Ἀστόμαχος (Ἀριστόμαχος) 36
 ἄστν 57, 59, 60, 125 φyc. 705
 ἄστεος 57, 60 φάστιος 58, 60
 ἄστεως 57
 φαστυμειδόντιος,
 φαστυμειδοντίω 147
 Ἀστυμέδων 147 φyc. 836
 Ἀτρεΐδας, Ἀτρεΐδαο 95, 100
 αὔγος, αὔγει 65
 αὐλίοντος 179
 αὐλός 43
 αὐτός (αὐτος) αὐτή 82, 126-127, 129,
 147, 148, 150, 156 αὐτοῖο 127, 161,
 187, 197 αὐτοῦ 108, 157, 161
 αὐτῶ, αὐτῷ 148, 150 αὐτοῖ 156
 αὐτᾶς, αὐτὰς 82, 179
 αὐτοσαντός, αὐσαντός, αὐσαντᾶς 82
 ἄφενος 43
 ἀφθόνητος, Ἀφθόνη(ει)τος 151
 Ἀφθονετω 151, 153
 Ἀφθονεῖτοι 180
 Ἀφροδίτα, Ἀφροδίτας 77
 βᾶ(ῆ)μα, βάματος 14
 βαθυρρείτας, βαθυρρείταο 95
 βαρνώπας 87 βαρνώπα 102
 βασιλεία 135
 βασιλεύς 67, 69 βασιλεῖος 67
 βασίλης 68, 69 βασίλειος 67, 178
 βασιλεύοντος 179
 Βελφαῖον 143, 156, 163 ΒελφαίΟ
 143, 156, 163, 177, 188, 189
 Βελφοί, Δελφοί 143

βιβρώσκω 116
 βίος 112
 βιοωταρχίων, βιοωταρχιοντος 22
 βιοωτάρχησ 22
 Βοιωτίας 180
 βόλλα (βουλή), βόλλας 74
 βολλευτήριον, βολλευτηρίω 148
 βορά 116
 Βορέας, Βορέας 95
 βόσκω 89, 116
 βότρυς, βότρυος 59
 βουβότας 89
 Βουκάτιος, Βουκατίω 146
 βουκόλος 117
 Βουμουνοιό 157, 198
 βοῦς 62, 66, 68, 89, 117, 132, 146 φyc. 828 [β]όος, βοός 62, 68 βῶς 132
 βουφόνια 153
 βραχύς 57 φyc. 275
 βριθύς 47
 βρίθω 47
 βροτός 154
 γᾶ (γῆ), γᾶς 74, 83, 177, 178 Γᾶ (Γαῖα) 77, 94 Γᾶς 77
 ΓάστρΟνος 143, 176
 γαστέρος 27
 ΓαυκίΟ(νος) 144
 γεγενειμένα, γεγενειμένας, γινυμένα, γινυμένας 81
 γεγράμμενος, γεγραμμένω 150
 γείτων, γείτονος 34
 γέλαισα, γελαιάσας 81
 Γέλλω, Γέλλωσ 55
 γενόμενον, γενομένοι 156
 γένος, γένεος, γένους 40, 43
 γέρας 40, 72, 114 γέρωσ 40
 Γεράστιος 114
 γερουσία 169, 199
 γίγνομαι 43, 81, 149, 156 γίνυμαι 81
 γιγνώσκω 36
 γλεῦκος 122 φyc. 685
 γλυκύς 122 φyc. 685
 Γνωσάνορος 178
 γνώμων 36
 Γοργίδασ, Γοργίδαο 92, 98
 Γόργω, Γόργωσ 55
 Γόρτυς 60, 185, 192
 γραμμάτευσ 68, 89 γραμμάτεοσ 68 γραμματείοσ 89
 γραμματιζώ 89
 γραμματιστά(ή)ς 89
 γραμματιστᾶο 179
 γράφω 150
 γύης 91 φyc. 481
 γυμνάσιον 154 φyc. 876
 γυμνάσοιο 154
 γυμνασσαρχείσαντα 154 φyc. 876
 γύναιοσ 17, 88
 γυναικείοσ 17
 γύνα (γυνή, βανά) 11, 17, 177, 178
 γυναικόσ 11, 17 γύναιο 17
 Γυρίνω, Γυρίνωσ 55
 δαῖναιο 36 φyc. 163
 Δαῖλλεισ, Δαῖλλεοσ 47
 δαίομαι 149 φyc. 855
 δαίς 149 φyc. 855
 δάκρυ, δάκρυοσ 59
 Δαμαγεῖτειοσ, Δαμαγειτείοιο 124
 Δαμάγειτοσ 124
 Δαμά(ή)τηρ (Δωμάτηρ), Δάματροσ 27, 29, 35, 180
 Δαμμάτεροσ 27, 29
 Δῶματροσ 27, 29
 Δαματρίω 147
 Δαμέασ, Δαμέαο 92
 Δαμματριεία, Δαμματριείασ 78
 Δαμματρίειοσ, Δαμμάτριοσ 78
 Δαμοκλείσ, Δαμοκλείοσ 44, 49
 Δαμοκράτησ, Δαμοκράτευσ 45, 49
 Δαμόκρετοσ, Δαμοκρέτω 149
 δᾶ(ῆ)μοσ 112, 146, 148 [δά]μοιο 111, 156, 157, 158, 176, 180, 196, 198 δάμω 148, 178
 Δαμοσθένειοσ, Δαμοσθενειόιο 156
 Δαμοσθένεισ 156
 Δα(η)μούλοσ, Δαμούλω 146
 Δαμόφαντοσ 143
 Δαμοφάων, Δαμοφάοντοσ 21
 Δαμόχαρισ, Δαμοχάριοσ, Δαμοχάριδοσ 54, 55
 δεκάσ, δεκάδοσ 16
 δεκάτα, {δ}δεκάτασ 81, 83, 177
 δέκοτοσ 113 δεκότοιο 157
 δεκτόσ 113 φyc. 582
 Δελφαίοσ (Βελφαίοσ), Δελφαίοιο 156
 δεξιόσ, Δέξιοσ, Δέξιφυνσ 113
 Δεξίππω 179
 δεσπότησ 9, 30, 110 φyc. 552, 185, 190, 192
 Δευκαλίων 122
 δεύκει 122
 δεῦκοσ 122 φyc. 685
 Δεύκων 122
 δεύτεροσ, δευτέρω 148
 δέχομαι 113 φyc. 582
 Δημήτριοσ, Δημητρίωιο 160
 δήνεα 36 φyc. 163, 43
 δία (δῖα), Δία, Διφί[α], Διφιάσ 76
 διδάσκω 36 φyc. 163
 δίδωμι 171, 199
 Διεσκοριδίησ (Διοσκουριδίησ) 3, 185, 190 Διεσκοριδου, Διοσκουριδου 3, 9, 190
 ΔιεσκοΟριάδεω 9, 185
 δικασταγάωγωσ, δικασταγάωγω 148
 Δινίαο 147
 Διοδούρειοσ, Διοδουρείοιο 155
 Διόδουροσ 155
 Διοκλείδασ (Διοκλίδασ), Διοκλείδα, Διοκλίδαο 92, 97
 Διόκλησ, Διόκλεοσ 45, 49
 Διονυσία (Διονύσια, Διεννυσία) 75, 121, 149 φyc. 855 Διονυσιάσ 75
 Διόν(ν)υσοσ (Διώνυσοσ, Διέν(ν)υσοσ, Δεόνυσοσ, Δίν(ν)υσοσ, Ζόνυσοσ) 121, 197 Διονούσω, Διονούσω 121, 146, 177 Διννύσω 121 Διονύσω 146 φyc. 827
 Διοπέθεισ, Διοπέθειοσ 44
 δίοσ, Δίοσ 76, 122, 197
 Διόσκουροιο 121
 Διοφάνησ, Διοφάνη 45
 Δίτασ, Δίτα 97
 Δίφιλοσ (Διφείφιλοσ) 144 Διφίλο 144, 163, 176, 188
 Δοίασ 113
 Δόλοψ, Δόλοποσ 19
 Δολοπιήιοσ 19
 δόμοσ 9, 30, 185 δόμοιοσ 168
 δόμοιοσ 177
 δόρυ, δουρόσ, δορόσ, δούρατοσ 57
 δούρα 58
 δοτήρ, δοτήροσ, δοτήρα 27
 δούλη 72, 111, 169, 197, 199
 δούλοσ 72, 110, 111, 169, 197, 199
 δούσ, δόντοσ 19
 Δύαιοσ 113
 δύναμαι 113
 Δυναμένη 113
 Δύνατοσ, Δουνάτω 113

- δυσχερής 47
 δύω 113
 Δύων 113
 Δωροθέα, Δωροθέας 75
 δῶ 168
 δῶρον 154
 δῶτωρ, δῶτορος, δῶτορα 26-27
 ε̅ 125 εἶο, εἶο 101, 125
 ἔαρ, ἔαρος, ἤρος 27
 εἰαύτω 150 εἰαυτοῖ 156
 ἔγγου(υ)ος, ἐγγούα 145
 ἐγχείη 113
 Ἐγχειος 113
 ἐγγελευς, ἐγγέλιο[υος], ἐγγέλυος,
 ἐγγέλευς 59
 ἐγγεσίμωρος 113
 Ἐγχόρμας 113
 ἔγχος 113
 Ἐδέσσα, Ἐδέσσας 78
 εἴκων, εἴκονος 33
 Εἰλειθεία (Εἰλεί(ή)θνια, Ἐλεύθνια),
 Εἰλιθίας, Εἰλειθείη, Ἐλευθίη,
 Ἐλευθία 79
 εἰμί 80, 84 ἐμί, ἡμί 130 Εμί 176
 ἔμμεν, εἶναι 111 εἶην 130 ὦν, ὄν,
 ὄντος 19, 21 ἑόντος, ἑόντος 23, 179
 ὄντα 19 ἑντες 80 οὔσα (ἔασσα,
 ἰαττα) 80 οὔσας 74, 84 ἑώσας 80
 ἰώσας 74, 80, 177, 179 ἑόνσας 80,
 179 ἑνσας 80, 84
 εἰμιμναιήω, ἡμιμναίου 145
 εἰρεσιώνη 119
 εἰρήνη (ἰρήνα, ἰρεῖνα, ἰράνα) 74, 83,
 193 ἰράνας 74, 80, 83, 111, 177,
 179, 193, 197, 200 ἡρῆνας 83, 111,
 177 εἰρήνας 74, 83, 193 εἰρήνης
 74 εἰράνας 83, 193 ἰρέναι 75
 εἰρηνικός 155 φyc. 889
 εἶρος 119
 εἶς 30 ἑνός 30, 179
 ἑκαστος 83, 147, 150, 157 ἑκάστω
 148, 150, 179 ἑκάστοι 157
 ἑκάστας 83
 ἑκάτερος, ἑκατέρω 150
 ἑκατηβελέτας, ἑκατηβελέταο 95
 Ἐκατομβαιών 146 φyc. 831
 ἔκτος, ἔκτω 150
 ἔλαιον 171
 ἐλεῖν 110 φyc. 552
 Ἐλευθέρινα 79 φyc. 418
 Ἐλευσίς 79 φyc. 418
 ἐλεύσομαι 79 φyc. 418
 ἐλέφας 19, 20, 172, 200 ἐλέφαντος
 191 Ἐλέφας, Ἐλέφαντος 20, 191
 ἐλίκα (ἐλίκη) 17, 72, 172, 186, 200
 ἡελίκης 72
 ἔλιξ 17
 ἐλξίνη 143 φyc. 809
 ἔλος, ἔλος 65
 ἔλπομαι 118
 ἔλπος 90 φyc. 472
 ἐλύμναι 73, 132
 ἐμείο, ἐμέο 101
 ἐμνιωβέλιον (ἡμνωβέλιον),
 ἑμνωβελίω, ἡμνωβελίω 145, 153
 Ἐμπέδδεις, Ἐμπέ[δ]διος 47
 Ἐμπεδιόν 152
 Ἐμπεδιόνειος, Ἐμπεδιόνειος 152
 ἔμπορος, ἔμπορος 113
 ἐμφορά, ἐμφοράς 74
 ἐνδυκέως 122
 ἔνεκα 72, 171 ἔνεκα 74, 180
 ἐνιαυτῶ 179
 ἐνότοι 157
 ἐντέλης, ἐντέλεος 42
 ἐντός 10, 180
 ἐπέτας 41
 ἐπί 90, 113, 177, 179, 180
 ἐπιθέμενος, ἐπιθεμένω 147
 Ἐπικέρδης 34
 Ἐπικούδειος, Ἐπικουδεῖω 108
 Ἐπικούδεις 108
 Ἐπικρατίδαις, Ἐπικρατίδαιος 158
 ἐπινεβέυσασσα 81
 ἐπινεβέυω 81
 ἐπιτίθημι 147
 Ἐπιστρότιος, Ἐπιστροτίω 147
 Ἐπίστροτος 147
 ἔπομαι 41
 ἔπος 90
 ἔπασιν, ἑνπασιν, ἑγκτησιν 74, 178
 ἔπω 73, 169, 199
 ἐργάτης 87
 ἔργοι 158
 ἐρέας 94
 ἐρέεσφι 94
 ἐρέτης 87
 Ἐρινεός, Ἐρινοῦς 24
 Ἐρμᾶς (Ἐρμῆς, Ἐρμείας, Ἐρμῆς,
 Ἐρμᾶων, Ἐρμᾶων) 94, 95, 100, 194
 Ἐρμᾶο 94, 100, 194 Ἐρμα 94, 98
 Ἐρμείαο 94, 95, 100, 194 Ἐρμέω,
 Ἐρμᾶνος, Ἐρμᾶου, Ἐρμᾶον 94
 Ἐρμαίωνδα 97
 Ἐρμησίδειος, Ἐρμησιδεῖω 150
 φyc. 857
 Ἐρμησίδης 150 φyc. 857
 Ἐρμογένης, Ἐρμογένεος 44
 Ἐροτίωνος 147
 ἔρχομαι 125
 Ἐρχομένιος, Ἐρχομενίω 146
 ἐρχόμενος, ἐρχομένοιο 125
 Ἐρχομενός 90, 146 Ὀρχομενός 90
 Ἐρχομενός, Ἐρχομενίος 44 φyc. 215
 ἑς, ἑς 180
 ἑσδοκά (ἑκδοχή) 74 ἑ[σ]δοκάς 74, 177
 ἑσσελθών (ἑξηλθών),
 ἑσσελθόντος 23
 ἑσχάρα 121
 Ἐτάων 65
 Ἐτέας 90, 114, 121
 Ἐτέφανδρος 90
 Ἐτεοκλῆς, Ἐτεοκληεῖς 114
 Ἐτεοκλῆς 130
 ἑτεός 59, 90, 114
 Ἐτεωνεύς 65
 Ἐτοίμαχος 114
 Ἐτοίμη 114
 ἑτοῖμος 114
 ἑτός 65
 εὐ 65
 Ἐυαγόρας, Ἐυαγόραο 92
 Ἐυάμπολις, Ἐυαπόλιος 55
 Ἐυάναξ, Ἐυάνακτος 13
 Ἐυαρχίδας, Ἐυαρχίδαο 93, 100
 Ἐυαφένη 178
 ἐνημερία, Ἐναμερία 77 Ἐναμερίας
 77, 177
 εὐθαλής 65 φyc. 332
 εὐθενής, Ἐυθένης 92
 εὐθερμος 34
 Ἐυθέριμων, Ἐυθέριμονος 34
 εὐκτίμενος 80
 Ἐύμαιος 111
 Ἐυμάρις, Ἐυμάριος 44
 Ἐυμάστας 111
 εὐμενής, εὐμενέος, Ἐυμένης 42

εὔνοια 74 εὐνοίας 74, 180
 εὐξαμένον 161
 Εὐπλοῖος 34, 191
 Εὐπλοίων 34, 191
 Εὐρέας, Εὐρέα 97
 Εὐρυπτόλεμος 114, 120, 154 φyc. 879, 196 Εὐρυπτολέμον 196
 εὐρύς 114
 Εὐτίμοι 178
 Εὕτρησις 142
 Εὕτρητίφαντος 142-143
 ΕὕτρEτιφάντO 142-143, 176
 Εὐφρόνη(Ε)ς, τοῦφρόνEτος 15
 Εὐφρων 15
 Εὐφρόνιος 15
 Εὐφρονίδας 15
 Εὐχάριδος 54 φyc. 260
 εὐχερής 47, 191
 Ἐφορος, Ἐφόρω 113
 ἐχθόνδε, ἐχθόν, ἐχθός (ἐκτός) 180
 ἐχίνος 113, 120
 ἐχόμενον, ἐχομένοι 156 ἐχομένας 180
 ἔχω 38 φyc. 186, 152
 φίλα, ἴλη 178
 Ζακρυόεις, Ζακρυόεντος 24
 Ζεύς, Διός 3, 9, 62, 68, 121, 143, 185, 190, 191 Διφός, Ζηνός 62 Δί 144 Ζηνί, Ζῆν 62
 ζέω 132
 ζημία 173 φyc. 961
 Ζουῖλοι 155
 Ζωίταος, Ζωιτάω 150
 Ζωίτας 150
 ζῶσα, ζώσας 81
 ζώω 81
 ἦβα (ἦβη, ἄβα), Εβας 74
 ἠγέομαι 37 φyc. 179
 ἠδος 42 φyc. 205, 47
 ἠδομαι 42 φyc. 205, 47
 ἠδύς, ἠδέος 57
 ἠμισυς 145
 Ἡνίοχος 43
 Ἡρα, Ἡρας 75
 Ηρακλῆς 44, 45 Ηρακλεῖος 44, 178
 [H]EρακλEτος 44, 49, 78
 [TΟP]ρακλιος 44 Eρακλῖος 45, 50, 152
 Ηρωίδας, Ηρωίδα 97
 ἦρως, ἦρωος 42
 ἦτορ 28
 Ηφαίστοιο 161
 ἦώς, ἦοῦς 41
 θᾶα, θεά 118
 θαητός (θηητός) 118
 Θαλάμαι 92
 θάλαμος 92 φyc. 490
 Θαλής, Θαλέω 46
 θαλλός 65
 Θάροψ, Θάροπος 12
 Θάρρανδρος 12
 Θαρρίκων 12
 Θάρρυνς 12
 Θαρσαγόρας 118
 Θαρσώ (Θρασώ) 60
 Θαύλια 152, 153
 Θαύλιος, Θαυλίον 152, 153
 θεά 70, 71, 84, 186, 193 θεᾶς 3, 71, 84, 101, 186, 193
 Θεδαῖσιος (Θεοδαῖσιος, Θευνδαῖσιος) 149 φyc. 855 Θ]εδαῖσιώ 149
 Θεδωρίδας, Θεδωρίδαο 93
 θεθμός (θεσμός) 111, 176, 180
 Θειβῆος, Θειβῆω 146
 Θειλουθίω 179
 θείνω 65, 91, 116
 Θεῖοσδοτος ([Θ]εῖορδοτος, Θεῖοδοτος) 107, 187, 195
 Θεισπικά, Θεισπικᾶς 78
 θέμις, Θέμις, Θέμιος, Θέμιστος, Θέμιτος, Θέμιτι, Θέμιν 13, 155 φyc. 887
 Θεμιστεία 13, 77
 Θεμιστίος 13, 155 Θεμιστίοι 155
 Θεογέννης, Θεογένη 45
 Θεοδότοι 179
 Θεοζότοιο 120
 θεός (θείος) 43, 101, 111, 130, 145, 197 θεοῖο 111, 161, 162, 187, 197 θεῶ 111 θεοῖ 111, 177 θεῶν 43
 Θερμολαῖος 155 φyc. 889
 Θερσάνδριχος 60, 93 φyc. 499
 Θερσανδρίχω 60
 Θέρσανδρος 12
 Θερσικράτης 12
 Θέρσιππος 60, 93 φyc. 499, 149
 Θε[ρ]σίππω 149
 Θερσίτης 118
 θέρσος (θάρσος) 12, 93 φyc. 499, 118, 149
 Θέρσουν (Θράσων) 93
 Θερσουνίδας (Θρασωνίδης), [Θ]ερσουνίδαο 93
 Θέρσους, Θέρσυνος 60, 61, 186
 θεσπέσιος 43
 Θεσπίας 78
 Θεσπιεύς 67, 78 Θεσπιῆος 67
 Θεισπιεῖος 147
 θέσφατος 43, 111
 Θεύδαμος 45
 θέω 89
 Θῆβαι 146
 θήρ (φήρ) 26, 116, 143 φyc. 811, 154 θηρός 26
 Θήριππος 116, 121
 Θηρίων 116, 121
 Θηρόμαχος, Θηρομ[ά]χο 143
 θιβρός 93
 Θίβρον (Θίβρων) 93
 Θιβρουνίδας, Θιβρουνίδαο 93
 Θιοκλίδας, Θιοκλίδαο 93
 Θιοκούδειος, Θιοκουνδεῖω 147
 Θιοκούδεις 147
 Θίσβα 118
 Θισβαῖος 118, 121
 θρασύς 12, 60, 61, 93 φyc. 499, 186
 θρέομαι 18, 191
 θρήνυς 73 θρήνυες 132
 θρίξ, τριχός 11
 θρούς (θρόφος) 18, 191
 θυγάτηρ 170, 178, 199
 Θυῖα 146 φyc. 830
 Θυῖος, Θουῖω, Θιονῖω 146 Θυῖοι 31, 146 φyc. 830
 θυμόβορος, θυμοβόρω 150
 Θυναρχίδας, Θυναρχίδαο 93
 θυόμενος, θυομένω 150
 θύω (θυῖω) 146 φyc. 830, 150
 Ἰακχος 90-91
 ἰα(ε)ράρχας, ἰαράρχαο 89
 ἰαραρχίοντος 22
 ἰαρειᾶδδοντος 179
 ἰαρόν (ἰερόν, ἴρο[ν]), ΗιαρO 123, 143, 176, 177 ἰαρῶ 178, 180
 ἰάχω 90-91
 ἰγγια 145
 ἴδιος, ἴδια, ἰδίας 78
 ἰάρεια (ἰέρεια, ἴρεα) 72, 83, 169, 178, 199 ἰρέας 72, 83, 193
 ἰαρεύς (ἰερεύς, ἴρευς) 58 φyc. 276, 64

72, 130, 191 *ιάρεος* 64 *ιερῆρος* 191
ιερεύω 155
Τερομνάμων, Τερομνάμονος 37
ιάρος (ιέρος, ἴρος, εἶρος) 64, 78, 89
 123 *ιερόν* 101 *ιεροῖο* 101, 123
ιάρά, ιάρᾶς 78
ἴημι 132
Ἰλιόθεν 10
Ἰλξῖνος 143 *ἸλϺχίνΟ* 143, 176
ιόκολπος, ιοκόλπω 150
Ἰοφῶν 92
Ἰππαινος 118
ἵππαρχεῖον 154 *φυσ.* 875
ἵππαρχιοί 154
ἵππαρχίντος 179
ἵππαρχος, Ἰππαρχος 119
ἵπποδρόμιος, Ἰπποδρόμιος,
Ἰπποδρομίω, Ἰπποδρομίοι 146
Ἰπποκράτεις 45, 99
ἵππος (ἴκκος) 110, 149 *ἵπποιο* 110
ἴς 92, 132
Ἰσις, Ἰσιος 54
ἴσταμαι 147, 150
ἰστάμενος, ἰσταμένω 147, 150
ἴστημι, στήσαι 66
Ἰτωνία, Ἰτωνίας 78
Ἰτων, Ἰτωνος 78
Ἰφίνος 132
Κάβι(ει)ρος 143 *Καβίρο* 143, 177
κάδος, κάδεος 41
Καικόθεμις, Καικοθέμιδος 15
καίνυμαι 114
καίνω 146 *φυσ.* 828
Καλικρέτης 46, 192 *Καλικρέτε*
 45, 50, 187, 192
καλλάφθεις (καταληφθεις),
καλλάφθει[ν]τος 23
Καλλίας 147
Καλλιῆρος, Καλλιῆω 147
Καλλικλεῖς, Καλλικλῖος 44, 49
Καλλίνω 179
Καλλίπποι 157, 198
κάλλιστος 55
Καλλιστώ, Καλλιστῶς 55
Καλλιφάων, Καλλιφάοντος 21
καμάν 72, 193
κάμινω 72
Κανδαύλας, Κανδαῦλα 152
κάπ 158, 180
καπνία (κάπνη) 73
κάρ, κάρη 16
κά(ή)ρυγμα, καρύγματος 14
Καρπάθιος 75
Κάρπαθος 75
Καρπασία 75
κάρπασον 75
καρुकήιος, ΚαρुकΕρίΟ 142
κάρυξ 142 *κάρυκος* 17
Κασσάνδρα 114
Κάσσανδρος 114
Κάστωρ 28
κατεληλύθοντος 23
Καφίσανδρος 47, 191
Καφίσσει, Καφίσσιος 47, 191
Καφισόδωρος 47, 191
Καφισός (Κηφισός) 47, 191
Κέβρην, Κέβρηνι 144
Κεβρήνιος 144 *ΚεβρηνίΟ* 144, 163,
 176, 188
κεδνός 114
κείρω 115
κεκαδμένος 114
κέκασμαι 28, 114
κεραμεύς 64
κέραμος 64
κεραός 114
κέρας 114
Κεράστης 114
κερδοῖος (κερδῶος) 156 *Κερδοῖος*
 34, 191 *Κερδοῖοι* 34, 156
κέρδος 34, 156
Κέρδος 34, 191
Κέρδων 34, 191
Κερδιμένης 34
Κερκίδας 114, 197
Κερκίων 114, 197
κέρκος 114, 197
Κέρκων 114, 197
κερόεις 114
κῆνος (έκεῖνος) 111, 144, 150 *κΕνΟ*
 111, 144, 153, 163, 177 *κῆνω* 150
Κινύρας 152
Κινυραῖος, Κινυραῖου 152
κιχάνω 79, 197
κλάδος 112, 120
Κλαριών 122 *φυσ.* 688
Κλεάνδροιο 120
Κλέαος 99
κλειδοῦχος 110
κλειδοφόρος 110
Κλεινῖαιο 179
Κλειῖοιο 124 *φυσ.* 699
κλείς 110
Κλείς, Κλείτος 14
Κλεισθένης, Κλεισθένης 14
Κλεοβουλίдайος, Κλεοβουλιдайοί 155
Κλεοβουλίδα 155
Κλεομέδδεις, Κλεομέδδεις 43, 49
Κλεοπτόλεμος, Κλεοπτολέμοι 154
κλέος 43, 44, 154
Κλεοφάνεις, Κλεοφάνειος 44
Κλεόφων, [Κ]λεόφωντος 21
Κλέων 147
Κλεωνύμειος, Κλεωνυμείω 150
Κλεώννμος 150
Κλιάνδρος, Κλιάνδρες 35, 192
Κλιώνιος, Κλιωνία 147
Κλύμενος 115 *Κλυμένοιο* 115, 162,
 187, 196
κλύω 115
κλώψ, κλοπός 11
κνάπτω 64
κναφεύς (γναφεύς) 64
Κοθώπα 75
Κομάτας 23, 191
κόμη 23
κομήεις 23, 185, 191
κομόωντας 23
Κοπρέυς 65
κόπρος 65
κόρση (κόρσα, κόρρη) 115
Κόρσης 115
Κορύδιος, Κορυδία 149
κορυδός 16, 149 *φυσ.* 853
κόρυς 16, 169, 191 *κόρυθος* 16, 191
κόρυθα, κόρυν 16
Κορώνεια 67
Κορωνεύς, Κορωνεῖος 67
κορώνη 149 *φυσ.* 853
κόσμος 114
Κότυς, Κότυος 59
κούρη 169, 170, 178, 199
κούρος 169, 170, 178, 199
κράσπεδον 122
Κράτης, Κράτητος, Κράτειτος,
Κράτετος 46
Κράτωνος 179

κρέας 40
 κρέ(ει)ων, κρέ(ει)οντος 22
 Κρήθις, Κρήθιος 54
 Κρήτα 91
 κριθή, κρι 122
 κριθικός 123
 κριθιον 123
 κρίνω 149
 Κριτόλαος 34
 Κριτόξενος 34
 κριτός 149
 Κρίτουν, Κρίτουνος 34
 Κρονίων 33
 κταμένοιο 161
 κτάομαι 79
 Κτεισίαο 179
 κτίζω 73, 79
 Κτίμενος, Κτιμένη 80
 κτοίνα 73, 79, 80, 83, 87, 124, 199
 κυλλός, Κύλλος 115
 κύμινον 110, 171, 189
 κυνάγχης 152
 Κύναξ 33
 Κυνίσκος 33
 Κυννώ 33
 κυνῶπα 102
 κύριος, Κύριος 115
 κύων, κυνός 30-31, 32 κυνεί,
 κύνες, κυνῶν, κυσί 32
 κώδων, Κώδων 115
 Κῶλος 115
 Λαβύρινθος 122
 λαγέτας 123, 130
]λαείοιο 124 φyc. 699
 Λαέρτης 114
 Λαιῖς, Λαιῖδος 15
 Λακεδαιμόνιος 137
 Λακεδαίμων 137
 Λάκουν 124, 197
 Λακούνειος, Λακουνείοιο 124, 197
 Λαμπίδος 178
 Λαμψακανός, Λαμψακανῶ 146
 Λάμψακος 117, 120
 Λαοκρέων, Λαοκρέοντος 21
 λαός 38 φyc. 186, 117, 149
 Λαπάτω 139
 Λασσαῖος (Λαρισαῖος),
 Λασσαίοι 156
 Λάσαν 156
 λάχε 139, λαχεῖν 117
 Λαχέμοιρος 117
 Λάχης 117
 Λάχων 117
 λέγνον 117
 λεγνώδεις 117
 λεγνώσαι 117
 λέξας 22
 λειτορεύοντος 179
 λειτορεύω 155, 179, 180
 Λειώδης 47
 Λεύκιος, Λευκίω 117
 λευκός 117, 150 Λεῦκος, λευκοῖο
 117 λεύκω 117, 150, 178
 λέων, Λέων, Λέοντος 22
 Λεωφόντης 117
 Λητοῖ 53
 λιγύς 92 φyc. 489
 λίθω 178
 Λίλεις, Λίλειτος 14
 λίμνα, λίμνας 75
 Λιουσίας (Λουσίας), Λιουσι[ά]δος,
 Λουσιάδες 16
 Λιουσίθιος, Λιουσιθίω 145
 Λούερχος 152 Λουέρχον 152, 180
 Λουσίας (Λιουσίας), Λουσίαο,
 Λιουσίαο 93
 Λυγκεύς 66
 λυγρός 117
 Λυκίδα, Λυκίδαο 93
 Λυκίνος, Λυκίνοι 154
 λύκος, Λύκος 117, 152, 154
 Λυκουρία 117
 Λυσαγόρας, Λυσαγόρα 97
 Λυσανίας, Λυσανία 101
 Λυσανιαίοι 180
 Λυσέας, Λυσέα 97
 λυτήρ 170
 λυτόν 125 φyc. 708
 λύτωρ 126 φyc. 711
 λύω 145
 Λῶιος 155 φyc. 889
 Μᾶ (Μαῖα) 94
 μαινόλας 87
 μαίομαι 111
 μάκαρ, μάκαιρα, μακαίρας 78
 Μακαίρας 77, 78, 79
 μακρόκωλος 115
 Μανίχειος 151 Μανιχῆω 151, 153
 Μάνιχος 151
 μαντεύομαι 147
 μαντενομένω 147
 Μάστωρ 111
 μάτηρ, Μάτηρ, μα(η)τέρος,
 Ματέρος 27, 193
 Μαχάτας, Μαχάταο 92, 100
 μεγαθύμου 161
 Μεγάλλης, Μεγάλλη 46, 48
 μέγας, μεγάλα, μεγάλας 78
 Μέγας, Μέκγαο 91, 101, 194
 Μεγακλῆς 91
 Μεγγίδα 91
 Μεγήνωρ 91
 Μεγιστίας, Μεγιστία 97
 μέδομαι 43
 μέδω 42 φyc. 206, 147 φyc. 836
 μέδων 147 φyc. 836
 μέθυ 58, 140 μέθυος 58
 μείζων 48
 μείλια 152
 μειλίχιος (μη(ε)λίχιος), Μειλιχίω,
 Μιλιχίου 152
 Μεινέστροτος 147 φyc. 836
]μείοιο 124 φyc. 699
 μείων 48
 Μελάντας, Μελάντα 101
 Μέλανχρος, Μελάνχρω 149
 μέλας 149
 μέλι 12, 64, 171, 189 μέλιτος 12
 μελιάδης (μελιηδῆς) 42, 47
 μελιάδεος 42
 μέλισσα 64
 μελισσεύς 64
 μέλλιχα 152
 Μενεβῶλω 179
 Μένεις, Μένειτος 14
 Μενεκράτεις (Μενεικράτης) 14,
 44, 147 φyc. 836 Μενεκράτιος 14
 Μενεκράτειος 44
 Μενεκλείς, Μενεκλείος 14
 Μενεσταιοι 157, 198
 Μενέτιμος 93
 Μενεπτίας, Μενεπτίαο 93
 Μεννίδα, Μεννίδαο 92, 93
 μένος 42, 43
 Μένουν, Μένουνες 35, 38, 185, 192
 μερίς 83
 μέρος 76
 μετά 120, 180, 200
 μήδομαι 28, 43
 μῆδος, μῆδεα 42, 43

Μηθώνη (Μεθώνη) 58, 140
 Μηλιεύς 65
 Μηλίας 65
 μῆλον (μάλον) 65
 Μῆλος 65
 μήν (μείζ) 31-32, 39, 139, 140, 147, 179, 185, 192, 199 μειννός, μεινός, μῆννος 31-32, 39, 157, 179, 185, 191, 192, 199 μῆνος, μῆνός 31-32 μεινί 141, 199
 Μήστωρ 28
 μιά, μιάς 71, 186, 193 μιᾶ, μιάν 71
 Μικ(κ)αλίων 115
 Μίκαλος 115
 μικκός (μικρός) 75, 115
 Μίλα(η)τος, Μιλά(η)τω 149
 μῖλος 73
 μισθώσιος 82, 179
 μίτυλος 138
 μᾶ(ῆ)μα 37 φyc. 178, 143, 176
 Μνάμων, Μνάμονος 37
 μνάομαι 17
 Μνασιγένειες, Μνασιγένος 44, 49
 Μνασίππειος, Μνασιππίου 152
 Μνάσιππος 152
 Μνάσωνος 35
 μοι 157
 Μοιρέας, Μοιρέα 97
 μολεύω 116
 μολοβρός, Μόλοβρος 116
 μόρος, μόροι 96
 μόσχος, Μόσχος, Μόσχω 149
 μόψος, Μόψος 115
 Μύρις, Μύριος 54
 μύρτον 34
 μύρτων, Μούρτων, Μούρτωνος 34
 ναίω 130
 Ναυκούδεις, Ναυκούδιος 44
 ναύκραρος 122
 ναῦς, νεώς 62 νῆος 62, 130 ναόν 177
 ναύτης 87, Ναύτας, Ναύτα 97
 νε 157
 νεβεύσανσα 81 νεβενσάνσας 81, 84
 νεβεύω 81, 84
 νεβρίζω 81
 νεβρός 81
 Νέδων 91
 Νειόιο 124, 129
 νείφω 66
 νεοίνια 58
 νέος 58, 101, 123, 140, 147, 171, 197
 νέοιο 101, 123, 162, 187, 197
 νέας 101 νιώτερος, νιωτέρω 147
 νέρθε (ἐνερθε, ἐνερθα) 96, 194
 νεῦρον 132 φyc. 742, 743
 νεφεληγερέτας, νεφεληγερέταο 95
 Νηλίδειος, Νηλιδείω 150 φyc. 857
 Νηλίδης 150 φyc. 857
 Νίαος 99
 Νικάνωρ, Νικάνορος 28
 Νικα]σιππίου 124 φyc. 699
 Νικιάδης, Νικιάδη 100
 Νικίας 45, 92, 99, 101, 189 Νικίαο 45, 92 Νικία 45, 101
 Νικόπολις, Νικοπόλιος 54
 Νικόστασις 156
 Νικοστάσειος, Νικοστασείοι 156
 νιφόεις, νιφόντος 24
 Νίφετος 66
 Νίφων 66
 νίψ, νίφα 24
 Νοῖος 34, 191
 Νοίων 34, 191
 νόμος, νόμω 148
 νόος 132
 νύμφη (νύμφα) 70
 Νῦσα 121 φyc. 677
 νῦσος 121
 νῶροψ 110
 Ξέναινος 118
 Ξεννίας, Ξεννίος 93
 Ξενόκλης, Ξενόκλη 46
 Ξενοκράτης, Ξενοκράτου 46
 ξένος 120
 Ξενοφάντος, Ξενοφάντιο 120, 179, 197
 ξίφος, ξίφεος 41
 ό (ò), ά (ή) τό 101, 126-127, 129, 134, 142-144, 147, 150, 152, 156, 157, 197 τοῖο 3, 101, 107, 127, 134, 158, 161, 187, 197 τοῖ 156-158, 176-180, 198 τοο 142-144, 163, 176 τῶ 147, 150, 160, 177-179 τοῦ 101, 152, 161, 180 τῶι 160 τᾶς 81-82, 101, 177-180
 όβελός (όβελλός, όβολός) 145
 όδε, ήδε, τόδε 82, 153 τοῦδε 111, 153 τᾶσδε 82, 177
 όδών (όδούς), όδόντος 19
 Όθρυς 60, 173
 οί 157
 Οιδίππος, Οιδίποδος, Οιδιπόδαο 103 φyc. 533, 189
 οἰκηότας, οἰκηότατος 14
 οἰκίας, φοικίας 74 φυκίας 74, 178
 οἶκος 66, 168, 176, 199
 Οἰνόμαος 111
 Όιόλυκος, Όιολύκου 152
 οἶος 128
 οἰρών 136 φyc. 771
 οἶς (οῖς) 53, 152 οἶος 53
 οἶτος 90
 Όλύμπιος, Όλυμπίο 143
 Όλύμποι 156 Οὐλύμποιο 161
 όλυνθος 91 φyc. 484
 όμαλός 145, 155 φyc. 889
 όμολος 155 φyc. 889
 Όμολούσιος (Όμολώσιος), Όμολοῖοι 155 Όμολώω , 155 φyc. 889
 όμονοητικός 155 φyc. 889
 Όνασίδαο 176
 όνε, τότε 82, 153, 156 τοίνεος 156
 όνίνημι 125
 όνομα 11, 14, 31 φyc. 129 όνόματος 11, 14
 Όνομάνωρ 28 Όνομάνορος 28, 178
 όπλον 73, 91 φyc. 484
 όπόεις, Όπόεις (Όποῦς) 24
 Όπόντος 24, 180, 193
 όποῖος 82
 όπός 24
 όπω 4, 109
 όρανος (ώρανός, οὐρανός) 148
 Οὐρανός 152 όράνω, ώράνω 148
 Οὐρανοῦ 152 ώρανόν 148
 όργεώνες 128 φyc. 720
 όργια 128 φyc. 720
 Όρέστας (Όρέστης) 66, 87, 93, 95, 100, 188, 194 φyc. 26 Όρέσταο, 93, 95, 100, 177 Όρέσται 93
 όρθός 43
 όρομαι 113, 117
 όρος 66
 όρος (όρος, οὔρος) 18, 168, 176, 178, 199 ήρος 72, 176
 Όρσίλαος 114
 Όρχομένω, Όρχομενίω 44 φyc. 215

ὄς, ἦ, ὄ (ὄς, ἄ, ὄ) 82, 147-148, 150
 ἄς 82 οὐ 108 ὦ 4, 109, 148 ὠ
 150 οὐ 157
 ὄς (έός, ιος, ρος) 125, 126, 129, 197
 οἶο 126, 161, 197 έοἶο, ροἶ 126
 οὐ 161
 ὄτερος 75
 ὄττις (ὄστις) 33, 150, 153, 163
 ὄττω 33, 150, 151, 153, 163
 ὄττεο, ὄττευ, ὄτεν, ὄτον 151,
 153 ὄττινα, ὄττινας 150
 οὐατόεις 23 ὠτώεις 23
 οὐπέρ 180
 οὐς 23, 43
 οὐτος, αὐτη, τοῦτο 147, 148, 150,
 153, 157 οὐτω 148, 153 τοῦτω 150
 ὄφειλή 174
 Ὀφέλανδρος 28
 ὄφέλλω (ὄφείλω) 28, 171, 174
 ὄφελος 28
 ὄφρῦς 58
 Ὀχησίου 161
 ὄχος 168, 199
 παῖς 15, 178 παιδός 15, 144
 Παισικρέων, Παισικρέοντος 21
 παλαιός 18
 Παλαμήδης 149
 Παλάμμηδος, Παλαμμήδω 149
 πάλλαξ, πάλλακος 20
 παλλακή 20
 πάλλας 20 Πάλλας 20, 168
 Πάλλαντος 20
 Παμβοιώτιος, Παμβοι[ω]τίω 146
 Παμβούταιος 116
 Παμβωτάδαι 116
 παμβῶτις 116
 Πάνα(η)μος, Πανάμω, Πανάμμοι 155
 πάρ 158
 παρέχονσα, παρεχόνσας 81
 παρέχω 81
 παρθένα 178
 Παρμένων, Παρμένοντος 22
 πάρνοψ, πόρνοπες 149 ρυσ. 856
 παρόν 21 παρεόντος 21, 23
 παριόντος 23
 πᾶς, πᾶσα, πᾶν 20, 79, 116 παντός
 20, 178, 180 πάνσας, παῖσας 79
 πάσσαλος 47 ρυσ. 236
 πατήρ 9, 26, 29 πατρός 9, 26, 29
 πατέρος 26, 29, 193
 πάτρις, πάτριδος 15
 πεδά 180
 πείθομαι 116
 Πείθω, Πείθως 55
 πέλεθρον 154
 πέλομαι 116
 Πέλοψ, Πέλοπος 11
 πέμπτας 83
 πεπεισμένος 116
 πέπων (πέπειρος), πέπειρα 116, 121
 περί 43, 91, 152, 180
 Περιβωτάδας 91 ρυσ. 485
 περικτίτας (περικτίτης) 87, 102
 Περιμήδης 43, 49, 191 Περιμήδεος 191
 Περιπόλτας 91 ρυσ. 484
 περίφοιτος 91
 Πέρραμος (Πρίαμος) 95, 120
 Περάμιοι 120 Πρίαμιοι 120, 161
 Πέρρανδρος (Περίανδρος),
 Περράνδρον 152
 πέσσω 116
 Πετθαλός (Θεσσ(ττ)αλός,
 Φετταλός), Πετθάλοι 154
 πετρότοι 157
 πῆχυς, πήχεος, πήχεως 57
 πικρός 66
 Πιθιάδας, Πιθιάδαο 93
 πίων, πείρα, πίονος 37
 Πλακία, Πλακίας 78
 πλατύς, πλατέος 58
 πλει(ή)θα (πλει(ή)θος), πλείθας
 74, 84 πλεθαι 74
 πλέω 123 ρυσ. 692
 Πλίνθας 38, 116
 Πλίνθιος 38, 116
 πλίνθος 38, 116
 πλοῦτος, Πλοῦτος 66
 Πλουτίων 66
 Πλούτονος 177
 πλωίζω 123 ρυσ. 692
 πόθεν 10
 ποία (πόα, ποίη), ποίας 75
 ποιμήν, ποιμένος 31, 37, 38, 185
 ποιμένα 31
 Ποιμένδας, Ποιμένδαο 93
 πόλεμος (πτόλεμος) 111, 114, 144,
 145, 154 ρυσ. 879 πολέμοιο 107,
 111, 120, 144, 153, 161, 177, 196
 ρυσ. 33, 197, 200 πτολέμοιο 114,
 196 πτολέμοιο 144 πολέμω 80,
 145, 177, 179 πολέμιον 75, 111, 161
 Πολιούστροτος, Πολιουστρότω 145
 πόλις (πτόλις), πόληρος 53-55
 πόλεως 53, 57 πόλιος, πόλλιος 54,
 55, 178 πόλεος 53 πόληρι 53-54,
 πόλει, πόλιν 53
 Πολίτας 92, 97 Πολίταο 92,
 Πολίτα 97
 πολίτευμα, πολιτεύματος 14
 Πόλλης, Πόλλεος 48
 Πολλιάδι 54
 Πολυδεύκης 122
 Πολύεκτος 66
 πολύθρους, Πολύθρους 18, 191
 Πολύξενος, Πολυξένοιο 120
 πολύρρην 119
 πολύς 120 πολιοῦ (πολύ) 145
 Πολυφοίτας 90
 Πολυφόντης 92
 Πολύων 66
 Ποντεύς 66
 πόντος 36 ρυσ. 163, 66
 Πορνοπία, Πορνοπίας 78
 Πορνόπιος, Πορνοπίω 149
 Πορνοπίων 149 ρυσ. 856
 Πορπουλίας, Πορπουλιάδος 16
 Ποσειδάων (Ποσειδέων,
 Ποσειδῶν, Ποσειδαν, Ποιοιδάν,
 Ποτειδάων) 35 ΠοτιδάΟνος,
 ΠοτειδάΟνος 35, 38
 Ποτειδᾶνος, Ποσοιδᾶνος,
 Ποσειδᾶνος 35 Ποτειδᾶνι,
 Ποτιδᾶνι, Ποτειδουνι, Ποτιοιδανι,
 Ποσειδᾶνι, Ποσειδᾶνα 35
 πόσις 30, 77
 πότης 158
 πότην 76, 123, 169, 199 Πότην 77,
 83, 94
 ποῦ 108, 157
 Πουθίλλιος, Πουθιλλίω 147
 Πουθίλλει 147
 Πουθίνας, Πουθίναο 92
 Πουθοδώρω 178
 πούς 11, 15 ποδός 3, 9, 11, 15 ποδί 11
 πόδα 11
 Πράξωνος 35

πράτος, πράτω 148 προῦτοι 157
 Πρέσβων 116 φυσ. 627
 Πριαμίδα, Πριαμίδαο 95
 Προθόος 144 Προθοέο 144, 163,
 176, 188
 Πρόθοος 144
 Προκλείδας 98
 Πηρομάχιο 120, 196 φυσ. 33
 προξενίας 180
 προστάξαισα, προσταξάισα 81
 προστάσσω 81
 προστατήριος, Προστατήριος,
 Προστα[τ]ειρίω 146
 προτάνιος 179
 Προύρνιος, Προυρνίω 124, 197, 198
 Πρωταγόρας, Πρωταγόρα 97
 Πρωτόφαίς (Πρωτοφάης),
 Πρωτόφαϊ 46 φυσ. 227
 πτελέα 17, 74, 172, 200
 πτέρυξ, πτέρυγος 16
 Πτολεμαῖος 160 Πτολεμαίω 179
 Πτολεμαίω 160
 Πτωιεύς, Πτωιέος 67
 Πτώιος 67 Πτωῖω 146
 Πτώων 67, 146
 Πύθα 72
 Πυθαεύς 72
 Πύθιλλα 147 φυσ. 837
 Πυθίλας 147 φυσ. 837
 Π(ο)ύθιος 142, 146, 147 φυσ. 837
 Πυθίο 142, 163, 176, 188
 Πουθίω 146
 Πυθώ 142, 146
 πυλάρτης, Πυλάρτης 91 πυλάρταο
 91, 100, 194
 πύλη 91
 Πυλήτης 91 φυσ. 486
 Πύλος 122, 173, 197 Πύλοιο 122,
 162, 187, 197 Πύλον 161
 πύργοι 154
 Πυρίδας, Πυ[ρ]ίδαο 92
 Πύρραξ, Πύρρακος 17
 Πύρρανδρος 17
 Πυρριάδας 97 Πυριάδα 97, 176
 Πυρρίνος 17
 πυρρός, Πύρρος 17, 97, 142 Πύρο
 142, 177
 Ράδεις, Ράδειτος 14
 ῥηνοφορεύς 119
 ῥικνός 119
 ῥοδοίεις 19, 123
 ῥόδον 123
 ῥόθιος 92
 ῥόθος, Ρόθος 92
 ῥοικός, Ροϊκος 119, 120, 128 φυσ. 720
 ῥώξ 128 φυσ. 720
 Σάγαρα 66
 Σαγγαρεῖς 66
 σαίρω 173 φυσ. 961
 Σάμος, Σάμω 149
 Σάραπις 55 Σαράπιος 55, 178
 σάρμα 173 φυσ. 961
 Σαυκρατείω 179
 Σαωνύμειος, Σαωνυμείω 150
 Σαώννυμος 150
 σεῖο, σέο 101 σοι 157
 σεῖριος 117 φυσ. 645
 σᾶμα (σῆμα) 19, 176
 Σιμάδας, Σιμάδα 97
 Σιμωνίδα, Σιμωνίδα 97
 Σίνανδρος 34
 σίνομαι 34
 Σίνων 34 Σίνωνος 38
 σιρός 117 φυσ. 645
 σίτος 129
 σκάφαλος 133
 σκάφος 73 φυσ. 376
 σκήπτω 91 φυσ. 478
 σκιρός 117 φυσ. 645
 σκόπελος 65 φυσ. 335
 Σμιθίνα 179
 σμίλαξ 73
 σούγγραφος, σουγγράφω 145
 συγχαρείσας (συγχαρήσας),
 συγχαρείσαντος 23
 Σουίδαο 120
 Σουδαίοιο 120
 συνφέρων (συμφέρον),
 συνφέροντος 20
 σπέρμα 128-129
 σπλήν, σπληνός, σπληνά 31
 σπονδή 91
 Σπού(ύ)ραγος, Σπουράγος 152
 (σ)πυρός 152
 στατειράς 154
 στεφανώ 81
 στεφανωμένα, στεφανωμένας 81
 Στρατόκλειος 124 Στρατοκλείοιο
 124, 179 Στρατοκλείς 46,
 124 Στρατοκλειῖ 46, 179
 Στρεψιππίδαο 178
 Στρόμβιχος, Στρομβίχο
 142-143, 176
 στρόμβος, Στρόμβος 143
 στρο(α)τός 145
 Στρύμων, Στρυμόνος 34
 Στρυμόδωρος 35
 συμβώτης 89 συμβώτω 89, 100
 Σύγκριτος (Σύγριτος) 47
 Σύγριτα (Σύβριτα, Σύβριτα) 47, 191
 συγχαίρω 47, 191
 συλάω 138
 συλήτωρ 138
 συμμαχικός, συμμαχικῶ 147
 σύν (ξύν) 47, 96, 191
 συνέδριον, συνεδρίω 145
 σῦς 89
 συστροφή 20
 συμφεός 122 φυσ. 680
 Σφαγία 76
 Σφακτηρία 76
 σφι (σφί), σφισι (σφίσι), σφείς 125
 σφῦρα 152 φυσ. 867
 Σφῦρος 152 φυσ. 867
 σχοῖνος 136
 Σωγένειος, Σωγενείω 150
 Σωγένης 150
 Σωκλείδας, Σωκλείδα 97
 Σώπολις, Σωπόλιος,
 Σωπόλιδος 54, 55
 Σώσανδρος, Σοσ[άν]δρο 144
 Σώστρωνος 35
 Σωτειρίς, Σωτειρίδος 15
 ταγά, ταγᾶς 75
 ταγός 75
 τάλα 96, 194
 τάλας 96
 ταλασία 96
 τάλαρος 96
 ταμίας, ταμίαο, ταμία 87, 89, 95, 100
 τάφω 180 τάφον 178
 τεῖχος 41, 47 τείχεος 41
 τέκος, τέκεος 41
 τέκτων 31, 33 τέκτονος, τέκτονα 31
 τελαμών 31, 43 τελαμώνος,
 τελαμώνω 31

Τελαμωνιάδας 95 Τελαμωνιάδαο 95, 100
 τέλειος (τέλεος) 108, 130
 τελείω (τελέω, τελῶ) 108
 τελεσφόρος 143 Τελεσφόρο 77, 143, 147 φyc. 839
 τελεστάς 119
 Τέλλει, Τέλλιος 47
 τέλλω 43
 τέλος, τέλεος 41, 43
 τέμενος 40, 177 τεμένεος 40, 176
 τέρην, τερένας, τέρειναν, τερεν(ό,ώ)τερος 79, 84
 τέρμινθος (τερέβινθος) 13 φyc. 32
 τερμίοεις 20
 Τερτίκων 150
 Τερτικώνειος, Τερτικωνείω 150
 Τέρφευς (Τερφεΐος) 58, 68, 160
 Τέρφεος 58, 68, 179
 [Τε]ρφέϊω 160
 τέρφος (στέρφος, στρέφος) 68
 τεχνάμενος, τεχναμένω 150
 τεχνάομαι 150
 τῆλε 91, 116
 Τηλέας 92
 Τήλεφος 91, 116, 120
 Τηρεύς, Τερεός 67
 Τιμασικρέων, Τιμασικρέοντος 21
 Τίμων 155
 Τιμούνειος, Τιμοννείοι 155
 Τιμοννίδας, Τιμοννίδα 97
 τίνω 130
 τις,τι (τίς,τί) 4, 33, 101, 153, 188-189, 195 τεο (τέο) 4, 33, 101, 108, 151, 153, 163, 188-189, 195 τευ (τεϋ) 33, 101, 195 του (του) 4, 33
 τινός (τίνος), τινά 33
 Τιτακός 116
 τίτανος, Τίτανος 116
 Τίταρος 116
 τλήναι 43
 τοι 157
 τόκος, τόκω 148, τόκον 178
 τόπον 177
 τόσ(σ)ος 127-128, 129, 133-135, 197
 τράπεζα 71, 84, 186 τραπέζας 186
 τραπέδδας, τρεπέδδας 75
 τρητός 132
 τριακάς 17
 Τριακαδίων 17
 τριάξ, Τρίαξ, Τρίακος 17
 τρίτος, τρίτω 148 τρέττοι 154, 157
 Τρώς 42, 130, 132, 191 Τρωός 42, 191 Τρῶες 42
 Ττυλίχνα (Πτυλίχνα), Ττυλίχνας 78
 Τυλισσός 118
 τύμβος 19
 τυτθόν 125 φyc. 708
 Τύχων 147
 Τυχώνιος, Τυχωνίω 147
 Ὑβα 122
 ὕδωρ 26
 υἱός (υἴς) 33, 57, 59-61, 66, 121 φyc. 677, 136, 137, 170, 199
 Ἡῦιος 59-60, 177 υἱέος, υἱοῦ 59 υἱεῖ, υἱεῖ 58
 Ἡυλορέοντος 23, 177
 ὑπάρχοισα, ὑπ[α]ρχοίσας 81
 ὑπάρχω 81
 Ὑπεράνωρ, Ὑπεράνορος 28
 ὑπογράφω, ὑπογράψασθη, ὑπεγράψατο, ὑπεγράψανθο 82, 179
 Ὑπόδικος 34
 ὑπόρρητος 119
 ὑπρό 81, 82
 Ὑρτακός 118
 ὕσμινη, ὕσμινι 71, 84
 ὕστερος, οὐσ(σ)τέρω 147
 Φαινέας, Φαινέα 97
 φαίνω 43, 120
 Φα[λακρε]ΐοιο 124 φyc. 699
 Φαλάννας 180
 φάλαρος, Φάλαρος, Φαλάροιο 120
 φαντός 120
 Φεΐδιος 144 ΦΕδίΟ 144, 177
 Φεΐδιππος 144
 Φειδεκράτης 144
 Φειδόστρατος 144
 Φείρουν 143 φyc. 811
 Φερεκράτειος, Φερεκρατείου 152
 Φερεκράτεις (Φερεκράτης) 45, 152
 ΦερεκράτΕς, Φερεκράτε<ο>ς 45, 177
 Φερσεφόνα (Περσεφόνα) 77
 Φερσεφόνας 77, 177
 φέρω 110
 φέρων, φέροντος 19
 Φιδίας, Φιδίαιο 92
 Φιλάγροιο 120, 157, 198
 φιλία, Φιλία, Φιλίας 77
 Φιλίνος, Φιλίνω 149
 Φιλιουννείοι 155
 Φιλίσκω 178
 Φιλίστα 38 φyc. 188, 116
 Φίλιστος 38 φyc. 188, 116
 Φίλλει, Φίλλεις, Φίλλεος 47
 Φιλοκλεῖς 45, 46, 49 Φιλοκλέος 45, 49 Φιλοκλεῖ 46
 Φιλοκτήτας, Φιλοκτήταιο 95
 Φιλόμβροτος 154 Φιλομόρτοιο 154, 157, 176
 Φιλόνικος 143 Φιλονίκο 143, 177
 Φιλόξενος 143 ΦιλοξένΟ 143, 176
 φίλος 116, 144, 154
 Φιλόφειρος (Φιλόθηρος) 116, 143 φyc. 811, 154 Φιλοφείροιο 116, 154
 φιλόφρων, Φιλόφρων, φιλόφρονος, Φιλόφρονος 34
 Φιλύτας, Φιλύτα 98
 Φιλώνδας Φιλώνδαο 93, 100
 Φίλωνος 35
 Φιλώτας, Φιλώταιο 92
 φλέω 123
 φλέως 18
 ΦΛΟΓαξ (Φλό(ω)Γαξ) 18
 ΦλόΓα Φος 18, 177
 Φλοιάσιος 18, 123, 140
 Φλοῖος 18, 123
 φλοῖω 123
 φλόξ, φλογός 11
 φλόος 18, 123
 φλύαξ 18
 Φοῖβου 161
 φοῖνιξ, Φοῖνιξ 11, 18, 130 φοίνικος 11 Φοίνικος 18
 φοινός 18
 φοιτάω 90, 91
 φόνος 65, 91, 116
 φορμός, Φόρμος, Φόρμω 145
 φράτηρ 170
 φριξός, Φρίξος, Φρίξοιο 120
 Φρουνίσκος (Φρυνίσκος)
 Φρουνίσκω 146
 φρύνη 146
 φρῦνος 146
 φύρκος 46-47
 φύτα 96
 φυταλιή 133
 Φωκάα (Φωκάια) Φωκάας 78
 φώνεισα, φωνείσας, φωναίσας 81

φωνέω 81
 Χαιρέας, Χαιρέα 97
 χαίρω 11, 43, 47, 114, 191
 χαλκῶ 179
 χαμαί 30
 χαρίεις, χαρίεντος 20
 Χαρμαντίδης 114
 Χάρμας 114
 χάρμη 11, 114
 Χαρμίδας, Χαρμίδα 98
 Χαρμῖνος 114
 Χάρμιππος 114
 Χάρμιχος, Χαρμίχω 114
 χάροψ, Χάροψ 11 χάροπος,
 Χάροπος 11, 178
 χείρ 27, 36, 43 χερρός, χειρός,
 χέρρα 27, 36
 Χείρων, Χέρρωνος 36
 χελλήστυς (χιλιαστύς),
 χελλήστυος, χιλιαστύος 59
 Χερσικλίδας 43
 χέω 91
 χήρα 79
 χήρος 79
 χθών, χθονός 30
 χίλιοι 59
 χιών, χιόνος 30
 Χίος 65
 χοῖρος, Χοῖρος 115
 χρόνος 154, 158 χρόνοι 154, 158,
 180 χρόνον, χρόνεν 35, 192
 Χρύσας (Χρύσης) 87, 97 Χρύσα 97
 χρυσός, χρυσοῖο, χρύσω 110
 χρώς 149
 χωλός 115
 χώρα (χούρα) 84, 177, 186 Χώρα
 115 χώρας 84, 186
 χώρας 115, 154 φyc. 874 χούροι
 154, 156
 ψαλλός 47 φyc. 236
 ψαφίζω 81
 ψαφιξαμένα, ψαφιξαμένας,
 ἐψαφισμένα, ἐψαφισμένας 81
 ψά(ή)φισμα 14, 178 ψαφίσματος 14
 ψελλός, Ψελλός 116
 ψελλίζομαι 116
 ψιλός, ψιλοῖ 156
 ψόλος 34
 Ψόλων 34
 Ψόφαξ 191

